

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

STEPHEN R. DONALDSON

Author of
Against All Things Ending

The Climax
of the Entire
THOMAS COVENANT
CHRONICLES

THE LAST DARK

The Last Chronicles of Thomas Covenant

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Thomas Covenant'ın Son Günlükleri

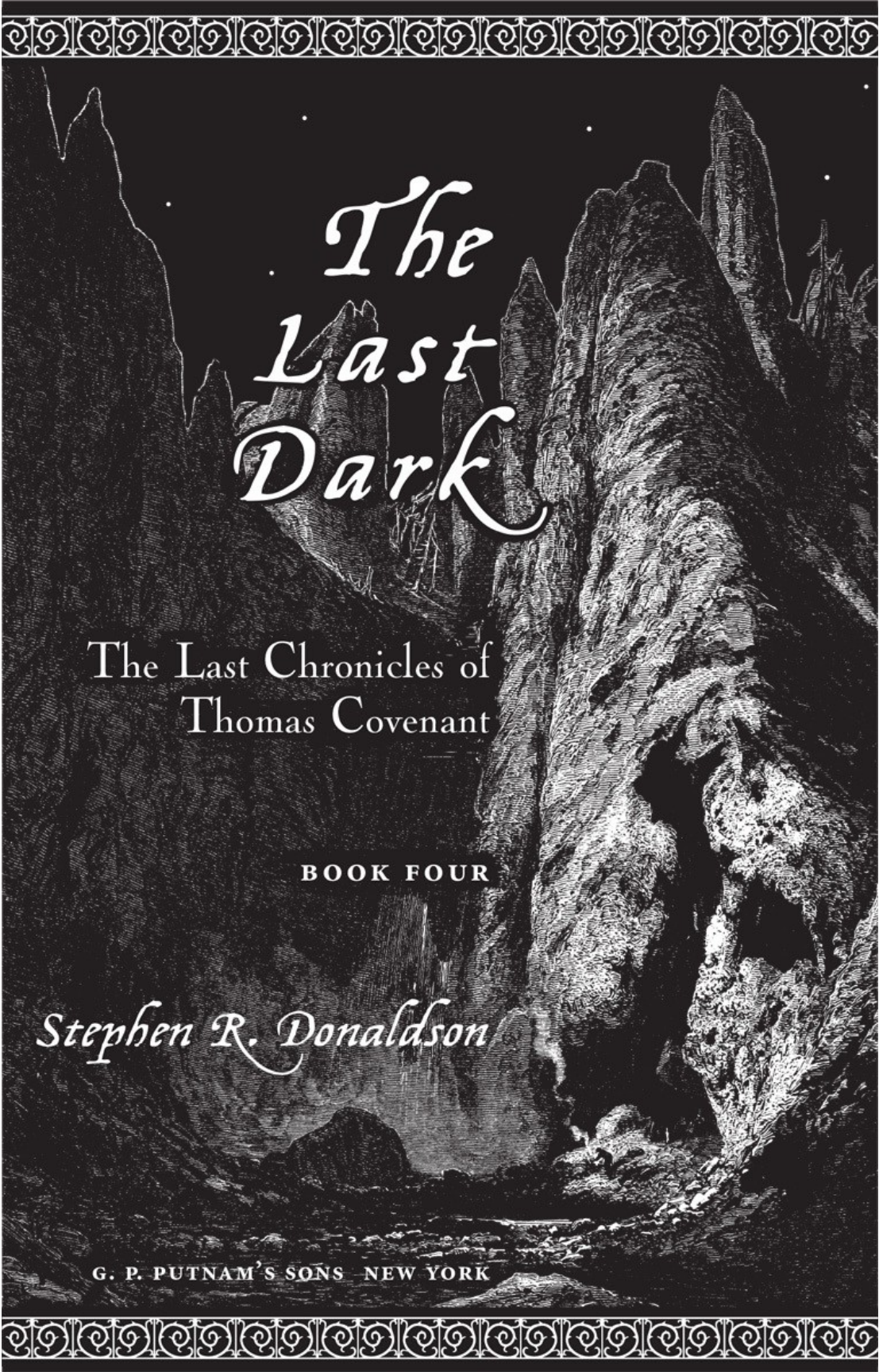
Dünyanın Rünleri
Fatal Revenant
Her Şeyin Sonuna Karşı

İnançsız Thomas Covenant'ın Günlükleri

Lord Foul'un
Felaketi Illearth
Savaşı
Koruyan Güç

Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri

Yaralı Topraklar
Tek Ağaç
Beyaz Altın
Sallayıcısı

The Last Dark

The Last Chronicles of
Thomas Covenant

BOOK FOUR

Stephen R. Donaldson

G. P. PUTNAM'S SONS NEW YORK

PUTNAM

G. P. PUTNAM'S SONS
1838'den Beri Yayıncılar
Penguin Group Penguin Group (USA)
LLC tarafından yayımlanmıştır
375 Hudson Caddesi
New York, New York 10014

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika - Çin

penguen.com

Bir Penguin Random House Şirketi

Telif Hakkı © 2013 Stephen R. Donaldson

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve bu kitabı çoğaltmayarak, taramayarak veya kopyalamayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

herhangi bir bölümünü izinsiz olarak herhangi bir biçimde dağıtmak. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

Donaldson, Stephen R.

Son Karanlık / Stephen R. Donaldson.

s. cm. -(Thomas Covenant'ın Son Günlükleri; Dördüncü Kitap)

ISBN 978-1-101-63643-5

1. Covenant, Thomas (Hayali karakter)-Kurgu. I. Başlık.

PS3554.O469L37 2013 2013016784

813'.54-dc23

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik söz konusu değildir, yaşayan ya da ölü, işletmeler, şirketler, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Jennifer Dunstan'a,

her zaman yanımda olan

ve John Eccker'a,

Beklediğimden daha fazla çaba sarf eden ve
daha fazla yardımcı olan

ve Robyn H. Butler'a:

"Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar."

İçindekiler

[Ayrıca The Chronicles of Thomas Covenant'ta](#)
[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[Adanmışlık](#)
[Haritası](#)
[Daha Önce Ne Oldu](#)

[*Birinci Bölüm "katlanılması_*](#) [*gerekene katlanmak"*](#)

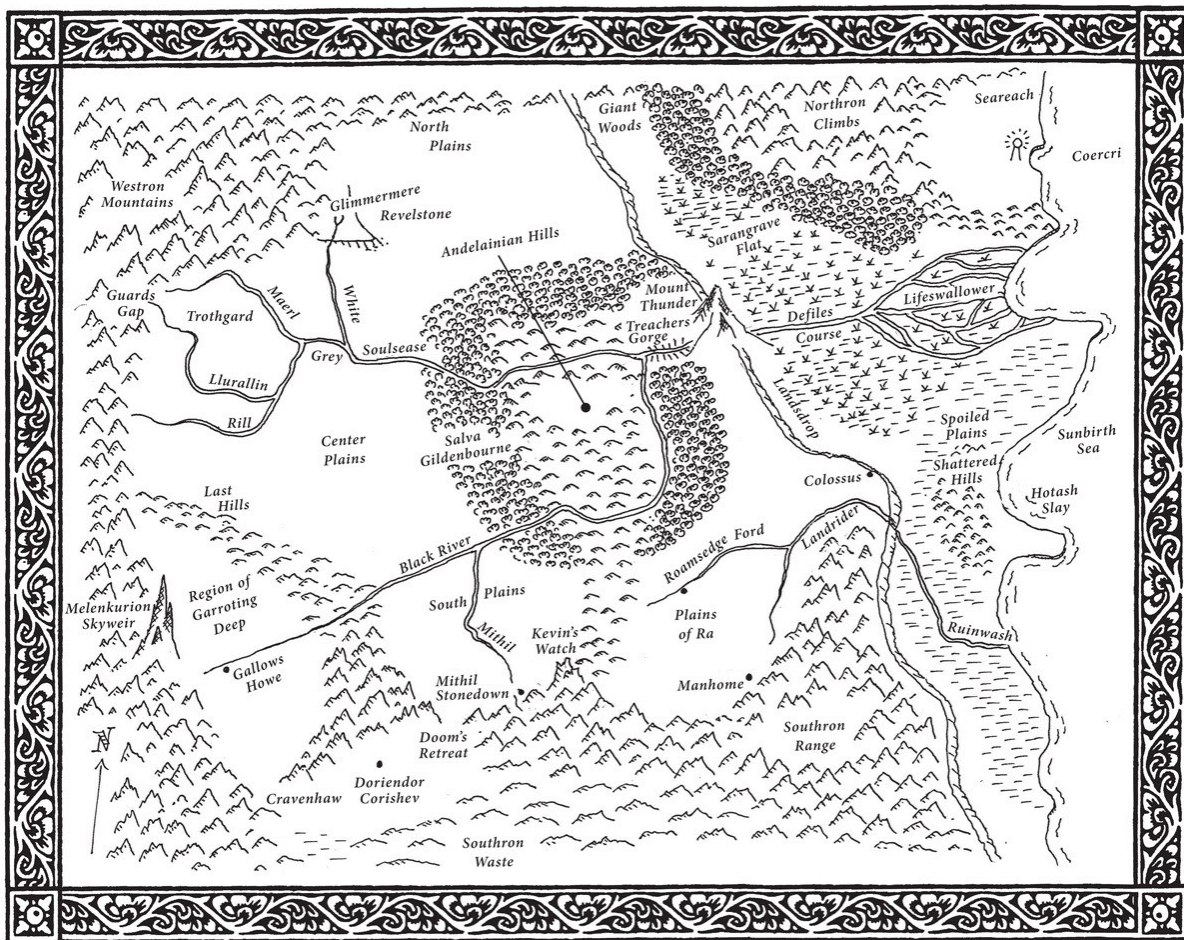
- [1. *Betimes Some Wonder*](#)
- [2. *Nightfall*](#)
- [3. *Yaşam ve Kullanım için Ölü Değil*](#)
- [4. *"İnanmaya Çalışın"*](#)
- [5. *Geliyor*](#)
- [6. *Eski ve Yeni Vaatler*](#)
- [7. *Risk Almak*](#)
- [8. *Doğru Malzemeler*](#)
- [9. *Yoksul Bir Tapınak*](#)

10. Ama yapabiliyorken
11. Uçurumun Kenarından Döndük
12. Çok Uzun Süreden Sonra

İkinci Bölüm "Uçurum ve Zirve"

1. Geride Kalacak Bir Hikaye
 2. Yüzleşmeye Doğru
 3. Muhalefete Çağrıldı
 4. İsteksizlikler
 5. "Geri Dönüş Beklentisi Yok"
 6. Feroce'un Yardımı
 7. Nihayet
 8. Utanç Verici Seçimler
 9. Ayrılık Şirketi
 10. Tüm Kayıp Kadınlar
 11. Derin Amacımın
 12. Sen Benimsin
- Sonsöz: "Çiçeğin içinde büyüdüğü ruh" Sözlük

-

Daha Önce Neler Oldu

"İnançsız Thomas Covenant'ın Günlükleri"

Genç bir adamken -roman yazarı, mutlu bir evliliği ve bebek yaşta bir oğlu olan Roger-Thomas Covenant cüzzam hastalığına yakalanır. Bir cüzzam hastanesinde, sağ elinin son iki parmağı

cüzzamın tedavi edilemez olduğunu öğrenir. İlerledikçe hissizlik yaratır ve kurbanlarını enfeksiyonlardan habersiz bırakarak genellikle öldürür. İlaçlar ilerlemesini durdurur; ancak Covenant'a hayatta kalmak için tek umudunun kendisini her türlü zarardan saplantılı bir şekilde korumak olduğu öğretilir.

Hastalığı yüzünden dehşete düşerek Haven Çiftliği'ndeki evine döner. Ancak duygusal dengesine başka darbeler de gelir. Karısı Joan, oğullarını korumak için onu terk eder ve boşanır. Oğlundan korkan Hastalığının gizemli doğası, çevresindeki insanların ona geleneksel cüzzamlı rolünü biçmesine neden olur: dışlanmış ve kirli biri. Buna ek olarak iktidarsızlaşır ve yazamaz hale gelir. Acımasızca yaşamaya devam etmek için mücadele eder; ancak umutsuzluğu arttıkça, uzun süreli bilinç kaybı dönemleri yaşar ve bu sırada bir "Toprak" olarak bilinen büyülü bir diyar.

Arazi'de fiziksel ve duygusal sağlık, Dünya Gücü adı verilen bir enerji tarafından elle tutulur hale getirilen somut güçlerdir. Canlılık ve güzellik somut nitelikler olduğundan, duyulara boyut ve renk kadar açık geldiğinden, fiziksel dünyanın refahı Diyar'ın insanların yol gösterici ilkesi haline gelmiştir. Covenant onlarla ilk karşılaştığında, *Lord Foul's Bane*'de, onu bir kralın reenkarnasyonu olarak selamlarlar.

Eski kahraman Berek Halfhand, çünkü o da elinin yarısını kaybetmiştir. Ayrıca Covenant'ın beyaz altın bir yüzüğü var, evlilik yüzüğü.

- "Barışı yok eden vahşi büyüü" kullanabilen güçlü bir tılsım olduğunu biliyorlar.

Toprak'ta ilk kez görüldükten kısa bir süre sonra, Covenant'ın cüzzamı ve iktidarsızlığı ortadan kalkar, Dünya Gücü tarafından iyileştirilir; ve bunun imkansız olduğunu bilir. Gerçekten de, bir tür sihirli güce sahip olduğu fikri bile hayatta kalmasının bağlı olduğu inatçı disiplinleri tehdit etmektedir. Bu nedenle Arazî'yi bir rüya ya da halüsinasyon olarak yorumlamayı seçer. Yeni sağlığına İnançsızlık ile karşılık verir: Arazî'nin gerçek olmadığına dair inatçı bir iddia.

İnançsızlığı nedeniyle, Diyar'ın insanlarına ve harikalarına karşı ilk tepkileri en iyi ihtimalle küçümseyici, en kötü ihtimalle de acımasızdır. Bir noktada, ne kabul edebildiği ne de kontrol edebildiği hislerin dürtüsüyle ve deneyimlerinin hayali olduğundan emin olarak, kendisiyle arkadaş olan genç bir kız olan Lena'ya tecavüz eder. Ancak kızın halkı onu yaptıklarından dolayı cezalandırmayı ya da reddetmeyi reddeder. Berek Halfhand olarak yeniden doğmuştur ve yargılanamaz. Ve beyaz altın kullanıcısıyla ilgili kadim bir kehanet vardır: "Doğruluk ya da ihanetin tek kelimesiyle, / Dünyayı kurtaracak ya da lanetleyecek." Covenant'ın yeni yoldaşları onun yerine seçim yapamazlar. Tek umutları, onun da sonunda Berek'i örnek alarak Ülkeyi kurtarmasıdır.

Covenant hem bu dünyanın tarifsiz güzelliklerinden hem de insanların nezaketinden etkilenmiş olsa da, başlangıçta bu hoşgörü çok az şey başarır. Ancak seyahatleri sırasında -önce Lena'nın annesi Atiaran'la, sonra Seareach Devi Saltheart Foamfollower'la ve son olarak da Revelstone Lordlarıyla- tehlikede olanın ne olduğunu anlamak için Diyar'ın tarihi hakkında yeterince şey öğrenir.

Diyar'ın kadim bir düşmanı vardır: Lord Foul the Despiser, hapishane olarak gördüğü yerden kaçmak için Zaman Kemerini ve onunla birlikte sadece Diyar'ı değil, tüm Dünya'yı yok etmeyi hayal etmektedir. Bu kötülüğe karşı Lordlar Konseyi, insanlar ve Hayatlarını Toprağın sağlığını beslemeye ve Rağmen'e karşı çıkmaya adanmış kadınlar.

Ne yazık ki bu Lordlar seleflerinin gücünün sadece küçük bir kısmına sahipler. Berek'in birincil Dünya Gücü aracı olan Kanun Asası onlardan gizlenmiştir. Ve Kanun ve Toprak Gücü ilmi, Lord Foul'u yenmek için doğal olarak yetersiz görünüyor. Vahşi

Kanun'dan ziyade büyü Zaman'ın düğüm noktasıdır. Bu olmadan Kemer yok edilemez; ancak savunulması da mümkün değildir.

Dolayısıyla hem Lordlar hem de Despiser Thomas Covenant'ın bağlılığını aramaktadır. Lordlar cesaret ve merhametle, Despiser ise manipülasyonla onun yardımını kazanmaya çalışır. Ve bu çekişmede Covenant'ın İnançsızlığı onu Despiser ile müttefik yapıyor gibi görünmektedir.

Yine de Covenant, Toprak'ın görünürdeki aşkınlığına duyduğu tepkiyi inkâr edemez. Ve oranın insanları tarafından giderek daha fazla dostluk gördükçe, Lena'ya karşı uyguladığı şiddeti dehşetle hatırlar. Böylece çözülmez bir muammayla karşı karşıya kalır: Toprak gerçek olamaz ama yine de tamamen gerçek hissettirir. Kalbi onun sevimliliğine karşılık verir ve bu karşılık, gerekli temkinliliğini ve umutsuzluğunu zayıflatarak onu öldürme potansiyeline sahiptir.

Bu çelişki içinde hapsolmuş bir halde, bir dizi dile getirilmemiş pazarlık yoluyla kaçmaya çalışır. *Lord Foul's Bane*'de, Lordlara pasif desteğini verir ve bunun beyaz altın yüzüğünün olasılıklarından -sorumluluklarından- kaçınmasını sağlayacağını umar. Ve ilk başta umutları gerçekleşir. Lordlar kayıp Kanun Asası'nı bulur; en yakın düşmanları olan Lord Foul'un hizmetkârlarından biri yenilir ve Covenant Toprak'tan serbest bırakılır.

Ancak gerçek dünyasına döndüğünde, aslında hiçbir şey kazanmadığını fark eder. Hatta durumu daha da kötüleşmiştir. Arkadaşlık ve büyü konusundaki deneyimleri, dışlanmış yalnızlığına dayanma yeteneğini zayıflatmıştır. *Illearth Savaşı'nda* ikinci kez Diyar'a çevrildiğinde, yeni bir pazarlık yapması gerektiğini bilir.

Onun yokluğunda Arazi'nin durumu da daha kötüye gitti. Aradan on yıllar geçti ve bu süre içinde Lord Foul, şaşırtıcı bir güce sahip olan Illearth Taşı'nı ele geçirdi. Despiser onunla Lordlara karşı yürüten bir ordu yarattı: Kanun Asası'nın yeterince karşı koyamayacağı bir güç. Lordların vahşi büyüünün gücüne ihtiyacı var.

Diğer gelişmeler de Covenant'ın ikilemini daha da kötüleştirir. Konsey artık Lena'ya tecavüzünden olan kızı Yüce Lord Elena tarafından yönetilmektedir. Onunla birlikte, işlediği suçun gerçek sonuçlarını deneyimlemeye başlar: Konsey'in geri kalanının aksine, onun tamamen akli başında olmadığını görebilir. Buna ek olarak, Lordlar ordusu bir adam tarafından yönetilmektedir

Covenant'ın kendi dünyasından gelmiş gibi görünen Hile Troy. Troy'un varlığı Covenant'ın kendini koruyan İnançsızlığını kökten aşındırır.

Şimdi Covenant'ın bu muammayı çözmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Yine özel bir pazarlık öneriyor. Lordlara aktif desteğini verecektir. Özellikle de Dünya gücünün en yoğun hali olan Dünya Kanı'nın kaynağını keşfetme görevinde Elena'ya katılacak. Ancak yüzüğünün herhangi bir büyüğü olduğunu inkâr etmeye devam edecektir. Toprak'ın kaderi için hiçbir sorumluluk kabul etmeyecek.

Ancak bu kez yaptığı pazarlığın sonuçları felaket olur. Illearth Taşı'nı kullanan Lord Foul, Seareach'in Devlerini katleder. Hile Troy, Despiser'in ordusunu ancak ruhunu Garroting Deep'in Forestal'ı Caerrol Wildwood'a vererek yenebilir. Ve Covenant'ın yardımı Elena'nın Ölüm Yasası'nı ihlal etmek için kullandığı Toprak Kanı'nı bulmasını sağlar. Uzun zaman önce ölmüş bir Yüce Lord olan Kevin Landwaster'ı diriltir ve onun Lord Foul'a karşı yaşayan herkesten daha fazla güce sahip olacağına inanır. Ancak fena halde yanılır; ve ortaya çıkan felakette hem kendisi hem de Kanun Asası kaybolur.

Covenant, ikilemini çözme çabalarının Despiser'a hizmet ettiğini bilerek gerçek dünyasına döner.

Başarısızlıklarından dolayı neredeyse yıkılmış bir haldeyken, eylemlerinin tam maliyetini keşfettiği *The Power That Preserves*'de Land'i tekrar ziyaret eder. Ölen kızı artık Lord Foul'a hizmet etmekte ve Kanun Asası'nı kullanarak ortalığı kasıp kavurmaktadır. Annesi Lena aklını yitirmiştir. Ve Lordlar, yenilemeyecek kadar güçlü bir ordu tarafından kuşatılmıştır.

Covenant'ın bilmecesine hâlâ bir çözümü yoktur: Ülkeyi yalnızca vahşi büyü kurtarabilir, ancak bunu kabul etmeyi göze alamaz. Bununla birlikte, Lena'nın deliliği ve Diyar'ın yakın zamanda mahvolacak olması onu derinden etkilediğinden, Despiser'la bizzat yüzleşmeye karar verir. Zafer umudu yoktur ama gerçek dünyasındaki dışlanmış hayatını korumaktansa, gerçek olmayan ama büyülü bir yer uğruna kendini feda etmeyi tercih eder.

Ancak Despiser'a ulaşabilmesi için önce ölü Elena ve Kanun Asası ile yüzleşmesi gerekmektedir. Her ne kadar Elena'ya karşı koyamasa da, Elena kendini yener: Elena'ya yaptığı saldırı yüzüğünden şiddetli bir karşılık alır ve bu karşılık Asa'yı da yok

eder.

Yalnızca eski dostu Dev Saltheart Köpük Takipçisi'nin eşlik ettiği Covenant sonunda Lord Foul ve Illearth Taşı ile yüzleşir. Despiser'in vahşeti ve kötülüğüyle yüzleşirken, sonunda bilmecesinin çözümünü, "paradoksun gözünü" bulur.

Diyar'ın gerçek olduğunu kabul etmek ile gerçek olmadığında ısrar etmek arasında bir denge kurmaya çalışır. Bu temelde, Illearth Taşı'nın korkunç gücünü yüzüğündeki vahşi büyüü tetiklemek için kullanır. Bu güçle hem Taşı hem de Lord Foul'un evini paramparça eder ve böylece Despiser'in kötülük tehdidini sona erdirir.

Kendi dünyasına döndüğünde, yeni bulduğu dengenin orada da kendisine fayda sağladığını öğrenir. Artık Toprak'ın gerçekliğinin ya da gerçek dışılığının, ona duyduğu sevgiden daha az önemli olduğunu bilmektedir; ve bu kavrayış ona bir parya olarak yaşadığı hayatla korkusuzca ve acımasızca yüzleşme gücü verir.

"Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri"

Koruyan Güç'teki olaylardan sonraki on yıl boyunca Covenant, Haven Çiftliği'nde tek başına yaşar ve roman yazar. Hâlâ dışlanmaktadır ama tek bir arkadaşı vardır: Dr. Julius Berenford. Ancak daha sonra hayatına iki hasarlı kadın girer.

Eski karısı Joan, şiddetle delirmiş bir halde ona geri döner. Roger'ı ailesiyle birlikte terk eden Joan, yıllarını kendini Despite'e adanmış ve Covenant'ı kurbanı olarak seçmiş bir komünde geçirmiştir. Covenant, başkalarını bu işe bulaşmanın tehlikelerinden uzak tutmayı umarak Joan'a tek başına bakmaya çalışır.

Covenant yardımı reddedince, Dr. Berenford yeni işe aldığı genç bir doktor olan Linden Avery'yi görevlendirir. Joan gibi o da tamamen farklı şekillerde olsa da ağır yaralanmıştır. Genç bir kızken, babası intihar ederken onunla birlikte bir odaya kilitletti. Genç bir kızken de annesini öldürmüştür.

Annesinin kendine acıması onu ötenaziye zorladı.

Ölümden nefret eden Linden, geçmişini silmek için lanetli bir girişimde bulunarak doktor olmuştur.

Dr. Berenford'un ısrarıyla Linden, Covenant ve Joan'ın arasına girer. Joan'ın komününün üyeleri Covenant'ı kurban etmek istediğinde, Linden müdahale etmeye çalışır, ancak vurularak öldürülür. Sonuç olarak, Toprak'a geri döndüğünde ona eşlik eder.

Covenant'ın yokluğu sırasında birkaç bin yıl geçmiştir ve Despiser gücünü yeniden kazanmıştır. Daha önce olduğu gibi, Zaman Kemeri'ni kırmak için Covenant'ın vahşi büyüsunü kullanmayı planlar. Ancak *Yaralı Topraklar*'da Covenant ve Linden, Lord Foul'un yöntemlerini değiştirdiğini öğrenir. Covenant'ı kışkırtmak için ordulara ve savaşa bel bağlamak yerine, Toprak'a güzelliğini ve sağlığını veren doğal Yasa'ya bir saldırı tasarlamıştır.

Bu saldırının açık biçimi Güneşboğan'dır; güneşin etrafındaki malefik korona çılgınca bir şekilde art arda bereket, yağmur, kuraklık ve salgın hastalık üretir. Güneşboğan'ın yıkıcılığı o kadar büyüktür ki, artık Ülkedeki tüm yaşama hükmetmektedir. Ve öldürücülüğü Lord Foul'un daha derin stratejilerini maskeleye de hizmet ediyor.

Yüzyıllar boyunca Lordlar Konseyi'ni yozlaştırdı. Bu grup şimdi Clave olarak Ülke'ye hükmediyor; ve Despiser'in en gaddar hizmetkârlarından biri olan bir Raver tarafından yönetiliyor. Clave, Güneşboğan'ı artıran muazzam bir alev olan Banefire'i beslemek için Diyar'ın insanlarından kan alır.

Ancak Clave ve Banefire'in gizli amacı, Covenant'ın aşırı vahşi büyü yapmasını sağlamaktır. Ve bu amaçla, başka bir Raver, Covenant'a özdenetimini sakatlamayı amaçlayan bir zehir bulaştırır. Zehir etkisini gösterdiğinde, Kemeri yok etmeden Toprakları savunamayacaktır.

Linden Avery'ye gelince, Lord Foul onun ölümden duyduğu nefreti kendisine karşı kullanmak niyetindedir. Bir zamanlar Ülke insanların fiziksel ve duygusal sağlığı doğrudan algılamalarını sağlayan sağlık duyusu sadece ona bahşedilmiş ya da lanetlenmiştir. Bu nedenle, o Sunbane'in kötü niyetine ve Kuzgunların kötülüğüne karşı benzersiz bir şekilde savunmasız. Bu tür kötülükler onu derinden tehdit ediyor.

Sağlık duyusu onun bir şifacı olarak potansiyelini vurgulasa da, aynı zamanda ona diğer insanlara sahip olma kapasitesi de verir; onların eylemlerini kontrol edebilecek kadar derinlerine ulaşabilir. Bu sayede,

Lord Foul onu ahlaki açıdan sakat bırakmayı amaçlamaktadır: onu Covenant'a sahip olacak, onun gücünü kötüye kullanacak bir kadın haline getirmeye çalışmaktadır. Böylece Covenant istemese bile kadın Despiser'a istediğini verecektir.

Ve eğer bu oyunlar başarısız olursa, Lord Foul başka oyunlar da hazırladı.

Topraklara yapılanlar karşısında ayrı ayrı dehşete düşen Covenant ve Linden, Clave ile yüzleşmek isterler; ancak tek başlarına Sunbane'in karmaşık tehlikelerinden kurtulamazlar. Neyse ki, Covenant ve Linden'in mahvolmaktan kurtulmasına yardım eden iki köylünün, Sunder ve Hollian'ın arkadaşlığını kazanırlar.

Ancak Linden, Sunder ve Hollian, Andelain olarak bilinen bölgenin yakınlarında Covenant'tan ayrı düşer ve Clave tarafından esir alınır. Yalnız Andelain. Burası bir zamanlar Diyar'daki en güzel ve Dünya'nın en güçlü yeri idi; ve şimdi, bir zamanlar Hile Troy olan son Forestal Caer-Caverel tarafından Sunbane'den korunan tek yerin sağlam kaldığını keşfediyor. Covenant orada Ölülerıyla, uzun zaman önce ölmüş arkadaşlarının hayaletleriyle karşılaşır. Ona tavsiyelerde bulunurlar ve Önündeki mücadele için rehberlik. Ve ona bir hediye verirler: Despiser'ın eski hizmetkârları olan ur-viller tarafından gizli bir amaç için yaratılmış yapay bir varlık olan Vain adında garip bir abanoz yaratık.

Bunun üzerine Covenant arkadaşlarını kurtarmak için Revelstone'a doğru yola çıkar. Clave ile karşılaştığında, Sunbane'in en acımasız sırrını öğrenir: binlerce yıl önce Kanun Asası'nı yok etmesiyle mümkün olmuştur. Farkında olmadan sebep olduğu zararı geri almak için çaresizce, Linden, Sunder ve Hollian'ın yanı sıra bir zamanlar Lordlara hizmet etmiş güçlü savaşçılar olan bir dizi *Haruchai*'yi kurtarmak için vahşi büyüye riske atar.

Covenant daha sonra arkadaşları, Vain ve küçük bir *Haruchai* grubuyla birlikte, Berek'in Kanun Asası'nı yaptığı ağaç olan Tek Ağaç'ı bulmak için yola çıkar. Covenant, Clave ve Sunbane'e karşı koymak için yeni bir Asa tasarlamayı ummaktadır.

Doğuya doğru seyahat eden yol arkadaşları, Seareach'in kayıp Devlerinin anavatanından gelen denizci varlıklar olan bir Devler grubuyla karşılaşır. İçlerinden biri, Cable Seadreamer, Dünya'ya yönelik korkunç bir tehdide dair bir öngörü görmüştür ve Devler

tehlikeyi keşfetmek için bir Arama ekibi göndermiştir.

Bu tehdidin Sunbane olduğuna ikna olan Covenant, Arama'yı Tek Ağaç'ı bulmasına yardım etmeye ikna eder; ve *Tek Ağaç*'ta Covenant, Linden, Vain ve birkaç *Haruchai*, Devler Gemisi Starfare's Gem ile yelken açarak Sunder ve Hollian'ı Ülke halkını Clave'e karşı toplamak üzere bırakır.

Tek Ağaç arayışı Covenant ve Linden'ı önce, Dünya'nın kaderini anlıyor ve belki de kontrol ediyor gibi görünen, saf Dünya gücüne sahip gizemli varlıklar olan *Elohim*'in ülkesine götürür. *Elohim*, Tek Ağaç'ın yerini açıklamayı kabul eder; ancak önce, sözde Dünya'yı artan gücünden korumak için Covenant'ın zihnini felç ederler. Linden'in liderliğindeki Arama, Tek Ağaç Adası'na doğru yelken açar.

Ancak beklenmedik bir şekilde, arayışın eylemlerinin sonuçlarına karşı korumakla görevlendirilmiş bir *Elohim olan* Findail de onlara katılır.

Linden, Covenant'a sahip olmadan onun zihnini serbest bırakamaz ve gücünü açığa çıkarabileceğini bildiği için bunu yapmaktan korkar.

Ancak o ve yoldaşları *Bhrathairealm*'de hapsedildiğinde, Findail'in dehşetine rağmen Covenant'a girme riskini alır. Covenant daha sonra Büyük Çöl'ün vahşi bir canavarı olan Sandgorgon'la savaşır ve onu alt eder. Yaratığın *Bhrathairealm*'e saldırması Covenant, Linden ve yoldaşlarının kaçmasını sağlar.

Sonunda Starfare'in Mücevheri Tek Ağaç Adası'na ulaşır ve burada *Haruchai*'lerden biri olan Brinn, Ağacın Koruyucusu olur. Ancak yoldaşlar hedeflerine yaklaştıklarında, Despiser tarafından yanlış yönlendirildiklerini öğrenirler. Covenant'ın yeni bir Kanun Asası için odun elde etme çabası Dünyanın Sonu Solucanı'nı harekete geçirmeye başlar. Bir kez Solucan uyandığında Lord Foul'un Zaman'dan kurtuluşunu gerçekleştirecek.

Seadreamer, hayatı pahasına Linden'in gerçek tehlikeden haberdar olmasını sağlar. Ardından Antlaşma'yı engeller. Yine de Solucan'ın huzursuzluğu, Ada denize batarken Tek Ağaç'ı ulaşılamayacak bir yere götürerek Arama'yı kaçırmaya zorlar.

Yenilgiye uğrayan Arama, *Beyaz Altın Değnekli* Topraklara geri döner. Covenant şimdi Clave ile doğrudan yüzleşmesi, Banefire'i söndürmesi ve ardından Despiser ile savaşması gerektiğine inanıyor; ve Linden

Kısmen onu sevdiği için, kısmen de onun kontrolsüz vahşi büyüünden korktuğu için ona yardım etmeye kararlıdır.

Sunder, Hollian ve birkaç *Haruchai* tarafından yeniden bir araya getirilen Covenant, Linden ve birkaç Dev sonunda Revelstone'a ulaşır ve burada Clave'e meydan okurlar. Şiddetli bir mücadeleden sonra, yoldaşlar Clave'e komuta eden Raver'ı köşeye sıkıştırır. Orada Seadreamer'ın kardeşi Grimmand Honninscrave -bir Sandgorgon'un yardımıyla- Raver'ı "parçalamak" için hayatını feda eder. Sonuç olarak, Sandgorgon Raver'ın duyarlılığının kırıntılarını kazanır. Sonra Covenant kendini Banefire'in içine atar ve damarlarındaki zehri dönüştürmek için onun karanlık teurjisini kullanır. İş bittiğinde, Sunbane kalır ama kötülüğü artık büyümemektedir.

Daha sonra Covenant ve Linden, Sunder ve Hollian, Vain ve Findail ve iki Dev, Despiser'in artık ikamet ettiği Thunder Dağı'na doğru döner. Yol boyunca Hollian ölür. Ancak Andelain'de Caer-Caveral, Yaşam Yasası'nı ihlal ederek onu diriltmek için kendi hayatını harcar.

Linden yavaş yavaş Covenant'ın Lord Foul ile savaşmak istemediğini anlar. Covenant bu mücadelenin Zaman'ı yok etmeye yetecek gücü açığa çıkaracağına inanmaktadır. Yüzüğünü teslim edeceğinden korkan Linden kendini onu ele geçirmeye hazırlar, ancak ele geçirmenin büyük bir kötülük olduğunu artık anlamıştır.

Ancak Covenant'la birlikte Lord Foul'la yüzleştiklerinde, kendisi de bir Raver tarafından ele geçirilir ve özgür kalma çabaları onu Covenant'a müdahale etme konusunda isteksiz bırakır. Korktuğu gibi, yüzüğünü teslim eder. Ancak Despiser vahşi büyüü Covenant'a çevirip bedenini öldürdüğünde, değiştirilmiş zehir Covenant'ın ruhundan yakılır ve Lord Foul'un öfkesine rağmen Arch'ı sürdürebilen saf bir vahşi büyü varlığı haline gelir. Sonuç olarak, Despiser kendini etkili bir şekilde yener; ve Covenant'ın yüzüğü Linden'a düşer.

Bu arada, Vain'in amacını ve Findail'in atanmış rolünü anlamaya başlamıştır. Vain saf yapıdır: Findail ise saf akışkanlık. Linden, Covenant'ın yüzüğünü kullanarak iki varlığı yeni bir Kanun Asası'nda birleştirir. Ardından Kanun'un yenilenmiş gücüyle Güneşboğan'ı silmek ve Toprak'ın iyileşmesini başlatmak için uzanır.

İşi bittiğinde, Linden kendi dünyasına döner ve orada Covenant'ın gerçekten öldüğünü görür. Yine de artık onun evlilik yüzüğünü taşımaktadır. Ve Dr. Berenford onu aramaya geldiğinde, Covenant'la geçirdiği zamanın ve kendi zaferlerinin onu dönüştürdüğünü keşfeder. Artık eski hayatıyla tamamen yeni bir şekilde yüzleşebilir.

"Thomas Covenant'ın Son Günlükleri"

Birinci Kitap, *Dünyanın Rünleri*'nde Linden Avery için on yıl geçmiştir; ve bu süre içinde hayatı değişmiştir. O artık Şimdi on beş yaşında olan ve Despiser tarafından korkunç bir şekilde hasar gören, sağ elinin yarısını kaybeden Jeremiah adında bir oğul evlat edinmişlerdir. Tuhaf bir deha sergiliyor: Tinkertoys ve Lego gibi oyuncaklardan şaşırtıcı yapılar inşa edebiliyor. Ancak diğer her yönden, tamamen tepkisizdir, ayrışma içinde hapsolmuştur. Yine de Linden kendini ona adanmış, Thomas Covenant'a ve Toprak'a olan tüm hüsrana dolu sevgisini ona vermiştir.

Ayrıca, Covenant'ın eski karısı Joan'ın da hasta olduğu bir psikiyatri hastanesinin başhekimisi olmuştur. Joan'ın durumu bir süre için bitkisel hayata benzer.

katatoni. Ama sonra kendini cezalandırmaya başlar, kendi ölümünü gerçekleştirmek için durmadan şakağını yumruklar. Sadece beyaz altın alyansının geri verilmesi onu sakinleştirir, ancak bu da şiddetini tamamen engellemez.

Hikâye başladığında, Roger Covenant yirmi bir yaşına gelmiştir ve annesinin velayetini talep etmeye gelmiştir: Linden bu talebi reddeder. Bu başarısızlığa Roger, annesini silah zoruyla kaçırarak karşılık verir. Linden bu saldırının sonuçlarıyla uğraşırken, Roger da Jeremiah'yı yakalar.

Linden ve polis ayrı ayrı Roger, Joan ve Jeremiah'nın yerini tespit eder. Ancak Linden Roger'la yüzleştiğinde Joan yıldırım çarpması sonucu ölür ve Roger polise ateş açar. Çıkan çatışmada Linden, Roger ve Jeremiah öldürülür; ve Linden

Kendini tekrar Diyar'da bulur ve burada Lord Foul'un artık oğluna sahip olduğu haberini alır.

Daha önce olduğu gibi, Arazi'de birkaç bin yıl geçti ve Linden'in bildiği her şey değişti. Toprak İyileşti, eski güzelliğine ve gücüne kavuştu. Ancak şimdi, tüm büyülü bilgi ve gücü bastırmaya adanmış Üstatlar, *Haruchai* tarafından yönetiliyor. Kevin's Dirt adı verilen ve sağlık duyularını engelleyen ürkütücü bir duman da görevlerini kolaylaştırıyor.

Yine de Ülke, Efendilerin yenemeyeceği tehditlerle karşı karşıyadır. Joan'ın vahşi büyü patlamalarını serbest bırakmasıyla rastgele ortaya çıkan Caesures -zaman *bozulmaları*- ortalığı kasıp kavuruyor. Buna ek olarak, bir *Elohim* Diyarı ziyaret etmiş ve çeşitli canavarlar ve isimsiz bir *yarı el* içeren tehlikeler hakkında uyarıda bulunmuştur. Ve yeni Kanun Asası kaybolmuştur.

Jeremiah'ı bulup kurtarmak için çaresiz kalan Linden, kısa sürede hem istekli hem de isteksiz yoldaşlar edinir: Kendisinin "Diyar'ın umudu" olduğunu iddia eden ve deliliği üzerinde durduğu yüzeylere - taş, toprak, çimen- göre değişen kadim, Toprakgüçlü ve kör bir deli olan Anele; saf ve genç bir köylü olan Liand; Linden'a güvenmeyen ve Anele'yi hapsetmek isteyen bir Efendi olan Stave; eskiden Lord Foul'a hizmet eden yapay yaratıklar olan bir grup ur-vil ve Diyar'ın zaman bilgisi atları olan Ranyhyn'in insan hizmetkârları olan bir grup Ramen. Linden ayrıca işkence gören Esmer'le de tanışır. Kastenessen'in soyundan, dengesiz bir *Elohim*.

Linden, Esmer'den *kesürlerin* doğasını öğrenir. Kendisine ur-villerin onu Esmer'in ihanetinden korumayı amaçladıkları söylenir. Ve Anele'nin Kanun Asası'nın binlerce yıl önce nerede kaybolduğunu bildiğini öğrenir.

Covenant'ın yüzüğünden başka bir gücü olmadığı ve onu da ancak büyük zorluklarla kullanabildiği için - Lord Foul'un Jeremiah'yı nereye götürdüğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için - ve Üstatların karşı çıkmasına rağmen onu arayamayacağından korktuğu için - Linden *sezaryene* girmeyi göze alır. Anele, Liand, Stave, ur-viller ve üç Ramen (Manethrall Mahrtiir ve iki Kordonu, Bhapa ve Pahnii-Linden) eşliğinde Joan'ın gücünün zamansal kaosuna doğru at sürer.

Ur-villerin ayini ve Ranyhyn'in rehberliği sayesinde, o ve yoldaşları üç yıldan fazla bir süre sonra ortaya çıkarlar. Bin yıllık geçmişlerinde, Asa'nın ur-villerin akrabaları olan bir grup Waynhim tarafından saklandığını ve korunduğunu görürler. Ancak Asa'yı geri aldığında, Esmer ona saldırmak için Diyar'ın derin geçmişinden bir Demondim sürüsü getirir. Demondim, ur-villerin ve Waynhim'in yaratıcısı olan korkunç varlıklardır ve güçleri artık Zaman Kemerinin varlığını tehdit etmektedir.

Kendisi ve yoldaşları kaçarken Arch'ı korumak için Linden, Covenant'ın yüzüğünü kullanarak kendine ait bir *kaesür* yaratır. Bu zaman kesintisi, arkadaşlarını ve Demondim'i kendi doğal zamanına taşır. Ancak sürpriz bir şekilde, *kazası* onları Ustaların merkezi olan Revelstone'un kapılarının önüne bırakır. Ustalar Demondim'e karşı lanetli bir savaş verirken, o ve yoldaşlar Lord's Keep'in belirsiz mabedine girerler.

Revelstone'da Linden, Efendilerin Sesi Handir'le, yani liderleriyle tanışır. Ve Alçakgönüllüler, Galt, Branl ve Clyme ile karşılaşır: Thomas Covenant'ın onuruna ona benzeyecek şekilde sakatlanmış üç *Haruchai*. Mahdoubt adında gizemli bir kadın tarafından bakılan Linden, Jeremiah'ı aramasına yardım etmeleri için Ustaları nasıl ikna edebileceğini hayal etmeye çalışır. Ancak onlarla yüzleştğinde, tüm argümanları bir kenara bırakılır. Sadece Stave onun yanında durmayı seçer: bu, akrabaları tarafından cezalandırıldığı ve reddedildiği bir meydan okuma eylemidir.

Atlıların Revelstone'a yaklaştığı haberi gelince çatışma aniden sona erer. Linden siperlerden, Demondim'den önce Lord'un Kalesine ulaşmak için yarışan dört Efendi görür. Yanlarında Thomas Covenant ve Jeremiah da vardır. Ve Jeremiah ayrılığından coşkuyla çıkmıştır.

Fatal Revenant'ta, Covenant ve Jeremiah'nın gelişi kargaşa yaratır. Belli ki gerçek ve güçlüler, ancak hiçbir şey vermiyorlar Varlıklarının tatmin edici bir açıklaması. Ve Linden'in kendilerine dokunmasına ya da Kanun Asası'nı kullanmasına izin vermeyi reddederler. Bunun yerine, onunla konuşmaya hazır olana kadar tecrit edilmek konusunda ısrar ederler.

Bu sırada Demondim kapılara yığılır ve görünüşe göre Revelstone'u yok etmeye hazırlanır; ama saldırmazlar.

Sarsılan Linden, Ahit'in çağrısını beklemek üzere Lord'un Kalesi'nin yukarısındaki platoya çekilir. Orada, sorularına cevap vereceğini umarak Esmer'i çağırır. Ancak Esmer ortaya çıktığında, Diyar'ın uzak geçmişinden daha fazla yaratık getirerek onu şaşırtır: bir grup ur-vil ve daha az sayıda Waynhim, ona hizmet etmek için bir araya gelmiştir. Gizemli bir şekilde ona yaratıkların "kelepçeler" hazırladığını bildirir. Ve Demondim'in artık Kastenessen ile birlikte çalıştığını açıklar. Ancak Linden'in diğer sorularını geçiştirir. Bunun yerine ona "Toprak Kanı'nı ilk içenin kendisi olması gerektiğini" söyler.

Covenant'ın çağrısı geldiğinde, Linden onunla ve Jeremiah ile odalarında buluşur. Covenant, Toprak'ı nasıl kurtaracağını bildiğinde ısrar etmesine rağmen, çoğunlukla anlamsız konuşur. Aynı zamanda Jeremiah, Linden'a arkadaşına güvenmesi için yalvarır. Kendini hem reddedilmiş hem de şüpheli hissedenden Linden reddeder

Covenant beyaz altın yüzüğünü istediğinde. Bunun üzerine Covenant, Plato'da kendisine katılmasını ve orada Toprak'ı nasıl kurtaracağını göstermesini talep eder.

Linden razı olur. Sevdiklerinin neden ve nasıl değiştiğini keşfetmek için başka bir yol bilmemektedir. Ancak Covenant ve Jeremiah sırlarını açıklamak yerine, onu şimdiki zamanından koparıp alan bir portal yaratırlar. Geçiş olmadan, kendini onlarla birlikte on bin yıl geçmişte, Berek zamanında bulur. Halfhand'in son savaşları.

Garroting Deep'in korkunç ormanının yakınındadırlar ve Covenant ile Jeremiah'ın aradığı yer ve zamandan çok uzaktadırlar. Bunun yerine amaçları Theomach adında bir adam tarafından saptırılmıştır.

zamanla mistik bir ilişkisi varmış gibi görünüyor. O, birbirlerinden tamamen izole bir şekilde gizemli bilgi ve güç peşinde koşan bir insan ırkı olan Insequent'lerden biridir: görünüşe göre tek ortak özellikleri *Elohim*'e duydukları nefret olan bir ırk. Theomach, Covenant ve Jeremiah'a müdahale etti çünkü niyetlerinin *Elohim*'i cezbedecek kadar tehlikeli olduğuna inanıyordu.

Sonuç olarak Linden, Covenant ve Jeremiah kışın ortasında, *Melenkurion* Skyweir'dan birçok acımasız fersah uzakta dururlar; Covenant ve Jeremiah burada Toprak Kanı ve

Lord Foul'u kalıcı olarak yenmek için Komuta Gücü. Çaresizlik içindeki Linden, yardım için Berek'e yaklaşmaya karar verir. Yaralılarının çoğunu iyileştirerek ve onu yeni doğan sağlık duyusuyla tanıştırmak geleceğin Yüce Lordu'nun güvenini kazanır.

Daha sonra Theomach, Berek'i kendisini bir rehber ve öğretmen olarak kabul etmeye ikna ederek kendi amacına ulaşır. İyi niyetini göstermek için Yedi Söz'ü söyler: Linden'in daha önce hiç duymadığı, Dünya Gücünün kudretli bir çağrısı.

Berek Halfhand tarafından sağlanan erzak ve atlarla Linden, Covenant ve Jeremiah *Melenkurion* Skyweir'a doğru yola çıkar. Ancak yorgun binekler ölmeye başlayınca, Covenant ve Jeremiah Linden'i bir dizi uzaysal portal aracılığıyla Skyweir'a taşır. Orada Jeremiah yapılara olan yeteneğinin sihrini ortaya çıkarır. Doğru malzemelerle "kapılar" tasarlayabilmektedir: bir yerden başka bir yere açılan kapılar; zamanı atlayan kapılar; gerçeklikler arasında kapılar. Büyük bir ahşap kutu şeklinde bir kapı inşa ederek kendisini, Covenant'ı ve Linden'i *Melenkurion* Skyweir'ın derinliklerine, EarthBlood'un gizli mağaralarına taşır.

Covenant artık Komuta Gücünü kullanmaya hazır. Ancak Esmer'in öğüdünü hatırlayan Linden önce içer. Ardından yoldaşlarının sırlarını ifşa etmek için Komutasını kullanır.

Bir anda büyü bozulur. Covenant gerçek yüzünü gösterir: O Thomas değil Roger Covenant'tır ve babasının sevdiği her şeyi küçümser. Sağ eli muazzam bir güce sahip: Kastenessen'in eli, Kastenessen'in vahşi gücünü kullanması için ona aşılarmış. Ve Jeremiah'in sırtında *croyellerden* biri, hem konakçısından beslenen hem de onu güçlendiren bir succubus vardır. Jeremiah'in sergilediği duyarlılık *croyel'e* aittir, kendisine değil. Kibirlenen Roger, kendisinin ve *croyel'in* tanrı olmayı arzuladığını açıklar. Linden'i geçmişe ve buraya getirmek, Zaman Kemerini kırmak için onu kandırmaya yönelik bir girişimdi. Şimdiye kadar bu tehlikeyi atlattı. Ama şimdi Diyar'ın geçmişinde on bin yıl kapana kısılmıştır ve kaçamaz.

Bunu, Kanun Asası'nın siyaha dönüştüğü korkunç bir savaş izler. Asasını, Yedi Söz'ü ve Toprak Kanı'nı kullanan Linden, Roger'a ve onun ele geçirilmiş oğluna karşı koyar. Bu sırada bir deprem

Ancak *Melenkurion* Skyweir, Roger ve Jeremiah kaçar ve Linden'i mahsur bırakır.

Bu deneyim onu dönüştürür. Artık sadece Thomas Covenant'ın Ülkeyi kurtarabileceğine inanmaktadır. Aynı zamanda, Jeremiah'yı kurtarma kararlılığı daha da güçlenir ve daha da vicdansızlaşır.

Garroting Deep'in Forestal'ı Caerrol Wildwood ile karşılaştıktan sonra, اساسına güç rünleri işleyen Mahdoubt tarafından geri alınır. Burada Mahdoubt'un Insequent'lerden biri olduğu ortaya çıkar. Linden uygun zamanında Revelstone'a döndüğünde, Liand'ın Dünya gücünü çeşitli şekillerde kanalize edebilen bir taş olan *orcrest*'in bir parçasını ele geçirdiğini öğrenir. Ayrıca bir yabancının Demondim'in tüm sürüsünü tek başına ortadan kaldırdığını duyar.

O Harrow, bir başka Insequent. Hem Linden'in Asasına hem de Covenant'ın yüzüğüne göz dikmiştir ve Linden'in zihnini boşaltarak onları alabilecek güce sahiptir. Neyse ki Mahdoubt araya girer. Insequent'i yöneten etiği ihlal ederek, Harrow'u yener ve ondan Kanun Asası'nı ve Covenant'ın yüzüğünü Linden'dan zorla almayacağına dair söz alır: Mahdoubt'un kendi hayatına mal olan bir zafer. Linden'e arzularını başka yollarla elde edeceğine dair güvence verdikten sonra Harrow ortadan kaybolur.

Sonra Linden, arkadaşları ve üç alçakgönüllü çağrı Ranyhyn ve Revelstone'dan uzaklaşmak. Jeremiah'ın nerede saklandığına dair hâlâ bir fikri olmadığı için niyeti Revelstone'a ulaşmaktır.

Andelain ve Covenant'ın bir zamanlar yaptığı gibi Ölümlere danışmak. Özel sebeplerden ötürü, Yüce Lord Loric'in *krilini*, herhangi bir ölümlü için çok büyük bir gücü yönlendirmek için dövülmüş bir eldritch hançerini de kurtarmayı umuyor.

Yol boyunca, o ve yoldaşları bir *caesure* tarafından yok edilmiş bir köye rastlarlar: Esmer'in Harrow'a karşı bir silah olarak kontrol ettiği bir *caesure*. Orada Harrow'un Jeremiah'ın nerede saklandığını bildiğini ve Esmer'in Insequent'in onun sırrını açığa çıkarmasını engellemeye niyetli olduğunu öğrenir. Aynı anda Roger Covenant bir Cavewight gücüyle saldırır. Takip eden savaşta, Linden'in bölümü kısa sürede bozguna uğrar. Çılgınca,

çalgınca bir kumar oynar: Bir Sandgorgon çağırmaya çalışır. Altı tanesi savaşa girerek Roger ve Mağara Şövalyelerini bozguna uğratar ve Harrow'un kaçmasına izin verir.

Daha sonra Linden, bir Raver'ın kötü ruhunun kalıntıları tarafından yönlendirilen çok sayıda Sandgorgon'un Diyar'a geldiğini duyar. Covenant adına, Linden'in çağrısına cevap verdiler. Ama şimdi ona olan borçlarını ödediler. Kendi vahşi açlıkları ve Raver'ın kötülüğü için yeni bir çıkış yolu arıyorlar.

Linden ve yoldaşları evsiz köylüler için ellerinden geleni yaptıktan sonra, Andelain'i çevreleyen büyük bir orman olan Salva Gildenbourne'a doğru yola çıkarlar. Orada devlerden oluşan bir grupta karşılaşırlar: Swordmainnir, hepsi kadındır, ancak Longwrath adında dengesiz bir adam onların esiridir. Devler ve Linden'in grubu karşılaştırmalı güvenliğe ulaştıklarında, hikâyelerini paylaşmak için dururlar.

Devlerin lideri Demirel Rime Coldspray, Longwrath'ın bir *geas* tarafından ele geçirilmiş bir Swordmain olduğunu açıklar. Ironhand, diğer dokuz Swordmainnir'le birlikte, tutsaklığının nedenini ya da amacını aramaktadır. Görünüşte güçlü bir kılıç elde ettikten sonra Devleri Diyar'a götürmüştür. Burada *geas*'ının Linden'i öldürmesini gerektirdiği anlaşılır.

Swordmainnir onu korumak için Andelain'e kadar ona eşlik etmeyi kabul eder. Ancak ertesi gün *skurjlar* tarafından saldırıya uğrarlar,

Kastenessen'e hizmet eden ateşli solucan benzeri canavarlar.

Devlerden ikisi öldürülür. Yine de Liand orkestrasını kullanarak bir fırtına çağırarak topluluğu kurtarır. Sağanak, *Skurj*'u yeraltına iter ve hayatta kalan yoldaşlar kaçmayı başarır.

Sonunda Andelain'e ulaşırlar. Kutsal Tepeler, uyanmış *krillerden* güç alarak kötülüğü geri püskürten küçük mum alevli periler olan Wraithler tarafından korunmaktadır. Böylece korunan yoldaşlar *krili* bulmak için acele ederler.

Ancak ayın karanlığında şirket Harrow'la tekrar karşılaşır. Dolaylı olarak Linden'a bir pazarlık teklif etmiştir: Kanun Asası ve Ahit yüzüğünü teslim ederse onu Yeremya'ya götürecektir. Ancak o Linden'le alay ederken, *Elohim*'in hükümdarı Infelice ortaya çıkar. Harrow'a karşı tutkuyla tartışır ve

Linden'in yapmaya niyetlendiği her şeye karşı. Yine de Linden *Krill* yaklaşırken ikisini de görmezden geliyor.

Orada Ölümler gelmeye başlar. Dört orijinal Yüce Lord gözlem yaparken, Caer-Caverel ve Yüce Lord Elena Thomas'a eşlik eder Covenant'ın hayaleti. Yine de Lordlar, son Forestal ve Covenant'ın kendisi konuşmayı reddediyor. Hiçbiri Linden'a cevap vermiyor.

Son raddeye kadar sürüklenerek, tüm gücünü hem Asasından hem de Antlaşma yüzüğünden alır ve bu çelişkili eylemleri gerçekleştirir

Krill'e büyü yapar. Bunu yaparken, Covenant'ı diriltmeyi başarana kadar Yaşam ve Ölüm Yasalarını keser; ruhunu Zaman Kemerinden çeker; öldürülen bedenini geri getirir.

Yine de böyle bir ölçekte gücün büyük sonuçları vardır. Linden'in eylemleri aynı zamanda Dünyanın Sonu Solucanı'nı da uyandırır.

Ayrıca başka sorunlar da vardır. *Her Şeyin Sonuna Karşı*'da, Covenant'ın cüzzamının yeniden aktif hale geldiğini görür. Ve ölümlülüğe dönüşünün yarattığı stres zihnini parçalamış. Sonuç olarak, çoğu zaman düşüncelerini, anılarını ve hatta dikkatini bile kontrol edememektedir.

Yoldaşlara Dünyanın Sonu'nun gerçekleşmesi için günler geçeceği bildirilince, Linden Harrow'un pazarlığını kabul etmeye karar verir: Asasını ve Antlaşma yüzüğünü teslim ederek Jeremiah'yı kurtarmak için son bir girişim. Ancak daha sonra, başka bir Insequent

Harrow'un Linden ile yanlış bir anlaşma yapmadığından emin olmak için gelen Ardent ortaya çıkar. Baskı altında kalan Harrow, Ardent'in de desteğiyle Linden, Covenant ve tüm yoldaşlarını bir zamanlar Demondim'in yaratıcıları olan Viles'in evi olan Kayıp Derinlik'e, ayrıntılı mağaralara götürür. Linden orada Harrow'u Jeremiah'ın saklandığı yere kadar takip eder.

Çocuk hala *croyel* tarafından yönetilmektedir ve kendisini *Elohim*'den bile gizleyerek yapılarından birinin içine saklamıştır. Linden yapıyı bozduğunda, Roger Harrow'u öldürmek ve Covenant'ın yüzüğünü almak için gelir. Ancak Covenant, *Krill* ile Roger'a karşı çıkar,

ve onlar mücadele ederken Esmer aniden Roger'ı güvenli bir yere götürür. Esmer daha sonra şirketin eylemlerinin kadim bir felaketi, Adlandırılmaması Gereken Kadın adlı bilinçli ve ebedi bir varlığı uyandırdığını açıklar. O şimdi şirketi yutmak için yükselmektedir.

Linden ve yoldaşları çaresizce kaçmaya çalışır, yanlarında succubus tarafından ele geçirilmiş Jeremiah ve Esmer tarafından durumunun farkına varması engellenmiş çaresiz bir Covenant vardır. Ancak ur-villerin ve Waynhim'in önderliğindeki şirket kaçmaya çalışırken, Linden dolaylı olarak bane'in kurbanı olur: Kendisinin solucanlar ve kurtçuklar tarafından istila edildiğine inanarak bilincini kaybeder. Ancak, Covenant'ın ona olan sevgisi Esmer'in etkisinin üstesinden gelir. Covenant'ın kızı Elena'nın hayaletini kurban eden Ölümler'in yardımıyla, Ardent şirketi uzaklaştıran kadar felaketi önler.

Thunder Dağı'ndan bir hayli uzaktaki Aşağı Topraklar'da yoldaşlar iyileşmeye çalışır. Hepsi bitkin düşmüştü ve Linden Kâbuslara hapsolmuş, bilincini geri kazanamıyor. Onun bu durumundan dehşete düşen Covenant umutsuz bir risk alır: Boğulma hissinin onu kendine getireceğini umarak onu suyun altında tutar. Neyse ki kumarı başarılı olur.

Ardent, Harrow'a müdahale ederek kendi ölümüne neden olduğunu şirkete bildirir. Ancak ölmeden önce şirkete yiyecek tedarik eder. Daha sonra da Ramen Kordonları, Pahnı ve Bhapa'yı Ustaların desteğini kazanmaya çalışabilmeleri için Revelstone'a taşır.

Yol arkadaşları güçlerinin bir kısmını geri kazandıklarında, Linden Jeremiah'ın zihnine girerek onu *kroyelden* kurtarmaya çalışır: tüm düşüncelerinin ve arzularının gömülü olduğu bir mezarlık.

Başarısız olur; ve kimse farklı bir yaklaşım deneyemeden şirket *sezaryenler* tarafından saldırıya uğrar. Kargaşa içinde Liand orkestre taşını kroyele karşı kullanmaya çalışır; ancak bir anda Kastenessen tarafından ele geçirilen Anele genç köylüyü öldürür.

Kısa süre sonra farklı bir saldırı başlar: Roger ve bir grup Mağara Şövalyesine Esmer de katılır. Swordmainnir ve *Haruchai* öfkeyle savaşa da sayıca çok üstündürler. Ancak ur-viles ve Waynhim, Esmer'i kelepçeleriyle çaresiz bırakarak karşılık verir. Artık akıllı başında olan Anele, *orkestrayla croyel*'e meydan okur. Ve Alçakgönüllü Galt beklenmedik bir şekilde Anele'yi korumak için kendini feda ettiğinde, Anele succubus'u yok edebilir. Bu çaba yaşlı adamı öldürür ama Dünya Gücü mirasını Jeremiah'a devretmeden önce değil.

Linden, şirketi kurtarmak için vahşi büyü kullanır ve beyaz altın sahibi olmamasına rağmen korkunç bir katliama yol açar. Sonrasında Esmer onu öldürmesi için yalvarır. Ama yapamaz: çok fazla öldürmüştür. Ancak Stave-Galt'ın babası- Esmer'in hayatına son vermek için *krili* kullanarak onu korkutur.

Daha sonra Covenant şirketten ayrılır ve yanına sadece kalan Alçakgönüllüler, Clyme ve Branl'ı alır. Joan'ın işkencesini sona erdirmek ve *kazaları* durdurmak için onunla yüzleşmek niyetindedir; ve Linden'ı haklı bir beyaz altın sahibine karşı riske atmak istememektedir. Ayrıca Jeremiah'nın hâlâ ona ihtiyacı olduğuna inanmaktadır. Çocuk artık ele geçirilmiş değildir, ancak uzun süren ayrışmasının içinde gömülü kalmıştır.

Covenant'ın ayrılışıyla sarsılan Linden ve yoldaşları, gidecekleri yeri Ranyhyn'e bırakmaya karar verir. Korkunç iştahları ve güçleri olan bir sulak alan canavarı olan Sarangrave'nin pusuda bekleyeniyle karşılaştıktan sonra, büyük atlar koşarak Linden, Jeremiah ve Stave'i bitkin Devlerin ve Manethrall Mahrtiir. Birçok fersah sonra, üçü eski canavarların kemikleriyle dolu bir kratere ulaşır. Orada Jeremiah kendi yapılarından birini inşa etmeye başlarken, Linden onu *kazalardan* korur. Ancak daha sonra Infelice gelir ve *Elohim* için bir hapishane tasarlayacağına inandığı ve Lord Foul'un Jeremiah'ın yeteneğini Yaratıcı'yı hapsetmek için kullanmak istediğini bildiği için çocuğu öldürmeye niyetlenir. Ancak, Stave'in irade gücü Infelice'in dikkatini dağıtmasını sağlar; ve Linden'in yardımıyla Jeremiah yapısını tamamlar. İçine girdiğinde, zihni yenilenmiş olarak çıkar.

Bu arada Covenant ve Alçakgönüllüler, Covenant'ın Lord Foul'u ilk kez yendiği Ridjeck Thome'a doğru yola çıkar. Yol boyunca, Covenant'a bir pazarlık teklif eden Pusuda Bekleyen'e tapan Feroce'larla karşılaşırlar: Pusuda Bekleyen'i Solucan'dan korumaya çalışırsa Joan'ın savunucularının üstesinden gelmesine yardım edeceklerdir. Dünya'yı kurtarmadan Pusuda Bekleyen'i koruyamayacağını bilen Covenant Kabul ediyorum.

Sözlerine sadık kalan Feroce birçok can feda eder; ancak yardımları yeterli olmaz. Joan'a ulaşmak için Covenant ve Humbled bir kumar oynar: Joan'ın Covenant'ı kurtararak kendisini öldürebileceği lanetli bir kumar. Ve Joan, Covenant tarafından ele geçirilir.

Covenant'ı anılarına sürükleyen *Turiya* Raver. Ancak Joan öldürücü bir patlama çağıramadan önce, Covenant zihnini iyileştirmek için vahşi büyüsünden yararlanır. Ranyhyn tarafından dikkati dağıtılınca, *krili* onun hayatına son vermek için kullanır.

Solucan'ın neden olduğu bir tsunami takip eder. Covenant, Clyme ve Branl'ı neredeyse yok ediyordu. Ve geçtiğinde -yeni bir gün başladığında- güneş artık doğmaz. Dünya sürekli alacakaranlığa gömülmüştür: son karanlığın başlangıcı.

Part One

“to bear what must
be borne”

1.

Betimes Some Wonder

Linden Avery'nin kaderi gerçekten de suya yazılmış olabilir. Kesinlikle gözyaşlarıyla yazılmıştı. Her şeyi bulanıklaştırdılar; hayatının temellerini yeniden tanımladılar.

Muirwin Delenoth'ta, tiksintinin dinlendiği yerde, Jeremiah kollarında dururken, Thomas Covenant'ın dirilişini ve Dünyanın Sonu Solucanı'nın uyanışını izleyen dehşet kadar aşırı duygular hissetti; felç edici ve

Bütün aşklarını mahvettiğini bilmek gibi zapt edilemez bir şeydi. Ama orada, Andelain'de, sıkıntısının boyutu umutsuzluk olarak adlandırılmayacak kadar büyük görünüyordu. Burada, kemiklerin ve yaşlı ölümün eşliğinde, Yeremya'nın iyileşmesine duyduğu sevinç, sevinç olamayacak kadar büyük ve karmaşıktı.

Harucha'li Stave kollarını kavuşturmuş, hiçbir şey yapmamış ve hiç evlat kaybetmemiş bir adam gibi kayıtsız bir şekilde bekliyordu. Üç Ranyhyn onun yanında bekliyor, Linden ve Jeremiah'ı gözlerindeki ihtişamla izliyorlardı. Uzak batıda güneş, kül ve tozun tonlarıyla örtülü bir şekilde aşağıya doğru süzülüyor, çukurun etrafını çevreleyen taş bıçak ve levhaların üzerine kehanet gibi gölgeler düşürüyordu. Jeremiah'ın yapısının alev almasıyla bir kenara savrulan *quellvisk* iskeletleri, Muirwin Delenoth'un uzak yamacına yayılmış, sanki onun kurtuluşundaki rollerini reddetmeye çalışıyorlarmış ya da saygıyla geri çekilmişlerdi.

Böyle şeyler tüm dünyayı ilgilendiriyordu ve tüm dünya bekliyordu. Ama Linden bunu fark etmedi. Asasını düşürdüğüünün ya da Covenant'ın yüzüğünün hâlâ boynundaki zincirde asılı durduğunun, küçük çemberinde her şeyin kaderinin yazılı olduğunun farkında değildi. Sadece Yeremya'ya baktı, sadece onu hissetti; sadece onun kucaklamasına karşılık verdiğini biliyordu. Çok büyük bir mucize-

Başardım anne. Hayatında ilk kez onunla konuşmuştu. *Zihnim için bir kapı yaptım ve açıldı.*

Sevinç onun duyguları için çok küçük bir kelimeydi. Mutluluk ve minnettarlık ve rahatlama ve hatta şaşkınlık Karşılaştırma. Cesaret ve güvenin şaşırtıcı bir birleşimi oğlunu geri getirmişti. O anda, eğer Solucan şimdi onun için gelseydi, ya da Adlandırılmaması Gereken, hatta Lord Foul the Despiser, tek pişmanlığının oğlunun yokluğunda kime dönüştüğünü öğrenememiş olmak olacağına inanıyordu.

Bir şekilde dayanılmaz ayrışmasını atlatmıştı. Mezarlarda Despiser'in, Roger Covenant'ın ve *Croye*'in ona yaptıklarına katlanmıştı.

Farkında olmadan onun adını mırıldanıyor, onun bilgisini özümsemeye çalışıyordu; onun kucaklamasını, Dünya Gücü'nün somut mirasını ve kusursuz farkındalığını varlığının her nöronuna nakşetmeye çalışıyordu. O onun evlatlık oğluydu. Fiziksel olarak onun her santimini hayatının büyük bir bölümünde tanımıştı. Ama bu ana kadar onun altında yatanla hiç tanışmamıştı: o, kendi bedeninden çıkıp yokluğunu fark etti ve ona bakıp konuştu.

Adını tekrar ediş şekli ağlamaktı; ama bunu da fark etmemişti. Gözyaşlarının, Stave'in, Ranyhyn'in, geçen zamanın ve kemiklerden oluşan antik kalıntının farkında olduğundan daha fazla farkında değildi. Jeremiah'yı kollarında tutarken -ve onun tarafından tutulurken -Yeterliydi.

Hissettiği şey için yüceltmekten daha iyi bir isim bulamamıştı.

Yine de yüceltme Yeremya'nındı, onun değil. Aşkın, kutsal bir hale gelmişti: bir başkalaşım simgesi. Görünüşe göre Kollarında sanki Kanun'un Asası olmuş gibi sıcaklık ve sağlıklı parlıyordu: onun günahları ve başarısızlıkları yüzünden karanlığa dönüşmüş, aklaşmış ve abanoz rengi Asası değil, Kanun'un Asası

olduğu gibi

Berek Yarım El'in ilk olarak Toprağın güzelliğine hizmet etmek için yarattığı Asa, saf ve hayırsever olmalıydı.

Anele'nin Jeremiah'a verdiği armağan onu Linden'in tanımlayamayacağı şekilde yüceltmmişti. Sadece duyarlı ve bilinçli hale gelmemişti. Hayatının son on yılını sanki üzerinde hiçbir güçleri yokmuş gibi görmezden geliyordu.

Böyle şeyler göz ardı edilemez.

Stave sanki onu bir uçurumdan geri çağırmak istercesine, "Seçilmiş," dedi. "Linden Avery." Sesinde alışılmadık bir yalvarma ya da pişmanlık tınısı vardı. "Bana kulak vermeyecek misin?"

Onu dinlemeye hazır değildi. Yeremya'dan geri adım atmak istemiyordu. Onun adına yaptığı ve katlandığı her şeyi haklı çıkardı. Eğer yüceltmekten geri çekilirse, düşünmek zorunda kalacaktı-

Ve her düşünce onu korku ve çelişkiye, hazırlıksız olduğu ikilemlere sürüklüyordu. Hiç kimse oğlunun yaşadıklarına duygusal bir hasar almadan, yara bere olmadan katlanamazdı. Yine de hasarı ayırt edemiyordu. Onun kucağında, fiziksel olarak iyi olmaktan daha fazlasını hissediyordu. Tamamen *bütün*, zihinsel ve ruhsal olarak sağlam görünüyordu.

Linden buna inanamadı. O daha iyi biliyordu.

"Anne." Jeremiah'nın sesi de onunki gibi memnuniyetle ağlıyordu. "Anne, ağlamayı kes. Beni ıslatıyorsun."

Onun iyiliği için denedi.

Uzun zaman önce *Melenkurion* Skyweir'in altında, şifacı olmanın verdiği hisleri unutmuştu. Onunla ilgilenmesine rağmen Arkadaşlarının çeşitli şekillerde yaralanmalarına, sanki kendi eylemleri bir yabancıнын eylemleriymiş gibi karşılık vermişti. Ancak Berenford Memorial'da geçirdiği yıllar boyunca öğrendiklerini unutmamış, istismara uğramış ve kırılmış insanların yaralı ruhlarıyla ilgilenmişti.

Eğitim ve deneyim ona, tepkisiz pasiflikten kaçışın hayati bir adım olduğunu, sağladığı her şey için çok önemli olduğunu öğretmişti - ama bu sadece *ilk* adımdı. Sakatlanmış bir ruh savunmasından çıkma cesaretini bulduğunda, başlangıçta onu saklanmaya iten dehşetle yüzleşmek zorundaydı. Aksi takdirde daha derin iyileşme biçimleri gerçekleşemezdi.

Şimdi Jeremiah'dan bir acı dalgası beklediğini fark etti: Despiser'in, Roger'in ve *croyel*'in yaptığı her zulmün hatırlanan acısı. Bu beklenti onu dehşete düşürdü.

Ancak oğlunu klinik olarak değerlendirdiğinde, korktuğu salgının pek olası olmadığını fark etti. Ani hafıza fırtınaları nadirdi. Daha yaygın olarak, yeni farkındalığı henüz kırılgañken zarar görmüş zihni korumak için yeni bir ayırışma biçimi araya giriyordu. Tam hatırlama daha sonra gelirdi - tabii gelirse. Jeremiah ona karşı kendini bütün hissediyordu çünkü en kötü hatıraları mezarlarından çıkmamıştı.

Tek bildiği, sonsuza dek gömülü kalabilecekleriydi.

O zaman neden korkuyordu? Neden oğlunun iyileşmesinden başka bir şey düşünmüyordu? Neden başka herhangi bir anne gibi mucizelerle yetinmedi?

Yapamazdı çünkü Lord Foul'un kehanetleri hala doğru çıkabilirdi, eğer Despiser Jeremiah'ı yeniden ele geçirmeyi başarsa-

-Ya da olaylar dayanabileceğinden daha fazla anıyı tetiklediyse.

Antlaşma'yı cüzzamı olmadan diriltmeyi başaramamıştı. Diğer restorasyonlar da ters gidebilirdi. Lord Foul'un göz yumması olsun ya da olmasın, Yeremya'nın içinde yırtıcı bir acı gizleniyordu: aksini düşünemezdi. *Croyel* tarafından ele geçirilmesi kadar feci bir acı, önceden haber verilmeksizin onu ele geçirebilirdi.

Bu nedenle, ona rağmen uyanık kalması gerekiyordu. sevinç. Ancak oğlunun varlığının altında yatan gerçekleri tanımlamaya nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Seçilmiş," diye tekrarladı Stave daha sert bir sesle. "Linden Avery. Oğlunun uyanışının ve onunla yeniden bir araya gelişinin gücünü anlıyorum. Ben anlamazsam kim anlayacak? Ben ki bir evlat kaybettim ve onun hayata dönmesi için sadece çaresizce özlem duyabilirim? Yine de biz burada kalamaz.

"Şelaleler durmuş gibi görünüyor. Yine de İnançsız arayışında başarısız olursa, kesinlikle geri döneceklerdir. Ve dünyanın daha büyük tehlikeleri, kederden kurtuluşunuzun doruk noktasını beklemeyecek. Dünya'nın son krizi bize karşı toplanıyor. Ranyhyn de

huzursuzlar. Yoldaşlarımıza yeniden katılmaya hevesli olduklarını ve acele etmeleri gerektiğini anladıklarını düşünüyorum."

Linden onu serbest bırakmaya hazır olmadan çok önce Jeremiah geri çekildi. Bir an için, gözlerinde Ranyhyn'in alındaki yıldızlar gibi parlayan ışıltılarla ona baktı. Sonra Stave'e doğru döndü.

Jeremiah uzanıp *Harucha*'ye sarıldığında Linden şaşırmayacak kadar başka duygularla doluydu.

Stave cevap vermese de, Jeremiah onu bırakana kadar çocuğun elini tutmaya devam etti. Ancak Jeremiah geri adım attığında, eski Üstat kaşlarını hafifçe şaşırmış gibi kaldırdı.

"Çok değişmişsin," dedi. "Durumunuz, boynunuzdan *croyel*'in dişlerini uzak tutan Galt'ı hatırlayabilecek kadar iyi mi?"

Jeremiah başını salladı. "Hatırlıyorum. O senin oğlun. Anele o canavarı sırtımdan alabilsin diye kendisinin öldürülmesine izin verdi. Böylece Anele bana tüm bu gücü verebilecekti."

-Toprağın umudu.

Linden çocuğu bir tür huşu içinde izledi. Ayırıştığı uzun yıllar boyunca onun bir kısmı bilinçli kalmış olmalıydı. Diğer yönleri *de croyel*'in onu kullanması tarafından uyandırılmış ya da bilgilendirilmiş olmalıydı. Aksi takdirde bu kadar çabuk ortaya çıkamazdı ya da bu kadar çok şey bilemezdi.

"O halde," dedi Stave açık bir şekilde, "gerçekten iyileşmiş olmanızdan memnunum."

Ranyhynler onaylarcasına başlarını salladılar ve Hynyn zorlayıcı bir onaylama borusu çaldı. Aralarından Khelen öne çıktı ve Jeremiah'yı dürttü, görünüşe göre çocuğu ata binmeye teşvik ediyordu.

Jeremiah, demeye çalıştı Linden; ama sesi çıkmıyordu. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Oğluyla olan ilişkisinin pek çok yönü yeni anlamlar kazanmıştı.

Çocuk genç aygırın ağzını kısa bir süre okşadı: küçük bir şefkat jesti. Sonra annesine döndü.

"Anne." Gözlerinde olmasa da sesinde yine yaşlar vardı. Sırıltısı kayboldu. Yarım eliyle kurşun deliğini işaret etti.

kalbini. "Özür dilerim. Vurulmanı hiç istemedim. Ama ben de memnunum. Sana çok ihtiyacım vardı-" Bir an için bakışlarının rengi koyulaştı ve acının siyah derinliklerini ima etti. "Peşimden gelmene ihtiyacım vardı. Ölmekten beterdim."

Pijamaları yırtık ve lekeli kalmıştı. Üstlerindeki at izleri neredeyse okunamaz haldeydi. Ve Linden'in yıkama çabalarına rağmen Liand'ın kanı hâlâ yırtık pırtık paçaları kirletiyordu. Kumaşın bir zamanlar gök mavisi olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu. Asla temizlenmeyecekti.

Ama o cevap veremedi. Jeremiah başını sertçe salladı; ifadesi netleşene kadar gözlerini kırptırdı. Etrafını işaret ederek homurdandı: "*Quellviskler*. Ne de olsa bir işe yarıyorlardı."

Lord Foul'un öngöremediği bir şey. Bir anlamda, çocuk kendini canavarların eski kemiklerinden yeniden yaratmıştı.

Oh, oğlum. Linden'in ağlamayı kesmesi gerekiyordu. Gerçekten, bu şekilde devam edemezdi. Stave onun adını tekrar söylediğinde sesi daha da sertleşmişti. Ve haklıydı da. Yiyecek, su ya da yoldaşları olmadan burada oyalanamazlardı. Oğlunun geçitten çıkmasının mucizesi, Solucan tehdidinin yanında küçük bir ayrıntıydı. Dünyanın sonu hiçbir şey için duraklamayacaktı. sadece insani yüceltme ve rahatlama örneği.

Jeremiah, "Bir şey söyle anne," diye dürtükledi. Ses tonu bir ergenin sabırsızlığını yansıtıyordu. "Bir şey söyle. Bana Stave'i duyduğunu söyle. O haklı, gitmemiz gerek." Bir sonraki düşüncesi yine sırtıtmasına neden oldu. "Ve beni gördüklerinde Devlerin yüzlerini görmek istiyorum. Buna inanamayacaklar."

Linden reddetmeye çalıştı. Oğluna konsantre olmaktan başka bir şey istemiyordu. Onun sesine duyduğu susuzluk çok şiddetliydi. Onun hakkında bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Nelere katlandığını ve bunlara nasıl katlandığını. Gerçeği arayabildiği sürece nereden başladığının bir önemi yoktu.

Vurulmanı hiç istemedim.

Ama başka bir şey daha vardı - Stave'in ses tonundaki bir şey onun sağlık hissinin sınırlarını zorluyordu.

Ağlamayı kesinlikle kesmeliydi.

Gözlerini ovuşturduğunda, ellerinin boşluğu ona artık Kanun Asası'nı tutmadığını hatırlattı.

Onu geri almak konusunda garip bir şekilde isteksiz hissediyordu. Bu onun için çok büyük sorumlulukları temsil ediyordu. Yine de bir saatten kısa bir süre önce onu aşan pek çok şeyi şimdi yapabiliyordu. Hâlâ o öfkeli Linden Avery'ydi. başarısızlığa uğramış ve umutsuzluğa kapılmıştı; ama yine de bir şekilde yeniden yaratılmıştı. Ve Yeremya'ya göz kulak olmak, kendini hiç tereddüt etmeden adayabileceği bir görevdi.

Bu zorluğun üstesinden gelmek için akla gelebilecek her türlü kaynağa ihtiyacı olabilir.

Asasını geri almak için kararsızca eğildi.

Parmakları ahşabın oyulmuş siyahlığı üzerinde kapanırken, sinirlerine belli belirsiz bir sızı daha dokundu: uçup giden bir nefes *yanlışı*ğa yaklaşıyordu. Kaşlarını çatarak havayı koklamak için başını kaldırdı ve sağlık hissini genişletti.

Atmosferin kırılğan bir tadı vardı, sanki paramparça olabilecek bir maddeden oluşmuş gibiydi. Mevsimin bahar olduğunu biliyordu; ama bu gerçeğin Aşağı Diyar'da hiçbir anlamı yok gibiydi. Korkunç ayınlar ve katliamlar tüm bölgeyi çorak bir arazi haline getirmişti. Muirwin Delenoth kemikleri gibi kurumuştı: ölüm tarafından şekillendirilmişti.

"Anne?" Jeremiah sordu; ama o hâlâ konuşmuyordu.

Asasından sıcaklık ve duyarlılık alan Linden, çukurun yamaçlarını, kenarındaki düzensiz plakaları düşündü. Sonra dikkatini azalan güneşe ve gökyüzünün lekeli tonuna verdi. Tepesindeki kül ve toz bulutu kendi tarzında yanılttı: doğal değildi, duyularının erişemeyeceği bir güç tarafından dayatılmıştı. Ama kötü niyetli değildi; şeytani ya da kasıtlı değildi. Neredeyse algılanamayan bu *yanlışı*lık hissi başka bir kaynaktan geliyordu.

"Stave-?" Boğazını temizlemek için sertçe yutkunmak zorunda kaldı. "Hissediyor musun?"

Eski Usta'nın sessizliği yeterli bir cevaptı.

Algısının sınırlarını zorlayarak yavaşça bir daire çizdi. Rahatsızlığın Foul'un evinin yakınlarından gelmesini bekliyordu.

Creche; Covenant'ın Joan'ı aramasından. Ama orada hiçbir şey hissetmedi. Ancak kuzeybatıyla yüzleştğinde, aradığı şeyi buldu.

Silikti, neredeyse fark edilemeyecek kadar inceydi. Yine de mesafeyle birlikte zayıflamıştı, zayıflık değil. Bu kadar fersah öteden bile fark edebilmesi muazzam bir güce işaret ediyordu. Sinirlerini bu özel kötülüğün perdesine ve yayıldığı yöne göre ayarlar ayarlamaz ne olduğunu anladı.

Kevin's Dirt'tü ve Thunder Dağı'ndan geliyordu.

Kastenessen ilk kez balyasını Aşağı Topraklar'a doğru uzatıyordu.

Jeremiah'ın *kroyelden* kurtarılmasını defalarca engellemeye çalışmıştı. Şimdi de Linden'i ve Kanun Asası'nı engellemek için Kevin'in Pisliği'ni gönderiyordu. Yeterince yayıldığında, teurjisi onun, Mahrtiir'in ve belki de Jeremiah'nın duyularını uyuşturacaktı. Ve Covenant'ın cüzzamını ağırlaştıracaktı. Tabii önce Joan onu öldürmezse.

Çılgın *Elohim*, Adlandırılmaması Gereken'den aldığı güçlerle Linden ve arkadaşlarının hayatta kalmamasını sağlamaya çalıştı.

İçinden ürperti gibi bir ürperti geçti. Parmakları Asa'yı eklemleri ağrıyana kadar sıktı. Refleks olarak Covenant'ın yüzüğünün hâlâ kendisinde olduğunu doğruladı. Eski bir teselli olan bu yüzük, Covenant onu reddedene kadar yıllarca ona destek olmuştu.

-Dünya'nın son krizi.

"Anlıyorum," dedi Stave'e aniden. "Gitmeliyiz. Kevin's Dirt geliyor. Ve belki de *skurj*." Ya da Kastenessen Esmer'i kaybettiğine göre ona kendisi meydan okumaya karar verebilirdi. "Devleri ve Mahrtiir'i bulmamız gerek. Sonra ne yapacağımıza karar vermemiz gerekecek."

Antlaşma Olmadan-

Hyn'e binip hemen yola koyulmak istiyordu. Ama oğluna tekrar baktığında duraksadı. Hevesli görünüyordu: fazla hevesli. Alttan alta bir telaş mı seziyordu? Eğer öyleyse, anılarının gizlendikleri yerden çıkıp onu mahvetmeden önce onlardan kaçmak için can attığından şüpheleniyordu. Harekete ihtiyacı vardı.

Stave kayıtsızca onu bekledi. Linden neredeyse yalvarırcasına ona sordu: "Daha sert mi sürmemiz gerekiyor? Jeremiah ile konuşmam gerek. Orada

o kadar çok-" Oğlu tanımadığı birine dönüşmüştü. "Ranyhyn kaçarsa onu duyamayacağım."

Stave'in ağzının kenarındaki bir kıpırtı gülümsediğini ima ediyor olabilir. "Seçilmişler," diye cevap verdi, "büyük atlar içinde bulunduğumuz durumu çok iyi bildiklerini gösterdiler. Belki de sizin ve oğlunuzun iyiliği için acelelerini hafifletirler."

"O zaman *gidelim*," diye ısrar etti Jeremiah. "Devleri görmek için sabırsızlanıyorum."

Ve Infelice bana bir fikir verdi. Bunu denemek istiyorum."

Linden'ı korkuttu. Bir fikir mi? *Elohim*'in müdahalesinden ne öğrenmiş olabilir? Ve nasıl? Kime dönüşmüştü? Sadece onu ölümcül acılarından koruyan dünyayı paketlemeye mi çalışıyordu? Yoksa bir şekilde onun hayal bile edemeyeceği güçler mi öğrenmişti?

Eğer içgüdüleri onu yaralarından kaçarak güvenliğini sağlamaya itiyorsa, ona güvenmesi gerekmez miydi?

Kendini harekete geçiren Linden, Hyn'e doğru döndü.

Stave hemen ata binmesine yardım etmeye geldi. Hyn'in sırtının tanıdık güvenliğine oturduğunda, aynısını Jeremiah için de yaptı ve çocuğu zahmetsizce Khelen'in üzerine çıkardı. Sonra Hynyn'e doğru atıldı.

Hynyn kişneyerek diğer atlara komut verdi. Üç Ranyhyn birlikte o kadar yumuşak bir şekilde harekete geçti ki Linden tutunmaya gerek duymadı. Jeremiah'nın sevinç çığlıklarıyla kalderanın yamacına doğru hızlandılar, yukarı doğru vurarak toynaklarından kuru toprak parçacıkları ve tüyleri savurdular. Ama tepeye vardıklarında, kumtaşı nöbetçilerin arasından geçip kuzeye doğru uzun yamaçtan aşağı inmeye başladıklarında, adımlarını hafif bir yürüyüşe çevirdiler. Adımları alçak bir davul sesi yükseltti. pişmiş toprak; ancak Linden kendini Hyn'in ritmine bıraktığında, sesini duyurmak için bağırmasına gerek kalmayacağını fark etti.

Onun önünde, Kevin's Dirt kötülüğünü yavaş yavaş artırdı. Neyse ki bu tehlike *kazalar* yüzünden daha da kötüleşmemişti. Yoklukları Covenant adına onu rahatsız ediyordu -şimdi Ridjeck Thome'a yaklaşıırken ona yönelmiş olabilirlerdi- ama aynı zamanda

onu rahatlatıldı. En azından şu an için o, Jeremiah ve Stave nispeten güvendedi.

Eski Üstat ve Ranyhyn'in gerektiğinde onu uyaracağına güvenerek dikkatini tamamen oğluna verdi.

"Jeremiah?" Toynak şakırtıları arasında sesini yükseltme dürtüsüne direndi. "Beni iyi duyabiliyor musun?"

Ona bir sırıtış fırlattı. "Elbette anne. Hayatım boyunca seni dinledim. Yarım mil öteden fısıldasan bile seni duyabilirim."

Bu basit cevap onu bir an için sersemletmeye yetti. Covenant ona, "*Oğluna gösterdiğin sevginin hiçbirı boşa gitmedi*" diye güvence *vermişti. Bu mümkün bile değil.* Onca yıl Yeremya'ya sevgisini anlatmış ama hiçbir karşılık alamamıştı ve yine de onu duymuştu. Daha da şaşırtıcı olanı, Despiser'ın ve öz annesinin ona yaptıklarına rağmen ona inanmıştı.

Ona ne olduğu hakkında daha fazla şey öğrenene kadar, sadece kendine güven.

Taze bir duygu seli onu garipleştirdi. "O zaman muhtemelen sormak istediğim soruların çoğunu zaten anlamışsınızdır."

"Belki." Başını iki yana eğdi, düşünüyordu. "Bakalım. "O *croye*"-tükürür gibi bir ses çıkardı-"beni her şeyi söylemek için kullandı türden şeyler. Bunlardan kaçının doğru olduğunu bilmek istiyorsunuz."

Linden sessizce başını salladı. Jeremiah hakkındaki her şey onu hayrete düşürecek güce sahip gibiydi.

"Şey," diye yavaşça devam etti, "birçoğu öyleydi. Doğru, yani." Sesinde sanki kaçınmak istediği ayrıntılar varmış gibi bir ihtiyat notası vardı. "Anne, benimle ilgilenmek için çok uğraştın. Bunu biliyorum. Bana ulaşamaman senin suçun değildi. Sadece canım çok yanıyordu. Ama bana o yarış pisti parçalarını vermen bir mucize gibiydi. Bu fikir nasıl aklına geldi bilmiyorum ama mükemmeldi.

"O kemikleri kullanarak" -arkasını işaret etti- "zihnim için ikinci kez bir -başka ne denir bilmiyorum- kapı yapmayı başardım. O yarış pisti ilkiydi. Vücudumla inşa etmek dışında bir şey yapamıyordum. Yapmak istedim. Yapamadım işte. Ama zihnimle

-

"*Croyel*'in bu konuda söylediklerinin çoğu doğrudu. Kapımdan içeri girdiğimde buradaydım. Yani, *burada* değil." Kurak araziye gösterdi. "Yani Toprak'ta. Bu dünyada. Ama hala sadece bir zihindim. Etrafta süzülüp duruyordum. Bir zaman ya da başka bir zaman.

Bir yerde ya da başka bir yerde. Hiçbir şeye dokunamıyor ya da kimseyle konuşamıyordum. "Ama yine de beni fark eden insanlar vardı. Güçler. Varlıklar.

Ve beni fark ederlerse, benimle konuşabilirlerdi. Vizard, *Croyel*'in dediği gibi biriydi. Beni kullanmak istedi. Bir keresinde Viles, ama ilgilenmediler. Sanırım bir Demimage ile tanıştım ama ne olduğumu anlayamadı. Birkaç Ravers. Beni *istediler*." Jeremiah ürperdi. "Birkaç *Elohim*, ama çoğunlukla beni gitmeye ve geri dönmeye ikna etmeye çalıştılar." Alaycı bir homurtuyla ekledi, "Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Sahip olduğum tek kaçış yoluydu. Ondan vazgeçemezdim."

"Peki ya Covenant?" Linden dikkatle sordu. "*Croyel* onun hakkında gerçeği söyledi mi?"

"O canavarın dayanabileceği kadar," diye yanıtladı Jeremiah tereddüt etmeden. Sesinde minnettarlık duydu, gözlerinin kahverengi sıcaklığında şefkat gördü. "Gerçek Mutabakat'tan bahsediyorum. Gerçek

Roger hakkında. Gerçek Covenant benimle diğerlerinin toplamından daha fazla konuştu.

"Beni gerçekten önemsiyormuş gibi konuştu."

Olabildiğince temkinli davranan Linden daha fazlasını öğrenmek için araştırdı. "Ne söyledi?"

Çocuk ona tekrar sıırttı. "Bana sana güvenebileceğimi söyledi. Sanki bunu zaten bilmiyordum. Eğer sana ihtiyacım olsaydı. İmkânsız olsa bile bana yardım etmek için her şeyi yapardı. Gerçekte ne kadar güçlü olduğun hakkında hiçbir fikrin olmadığını söyledi. Bunun seni harika yaptığını söyledi."

Harika-? Bu fikir Linden'i bir kez daha sersemletti. Boğazını düğümledi; neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Uzun, korkunç günler boyunca, oğlunun gizlice Despiser'a ait olduğu; *croyel*'i kabul ettiği; Lord Foul'un şenlik ateşi tarafından sonsuza dek işaretlendiği ve gölgelendiği korkusuyla eziyet çekmişti, Lord Foul'un kötülük. Oysa Antlaşma, Yeremya'nın çocukluk yıllarını ona annesinin harika olduğunu söyleyerek geçirmişti. Ve Jeremiah da

buna inanmıştı.

İnançsız. Ayrışma halindeyken bile, Linden'de kendisinin göremediği bir şeyi fark etmişti-

O duygularına hâkim olmaya çalışırken, Jeremiah başka tarafa baktı. Dikkatle kaşlarını çatarak, dövülmüş araziye taradı. "Ve *Elohim* hakkında konuştu. Tam olarak anlamadım ama sanırım neden önemli olduklarını açıklamaya çalışıyordu. Onlar bir tür metafor?" Sesi kararsız geliyordu. "Bir sembol mü? Yıldızları temsil ediyorlar. Ya da belki onlar yıldızlardır. Ya da belki yıldızlar ve *Elohim* birbirlerinin gölgeleri gibidir. Yaratıcı'nın çocuklarının gölgeleri."

Omuz silktili, Khelen'in adımlarının ritmiyle kolayca esnedi. "Onu almamı istedi ama pek mantıklı gelmedi."

Linden de anlamıyordu. Ama *Elohim* umurunda değildi. Şu anda tek önemseydiği Jeremiah'nın onunla konuştuğu tarifsiz gerçeğiydi; oğlunun aklını geri kazandığında sesini bulmuş olması. Ve iradesini de geri kazanmıştı: ah, evet, sorgulanamaz iradesini. Kendini korumaya çalıştığı yokluk yılları ona beklenmedik kararlılık kaynakları öğretmişti.

Onu konuşmaya devam etmesi için cesaretlendirdiler.

En önemli konudan kaçındı çünkü o da bundan kaçındı. Bunun yerine, Antlaşma'nın ruhuyla karşılaşmaları hakkında daha fazla soru sordu.

"Muhtemelen bunu itiraf etmemeliyim ama Revelstone ve Mount Thunder'ı oturma odasında gördüğümde neredeyse paniğe kapılıyordum. Seni alıp kaçmaya çok yaklaştım." Hâlâ öyle yapması gerektiğine inanıyordu. "O zaman ikimiz de vurulmamış olurduk."

"Ve Toprak için savaşmak üzere burada olmazdık," diye söze girdi Jeremiah hemen.

Onun haklılığını kabul etti. İnsan kollarının kaldıramayacağı kadar ağır yükleri taşımaya çalışmanın bedelini tartışmak istemiyordu. "Elbette," diye devam etti, "o zamanlar aklınızın geceleri, uyuduğunuzu sandığım zamanlarda buraya geldiğini bilmiyordum. Ama sormaya çalıştığım şey şu: Bu modelleri yapmak için sana ilham veren neydi?" Ve onları Roger Covenant'ın annesinin velayetini talep etmeye geldiği gün inşa etmek? "Bu Covenant'ın fikri miydi? Sana yapmanı o mu söyledi?"

Jeremiah bir an düşündü. "Tam olarak değil. Bana hiçbir şey yapmamı *söylemedi*. Ama Revelstone ve Thunder Dağı'nın önemli olduğunu bilmemi sağladı. Orada Lord Foul'u hayal kırıklığına uğratacak şeyler olabileceğini söyledi." Birden hiddetlenerek, "O piçten *nefret ediyorum*," diye bağırdı. Sonra omuzlarını kamburlaştırıp yumruklarını düğümleyerek kendini sakinleştirdi. "Bu yüzden sizi uyarmak istedim. Legolar sadece sahip olduğum dil."

Tek dil... Böyle şeyler Linden'in soğukkanlılığını tehdit ediyordu. Ama Jeremiah üstü kapalı da olsa onun dile getirilmemiş yaralarına değinmişti. Bu onun tüm dikkatini vermesini gerektiriyordu. Kendi tepkileri bekleyebilirdi.

Önündeki toprakta üç Ranyhyn'in izlerini gördü. Muirwin Delenoth'a doğru dörtnala koşuyorlardı: daha uzun adımlar, yerde daha derin toynak izleri, ama aynı iz. Belli ki Hyn, Hynyn ve Khelen Swordmainnir'den uzaklaşarak yollarına devam ediyorlardı. Manethrall Mahrtiir. Başka bir amaç peşinde koşmak yerine Linden'in yoldaşlarına yeniden katılmayı hedeflediler.

Onu Covenant'a götürmek yerine.

Kendi kendine sevindiğini söyledi. Arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelmek istiyordu. Aslında onların Jeremiah ile ilk kez tanışmalarını istiyordu. Ayrıca onların desteğine, rahatlığına ve hazır cesaretlerine ihtiyacı vardı. Ve oğlundan uzaklaşmayı göze alamayacağını hissediyordu: hele ki gerçekten sevdiği tek adama duyduğu özleminden dolayı.

Jeremiah onun düşüncelerinin kokusunu almış gibi aniden sordu: "Sence öldü mü? Covenant yani. Gittiğinde ölecekmiş gibi görünüyordu. Sanki ölmeyi planlamış gibiydi."

Linden irkilerek, "Neden böyle düşünüyorsun? Öleceğini düşündüren neydi?"

Çocuk onu inceledi. "*Sen de* böyle düşünmüyor musun? Bu fikri senden almış olmalıyım."

Linden irkildi. Covenant'ın ayrılışına verdiği tepkinin, kendisini onun ölümüne hazırladığı izlenimini uyandırdığına kolayca inanabilirdi.

Oğlu gözlerinde kararan endişeyle ona bakarken içini çekti, "Hayır Jeremiah. Covenant'ın öldüğünü sanmıyorum. Ve ben de

ölmeyi planladığını düşünüyordum. Onunla tanıştınız ama onu iş başında görmediniz. Yaptığı her şey neredeyse akıl almaz ama yine de yapıyor. İşte bu yüzden Ülke'nin ona ihtiyacı var. Bizim ona ihtiyacımız var." Kendi ihtiyaçları daha karmaşıktı. "Belki de vahşi büyüyle gerçekten içsel bir ilişkisi vardır. Ya da belki de şimdiye kadar tanıştığım herkesten *daha fazla*. Her iki durumda da Joan'ın onu öldürebileceğine inanmıyorum. Ondan geriye yeterince kalmadı ve Raver onu olmadığı bir şeye dönüştüremez."

Bir süre sonra Linden kendini dürüst olmaya zorladı. "Ama bir şeyin ölmekte olduğunu düşünüyorum. Eğer çoktan ölmediyse." Her kelime ona acı geliyordu. Dilinde bir safra gibiydi. Bunu ve bir sonrakini ve bir sonrakini söyledi çünkü oğluna layık olmak istiyordu. "O gittiğinde bende gördüğün şey bu olmalı. Beni sevmiyor

artık. Ya da benden korkuyor. Onu seviyorum ama Ardent bizi Kayıp Derinlik'ten çıkardığından beri Covenant'la birlikte sahip olduğumuz şeyin ölmesini izliyorum."

Jeremiah onu sabırsızlıkla dinledi; ama sözünü bitirmesini bekledi. Sonra sanki eminmiş gibi şöyle dedi: "Yanılıyorsun anne. Onu duydum. Seni hâlâ seviyor. Her ne yapıyorsa, seni sevmediği için yapmıyor. Bana ölmeyi planladığını düşündüren de bu. O şekilde gitti çünkü seni bir daha göreceğinden emin değil."

Oğlu iyi niyetliydi: Linden bunu biliyordu. Haklı bile olabilirdi. Yine de ondan şüphe ediyordu. Başarısız olduğu pek çok konudaki farkındalığı çok derindi. Ne de olsa Jeremiah'ın hapisneden kaçmasını sağlamak için ne yapmıştı? Elbette, Infelice'e elinden geldiğince direnmişti. Ve Joan'ın *krizlerini* söndürmüştü. Ama sonuçta tek gerçek katkısı güven olmuştu: Ranyhyn'e ve Esmer'in onu geri getirme nedenlerine güvenmek.

Jeremiah'ın yarış arabası.

Antlaşma'nın sevgisine inanamıyordu çünkü kendisiyle nasıl barışacağını bilmiyordu.

Kendini savunmak için önceki sorularına geri döndü. "Modelleriniz hakkında konuşuyorduk. Revelstone ve Thunder Dağı'nı açıkladınız. Peki ya Tinkertoy kaleniz?" Orijinalini Kayıp Derinlik'te görmüştü. "Orada da bana bir şey mi anlatmaya çalışıyordun? Bu da başka bir uyarı mıydı?"

Antlaşma onu bir şekilde hazırlaması için Yeremya'yı dürtmüş müydü? Eğer öyleyse, çabalar boşa gitmişti. Çok gizemliydi. Kayıp Derinlik hakkında hiçbir şey bilmediğinden, oğlunun peri yapısını yorumlayamazdı.

Jeremiah bu kez başını salladı. "Sadece alıştırma yapıyordum. Kayıp Derinlik'i sadece bir kez ziyaret ettim. Yani tek başıma." Roger ve *Croyel* olmadan. "Ama oradayken Viles'in neler yapabildiğini gördüm. O kaleye aşık oldum. Daha sonra, sizi bir şekilde uyarmam gerektiği fikrine kapıldığımda, hata yapmak istemedim. Bu yüzden kaleyi kopyalamaya çalıştım.

"Daha önce böyle bir şey yapmamıştım. Yaptığım diğer her şeyi kendim buldum. Yarış pistini bile. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bir fikirle yola çıkmadım. Şekiller, kullandığım her şeyden geliyordu. Hepsi kendiliğinden *geldi*. Ama sizi uyarmak istiyorsam, şekilleri kendim seçmek zorundaydım.

"Şato benim ilk denememdi." Linden onun yüz ifadesindeki memnuniyeti gördü: memnuniyet ve yeni bir heves dalgası. "Düşündüğümde daha kolay oldu. O zamana kadar istediğim her şeyi seçebileceğimi bilmiyordum. Artık biliyorum. Sadece doğru parçalara ihtiyacım var."

Şimdi, diye düşündü Linden. Hevesliyi. Kendinden emin hissederken.

Muhtemelen çok erkendi. Eski hayatında, o olurdu daha uzun süre bekledi; belki de çok daha uzun süre. Ama oğlunun çok az zamanı vardı. Dünya'nın çok az zamanı vardı.

"Sırtında *kroyel* olması nasıl bir şeydi?" diye sorarken kalbi boğazına düğümlenmiş gibiydi. Sana ne yaptı? Lord Foul ne yaptı?"

Jeremiah'nın tavrı bir anda sanki bir kapıya çarpmış gibi değişti. Yüzünü başka tarafa çevirdi. "Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Olanları unutmak istiyorum."

Sonra Khelen'i Hyn'den uzaklaştırdı. Stave'e seslendi, "Daha hızlı gidebilir miyiz? Devlere ulaşmak istiyorum."

"Seçilmiş mi?" Stave sordu. Ses tonu hiçbir fikir belirtmiyordu.

Kendi kendine küfreden Linden mırıldandı, "Pekâlâ. Muhtemelen bizim için endişeleniyorlardır."

Swordmainnir geride bırakılmıştı çünkü uzun mücadelelerinden sonra Ranyhyn'le birlikte koşamayacak kadar yorgundular. Ve Mahrtiir yanlarında kalmıştı, böylece Narunal onları Bozulmuş Ovalar'ın geniş kırlarında diğer atlara katılmaları için yönlendirebilecekti.

Stave başıyla onayladı. Hynyn'in boynunun yan tarafını kısa bir süre okşadı.

Khelen ve Hyn'e bir vınlama komutu veren kır aygır o kadar akıcı bir şekilde hızlandı ki, Linden yürüyüşünü hızlandırmaya başladığı anı tam olarak fark edemedi. Hafifçe dörtlüye koştu ama küçük boylarına rağmen yerlerini kaybetmediler. Gerçekten de Hyn onun hızına görünür bir kolaylıkla yetişti. Daha önce de yaptığı gibi, kısarak Hynyn'in gürleyen hızına saatlerce ya da günlerce eşit olabilirmiş gibi sert zemini arkasına attı.

Stave, bineğiyle bütünleşmiş bir adam gibi zahmetsizce at sürüyordu. Khelen'in gözetiminde Jeremiah kollarını salladı ve cesaretlendirmek için bağırdı. Ama Linden esasını kavradı ve oğlunun yaralarını daha derine gömmesine neden olmaması için dua etti.

Lekeli havadaki ışığın niteliği ona güneşin Landsdrop bariyerinin ötesinde batmakta olduğunu söylüyordu. İleride, hâlâ onlarca fersah uzakta, Kevin's Dirt'ün ilerleyişini daha güçlü hissediyordu. Ranyhyn'ler kendi tarzlarına uygun olarak, cevabının olmadığı bir kıyametten kaçmaya çalışıyorlardı.

Linden'in oğlunun iyileşmesinden duyduğu rahatlama ve sevinç, onun için bu kadar korkmasaydı daha da büyük olabilirdi.

Şu anki durumunuzda, Seçilmiş, Kutsallıktan Arınma önünüzde uzanıyor. Arkanızda kalabalık değil.

Lord Foul'un kötülüğü ve Croye'in acımasızlığı yüzünden bir şekilde sakatlanmamış olması tamamen imkânsızdı.

2.

Nightfall

Güneş battı ve Şımarık Ovalar karanlığa gömüldü; Kevin's Dirt'ün duyusal parlıtısı dışında her şeyi örttü. Ancak Kastenessen'in Earthpower ve Hukuk, Linden'in gözünde giderek daha canlı hale geliyordu. Yakında onu engellemeye başlayacaktı. Jeremiah'ın miras kalan teorjisi bile lekelenebilirdi. Ve Asa'nın kaynakları azalacaktı.

Ayrıca Antlaşma'nın cüzam hastalığı daha da kötüleşecekti. Kör olabilir ya da ellerini kullanmayı tamamen kaybedebilirdi. Ayakları uyuştugu için dengesini sağlamakta zorlanabilirdi.

Uyuşmaya ihtiyacım var, diye ısrar etmişti Andelain. Bu beni sadece olduğum kişi yapmıyor. Beni olabileceğim kişi yapıyor.

Linden bunu anlamamıştı. Kendisini bir cüzzamlı olarak tanımlama şekli, vahşi büyüyle olan ilişkisi gibiydi; doğal, açıklanamaz ve ölçülemeyecek kadar belirsizdi.

Kendisini uyuşmuş hissetmesine neden olan araziye geçerken Linden, Hyn'in sırtının akan güvencesine sarıldı ve tehdit altındaki gece boyunca bu uzun dörtnaldan iyi bir şey çıkması için dua etti.

Neyse ki herhangi *bir yaralanma* olmadı. Joan'ın dikkati başka bir yere odaklanmıştı; ya da *Turiya* Raver'ınki. Yine de Linden bölgede giderek artan bir huzursuzluk hissetti, Kevin'in Kirinden ayrı görünen neredeyse bilinçaltı bir rahatsızlık duygusu. İlk başta, Hyn'de isimsiz bir rahatsızlığın, yeni bir endişenin tadını aldığını düşündü. sadece Ranyhyn'i etkiledi. Yine de algısını zorladığında

Daha uzakta, Hyn'in toynaklarının altındaki zeminde bir huzursuzluk hissi buldu. Aşağı Diyar'ın temelleri dayanamayacakları bir darbeye karşı kendilerini hazırlıyor gibiydi.

Fersahlar boyunca Yeremya'nın ruh hali değişmişti. Hevesi sabırsızlığa, hayal kırıklığına dönüşmüştü. Khelen'in boynuna doğru alçaktan at sürüyor, sanki hortlaklardan kaçıyormuş gibi Ranyhyn'i daha da hızlanmaya teşvik ediyordu -ya da sanki dile getirilmemiş bir amaç duygusuyla dolup taşıyordu.

Yıldızlar gökyüzüne serpilmişti: Aşağı Ülke'deki tek ışık. Ay yakında doğacak mıydı? İnce bir hilal bile karanlığı yumuşatmak için zayıf yıldızlardan daha fazlasını yapardı. Ama ay yoktu. Onun yokluğunda, yıldızlar garip bir şekilde daha yakın, aynı anda hem daha belirgin hem de daha savunmasız görünüyorlardı; sanki uzun özelemlerinin sonucuna tanıklık etmek için yaklaşıyorlardı.

Yaradan'ın çocuklarının gölgeleri, iyi ya da kötü: nimet ya da felaket. Göklerin mutlak karanlığında ağlar gibi parlıyorlardı.

Linden giderek artan bir acelelilikle arazinin belirli bir özelliğini tanımaya çalıştı. Ama Muirwin Delenoth'a giderken çevresine hiç dikkat etmemişti. Nerede olduğunu bilmiyordu ve sadece nereye gittiğini tahmin edebiliyordu.

Hyn'in sarsılmaz adımları güveni açıkça ifade ediyordu. Linden onları yeterince iyi duymuştu. Ne demek istediklerini biliyordu. Yine de onun

kaygılar gece boyunca onu rahatsız etti. Onlardan dehşete düşmüş bir halde, uyanması mümkün olmayan bir kabusun başlangıcı gibi karanlıkta okunamayan bir manzarayı kat etti.

Ne kadar zaman geçmişti? Gün batımından bu yana bir saat mi? En fazla iki saat? Yine de yıldızlarla kaplı karanlık sanki dünyanın son gecesiymiş gibi tamamlanmış görünüyordu.

Hynyn aniden, yaklaşan kötülükler karşısında bir zafer çığlığı gibi yüksek sesle kişnedi. Ve bir an sonra, aygır cevap verdi. İleriden hoş bir kişneme sesi geldi. Linden, Narunal'ın çağrısını tanıdığını düşündü.

"İşte, Seçilmişler," diye duyurdu Stave toynak sesleri arasında. "Arkadaşlarımız bizi en son su bulduğumuz yerde bekliyor."

Ranyhynler alçak tepecikler arasında, ot parçalarıyla yetersiz bir şekilde örtülmüş tepecikler gibi koşuyorlardı. Belli belirsiz Linden kokuyordu.

su. Ama dikkati başka bir yere odaklanmış, Swordmainnir ve Manethrall'ın varlığını fark etmeye çalışıyordu.

"*Sonunda!*" Jeremiah bağırdı. Sonra da sanki onu duyabilen herkesin sesini tanımasını bekliyormuş gibi bağırmaya başladı.

Birkaç dakika içinde Ranyhyn adımlarını yavaşlattı. Nefes nefese, dörtnaldan dörtnal koşuya, sonra da sarsıntılı bir tırısaya geçtiler. Ayaklarından emin bir şekilde, küçük bir derenin aktığı bir çukura doğru eğildiler.

güneye doğru koştu. Eğri büğrü yolu boyunca mırıldanırken, yıldızların parıltılarını yakaladı, kaybolan ışıkların gerçekten de daha belirgin hale geldiğini doğrulayan hafif yansımalar.

Suyun soluk parıltısında belli belirsiz ve ateşsiz bir silüet halinde, Linden'in hemen tanıdığı on şekil duruyordu: sekiz Dev, Manethrall Mahrtiir ve Narunal.

Bir anda, Rime Coldspray ve yoldaşları geceyi ürküten yüksek sesli bir huzzah yükselttiler, havada bir meydan okuma gibi titriyorlardı

felaket. Yeremya memnuniyetle cevap verdi ve Ranyhyn'in tamamı onayladı. Sadece Mahrtiir ne memnuniyetini ne de sevincini dile getirdi. Onun tepkileri daha karmaşıktı.

Hynyn, Hyn ve Khelen durduklarında, Frostheart Grueburn ve Stormpast Galesend, Linden ve Jeremiah'ı bineklerinden kaldırmak için ileri atıldılar. Hyn'in sırtında, Linden neredeyse Swordmainnir'in coşkulu rahatlamasına eşit hissediyordu; ama Grueburn onu ayağa kaldırdığında, Devler onun üzerinde yükseliyor, cüsseleri kadar açık yürekleriyle de onu cüceleştiriyorlardı. Devlerle daha çok ortak noktası vardı.

Mahrtiir. Ironhand, Onyx Stonemage ve Cirrus Kindwind Stave'i sırtına vurarak ve gücüne rağmen omuzlarını sarsarak selamlarken, Linden ata binmekten kaskatı kesilmiş bacaklarının üzerinde Manethrall'a doğru yürüdü. Ona ulaştığında, iki koluyla sarılabilmek için Asasını bıraktı.

Onun sevgi gösterisi karşısında şaşkına dönen adam bir an için direndi. Ama sonra onun elini tekrar sıktı. "Ringthane," diye yumuşakça nefes aldı. "Linden Avery. Ranyhyn'e her konuda güvenmeme rağmen, itiraf etmeliyim ki çok korktum. Ayrıca yanınızda durmama

izin verilmediği için de çok zgnm. Bu yüzden

kendi tahminim. Ramen ve insan olduğumu unutmamalıyım. Kendimi Ranyhyn'in görkemine göre yargılamamalıyım."

Linden sanki ona cevap veriyormuş gibi özel olarak mırıldandı: "Jeremiah kendini kurtardı. Şimdi ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Mahrtiir gibi o da asla mucizelerle eşit olamayacaktı. Onun yaptığı gibi onlara nasıl hizmet edeceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Ama Manethrall onu anlamamış gibi görünüyordu. "Ona yardım etmek mi?" diye sordu onunki kadar alçak bir sesle. "Değişimi çok açık. O artık

Tüm beklentilerin ya da tasavvurların ötesinde dönüştü. Ne tür bir yardıma ihtiyacı var?"

Jeremiah çoktan Devlerle konuşmaya başlamış, hikâyesini anlatma hevesiyle adeta gevezelik ediyordu. Ama *Caesures*, Stave ve Infelice

Linden ve Ranyhyn ve yarış arabası ve Anele'nin mirası ve kemikten bir yapı, hepsi aynı anda kelime bulmaya çalıştı: birbirlerine takıldılar, düştüler ve mantıksız bir beceri sergileyen taklacılar gibi geri sıçradılar. Kendi mutlu tutarsızlığına gülerek, ara sıra tam bir cümle kurmayı başarana kadar sözel şakalarını tekrarlardı. Devler de onunla birlikte gülüyordu, şaşkın ve sevinçliydi.

Sadece Stave ayrı duruyordu. Doğal soğukkanlılığı hiç bozulmamıştı. Linden'in Mahrtiir'le yaptığı konuşmayı not ettiyse de, başka türlü davranıyordu.

Tekrar ağlamaması için fısıldayan Linden şunları söyledi Mahrtiir, "Yaşadıklarını hatırlamak istemiyor. Başka bir şey düşünemiyorum. Kimse zarar görmeden bu kadar acı çekemez."

Manethrall geri çekilerek sargılı bakışlarıyla ona baktı. Hala yumuşak bir sesle, "Bunu anlıyorum, Ringthane. Ben anlamazsam kim anlayacak, ben ki gözlerini kaybetmişim ve bir dava uğruna en iyi gücümü aşıyor mu? Ama bir kez daha güvenden söz edeceğim. Onun canlılığını ve neşesini duyun. Onu iyi dinleyin. Yaralarından çok daha fazlası ona ve size geri döndü. Eğer bir ömür boyu süren sevginiz şimdiden bir iyileşme yaratmadıysa, zamanı geldiğinde yaratacaktır."

Linden yanıt vermedi. Linden'in onu rahatlatma çabasını fark etmişti ama rahatlamamıştı. Jeremiah onun tek endişesi değildi: başka endişeler de etrafını sarıyordu. Onun ortaya çıkışı, kendisi

hakkındaki düşüncelerini değiştirmesini gerektirmişti.

Thomas Covenant'a ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kevin'in Kir'i lig lig yaklaşıyor, Kastenessen'in gazabının ve acısının alanını genişletiyordu. Yeryüzünde içgüdüsel bir alarm olduğuna dair farkındalığı giderek güçleniyordu. Ve Dünyanın Sonunun Solucanı iş başındaydı. Onun gücü söz konusu olduğunda, Infelice'in ona söylediğı hiçbir şeyden şüphe duymuyordu; Anele'den duyduğu hiçbir şeyden.

Şirketin ve Land'ın içinde bulunduğu koşullar, harekete geçmenin zorunlu olduğunu gösteriyordu. Artık arkadaşlarına yeniden katıldığına göre, olayların baskısının arttığını hissediyordu. İçgüdüsel olarak kendisinin ve arkadaşlarının bir karar vermeleri ve bu karar doğrultusunda hareket etmeleri gerektiğine inanıyordu. Şimdi, hâlâ yapabiliyorlarken.

Yine de oğlunun başboş hikâyesinin hatırına kendini tuttu; ve ayrıca Devlerin hatırına, onu kendileri için ölçebilmeleri için. İki elini de kaldırarak Mahrtiir'e Ramen usulü saygı ve teşekkürlerini sundu. Sonra da

Kanun Asası'nı aldı ve susuzluğunu gidermek için dereye gitti. Devler hâlâ Ardent'in cömertliğinin bir kısmını taşıyordu. Şüphesiz ki arkadaşlarına gerginliğini empoze etmeden önce yemek yemeyi ve dinlenmeyi göze alabildi mi?

Evet, bunu karşılayabilirdi ama yapamazdı. Jeremiah dinleyicilerine kurtarılışı ya da kaçıışı sırasında neler olduğunu oldukça eksiksiz bir şekilde anlattığında, Rime Coldspray, Frostheart Grueburn ve Swordmainnir'in geri kalanına katılmak için bir dürtü ile gitti.

"Hissettin mi?" diye sordu önsöz vermeden. "Kevin's Dirt bu tarafa doğru geliyor. Kastenessen nerede olduğumuzu biliyor ve elinden gelirse bize zarar vermeyi planlıyor. Böyle giderse Mahrtiir ve ben şafak vakti sağlığını kaybetmeye başlayacağız. Jeremiah bile etkilendim. Ve Kevin's Dirt asamla yapabileceklerimi sınırlayacak. *Skurjlarla* savaşamayacağım. Kumgorgonlarla bile savaşamayabilirim.

"Hissedebiliyor musun?"

Devler teker teker ona doğru döndüler. Yıldız ışığında yüz ifadelerini seçemiyordu; ama sinirleri Jeremiah'tan aldıkları keyfin azaldığını, yerini daha kasvetli duygulara bıraktığını hissetti. Sonuncusu

kahkahaları gecenin içinde kayboldu. Demir El'leriyle ayakta duran Swordmainnir, Linden'e ciddiyeyle baktı.

"Linden Giantfriend," diye yanıtladı Coldspray resmiyet havasıyla, "onu hissettik. Ancak sizin de gözlemlediğiniz gibi şafağa kadar bize saldırmayacak. Diğer nedenlerin yanı sıra bu nedenle de, bu konu şu anda gündemimizde değil.

"Yiyecek, dinlenme ya da yeterli su olmadan uzun uzun at sürdürdünüz. Ve ben dev gibi bir adamım, itiraf etmeliyim ki elimizden geldiğince iyi yıkanmamıza ve dayanıklılığımızı korumamıza rağmen yorgunluğum üzerime yapıştı. Kalan yemeğimizden yemeyecek misiniz? Bir süre uyumayacak mısınız? Karanlıkta, ayaklarımızı nereye bastığımızı bile zorlukla seçebildiğimiz bir zamanda çabalayarak yarının zorluklarını hafifletemeyiz."

Linden başını salladı. Korkuları onu zorluyordu: nasıl vazgeçeceğini bilmiyordu.

"Ve toprakta bir tür sıkıntı var," diye karşı çıktı. "Bunu sen de hissedebiliyor musun? Sanki Aşağı Diyar'ın bu kısmının altındaki kaya korkuyor. Solucan yaklaşıyor olmalı. Başka ne olabilir ki? Bu ne anlama geliyor?"

"Liand ve Anele'yi kaybettiğimizden beri yaptığımız hiçbir şeyden pişman değilim." Covenant'ın ayrılığı ve ondan uzaklaşma arzusu dışında her şeyden. "Ama zamanımız tükeniyor. Ne yapacağımıza karar vermemiz ve sonra da bunu yapmamız gerekiyor."

Demir El bir an Linden'e baktı, görünüşe göre onu kışkırtan kargaşaya dair bir ipucu arıyordu. Sonra Swordmainnir'in lideri daha nazik bir şekilde şöyle dedi: "Hoş bir değişiklik gösteriyorsun, Linden Devdostu - oğlunun aklını ve gücünü yeniden kazanması kadar hoş. Şimdiye kadar Dünya'nın kıyametini umursamadan sadece onunla ilgileniyordun.

"Bu konuda seni suçlamıyorum," diye ekledi aceleyle. "Bizler deviz ve çocukları çok severiz. Bununla birlikte, başka meseleler de bize ağırlık veriyor. Toprağın ve yaşamın düşmanlarına meydan okumaya hazır olmanız moralimizi yükseltiyor."

Linden uygun bir yanıt bulamadan Coldspray devam etti: "Yine de yemek ve dinlenme ihtiyacın devam ediyor. Böyle olmayı sen seçmemiş olsan da, üzerine demirlediğimiz kaya sensin.

kendi amaçlarımız için. Salva Gildenbourne'daki ilk karşılaşmamızdan bu yana, rüzgârların ve akıntıların her dönüşünde yanınızda bir yer talep ettik. Bunu yaptık çünkü sizde sizin kendinizde gördüğünüzden daha fazlasını görüyoruz ve ayrıca Lostson Longwrath'ın *gazabına* yol açan aptallıkları telafi etmeye çalışıyoruz. Bize kalbiniz rehberlik edecek.

"Yine de bu tek gece için endişelerinizi kontrol altına almanızı tavsiye ederim. Çok şey yaşandı. Sizden çok şey istendi ve karşılığında çok şey verildi." Jeremiah'ya doğru başını salladı. "Oğlunun iyileşme armağanını özümsemek için zamana ihtiyacın olmasaydı, ölümlüden daha az ya da çok olurdun. Ve eğer şimdi yemek yemez ve dinlenmezsen, yaklaşan fırtınalara daha az dayanabilirsin.

"Sana ihtiyacımız olacak, Linden Dev Dostu. Kendine biraz nezaket göstermelisin."

Demir El'in düşüncesi Linden'in içindeki bir engeli çözüyor, zayıflatıyor ya da dönüştürüyor gibiydi. Karar verme arzusu, aciliyetin olduğu kadar anlayışsızlığın da bir ifadesiydi. Anlamadığı çok fazla şey vardı. Antlaşma.

Jeremiah. Lord Foul'un oğlu için planları. Ve çok daha farklı şeyler yapabilecek olan *Elohim*.

Şaşkınlık içinde Coldspray'e başını salladı. "Eminim haklısındır. Jeremiah acıkmış olmalı. Ben de banyo yapabilirim." Ranyhyn'ler kendi amaçlarına ulaşmış gibi gecenin içine çekilmişlerdi; sanki şimdi o kendi amacına karar verene kadar beklemekten memnunlardı. "Hepimiz biraz dinlenelim. Belki sabah ne yapacağımızı daha net görebiliriz."

Devler onay mırıltılarıyla karşılık verdiler ve Jeremiah beklenmedik bir şekilde esnedi. "Sadece aç değilim," diye açıkladı. "*Uykum* var. Uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğumu sanıyordum ama belki de değilimdir."

Linden tekrar başını salladı. "Pekâlâ." Birden kendini bitkin hissederek Stave'e döndü. "Bana rehberlik eder misin? Yıkanmak istiyorum ama yolumu bulabileceğimden emin değilim."

Haruchai hiç tereddüt etmeden onun koluna girdi ve onu şirketten uzakta karanlığa doğru yönlendirdi. Onun dostluğuna ve kesinliğine güvenerek akıntıya karşı ona eşlik etti.

Ama banyodan daha fazlasını istiyordu. Anlamak istiyordu. Jeremiah hakkındaki sorular onu *quellvisklere* ve *Elohim*'e götürdü. Stave'le birlikte Devler'in ve oğlunun duyamayacağı bir yere gittiklerinde ona sessizce, "Sence bunu neden yaptılar?" diye sordu.

"Linden?" diye sordu eski Üstat, soğukkanlılığının izin verdiği kadar nazik bir şekilde.

"*Elohim* neden o kemikleri Ranyhyn'in bulabileceği bir yere bıraktı? Yeremya'dan bu kadar korkuyorlarsa? Zaman içinde hareket edebilirler. Bunu bana Theomach söyledi. Esmer de öyle. Jeremiah'ın o kemiklere ihtiyacı olacağını biliyor olabilirler. Ve seçebilecekleri tüm Dünya vardı. Neden Aşağı Topraklar'ı seçtiler?"

Neden nefret ettikleri bir kaderi mümkün kıldılar ve sonra da bunu önlemeye çalıştılar?

Stave omuz silkti. "Belki de onu öngöremediler." Sonra da "Her şeye eşit olduklarına dair inançları onları yanıltıyor. Kendi yanlış anlayışlarını algılayamıyorlar. Aksi takdirde, Güneş-Bilge olduğunuzda ur-Lord Covenant'ın beyaz altın yüzüğünü korumasına izin vereceğinizi nasıl öngöremediler? Kâfirin gücünden ve dirilişinden duydukları korku onları diğer yollara karşı körleştirdi."

Linden yavaş yavaş rahatlamaya başladı. Stave'in cevabı kulağa mantıklı geliyordu. Başka bir şey değilse bile, anlamamanın mümkün olduğunu ima ediyordu.

Ona kalırsa, *Elohim* en başından beri onun hakkında yanılmıştı.

Çok geçmeden *Haruçay* onu tepeciklerin arasındaki küçük bir havuza getirdi. Kendini suya bırakmasına izin vermeyecek kadar sığdı, günahlarını örtecek bir erdemi yoktu; ama kirini ve şüphelerini temizlemesine yetecek kadar su sunuyordu. Stave ona gözden uzak bir yerde nöbet tutacağına dair güvence verdikten sonra sessizce gecenin içinde kayboldu ve kadın yalnız kaldı.

Havuzun kenarındaki taşların ve kumların arasında diz çökerek Kanun Asası'nı yanına koydu; yüzünü soğuk suya doğru eğdi Suyun tınısı. Nefesini tutabildiği sürece parmaklarını saçlarında gezdirdi ve kafa derisini sertçe ovaladı. Ondan sonra,

gömleğinin düğmelerini açıp bıraktı, botlarını ve çoraplarını çıkardı, çimen izli kot pantolonunu çıkardı.

Yıldızlarla baş başa kaldığında, ter, gerginlik, toz ve kan lekelerini teninden çıkarmak için elinden geleni yaptı. Soğuk ve temiz suyla düşüncelerindeki kiri temizlemeye çalıştı. Sonra giysilerini havuza attı ve umutsuzluğa karşı savunmasız olduğunu hatırlatan her şeyi yok etmek isteyen bir kadın gibi onları dövdü.

W sırılsıklam, sırılsıklam ve üşümüş bir halde arkadaşlarına döndüğünde, yeni biri olmamıştı. İçindeki pek çok leke öylece temizlenemeyecek kadar derinlere işlemişti.

Rünlü Asası en koyu siyah olarak kaldı. Eğer odundan ateş çıkarırsa, Toprak Gücü ve Yasa alevleri de siyah olacak, dünyanın gecesinden ayırt edilemeyecekti. Ve toprağın içinde, şirketinin, Toprağın ve tüm yaşamın tehlikede olduğunu unutmasına izin vermeyen bir endişe sızısı vardı. Yine de dinlenme ihtiyacı hissetmeye başlamıştı. Ve aç olduğunu da biliyordu.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi Jeremiah. "Temiz olmayı ne kadar sevdiğini biliyorum." Sonra yumuşak bir kahkaha attı.

"Yani, tahmin edebiliyorum. Bana yeterince banyo yaptırdın."

Linden ona uzun ve ıslak bir sarılmayla karşılık verdi.

Hissettiklerini ifade etmenin başka bir yolu yoktu.

Yokluğunda Devler onun için bir yemek hazırlamıştı: peynir, kuru meyve, biraz bayat ekmek ve biraz kurutulmuş et. Jeremiah'ı kucaklayan sinirleri, onun çoktan yemek yemiş olduğuna dair güvence verdi. Şimdi onun içinde bir uyuşukluk dalgasının yükseldiğini hissediyordu. Ona sarılırken, bir esnemeyi bastırdı.

"Anne. Titriyorsun."

Şımarık Ovalar'a yapışan sıcağa rağmen soğuk ve aşırı yıpranmış sinirler bu etkiyi yarattı.

"Haklısın." İsteksizce onu serbest bıraktı. "Kan şekeri düşük. Düşündüğümde daha aç olmalıyım. Neden ben bir şeyler yerken sen de uzanacak bir yer bulmuyorsun?" Eğri büğrü gülümseyerek ekledi: "İşim bittiğinde hâlâ uyanıksan bana bir masal anlatabilirsin. Diyar'a yaptığın ziyaretler hakkında daha fazla şey duymak istiyorum." Özellikle Jeremiah'nın Antlaşma'yla karşılaşmaları hakkında daha fazla şey duymak istiyordu. "Bunlar 'Orman Çocuğu Bomba'dan daha ilginç olmalı."

Görünüşe göre başka bir hayatta ona okuduğu kitapları hatırlayarak sırtıttı. "Ama uyumak istemiyorum." Stave ve Devleri de içine alan geniş bir jest yaptı. "Bu çok heyecan verici."

Linden onu nazikçe uyararak, "Ve sabah yine de heyecan verici olacak," dedi.

"Şey-" Derenin zeminine göz gezdirdi. "Belki bir yerde rahat edersem."

"Bunu sen yapıyorsun." Açıklanamaz bir şekilde tekrar ağlamak istedi; ama bu dürtüyü yuttu. "Gerçekten yemek yemeliyim." Bilinçli bir çabayla, Frostheart Grueburn'ün kendisi için düz bir taş levha üzerine bıraktığı yemeğe döndü.

Gece Grueburn'ün ve Rime Coldspray'in yüzünü kapladı. Linden onların yüz ifadelerini göremiyordu ama sırttıktıklarını hissediyordu. Jeremiah uzaklaşıp kum ve topraktan oluşan temiz bir alan ararken Cabledarm sessizce şöyle dedi: "İşte Dev-Dost Linden birçok benliğinden birini daha ortaya koyuyor. O sadece Güneş-Bilge değil, aynı zamanda

Seçilmiş, oğlunun yılmaz arayıcısı ve koruyucusu. Aynı zamanda bakım sağlayan annedir."

Linden itiraz edebilirdi, eğer bunu Cabledarm'ın sesini dolduran aynı hafif yürekli nezaketle yapabilseydi. Bunun yerine yemeye başladı; sert peynir ve bayat ekmeğin ilk ısırtıklarından sonra açlık onu meşgul ediyordu.

Mahrtiir onun adına cevap verdi. "Şaşırdınız mı, büyükler?" dedi sert bir mizah denemesiyle. "Eğer öyleyse, anlayış eksikliğinizi azarlamalıyım. Onun bir anne olduğu apaçık ortada."

Ancak konuştuktan sonra, alayını karşılayan sessiz kahkahalardan rahatsız olmuş gibiydi. Gülmek yerine daha sert bir sesle, "Bazıları uzun ve zorlu yolculuklar yaptı. Diğerleri

Yorulduklarında ve kalpleri ağrıdığında yürüdüler. Ben sadece at sürdüm ve dinlendim. Ranyhyn ile nöbet tutacağım. Belki Stave de bana katılmayı kabul eder. Genç Jeremiah'ın büyük olaylarla ilgili hikayesini dinledim. Bu olayların *Harucha*'nin uzun hafızası ve keskin yargıları tarafından nasıl yorumlandığını duymak isterim."

Stave Linden'a baktı, sonra Manethrall'a zorlukla algılanabilen bir baş selamı verdi. Birlikte dere boyunca, erozyon kulübesinden kolay bir çıkış bulana kadar yürüdüler. Bir dakika sonra gecenin içinde kayboldular.

Yemeğini yemeye devam eden Linden, Devlerin sorularını bekledi.

Ama onu sorgulamadılar. Sanki ortak bir rıza varmış gibi, bazıları derenin duvarlarına yaslanarak, bazıları da derenin kenarına yarı uzanarak kendilerini rahat ettirdiler. Sonra kısık seslerle eski hikâyeler anlatmaya başladılar, hepsinin bildiği belli olan hikâyeler iyi. Anlattıklarının hiçbirisi fazla ileri gitmedi: Swordmainnir sürekli sözlerini kesti, bazen başka hikâyeleri hatırlattı, çoğu zaman da iyi huylu şakalar yaptı. Yine de araya girmeleri ve laf sokmaları Linden üzerinde yatıştırıcı bir etki yaratmıştı. Böylesine güçlü savaşçıların şu anda bile şakacı olabilmeleri mantıksız bir güven duygusu uyandırıyordu.

Dolaylı olarak birçok tehlikeyi ve düşmanı hafife aldılar ve bunu yaparak Linden'in daha da rahatlamasını sağladılar.

Mahrtiir, Stave ve Ranyhyn ona ve Jeremiah'a göz kulak olurken ve Swordmainnir masallar ve alaylarla kendilerini eğlendirirken dinlenmeyi göze alabilir miydi?

Grueburn'ün kendisi için hazırladığı her şeyi yedikten sonra, uzun bir su içmek için dereye gitti. Sağlık sezgisi Jeremiah'ın suda olduğunu doğrulayana kadar su yolunu kısaca taradı. çoktan uykuya dalmış, bir düzine adım ötede bilinçsizce yayılmıştı. Sonra kendisinin de uzanabileceği bir yer aramaya başladı.

Kıyafetlerinin nemi ve soğuğu belli belirsiz bir rahatsızlık veriyordu. Asasıyla onları ısıtabilirdi ama burada kara ateş yakma ihtimalinden hoşlanmıyordu. Kötü bir alamet gibi hissediyordu. Ve tehlikeli bir şekilde dikkat çekebilirdi.

Kendisini rahatsız edecek sadece birkaç kayanın bulunduğu kumların üzerine uzanan Linden, alçak dev seslerinin akıntısına bir gelgit gibi kapılmıştı

onu hayal dünyalarına götüren.

Çok sayıda ve kafa karıştırıcıydılar, şifreli kehanetler ve olası yıkımlarla doluydular. Muirwin Delenoth. Gravin Threndor'un derinliklerinde serbest bırakılmış bir su çığı. Dirilişler. Adı Verilmemesi Gereken Kadın. Ama bir imgelem onun üzerinde diğerlerinden daha fazla güce sahipti. Jeremiah'la birlikte bir daha asla göremeyeceği oturma odasında oturuyorlardı; Jeremiah yerde lego kutularının arasında, Jeremiah da bir koltukta onu izliyordu. Jeremiah, Thunder Dağı'nın bir görüntüsünü en ince ayrıntısına kadar inşa ediyordu; kız da her zaman yaptığı gibi onu seyretmeye bayılıyordu. Ancak rüyanın en güzel yanı, çalışırken konuşmasıydı, neden bu resmi seçtiğini, onun için ne anlama geldiğini ve ona nasıl bu kadar aşına olduğunu mutlulukla açıklıyordu, hepsi de ona mükemmel bir anlam ifade eden ve söylendikleri anda unutulmuş sözlerle.

Bir gece, içgüdüsel bir sesle uyandı. uzak bir krizin geçtiğinin farkına vardı. Artçı sarsıntıları, o farkına varır varmaz azalmaya başladı. En azından bir felaketin mesafesini koruduğu ve seyrini sürdürdüğü bilgisiyle rahatladı ve kolayca uykuya geri döndü.

Jeremiah ve Legolar'a dönmeyi arzuluyordu ama o rüya artık yoktu. Bunun yerine, bilincinin bir anıyla diğeri arasında, bir el omzuna dokundu ve alçak bir ses adını söyledi. Artık uykuda olmadığını anlamadan önce Stave'i tanıdı.

"Seçilmişler," dedi, hâlâ sessizce, "şafak yaklaşıyor. Dünya'daki karışıklık yatışmış olsa da, Devler bunun birçoğunun ilki olduğunu tahmin ediyor. Gerçekten de, Toprak'ta bazı değişikliklerin meydana geldiğini düşünüyorlar. Dinlendikten sonra, artık kalkma zamanının geldiğine karar verdiler."

Bir anda Linden tamamen uyandı. Jeremiah kıpırdanıyordu, Stormpast Galesend tarafından uyandırılmıştı. Stave gibi Manethrall Mahrtiir de geri dönmüştü. Diğer Swordmainnir'ler zırhlarını emniyete alıp silahlarını kontrol ederken, az miktarda kalan erzaklarını demetler halinde bağlarken, o Demir El ile fısıldaşarak konuşuyor, belki de Ranyhyn'den aldığı izlenimleri paylaşıyordu.

Alçak bir esinti dere boyunca sürükleniyor, Linden'in sinirlerine sinisi bir değişim hissiyle dokunuyordu, havadaki değil ama

Daha temel bir şey, havanın kendi doğasında olan bir şey. Bu değişim *yanlışlık* ya da kötülük değildi ama yine de kötülük kadar yıkıcı olabileceğini ima ediyor gibiydi.

Stave'in kolunu ve Kanun Asası'nı kavrayarak ayağa kalktı. "Bir şey oldu mu? Yani, belirli bir şey? Ranyhyn endişeli mi?"

Stave her zamanki soğukkanlılığıyla şöyle rapor verdi: "Büyük atlar huzursuz görünüyor. Havaya homurdanıyorlar ve başlarını fark edebildiğim herhangi bir neden. Devler de herhangi bir tehlike kaynağı algılamıyor. Yine de-" Sanki diğer *Haruchai* zihinleriyle, ulaşamayacağı anılarla temas arıyormuş gibi duraksadı. Sonra devam etti, "Swordmainnir'in endişelerini paylaşıyorum. Bazı korkunç değişiklikler yaklaşıyor. Bunu ayakta karşılamamız iyi olur."

Bir an sonra ekledi, "İnançsız'ın iyi ya da kötü, eski eşiyle yüzleştiğini kalbimde hissediyorum." Sesindeki bir parça rahatsızlık daha resmi bir tonda çıkmasına neden oldu. "Ya o kadını bastırdı ya da kadın onu öldürdü. Ama her iki sonucun da ne anlama geldiğini bilemem. Bu tür olaylar Dünya'nın kurtuluşuna mı yoksa lanetlenmesine mi yol açar? Çelişkide umut olduğu söylenir, ancak bu anlayış beni aşıyor. Ben *Harucha*'yim, açık görüşe alışkınım ya da değilim.

"Senin yanında, Seçilmiş, belirsizlik üzerine bir çalışma yaptım. Şimdi bunun Kayıp Derinlik'ten daha az dipsiz olmayan bir uçurum olduğunu öğrendim."

"Öyle söyleme," diye itiraz etti Linden. Covenant'ın ölmüş olabileceğini bana hatırlatmayın demek istemişti. Ona ihtiyacımız var. *Benim* ona ihtiyacım var. "Kendine verdiğin değerden daha fazlasını anlıyorsun."

Belirsizlik olmasaydı -çelişki içinde umut olmasaydı- Stave onun arkadaşı olmazdı. Onun yanında durmazdı. Efendilerin birleşik reddine karşı.

Stave bir kaşını kaldırır gibi oldu. "Zararı nerede? Bağlılığımı açıkça belirtmedim mi? *Skest* ve *Skurj* da bize saldırdığı halde hem Kayıp Derinlik'ten hem de Bane'den kaçmadık mı?

Seçilmişler, belirsizliği bir uçurum olarak adlandırmaktan korkmuyorum."

Linden şöyle karşılık verebilirdi: Elbette, kaçtık. Bane bizi neredeyse öldürdükten sonra. Harrow'u kaybettikten sonra, Ardent kendini lanetledi ve Covenant'ın elleri neredeyse yok oldu. Sonra Beni affetmesini isteyemeden Elena'yı kurban ettim. Bu yaraların ne kadar *derin* olduğunu anlamıyor musun? Ama acısını kendine sakladı. Tüm itirazları aynı kapıya çıkıyordu.

Covenant için hiç umudu yoktu.

Cevap vermek yerine Stave'i bıraktı ve dereye gitti. Orada esasını bıraktı, diz çöktü ve yüzünü suya daldırdı, soğuk sinirlerini yakarken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Antlaşma ona dokunmamasını istemiş ya da emretmişti. Sanki kadının onun cüzzamından korktuğuna inanıyormuş ya da onun için korkuyormuş gibi konuşmuştu.

Devler ve şimdi de Mahrtiir onu bekledikleri izlenimini veriyordu. Kuzeybatı gökyüzüne baktığında, Kevin's Dirt'ün Kastenessen'in rüzgarına binerek yaklaştığını gördü.

acı ve öldürücülük. En fazla bir saat içinde tüm şirketi kaplayacak kadar yayılacaktı. Yine de dünyevi görüşten gizli kaldı. Yıldızları köreltmedi. Aksine, parlaklıklarını ve kayıplarını keskinleştiriyor gibi görünüyordu.

Linden yüzündeki suyu sildi, karışmış saçlarını kulaklarının arkasına doğru sürükledi ve ayağa kalktı. Asasını aldıktan sonra Jeremiah'ı selamlamak için harekete geçti.

"Anne." Sağlık sezgisi dışında onun yüzünü okuyamıyordu ama sesi inanılmayacak kadar neşeliydi. "Biraz uyuyabildin mi? Kesinlikle uyudum." Kollarını gerdi, boynunu gevşetmek için başını döndürdü. "Şimdi dünyayı fethedebilecekmişim gibi hissediyorum."

Sanki bir salon numarası yapıyormuş gibi parmaklarını şıklattı, Ve elinin üzerindeki havada hızlı bir kıvılcım belirdi; kısa bir anlık alev. Kendi içinde küçük bir şeydi, neredeyse önemsizdi. Ama ima ettiği-

Anele'nin Dünya Gücü armağanı için yeni kullanımlar öğrenmeye başlamıştı bile.

Belki de Dünya Gücü'ne dönüşüyordu.

Onun bir anlık gösterisi Devlerin dikkatini çekti; ama Linden'e konsantre olmak için onları görmezden geldi. "Neyi bekliyoruz?" diye sordu heyecanı yükselen bir ses tonuyla. "Gitmeliyiz."

Infelice ona bir fikir vermişti-

Onun bu tavrı Linden'i rahatsız etmişti. İçgüdüsel olarak onu tekrar araştırmak istedi. Onun yeni hayatında kim olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Ama onun ruh halini, amaç duygusunu ve savunmasını bozarsa neler olabileceğini bilmiyordu. Bu tür şeylere onun anlayışına ya da sempatisine olduğundan daha fazla ihtiyacı olabilirdi.

Stave hâlâ yakınlarda, metanet ve dürüstlüğün sessiz bir hatırlatıcısı olarak duruyordu. Ama bundan daha fazlasıydı: aynı zamanda bir güven hatırlatıcısıydı. Hediyeeler Salonu'nda itiraf etmişti: *Roger, Lord Foul'un oğluma uzun zamandır sahip olduğunu söylemişti. Stave de şöyle cevap vermişti: "Bu konular hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Oğlunu tanımıyorum. Ne de çektiği acıları biliyorum. Ama Haruchai'nin çocukları arasında böyle değildir. Onlar güçlü doğarlar ve oldukları gibi kalmak doğuştan gelen haklarıdır.*

Aynı şeyin oğlunuz için de söylenemeyeceğinden emin misiniz?

Linden şimdi sorsa, Stave Jeremiah'ın Muirwin Delenoth'ta kendini çoktan kanıtladığını söyleyebilirdi. Eski Üstat, Jeremiah'ın kendi yolunu keşfetmesine izin vermesinin hem kendisi hem de Jeremiah için daha iyi olacağını söyleyebilirdi.

Buna hazır değildi. Ama Dünyanın Sonu onun yeterli cesareti bulmasını beklemeyecekti. Ve Solucan geldiğinde, Jeremiah onu kurtarmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın Dünya'nın kaderini paylaşacaktı.

Solucan'ın uyanışından o sorumluydu. Şimdi onu buraya getiren cevaplardan daha iyilerini bulması gerekiyordu.

İç geçiren Linden, Jeremiah'yı Devlere ve Manethrall'a doğru takip etti. Gün doğumu Aşağı Diyar'ın üzerindeki karanlığı kaldıracaktı. Belki ona da biraz ışık tutabilirdi.

Mahrtiir'e ulaştığında sessizce şöyle dedi: "Kevin'in Kir'i neredeyse geldi. Umarım seni kör etmeye başladığında bana haber verirsin. Elimden geldiğince karşı koyacağım. Havanın verdiği hissi sevmiyorum.

Elde edebileceğimiz tüm anlayışa ihtiyacımız olacak."

Manethrall başını salladı. "Ringthane, seni duyuyorum. Kastenessen'in kötü niyetinin yaklaşmasından kaçamam." Acı, sesinin kenarlarını keskinleştirdi. "Beni bir hiçten daha değersiz kılacak, sadece bir

Kayıp Derinlik'te olduğu gibi yoldaşlarıma engel olacak. Yardımınızı istemekten çekinmeyeceğimden emin olabilirsiniz."

Bu söz ona bir irade çabasına ya da kendini feda etmeye mal olmuş gibi görünüyordu; ama gururunu inkar ederek kararlı bir şekilde konuştu.

Linden bir an için elini adamın omzuna koydu: adamın karşılık vermediğı bir empati jesti. Sonra içini çekti, "Pekâlâ. Konuşacak çok şeyimiz var. Belki de gerçekten konuşmamızın zamanı gelmiştir."

Ama konuşmak istemedi. Güneşi beklemek istiyordu. "Senin gibi, Linden Giantfriend," diye önerdi Rime Coldspray, "biz Bu havanın dokunuşundan hoşlanmıyorum. Gözümüzün ötesinde yatan güçlerden bahsediyor. Şimdiye kadar uzakta kalan tehlikeler yaklaşıyor.

"Dünyanın Sonu'nu isteyen varlıklar ve güçler de karşı konulamaz. Ben Swordmainnir'in Ironhand'iyim. Yoldaşlarım adına konuşuyorum ki artık yeni bir yön seçmeliyiz. Ve karşı koyamayacağımız güçler bizi ele geçirmesin diye bunu yapmakta gecikmemeliyiz."

Linden gecenin sona erdiğini görmekten çok hissetti. Karanlığın hafiflediğinin kokusunu aldı. Şafağın ilk soluk belirtisi doğudan ona doğru sürükleniyor, sıkıntılı esintiye biniyordu. Ama yıldızları karartmadı. Kevin's Dirt'ün hızlı inişi gibi, şafağın yaklaşması da tepedeki bol parıltıyı daha kesin bir şekilde kazıyor gibiydi göklerin dipsiz uçurumuna karşı.

Yine de güneşi görmek istiyordu. Asasıyla çok şey yapabilirdi. İhtiyaç duyduğunda, hazır odun onun çağrısına ateş, ısı ve hatta şifa ile cevap verirdi. Ama artık güneşi çağıramıyordu.

aydınlatma. Jeremiah yeni büyülerindeki ustalığı artmaya devam ederse bunu yapabilirdi. Covenant'ın yüzüğü gümüşü ve kendini onu kullanmaya zorlarsa her yönden tehlike. Ancak Dünya Gücü'ne ve Yasa'ya erişiminin simsiyahlığı ışığı engelliyordu.

Güneş doğduğunda, kim olduğu ve kim olması gerektiğine dair kafasını karıştıran karmaşa, Kayıp Derinlik'i mühürleyen tekrarlayan koğuşlar gibi çözülmeye başlayabilirdi.

Duraksayarak, kararsız bir şekilde, "Ranyhyn'e güveniyorduk. Bizi buraya kadar getirdiler. Belki de bunu yapmaya devam etmeliyiz."

Ama Manethrall Mahrtiir başını salladı. "Ringthane, onlar Ranyhyn." Sesinde bir sonluluk ya da ölümcüllük notası duydu. "Ne kadim ilimlere ne de kudretli ayinlere sahipler. Yükümüzün çoğunu onlar taşıdı. Şüphesiz daha fazlasına katlanacaklar. Ama onlar Dünya'nın kaderini belirleyemezler. Bizden istenen eylemleri yerine getiremezler.

"Ayrıca," diye ekledi daha üzgün bir şekilde, "aralarında net bir amaç sezmiyorum. Gerçekten de huzursuzlar ve yapabilecekleri her şeyi yapmak için acele ediyorlar. Ama at sürmemizi ne emrediyorlar ne de teşvik ediyorlar. Daha ziyade rahatsızlıklarına katlanıyorlar, yakında kendi niyetlerimizi belirleyeceğimizi umuyorlar -ya da ben öyle görüyorum."

Şimdi, diye düşündü Linden. Şimdi güneş kendini gösterecekti. Eminim doğu aydınlanmaya başlamıştır? Kesinlikle gecenin mezar bağları manzara üzerindeki kontrollerini gevşetmişti. Bir tür belirsizlik karanlığı aşındırıyordu. İpuçlarıyla su yolunun ve derenin hatları kendini gösteriyordu. Devleri daha net seçebiliyordu, örtülü kasvet içinde daha keskin şekiller.

"Sorun değil anne," diye söze girdi Jeremiah, konuşma fırsatı için sabırsızlanıyordu. "Sana söylediğim gibi, Infelice bana bir fikir verdi. Denemek istiyorum."

Linden onun bakışlarından kaçındı. "Biraz daha bekleyebilir misin, Jeremiah, tatlım? Sadece gün doğumuna kadar?"

"Ama-" diye başladı, sonra kendini durdurdu. Doğuya dönerek ufkun bulanık hatlarına kaşlarını çattı. "Çoktan burada olmalıydı. Neden burada değil?"

Kevin's Dirt bir fersahtan daha az uzaktaydı, öfkenin güneye doğru teşvik ettiği acımasız bir kaynama. Gece Aşağı Diyar'dan kaybolmaya devam ediyor, yerini doğaüstü bir alacakaranlığa, dayatılmış bir alacakaranlığa bırakıyordu.

Yine de gün ağarmamıştı, güneşten hiçbir iz yoktu. "Bu yanlış,"

diye nefes aldı Linden. "Yanlış giden bir şeyler var." "Gerçekten de," diye mırıldandı Onyx Taşbüyücü dişlerinin arasından.

"Bir şey geliyor. Neyin habercisi olduğunu bilmiyorum ama kalbim bana korkudan bahsediyor."

Yıldızlar uzaktaki çığlıklar gibi parlıyordu. Her nasılsa Kevin's Dirt ve hatta kasvetin kabarması onları daha parlak, daha yüksek sesle yaptı. Gök kubbeye bir değişiklik gelmişti, yalıtılmış parıltıları tehdit eden bir değişiklik. Onlara acı veren bir değişim.

Şimdi mi? Linden düşündü. Şimdi mi? Organik gerçeğe olan duyarlılığı ona güneşin *şimdi* görünmesi gerektiğini, çoktan ufuk çizgisini aşmış olması gerektiğini söylüyordu. Gece ve gündüzün mutlak gerekliliği bunu gerektiriyordu; dinlenme ve enerjinin, rahatlama ve çabanın hayat veren sıralaması. Zaman Yasası'nın en temel çıkarımı-

Yanılıyordu. Güneş yoktu. Güneş olmayacaktı. Varoluşun doğası güvenilmez hale gelmişti.

Alacakaranlık, etrafındaki yüzleri belli belirsiz seçebildiği ana kadar yumuşadı; neredeyse yüz buruşturmalarının ve korkularının ayrıntılarını, sıkılmış beklentilerini görebildiği ana kadar. Ama sonra dünyanın grileşmesi sanki bir denge noktası bulmuş gibi sabitleşti. Gece ve gündüz arasındaki denge. Bundan sonra ışık artışı olmadı.

Güneş doğmayacaktı çünkü doğamazdı. Linden'in kavrayışının ötesindeki güçler, Ülkeyi son karanlığın başlangıcı gibi bir kasvet içinde tutuyordu.

Linden gerçeği kavramakta zorlanırken, Devlerin birçoğunun nefesi kesildi. Stave keskin bir sesle, "Katılın, Seçilmişler." dedi.

Etrafına bir göz attı ve tüm arkadaşlarının yukarı doğru baktığını gördü.

Bir iki an için, birkaç kalp atışı için, irkilme kafasını karıştırdı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu; feryat eder gibi parıldayan ışıklarla. Bu cümbüşü anlayamıyordu. Kevin'in Kir'inin ön kenarını hissetti, arkadaşlarının şokunu ve dehşetini tattı, Jeremiah'dan gelen bir şiddet sarsıntısını fark etti; ama arkadaşlarının gördüklerini görmedi.

Sonra o yaptı.

Oh, Tanrım-

Yıldızlar sönüyordu.

Bir tane. Sonra bir tane daha. Gerçekler sarılırken bir duraklama. İkiisi birlikte sanki aynı anda yutulmuş gibi.

Tanrı cennette! Tek kayıp güneş değildi. Ve Dünyanın Sonu Solucanı henüz Toprak'a ulaşmamıştı.

Yıldızların sayısı çok fazlaydı, elbette öyleydi: sayılamayacak kadar çok. Bolluklarının ölçüsüne göre, kayıpları

küçüktü; neredeyse önemsizdi. Ancak kısa insan hayatlarının ölçüsüne göre - yaşam ve ölümü içeren herhangi bir ölçüye göre - katliam tahminlerin ötesindeydi.

Ne tür bir güç *yıldızları* yiyebilir?

Buna karşı durmayı kim umabilir?

"Anne!" Jeremiah ısrarla söyledi. "Beni dinlemen gerek. Yeterince bekledim."

Onu duyamıyordu; bakışlarını onunkilerle buluşmak için aşağı çekemiyordu. Güzelliğin katlanarak yok oluşu karşısında donup kalmıştı. İzlemek zorundaydı çünkü güneş yoktu.

"Belki de beklediğim iyi oldu." Jeremiah'nın sesi kısıtlamayla gerilmişti. "Belki şimdi fikrimin neden önemli olduğunu anlarsın. Belki şimdi Antlaşma'nın bana ne anlatmaya çalıştığını anlıyorumdur." Ama sonra bir bağırışa engel olamadı. "*Anne!*"

Bağırışı dikkatini çekti. "Jeremiah-" Adı boğazına takıldı. Geceyi uluyarak geçirmiş bir kadın gibi boğuk bir sesle sordu: "Ne oldu tatlım? Bu kadar önemli olan ne?"

Görmüyor musun? Yıldızlar sönüyor!

"*Dinlemen* gerek," diye tekrarladı. "Ne yapacağımı biliyorum!"

Stave çocuğa sabit bir şekilde baktı. Eski Usta'nın bakışları yıldızların ölümüyle dolu gibiydi. Mahrtiir körlemesine yukarı bakmaya devam ediyordu ama Kevin'in Kir'inin ilerleyişini takip ediyor gibi görünüyordu. Belki de yıldızlar onun kalan duyularının erişemeyeceği bir yerdeydi.

Devler yavaşça başlarını eğmek için kendilerini zorladılar. Dehşete kapılmış gibi gözlerini kırıştırtarak Yeremya'ya çevirdiler. Hiçbiri konuşmadı. Taşa dönüşmüş kadınlar gibi serttiler, bunu ifade edemeyecek kadar korku doluydular.

Yıldızlar olmasaydı, dünya denizlerindeki her denizci kaybolurdu. Bir gemideki her Dev, Dünya'nın tüm halklarından her denizci: izsiz ve mahkum.

"Pekâlâ." Jeremiah'nın sesi sanki gökyüzünde korkulacak bir şey yokmuş gibi uyumsuz bir şekilde memnun ve hevesliydi. Bir fırsat dışında hiçbir şey. "Bir fikrim var. Bunu daha önce de söyledim. Infelice verdi bana. Yani, ondan aldım. Duyduğum şeyi kastetmediğine eminim."

Neyse ki Kevin'in Kirinin hemen bir etkisi olmamıştı: kendine özgü zararını yavaş yavaş veriyordu. Linden gözleriyle olmasa da sağlık duyularıyla oğlunu izledi. Artık bir çocuk gibi görünmüyordu. Ona ihtiyacı olmayan genç bir adama benziyordu.

Bu manzara kalbini ateş basmış gibi titretti.

"En baştan başlaman gerekecek Jeremiah. Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"*Biliyorsun* anne," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Sen de oradaydın. Sadece yeterince düşünmedin.

"Yıldızlar sönüyor." Kendine güveni Linden'ı şaşırtmıştı. Bu onu korkutmuştu. "Bu Solucan. *Elohim*'i yiyor."

Konuşamayacak kadar şaşkın olan herkes gözlerini Jeremiah'ya dikmişti. Mahrtiir'in yüzü, tanıdık sertliğinin altında kül rengi bir dehşete kapılmıştı. Rime Coldspray'in çene kasları, kalbinin sert atışı gibi düğümlenip gevşedi. Geç doğum elleriyle gözlerini kapatmıştı.

Frostheart Grueburn, yaptıklarının anlamını unutmuş bir kadın gibi bön bön baktı.

Her Dev-

"Peki neden korkuyorlar?" Yeremya sordu. "Yani, *Elohim*'den. Ben sadece bir çocuğum. Benden neden korkuyorlar? *Yenilmekten* daha kötü ne yapabileceğimi düşünüyorlar?"

Onun bizim için amacı, Solucan'ın midesindeki kıyametimizden daha iğrençtir.

"Infelice bize söyledi," diye kendi kendine cevap verdi. "Onları *tuzağa* düşüreceğimi düşünüyor. Ve bunu yapabileceğimi de biliyor. Reddedemeyecekleri bir kapı yapabilirim. Ne kadar uzağa dağılırlarsa dağılsınlar, ne kadar saklanmaya çalışırlarsa çalışsınlar. Reddedemezler. Bu onların kim olduklarının bir parçası. Eğer bir kapı yaparsam gelmek zorunda kalacaklar. Yani, *doğru* kapıyı. Doğru boyutta ve şekilde.

Doğru malzemeler. Onları *zorlayacak* bir kapı inşa edebilirim. İçinden geçmek zorunda kalacaklar.

"Tabii ki içinden çıkamayacakları bir kapı yapacağımı düşünüyor." - *Solucan sadece bir yok oluş.* "Büyücünün istediği de buydu. Benim yerimde olsaydı bunu yapardı." *Çocuğun tasarlayacağı hapisane ebedi çaresizliktir, tamamen bilinçli ve sonsuza dek nafile.* "*Elohim*'i sonsuza dek tuzağa düşüreceğimi sanıyor."

Böyle bir yapının içinde yakalanan Infelice ve halkı, *güneşlerin ve yıldızların sonundan daha uzun yaşayacaktı.*

Stave Jeremiah'a ifadesiz bir şekilde baktı. Swordmainnir'lerden birkaçı onu sanki gözlerinin önünde değişiyormuş gibi inceliyor, korku ya da umudun gizlenemeyen yönlerini ortaya çıkarıyorlardı.

"Ama o beni tanımıyor anne." Jeremiah'nın sesi neredeyse kendini beğenmiş gibiydi. "Bunca yıldır ne öğrendiğimi bilmiyor.

"Ben Harrow gibi deli değilim. Solucan'ı tutacak kadar büyük ya da güçlü bir şey yapamayacağımı biliyorum. Ama *Elohim*'i içine çeken bir kapı yapabilirim. Onları Solucan'ın olduğu bir yere götürecek bir kapı.

onlara ulaşamazlar. Ama bu bir hapisane olmayacak çünkü kapım istedikleri zaman çıkmalarına izin verecek. Dışarı çıkmanın güvenli olduğuna karar verene kadar onları hayatta tutabilirim.

"O zaman yıldızlar ölmeyi bırakacak. Ve Solucan'ı durdurmak için daha iyi bir şansımız olacak."

Linden için çok hızlı hareket ediyordu. Ona yetişmek için çabaladı; söylediklerinin anlamını çözmeye çalıştı. Ona *Elohim* hakkında ne söylemişti? *Onlar bir metafor gibi mi? Bir sembol mü? Yıldızları temsil ediyorlar. Ya da belki onlar yıldızlardır. Ya da belki yıldızlar ve Elohim birbirlerinin gölgesi gibidir.*

Bu fikir tuhaf bir şekilde mantıklıydı. *Elohim*'i kurtarmak aslında yıldızların yok olmasını durdurabilir ya da en azından geciktirebilirdi.

Linden hâlâ bocalıyordu. *Onun bizim için amacı, Solucan'ın midesindeki sonumuzdan bile daha iğrenç. Ama en büyük kötülük bu değil.*

Infelice, Lord Foul'un eninde sonunda Yaratıcı'yı tuzağa düşürmek için Jeremiah'yı kullanacağına inanıyordu. Linden'in oğlu *Elohim*'den bazılarını korumayı başarırsa bu sonuç daha mı az olası olurdu?

Bu tür sorular onu aşıyordu. Cevaplarını hayal bile edemiyordu. Cevapları olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Gökyüzünün yavaş yavaş yıkılışına bakmamak için iradesini kullanması gerekiyordu.

"Aşıldım," diye mırıldandı Mahrtiir nefesinin altında. "Burada yeni doğmuş bir genç bile Ramen'in bir Manethrall'ını aşıyor. Sadece Ranyhyn'e hizmet eden halkım bu tür güçleri kavramak ya da onlara denk olmak için çok küçüktür."

Başka kimse yanıt vermeyince, Linden çekingen bir tavırla sordu: "Ama Jeremiah, tatlım, bu neyi başaracak? Solucanı durduramayız. Durduramayız işte. Bu bizim için çok fazla."

"Ama *onu yavaşlatabilirim!*" Yeremya böbürlendi. "Eğer çok fazla *Elohim* yemeden önce kapımı inşa edebilirsem, bize zaman kazandırabilirim!" Abartılı bir sabırla açıkladı: "*Elohim* onun doğal Yiyecek. Yeterince yemezse, daha zayıf olur. Daha yavaş hareket eder."

"O zaman kim bilir?" Belirsizlik hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi omuz silkti. "Belki biz bir şeyler düşünüyoruz. Ya da Covenant bulur. O böyledir."

Eğer Covenant hala hayatta olsaydı. Joan ve *Turiya* Raver ile karşılaşmasından sağ çıksaydı. Ve eğer Solucan Jeremiah'ın kapısını bütün olarak yutmasaydı. *Dağların ölçüsüne göre, küçük bir şey, bir dizi tepeden daha fazla değil.* Jeremiah'ın inşa edebileceği her şeyi küçeleştirirdi.

Ve yine de Solucan ihtiyacı olan tüm besini *Melenkurion* Skyweir'in yönetimindeki Toprak Kanı'ndan alacaktı. Anele de böyle söylemişti. Bu bilgiyi Hazard'ın eteklerindeki damarlı malakit taşından edinmişti: Linden'in kot pantolonu gibi lekelerle kaplı bir taş.

Jeremiah'nın arzuları doğrultusunda hareket etme ihtimali onu korkutuyordu. Bundan onu dehşete düşüren sonuçlar çıkardı. Eğer yapmak istediği şeyi yaparsa, o da-

Bu düşünceyi tamamlayamadı. Bu düşünce onu düşünülemez kadar uç noktalara götürdü.

Tasavvur ettiği yapı savunmasız olacaktı. Korunmaya ihtiyacı olacaktı. O-

Solucan'a karşı mı? Hiç böyle bir güce sahip olmamıştı. Yanındaki hiç kimsede yoktu. Belki Covenant bile sahip değildi.

O-

Nasıl böyle bir seçim yapabilir? Bir anne nasıl olur da oğlunu riske atar ve onu savunmaya hazır olmaz?

Ve yine de-

Sorumluluklarının toplamı o değildi. O getirmişti *Elohim* ve yıldızların ölümleri hakkında. Liand, Anele ve Galt. Hatta

Esmer. Lord Foul'un tüm kurbanları. Solucan'ı uyandırmıştı: Bir dünyanın yıkımının yükünü taşıyordu.

Jeremiah'nın hevesini önlemek için bir elini kaldırarak, "Özür dilerim tatlım," dedi. Jeremiah'ın sıcak bakışlarına karşılık veremedi. "Bunu düşünmem gerek. Bu senin üzerinde büyük bir baskı yaratıyor ve sonuçlarının ne olacağından emin olamayız." Yapısı hangi malzemeleri gerektirecekti? Ve bu harap arazide böyle şeyler nerede bulunabilirdi? "Rime Coldspray ile konuşmak istiyorum." Stave ve Rime'in ne istediğini zaten biliyordu.

Mahrtiir derdi ki. "O zaman ben karar veririm."

"Anne!" diye itiraz etti. Ama neredeyse aynı anda hayal kırıklığını bastırdı. Huysuz bir sesle mırıldandı: "İstediğin kadar konuş. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Haklı olduğuma eminim."

Linden Stave'e baktı ve gözleriyle ondan oğluna göz kulak olmasını istedi. Sonra başını Demir El'e doğru kaldırdı. "Yalnız konuşmamızın bir sakıncası var mı?"

Coldspray omuz silkerek kabul etti. Dere boyunca uzaklaşırken çenesi dualar ya da küfürler çiğneyerek ritmik bir şekilde dönmeye devam etti.

Kendi dualarıyla tükenen Linden onu takip etti.

Çok uzağa gitmediler. Coldspray durduğunda Linden da durdu, hâlâ arkadaşlarının görüş alanındaydı. Kollarını katafraktının üzerinde kavuşturan Demir El, kaskatı kesilmiş, Linden'ın konuşmasını bekliyordu.

Linden onun tavrını anlamıştı: bunu Coldspray'in yüz hatlarından, omuzlarının duruşundan okumuştı. Demir El Linden'la konuşmak konusunda isteksiz değildi. Aksine, yıldızların ölmekte olduğunu görmek onu derinden sarsmıştı; kaybedilen şeylerin büyüklüğü karşısında.

"İşte benim sorunum," diye başladı Linden. İsteksizlik ve şüphe onu kaba biri yapmıştı. "Jeremiah hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. O benim *oğlum*. Onu böyle görmek yeni bir şafak görmek gibi. Ama ona ne olduğunu bilmiyorum, ya da ona ne olduğunu. Yaşadıklarından sonra nasıl bu kadar istekli olabiliyor anlamıyorum. Bu doğal görünmüyor.

"Mahrtiir ona güvenmem gerektiğini düşünüyor." *Yaralarından çok daha fazlası ona ve size geri verildi.* "Bu benim için zor. Benim geldiğim yerde, aşırı derecede zarar görmüş insanlar birdenbire bir bütün haline gelmezler. Çok fazla şey

söylemediğimi biliyorum.
eski hayatım hakkında." Kalbinden vurulmuştu. Nerede

Doğduğu, ait olduğu yerde artık bir hayatı kalmamıştı. "Ama o zamanlar ben bir doktordum. Bir şifacıydım." Bu tür iddialar şimdi ona yanlış geliyordu. Bunları sadece Coldspray onu anlasın diye iddia ediyordu. "Kırık zihinli insanlara yardım etme konusunda uzmanlaştım. Ve hiçbirinin ne ile yüzleşmeden tamamen iyileştiğini görmedim.

başlarına geldi. Bir kere bile olmadı.

"Onun için korkuyorum, Coldspray. Aklındakini yaparsa başına gelebileceklerden korkuyorum. Yapabileceklerinden korkuyorum. yapamazsa ne olur?"

Her iki sonuç da Lord Foul'un onu ele geçirmesini sağlayabilir.

Kendisi de kaba olan Coldspray, "Sağlık duygunuz artık köreldi mi?" diye sordu.

Linden başını salladı. "Kevin'in Kir'i yavaş çalışıyor. Henüz beni etkileyecek zamanı olmadı."

"O halde size istediğiniz gibi öğüt veremem. Oğlunuz da sizin gibi benim anlayışıma kapalı. Sizin algılarınız benim sunabileceklerimi aşıyor."

Demir El daha yumuşak bir sesle itiraf etti: "Yine de kalplerimize ve hayatlarımıza ondan daha layık bir yol düşünemiyorum. Ne Bu kasvet içinde az sayıda ve arkadaşsız olarak daha büyük bir işe kalkışabilir miyiz? Sırf bu nedenle, hevesi nereye götürürse götürsün onu takip ederim. Ama dahası da var.

"Linden Giantfriend, ruhum yıldızların ölümüyle sarsıldı. Onların adına, benim öğüdüm genç Jeremiah'ın öğüdüdür. *Elohim*'i korumak için elimizden geleni yapmalıyız."

Linden cevap veremeden Coldspray devam etti: "Yine de oğlunuzun amacı tehlikeli." Ses tonu sertleşti. "Gerçekten de, onun Tehlikeler çok büyük. Niyetinde başarılı olursa, hayatta kalan tüm *Elohim*'leri kendisine çekecektir. Bunu yaparken, Solucan'ı da çekecek. Onlar onun yiyeceği. Onları arayacaktır. Bu yüzden kapısının savunmaya ihtiyacı olacak. Sekiz Swordmainnir'in, sekiz skorun ya da sekiz yüzün sağlayabileceğinden daha büyük bir savunma gerektirecektir.

"Bu nedenle seçim sizin olmalı. Aramızda sadece sen gerçek güce sahipsin." Sert bir şekilde sözlerini şöyle tamamladı: "Göklerin içinde bulunduğu kötü durumu bildiğin için geri dönmeyeceksin."

Tehlikeli, diye düşündü Linden. Ah, Jeremiah! Aynı endişe onun da aklına gelmişti, ancak sonuçlarını bu kadar somut olarak ölçmemişti. Bunun kendisinden ne isteyebileceğinden korkuyordu.

Gözlerini kaldırdığının farkına varmadan, kendini gökyüzüne bakarken buldu, tepesindeki felaket karşısında donup kalmıştı. Aşağı Diyar'ı matem gibi bir kasvet kaplamıştı. Bildiği kadarıyla bu kasvet tüm dünyayı kaplamıştı. Asla rahatlamayacaktı.

Sonra Rime Coldspray'in haklı olduğunu anladı. Kenara çekilmeyecekti. Dönemezdi.

Yine de Devler Yeremya'nın arzularının ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamamışlardı. Tehlikeliydiler, evet; ama dahası da vardı. Linden'in onu terk etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Onu kendi tehlikesine terk etmek. Böylece yapı tamamlandığında onu korumanın bir yolunu bulabilecekti. Asasına ve Antlaşma yüzüğüne rağmen çok zayıftı. Daha büyük bir güç aramak zorunda kalacaktı.

Eğer böyle bir güç herhangi bir yerde varsa ve bulunabilirse. Eğer Covenant geri dönmezse-

Yıldızların yavaş yavaş kaymasında hiçbir teselli görmüyordu. Gökler bir belirsizlik uçurumuydu. Stave böyle şeylerden korkmazdı. O korkuyordu. Adlandırılmaması Gereken'in ağzında daha nazik bir kaderle karşılaşabilirdi.

Sonunda kendini Rime Coldspray'in bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

Aklından geçenleri söylemeye dayanamadığı için mırıldandı: "Gülüyor olsaydın kendimi daha iyi hissederdim. Zor olacak." Daha önce hayatının temellerinin sarsıldığını hissetmişti. Şimdi ise paramparça oluyorlardı. "Jeremiah'ın kapısını yapmak için ihtiyacı olan şeyi bulmak zorunda değiliz. Sadece onu korumak zorunda da değiliz. Bir şekilde bunun üstesinden gelmeliyiz."

Coldspray cevap olarak belli belirsiz bir kıkırdamayı başardı. "O zaman seni hayal kırıklığına uğrattığımı kabul etmeliyim. Eğer neşe duyan kulaklardsa, ben sağır oldum. Kulaklarım, doğmamış bir güneşin yaygarası ve öldürülmüş yıldızların çığlıklarıyla doldu."

Linden sanki o da ölüyormuş gibi, "Merak etme," diye cevap verdi. "Bu ikimiz için de geçerli. O kadar sağırım ki, oğlum hayatta ve istekli olduğu için sevinmeyi unutuyorum."

"Hadi gelin." Bekleyen şirkete doğru eliyle işaret etti. "Gidip Jeremiah'ın *Elohim*'i kurtarmak için neye ihtiyacı olduğunu öğrenelim."

Demir El başını salladı. "İyi dedin, Linden Dev Dostu." Şimdi gülmeye zorlamak için hiçbir çaba sarf etmedi. "Bu zamanların zorluklarıyla birlikte yüzleşelim. Elimizden geleni yapsak da, başarısızlıkta hata yoktur."

Linden, Coldspray'le birlikte yürümeye başlarken, meydan okumayla yüzleşin, diye düşündü. Başka ne seçenekleri vardı ki? Ama herhangi bir şekilde başarılı olurlarsa, bunu birlikte yapmayacaklardı. Eninde sonunda korkularıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ve onlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Covenant'a duyduğu özlem o kadar şiddetliydi ki gözleri yaşardı.

Jeremiah onu karşılamaya gelirken görüşünün bulanıklığı içinde yüzüyor gibiydi. "Ee, anne?" diye sordu Jeremiah. herhangi bir şey. "Neye karar verdin?"

Cevap vermek yerine kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı, sessizce affedilmesi için yalvardı. Sonra onu da yanına alarak diğer arkadaşlarına katıldı.

Stave, sanki kararlılığı her ikisi için de yeterliymiş gibi, onun dönüşünü kayıtsızca izledi. Ama Devler ve Mahrtiir daha tedirgindi. Grueburn, Cirrus Kindwind ve diğerleri gözlerinde şüpheyle Linden'i incelediler. Belki de Covenant'a duyduğu arzunun onu yönetmesinden, onu beklemekte ısrar etmesinden endişe ediyorlardı. Fakat

Manethrall'ın rahatsızlığı başka türdendi. Kendi yararsızlığını hissetmesi onu iyileşmemiş bir yara gibi acıtıyordu. Jeremiah'ın almak istediği riskte Mahrtiir, Ranyhyn'e hizmet etmekten başka hiçbir katkıda bulunamayacaktı. Gözlerini kaybetmek onu öldürseydi daha memnun olurdu.

Linden sanki tüm arkadaşlarının dikkatini verdiğiinden emin olmak istermiş gibi durakladı. Ama aslında kendisinde cesaret arıyor ve gözyaşlarını akıtmaya çalışıyordu. Korkudan kaynaklanan bir tür felce karşı her zaman savunmasız olmuştu. Korkudan ve umutsuzluk.

"Pekâlâ," diyebildi sonunda. "Bunu senin yönteminle yapmaya hazırım Jeremiah. Kapını yapmak için neye ihtiyacın var?"

Bunun kemikten yapılmış olamayacağından şüpheleniyordu. Kemikler ölümlülük anlamına gelirdi ve *Elohim* ölmezdi. Sadece yutulabilirlerdi. Ya da kurban edilebilirlerdi.

Jeremiah'nın anlık coşkusu vadiyi duvardan duvara dolduruyor gibiydi. Gerçekten de, onu duyabilmeleri için yıldızları daha da yaklaştırıyor gibiydi. Yine de hevesi onu garip bir şekilde Annesine karşı kırılğan. Niyeti, annesine karşı kırılğan olmaksız başarısız mı oldu? Ya da tüm *Elohim*'i tek bir yerde topladıktan sonra Solucan onun kapısını yerse? Buna nasıl dayanırdı?

"Taş," diye cevap verdi hemen. "Çok fazla. Büyük parçalar halinde. Yani, gerçekten büyük. Dünya gücüyle bile bazılarıyla başa çıkamayacağım." Swordmainnir'in etrafına bir bakış fırlattı. "Bana verebileceğiniz her türlü yardıma ihtiyacım olacak."

Rime Coldspray, "Hem de nasıl," diye karşılık verdi. "Yardıma ihtiyacınız varsa, yardım alacaksınız. Ama taştan Dünya muazzam bir depodur. Bu kavrulmuş çorak topraklar bile taş biçimleri, maddeleri, dokuları ve hatta saflıkları bakımından zengindir. Şüphesiz genç Jeremiah, önerdiğin geçit taştan yapılmış olamaz. rastgele parçalar. Devler tarafından uygulanan taş işçiliği ayinleri bile belirli doğa ve niteliklere sahip taşlar gerektirir. Sizden gerekli gördüğünüz taşın adını vermenizi rica ediyoruz."

Jeremiah yine tereddüt etmedi. Yapıları söz konusu olduğunda, şüphe duymaktan aciz görünüyordu. "Bu yeşil. Gerçek bir kayadan çok bir tortuya benziyor. Adının ne olduğunu bilmiyorum ama beni Hazard'a götürdüğünde biraz görmüştüm. Damar gibi yeşil."

Onyx Stonemage, "Malakit," diye telaffuz etti ve Linden'in midesi sanki bu kelime bir kehanetmiş gibi gerildi.

Jeremiah başını salladı. "İşte bu kadar. Ama orada sadece damarlar vardı. Bana bol miktarda lazım. Saf olması gerekmiyor. Taşın içinde malakit olduğu sürece onu kullanabilirim." Bir an düşündükten sonra ekledi, "Ama saf değilse, daha fazlasına ihtiyacım olacak. Doğru miktarı bulmalıyım.

Ne kadar az saf olursa, kapı o kadar büyük olmak zorundadır."

"Ne yazık ki," diye söze girdi Cabledarm, Linden ya da Ironhand konuşmadan, "Kayıp Derinlik'ten kaçtığımızdan beri hiç malakit görmedik. Bizler deviz, taş olduğumuz kesin. Bu son günlerdeki rotamızda hiç malakite rastlamadık."

Jeremiah Őimdi bocalıyordu. "Ama sen-" diye baŐladı, sonra durdu. Bir sűre sonra, "Ben bűyle bir Őey gűrmedim," diye itiraf etti. Hevesi kırılmaya baŐlamıŐtı. "*Kroyel* beni kontrol ediyordu ama gűrdűklerimi kontrol etmiyordu."

Duygularına kapılan Linden ona yardım etmeye çalıŐtı. "Stave? Ŭstatlar tűm Arazi'yi araŐtırdı. Buralarda malakite benzeyen bir Őey buldular mı?"

Haruchai baŐını salladı. "Biz dev değiliz. Tehlike iŐaretleri ararken farklı bir Őekilde gűzlem yaparız."

Jeremiah'nın ŐaŐkınlıĐı alacakaranlığa hűkmediyordu. Cevap istiyordu.

Linden gűzlerinde hayal kırıklıĐıyla ona baktı. "Jeremiah, tatlım. Ŭzűr dilerim. BaŐka ne yapabiliriz bilmiyorum-"

Onun sűzűnű kesti. Sanki aniden baŐka birine dűnűŐműŐ gibi içinde vahŐet alevlendi: vahŐet ve Őűphe dolu bir yaratık. Elleri pençe Őeklinde kıvrıldı. "Coldspray'le konuŐmak istediĐin Őey buydu," diye hırladı. "Evet demeden űnce ihtiyaçım olanı alamayacaĐımdan emin olmak istedin."

DűnűŐűmű Linden'ı Őok etmiŐtı. Acı ona bunu yapmıŐtı, *bunu*. Ama buna hazırlıklı deĐildi. İçten içe sarsılrsa da karŐılık veremedi.

Etrafındaki Devler de onun kadar űrkműŐ ve onaylamamıŐ bir halde geri çekildiler. Ama Manethrall Mahrtiir'in tepkisi anında űfke oldu. "Ŭyle *deĐil* evlat," diye tersledi. "Senin iyiliĐini istemeyen tek bir zerresi bile yok, evet, ve Toprak'ın devamını.

Şimdi *kroyel*'in sesiyle konuşuyorsun ve *susacaksın*."

Şaşkınlık Jeremiah'ı durdurdu. Bir an için Şiddeti azaldı.

Mahrtiir hemen devam etti: "Bakın!" Bir eliyle su yolunun aşağısına doğru sert bir hareket yaptı.

Sanki sihirli bir dokunuŐla Yeremya'nın űfkesini yok etti. Anında heyecanlanan Jeremiah, Manethrall'ın iŐaret ettiĐi yere bakmak için dűndű.

Ranyhynler geliyordu, dűrt gűrkemli at bir amaç űĐruna parlıyordu. Gururun ete kemiĐe bűrűnműŐ hali gibi kiŐneyen Hynyn, Hyn, Khelen ve Narunal'ı dere boyunca topluluĐa doĐru gűtűrdű.

"Huzursuzluklarına cevap verildi," dedi Manethrall. Sesi sertti ama daha yumuşak ve saygılıydı, bağlılıkla yumuşatılmıştı. "Onların kararsızlığı bizim kararsızlığımızdı. Şimdi ihtiyacımızı belirledik. Böylece yolları açıklığa kavuştu.

"Atlara binin," diye Linden ve Stave'i teşvik etti. Jeremiah çoktan Khelen'e doğru koşmaya başlamıştı bile, hevesini kontrol edemiyordu. "At sürün ve acele edin. Ranyhyn iradesini açıkladı. Kemiğe ihtiyaç duyulduğunda kemiği keşfetmediler mi? Malakit için de aynı şeyi yapacaklar. Ama gecikmemeliyiz, yoksa son *Elohim* biz onları korumaya çalışmadan tükenir."

"Evet," diye onayladı Rime Coldspray. O ve yoldaşları şaşkınlıklarını bir kenara bırakmak için gözle görülür bir çaba sarf ettiler. "Hazırlan, Swordmainnir," diye talimat verdi. "Önümüzde uzanan fersahları tahmin edemeyiz ama onları hızla geçmeliyiz."

"Yine mi," diye homurdandı Frostheart Grueburn. "Durmadan koşmak zorunda mıyız?" Yine de zırhını sıkılaştırırken ve kılıcını kontrol ederken oyalanmadı.

"Bu büyük canavarlar," diye sertçe cevap verdi Demir El, "başka çaremiz kalmadığında bize yardım ettiler. Eğer acele etmek istiyorlarsa, bunu öğrenecekler.

Devler bunun önemini kavrar."

Jeremiah Khelen'in sırtına binmişti. Şimdi kollarını şirkete talepte bulunur gibi sallıyordu. Hyn Linden'e yaklaştı, omzunu dürttü. Ancak Linden bir an için tepki vermedi. Kalbi göğsünde yanıp kül oluyordu ve nasıl hareket edeceğini bilmiyordu.

Artık Yeremya'nın hevesinin onun kaçış yolu olduğundan emindi.

Stave onun rızasını beklemeden Linden'i benekli kısırağın üzerine bindirdi. Aynı anda Mahrtiir de Narunal'ın üzerindeki koltuğuna oturdu. Sadece birkaç kalp atışı sonra Stave Hynyn'e bindi; ve Devler hazır olduklarını duyurdular.

Khelen ve Jeremiah önderliğinde, bölük vadiden kuzeydoğuya, Parçalanmış Tepeler ile Sarangrave Düzlüğü arasındaki geniş araziye doğru ilerledi.

Oğlunu takip eden ve etrafı Devlerle çevrili olan Linden yine ağladı. Jeremiah'nın dinmeyen acısını ilk kez görmüştü.

Artık onun kendisine ihtiyacı olduğunu ve yine de onu terk edeceğini biliyordu.

Bu seçim onun için yapılmıştı. Buna göre hareket etmek daha kötü olurdu.

3.

Yaşam ve Kullanım için Ölü Değil

Güçlükle ayakta durabilen Thomas Covenant, bir zamanlar Foul's Creche'nin bulunduğu burunun burnunda ya da sınırında, Hotash Slay'in soğumuş akıntısının üzerinde duruyordu

güneydoğuya hükmediyordu. Onun ötesinde ve iki yanındaki kayalıklara karşı, tsunaminin ardından vahşı denizler çırpınıyordu.  alkantılarını, okyanusun kalbinin çılgınca çalışması gibi gök gürültülü bir kaynama ve çarpışmayı duydu. Ama şafaksız bir günün asık suratlı alacakaranlığında dalgaların patlayışını, p sk r ş n  ve geri çekilişini güçlükle görebiliyordu. Güneş yoktu. Cinayet kadar belirgin olan yıldızlar sönüyordu.

Bu, Solucan'ın dirilişinin olduğu gibi, uyanışının da bir sonucuydu. Dünyanın mahvoluşunu müjdeliyordu. Artık her ölüm onu delip geçiyordu. Joan'ın sonu kendi göğsüne saplanmış bir bıçak gibiydi. Onu öldürerek kendini yaralamıştı.

Linden'a ihtiya ı vardı. Onsuz neye dönüştüğüne nasıl katlanacağını bilmiyordu.

Ama ona ulaşamadı. O çok uzaktaydı ve kendisi de çok kötü yaralanmıştı. Parçalanmış Tepeler'in kenarındaki bir taş parçası alnındaki eski yarayı onarmıştı: Joan'la yüzleşmesi sırasında doğrulan bir suçlama. Kan hâlâ gözlerinin etrafındaki kuruyan kabuğa ve yanaklarından aşıağı sızıyordu. Kayaların ve mercanların üzerine düşmek kaburgalarını fena halde zedelemişti. Bazıları  atlamış ya da kırılmıştı. Her nefes alışında acı kıymıkları batıyordu. Kot pantolonu ve tişörtü

parçalanmıştı. Kollarında, göğsünde ve bacaklarında yırtılmış et ve daha fazla kandan oluşan bir kafes örgüsü vardı.

Krill'in ısısı ellerini, kısalmış parmaklarını yakmış olmalıydı. Ama en azından bu hasarı hissetmiyordu. Cüzzam daha küçük acılarını gizliyordu.

Karşılaştırıldığında, Alçakgönüllüler neredeyse bütündü. Onlar da fırlatılan kaya parçalarıyla vurulmuştu. Branl'ın boynunun yan tarafında bir kesik vardı. Clyme'in kollarında ve tuniğinde yarıklar, çürükler ve küçük yaralar vardı. Ama Covenant'ın deniz dibindeki çırpınışını paylaşmamışlar ya da Joan'ın darbesini hissetmemişlerdi. Ve onlar *Harucha*'ydi. Devam edebileceklerdi.

Şimdi, l a n e t l i güneşin doğacağına ya da yıldızların giderek yok oluşunun sona ereceğine dair bir işaret bekliyor gibiydiler. Ama belki de Ranyhyn'i bekliyorlardı. Eğer dua etmek gibi insani bir şeye izin verselerdi, Mhornym ve Naybahn'ın tsunamiden kurtulmuş olmaları için dua ediyor olabilirlerdi.

Binekler olmadan, Covenant'ın ya da sakatlanmış Efendilerin Toprağı savunmak için yapabileceği başka bir şey yoktu. Paramparça Tepeler, efendisiz ve ne yapacağı kestirilemeyen *kayalıklarla* dolu, aşınmış bir barikattı. Ve Linden'le arasındaki mesafe imkansızdı; onlarca fersah-

Ona duyduğu ihtiyaç, iyileşmesi mümkün olmayan bir başka yaraydı.

Kasvet, akşamın ortasına ya da gün doğumundan önceki son solgunluğa benzeyene kadar hafifledi. Ama daha parlak olmadı. Tüm aydınlık

hassas ve tehlikedeki yıldızlardan iniyor gibiydi. Bu onların ağıtıydı.

Solucan geliyordu ve Mutabakat'ın ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. *Krill*'in mücevherinin ışığı sönmüştü. İçinde hiç vahşi büyü kalmamıştı. Ayakta kalabilmek için kalan gücünün her zerresini kullanması gerekiyordu. Joan'ın yüzüğünü, bir savaş adına taşıyordu.

ulaşılabilir bir hayal.

Linden'a ihtiyacı vardı. Sona ermeden önce onunla işleri yoluna koyması gerekiyordu.

Bu tür özlemler yıldızlar kadar lanetliydi. *Elohim*'in Solucan'ın büyük açlığından kaçma umudu yoktu.

Zaman geçmiş olabilir ama o bunu fark etmedi. Hâlâ kanaması olduğunu fark etmedi. Nefes aldığı anda incinen kaburgalarının acısı hayatta olduğunu ısrarla vurguluyordu; ama o bunu görmezden geldi. Joan, yıldızlar ve Linden dışında hiçbir şey düşünmedi.

Uzun zaman önce, bir daha adam öldürmeyeceğine dair söz vermişti. Diğer pek çok konuda olduğu gibi şimdi de yemin etmişti.

Sonunda Branl konuştu. "Ur-Lord, olduğumuz gibi kalamayız." Bir mezar kadar sadık bir şekilde, Loric'in *krilini* Anele'nin kıyafeti. "Hayatlarımızı boşu boşuna kaybedeceğiz. *Skest* bize saldırmazsa, yokluk ve yaralarınız ölüm getirecek. Daha fazla gecikmemeliyiz.

"Solucan'ın ilerleyişi yıldızların kaderiyle ölçülebilecekse, tüm zaman ve yaşam yok olmadan önce birkaç gün geçecek. Bu süre zarfında yoldaşlarınızla ve Kanun Asası'yla yeniden bir araya gelmeniz mümkün olabilir. Bu nedenle Naybahn ve Mhornym'i terk etmeliyiz. Onların yok olduğunu kabul etmeliyiz. Onların yerine başka Ranyhyn'leri çağırmalıyız."

Bir duraksamadan sonra -bir tereddüt anından sonra- ekledi, "Ve ata binmeyi kabul etmelisin. Asa'nın yardımı dışında iyileşmeni umamamız."

Covenant "Hayır" demek istedi. "Asla" demek istedi. Daha fazla sözünü tutamazdı. Ama bu kelimeler ondan kaçtı. Onun yerine dizleri büküldü ve taşın üzerine çöktü. İçinden bir ses, "İşte beni içine soktuğun başka bir bela." diye mırıldandı.

Gülmeye çalışana kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmedi. Göğsü gülmek için çok fazla acıyordu.

"İnançsız mı?" Clyme'in ses tonunda öfke belirtileri vardı. O ve Branl, Covenant'ı bir *kazaya* kadar takip etmişlerdi. Kaybolmuşken onu kurtarmışlardı. "Bizi suçluyor musun? Bu sıkıntıları biz yaratmadık."

Covenant bir süre Clyme'in neden bahsettiğini anlayamadı. Sonra, "Ah, sen." demeyi başardı. Bu fikri reddetti. "Seni kastetmemiştim." Belki de suçu Clyme'in üzerine atmalıydı.

Yaratıcı'nın ayakları; ama o yapmadı. "Foamfollower'ı kastetmiştim. Hepsi onun hatası.

"Eğer beni hayatta tutmakta ısrar etmeseydi. İmkânsız şeyleri mümkün kılmasaydı. Despiser'in yüzüne gülmeseydi. O her zaman Saf Olan'dı, kendisi öyle düşünmese bile. O olmasaydı hiçbirimiz burada olmazdık."

Solucan bile yapmazdı. Covenant, Linden onunla ilk karşılaşmasından onlarca ya da binlerce yıl önce ölmüş olmalıydı.

Zaman bir Möbius şeridiydi. Her ima kendi üzerinde geri dönüyordu. Her *eğer* bir *sonra*'ya yol açıyor, bu da *eğer*'i yeniden tanımlıyordu. Ancak insan aklı nedensellik ve sıralamayı bu terimlerle kavrayamazdı.

Alçakgönüllüler ona gevezelik ediyormuş gibi baktılar. Yüzleri sır saklıyordu. *Saf olduğuna inanmaya çalış*. Bunu ona kim söylemişti? Kalbi gibi aklı da iflas ediyordu. Hatırlayamıyordu. O zaman yapabilirdi. Bu *jheherrinlerden* biriydi; kurtuluş dualarını reddettikten sonra ona yardım eden yaratıklardan biri.

"Ur-Lord," dedi Branl sonunda. "Acılarınız düşüncelerinizi baltalıyor. Saltheart Foamfollower Yolsuzluk'un yaptıklarından sorumlu tutulamaz."

Böyle bir mantığın basitleştirilmesi karşısında şaşkına dönen Covenant başını sallamaya çalıştı. Bunun yerine alacakaranlık sanki çözülüyormuş gibi dalgalanıyordu; sanki gerçekliğin kendisi bir akış içindeydi. "Mesele bu değil." Mesele *Haruchaï*'nin mizah anlayışının olmamasıydı. "Mesele şu ki, Ranyhyn'e binmeyeceğim." Kederinde bu kadar açık ve dürüst olmasaydı, Foamfollower nasıl güleceğini bilemezdi. "Bir söz verdim." Bir yemin. "Sözler önemlidir. Bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun."

"Biliyoruz," diye onayladı Clyme. "Bizler Mütevazılarız, hizmetinize talibiz. Verilen yeminleri anlıyoruz. Yine de seninki bizimkiyle çelişiyor. Eğer ata binmezseniz, ölümünüz kesinleşecek. Seçme şansımız varken buna izin vermeyeceğiz."

Covenant'ın hatırı için bir *davaya* girmişlerdi.

"İçinde bulunduğun durumun ciddiyetini anlamıyor musun? Zayıf düşmüşsün, yeminin tutmaz. Yakında bilincin kapanacak. O zaman Ranyhyn'i çağırıp seni taşıyacağız."

uzakta. Bunu önlemek için hiçbir şey yapamazsınız. O halde rızanızı vermenizin ne zararı var?

"Mhornym ve Naybahn'ın sizi tsunami yolundan kurtarmasına izin vermediniz mi? Onların yardımı senin sözünü ihlal etmedi mi?"

Anlamıyorsunuz. Covenant bu tartışma için çok zayıftı. Kendini Alçakgönüllülere açıklayamazdı. Onu Clyme ve Branl taşımıştı; Ranyhyn değil. Atlar sadece Efendilerin ona yardım etmesine yardımcı olmuştu.

Ranyhynler çeşitli şekillerde ona her zaman yardım etmişlerdi ama bunu o ata binmediği için yapmışlardı.

Linden'a ihtiyacı vardı. Hiç değilse ondan af dilemeliydi. Aşkını ifade etmeliydi. Günahlarını itiraf etmeliydi. Eski karısını başka türlü nasıl geride bırakabilirdi ki? Yine de onunla bu şekilde yüzleşemezdi. Başka bir sözünü tutmama pahasına olmazdı.

Yarım elini uzatarak, "*Krili* bana ver," diye mırıldandı.

Alçakgönüllü doğaüstü alacakaranlıkta kararsız görünüyordu. Branl bir kaşını kaldırmış olabilir. Clyme kaşlarını çatmış olabilir. Ama

Görünüşe göre reddetmek için bir neden bulamamışlardı. Bir süre sonra Branl, Loric'in hançerini Covenant'ın avuçlarına yerleştirdi.

Yükleri ona çok ağır gelmiş gibi titriyordu, Covenant eski kumaşı bıraktı: Anele'nin son mirası. Artık ona ihtiyacı yoktu. *Krill* soğuktu. Dövme metali kısa süreliğine sabitledi, hareketsiz mücevhere baktı. Sonra Joan'ın yüzüğünü taşıyan zinciri başının üzerinden çekmek için uzandı.

"Işığın neden söndüğünü biliyorsun. Joan buradaki tek gerçek beyaz altın sahibiydi. Kendisine ait bir yüzüğü olan tek kişi. O öldüğünde *Krill*'in gücü de öldü.

"Ama hala onun yüzüğünde hakkım var. Onunla evlendim." "Ölüm bizi ayırana kadar. "Ve ben daha fazlasıyım." Banefire'ın cehenneminde ve Lord Foul'un ellerinde vahşi büyüyle ölümünün tanrılaştırılmasında böyle olmuştu. "Ben beyaz altınım." Joan'un gücünü başka nasıl dönüştürebilir, zihnini iyileştirmek için kullanabilirdi?

Turiya Raver'in kötülüğünü reddetmek için mi? "Mhoram öyle dedi. Belki *bu* yüzüğün gerçek sahibi ben değilim ama yine de onu kullanabilirim."

Titreyerek Joan'ın yüzüğünü zinciriyle birlikte sol elinin küçük parmağına geçirdi. Kalan parmak boğumuna takıldı ama

çıkarmaya çalışmadı.

zorladı. Uzun süre takmaya niyeti yoktu.

Toplayabildiği kadar dikkatle iki elini de *krilin* sapının etrafına kapattı. Sonra aniden umutsuzluğa kapılarak bıçağı altındaki taşla sapladı.

Hançer yalnızca vahşi büyüünün olanaklarıyla canlandığında keskin oluyordu. Işıksız, donuktu. Soğumuş lavı delemeydi.

Ama oldu. Vurdukça, ihtiyacının ölçeği ve doğasının temel kısıtlamaları mücevherden tanıdık bir alev çıkardı: tanıdık ve mutlak, nefes ve kan kadar gerekli. Uzak bir yıldızın novası gibi gözlerinde parladı. Güçle püsküren bıçak, sanki taş nemli bir çamurmuş gibi içe doğru kesti.

Ellerini çektiğinde parmakları ve avuç içleri hiç sıcaklık hissetmedi: yanaklarının uyuşmuş derisi de hiç hissetmedi. Yine de vahşi büyüünün etkisine güveniyordu; *krilin* çoktan ısınmaya başladığına inanıyordu.

Göz kamaşmaları arasında gözlerini kısarak Clyme ve Branl'a baktı. İlk başta fosforlu ışıltılarla parlıyorlardı, Ölüler kadar hayalet gibiydiler.

Sonra ölümlülüklerini yeniden kazanmış gibiydiler. Ama küçülmemişlerdi. Aksine hançerin parlaklığındaki simgeler kadar kesin ve şifreli görünüyorlardı. Birlikte, sanki dünyaların kaderini belirlemeye hazırlanıyorlarmış gibi Covenant'ın güç gösterisiyle yüzleştiler.

Covenant elinden geldiğince açık bir şekilde, "Beni bir Ranyhyn'in sırtına bindirmenizi yasaklıyorum. Başka bir cevap bulun."

Sonra sarktı. Kendi sonunun geldiğini düşündü. Alçakgönüllüler haklıydı: yaralarına karşı koyamazdı. Çok fazla kan kaybetmişti ve çok fazla acı çekiyordu. Branl ve Clyme ona itaat etmezlerse, Ra'nın büyük atlarının onu affedeceğine güvenmek zorunda kalacaktı.

Ancak işinin bittiğinden emin olduğunda, bitmediğini fark etti. Uzak bir güç hissi onu harap olmuş bedeninin arzuladığı çöküşten geri çağırıyor gibiydi. İstemsizce Omurgasını dikleştirdi, daha dik oturdu. Clyme ya da Branl'dan birinin, "Bu gecikme ölümcül olacak," dediğini duyduğunu hayal etti. Sonra onların tokat yemiş adamlar gibi geri çekildiklerini gördü. Şaşkınlıklarını hissetti.

Tam önünde bir adam figürü, vahşi bir büyü ve Loric'in *krilinin* eldritch gücü tarafından ortaya çıkarılmış gibi ışığa doğru adım attı.

Yeni gelen kişi tahmin edilemez bir yaş yayıyor gibiydi. Gerçekten de, geldiğinde kenarları yıpranıyor, sanki yılları içine çekmiş ve her nefeste canlılık ya da madde salıyormuş gibi bulanıklaşıyor gibiydi. Yine de Alçakgönüllü'den daha uzun görünüyordu -daha uzun ve daha gerçek- öyle olmamasına rağmen. Görünürdeki boyu, ışığın ve Mutabakat'ın şaşkınlığının ve kendi sihirlerinin bir etkisiydi. Yırtık pırtık ve renksiz, eski bir muhafız cübbesi giyyordu.

bir dönem boyunca görevinin başında kalmıştı. Yine de onun Yüz hatları tanıdıktı; o kadar tanıdıktı ki Covenant onları neden teşhis edemediğini merak etti. Böyle bir adam-

İki ya da belki üç kalp atışından sonra Branl ve Clyme'in onu savunmaya hazırlandıklarını fark etti. Ya da onlar-

Cehennem ateşi.

-Boyun eğmek. *Eğilmek mi?*

Birlikte tek dizlerinin üzerine çöktüler ve sanki *Haruchai* efsanelerinin hayal ürünü olan yüce bir figürün huzurundaymışlar gibi başlarını öne eğdiler.

Covenant'ta anılar yaralar gibi yeniden açıldı ve Brinn'i tanıdı.

Ak-Haru. Harucha'lı Brinn, ölümcül savaşta Theomach'ı geride bırakarak Tek Ağacın Koruyucusu oldu.

İşte.

Eğer Covenant Solucan'ın geleceğinden daha önce şüphe duyduysa, şimdi buna inanıyordu. Brinn'in gelişinden daha kesin bir işaret olamazdı. Güneşin yokluğu ve yıldızlar arasında yayılan yavaş tahribat bile Dünya'nın son günlerini daha açık bir şekilde duyurmuyordu.

Covenant ağzı açık ve çaresiz bir şekilde bakarken, *ak-Haru Krilden* iki adımdan fazla uzaklaşmayana kadar yaklaştı. Orada durdu ve Alçakgönüllülerin saygı duruşunu görmezden geldi. Bakışları Covenant'a sabitlenmişti.

Yalnızlıktan ve çok fazla zaman geçirmekten romatizmalanmış bir sesle, "Eski dostum," dedi. Kelimeler sanki ağızından kazınarak dökülüyordu.

kullanılmadığı için pürüzlü bir hal almıştı. Yüzünün derisi, artık pişmiş ve kurumuş, çatlaklarla örülmüş bir çamur düzlüğüne benzeyene kadar dikilmiş ve astarlanmıştı. "Durumunuzun her zaman olduğu gibi vahim olduğunu anlıyorum. Gelmiş olmam bile üzüntü kaynağı. Yine de Gelişimin zamanında olması sevinç sebebidir. Bir kez daha çelişkinin içinde umut olduğunu öğreniyorum."

Loric'in mücevheriyle aydınlanan Brinn'in gözleri, kırıksıklıklarının arasında Covenant'ın başka hiçbir *Haruchai* yüzünde görmediği bir şefkat sıcaklığıyla parlıyordu.

"Vilesilencer'ın *krilini* yeniden uyandırmış olman çok iyi," diye devam etti Brinn. Strain ses tonunu karmaşıklaştırdı ama bakışlarını değil. "Geniş denizlerde bana yol gösterecek bir işaret olmadığı için seni aramam gecikebilirdi. Ancak sen yapılması gerekeni yaptın, en başından beri yaptığın gibi. Diğer birçok nedenin yanı sıra bu nedenle de üzüntümü yutuyor ve seni memnuniyetle selamlıyorum, Lord ve İnançsız, Thomas Covenant, dostum."

Covenant hâlâ bakıyordu. Sadece Brinn'in edindiği teurjinin yaygın gücü onun buruşmasını engelledi. *Harucha*'li Brinn hayatında ona hiç *dostum* dememişti.

Ani keder, pişmanlık ve minnettarlık boğazını tıkadı. Boğuk bir sesle "Burada ne yapıyorsun?" diye sormadan önce onları boğmak zorunda kaldı.

Tek Ağaç Adası'nda Brinn ona şöyle demişti: "*Sana verilen lütuf, katlanılması gerekene katlanmandır*. Covenant artık katlanabileceği şeylerin sınırına ulaşmıştı.

Brinn yine de Alçakgönüllülerin hiçbirine bakmadı. Dikkati sadece Covenant'a aitti. Sanki dostluğu bir kenara bırakıyormuş gibi daha sert konuşarak, "Her şey organik olarak var olur. Bunu sen de biliyorsun, İnançsız. Biri büyüdükçe, diğeri küçülür. Ölüm kurdu yükseldikçe, yaşam ağacı alçalır." Elini kaldırarak gökleri işaret etti. "Uzun yıllar süren uykunun ardından, Solucan artık son rızkını aramak için Toprağa yaklaşıyor. Bunun doğal sonucu olarak, Tek Ağaç köklerine kadar uzanır. Böylece ben de Vesayet.

"Ne yazık ki, Ağaç yok oldukça benim de gücüm azalıyor. Yıldızların ve *Elohim*'in ölümüyle gücüm azalıyor. Ve Tek Ağaç'ı korumak dışında Solucan'ın uykusunu korumak benim görevim değildi. Dünyanın Sonu'na karşı çıkacak bir erdeme sahip değilim. Kalbimin eğilimleri ne olursa olsun, bunu yapmaya iznim de yok. Bu yük senin İnançsız, tıpkı Seçilmiş'in ve onun oğlunun olduğu gibi. Eski Lordlar zamanında önceden bildirildiği gibi, birlikte Dünya'yı kurtarmalı ya da lanetlemelisiniz."

Sonra *Ak-Haru*'nun tavrı bakışlarına benzeyene kadar yumuşadı. "Yine de kalbimin eğilimlerini göz ardı etmeyeceğim. Tek Ağaç'ın kâhyalığını üstlendiğimde ve sen bu yüzden kederlendiğinde, ihtiyaç olduğunda bundan iyilik doğacağına dair sana güvence vermiştim. Bu sözü yerine getirmeyi çok isterdim. Bu nedenle, gücümün küçük bir kısmı devam ederken, hem hediyeler hem de öğütler getirerek buraya yolculuk ettim. Belki bundan sonra da bir hizmette bulunabilir ya da bir lütufta bulunabilirim, eğer hayatım bu girişim sırasında yıpranıp düşmezse."

Covenant sanki akılsız bırakılmış gibi bakmaya devam etti. Bir yanı her kelimede umudu duyuyordu. Bir yanı çoktan Linden'e doğru kaçmıştı, "Hediyeler mi?" diye düşünüyordu. Öğüt mü? Onunla işleri düzeltmek için bir şans? Bir kısmı ise hiçbir şey anlayamayacak kadar şaşkıındı. Brinn rüyadaki bir figür gibi gelmişti. İçinde

Başka bir an, aynı şekilde, aynı etkisizlikle ayrılacaktı.

Ancak Tek Ağacın Koruyucusu Covenant'ın sessizliğinden alınmamış gibi görünüyordu. Şefkati Covenant'ın durumunun her yönünü kabul ediyor gibiydi. *Ak-Haru* gördükleri karşısında başını sallayarak *krilden* bir adım geri çekildi. Sonunda hâlâ yarı diz çökmüş, başlarını saygıyla eğmiş olan Branl ve Clyme'a baktı.

Şimdi yüzü karardı. Öfke çizgileri yüzünü sıkılaştırdı. "Ama önce," dedi sert bir sesle, "kendimi

Uzun zamandır içimi kemiren ve halkım olarak adlandırmam gereken kişilere olan saygımı lekeleyen bir kınama.

"*Haruchai*, Ustalar, Alçakgönüllüler, size sitem etmeye geldim."

Clyme ve Branl hemen ayağa kalktı. Ayağa fırlama ve kollarını kavuşturma şekilleri şaşkınlık ve

Öfke. Her satırda, duruşları meydan okuyordu.

Kazınmış bir imge kadar katı olan Branl, "Sen bir zamanlar *Kenaustin Ardenol* olarak adlandırılan *ak-Haru*'sun, ancak şimdi *Harucha*'den Brinn'sin. Seni hafife almıyoruz. Ancak bizi suçlamak için bir nedeniniz varsa, bizim kendimizde bulamadığımız bir kusuru fark ediyorsunuz demektir.

"Belirsizliğin zayıflığını kabul ediyoruz. Başarısızlığı da aynı şekilde kabul ediyoruz. Verdiğimiz söze rağmen, bazen saygı duyduğumuz kişiler bize karşı çıktığı için, bazen de Lord Thomas Antlaşması bunu emrettiği için Kutsala saygısızlığa izin verdik. Yine de onun yanında Yarım Eller olarak durduk. Onun uğruna Kayıp Derin'e, Adlandırılmaması Gereken Kadın'a ve Esmer'e meydan okuduk. *Skurj* ve Mağara Şövalyeleri'yle ve Kâfir'in kendi yanlış doğmuş soyuyla yüzleştik. Zamandan ve yaşamdan sonsuza dek sürgün edilmeyi göze alarak bir Düşüş'e girdik ve orada ur-Lord'a kendisine yardım edemediği zamanlarda yardım ettik.

"Siz *Ak-Haru*'sunuz. Bizim yerimizde olsaydınız başka türlü mü yapardınız? Neden bizi suçluyorsunuz?"

Brinn, Branl'ın itirazını yumuşak bir homurtuyla geçiştirdi. "Cesaretiniz küçümsenecek gibi değil," diye cevap verdi sanki böyle şeyler önemsizmiş gibi.

Alacakaranlık ve berrak yıldızlarla çelişen öfke bulutları başının etrafında toplanıyor gibiydi. "Gururunu bir kenara bırak ve beni dinle.

"Şüphesiz başkaları kibirden bahsetmiştir. Ben kibirden bahsetmiyorum. Aksine sizi suçladığım hata *simonyadır*." Bu kelimeyi tükürdü. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak *krilin* ışıltısını yansıttı. "Cömert olmayan bir ruha büründünüz, başka türlü gururlu bir miras olabilecek şeyi küçümsediniz. Bilginin gücü besleyebileceği zamanlarda, bilgiyi Ülke halkından sakladınız. Ve Seçilmiş Linden Avery'den güveni esirgediniz, onun sevgisini ve tutkusunu paylaşmadığınız için kendinizi onun çabalarına ve fedakârlıklarına karşı koydunuz. Bunlar cimrilerin yaptıklarıdır. Size yakışmazlar.

"Bir zamanlar *Haruçaylar* bu şekilde bağışlayıcı değillerdi. Vardı El açıklığıyla yönetilmeselerdi, Büyücü'nün küçümsemesinden daha az acı çekerlerdi. Yine de elleri açıldı, ve açık kaldılar. Aralarındaki bağlar en az

Güneş ve kar ve dağlar kadar dayanıklı. Küçümsenmenin yaralarını açık yollarla, doğrudan meydan okuyarak ve dürüstçe savaşarak iyileştirmeye çalıştılar. Böylece Yüce Lord Kevin'in cömertliği onları öykünmeye sevk etti. Kan Muhafızı Yemini de buna karşılık gelen bir cömertliği, hem karşılama hem de hizmet taşana kadar geniş bir karşılama geniş bir hizmetle karşılık verme arzusunu ifade ediyordu.

"Yine de Ustalığınızın bin yılı boyunca, zorlu zamanların ve acımasız koşulların kalplerinizin kapılarını kapatmasına izin verdiniz. Kendinizi bu şekilde mazur görmemeniz için bunu yapma nedenlerinizi belirtmeyeceğim. Aksine size açıkça söylüyorum ki, sizi halkım olarak kabul etmekten nefret edene kadar kendinizi küçülttünüz."

Covenant içgüdüsel olarak Clyme ve Branl'ı savunmak istedi. Muhafız'la aynı fikirdeydi. Nasıl katılmasın ki? Yine de Alçakgönüllüler eski *Harucha*'ler gibi onun yanında durmuşlardı. Kendisini kurtaramadığı zamanlarda onu tekrar tekrar kurtarmışlardı.

Ama arkadaşları onu haklı çıkarmak için ona dönmediler. Ona hiç bakmadılar. Sanki azarlanmaktan gurur duyuyorlarmış gibi, Brinn'le yüz yüze geldiler.

"Ak-Haru," diye yanıtladı Clyme, "bu suçlama haksız." Düz tonu gerginlikle gölgelendi. "Bunu anlayamıyoruz. Bizim hangi eylemimiz -ya da herhangi bir Efendinin- gazabına neden oldu mu?"

Muhafız hemen karşılık verdi: "Kendinizi 'Toprağın Efendileri' olarak adlandırmakta hiçbir hata görmeyecek kadar kör müsünüz gerçekten?" Sesi uzaktan gelen bir gök gürültüsüne dönüşmüştü. Azalmış olmasına rağmen, sözleri fırtınaları çağırma gücüne sahipti. "Toprak, bir giysi gibi sahip olunacak bir şey değildir. O sizin kullanımınız için yaratılmadı ki, onu boş yere tehlikeye atarsınız. eski aşağılanmanızı iyileştirme girişimi."

Branl hiç istifini bozmadan, "Ama siz de bizim gibi yaptınız. Siz bizim örneğimizesiniz. Linden Avery'ye olan güvensizliğimizi ilk olarak, onda Yozlaşmanın elini gören ve İnançsız'ı onun hatalarından korumak için çabalayan senden öğrendik."

Brinn'in gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Kabul ediyorum," diye cevap verdi, "Kâfir'in hizmetini bıraktığımda senin yolundan gittiğimi kabul ediyorum. Ne olmuş ona? Cail, Seçilmişler'den bahsetmek için geri dönmedi mi?"

Tek Ağaç Adası'ndaki kurtarıcı çabalar? Ve eğer dikkat etmediysen

Ona, yeni bir Kanun Asası'nın oluşturulmasını ve Sunbane'in yapımının durdurulmasını anlattıklarında da mı İlk Arama ve Pitchwife'a kulak vermediniz?

"Hayır," dedi sertçe. "Seçilmişlere hem itidalli hem de saygılı davranmaya çalıştığınız için itiraz etmeyin. Ben etkilenmedim. İtidaliniz ve saygınız eylemlerinizi kadar cimri. Bunu yapmalarına izin vermiş olsaydınız, Devler size bir zamanlar *Haruchai* arasında açık ellerin ve açık ruhların değerli olduğunu hatırlatırdı. Yine de yüzyıllardır Kimsesizlerin akrabalarına hoş karşılanmamaktan başka bir şey sunmadınız.

"*Hem de hiç hoş karşılanmadan!*" *Ak-Haru*'nun öfkesi bir gök gürültüsü gibiydi. "*Devler* için, Dünya'nın tüm halkları için. Bu benim sitemim. Alçakgönüllü Efendiler, *Haruchai*, utanmadığınıza hayret ediyorum."

Artık Covenant'ın uyuşmuş sınırları ve körelmiş sağlık algısı bile Mütevazı'da gerilimin yükseldiğini hissediyordu. Brinn'in itirazları binlerce yıllık bastırılmış tutkuları, öfkeyi, kızgınlığı ve inkâr edilmiş çaresizliği canlı alevlere dönüştürdü.

Clyme alçak sesle, uğursuzca konuşarak sordu: "Aşağılanmamızı yenilemek mi istiyorsun? Seni aramıza getiren amaç, hayatının son amacı bu mu?"

"Paugh!" Muhafız her iki eliyle de küçümseyici bir hareket yaptı. Ellerini. "Seninle işim bitti. İşitmiyorsun ve bu yüzden kurtarılamazsın. Şu andan itibaren sadece Kâfir'le konuşuyorum. O, senin yaptığın gibi hayatımın kalıntılarını göz ardı etmeyecektir."

Bu hareketi, etrafında kaynayan fırtına hissini ortadan kaldırıyor gibiydi. Kesinlikle zayıflıyordu ama zayıflamış gibi davranmıyordu. Sadece Alçakgönüllülere sırtını dönerek onların öfkesini engelledi; onları gölgede bıraktı. Şimdi ağızları mühürlenmiş adamlar gibi sessiz duruyorlardı. Brinn Antlaşma'yla yüzleştğinde Yine bir parça pişmanlık ve aynı zamanda bir memnuniyet havasıyla gülümsüyordu.

Krill'in uzak tarafında, Covenant'ın önünde bağdaş kurarak oturdu. Dikişler ve kırıksıklıklarla dolu yuvalarındaki gözleri tazelenmiş bir şefkatle parlıyordu. Dirseklerini kalçalarına dayamış ve çenesini yumruklarının üzerine koymuş bir şekilde oturuyordu; öne doğru eğilerek

Covenant'ı daha yakından incelemek. Ancak Brinn rahatça yerleştğinde hiçbir şey söylemedi. Onun yerine Covenant'a baktı, sanki *ak-Haru* eski dostunun yüzünü görmekten memnun olmuş gibiydi.

Covenant uzanmak istedi. Alnı zonkluyor ve kırık kemikler göğsünü dış gibi kemiriyor, her hafif harekette daha da derine iniyordu. Brinn'in belirsiz niyetleri, Humbled'ın lanetlenmiş öfkesi ve kendi yaraları onu aşırıyordu. Gözlerini kapatıp geriye doğru yığılmak ve her şeyi akışına bırakmak için can atıyordu.

Yine de unutmamıştı. Kalbi inatçı sevgi ve ihtiyaçlar dizisini unutmamıştı. Gardiyan da bir şekilde yardım etmek istediği için gelmişti. Covenant, çözülmemiş bu kadar çok şey varken kendini kaybetmesine izin veremezdi.

Neredeyse hiçkırarak ağlamasına neden olacak bir çabayla mırıldandı: "Hiç de adil davranmıyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Brinn'in gülümsemesi daha da sıcaklaştı. "İşte bu yüzden sana saygı duyuyorum Thomas Covenant, diğer pek çok özelliğinin yanı sıra. Kendi durumunuz ne olursa olsun, yoldaşlarınızın acılarını ihmal etmiyorsunuz." Sonra yüzü daha kasvetli bir hal aldı. "Ama şimdi birlikte öğüt almalıyız. Yaraların çok ciddi dostum. Biraz şifa bulmalısın. Ancak iyileşmeyle birlikte uyku da gelecektir. Öyle olmalı, çünkü ihtiyacın çok büyük. Bu yüzden azalan gücümü harcamadan önce konuşmalıyız. Eğer rotanı seçmediysen, bu Alçakgönüllüler bunu senin adına belirleyecek ve akıllıca bir karar vermeyecekler."

Covenant inledi. "Beni görüyorsunuz. Ne yaptığımı biliyorsun. Geriye ne kaldı? Neyi başarmayı umabilirim ki?"

Beni Linden'a götür demek istedi. Eğer böyle bir gücün varsa, kullan. Ona üzgün olduğumu söyleyemeyecek kadar ileri gitmeden önce.

Gardiyan başını salladı. "Gerçekten de Kâfir, seni görüyorum. Arzuların benim için çok açık. Linden Avery ile yeniden bir araya gelmeyi arzuluyorsun, hem Ülkenin hem de kendi iyiliğin için Seçilmişler. Bu Alçakgönüllüler ilişkilerinde daha az cimri olsalardı, sizi aşklarınıza bağlayan tutkuyu onurlandırırıldı. Ama sizi, Ülke'nin tehlikesini tekrar düşünmeye çağırıyorum.

"Eski eşinizi öldürdünüz, bu sizin için pahalıya mal olan ve incitici ama yine de gerekli bir eylemdi. O zaman geriye ne kalıyor?

Girişim mi? *Turiya* Herem'i unuttun mu? Eski eşinin ıstırabından ve zilletinden zevk alan kişiyi? O öldürülmedi. Bu konuda sizi temin etmeme gerek yok. Sen zaten bundan eminsin."

Oh, kahretsin, diye düşündü Covenant. *Turiya* mı? Ama yüksek sesle lanet okuyacak kadar canı kalmamıştı. Titreyen bir nefesin ardından, "*Peşinden* gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

Brinn'in çalışması tereddüt etmedi. Doğrudan cevap vermek yerine sordu: "Yozlaşma'nın onun için en önemli amacında başarısız oldu. Şimdi telafi olarak ne deneyecek?"

Cehennem ateşi. Covenant tekrar inledi. Bırakın konuşmayı, düşünecek halde bile değildi. Yine de elinden geleni yaptı. Brinn ona *arkadaş* demişti.

"Başka birini ele geçirmeye çalışacak. Ya da başka bir şeyi. Bir beden giymediği sürece pek bir işe yaramaz."

Ak-Haru daha yakına eğildi. "O zaman kimin bedenine bürünecek? Senin değil, bu kesin. O kadar aptal değil. Alçakgönüllüleri de denemeyecek. İnatçılıkları azalmadı. Onları yönetemez. Belki de senin ölümünü sağlamak için çabalayabilir. Ama onlar küçüktür ve doğaları gereği ürkektirler, kolayca korkarlar. Ayrıca *Turiya* Herem'in onlarla yetinemeyecek kadar gururlu olduğunu düşünüyorum."

Covenant sanki kör olacakmış gibi *krillerin* aktinik parlaklığına baktı. "Yani-?" Eski yoldaşı bir görünüp bir kayboluyordu. Bana bir ipucu ver. Bunu yapmaya devam edemem.

Raver uzun bir başlangıç yaptı.

Brinn, bakışları Covenant'ın ruhuna nüfuz edebilecekmiş gibi onu izledi. "Tekrar soruyorum. Kimin bedenine bürünecek? Nispeten yakın olan Solucan'ın gelişinden korkanların mı? Sahip olma arzusuyla yanıp tutuşanlardan mı?"

Covenant sezgisel bir sıçrayışla irkildi. "Ne, *pusuda bekleyen* mi?" Bilincini kaybetmiş bir halde gözlerini dikti. "*Pusuda* yatanı ele geçirmeden önce *Turiya*'nın peşinden gitmemi mi istiyorsun?"

Şimdiye kadar canavar sözünü tutmuştu. İttifaka sadık kalan Horrim Carabal, Covenant ve Humbled'ı *Skest*'ten kurtarmak için Feroce'u göndermişti. Ama yine de Sarangrave'in pusuda bekleyen Binlerce yıllık bir korku hikayesi. Bir anlamda, Despiser'in

Yaratılış. Doğrudan ya da dolaylı olarak, Lord Foul muazzam bir ve Fırtına Dağı'ndan sızan zehirlerin yarattığı bilinçli vahşet.

Şimdi Brinn, Covenant'tan bunu savunmasını istedi.

turiya Herem?

Gardiyan, yıldızların ölümü kadar dokunaklı bir sırtışıla cevap verdi. "Daha iyi bir amaç söyle dostum, ben de onu onurlandırayım."

Covenant, "Hayır. Bu delilik" demek istedi. Ama sonra, "Ne olmuş yani?" diye düşündü. Solucan geliyordu. Joan'ı öldürmüştü. Her şey deliceydi. Bu durumdaki bir Raver'in izini sürüp onu durdurmaya çalışma fikri, muhtemelen Linden'i görme arzusundan daha çılgınca değildi.

Tekrar.

Ülkedeki yaşamı boyunca korkunç kan dökülmesine neden olmuş ya da izin vermişti. Şahsen öldürdüğü Clave'in Süvarileri, sayılamayacak kadar çok olan kayıpların yanında önemsizdi. Tek Ağaç'ı ararken katletmekten vazgeçtiği köylüler ve *Haruchai*. Saltheart Foamfollower ona yardım ederken ölmüştü. İstemeden de olsa kendi kızı Elena'yı öldürmüştü. Sonra da onun ruhunun Adlandırılmaması Gereken'e kurban edilmesini sağlamıştı.

Ama Despiser'in en ölümcül hizmetkârlarına karşı hiç darbe vurmamıştı. Ve bir Raver tarafından ele geçirilen pusuda bekleyen korkunç bir düşman olurdu. Roger ve bir sürü Cavewight'tan daha sinsi ve tehlikeli. Muhtemelen *Skurj* ve Kumorgonlar. Eğer o canavar Linden'a meydan okursa, onunla Antlaşma ya da sevgi olmadan yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Onu düşünmek yaralarını yakıyordu. Hasarlı kaburgaları göğsünde asit ve pişmanlık yaratıyordu. *İstiyordu*, istiyordu. Yine de Brinn'i anlıyordu.

Gözlerinin etrafındaki kabuğu ovuşturdu, alnındaki taze suçlamaya dokundu. Sonunda mırıldanmayı başardı, "Lanet olsun, Brinn. Bir ata ihtiyacım olacak."

Ak-Haru ona Loric'in mücevheri gibi ışıldadı. "Ve sen Ranyhyn'e binmeyeceksin. Bunun için de sana saygı duyuyorum, ur-Lord. Yine de sana bir küheylan sunuldu. Sadece hayvanın adını söylemen yeterli."

Brinn'in sesi anıları canlandırdı. Covenant sanki çok uzaklardan, Ardent'in son hediyesinin ölmekte olan vıraklamasını duydu.

"Ah." Memnuniyetine rağmen Brinn'in iç çekişinde bir parça pişmanlık vardı. "Bakışlarındaki hatırlamayı görüyorum. Dostum, gerçekten de seni hatırladığım gibisin. Artık gücüm dahilinde olan hediyeleri vermekle yetiniyorum."

Ayağa kalkarken dinçliği hiç azalmamış gibiydi.

"Sadece kısa bir süre kal," diye ısrar etti Covenant'a. "Senin iyileşmen benim ikinci hediyem olacak. İşte ilk hediyem."

Covenant çok fazla acıdan sersemlemiş bir halde izlerken, Brinn elini ağzına götürdü ve bir emir kadar net, keskin bir ısıklık çaldı.

Covenant bilinci üzerindeki hakimiyetini kaybediyordu. Ona *dostum* diyen tek *Haruchai* ondan çok fazla şey istemişti. Artık ne gördüğünden ne de duyduğundan emin değildi. Gardiyan'ın çağrısı Parçalanmış Tepeler'in labirentinde yankılanmış olabilir. Yıldızlar yaklaşıyor gibiydiler. Haykırıyor gibiydiler. Belki de feryatları, düzensiz ve belirsiz bir toynak şakırtısıyla vurgulanıyordu.

Ranyhyn, *Elohim*'in amblemleri gibi parlayan yıldızlarla kaplı alınlarıyla geldiğinde, Antlaşma dört kişi gördüğünü sandı.

İkisi Mhonym ve Naybahn olmalıydı. Covenant'ın hissettiğinden daha kötü görünüyordular. Yırtık etleri yanlarından şeritler halinde sarkıyor, özellikle kaburgaları boyunca kemiklerin hasarlı parıltısını ortaya çıkarıyordu

ve dizlerinin üzerinde. Sanki harabeye bulanmışlar gibi her yerlerinden kan sızıyordu. Kendilerini taşıyamaması gereken bacakları üzerinde topallıyorlardı ve gözleri sessiz bir ıstırapla donuklaşmıştı.

Ama hâlâ hayattaydılar. Brinn'in çağrısını duymuşlardı. Bir şekilde cevap verecek kararlılığı bulmuşlardı.

Ak-Haru gururla şöyle dedi: "İşte kahramanlar. Dünya'nın savunmasına cesurca ve iyi bir şekilde katıldılar. Bu tür savaşlar tek bir hamlede kazanılmaz. Aşama aşama, özverili bir kahramanlık eyleminin diğerini takip etmesiyle kazanılmalıdırlar.

gerekli sıralama. Şimdi Naybahn ve Mhonym görevlerini tamamladılar. Üzerlerine düşeni yaptılar. Gücüm azalsa da onları koruyacağım. Sonra onları serbest bırakacağım. Dünya varlığını sürdürürken, onlardan daha fazla hizmet istenmeyecek."

Sonra diğler atlara döndü, bir palomino aygır ve bir siyah. "Ve işte Rallyn ve Hooryl. Kendilerinden ve binicilerinden çok şey isteyecek bir görevde Alçakgönüllüleri taşımaya geldiler. Bunu korkuyla yapmaları onlarda bir kusur değildir. Onlar Ranyhyn. Korku onların hizmetini engellemeyecektir."

Covenant kısa bir süre Clyme ve Branl'a baktı. Onları görünce irkildi. Duyuları, katı bir öfke dışında herhangi bir şeyi ayırt edemeyecek kadar kördü.

Ama Brinn Efendileri görmezden geldi. Tekrar Covenant'a dönerek, sanki veda ediyormuş gibi, "Şimdi, Kâfir, İllender, Yaşam Kâhini, bu ismi söylemelisin. Sadece onun adı atı çağırarak ve itaatini sağlayacaktır."

Yıldızlar çok yakındı. Covenant onları hiç bu kadar yakın görmemişti. Yine de yakınlıkları sadece aralarındaki boşlukları, yalıtılmışlıklarının ölçülemez uçurumlarını vurguluyordu. Belli belirsiz *Elohim*'in de aynı yalnızlığı hissedip hissetmediğini merak etti. Belki de bu onların gururlu bencilliklerini, kendi içlerinde tam ve *her şeye eşit* oldukları *konusundaki* ısrarlarını açıklıyordu. Belki de şaşkınlıkları uzun süren kısırlık ve kederin telafisinden başka bir şey değildi.

Ama sonra tepesindeki ağıt ve Brinn'in nezaketi onu zorladı. Kan ve kederin tadını yutarak, ölmekte olan Tek Ağacın Muhafızının istediği ya da emrettiği şeyi yaptı.

"Mishio Massima."

Brinn'in gülümsemesi umut ve pişmanlığın bir karışımıydı, *krillerin* yanından geçip Covenant'ın alevler içindeki alnına bir parmağıyla hafifçe dokundu.

Aynı zamanda sessizce, "*Krilin* çok şey yapabileceğini hatırlayın. Kullanımla birlikte, olduğundan daha fazlası haline geldi."

Dokunuşu Covenant'ın beyrinde bir yıldız yakmış gibiydi. Birdenbire her yöndeki alacakaranlık bir ışık girdabına dönüştü: uzun zaman önce Covenant'ın adaya ulaşmaya çalıştığı sırada adanın mağarasını dolduran aynı girdap.

Tek Ağaç'ın bir dalı olduğunu iddia etti. Eğer Linden onu o anda durdurmasaydı, ne yaptığıının farkına varmadan dünyanın sonunu getirebilirdi.

Onunla arasını düzeltmesi gerekiyordu. Onu sevdiğini ve Joan'ı öldürdüğünü söylemesi gerekiyordu.

Brinn bir hizmetten, bir nimetten söz etmişti ama bunun ne olabileceğini açıklamamıştı.

Sonra yıldızlar Ahit'i aldı ve sanki cennete düşüyormuş gibi uykuya daldı.

4.

"İnanmaya Çalışın"

Acı ve itiş kakış sonunda Covenant'ı uyandırdı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; ama bir süre için umurunda da değildi. Eğer hareketin verdiği esneme hissi onun üzerinde ısrarcı olmasaydı dikkat etseydi, tekrar uyumaya çalışırdı.

Tüm vücudu sanki dayak yemiş gibi ağrıyordu. Alnındaki donuk bir zonklama onu taşıyan ritme uyuyordu. Ama daha derin bir nefes almak için kendini zorladığında, kırık kaburgaların verdiği o delici acının kaybolduğunu fark etti. Keskin kayaların ve parçalanmış mercanların etkilerinin yerini iniltiye benzer morluklar almıştı. Halsizliği kan kaybından çok nekahat dönemine benziyordu.

Bir hafta, diye düşündü toynakların temposuna, inatçı kasların akışına. Sadece bir hafta dinlenmeme izin ver. Sonra gözlerimi açacağım. Söz veriyorum.

Bir haftası yoktu. Saatleri karşılayabileceğinden şüpheliydi.

Hayal meyal ata bindirildiğini anladı. Ama eyersiz değil: bir Ranyhyn'in üzerinde değil. Altındaki eyer ona Harrow'un düşmüş destrierini hatırlattı. Ve dik tutulmuyordu. Hayır, uzun bir boyun boyunca yayılmıştı. Eyerin boynuzu karnına batıyordu. Bacakları üzengilerden kurtulmuştu. Sarsıntılar sert bir yürüyüşün ritmiydi.

Ardent'in uyuz, kürek kafalı atı Mishio Massima'yı hatırladı. Clyme ve Branl onu ata bindirmiş olmalıydı.

o uyurken. Ve düşmemesi için kollarını -belki de dizginlerini- sabitlemiş olmalılar.

Mishio Massima'nın sarsıcı yürüyüşü yeni yaralarını cezalandırdı. Yine de minnettardı. Brinn'in ısrarı üzerine, hiç şüphesiz, Alçakgönüllüler Covenant'ın Ranyhyn'e verdiği sözü yerine getirmişti.

Bir süre için, eyer boynuzunun dürtmesine rağmen olduğu gibi dinlenmekten memnundu. Brinn'in yardımının gizemi onunla kaldı; Brinn'in dostluğunun mucizesi. Covenant dünyada sandığından daha az yalnızdı. Alçakgönüllüler'in katı arkadaşlığında hissettiğinden daha az yalnızdı. Tek Ağaç'ın ölmekte olan Muhafızı ona derin bir armağan vermişti.

Ama bu tek başına bir lütuf değildi. Doğru, Brinn en kötü yaralarını iyileştirmişti. Ancak Gardiyan ona düşünmeye bile korktuğu bir görev de vermişti.

Turiya Raver'ı hatırlayan Covenant irkildi. Gözlerini açması gerekiyordu. Oturup kalkması gerekiyordu. Nerede olduğunu bilmek zorundaydı.

Ve Alçakgönüllüler onu nereye götürüyordu. Ve *ak-Haru*'larıyla olan anlaşmazlıklarını nasıl çözdüklerini - *eğer* çözdülerse tabii. Ve Brinn'in bahsettiği hizmet ya da nimetin ne olabileceğini.

Turiya Herem'in Sarangrave'in pusuda bekleyenini ele geçirme ihtimali, Covenant'ı en az Linden'i bir daha asla göremeyeceği fikri kadar korkutuyordu.

Çabayla başını kaldırdı; tekrar indirdi. Gözlerini kırıştıtarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Sonra kollarını serbest bırakmak için bir girişimde bulundu.

"Bir dakika Lordum," dedi Clyme toynakların düzenli gürültüsü arasında. "Seni çözeceğiz."

Şimdi Covenant atların nal seslerinin boğuk olduğunu fark etti. Koştukları zemin taş olamayacak kadar yumuşaktı; çıplak toprak olamayacak kadar yumuşaktı.

Karanlığın içinden yana doğru bakarken bir şeklin ona doğru yöneldiğini gördü: bir at ve binicisi. Hooryl bacağına sürtünecek kadar yaklaştığında Clyme dizginleri çözmek için eğildi.

Covenant kısa bir süre için görüşünü bozan bulanıklıkla savaştı. Olması gerekenden daha kötü görünüyordu. Hâlâ tepesindeki yıldızları görebiliyordu,

Ama arkadaşının yüz hatları solgun bir leke gibiydi. Atların kalın çimenlerin üzerinde koştuğunu fark edebilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Cehennem ve kan. Bundan daha iyi görebilmesi gerekirdi. Brinn onu iyileştirmişti ve cüzzam o kadar hızlı ilerlemiyordu.

Unless-

Sezgisel bir endişeyle sarsılarak, beceriksiz kollarını altına çekti; kendini bineğinin boynundan aşağı itti. Sonra dengesini korumak için eyerin boynuzuna tutundu.

Dirseklerindeki ve omuzlarındaki sinirler dışında boynuzu hiç hissetmiyordu. Elleri uyuşmuştu.

"Ne-?" diye nefes nefese kaldı. Oturduğu yerde kalabilmek için tüm gücüne ihtiyacı var gibiydi. Botlarının içinde duyarsızlaşan ayakları üzengileri aradı ama bulamadı. "Neler oluyor?" Sesi de görüşü gibi bulanıktı. Çok uzun süre uyumuştı. "Bana neler oluyor? Gözlerim gidiyor."

Etrafında, karanlığın himayesi tamamlanmıştı. Her şeye hükmediyordu. Kafasının içine, zihnine sızıyordu. Sadece yıldızlar ölürken onun için canlıydı.

Clyme çözülmüş dizginleri Covenant'ın kollarına doladı. Hooryl Mishio Massima'dan uzaklaştı, belki de Covenant üzengiye ararken bacağını rahatça hareket ettirebilsin diye.

"Kevin's Dirt bizi geride bıraktı." Clyme'in sesi kızgındı. Hayır, bundan daha fazlası vardı. Sesi, kızgın değilmiş gibi davranmaktan vazgeçmiş bir adam gibiydi. "Gün ortasında üzerimize geldi. Kastenessen'in şimdi kötülüğünü Aşağı Diyar'a yönelttiği, şüphesiz size zarar vermeyi ve ayrıca Kanun Asası'nı engellemeyi amaçladığı açıktır. Bunda da başarılı oluyor. Bizim görüşümüze göre, Kevin'in Kirinin hastalığınızı derinleştirdiği açıktır."

Covenant bunu tahmin etmişti. Ama Kastenessen'in dumanının etkilerinin bu kadar hızlı olacağını tahmin etmemişti. Öğle vakti mi geldi? Ne kadar zaman kaybetmişti?

Branl'ın da yanında olduğunu doğrulamak için başını çevirdi. Hareket ve bineğinin adımları başının çarpmasına ve kaburgalarının zonklamasına neden oldu. Ama bu acılar daha önceki acılarından daha katlanılabiliyordu; bir şekilde daha insaniydi. Gececeğini tahmin edebiliyordu.

Branl'ın yüzünde kaşlarının arasında düğümlenmiş gibi duran bir çatıklık vardı. Sanki her zaman oradaymış gibi kalıcı görünüyordu; sanki sadece öğrenilmiş ve doğal olmayan bir vurdumduymazlık tarafından maskelenmiş gibiydi.

Covenant'ın düşüncelerindeki belirsizlik yavaş yavaş kayboldu. Bir süre sonra Branl'a "Neredeyiz?" diye sorabildi.

"Ur-Lord," diye yanıtladı Alçakgönüllü, "Ranyhynler kurnazdır. Skesf'in tuzaklarından kurtuldular ve Kevin'in Kir'i başlamadan çok önce Parçalanmış Tepeler'in labirentinden kaçtılar. Şimdi Kurash Qwellinir'e yaklaştığımız yol boyunca geri dönüyoruz. Yukarıdaki uçurum

Gündoğumu Denizi orada uzanıyor." Eliyle doğuyu işaret etti. "Eğer bineğiniz hızını koruyabilirse, yakında *Aliantha*'yı en son bulduğumuz bölgeye ulaşacağız."

Covenant rahat bir nefes aldı. Bu Sarangrave'ye giden en kestirme yol değildi ama yiyeceğe giden en kısa yoldu. Eğer Branl ve Clyme *ak-Haru*'nun tavsiyesini dinlemeselerdi *-turiya*'nın peşine düşmek yerine Linden ve Devleri aramaya karar verselerdi- Parçalanmış Tepeler'den kuzeybatıya yöneleceklerdi.

Covenant etrafındaki çimenlerin kaligin manzarasını, doğuya doğru giderek yükselen yamacı, dünyanın grileşmesini seyretti. Hazır olduğunda, "Bir süre durmak istiyorum. Her yerim ağrıyor. Biraz dolaşmam lazım. Eminim bu dırdırcı" - çenesiyle Mishio Massima'yı gösterdi - "bir mola iyi gelebilir." Aslında, Ardent'in hayvanı olağanüstü dayanıklı görünüyordu. Harrow'un atlısının aksine, görünüşe göre bu at Dayanıklılık. "Başka bir şey yoksa, muhtemelen ot istiyordur. Ve konuşmalıyız."

Alçakgönüllülerin ona anlatacak çok şeyi olduğundan emindi - tabii anlatmayı seçerlerse.

Clyme ve Branl hemen razı oldular: bu kötüye işaretti. Brinn'in tavsiyesine güvenmiş olsalardı, Antlaşma'nın acele etmeyi gerektirdiğini savunurlardı. Ama tek kelime etmeden bineklerini yavaşlattılar. Mishio Massima kemikleri titreten bir tırıs geçti, sonra et ve kemikten ziyade ağaç dallarından oluşmuş bir şey gibi sarsılarak yürümeye başladı.

Hayvan durmadan önce Covenant eyerden aşağı kaydı. İlk başta bacakları onu tutmayı reddetti ve dizlerinin üzerine düştü. Neyse ki çim, darbeyi hafifletti. Sonra kendini zorladı.

Ayakları. Bir iniltiyi bastırarak, ayak bileklerine ve ayaklarına yeniden bir şeyler hissettirmek için boşuna çabalayarak daire çizmeye başladı. Uyuşukluk onu baş dönmesi gibi etkiliyordu: dengeyi yeniden keşfetmesi gerekiyordu. Hareket ederken gövdesini bir yandan diğer yana çevirerek kaburgalarının durumunu test etti. Kısa bir süre başını çevirdi ve kollarını salladı. Kendinden emin olduğunda

Büyük ölçüde sağlam bir şekilde, birkaç derin nefes aldı ve Alçakgönüllü ile yüzleşmek için kendini hazırladı.

Attan inmişlerdi. Şimdi Branl kaşlarını çatmış, Clyme ellerini yumruk yapmış, ona doğru bakıyorlardı. Ama atlar batıya doğru tırıs giderek uzaklaşıyordu. Covenant su kokusu aldıklarını tahmin etti.

Arkadaşlarıyla yalnız kalınca gözlerinin etrafındaki kabuk bağlamış kanı ovuşturdu; alınıdaki yeni yara izini parmaklarının ucuyla yokladı. Parmakları hiçbir şey hissetmiyordu ama kesiğin hassasiyeti iyileşmesi için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

Alçakgönüllüler *ak-Haru*'larının sitemine nazikçe katlanmamışlardı: bu çok açıktı. Saygı dolu bir ton yakalamaya çalışan Covenant, "Emin değilim elbette. Uyuyordum. Ama bana söylemen gereken şeyler olduğu izlenimine kapıldım. Ben dışarıdayken bir şey oldu- Kevin's Dirt'ten bahsetmiyorum. Brinn başka bir şey söyledi mi? O-?"

Clyme sertçe sözünü kesti. "Yapmadı. Bizi dikkate almadılar. Başka bir konuşma yapılmadı."

Covenant bakakaldı. "Emin misiniz? Nimet hakkında bir şeyler söyledi. Bir hizmet. Sana ne olduğunu söylemedi mi?"

Brinn *Haruçay*'dı: Alçakgönüllü ile yüksek sesle konuşmaktan daha akıcı ve kapsamlı bir şekilde zihinden zihne konuşabilirdi.

"Yapmadı," diye tekrarladı Clyme, metal gibi kaskatı kesilmişti. "Daha önce sadece Stave'in yaptığı gibi zihinsel birlikteliğimizi reddetti. Düşüncelerinde sadece sessizlik bulduk."

Branl gibi kaşlarını çatan Covenant ayaklarının üzerinde bocaladı. Dengesini korumak korktuğu kadar zordu. Çok fazla şey olmuştu. Artık vücudunun geri kalanıyla iletişim kuramayan sinirlerinin geri bildirimine ihtiyacı vardı.

En azından o ölçüde, Alçakgönüllülerin nasıl hissettiğini biliyordu. Muhafız onların temellerini sarsmıştı.

"Bu senin için ne anlama geliyor?" diye dikkatle sordu. "Bizden vazgeçti mi?"

Bir süre sonra Clyme rahatlar gibi oldu. Omuzları gerginliğinin bir kısmını bıraktı. Daha az sert bir şekilde cevap verdi: "*Ak-Haru* senin iyileşmen için gücünü artırdığında çok azalmıştı.

Gerçekten de, aşırı yaşlılığın son nefeslerini veren bir adamı andırıyordu. Bir daha nimetten söz etmediğini düşünüyoruz çünkü kendisinin sonuna gelmişti. Daha fazlasını yapamazdı."

Ah, kahretsin, Covenant iç çekti. Brinn'in öylece ölüp gittiğini düşünmekten nefret ediyordu. Bunca zaman ve bağlılıktan sonra eski yol arkadaşının bir tür çözüm ya da memnuniyet bulacağına inanmak istiyordu; ama Clyme ona umut etmek için pek az neden veriyordu.

Ancak, keder üzerinde durmayı göze alamazdı. Diğer konular daha zorunluydu.

"O zaman bana sizin için neyin değiştiğini söyleyin." Gözlerini gererek Alçakgönüllülerin yüzlerini inceledi. İkisi de konuşmayınca, nazik görünmeye çalıştı. "*Ak- Haru* tarafından eleştirilmek o kadar kötü müydü?"

İki adam da kaskatı kesildi. Öfkeleri onları karanlıkta daha da belirginleştirdi. Branl'ın öfkesi kafatasını yaracak kadar şiddetli görünüyordu. Clyme sanki birine vurma dürtüsünü bastırıyormuş gibi yumruklarının eklemlerini birbirine vurdu.

Bir bıçak kesiği gibi, Clyme şunları söyledi: "Sözleri hiçbir amaca hizmet etmeyen incitici sözlerdi. O bizim yaptıklarımızı kınamadı. Onun sistemi, bizim olduğumuz kişi olmamızdı. Rüzgâr estiği için mi suçlanmalı? Taşlar ağaç olmadıkları için mi suçlanmalı? Biz *Haruchai*'yiz. Kendimizden başkası olamayız."

"Belki de böyle konuşmak onun hakkıydı," diye kabul etti Branl. Clyme'dan daha az öfkeli değildi: sadece onların ortak doğruluk yükünü üstlenmişti. "O *ak-Haru*, Tek Ağacın Koruyucusu. Başka hiçbir *Haruchai* onun seviyesine ulaşamamıştır."

"Yine de," diye tersledi Clyme. "Onun konuşma hakkı umurumuzda değil. Bizim asıl şikâyetimiz, Lordum, size danışmanlık yapmaya çalışması,

ve verdiği öğütler *yanlıştı*."

Bu kelimeyi sanki bir lanetmiş gibi tükürdü.

"Sahte mi?" Covenant neredeyse boğuluyordu. "Cehennem ateşi! Böyle bir sonuca nasıl varıyorsun? Kendin söyledin. Tanrı aşkına, o *bir Ak-Haru*! Bırakın yüksek sesle söylemeyi, 'yanlış' gibi bir kelimeyi nasıl *düşünebiliyorsun*?"

şimdi de Clyme yumuşamadı. Ses tonunda öyle derin bir öfke vardı ki, sanki kemiklerinin iliklerinden fışkırıyordu.

"Onu kötü niyetli olmakla değil, yanlış anlamakla suçluyoruz. Bizi yanlış değerlendirdiği gibi, Ülkenin içinde bulunduğu tehlikeyi de yanlış değerlendirmiştir.

"Pusuda bekleyen kişinin durumu önemsiz. O korkunç yaratık Yozlaşma'nın bir avatarı. Bir Raver'ın sahip olması onun kötü iştahını artıramaz. Bizim mahvımızı aramak için teşvik edilmeye ihtiyacı yok.

"Hatırlayın," diye ısrar etti, sanki Covenant sözünü kesmeye çalışmış gibi, "Ruh Hastalığı Gravin Threndor'un kökleri arasında yeni derinlikler buldu. Kayıp Derinlik'in ölçülemez uçurumu dolana kadar Kirleticiler Yolu alışılmış akışına devam etmeyecek.

Böylece pusuda bekleyenlerin en gerekli besinini sağlayan zehirler çok azaldı. şimdiden açlığı kabarıyor.

Beslenmeliler. Çok büyüdükleri için, çok beslenmeleri gerekir. Böyle bir yaratık sizin büyülerinizden ya da Linden Avery'ninkilerden korktuğunu uzun süre hatırlamayacaktır. İttifakınız anlık bir şeydi. Devam edemez.

"Lurker adına diğer tüm ihtiyaçlardan vazgeçmek deliliktir."

Delilik mi? Covenant protesto etmek istedi. Brinn hakkında böyle mi düşünüyorsun? *Benim hakkımda* böyle mi düşünüyorsun? Ama Humbled'ın işi bitmemişti.

Branl, "Bu, *Ak-Haru*'nun tavsiyesini bir kenara bırakmak için yeterli bir sebep," diye ekledi. "Yine de başka nedenler de var.

"Ardent, *Skurj*'un tahribatından ve Kumorgonlar konserde mi? Kevin'in Kir'i bizi zayıflatmak için gönderilmedi mi? Ve Kastenessen her iki kötülüğün de kaynağı değil mi? İşte gerçek yolunuz, ur-Lord. Deli *Elohim*'in kötü niyetine meydan okumak için Linden Avery ile birleşmelisin. Bu görev çok önemli. Kevin'in Kirine bir son verilmeli.

"Şüphesiz Kastenessen *mokşa* Jehannum tarafından hem teşvik ediliyor hem de yönlendiriliyor. Kesinlikle Sandgorgonlar, *samadhi* Sheol'un ruhunun kalıntıları tarafından baştan çıkarıldıkları için Raver'a kulak veriyorlar. Yine de güç Kastenessen'in. O karşıda dururken Toprak'ın gerçek bir savunması olamaz."

Arkadaşlarıyla yüzleşen Covenant bocaladı. Beklediği öfkeydi. Onlar *Haruchai*, Ustalar ve Alçakgönüllülerdi; gururluydular. Doğal olarak Brinn'in yargılarına kızmışlardı. Ama öfkelerini bu şekilde ifade etmelerini beklemiyordu.

Sarsılmış ve dehşete düşmüş bir halde, refleksif bir tartışma arzusu hissetti. Kastenessen'in neredeyse kesinlikle Thunder Dağı'nın sırları arasında bir yerde olduğunu ve aradaki mesafenin aşılabilir olduğunu söyleyebilirdi. Linden'in daha yakın olduğuna şüphe yoktu; ama onu bulmak Covenant'ı Kastenessen'e yaklaştırmayacaktı.

Ancak gerekli kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken, mesafenin fiilen önemsiz olduğunu fark etti. *Turiya*'nın avantajı zaten aşılamazdı. Bu şartlar altında, bir imkânsız mesafe diğerine çok benziyordu.

Her halükarda, hiçbir mantıklı argüman Alçakgönüllüleri etkilemezdi. Çok öfkeliydiler. Maskelerinin ardında, tutumları Antlaşma'nın anlamadığı bir tutkuya dayanıyordu.

İçlerindeki ilkel bir sinire bir şey dokunmuştu: ilkel ve mahrem. Aynı anda hem dikkatle gizlenmiş hem de son derece çığ bir yerlerinden yaralanmışlardı. Bu tekil yaranın acısı onları Covenant'ın daha önce hiçbir *Harucha*'de tanık olmadığı aşırı duygulara sürükledi.

Kendinden emin olmadığı için temkinli olmaya çalıştı. "Feroce bizi kurtardı." Yine de kendi kasvetinden, yüzleşme tonundan irkildi. Kendine göre, en az Alçakgönüllüler kadar öfkeliydi. "Horrim Carabal üzerine düşeni yaptı. Yapmak zorunda değildi. Bizi kendi halimize bırakabilirdi. Ne de olsa vahşi büyüden nefret eder. *Krill*'den nefret ediyor. Ama yine de sözünü tuttu.

Anlaşmasına sadık kalmasaydı burada bu konuyu konuşuyor olmazdık. Belki bunu görmezden gelebilirsin. Ben görmezden gelemem.

"Önce Ranyhyn'e verdiğim sözü bozmamı istedin. Şimdi de bir ittifaka sırtımı dönmemi istiyorsun. Bu hiç de

Sen. Daha önce tanıştığım hiçbir *Haruchai*'ye benzemiyor."
Bağırmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. "Ne oldu sana böyle?"

Clyme ve Branl, gazabın vücut bulmuş halleri gibi karanlık bir şekilde Mutabakat'a baktılar. Uzun bir süre cevap vermediler. Cevap vermediler.

Hareket et. Belki de kasıtlı olarak, ona kendisinden yüz çevireceklerinden korkması için bir şans verdiler. Üstatlar Stave'i reddetmişti.

Ama sonra aniden Branl, Loric'in *kril* demetini tuniğinin içinden kaptı. Bileklerinin bir hareketiyle bıçağı Anele'nin parçalanmış mirasından kurtardı. Mücevherin argansı parladığında hançeri çimlere sapladı.

Krill'in ışıltısında hem Branl hem de Clyme hiyeratik, khthonik görünüyorlardı, sanki Ölümler arasındaki yerlerini çoktan almışlardı. Gözlerindeki yansımalar onlara yaşamın ve zamanın sınırlarıyla kısıtlanmamış ruhların otoritesini veriyordu.

"Ur-Lord," diye duyurdu Clyme, "biz her halükarda Alçakgönüllüleriz, zafer kazanmış ve sakatlanmış Alçakgönüllüler. Olmayı seçtiğimiz adamları tanımayacak kadar çok mu unuttun?" Öfkesi giderek daha çok ağıt gibi geliyordu. Korku gibi geliyordu. "Sizi halkımızın arasına katmanın bizim görevimiz olduğunu hatırlamıyor musunuz? Siz bizim hayatımızın amacı ve özüsünüz.

"Linden Avery'ye dönmezseniz ve bunu hızla yapmazsanız, yok olacaksınız. Kevin'in Kirinin sana verdiği zararı engelleyemeyiz. Sarangrave'in pusuda bekleyenleri de sana yardım edemez. Kanun Asası'nın merhemi olmadan, sonun kesin.

"İyi ya da kötü, nimet ya da felaket, *ak-Haru*'nun öğütlerine kulak asmamalısın."

Clyme konuşurken, Covenant sonunda Alçakgönüllü'nün hüsrana uğramış öfkesinin ardında yatan şeyi duydu. Sanki bu içgörü ona Zamanın Kemerinin kayıp genişliğinden gelmiş gibi, anladı; ve ağlamak istemesine rağmen kendini gülmeye çalışırken buldu. Ah, Clyme. Oh, Branl. Bu noktaya mı geldin? Bunca sadakat ve çabadan sonra, yapabileceğinin en iyisi bu mu?

İnançları *Haruchai* ırkını haklı çıkarmak için çok küçüktü. Aynı zamanda, Covenant için çok fazlaydılar.

Bu onların trajedisiydi. Onlar neredeyse
Bu yükü taşıyamayan yalnız ve kimsesiz bir adam için metafiziksel
bir anlam ifade ediyordu. Anlamlandırma görevi için yetersizdi,
hasta ve zayıf olduğu için değil - öyle olmasına rağmen - ama
sadece bir insan olduğu için, daha fazlası değil. Kendi
yetersizliklerini sonsuza dek aşmış olsa bile, aşağıdakiler için
aşkınlık sağlayamazdı
herhangi biri. *Harucha*'nin bunu kendi içinde bulması gerekiyordu,
onda değil.

Başka hiçbir şey onları bin yıldır rahatsız eden yaslarını
hafifletemezdi.

Ama onlar dev değillerdi: kahkahalara, hatta Covenant'ınki
kadar gergin ve kayıp dolu kahkahalara bile cevap vermiyorlardı.
Kalpleri farklı bir dil konuşuyordu.

Sanki uzaylı kurallarını pragmatik bir konuşmaya çeviriyormuş
gibi, "Sana saygı duyduğumu söylemiş miydim? Umarım
söylemişimdir. Brinn'in söylediği kadar incitici şeyler söyledim ama
sana kesinlikle saygı duymasaydım bunların hiçbirisi söylenmeye
değmezdi. Kendimi ölçmek için kullandığım standart sensin - ya
da kim olduğumu bu kadar çok düşünseydim sen olurdun. Senin
gibi adamların yaşamamı ya da ölmemi önemsemesi
benim hakkımda haklı olduğunu kanıtlama isteği uyandırıyor.

"Ama burada söz konusu olan şey -konuştuğumuz şey-
yapmamız gereken şey- benim yaşayıp yaşamamamla ilgili
değil. Bu Toprak, Solucan ve Lord Foul ile ilgili. Hasta olduğum
gerçeğinin taahhütlerimizi bizim yerimize seçmesine izin
veremeyiz.

"Sözler verdim. Şimdi onları tutma riskini almak zorundayım.
Bedeli ne olursa olsun ödemeye hazır olmalıyım."

Pusuda bekleyenle yaptığı anlaşma bir yalan üzerine kurulmuştu:
kendisinin *jheherrin* efsanesindeki Saf Kişi olduğuna dair yanlış
inanç. Bu yanlış telafi etmesi gerekiyordu.

Clyme ve Branl hiçbir şey söylemeden onu izlediler; onun
yorumlayabileceği herhangi bir ifade olmadan. Clyme yumruklarını
kalçalarına dayadı. Branl kollarını göğsünün üzerinde bir bariyer
gibi kavuşturmuştu. Onun bu onayının önemini kavradılarsa da
hiçbir işaret vermediler.

Yine de Covenant sanki devam etmek için onların rızasını
kazanmış gibi devam etti. "Ama bunun bedeli düşündüğünüz gibi

olmayabilir. Bu da benim hatam," diye hızla ekledi, "sizin değil.

"Kendim hakkında pek konuşmam. Muhtemelen size ya da herhangi birine hastalığının -cüzzamın- ölümcül olmadığını söylemedim. Cüzzamlılar ölmeden de uzun süre kötüleşebilirler. Genellikle cüzzamlı oldukları *için* başlarına gelen şeyler onları öldürür.

"Kastenessen beni durdurmadan çok daha fazla hasta edebilir. Kevin's Dirt kötü bir şey, ama onu kurtarmayacak. O sadece öyle olacağını düşünüyor çünkü o deli ve çaresiz.

"Bu arada cüzzam da mücadele ettiğimiz çoğu şey gibidir. Bir lanettir ama bazen bir lütuf da olabilir."

Krill'in parlaklığıyla geri çekilen çevredeki alacakaranlık derinleşiyor, yıldızları dünyanın kıyametine daha da yaklaştırıyor gibiydi. Aynı zamanda, Mütevazılar hem daha sağlam hem de daha sıradan görünmeye başladı; ölüm diyarından gelen amblemlere daha az benziyorlardı.

Belki istemeyerek, ama reddedilemez bir şekilde, kendi ahlaki gerçekliklerinden Antlaşma'ninkine çekiliyorlardı.

Artık kendinden daha emin olan İnançsız, "Bir de şu açıdan bak. Kuzgunlardan hiçbirinin neden beni ele geçirmeye çalışmadığını hiç merak etmedin mi? Beni yeterince çaresiz bıraktılar. Peki ben neden hâlâ buradayım? Elbette, Foul onlara beni almamalarını söyledi. Yüzüğümü almalarını istemedi. Ama neden itaat ettiler?

"O kadar uzun süredir onun hizmetkârları oldular ki, bağımsız düşünemediklerini düşünebilirsiniz. Bu da bir teori. Ama doğru olamaz. Öyle olsaydı, pek işe yaramazlardı. Tüm zamanını onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyerek geçirmesi gerekirdi. Hayır, onlara emir verebilmeli ve sonra istediği şeyi nasıl başaracaklarını bulurken onları yalnız bırakabilmeli. Kendi başlarına düşünebilmeliler.

"Ve onlar Tanrı'nın *Yağmacıları*. Güç ve yıkıma aç olmak onların *doğasında* var." Tıpkı Horrim Carabal gibi. "Peki neden bunca bin yıl boyunca bir kez bile beni ele geçirmeye çalışmadılar? Neden yüzüğümü almaya çalışmadılar?"

Covenant ellerini açtı, kısaltılmış parmakları Alçakgönüllülere ellerinin boş olduğunu ve bu tür görünümünün *Harucha*'nin metaneti kadar aldatıcı olduğunu gösteriyordu.

"Sanırım nedenini biliyorum. Pusuda bekleyen kişiye güvenebilmemizle aynı sebepten. Ve aynı nedenle onu kurtarmak

için elimden geleni yapmalıyım. Çünkü

Korkuyorlar. Hepsi korkuyor. Horrim Carabal Solucan'dan korkuyor. Ve Kuzgunlar, tabii ki Lord Foul'dan korkuyorlar. Ama cüzzamdan da korktuklarını tahmin ediyorum. Benimki kadar hasta bir bedene ve zihne sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğinden korkuyorlar. Tüm bu uyuşukluktan, kör olmaktan ve oynayacakları vahşi bir sihir varken bile kendilerini iktidarsız hissetmekten korkuyorlar."

Çelişkiye açılmış gibi omuz silktili; yine de her kelimeyle daha güçlü hissetti. "Belki de ben olmak Despiser olmaya çok benziyordur; öldürülemez kadar güçlü ve sonsuz olmasına rağmen kapana kısılmış, çaresiz ve umutsuzluk dolu. Diğer insanları ya da canavarları ele geçirdiklerinde, en azından ve nefret edip yok ederler. Benimle birlikte bunların hiçbirini yapamayabilirler."

Clyme ve Branl'ın sanki zihinlerinin kepenklerini kapatıyormuş gibi gözlerini kırptırdıklarını görünce belli belirsiz şaşırdı. aydınlattı. Ama o an kısıydı; bir titreşimden fazlası değildi.

Covenant, sanki bir inanç maddesini itiraf ediyormuş gibi sözlerini şöyle tamamladı: "İşte bu yüzden pusuda yatmanı kurtarabilirim. Bu yüzden cüzzamlı olmak zorundayım. *Turiya* beni ele geçirmeyi düşünmez bile. Cüzzam benim en iyi savunmam. Yeterince hissizleşirsem Lord Foul bile beni durduramaz."

Sonra nefesini tuttu. Arkadaşlarını okuyamıyordu: sadece öfke, boşvermişlik ve esneklik görüyordu. Argent onları yaktı. Güneşsiz günün fonuna karşı, ama kalplerini açığa vurmadılar.

Yanıt vermekte yavaş davrandılar. Belki de akıl almaz anı depolarını gözden geçiriyor, Covenant'ın iddiasını onunla olan tüm geçmişlerine karşı test ediyorlardı.

Clyme sonunda cevap verdiğinde, Covenant onun cevabına hazırlıklı değildi. Ne onun ne de Branl'ın tavırlarında, Alçakgönüllüler'in inkâr dışında bir cevap verebileceklerini ima eden hiçbir şey yoktu.

"O halde," diye sordu Clyme bir çan sesi kesinliğiyle, "Raver'ı nasıl takip edeceğiz? Artık bedeninin sınırlamaları tarafından engellenmiyor. Ranyhyn bile onun çevikliğine denk olamaz ve senin bineğin Ranyhyn değil. *Turiya* Herem'e yetişemezsek, pusuda bekleyen nasıl kurtulabilir?"

Covenant alacakaranlıkta Rallyn ve Hooryl'in Mishio Massima'yı da yanlarına alarak döndüklerini gördü. Binicilerini tekrar taşımanın zamanının geldiğini biliyor gibiydiler.

Nefesini sertçe verdi; kısa bir süre nefes nefese kaldı. "Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. "Bir şeyler düşünmem gerekecek."

O anda başarılı olacağına inanmıştı. Brinn gibi, Clyme ve Branl da ona ihtiyacı olan şeyi vermişti. Alçakgönüllüler onun yanında dururken, her şeyin mümkün olduğunu hayal edebiliyordu.

B Ama kendisi ve yoldaşları *Aliantha*'yı bulabilecek kadar uzağa gidene kadar düşünmeyi erteledi. Clyme ve Branl'ın onayını sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Ve açlıktan zayıflamış hissediyordu. Arkadaşlarıyla birlikte ata bindiğinden beri hiçbir şey yememişti.

önceki sabah erkenden uçurumdaki sığınaklarını terk etmişlerdi. Ranyhyn'in keşfettiği akarsular artık onu biraz rahatlatmıştı; ama su besin değildi ve kesinlikle hazine meyveleri de değildi. Toprağın sağlığının ve canlılığının zengin nimetlerini arzuluyordu. Bu olmadan, *Turiya* Herem'in başını çektiği bilmeceyi çözecek kadar net düşünemezdi.

Neyse ki Branl ve Clyme en son nerede gördüklerini biliyorlardı. *alianta*. Ve Covenant, Ranyhyn'in çobanpüskülü benzeri çalıların yerini Alçakgönüllü'nün rehberliği olmadan da bulabileceğinden şüphe duymuyordu. Yol ona uzun görünmüştü ama Clyme henüz alacakaranlık çökmeden ilk çalıyı işaret etti. Öğleden sonra.

Orada Covenant atından indi. Mishio Massima, yiyecek dışında hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi başını hemen otların üzerine eğdi. *Krili* tekrar taşıyan Branl, Covenant'ın yanında kalırken, Clyme daha fazla böğürtlen toplamak için önden gitti, böylece Covenant'ın yeterli bir yemek aramak için zaman kaybetmesi gerekmeyecekti.

Meyvenin ağzındaki ilk tadıyla birlikte Covenant, Brinn'in elinin fersahlar ve saatler boyunca kendisine uzandığını hisseder gibi oldu; ağrıyan alnına, hasarlı kaburgalarına ve hırpalanmış kollarına dokunarak

yenilenme ile. Kendi tarzında, *alianta* en az *Ak-Haru*'nun yardımı kadar bir armağandı ve bir o kadar da değerliydi. Alçakgönüllü'nün sormadığı sorulara cevap veriyordu.

Bunun için Covenant'ın *Turiya*'yı bulup durdurması ve ardından bir sonraki savaşa ve bir sonrakine geçmesi gerekiyordu. Pusuda bekleyenler için değil. Yavaş yavaş, amansızca yok olmalarına rağmen *Elohim* için değil. Linden için bile değil, her ne kadar onun için duyduğu acı ağlamayı andırsa da. Hayır, *alianta* için savaşmalıydı: hazine meyveleri ve Wraithler i  i n ; hurtloam ve Glimmermere ve Salva Gildenbourne, Andelain ve Toprak Kanı için; Ranyhyn ve Ramenleri için; ur-viller ve Waynhim için; ve Liand'ınki ya da Anele'ninki kadar yiğit ve değerli her ölümlü kalp için. Onların iyiliği için, Raver'a yetişmek zorundaydı. Bir yolunu bulmalıydı.

Açlığını bastıracak kadar yedikten sonra yavaş adımlarla yürümeye, meyve çiğnemeye, çekirdek çitlemeye ve konuşmaya başladı. Ayaklarındaki uyuşukluk, onu vertigoya doğru sürükleyen gevrek bir yüzeyde yürüdüğünü hissettiriyordu. Yine de sebat etti. Düşüncelerine inanmak için onları yüksek sesle duymaya ihtiyacı vardı. Ve onu sınırlarına bağlayan düğümleri gevşetmek için harekete ihtiyacı vardı.

Solucan geliyordu. Lord Foul'un zaferi her tereddütte, her gecikmede daha da yaklaşıyordu. Toprak, abartılı çabalar ve umuttan daha azıyla kurtarılamazdı.

Umut cüzzamlılara kolay gelmiyordu. Ancak Covenant, acımasız hayatta kalma ve umutsuzluktan daha iyi cevaplar olduğunu öğrenmişti. Sayamayacağı kadar çok arkadaşı ve aşkı ona bunu öğretmişti.

Kararsızca yemeğini yedi ve adımlarıyla toprağın üzerinde bir daire çizerek konuştu.

"Linden'i düşünüp duruyorum," diye mırıldandı.

Branl'la konuşuyordu. Bir elini sallayarak, arkadaşının dile getirmediği bir protestoyu reddetti. "Onu izliyordum. Onun hayatını neredeyse benimki kadar iyi hatırlıyorum.

"Kevin'in Nöbeti'ne ilk geldiğinde ölmüş olmalıydı. Anele'yle tanıştıktan hemen sonra bir *kaza* Nöbet'i yıktı. Tüm o tonlarca parçalanmış granit, gökten düşmüş gibi çöktü. Ölmeliydi.

ezilmiş olmalıydı. İkisi de posa haline gelmeliydi. Ama o onları hayatta tuttu.

"Kendi kendime soruyorum, bunu nasıl *yaptı*?"

Başka şeylere odaklanırken, ayağı takılmış gibi dengesini kaybetti. Neredeyse düşüyordu. Sinirleri aşırı derecede zayıflamıştı. Yine de bu tür ikilemlere aşınaydı. Duygu kaybı tıpkı İnançsızlık gibiydi. İdare edilebilirdi. Bazen bir kenara bırakılabilirdi. Ve doğru koşullar altında, bir tür güç haline gelebilirdi.

Despiser'ı başka nasıl iki kez yenebilirdi?

"İzliyordum," diye tekrarladı yürüyüşüne devam ederken. "Ne olduğunu gördüm. Yani, *tam anlamıyla* ne olduğunu. Zamanın dışına kaydı. Ve Anele'yi de yanında götürdü. Her nasılsa sebep-sonuç ilişkisini ve hatta normal yerçekimini atlayarak Anele'yle birlikte enkazın altına değil üstüne indi. Kemikleri bile kırılmadı.

"Ama *nasıl*? Bu güzel bir numaraydı. Bunu nasıl başardı?"

Covenant, Clyme'in dönüşünü uzaktan fark etti. Ama İnançsız, ağır çekimdeki baş dönmesi gibi garip bir şekilde dönüp duran çemberini kesmedi.

"Çok açık, gerçekten. Bunu vahşi büyüyle yaptı. Ne yaptığına dair hiçbir fikri olmamasına ve daha önce hiç böyle bir şey yapmamış olmasına rağmen yüzüğümü kullandı. Saf bir refleks olmalı.

Ham içgüdü. Ama bu kısmı önemli değil. Önemli olan, o *yaptı* Bunu. Bunun mümkün olduğunu kanıtladı.

"Eğer vahşi büyü Zaman Kemerinin kilit taşıysa, bir şekilde buna *katılır*." Bu sözler onun için yankılar uyandırdı. Tanımaktan kaçındığı anıları ima ediyorlardı. "Linden'in Joan'ın yaptığına tam tersini yaptığını söyleyebiliriz. Zamanın parçalarını parçalamak yerine, onların etrafında bir yol buldu."

Alçakgönüllüler sessizce onu incelediler. Yüzleri yılların yıprattığı oymalar kadar boştu.

"Pekâlâ." Covenant ne yaptığına farkında olmadan, denge sağlamak için kollarını açıyormuş gibi her yöne el kol hareketleri yaptı; sanki dünyayı kuşatmaya çalışıyordu. "O yapabiliyorsa, biz neden yapamayalım? Ne de olsa zavallı oğlum ve o lanet *croyel* yaptı. Kaydılar

onu geçmişe götürmek için zaman içinde. Mahdoubt da bunu nasıl yapacağını biliyordu. Ve mesafeleri aşarak

Melenkurion Skyweir. Hem Harrow hem de Ardent bunu nasıl yapacağını biliyordu. Öyleyse neden biz de aynı şeyi yapmıyoruz?"

Hatırlaması gereken bir şey vardı ama onu zorlamaya çalışmadı. Bunun yerine geçmişin ona kendi yöntemiyle ulaşmasına izin verdi.

Clyme, Hooryl'in sırtından aşağı kaydı. Tuniğinin eteklerini kaldırarak Covenant'a bir ziyafet dolusu hazine meyvesi taşıdığını gösterdi. Ama Covenant duraksamadı. Toprak'ın cömertliği için bile konuşmayı bırakamazdı.

"Cehalet, sanırım. Roger'ın, *Croyel*'in ve en azından bazı Insequent'lerin ne bildiğini bilmiyoruz. Bunu nasıl yaptıklarını anladıysam bile hatırlamadığıma eminim. Ve muhtemelen bu bilgiyi hak etmedik. Ancak bir şeyin mümkün olduğunu gördüğünüzde, cehalet daha az indirgenemez görünür. Teorileri denemeyi ya da sadece tahmin yürütmeyi göze alabilirsiniz çünkü neyi başarmak istediğinizi bilirsiniz."

Sanki bir lütuf gibi, aradığı anı ona geldi.

Zaman yaşamın kilit taşıdır, tıpkı vahşi büyüünün Zaman'ın kilit taşı olması gibi. Ölüler arasında, Theomach bunu söylemişti. *Tehlikede olan Zaman'dır.* Onun öğütleri Covenant'a Joan'la yüzleşmek için risk alma ilhamını vermişti. *Onu korumanın yolu Zaman'dan geçer.*

Bu en iyi ihtimalle şifreliydi; zor anlaşılırdı. Yine de yeterliydi.

Covenant aniden volta atmayı bıraktı, denge için bacaklarını dikti. Başı yavaşça dönmeye devam etti, ama alçakgönüllü ile olabildiğince net bir şekilde yüzleşti.

"Ve Loric'in *krili* bizim tek güç aracımız değil. Beyaz altınımız var." Yırtık pırtık tişörtünün altında Joan'ın alyansının asılı olduğu göğüs kafesine dokundu. "Eğer Linden benim yüzüğümü kullanabiliyorsa, ben de Joan'inkini kullanabilmeliyim."

Sen beyaz altının ta kendisisin.

Krill'in çok şey yapabileceğini hatırlayın.

Geçiş yapmadan Clyme'a, "Bana da biraz ver. Yapacak işlerim var ve hâlâ açım."

Niyetini nasıl gerçekleştireceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama başlamak için bir yer bulmuştu. Ve Ranyhyn'in ona yardım edeceğine güvenebilirdi.

Yeterince acı çekmişti. Şimdi de onu şaşırtmak istiyordu.
turiya Herem.

B Uzun zaman önce açlığını gidermişti. Cömertliği *alianta* onun tüm eksikliklerini gideriyor gibiydi. Her meyve damarlarını, kaslarını ve hatta alnında yazılı olan kaderi zenginleştirdi, ta ki neredeyse güçlü, neredeyse Sabit. Baş dönmesi tehdidi azaldı. Sağlık hissi bir tutam kadar belirsiz kaldı ama ayak bileklerinde ve el bileklerinde beklenmedik bir karıncalanma hissetti.

Hazır olduğunda Clyme'a teşekkür etti. Üstat'tan olabildiğince çok hazine meyvesi saklamasını istedi. Sonra Branl'dan *krilleri* istedi.

"Ne yaptığımdan emin değilim," diye itiraf etti. "Ama başka bir güç kaynağına sahip olmak bana her zaman yardımcı olmuştur." Elena'nın elindeki Kanun Asası. Foul'un Creche'sindeki Illearth Taşı. Sunder'ın *orkestrası*. Covenant, Despiser'ın zehri içgüdüsel savunmalarını, içgüdüsel isteksizliğini yiyip bitirene kadar dış katalizörlere veya tetikleyicilere güvenmişti. "Ve bu yüzük Joan'un, benim değil. Onu kullanmak kolay olmayacak."

Buna karşılık, Loric'in eldritch hançerini kullanma ayrıcalığını kazanmıştı. Bunun bedelini kan dökerek ödemişti.

Branl tereddüt etmedi. Sarılı bıçağı tuniğinin altındaki yerinden çıkararak İnançsız'a teslim etti.

Covenant hançeri eline aldı, ağırlığını ve ima ettiği gücü hissetti. "Şimdi ne olacak?" diye sordu, yine yüksek sesle düşünerek. Zamanın Kemer'i'nde geçirdiği bin yıla rağmen, teurji ihtimali onu hâlâ rahatsız ediyordu. Büyü Linden'a uygundu. Sağlık hissi ona yol gösteriyordu: kendini kontrol edebiliyordu. Covenant sadece bir cüzzamlıydı. Yine de onu korkutan tehlikelerden kaçmaya başlamak için çok fazla yol kat etmişti.

Linden'e kaç kez kendine güvenmesini söylemişti?

"Pekala, bir bakalım. Harrow ve Ardent'in yaptıkları şeyi *nasıl* yaptıklarını anlamıyorum. Bildiğim kadarıyla istedikleri zaman ortaya çıkıp kayboluyorlardı. Ama Roger ve *Croyel* başka bir mesele.

"Aralarında Linden varken birbirlerine baktılar. Başının üzerinde bir kemer oluşturmak için kollarını kaldırdılar. Kapı gibi bir kemer." İçgüdüsel olarak tekrar adımlamaya başladı. "Bir geçit. Ama ben bunu yapamam. Aynı anda iki yerde birden duramam."

Clyme ya da Branl ona yardım edebilir miydi? Bu fikri reddetti. *Haruchai* büyü kullanmazdı. Ellerinden geldiğince her türlü silahtan kaçınırlardı. Ve Antlaşma zaten Alçakgönüllülerin seçtikleri yasakların çoğunu ihlal etmelerini gerektirmişti.

"Kulağa bir çıkmaz gibi geliyor," diye mırıldandı. "Ama öyle olamaz." Omuz silkerek yükünü kaldırdı. "Belki de bu konuda yanlış düşünüyorum. Belki de Roger ve *Croyel* bir kapı yapmıyorlardı. Belki de sadece bir kapıya benziyordu. Belki de gerçekten başka bir şeydi. "Ne gibi?" Bir an için aklına hiçbir şey gelmedi. Sonra hissetti ki

bir olasılık dalgası. "Bir *muhafazaya* ne dersiniz? Roger ve *croyel* sihirlerini birleştirirken herkesi bir arada tutmanın bir yolu?

"*Bunu* yapabilirim."

"Ur-Lord?" diye sordu Clyme. Başka bir adamın sesi şaşkıncı. Alçakgönüllü'nün ses tonu sadece kibar bir ilgisizlik ifade ediyordu. "Ne demek istediğin bizim için belirsiz. Daha açık konuşun."

Aliantha ile beslenen Covenant'ın damarlarında heves gibi bir his zonkladı. Belki de cüzzamlılar her şeye rağmen umut edebiliyordu. "İzle," dedi sanki kendinden eminmiş gibi. "Atına bin." O

Humbled ve Ranyhyn'le arasındaki mesafeyi artırmak için birkaç adım attı. "Atım yanınızda kalsın. Hazır olduğumda size katılacağım.

"Ve *Turiya*'ya konsantre olun. Rallyn ve Hooryl istediğimizin bu olduğunu bilirlerse onu bulabilirler."

Arkadaşları tereddüt etmiş olabilir. Eğer öyleyse, o bunu görmedi. Dikkatini çoktan görevine vermişti.

Kolları hâlâ ağrıyordu. *Kriller* taşıyamayacağı kadar ağır görünüyordu. Brinn'in ve Arazi'nin yeteneklerine rağmen zayıf kaldı.

Yine de

Joan'ın evlilik yüzüğünü zincirinden çıkarmak için yarım elinin saplarını kullandı.

Ah, Joan- Yüzüğü bir dünya vaadi çevrelemişti ama hiçbir tutulmamıştı. Fırsatını bulursa, sondan önce daha iyi sözler vermeye niyetliydi.

Zinciri başının üzerinden geçirerek Joan'ın yüzüğünü sol elinin küçük parmağının kesik ucuna taktı. Zincir sallanırken, Anele'nin giysisinin kalıntılarını *krilden* çözdü ve kumaşı yüzük ile hançerin herhangi bir parçası arasında dikkatlice tuttu.

Mücevherin gümüş saflığı her yönden karanlığa meydan okuyarak parladığında durakladı. Gözleri mücevherin şokuna alışırken ışıltısıyla, durumunu değerlendirmeye çalıştı; girişmek istediği şeye uygunluğunu.

Bir zamanlar beyaz altından korkmuştu. Çaresiz olduğu, hiçbir şey yapamayacağı ve bu nedenle kendisinden hiçbir şey istenemeyeceği fikrine kesinlikle bağımlıydı. Bir zamanlar Başka bir sefer, yine vahşi büyüden korkmuştu ama tam tersi bir nedenle. Lord Foul'un zehrinden etkilenerek yüzüğünden çok kolay ateş çıkarmıştı. Herhangi bir provokasyonda korkunç bir yıkım ve kan dökme yeteneğine sahip olmuştu.

Şimdi kendini bu iki Antlaşmanın bir karışımı, bir alaşımı gibi hissediyordu: herhangi bir gücün sorumluluğundan korkan cüzzamlı ve şiddeti kısıtlamalara meydan okumakla tehdit eden zehirlenmiş adam. Kendini *her şeyi* başarırken hayal edebiliyordu *ama hiçbir şeyi* başaramıyordu,

*kahraman ve aptal
güçlü, çaresiz-
ve tek bir kelimelik doğruluk ya da ihanet
ile Dünya'yı kurtaracak ya da lanetleyecek
Çünkü o deli ve akli başında,
soğuk ve tutkulu,
Kayıp ve buluntu.*

Tıpkı her yerdeki cüzamlılar gibi, bocalamamak için kendine hatırlattı. Tıpkı hepimiz gibi. Hâlâ umursayan herkes gibi. Hepimiz aynı karmaşanın içindeyiz.

"Lanet olsun," diye kararsızca söylendi. "Tereddüt etmenin ne anlamı var? Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman."

Yaparsan lanetlenirsin, yapmazsan lanetlenirsin. Despiser'in en sevdiği oyun.

Covenant sanki vurulacakmış gibi irkilerek sol elini bıçağın kabzasından kurtardı ve Joan'ın yüzüğünü parlayan mücevhere vurdu.

O anda tüm vücudu ateş gibi oldu.

Yanıyordu ama yanmıyordu: tükenmeden parlıyordu. Lord Foul'un bir zamanlar onu öldürüp özgürlüğüne kavuşturduğu vahşi büyü seli kadar yakıcı hissetti ama yine de zarar görmedi. Etrafındaki alacakaranlık, aşılmaz bir karanlığa dönüştü, geçirimsizdi. Ama teolojisinin sınırları içinde gümüş hüküm sürüyordu. Eğimli çimler boyunca uzanan her bir ot parçasının kutsal görünmesini sağlıyordu; belirgin ve tarifsiz. Argent, Mishio Massima'yı aralarında tutarak Branl ve Clyme'ı Ranyhyn'lerinde aydınlattı: onları Covenant'ın hayal gücünün sayısız özünden cisimlendirmiş gibi güneşsiz dünyaya kazıdı. Rallyn'in ve Hooryl'in alnında amblemler parlıyordu. Ardent'in atı bile, gerçeklikler arasında koşmaya hazır bir büyücüyü andırıyordu. Covenant'ın damarlarındaki güç, onu nasıl kontrol altına alacağını bilemeyinceye kadar kabardı.

"Ur-Lord!" Branl ışık patlamasının içinden seslendi. "Dikkatli olun! Böyle bir kudret tehlikelidir!"

Ama Covenant sınırlarını biliyordu. Şu anki gücü ile geçmiş yaşamında sahip olduğu muazzam büyüklükteki güçler arasındaki farkı biliyordu. Her halükârda, bu kadar büyük bir güce dayanmak için hâlâ çok zayıftı ve bu yüzük onun değildi. *Krill* muhtemelen onun yarım elini yakıyordu. Tek bildiği, Joan'ın yüzüğünün onun parmağını yaktığıydı. Sadece acıyı hissedemiyordu.

Kasıtlı olarak sol elini yanına bıraktı ve hançeri sadece sağ eliyle kavradı. Bunu yaparken, ateş onu terk etti. Artık her yöne parlaklık ve alev saçmıyordu; artık sanki bedeni vahşi bir büyüymüş gibi ışık saçıyordu. Ama *krill*'in

Mücevher, ondan çağırıldığı parlaklığı koruyordu. Teurji bıçaktan su ya da kan gibi akıyordu.

Hemen eğilip Loric'in silahının ucuyla çimenlere dokundu. Bıçağın ağırlığının istediği kadar derine inmesine izin verdi ama *krilli* daha derine sokmak için hiçbir çaba göstermedi. Sonra kaba çimin, sanki coşkuyla dokunulmuş gibi kıpkırmızı olmasını izledi.

Krill'in dokunuşunun otları öldürdüğünü, kavurduğunu ve soldurduğunu görmekten korktu. Ama bir şekilde yıkıcı olmayan bir güç biçimini çağırmişti. Çimenler ölmek yerine, onun kestiği yerde parlamaya devam etti.

Çömeldi ve tökezleyerek hançeri otların arasında bir çizgi halinde sürüklemeye başladı.

İlerlerken kalbi sıkıştıyordu. Ranyhyn ve Mishio Massima'nın etrafında bir çember çizmek, onları vahşi büyüünün içine almak niyetindeydi. Ama elbette böyle bir hassasiyet onun için imkânsızdı. Bir çemberden ziyade, onun düzensiz bir taklidini yaratıyordu. Yine de ısrar etti; ve gümüşü çimenlere yapıştı.

Şimdi Joan'ın yüzüğünün bileğinde ve ön kolunda yarattığı özlemin zonklamasını hissedebiliyordu. Alyansı daha fazla güç için can atıyordu. Belki de Joan'ın onu nasıl kullandığını hatırlıyor ve onu mahvetmek istiyordu. Ama Covenant'ın kalbinde zarar verme isteği yoktu ve vahşi büyüye aşinaydı. Argenti zarar vermedi.

Sendeleyerek yönünü bulmak için etrafına bakındı. Sonra Loric'in hançerini otların arasından çekerek devam etti; bir dairenin kaba ve umut dolu alayını yazdı.

Kalbi daha sert atıyordu. Ciğerlerini sıkı, kaslarını yoran bir sakat kamburuyla bir adımdan diğerine sendeledi. Durmak istedi. Dinlenmek istiyordu. Tüm bu çabalamaya ve yetersizliğe bir son vermek.

Ama başka şeyleri daha çok istiyordu.

Yavaş yavaş atların arkasına geçti. Omzunun üzerinden, başladığı yeri görebiliyordu. Hâlâ hayatının kanıyla besleniyormuş gibi parlıyordu.

Hadi, cüzzamlı, diye kendini teşvik etti. Her seferinde bir adım at. Bir adım. Her seferinde.

Sanki otların arasında canlıymış gibi argenti yanına çekerek devam etti.

Clyme, "Amacınıza sadık kalın Lordum," diye ısrar etti.
"Tamamlanmak üzeresin."

Covenant alçakgönüllülere bakmadı. Dikkati cüzzamlı çemberinin ucuna, yalpalayan muhafazasına sabitlenmişti. Yorgunluktan başka bir nedeni olmadığı için nefesini tutuyordu. Kasları protesto için hıçkırıyordu. Son birkaç adımda neredeyse düşüyordu.

Onu beslemeye devam etmezse argent hızla solacaktı. Sırtını düzeltecek, nefes alacak ya da bineğine koşacak zamanı yoktu.

Bir şekilde bunu yapmak zorundaydı.

Ama daha risk almaya karar veremedi, Clyme onu ayağından yakaladı. Clyme'in kollarında kucaklanan Covenant atına taşındı ve dikkatlice eyere atıldı. Clyme Hooryl'in sırtına atlarken, Branl hemen Covenant'ın kolunu tutarak onu sabitledi.

Dünya dönüyor ve yalpalıyor gibiydi. Yeterli hava yoktu, asla yeterli hava olmadı; ya da Covenant nasıl nefes alacağını unutmuştu.

Branl ona, "Şimdi, Lordum," diye talimat verdi. "Şimdi olmalı." Muhafaza çoktan titremeye ve sönmeye başlamıştı.

Covenant'ın yoldaşları onun için kollarını kaldırdı. Loric'in *krilini* ve Joan'ın yüzüğünü başının üzerine kaldırdılar. Birlikte hançerin taşına beyaz altınla ikinci kez vurmasına yardım ettiler.

Sadece bir anlığına, İnançsız yeniden bir yangına, bir ateş ve teurji varlığına dönüştü. Sonra Ranyhyn ve Mishio Massima ileri atıldı ve dünya sanki varoluştan silinmiş gibi yok oldu.

Bineği dörtmala koşarken yere çarptığında, Covenant neredeyse koltuğunu kaybediyordu. Ayakları üzengileri bulamamıştı: kendini sabitleyemiyordu. Ve ardından gelen güç parıltısı

Başını. Eyerin içinde gevşekçe doldurulmuş bir çuval gibi yuvarlandı. Alçakgönüllüler'in desteği olmasaydı, düşebilirdi.

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. *Krill*'in parlaklığı çevresini sildi. Belki de sadece

Alacakaranlık. Gümüşün aydınlattığı atlar çimenleri dövüyordu: başka hiçbir şey tanıımıyordu. Tek bildiği, kendisi ve yol arkadaşlarının sadece bir düzine adım gitmiş olduğuydu.

Ama sonra Ranyhyn ve Mishio Massima dörtnala koşularını yavaşlatıp kolay bir dörtnal haline getirmeye başladılar. Vahşi büyüünün görüntüleri Covenant'ın zihninde hâlâ baş dönmesi gibi dönüyor olsa da, vücudu merkezini yeniden bulmaya başladı. El ve ayakları uyuşmuştu ama gövdesinin, kalçalarının ve uyluklarının sinirleri uyuşmamıştı. Refleks olarak tepki verdiler.

Yavaş adımlarla hançeri bineğine tehlikeli bir şekilde yakın tuttuğunun farkına vardı. Mishio Massima'nın ve kendisinin korunması için, ellerini koruyan kumaşı bıçağın üzerine çevirdi; mücevheri örttü.

Bir anda üzerine karanlık çöktü. Garip bir şekilde teselli gibi hissetti. Neredeyse "Bana merhamet edin" diyecekti. Onun yerine nefes almayı başardı, "Ne oldu? Neredeyiz biz?"

"Görünüşe göre, ur-Lord," diye yanıtladı Branl, "çabalarınız başarıya ulaşmış." *Krill*'i Covenant'tan aldı ve Anele'nin giysisine daha sıkı bir şekilde sardı. "Yaklaşık iki on fersah, belki de daha fazla yol kat ettiğimizi hesaplıyoruz. Ve yönümüz kuzeybatıya doğru. Sarangrave Düzlüğü'ne olan mesafe yarı yarıya azaldı.

"Güneşsiz bir dünyada zamanı tespit etmek zordur. Yine de biz onun geçişini fark edebiliyoruz. Bizim ölçülerimize göre, bu kasvet gerçek geceye teslim olmadan önce bir saat kaldı. Buraya gelişimiz tamamen anlık olmadı. Yine de kavrayışın ötesinde hızlıydık.

"Ur-Lord" -bir an için Üstat tereddüt eder gibi göründü- "eğer gücünüz ikinci bir çaba için yeterliyse, Sarangrave'in marşını kazanacağımızdan şüphe etmiyoruz. Belki de *Turiya* Herem pusuda bekleyenleri tehdit etmeden önce bunu başarabiliriz."

Bir saniye-? Covenant kendi kendine inledi. Cehennem ateşi! Hazır başlamışken güneşi de geri getirmemi iste. Alacakaranlık sanki onun baş dönmesinden kaynaklanıyormuş gibi etrafında dönüyordu; sanki onu saran alacakaranlığın kaynağı oymuş gibi. Bacakları ve sırtı bu yüke dayanamadı.

Eğer bir kez sendelerse -herhangi bir nedenle *krilli* otların arasından çekerse- her şeye baştan başlamak zorunda kalacaktı.

"Yorgunluğunuz çok açık," diye devam etti Clyme. "Ama *alianta* seni iyileştirecek." Covenant'a kalan hazine meyvelerini gösterdi. "O halde sana yardım edeceğiz."

"Bana yardım etmek mi?" Covenant sordu. Mishio Massima yumuşak bir şekilde ilerliyordu ama yine de yuvarlanan kütüklerin ya da eğik bir kayanın üzerinde oturduğunu hissediyordu. "Nasıl?"

Clyme havanın donuk griliği içinde onunla yüzleşti. "Bir yol bulacağız."

Covenant bakakaldı. Birkaç kalp atışından sonra, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Madem öyle diyorsun-"

Herhangi bir *Haruchai* onu ne zaman hayal kırıklığına uğratmıştı?

Ranyhyn anlamış gibi görünüyordu. Mishio Massima ile birlikte dörtnaldan tırıs ve ardından yürüyüşe geçtiler. Bir an sonra durdular.

Denge için bir eliyle eyerin boynuzunu kavrayan Covenant, yiyecek için Clyme'a uzandı.

Açlığı onu şaşırtmıştı. Daha önce yeterince yemişti; daha yeterliydi. Ancak ilk meyveyi ısırır ısırmaz, Toprağın besleyiciliğini arzuladığını fark etti. Nekahet dönemi zorlu bir görevdi; ve ilk vahşi büyü harcaması dayanma gücünü tüketmişti. Gelecekteki ihtiyaçlarını umursamadan, hevesle yedi.

Bir geleceği olmaması tamamen akla yatkındı.

Yine de *alianta*'nın tadı ve etkinliği onu kutsadı.

Birkaç yudum aldıktan sonra, yeni enerji onu olasılıklarla donatırken başındaki dönme azaldı. Sanki kaderini seçiyormuşçasına, Clyme'ın hazine meyvelerini mideye indirdi. Resmi olarak, bir pişmanlık eylemi gibi, her iki Alçakgönüllü'ye de teşekkür etti. Sonra da hazır olduğunu açıkladı.

Bineği ot biçme şanssı dışında her şeyden habersiz görünüyordu. Ama Ranyhyn'in gözleri endişeyle dönüyor ve kaslarında uzun titremeler oluyordu. Yorgun olduklarına inanmıyordu: onlar Ra'nın büyük atlarıydı; yem ve su sıkıntısı çekmemişlerdi. Aksine, yorgun olduklarını tahmin ediyordu.

Korkuyorlardı. Nereye gittiklerini biliyorlardı.

Pusuda bekleyenle ilgili bir şey... Mutabakat eski korkularına dair hikâyeler duymuştu, asla ustalaşamadıkları tek korkuydu bu. Hayır.

Bir zamanlar neden böyle bir korku hissettiklerini bildiğinden şüpheliydi. Şimdi o anı yok olmuştu, kusurlu zihnindeki çatlakları mühürlediğinde kaybolmuştu.

Pusuda bekleyen adamı düşünürken, kendi içinde bir sızı hissetti. Horrim Carabal'la ilgili kişisel anıları vardı; korkmak için özel nedenleri. Sarangrave'in pusuda bekleyeninin beyaz altından ve *krilden* korkması onu rahatlatmıyordu. Eğer *Turiya* Raver canavarı ele geçirmeyi başarırsa, Horrim Carabal Antlaşma'ya dehşetin yanı sıra kötülükle de karşı koyacaktı.

Yine de tereddüt etmedi. "Şimdi ne olacak?" diye sordu arkadaşlarına. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Sizi taşıyacağım Lordum," diye cevap verdi Clyme, "öyle ki *krilleri* çimenlere bastırmanız yeterli olacak." Hooryl'in sırtından indi ve Covenant'ın inmesine yardım etmek için kollarını uzattı. "Bu şekilde desteklendiğinizde muhafazayı daha hızlı tamamlayacaksınız."

Oluşturacağı herhangi bir dairenin Covenant'inkinden daha simetrik olacağını eklemedi.

"Ah, kahretsin," diye iç geçirdi Covenant. "Neden olmasın?" Clyme'in onu aşağı indirmesine izin verirken mırıldandı, "Ama daha az onurlu bir şey düşünememiş olman çok kötü. En azından hissettiğim kadar acınası görünmeye çalışmalıyım."

Alçakgönüllüler ona ifadesiz bir şekilde baktı. İkisi de cevap vermedi. Branl sakince Loric'in kılıcını teslim etti.

Covenant nefesinin altında küfrederek Clyme'a atların yanından uzaklaşırken eşlik etti. Yardım almadan hiçbir şeyi başaramamıştı; ama yine de yardımları nezaketle kabul etmeyi öğrenememişti. Cüzzamlı olmak ona tek başına düşünmeyi, hareket etmeyi ve yaşamayı öğretmişti. Kararlarını başkalarını tehlikeye atmadan vermeliydi.

Ne yazık ki bu görev için yeterince güçlü olduğunu iddia edemezdi. Clyme'la güvenli bir mesafeye ulaştıklarında sert bir sesle, "Hadi yapalım şunu. Artık gençleşmiyorum."

Kendine kızarak *krill*'in mücevherinden kumaşı çözdü. Aniden parlayan ışığın içinde sol yumruğunu kapadı ve Joan'ın yüzüğüyle garip taşa vurdu.

Bir kez daha sayıklamaya başladı. Güç damarlarında yandı, etinden alev aldı, ölmekte olan yıldızlara doğru fırladı. Ölümlü olmasına rağmen, tanrıların kaynaklarına sahip olduğunu hissetti.

Tanrıların

hissi korkunç ve lezzetliydi, vahşî bir büyü'nün yücetilmesiydi;

her şeyi yapabilirdi. Ama bu da kısa sürdü. Ellerini ayırır ayırmaz onu terk etti.

Yine de o anın etkileri, bir hayal ya da kehanet kadar canlı bir şekilde üzerine yapışmıştı. Clyme'in onu yerden kaldırdığını hissetmedi bile. Clyme'in alçaktan eğilerek onu çimlerin kolayca erişebileceği bir yerde tuttuğunun farkında bile değildi.

Hançerin bıçağı sanki kendi iradesiyle çimenleri delip toprağı kesene kadar battı ve Covenant'ın tokasını da beraberinde çekti. Sonra Clyme hareket etmeye başladı, böylece *kril* toprağı parlayan gümüşle dilimledi.

Clyme'in boyun eğmeyen kolları tarafından baş dönmesine karşı emniyete alınan Covenant, çimlerdeki çizgisini sürdüren güç akışını izledi

Joan'ın parmağında ağrıyan yüzüğünden yayılıyordu. Dolayısıyla, dolaylı olarak, kalbinin gizli girintilerinden geliyordu. Bu yüzden bu kadar bitkin ve bu kadar aç kalmıştı. Vahşi bir büyüyle kendi ruhunu harcadı.

Clyme'in acele etmesini istedi.

Clyme acele ediyor gibi görünmüyordu. Yine de mükemmel bir yarım daireyi çoktan tamamlamıştı. Covenant atların arkasından başladığı noktayı görebiliyordu. Birkaç kalp atışı içinde oraya ulaşacaktı.

Belki de Clyme çömelmiş, yengeçvari adımlarına rağmen bu kadar hızlı hareket ettiği için, belki de çemberi bu kadar kesin olduğu için, Mutabakat'ın gücü daha parlak bir şekilde parladı ve daha büyük bir mesafeye çeviri vaat etti. Alçakgönüllüler'in yardımıyla Aşağı Diyar'ı sınırdan sınıra sadece birkaç saat içinde kat edebilirdi.

Böylesine akıl almaz bir hızı düşünmek yine başını döndürdü. *Turiya*'yı durdurabilirse -ve en azından Horrim Carabal'ın Solucan'ın Diyar'a gelişinden sağ çıkmasına yardım etmek için bir şeyler yapabilirse- Linden'e yeniden katılmak için gerçekten zamanı olabilirdi. Kendi zorunlulukları ne olursa olsun onu bulabilirdi.

Eğer.

Sonra muhafaza tamamlandı. *Krill* gibi parlıyor, kasvete karşı kendini belli ediyordu. Clyme hemen ayağa kalktı. Koşarak Covenant'ı bineklerine doğru taşıdı. Covenant kendini toparlayamadan

Mishio Massima'nın eyerine oturdu. Clyme Hooryl'e binerken Branl onu sabitledi.

Covenant sanki kendini bir uçurumdan aşağı atıyormuş gibi yüzüğü ve mücevheri başının üzerinde bir araya getirdi.

Bir anda vahşi bir büyüye kapıldı; atlar dörtmala koşarken gerçeklik de yok oldu.

Zamanı algılayamıyordu. Nefes almak için hiç fırsatı olmadı. Kalbi atmıyordu ya da hayatını ölçtüğünü hissetmiyordu. Dünyanın yok oluşu bir göz kırpması kadar ani, başladığı anda tamamlanmıştı. Yine de zaman geçmiş olmalıydı. Dünya yeniden ortaya çıktığında, atlar Mishio Massima'nın tüm gücüyle engebeli yamaçları aşarak koşmaya devam ediyordu. Ve yarı aydınlık, kasvetli-

Alacakaranlık derinleşmişti. Atlar *kril* ışığının merkezinde dörtmala koşuyordu; ama onun ötesinde karanlık bir duvar gibi katı görünüyordu. Covenant ve Alçakgönüllüler gölgeler diyarına at sürmüşlerdi ya da gece çökmüştü.

Sarsılırken, "Şimdi neredeyiz?" diye sormaya çalıştı. Ama boğazı kelimeleri çıkaramayacak kadar sıkıydı.

Ancak bir süre sonra atlar yavaşlamaya başladı ve Branl onu *krili* örtmeye teşvik etti. "Artık onun ışığıyla kör olmadığında, Sarangrave'in yakın olduğunu anlayacaksın. Batıya bir taş atımı uzaklıkta."

"Burada *turiya* Herem'in kokusu güçlüdür," diye ekledi Clyme. Sesi Branl'inkinden daha keskindi, öfke ya da beklentiyle kabarmıştı. "Yine de geç kaldığımız anlaşılıyor. Koku bizden önce sulak alana giriyor. Gerçekten de-" Üstat sanki havayı tadıyormuş gibi durakladı.

Sonra da şöyle dedi: "Bir mücadele, bir güç yarışı seziyoruz. Çılgınlık belli bir mesafeden suları kamçılıyor. Bir savaşın başladığını düşünüyoruz."

Başladı-? Alarm Covenant'ın sinirleri boyunca asit gibi aktı. Bir anda baş dönmesini, yorgunluğu ve bitkinliği unuttu. "Cehennem ateşi," diye homurdandı. "Bu benim hatam. Çok uzun sürdü." Toparlanıyor. Düşünüyordu. "Şimdi bunu zor yoldan yapmam gerekecek."

Loric'in hançerini örtmek yerine başının üzerinde tuttu. Bir işaret-

Yaklaşan geceye karşı hayalet gibi görünen karmakarışık çalılar ve budaklı ağaçlar Covenant'ın solunda görünür hale geldi: gümüş ışıktaki ağarmış kemikleri andıran kollar ve dallar; mızrak çalılıklarına benzeyen saz kümeleri; sedefli çiçekleri olan karanlık yüzen yastıklar; zararlı pislikler; aydınlanmayı reddedecek kadar siyah olan sorunlu sular. Kirli hava durgunluk ve çürümeyle, cesetlerin kokuşmuş kalıntılarıyla yoğunlu. Feter Covenant'ın bağırsaklarında düğümler oluşturdu. İçgüdüsel olarak uzaklaşmak istedi.

Yine de Ranyhyn ve Mishio Massima, sanki Covenant'ın en büyük arzusu buymuş gibi, *turiya* Herem'in Sarangrave Düzlüğü'ne girdiği bölgeye doğru ilerledi.

Cehennem ve *kan*. Buna hazır değildi. Zaten katlandığı onca şeyden sonra buna hazır değildi.

Kör sınırları bile Rallyn ve Hooryl'de toplanan kalıtsal korkuyu hissetti.

"Ur-Lord." Branl elini uzatarak *krili* istedi, sanki Clyme ile birlikte pusuda yatan için savaşabileceklerine inanıyormuş gibi Covenant'ın yerine.

Ama Covenant tek kılıcını, tek ışığını sakladı. Yoldaşlarını Horrim Carabal'ın arazisinin iğrenç bataklıklarında riske atmaya hiç niyeti yoktu.

Uzaklarda, çalılıkların ve ağaçların, çalılıkların ve bataklık otlarının arasında, ona yüzyıllar önce pusuda bekleyenle karşılaşmasını hatırlatan hastalıklı bir gümüşün titreşimlerini yakaladı.

İçgüdüsel olarak, canavarın kendi gücünü kullandığına inanıyordu. Raver'a karşı kötü niyetli ayinler. Horrim Carabal *Turiya*'nın sahipliğini kabul etseydi, savaş olmazdı.

"Ur-Lord?" Branl tekrar sordu.

Lanet olsun! Covenant harekete geçmek zorundaydı. Çoktan geç kalmıştı. Pusuda yatanın sıkı bir mücadele verdiğine inanmayı seçti; ama Raver, Horrim Carabal'ın akıl almaz cüssesinin giderek daha fazlasına hâkim oldukça, canavarın direnci zayıflayacaktı. Yakında Pusuda Bekleyen boyun eğmeye başlayabilirdi.

Atlar aradaki mesafeyi kapatırken Covenant sesini yükseltti. "Feroce'a ihtiyacımız var! O bataklığa girmeyeceğim. Bu sulardan bazıları etleri kemiklerden ayırabilir." Bu karar, en azından onun

yoldaşlar onaylardı. "Ve pusuda bekleyenle başka nasıl iletişim kuracağımı bilmiyorum!"

"Çok geç kaldık," diye karşı çıktı Branl. "Raver şimdiden hak iddia ediyor-"

"Ama henüz kazanmadı," diye karşılık verdi Covenant. "Horrim Carabal *çok büyük*. *Turiya* tüm Lurker'ı bir anda ele geçiremez. O canavarın bazı parçaları karşı koyuyor olmalı.

"Hala direnebiliyorken onunla konuşmam gerek!"

Lord Foul'un hizmetkârı zafer kazanırsa, Horrim Carabal korkunç bir düşman olacaktı.

Clyme'in tutkusu özel bir reddedişle beslenerek daha da güçlendi. "Pusuda bekleyenlerin yardımcılarını nasıl çağıracağımızı bilmiyoruz."

"O zaman kendilerini çağırmaları gerekecek," dedi Covenant. koptu. Eğer onun işaretini fark edebilirlerse. Beyaz altından ve Loric'in *krillerinden* duydukları korku onları onun varlığından haberdar ettiyse. "Eğer yapmazlarsa, ittifakın ne faydası var?"

Sulak alan yakındı: Rallyn ve Hooryl için çok yakındı. Korkuları parlayan gözlerinden, adımlarını gölgeleyen titremelerinden anlaşılıyordu.

"Durun!" Covenant atlara bağırdı. "Burada durmak istiyorum!" Sonra bir bacağını Mishio Massima'nın sırtına doğru salladı; üzengide durdu ve yere düşmek için kendini hazırladı.

Hooryl ve Rallyn buna uydu. Ardent'in bineği aralarındayken, keskin sarsıntılarla yavaşladılar ve neredeyse dizlerini kilitlediler. Yarım düzine adım sonra, ateşleri çıkmış gibi titreyerek durdular.

Covenant bir anda kendini bıraktı ve çimlere vurdu, Sarangrave sınırına doğru koştu ve *krili* salladı: onu fark edebilecek herhangi bir varlığa veya yaratığa bir işaret.

Clyme ve Branl, sanki onun önceden planlanmamış hücumunu bekliyorlarmış gibi Covenant'a eşlik ettiler. Argent renginin geniş dalgaları arasında, geniş sulak arazi kadar hayalet gibi görünüyorlardı; Ölüler kadar sürgüne karşı savunmasızdılar. Yine de onlar *Haruchai*'ydi, verdikleri sözler kadar sağlamdılar. Covenant onlardan şüphe etmedi.

Ama şimdi onlardan korkuyordu. *Ak-Haru*'ları onları ağır bir şekilde yargılamıştı.

-Ravers'a karşı eski bir kin besliyorlardı. O ürperdi

Onları geride bırakmaya niyetli olduğunu öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini hayal edin.

"Buradayım!" diye bağırdı ıslak zemine çarpıp durduğunda. suyun kenarında. "Bir ittifak yaptık! Bunu korumak istiyorum ama *beni duymazsan* yapamam!"

Turiya'nın bataklığın ne kadar içinde olduğunu bilmesi gerekiyordu. yayılmıştı. Ve oraya gitmesi gerekiyordu; çatışma noktasına, mücadelenin kalbine. Önce Raver'ın önüne geçmezse denediği hiçbir şey işe yaramayacaktı.

Lord Foul'un hizmetkârını, Colossus'un kadim gücünü *yasaklayacak* gücü istiyordu; ama bu bilgi kaybolmuştu.

Uzaktaki çatışmalarla sarsılan Covenant'ın ayaklarının dibindeki su, pisliğine ve çamuruna karşı kabardı. Minyatür gayzerler gibi küçük bitki fışkırmaları havaya yükseliyor, sonra tekrar balçığın içine çöküyordu. Uzaklardan gelen gök gürültüsü gibi anlaşılmaz bir öfke çığlığı duyduğunu sandı; ama rahatsız edici suların şırıltısı ve şakırtısı arasında emin olamadı.

sulak alan. Gözlerini Feroce'un ipuçlarını aramak için zorladı ama *krilin* parlaklığı ulaşamayacağı her şeyi görmesini engelledi. Dikkat çekmek için tekrar bağırdı ama hâlâ duyulduğuna dair bir işaret yoktu.

"Allah *kahretsin!* En azından onurlandırmaya *çalışmama* yardım etmeyeceksen bir ittifakın ne faydası var?"

Hiçbir şey.

"Ur-Lord," diye teklif etti Clyme, "seni taşıyacağız. Uzakta olsa da çatışmanın farkındayız. Seni, etkili olma umuduyla saldırabileceğin bir yere götüreceğiz."

"*Ne kadar* uzak?" diye hırladı Covenant. "Fersahlar mı? Beni bu şeyle fersahlarca taşımaya çalışırsan başına neler geleceğini hayal edebiliyor musun?" Eliyle bataklığı işaret etti: bataklıklar ve bataklıklar; bataklıklar; derinlikler ve sığlıklar; kezzap kadar sert zehirli havuzlar. "Ve *Turiya* hareket etmeye devam edecek. Ya sizin gidebileceğinizden daha hızlı ele geçirirse? Hayatlarımız boşa gider."

Tekrar Sarangrave'e dönerek, "*Feroce'a ihtiyacım var!*" diye bağırdı.

Paniğe kapılmak için vakti vardı -ve telaşının ardında, kurtulma ihtimalinden dolayı gizli bir rahatlama olduğunu itiraf etmek için de vakti vardı.

Sonra Clyme bir kez başını salladı. "Ur-Lord, size cevap

verildi." Cehennem ve kan-"Nerede? Ben bir şey
göremiyorum."

Covenant, Illearth Taşı'nın ipuçları gibi yeşil titreşimler, hasta ve çürüyen krizopraz renginde bir güç yaklaşımı bekliyordu. Ama şakakları ağrıyana kadar aramasına rağmen *kril ışığı* ve karanlıktan başka bir şey bulamadı.

"Başka durumlarda," diye yanıtladı Branl, "Feroce'u avuçlarında ateş taşırken gördük. Yine de Üstatlar onları geçmiş yüzyıllarda gözlemlediklerinde, Sarangrave içinde alevler olmadan hareket ediyorlardı - aslında, herhangi bir belirgin büyü olmadan. Sadece sulak alandan ayrıldıklarında büyüye ihtiyaç duyduklarını tahmin ediyoruz.

"Yine de onları fark ediyoruz. Şimdi iki kişi yaklaşıyor." İki kişi mi? Covenant baktı ve hiçbir şey göremedi. Sadece iki mi? İki tane yeterli olur mu?

İşığın sınırında bir hareket bulanıklığı fark etti. Yaratıklar sinsiydi, çalı kümelerinin arkasından sürünüyor, zararlı otların ve mirkweed'in arasından geçiyor, işkence çekiyormuş gibi kıvranan ağaçların arasında çömeliyorlardı. Daha önce karşılaştığı pusuda bekleyenlerin ürkekliğini hatırladı. Ona *Saf Olan, metalin ve ıstırahın koruyucusu* demişlerdi ve ondan korkuyorlardı. Yüce Tanrılarının emri olmasaydı, onun huzuruna çıkmaya cesaret edemezlerdi.

Ama onların korkak cesaretine ayıracak zamanı yoktu. "*Bekliyorum*, lanet olsun!" diye bağırdı. "Bir söz verdim ve bunu tutmaya niyetliyim! Yüce Tanrınızın bana *ihtiyacı var!*"

Yapraklar biraz uzakta hışırdadı. Geçen bedenler suların durgun sıkıntısıyla çelişiyordu. Beklenmedik anlarda, Feroce'un büyük yuvarlak gözleri gümüş yansımaları yakaladı. Covenant'ın göğsüne ulaşacak kadar uzun değillerdi. Ve onlar çaresizce korkuyordu. Çıplak ve tüysüz, sadece Korkularını yöneten buyruklar, sanki Antlaşma'nın onları bir bakışta söndürebileceğine inanıyorlarmış gibi siperlerin arasından kayıyor ya da yastıkların ve çalılıarın altına saklanıyorlardı.

Ama sonunda ortaya çıktılar. Bataklığın sınırında, *krillerin* ışıltısını göze aldılar.

Feroce irkilerek zümrütten bir oluk çıkardı. avuçlarının içine aldılar. Sonra çamurun üzerine süründüler.

Sarangrave'in sınırında. Orada, Antlaşma'nın önünde durmuş, yalvararak sinmişlerdi.

"Merhamet et!" diye inlediler, sanki tek bir sesi, tek bir zihni paylaşıyorlarmış gibi. "Sen Saf Olan'sın. İğrenç bir metal kullanıyorsun ve acı veriyorsun. Öyle bir acı ki! Yine de Yüce Tanrımızın ittifakını kabul ettin. Feroce kendisine sunulan hizmeti tamamlamak için pek çok canını teslim etti. Şimdi bize merhamet et. Daha önce yaptığın gibi, kurtaran Saf Kişi ol.

"Yüce Tanrımız kendisine saldıran dehşete dayanamaz."

Ses tonları acınasıydı ama Mutabakatçı nazikçe karşılık veremeyecek kadar baskı hissediyordu. "Ben Saf Olan değilim," diye karşılık verdi. "Hiçbir zaman Saf Olan olmadım. Ama verdiğim sözleri tutmaya çalışıyorum."

Gerçekte, pusuda bekleyen için savaşacağını taahhüt etmemişti. Kasıtlı olarak bu güvenceyi vermekten kaçınmıştı. Ancak ona göre Horrim Carabal aralarındaki anlaşmanın şartlarını aşmıştı. Her ne kadar adını koyamasa da, Pusuda Bekleyen'in Ülke'nin savunmasında oynayacağı bir rol olduğuna inanıyordu.

"Şu anda," diye devam etti duraksamadan, "yapamam. Çok uzaktayım. Yüce Tanrınız için savaşacağım ama önce onun bana yardım etmesi gerekiyor. Beni ihtiyacım olan yere götürmeli."

Feroce, sanki sadece onun inkârını duymuşlar gibi, "Değil mi?" diye mırıldandı. "Sen Saf Olan değil misin? Anlayamıyoruz." İtirazları bataklıkların uğultusuna, kurbanlarından mahrum kalmış bataklığın emişine benziyordu. "Vahşi metali kullanıyorsun. Acı veriyorsunuz. Yüce Tanrımıza öyle bir ıstırap verdiniz ki, sizi duymaktan korkuyor. Sizin Saf Olan olmanız gerekmektedir. Başka bir şey yok."

"Dur!" Covenant sert bir şekilde talep etti. "Bana ne istersen söyle. Bunun için zamanımız yok.

"İşte!"

İyi niyetini göstermek için çılgınca, *krilin* mücevherinin ve bıçağının etrafına kumaş sardı. Işık anında kayboldu. Gece bölgenin üzerine çöktü: Hançeri örtmenin bıraktığı boşluğu doldurmak için acele ediyor gibiydi. Feroce'un ateşleri sadece kendilerini gösteriyordu.

Covenant aceleci ve beceriksizce, sarılı bıçağı kot pantolonunun beline soktu, sonra Joan'ın yüzüğünü parmağından çıkarıp

Zinciri kafasına geçirdi, bandı gömleğinin altına attı; kendini savunmasız gösterdi.

"Savaşmak için metale ihtiyacım olacak." Korku onu vahşileştirdi. "Ve Yüce Tanrınıza zarar vermem gerekecek. Ona *çok kötü* zarar vermeliyim. Enfeksiyonu kesmem gerek" diyerek *Turiya*'nın sahip olduğu her parçayı koparır. "Bilmiyorum.

başka bir yol." Bir Raver'ın nasıl öldürüleceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ama *beni ihtiyacım olan yere götürmezse* hiçbir şey yapamam!"

Pusuda bekleyen devasa bir şeydi. Çok büyük hasarlara dayanabilirdi.

Yaratıklar hep bir ağızdan, sanki o bir şey yapmış gibi titrek bir çığlık attılar. Onları yumuşak bedenlerinin derinliklerine kadar dehşete düşürdü. Ateşleri yükseldi; alçaldı. Alevler parmaklarının arasından aşınmış et ya da döküntü gibi damlıyordu.

Covenant hayal kırıklığı içinde küfretti. Buraya daha erken gelmeliydi. Bu kadar kolay yaralanmasaydı, bu kadar ölümlü olmasaydı-

"Ur-Lord," diye uyardı Branl. "Kendini hazırla. Yine cevap veriliyor."

Antlaşma görmek için çabalarken, suların içinden karanlık bir şekil yükseldi.

Karanlıkta sadece daha koyu bir siyahlık olarak görülebilen bir dokunaç, sanki göklere uzanıyormuş gibi yükseldi ve yükseldi. Bir sedir kadar kalın, bir karaağaç kadar uzundu. Yüzeyi çaresizlikle kıvranıyordu. Kevin'in Kirine rağmen, Covenant pusuda yatanın gücünü, acı açlığını hissetti.

Üstüne uzanan kolu, insanlık dışı duyularla avının tadını arıyor gibiydi.

Covenant'ın dokunaç ya da Feroce'a "Yoldaşlarımı burada bırakın. Bana yardım edemezler. Onlara daha sonra ihtiyacım olacak."

Sonra dokunaç aşağıya indi. Kırılan bir kırbaç gibi etrafını sardı. Parmakları gömleğinin, kot pantolonunun ve uzuvlarının mümkün olan her yüzeyini kavradı. Sarmallar kollarını sertçe iki yanına sıkıştırdı. Bir kalp atışı sonra dokunaç geri sıçradı; onu korkunç bir kolaylıkla havaya kaldırdı.

Harucha'den hiçbir yanıt duymadı. Sadece Feroce'un sesi karanlığın içinde çelimsiz ve çılgınca yankılanıyordu.

"Saf Olan olduğunuza inanmaya çalışın."

Göz kırpması kadar kısa bir an içinde, Alçakgönüllülerin Horrim

Carabal'ın yardımcılarını ele geçirdiğini gördüğünü sandı. Sonra
pusuda bekleyen

Sanki canavar onu Sarangrave Düzlüğü'nün kalbine fırlatmak istiyormuş gibi gökyüzüne doğru fırlattı.

Cehennem ateşi! Kollarını hareket ettiremiyor, zorlukla nefes alabiliyordu. Kara ağaçlar ve karanlık dereler sanki bir uçuruma dalıyormuş gibi altından akıyordu. Eğer pusuda bekleyen kişi onu ölüme fırlatmazsa, canını alacaktı.

İttifakınız anlık bir şeydi.

Feroce, Yüce Tanrıları *turiya* tarafından ele geçirilmiş olsaydı farklı tepki verirdi. Alçakgönüllüler Antlaşma'yı korumaya çalışırdı. Ancak pusuda bekleyen kişinin niyetini anladığından emin olamazdı ya da ne kadar zahmetsizce ezilebileceğini bilemezdi.

Yön ya da mesafe için hiçbir ölçüsü yoktu. Sulak alan, altında bir katarakt gibi kaynıyordu. Gece her ufku körleştiriyordu. Kulaklarındaki rüzgârın uğultusu nabzının çarpıntısını örtüyordu. Fırlatıldığında, çarpıp ölmeden önce fersahlarca yükselirdi.

Hiçbir uyarı olmadan, sarmallar onu aşağı doğru çekti. Ciğerlerini doldurmaya bile çalışmadan Horrim Carabal onu bir havuza çarptı ve zehir kokan derin suya gömdü. Eğer gözlerini sıkıp kapatmasaydı, gözleri yuvalarında mahvolacaktı.

Ama dokunaç durmadı. Sanki hiçbir maddesi yokmuş ve havaya ihtiyaç duymuyormuş gibi, onu bataklığın üzerinde taşıdığı kadar kolay bir şekilde suyun ve çamurun içinden geçirdi.

Canavar ona zarar vermek istememişti. Beyaz altından ve Loric'in *krilinden* korkmak için iyi bir nedeni vardı. Vahşi büyüden korkmak için iyi bir sebep. Ama ne kendi gücünü ne de Covenant'ın gücünü anlıyordu.

Zayıflık. Hava almak için ölüyordu. Yozlaşmış su onu bir karınca sürüsü gibi sokuyordu, ısıırıyordu ve sonu gelmiyordu. Boğulma, dehşet ve acının yanı sıra, sanki sadece varlığı zehirli suları alevlendirmeye yetiyormuş gibi, sadece yeni başlayan bir ateş hissediyordu.

Ama acıyı iyi tanıyordu. İnsani ve kaçınılmazdı: görmezden gelebilirdi. Ve korku öfkeye benziyordu. *Sen beyaz altın*. Korkusu bir öfke biçimine dönüştüğünde, özgürlüğüne giden yolu yakabilirdi.

Boğulma tamamen daha kötüydü. Boğulmak daha kötüydü. Boğulma *tehlikesine* daha kolay dayanabilirdi. Boğulmak çaresizlikti. Sadece düşüncesiz bir çılgınlığa yol açtı.

Hava alması gerekiyordu. *Hava alması gerekiyordu.*

Ya da barışa sahip olmalıydı: son karanlığın sessizliği, sessiz ve mutlu: her talep ve arzunun teslimiyeti.

Hava ya da barış: biri ya da diğeri. Ona ikisi birden verilemezdi. Ama o hava istiyordu.

Bunu asla başaramayacaktı. Zaten başarısız oluyordu.

Yine de verili bedeni kendi zorunluluklarını, kendi zorunlu çabasını hatırladı. Kendini ölümü soluma dürtüsüne karşı kilitledi-

-Ta ki pusuda bekleyen kişi onu aniden yukarı çekene kadar.

Hiçbir şey bilmiyordu; hiçbir şey hatırlamıyordu; akışkan karanlıkta değişen telaşını yorumlayamıyordu. Ama Linden'in onun için biçimlendirdiği beden, bilinçli seçimler gerektirmeyen katı kurallarla yönetiliyordu. Dokunaç onu sudan çıkarıp yukarı doğru iterken, göğsündeki basınç patlayacak gibi oldu.

Patlayarak hava buldu.

Bir süre için, sefil soluk alıp verme ve yaşam dışında hiçbir şey yoktu. Göz kapaklarının içindeki boşlukta, kafasının içinde yutulmuş yıldızlar gibi lekeler yüzüyordu. Hava ve kör hareketinin rüzgârı, suların acısını eşek arıları kadar vahşi hissettirene kadar şiddetlendirdi. Aldığı her nefes tumid ve rütbesizdi, alması zordu. Gece, cevabı olmayan sorularla ona işkence ediyordu.

Saf olduğunuza inanmaya çalışın.

Görmek zorunda olduğu için dışarıya doğru bir bakış attı ve orada da yırtılmış kamaşmalar buldu.

Gözlerinden yaşlar akıyordu. Işık görüşünü bulandırdı. Parlaklık, vahşi büyüünün alaşımlı berraklığına benzemeyen zehirli bir gümüş rengiydi. Ve Illearth Taşı'nın öldürücülüğünü andıran zümrüt rengi bir alt tonla lekelenmişti. Bunu anlayamadı. Dokunaç onu bir o yana bir bu yana sallayarak kendi ateşli sorularını sordu. Bu Sarangrave'in kirli suları derisine pul gibi yapıştı. Her yerinde kabarcıklar oluştuğunu hissetti.

Ama gözyaşları acı mineralleri ve kötülüğü yıkadı. Gözlerini hızla kırıştırarak görmeye başladı.

Altında küçük bir göl büyüklüğünde bir havuz uzanıyordu. Dokunaç kıpırdandıkça bir o yana bir bu yana savruldu. Yüzeyi bir ışıkla parlıyordu.

sedefli berraklık nekroz kadar tehlikeli.

Suyun derinliklerinden iki dokunaç daha yükseldi. Kuleler kadar kalın, yılanlar kadar esnek, kuşatma motorları kadar güçlüydüler. Ve savaşa kilitlenmişlerdi. Biri diğerine saldırırken, diğeri meşeleri devirecek darbelerden kaçınmak için kıvranıyordu. Hareketlerinin şiddeti havuzu köpürttü. Onların mücadelesi Gölgele sulak arazide çığlık gibi yayıldı ama ışığı söndürmedi.

Saldıran kol diğerinin dikkatini dağıtmak için çalım attı. Bir an sonra, saldırgan kendini bir ilmik gibi su hizasındaki düşmanının etrafına attı. Kement gerildi ve gerildi, görünüşe göre diğer kolu ikiye ayırmaya çalışıyordu.

Covenant ilk başta ne olduğunu anlayamadı. Sonra fark etti. Lurker kendisiyle savaşıyor gibi görünüyordu ama savaşıyordu. Raver'a direniyordu. Covenant, *Turiya*'nın yüksek sesli kötü niyetini dokunaç yakaladı. Raver'ın canavar üzerindeki hâkimiyeti bir kol boyunca buraya kadar ulaşmıştı. Şimdi Horrim Carabal, *Turiya* daha fazlasını ele geçirmeden önce ele geçirdiği parçayı koparmaya çalışıyordu.

Sonu hüsrarla biten bir mücadele: Pusuda bekleyen yeterince sıkı kenetlenemiyor, kendini yeterince hızlı parçalayamıyordu. Ve Raver'ın ürkmesini ya da çekinmesini sağlayamadı çünkü Raver korkmuyordu. Canavarın kendi kolunu yakalamasından birkaç dakika sonra Covenant, *Turiya* Herem'in kötülüğünün daralmayı aşip daha uzağa yayıldığını gördü.

Pusuda bekleyen o kolu bıraktı, yeni bir tutuş denedi. Canavar başka ne yapabilirdi ki? Ama bu şekilde kendini koruyamazdı. Gerçek apaçık ortadaydı. Raver'ın gaddarlığı çok kolay hareket ediyordu. Pusuda bekleyen, *Turiya*'yı bir yerde durdurmayı başarsa bile, Lord Foul'un hizmetkârı sahip olduğu şeyi başka bir dokunaca kaydıracaktı.

Karanlık gökyüzüne ürkek bir çığlık yayıldı. Havuzun etrafında pusuda bekleyenlerin tapınanları toplanmıştı, yüzlercesi. Bazıları bellerine kadar suyun içindeydi; diğerleri ise havuzun kenarına doluşmuştu. Hepsinin ellerinde yeşil ateşler, parlak çaresizlikler parlıyordu. Feryatları dehşetin ulumasıydı. Ama elleri ve alevleri birlikte hareket ediyor, bir alçalıp bir yükseliyor, bir yakarış gibi bir o yana bir bu yana sallanıyorlardı.

Uzakta, arkalarında, sayısız zehre rağmen çaresiz, eziyet çeken bitki örtüsü ve korkunç akarsular uzanıyordu. Işığın ötesinde kuşatılmış karanlık uzanıyordu.

Feroce'lar Yüce Tanrılarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Yaptıkları şey kesinlikle bu muydu? Ama Covenant'ın neyi başarmaya çalıştıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

O zaman anladı.

İki gece önce, Gündoğumu Denizi'nin yukarısındaki mağarasında, Pusuda Bekleyen'in yaratıkları ona beklenmedik bir yardımda bulunmuştu. Kendilerine özgü teurjilerini kullanarak, Harrow'un secde halindeki destrier'inin tutsak doğasını geri kazanmasına neden olmuşlardı. *Ona güç vermedik. Veremeyiz. Ama ne olduğunu hatırlamasını sağladık.* Bu armağan, canavarın Covenant'ı mümkün olabileceğini düşündüğünden daha uzağa taşımalarını sağlamıştı.

Şimdi Feroce'lar sahip oldukları tek güçle Yüce Tanrılarının ruhu için savaşıyorlardı: anıları empoze etme gücü. Pusuda yatanın özgürlüğünü hatırlamasına yardımcı olmak için çılgınca mücadele ettiler.

Bu çaba da sonuçsuz kaldı. *Turiya* Herem daha güçlüydü.

Yine de zümrüt tapınmasının ve paniğin etkileri Covenant kendini toparlamak için biraz zaman istedi.

Dokunaçların sarmalında sıkışıp kalmış olan pusuda bekleyen kişiye yardım edemezdi. Ama canavarla iletişim kurmak, ihtiyaçlarını ve niyetini açıklamak için tek bir yolu vardı; ve boğucu atmosfer her nefese direniyordu. Nefes nefese kalması, Feroce'un duyabileceği bir çığlığı destekleyecek kadar iyi hava getirmiyordu.

Yine de denedi.

"Dinle," diye mırıldandı: kimsesiz çığlıkları delip geçemeyecek kadar küçük bir ses; dokunaçların vahşi kesik ve vuruşları; parlak suyun kargaşası. "Savaşmak istiyorum ama kollarımı hareket ettiremiyorum. *Krillere* ulaşmalıyım. Ve Yüce Tanrınız benimle çalışmak zorunda. Birlikte savaşmak zorundayız."

Kusurlu görüşü, yaratıklardan herhangi birinin onu duyduğuna dair hiçbir işaret tespit etmedi.

Yine de Sarangrave'in pusuda bekleyen adamı, ele geçirilmekten daha çok korkuyordu.

Acı. Şüphesiz canavar Covenant'ın ne dediğini anlamamıştı. Yine de onun konuştuğunu fark etmişti. Belki de sarmallarına karşı kıvranırken direncini hissetmişti.

Aniden dördüncü bir kol kırbaçlanmış havuzdan dışarı uzandı. Bu bir grup Feroce'u yakaladı. Onları bir antlaşma gibi saran devasa uzantı, doğrudan dehşete düşmüş gözlerinin içine bakana kadar kaldırdı.

"Dinle," diye tekrar nefes nefese kaldı. "Kollarıma ihtiyacım var. Bıçağıma ulaşmalıyım." Feroce'un Loric'in hançerini ismen bilmemesi muhtemeldi. "Ve Yüce Tanrınız beni doğru yere taşımalı. Dehşeti, hepsini kesip atabileceğim yere.

"Anlamasını sağla. Bunu *şimdi* yapmak zorundayız."

Turiya pusuda bekleyenlerden korkmazdı ama *krillerden* korkardı. Vahşi büyüden korkardı.

Yuvarlak gözler sanki kör olmuşlar gibi Mutabakat'a dikilmişti. Yaratıklar sürekli bağıırıyordu. Durmadılar. Ve Covenant'ın önündeki feryatla, Covenant'ın önündeki feryat arasında hiçbir fark yoktu.

ve aşağıdan gelen çığlıklar. Tüm Feroce'ların tek bir sesi vardı, aynı ses. Sadece acılarını dile getiriyorlardı.

Yine de pusuda bekleyen adamın kolu gevşedi. Parmakları sarmalları Covenant'ın göğsünde aşağıya doğru kaydırıldı.

Hâlâ zorlukla nefes alabiliyordu. Hava çok yoğundu-

Tüm önemsiz gücüyle *krili* yakalamaya çalıştı.

Dokunaç daha da ilerledi. Gözünün önünde zayıflık noktalarının dans etmesine neden olan bir anın ardından, yarım eli hançeri buldu.

Şimdi, diye düşündü. Cehennem ateşi! *Şimdi*.

Hayatı için silahını tutarak, onu serbest bıraktı. Kılıfını düşürdü. İki eliyle başının üzerine kaldırdı.

"Hazırım," diye nefes nefese kaldı. "Yap şunu!"

Horrim Carabal, dili kadar açık hareketleriyle de acıyı seçti. Herhangi bir sakatlık, sahip olmaktan daha iyiydi. Canavar bir anda kendisiyle savaşmayı bıraktı. Ele geçirilmiş dokunaçlarının ağır bir hamlesiyle, kendisi ve *Turiya* Herem'in ustalığı arasındaki sınırı önce daha yükseğe, sonra daha da yükseğe; aşındırıcı sulardan uzağa; Mutabakat'ın yüksekliğine daha da yaklaştırdı.

Pusuda bekleyen, sanki Covenant bir baltaymış gibi, onu *Turiya*'nın henüz ele geçirmediği devasa kolun bir bölümüne savurdu.

Horrim Carabal her uzvuyla yarım düzine devin gücüne sahipti. Çılgınca bir güçle vurdu. Covenant ileri fırladı.

tıpkı bir savrulma sesi gibi. Bıçağı eti ısırduğında, sıradan bir silah olsa tuttuğu yerden sökülürdü. Ama vahşi büyü Loric'in *krilinin* kenarlarını bile di. Alevler saçarak hançeri kesti. Covenant darbeyi neredeyse hiç hissetmedi.

Darbesi dokunacın bir kısmını kesti. Yaradan iğrenç bir kan fışkırdı. Damıtılmış yolsuzluk gibi kokuyordu. Bu Sarangrave'in tamamı, sanki her yaprak, kök ve bataklık, her akıntı, her pislik yığını pusuda yatanın acısına ses veriyormuş gibi dayanılmaz bir ulumayla patlıyordu: Feroce'un ince çığlıklarını bastırarak kadar büyük bir uluma.

Ama dokunaç kopmamıştı. Tek bir kesikle koparılamayacak kadar kalındı. Kan fışkırması ve miyavlama sesleri arasında Covenant, *Turiya*'nın telaşla tereddüt ettiğini ve geri çekildiğini hissetti. İçinde

Ancak bir an sonra Raver korkusunu kontrol altına alacaktı.

Horrim Carabal'ın derinliklerindeki yarığın ötesine geçmek için acele edecekti. "Tekrar!" Covenant törpüledi, her ne kadar duydum. Kendini duyamıyordu. Pusuda bekleyen kişinin, eğer acısını görmezden gelmezse-

Raver gibi, canavar da tereddüt etti.

Sonra öfkesini geri kazandı. Hâlâ sayısız hortlak gibi uluyan, lanetlilerin ölçülemez azabı gibi, pusuda bekleyen Covenant'ı savurdu. Tekrar.

İkinci kesik, uzantının daha büyük bir kısmını kesti. Kan selleri suları lekeledi ve parıltı tarafından yutuldu. Lurker'ın kükremesi Covenant'ın kemiklerini dövüyor gibiydi. Çelişkili parlaklıklar yüzünden sersemlemişti, artık göremiyordu. *Krill*'in ısısı bileklerini acıtırdu. Yakında tutunamayacak kadar kötü yanacaktı.

Ama şimdi canavar tereddüt etmedi. Vahşice bir kez daha savurdu.

Horrim Carabal'ın sarmallarında bir oyuncak bebek gibi çırpınan Covenant üçüncü bir kesik attı.

Ele geçirilmiş kol devriliyordu. Yine de tamamen kopmamıştı. Ve o düşerken, Raver'ın pusuda yatana hükmetme arzusu, Covenant'ın gücünden duyduğu korkunun önüne geçti. Vurucu bir aspir gibi hırçın olan *Turiya* Herem ileri atıldı.

Sanki canavarın acısı ve öfkesi onunkine dönüşmüş gibi, diye düşündü Covenant, cesedimin üzerinden.

Hezeyan ya da coşku gibi bir telaşla, İnançsız ve müttefiki bir kez daha saldırdı-

-Ve öldürülen dokunaç havuza düştü.

Uğultu ve sıcak kan karşısında sersemleyen Mutabakatçı *kril* üzerindeki hakimiyetini, yani kendi üzerindeki hakimiyetini korumak için mücadele etti. Talep edilen uzvu kesmek en iyi ihtimalle geçici bir zaferdi. Raver zarar görmemişti. Eğer Covenant anında tekrar saldırmazsa -eğer *Turiya*'yı kendisine karşı savunmaya zorlamazsa- Lord Foul'un hizmetkârı kaçacaktı. İhtiyaç halinde, Raver bir ya da daha fazla Feroce'u talep edebilir. O hissedebilir Küçüklükleri onu küçük düşürmüştü ama yine de onların arasında gizlenebilirdi. Ve eğer Antlaşma gücünü toplamadan önce yerini tespit edemezse, pusuda bekleyen kişiye karşı bir girişimde daha bulunabilirdi.

Covenant kendini çılgın bir hokkabazın elindeki oyuncak gibi hissediyordu, tamamen yönünü kaybetmiş, baş dönmesinden acizdi. Yukarı ve aşağı aynı şey haline gelmişti. Hiçbir ufku ayırt edemiyordu. Canavarın hareketlerinin şiddeti onu parçalara ayırmış gibiydi.

Yine de her an yenilgiye dönüşebilecek bir zaferi kabul etmeyi reddetti.

Pusuda bekleyen üzerine düşeni yapmıştı. Gerisi Covenant'ın sorunuydu. Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Şimdi ya da asla.

Horrim Carabal'ın çırpınışlarının izin verdiği kadar aceleyle, Joan'ın yüzüğünü tutan zinciri başının üzerinden çekti ve sert halkayı sol elinde sıktı. Sonra yüzüğü ve hançerin taşını birbirine vurdu.

Geçiş olmadan, sanki canlı bedeni çıra gibi içinde bir yangın patlak verdi.

Ani bir güç onu demirlemişti. Çevresinin parçalanmış parçaları doğal ilişkilerine geri savruldu. Ama ne ufku, ne havadaki konumu, ne de ışıltılı sular umurundaydı. Feroce'un garip sesi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. İhtiyacı olan-

Orada, ezilmiş havuzda; derinlere doğru inen kesik dokunacın cesedinde: *turiya* Herem. Raver'ın varlığını canavarın kükremesinden daha yüksekmiş gibi hissetti.

-Lurker'ın onu bırakması gerekiyordu.

Şiddetli ateşi başarılı oldu. Canavarın sarmallarını ürküttü, gevşetti. İsteyerek ya da istemeyerek, Horrim Carabal onu tam hedefinin üzerinde bıraktı; ve canavar düştü.

Bir an için çaresizce yuvarlandı, kontrolden çıktı. Ama pusuda bekleyen kişi onu serbest bıraktığında sulardan çok uzaktaydı; ve ateşi her şeyi netleştirdi. Vahşi büyü sinirlerini sanki bir algı gibi aydınlattı.

Uzuvlarına hakim olmak, duruşunu bir dalışa çevirmek için keskin bir zaman parçası vardı.

Hâlâ Loric'in mücevherine karşı beyaz altın tutarak, türbülansa ilk önce kafa vurdu ve derinlere daldı.

Son anda gözlerini kapatmayı hatırladı. Bu su onu kör edecekti. Derisi kemiklerinden ayrılana kadar haşlanacaktı. Ama bunu umursamayacak kadar çılgın ve öfkeliydi. Ve burada görmeye ihtiyacı yoktu: görececek hiçbir şey yoktu. Tek yapması gereken dokunaçtan daha hızlı batmaktı. *Turiya* kaçmadan önce ona ulaşmalıydı.

Raver'ın dehşetini hissetti. Havuzu dolduruyordu, sular kadar parlak ve acıydı. Ama aynı zamanda altındaki öldürülmüş uzvu da hissetti. Çok yakındaydı.

Hâlâ kıpırdanmakta olan kola vurduğunda, *krili* kola sapladı ve son nefesiyle, son gücüyle Raver'ı parçalamak için çabalayarak kolun uzunluğu boyunca bir tutku patlaması gönderdi. Hayatıyla başka hiçbir şey başaramazsa bile, en azından Linden'a Sarangrave ölümcül bir düşmandan ziyade güçlü bir müttefik.

-*Suya yaz.*

Delirmiş ve kararlı bir şekilde, *turiya* hissedene kadar içini döktü Herem'in ruhu yıpranmaya başladı.

Vahşi büyü selleri Raver'ın içinden geçti. *Turiya* kadim ve dayanıklı, kötü niyetinde tek fikirliydi. O Covenant'ın dayanabileceğinden daha fazla güce dayanmıştı. Ama ölecekti.

Eğer Covenant önce bocalamasaydı.

Kötü bir şekilde yanmış ve hava almak için can çekişirken zayıflamıştı. Ne de olsa insandı, yaşamı değerli kılan her türlü yetersizliğin mirasçısıydı. Kararlılığı neyi gerektirirse gerektirsin, vücudu sınırsız miktarda hasarı absorbe edemezdi. Kendisinden istediği başarılar için ödenmesi gereken bedeller vardı. Çöküş ve bilinç kaybı sadece başlangıçtı.

Yasaklama ilmi olmadan-

Ancak sondan önce -Raver'ın ya da Covenant'ın sonundan önce- *kril* kapıldı. Covenant neredeyse Joan'ın yüzüğünü düşürüyordu ama zinciri parmaklarına dolanmıştı. Güçlü kollar etrafını sarmış, onu yüzeye doğru sürüklüyordu. İşinin bitmediğini, Raver'ın hâlâ hayatta olduğunu hatırlayacak zamanı yoktu. Başı havaya kalktı. Kendi iradesiyle, yenik düşmüş bedeni yaşam savaşı verdi.

Branl, bir dev kadar keskin bir sesle bağırdı: "Bu sular Saf Olan'a zarar veriyor! O rahatlatılmalı!"

Üstat bir koluyla Covenant'ı destekledi. Diğer eliyle de Yüce Lord Loric'in hançerini kavradı.

Ayinden mahrum kalan Covenant'ın başı döndü. Neler olduğunu anlayamıyor, düşünemiyor, derisini harap eden yanıklara güçlkle katlanabiliyordu. Kafası karışmış ve engellenmiş, baş dönmesinden hasta, bir dokunaç ucu Branl'la arasına girdiğinde; etrafına kıvrılıp onu Branl'ın kucağından çektiğinde bunu fark etmedi. Tek bildiği, şimdi havada, havuzun kaynayan ve kırbaçlanan sularına yakın bir yerde asılı durduğuydu. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu.

Altında Branl sanki bekliyormuş gibi kürek çekiyordu. Covenant, kalan berraklık parçalarında, Alçakgönüllü'nün kollarında ince kabarcıklardan oluşan bir perde gördü. Branl'ın tuniğinin kumaşı omuzlarında çürüyormuş gibi görünüyordu. *Krill*'in mücevheri amaçsız ve anlamdan yoksun görünen bir güçle parlıyordu.

Cehennem Ateşi, Covenant zihni yenilgileri arasında dolaşırken inledi. Cehennem ve kan. Ne yaptın sen?

Sonra *Turiya* Herem'in yükseldiğini hissetti. Raver'ın aurasının acımasızlığı Covenant'ın şaşkınlığını delip geçti.

Bir işkencecinin ağır ağır düşünmesiyle, Alçakgönüllü Clyme, Branl'ın önünde yüzeye çıktı. Aralarında iki kol mesafesinden fazla mesafe yoktu.

Bu manzara karşısında Covenant'ın şaşkınlığı daha da arttı. Bu Clyme değildi: *Turiya*'ydı. Raver'ın varlığı başka bir şeyle karıştırılamayacak kadar şiddetliydi.

Kesif suların ışığı Clyme'in gözlerine ahlaksızlığın hevesi gibi yansıyor. Dişlerini gösteren sırtış, kan dökülmesini ve zafer kazanılmasını bekliyordu.

Oh, cehennem. Cehennem ve lanet. Clyme ele geçirilmişti. *Turiya* Herem onu ele geçirmişti.

Bu imkansız olmalıydı. Covenant öyle demişti. Bunun doğru olduğunu biliyordu. *Haruchai*'nin efendisi olamazdı. Illearth Taşı'nın yoğunlaştırılmış kötülüğünden daha az bir şey. Çok güçlüydüler.

Yine de *Turiya*, Clyme'in bedenini bir pelerin gibi giyiyordu. Kullanmak ya da atmak ona aitti.

Covenant'ın kalbi göğsünün içinde çanlar gibi çarpıyordu. Zihni sendeledi, imalara, çıkarımlara tutunmaya çalıştı.

Turiya Herem Clyme'a hükmedemezdi. Bu tamamen imkânsızdı. Gerçekliğe meydan okuyordu.

Bu nedenle-

Tanrı cennette!

Bu nedenle-

Covenant feryat etmek istedi.

Clyme, Raver'ı *kabul* etmiş olmalı. Etmiş *olmalı*. Başka hiçbir açıklama yeterli değildi. Branl Covenant'ın sözünü kesmiş, Clyme *da samadhi* ve *mokşa*'nın kardeşi yok olmasın diye *turiya*'yı kabul etmişti.

Böylece Covenant, Raver'ı yok etmeye çalışırken kendini feda etmeyecekti.

Yüce Tanrım! Ne *yaptın* sen?

Horrim Carabal Covenant'ı tekrar düşürseydi, panik içinde kendini Clyme'in üzerine atacaktı. Ama pusuda bekleyen adamın sarmalları onu tutuyordu ve Covenant kurtulamayacak kadar zayıftı.

Başı ve omuzları yüzeyin üzerinde yüzen Clyme, Mutabakat'a zevkle baktı.

"Beni görüyor musun, sürüngen?" diye soluk soluğa sordu Raver, sanki sözcükler alışılmadık bir çabaymış gibi. "Benim sonumu getirmeye çalıştın ama beni yenemedin. Şimdi senin yoldaşın benim.

"Bana saldırmak için onu öldürecek misin? Yapmayacağına karar verdim. Kalbin kusurlu. Bu tür eylemlere dayanamaz."

Groveler. Bu eski lakap Covenant'a yakışıyordu. Bunu hak etmişti. Covenant'ın alçak derinliklerinde bir iğrençlik avatarı haline gelmişti. Sarangrave.

Ama *Turiya* Herem'in işi bitmemişti. Kötülüğü, abartılı bir neşeyle tükürdüğü alayları gerektiriyordu. Sadece konuşmak için gösterdiği çaba, bariz zorluk, coşkusunun gölgelendiğini ima ediyordu.

"Eşinizi öldürdüğünüzü kabul ediyorum. Orada beklentilerimi aştın. Ama onun ölümü merhamet kokuyordu. Bu koku Clyme *Harucha*'nin kaderinden kaynaklanmayacak, Efendi ve Alçakgönüllü. Sizin ellerinizde idam edilmesi en saf cinayet olacak." Clyme sanki etini parçalıyormuş gibi dişlerini gıcırdattı. "Bu görev için gerekli *inançtan* yoksunsun."

Covenant Branl'ın "Bize güvenin, efendimiz" dediğini duyduğunu düşündü. Daha önceki sözlerin bir yankısı. Ama dikkatini *Turiya*'nın küçümsemesinden ve Clyme'in teslimiyetinden uzaklaştıramıyordu. Havuzun kargaşası çok gürültülüydü. Raver'inki hariç her sesi maskeliyordu. Horrim Carabal'ın acısı ve endişesi hiç ses çıkarmıyor gibiydi. Feroce bile sessizliğe gömülmüş gibiydi.

"Yine de," diye vahşice haykırdı *Turiya*, "seni aşmanı arzuluyorum. Kendini bir kez daha. Beni yok etme çabalarınızdan zevk almayı arzuluyorum. Kendinde eksik olan cesareti keşfedersen, bunun boşuna olduğunu öğreneceksin. Kendimi bu deli *Harucha*'den kurtaracağım. Siz umutsuzluğunuzu Arkadaşımın kabuğuna, başka hayatlara sahip olacağım" -etrafını işaret etti- "bize bolca katılan. Ve eğer beni bu ürkek wightların arasında ararsan, onların Yüce Tanrısı üzerindeki hakimiyetimi yenileyeceğim.

"Böylece ölümün kesinleşti. Eğer pusuda bekleyen kişiyi seni öldürmeye zorlamazsam, bunu Sarangrave'in kendisi yapacak. Zaten ölümün çok gecikti."

Clyme'in sırtışı gerildi. Çığlık atıyor gibiydi. Sonra dişleri kanayınca kadar dudaklarını ısırды. Çenesinin köşelerindeki kaslar yumruk gibi düğümlendi. Bir an için gözlerindeki yansımaları sıktı. İstirap ve direnç, derisinin altında sürünen gürültülü yaratıklar gibi yüzünü kapladı. Kabarcıklar patladı. Korkunç sıvılar sızdırdılar. Kolları çırpındı.

Gözlerini tekrar açtığında, gözlerindeki ışık değişmişti. Suların parıltısından ziyade *krillerin* ışıltısını yakaladılar.

"Bu Raver yalan söylüyor." Clyme'in sesi işkence gibiydi ama *Clyme'in* sesiydi. "O beni tutmuyor. Ben onu tutuyorum. Grimmand Honninscrave'in bir zamanlar kardeşini zapt ettiği gibi ben de onu zapt ediyorum. Onun alaylarını ve çırpınışlarını küçümsüyorum. Kaçamaz. Yıkımı gerçekleşene kadar onu tutacağım."

Üstadın gözleri yine zorla kapatıldı. Ancak *Turiya*'nın karşı çıkmasına rağmen gözlerini hemen yeniden açtı. Görünüşünü karmaşıklaştıran istemsiz kasılmaları görmezden gelerek amacını açıkça ortaya koydu.

"Ama onun sonu çabuk gelmeli. Her ne kadar ben *Haruchai* olsam da ve kendi tarzımda güçlü olsam da, onun kötülüğü beni zayıflatıyor.

"Onu ben tutacağım." Covenant'a değil, Branl'a baktı. "Onu *krill* onun ölümünü gerçekleştirmeli."

Ve Branl tereddüt etmedi. Halkı affetmedi. Çünkü yas tutmadılar, merhamet nedir bilmediler. Bedelini de hesaplamadılar.

Bir yüzme kulacı onu yeterince yaklaştırdı. Bir kalp atışı bile duraksamadan hançeri Clyme'in göğsüne sapladı.

Turiya'nın çığlığı duyulur gibi değildi. Sanki tüm Sarangrave'yi titretecek bir güce sahipmiş gibi daha da yükseldi. Ses, Mutabakat'ın sinirlerini kanayacakmış gibi görünene kadar yırttı.

Clyme'in yüz hatları parçalanıyormuş gibi görünüyordu. Yine de *Haruchai*'nin demir inatçılığını koruyordu. Hayatının sonunda, başını Antlaşma'ya doğru kaldırdı. Ağzından kan fışkırırken,

"Ak *Haru*'nun itirazlarına böylece cevap veriyorum," diye açıkça telaffuz etti.

Branl aynı fikirde değildi - ya da onayı o kadar büyüktü ki bunu kontrol edemiyordu. Clyme'in onaylaması bir tür çılgınlığı serbest bıraktı. Binlerce yıldır *Harucha*'nin vurdumduymazlığının altında kaynayan şiddet, son Mütevazi'de patladı.

Bir eliyle Clyme'in omzunu kavrayan Branl, Clyme'in gövdesinin tamamını tek bir kesikle açtı. *Kril*, Clyme'in kalçaları arasındaki ufalanabilir kemik bariyerini bulduğunda, Branl Bıçak Üstat'ın karnında bir daire çizerek karnını deşti. Sonra Covenant'ın arkadaşı hançeri geri çekti ve kesmeye başladı.

Covenant başka tarafa bakmaya çalıştı. Bu girişiminde de başarısız oldu.

Krill'in keskinliği için et yumuşaktı. Kemik hiçbir şey ifade etmiyordu. Branl, Clyme'in hiçbir parçasının batmasına fırsat vermeyecek kadar hızlı hareketlerle yoldaşını parça parça etti, ta ki geriye sadece topraklar ve kırıntılar kalana dek. Sonunda suyun üzerindeki lekeler gibi sürüklenip gittiler ve havuz, çerez yiyen bir canavar gibi onlarla beslendi.

Branl kasaplığa son verdikten birkaç dakika sonra hepsi gitmişti.

Oh, Clyme! Brinn'in bunu istediğini mi düşünüyorsun?

İşi bittiğinde Branl, Covenant'ın altında yüzüyor, gözlerini kısarak yukarı doğru bakıyordu.

"Memnun musunuz Lordum?" Keder yüzünü sıktı. "*Turiya* Raver artık yok. Ondan geriye hiçbir şey kalmadı."

Ama aynı şey Clyme için de geçerliydi.

Covenant cevap veremedi. Ağlamak istedi; ama gözyaşları için çok fazla acı çekiyordu. Feroce ona Saf Olan diyordu. Ondan *inanmasını* istemişlerdi. Ama o onları kurtarmamıştı, tıpkı uzak ataları *Jheherrin*'i kurtarmadığı gibi.

Alçakgönüllüler kendilerini kanıtlamışlardı. Yine de Saltheart Foamfollower'ın örneği ile Branl ve Clyme'inki arasındaki fark, Covenant'ın nasıl katlanacağını bildiğinden daha fazlaydı.

5.

Geliyor

Sarangrave'den öfke ve hırçınlık gitmişti. Havuzdaki buruk ışık yavaş yavaş azaldı.

Nefes almak biraz daha kolaylaştı. Pusuda bekleyen, özenli bir dikkatle Thomas Covenant'ı havaya kaldırdı. Başka bir dokunaç, Alçakgönüllü Branl ve Yüce Lord Loric'in *krilini* taşımak için ortaya çıktı.

Horrim Carabal, hem kutlama hem de cenaze alayı gibi görkemli bir şekilde, kurtarıcılarını Düzlük'ün kıvrım kıvrım ağaçlarının üzerinden doğuya doğru taşıdı.

Çok sayıda Feroce onlara eşlik etti. Kümeslerin etrafında koşuşturan, bataklıklarda batan ve sonra yükselen, dereler ve durgun sular boyunca sis gibi sürüklenen yaratıklar, Yüce Tanrı'nın müttefiklerinin önünde ilerlediler. Ve hareket ederken zümrüt ateşlerini ellerinde parlak tutuyorlardı. Andelain'in Wraith'leri gibi, Feroce'lar da saygılarını sunarak ilerliyor, Covenant ve Branl'a pusuda bekleyenlerin topraklarının kıvrımları ve tehlikeleri boyunca eşlik ediyorlardı.

Ama Covenant canavarın yardımcılarını görmezden geldi. Dayanma gücünün son kırıntısıyla Joan'ın yüzüğüne sarıldı ve kasaplık görüntülerini bastırmaya çalıştı. Branl'ın Clyme'ı yok etme biçimi zihnini yakıyordu. Görüntü göz kapaklarının içine asitle kazınmış gibiydi: gözlerini her kapadığında onu görüyordu. Dünya, dile getirmeyi reddeden içgüdüsel bir dehşete dönüşmüştü.

Etrafında Feroce'un ateşleri çok az ışık saçıyordu: burada pislik ve mirkweed üzerinde yeşil bir parıltı, çalılık ve

dalları vardı. Ama *kril* hâlâ parlıyor, hayalet ışığını Sarangrave'in içinden geçiriyordu. Sular hançerin koruyucu kumaş kaplamasını yok etmişti. Sapın ısısı Branl'ın vücuduna zarar vermiş olmalıydı. ama eğer öyleyse bile, hiçbir işaret vermedi. Gerçek yaraları daha derindi. Yüzü açamadığı bir yumruğa dönüşmüştü ve Covenant'a bakmıyordu.

Mücevherin vahşi büyüünün yankısında, ruhlar kadar hayalet ağaç dalları ve bataklık sazları eğilir gibi sallanıyordu. Sert otlar şaşkınlık ya da huşu içinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Sonra dokunaçlar, harap olmuş gökler kadar berrak ve karanlık küçük bir göletin üzerinde durakladı: Düzlüğün kalabalık kütlesi içinde daha keskin bir siyahlık. Orada Feroce'un nemli sesi yükseldi. "Yüce Tanrımız böyle bir suya dokunmaktan nefret eder," diye mırıldandı yaratıklar. "Düşeceksiniz. Ama biz suyun kendi gücünü geri çağırmasına neden olduk. eski saflık. Biz daha değerli bir teselli hazırlarken bu sizi rahatlatacaktır."

Seni yatıştırmak, diye düşündü Covenant. Bu iyi olurdu. Vücudu, akıtamadığı gözyaşları gibi yakan kabarcıklarla kaplıydı. Serin olan herhangi bir şey, safra ve acı olmayan herhangi bir şey. ağıt-

Pusudaki adamın kolları ışısız gölete yaklaştı. Sanki seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi kısa bir süre havada asılı kaldılar. Sonra çözüldüler.

Yanında Branl varken, Covenant mutluluğu andıran bir temizliğin içine düştü.

Feroce doğru söylemişti. Büyüleri bu suyu saf hale getirmişti. Sulak alanı kirleten sızıntıların ve çürümenin tadı olmadan ondan içebilir ve içebilirdi. Yine de iyileştirmiyordu. Glimmermere değildi. Acıları yok etmiyor ya da ruhları arındırmıyordu.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Dayanılmaz bir ağlama göğsünü doldurdu. *Krill*'in acımasız darbelerine karşı zihninin gözlerini kapatamadı. Branl'ın elinde.

Haruchai, Covenant'ın arkasında yüzerek ona destek oldu. Bu iyiydi. Covenant hareket edemeyecek kadar güçsüzdü. Ve Clyme'in katiline bakmak istemiyordu.

Belki de yanan ellerini rahatlatmak için Branl, Loric'in bıçağını suyun altında tuttu. Bu da iyiydi. Karanlık başka bir tür merhemdi. Covenant'ın mağdur sinirlerini yatıştırdı.

Bir süre sonra Joan'ın boynundaki yüzüğün zincirini değiştirmeyi hatırladı. Sonra alacakaranlığa sordu: "Bunu yapmak zorunda mıydın? Onu öldürüp bu işi bitiremez miydin?"

Harucha'yi birçok kez dövüşürken görmüştü ama böylesine terk edilmiş bir şiddet çılgınlığı hiç görmemişti.

Branl'ın cevabı suyun ötesinde yankılandı. "Aramızda anlaşıştık. Grimmand Honninscrave'i, Sandgorgon Nom'u ve *samadhi* Sheol'u hatırlıyoruz. Grimmand Honninscrave'in ölümüyle Nom, Raver'ı yıktı. Yine de o karanlık ruhun parçaları Sandgorgon. Hala dayanıyorlar ve kötülüğe tutunuyorlar.

"*Turiya* Herem'in tamamen ortadan kaldırılabilceği başka bir yol bilmiyorduk."

Covenant kendi kendine başını salladı. Branl'ın gerekçesini kabul etti. Başka ne seçeneği vardı ki? Alçakgönüllüler *Turiya*'nın peşine düşmeye ya da pusuda bekleyenlerin durumunu göz önünde bulundurmaya karşı çıkmışlardı ama yine de Mutabakat'ın başaramayacağı bir şeyi başarmışlardı Yalnız.

Daha sonra, olanları nasıl affedeceğini bilmemesine rağmen, affetmeyi teklif eder gibi, "O zaman belki de bunu nasıl yaptığını açıklasan iyi olur. Feroce'a seni geride bırakmasını söyledim."

Branl, "Feroce'u bize ihtiyaç duyacağınıza ikna etmek zor olmadı," diye cevap vermeden önce bir süre sessizlik hakim oldu. Sesi yıldızlar gibiydi, kimsesiz ve lanetli. "Hayatlarımız birer anı. Yaratıkların bizi rahatsız edecek ya da değiştirecek gücü yok. Ve Yüce Tanrılarına karşı duydukları korku son derece büyüktü. Emriniz ne olursa olsun, hiçbir yardımı reddedemezlerdi. Arkanızdan gelebilmemiz için Pusuda Bekleyen'in kollarını çağırdılar.

"Bundan sonra Clyme ve ben rotamızı birlikte belirledik. Hayatının görevini seçtim, bu amacın her şeyden önemli olduğunu düşündüm. Clyme, Raver'ın yükünü özgürce üstlendi.

"*Ak-Haru* simoniden bahsetti. Bizler"-aniden duraklaması bir bıçak darbesi gücündeydi-"Bizler Alçakgönüllülerdik. Hiçbir şey bulamadık

Hatamızı düzeltebileceğimiz başka yollar da var. Aksi takdirde Muhafız'a ve kendimize nasıl layık olabilirdik?"

Kederli bir sesle, "İyiliğin kötü yollarla elde edilebileceğine inanmalıyım," diye bitirdi sözlerini.

Ve şimdi yalnızsın, Covenant iç çekti. Halkından bu kadar uzakta, seni sen yapan her şeyden kopmuş durumdasın.

Bir cüzzamlı kadar izole.

Simony, lanet olsun! Covenant kendi kendine belli belirsiz lanetler savurdu. Branl'ın halkı hiçbir zaman Devler kadar açık yürekli olmamıştı. Ama hayatları konusunda her zaman cömert olmuşlardı.

Sonunda Covenant affetmenin her şeye rağmen mümkün olabileceğini düşünmeye başladı.

Sonra bir beklenti ya da çaba ürpertisi göletin etrafındaki yanan yeşilin içinden geçti. Feroce tek bir sesi paylaşarak duyurdu: "Teselli hazırlandı. Biz Feroce'uz. Yüce Tanrımız içimizde konuşuyor. Ama kendinizi sudan uzaklaştırmalısınız. Onun saflığını korumak için bizden çok şey isteniyor ve Yüce Tanrımız ona dokunmayacak."

Covenant'ın onayıyla Branl göletin kenarına doğru yüzdü. Dibin çamurunda durabildiklerinde, iki dokunaç çevreleyen bataklıktan dışarı çıktı. Daha önce olduğu gibi Lurker'ın kolları Covenant ve Branl'ın etrafında dikkatlice kapandı ve ağaçlardan kaçınmak için onları yükseğe kaldırdı.

Kril yine her yöne gümüş rengine parlıyordu ama ışığı *teselli* olabilecek hiçbir şey göstermiyordu.

Yan yana, Covenant ve Branl yukarı doğru yükseldiler, hâlâ doğuya doğru, güneşsiz bir dünyada gecenin birikmiş karanlığına doğru ilerliyorlardı.

Horrim Carabal, Covenant'ı ve arkadaşını o kadar hafif taşıyordu ki ne süreyi ne de mesafeyi hissedebiliyordu. Sadece hareket ettiğini biliyordu çünkü Sarangrave altında kıpırdanıyor ve hava çiğ teninde bir törpü gibi hissediliyordu.

Ancak kısa süre sonra dokunaçlar tekrar aşağı indi. Sonra pusuda bekleyen bir kez daha durdu. Bu kez canavar Covenant ve Branl'ı sekiz on adım genişliğinde, bataklık çukuruna benzeyen, belli belirsiz parıldayan bir nem tabakasının üzerinde tutuyordu. Burada da Feroce, pusuda bekleyenlerin hedefini kuşatmıştı. Ama artık sayıları çok artmıştı.

Çokluk. Yüzlerce yaratık küçük ateşlerini sallayarak sulak alanı cafcaflı bir hale getiriyor ve ilahilerin huzurunda ibadet edenler gibi ilahiler söylüyorlardı.

Horrim Carabal, Covenant ve Branl'ı quag'ın ortasına yerleştirdi ama onları bırakmadı. Feroce konuşmadı.

"Ur-Lord." Branl'ın ses tonu değişti. Şaşkınlık -ya da şaşkınlıktan da öte bir şey- sıkıntısına nüfuz etti. "İşte büyük bir mucize. Sarangrave Düzlüğü'nde böyle bir -bunun için bir isim yok- hayretin var olamayacağını söyleyebilirdim. Pusuda bekleyenlerin malikânesindeki çeşitli hastalıklar ve kötülükler elbette buna engeldir. Yine de çok açık. Bu-"

Gördüğü şey boğazını mühürlemiş gibi durdu.

Covenant aşağıya doğru baktı ama bataklığa ya da başka bir bataklığa benzemeyen hiçbir şey göremedi. Sadece kokuşmuş bitkilerin ve çürümenin iğrenç kokularını alıyordu. Pusuda yatanın varlığının yarattığı tümörlü sızıntı nefes almayı zorlaştırıyordu.

"Ne oldu?" diye mırıldandı. "Ne görüyorsun?"

Alçakgönüllü, kelimelerle boğuşarak bir engeli aşmaya çalışıyor gibiydi. "Ur-Tanrım, burası acı dolu. *Burada* hiçbir temiz şey yetişmez ve hiçbir sağlık gelişmez. Olamaz ama yine de öyle."

Hurtloam. Neredeyse secdeye kapanmış olmasına ve karmaşık ağrılarına rağmen, bu sözcük Covenant'ın içinde çelişkili fırtınalar kopardı. Hurtloam onun yaralarını iyileştirecekti; ama aynı zamanda cüzzamını da iyileştirebilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı. Sakatlanmış sağlık duygusunu geri getirebilirdi. Onu cüzamlılardan esirgenen bir şekilde güçlü ve yetenekli kılabilirdi.

Hayat ve yıkımdı. Onu kurtaracak ve lanetleyecekti-

-Çünkü hastalığı onun için çok önemliydi. Linden'in Andelain'deki şirketine, "*Anlamanızı beklemiyorum*," demişti. *Ama buna* ihtiyacım var. *Uyuşmaya ihtiyacım var*. Buna o zaman da inanmıştı, şimdi de inanıyor. *Bu beni sadece olduğum kişi yapmıyor. Beni olabileceğim kişi yapıyor*.

Krill'i elinde tutmasını sağlayan tek şey cüzzamıydı. Bir anlamda, Kuzgunlara karşı bir savunmaydı. Ve daha işi bitmemişti. Sonuna kadar olduğu gibi kalmak zorundaydı.

Yine de iyileşmek istiyordu. Oh, bunu istiyordu. Olması gerekenden çok daha azına dönüşmüştü. Yaralar ve zayıflık

onu işe yaramaz hale getirdi. Linden'a verebileceği hiçbir şey kalmamıştı. Toprak için savaşamayacaktı.

İstemedi de olsa acımasız olan Feroce ve Yüce Tanrıları, aynı zamanda bir lanet de olabilecek bir hediye sundular.

Ve hurtloam onu iyileştirirken, uyumasına neden olacaktı. Pusuda bekleyenle ittifakını yeniden tanımlama şansını kaçıracaktı; belki de tek şansını. O ve Alçakgönüllü'nün pazarlık şartlarını güvence altına almak için yaptıkları onca şeyden sonra-

En kötüsünden korkarak, "Bekle!" diye mırıldandı. Eğer dokunaç onu şimdi düşürürse-"Cehennem ateşi! Sadece bekle!"

Feroce bir anda ilahilerini susturdu. Horrim Carabal gitmesine izin vermedi.

Yaratıklar birlikte konuştular. "Hafıza güçlü bir büyüdür. Biz Feroce'uz. Yüce Tanrımıza hizmet ediyoruz. Onun uçsuz bucaksız diyarının bu küçük parçasının ne olduğunu hatırlamasına neden olduk. Bu zorlu bir görevdi. Tamamlamak için çok şey harcadık. Ama tapındığımız yüceliğe layık değiliz. Bu teselliği Yüce Tanrımız emrettiği için ve biz hizmetimizde başarısız olduğumuz için hazırladık."

Branl şimdi kayıtsız bir şekilde, "Nasıl başarısız oldunuz?" diye sordu.

Kalabalığın içinden bir ürperti geçti. Her elden zümrüt fıskırdı. Ama Feroce cevap vermeyi reddetmedi.

"Saf Olan'ın gazabından korkarak çok şeyi tehlikeye attık. Yine de biz Feroce'uz. Yüce Tanrımıza hizmet ediyoruz. Onun hayatı için, Saf Olan'da hatırlama uyandırmaya çalıştık."

Küçük yaratıklar bu sözlerle Mutabakat'ın dikkatini hurtloam muammasından başka bir yöne çekti.

"Yüce Tanrımız unutmamıştır," diye açıkladılar. "O her şeyde engin. Garip bir gücün, öldürdüğünüz dehşetin batıdaki büyük uçurumun ötesine geçmesini yasakladığı bir zamanı hatırlıyor. Böyle bir kudreti tasavvur edemeyiz. Ama Saf Olan yasaklamayı bilir. O bunu unuttu.

"Yüce Tanrımızın hatırı için hafızayı uyandırmaya çalıştık. Yasaklamak ona daha iyi hizmet ederdi. Daha az acı çekerd. Metalden ve ateşten nefret ederek acı çekmezdi.

"Ne yazık ki, Saf Olan hatırlanmaya karşı kendini mühürledi. Onun bilgisini ortaya çıkaramadık. Bu yüzden Yüce Tanrımızı hayal kırıklığına uğrattık. Utancımız büyük."

"Bekle," diye tekrar sordu Mutabakat. "Yani Yüce Tanrınız için savaşmadığınızı mı söylüyorsunuz? Hatırlamamı sağlamaya mı çalışıyordun?"

Bu, yasaklayacak bir ilmi olmadığı için duyduğu boşa pişmanlığı açıklıyordu. *turiya* Herem.

Yaratıklar feryat etti. Sinmişler. "İşte şimdi öfkelendin. Bağışla, Saf Olan. Yüce Tanrımız kendisidir, mucizesi ve egemenliği büyüktür. Bizim küçük büyülerimize ihtiyacı yoktur. Eğer girişimimizi affetmeyeceksen, başarısızlığımızı affet."

"Bekle," diye ısrar etti Covenant üçüncü kez. "Benim affıma ihtiyacın yok. Bu önemli değil. Ama yasaklamak-"

Düşünemiyordu. Tüm vücudunu kabarcıklar kaplamıştı. Zihnini kaplamış gibiydiler. Nereye dönse acı fışkırıyor ve kanıyordu. İncinmeyi ve iyileşmeyi kabul etse de etmese de, Feroce haklıydı: kendini geri çağırmaya karşı mühürlemişti. Onun için Colossus'un gücü kaybolmuştu; geri getirilemezdi.

Ama Linden-

Onu hem dehşete düşüren hem de sevindiren sürprizler yapabiliyordu. Olabilir-

Oluşan fikirleri ifade etmekte zorlanırken aceleyle, "Bir mesaj. Benim için bir mesaj taşımanı istiyorum. Olabildiğince hızlı. Lin'e" - bir an tökezledi- "elinde güç sopası olan kadına. İncitmeye çalıştığın kadına. Ona yasağı hatırlamasını söyle.

"Buna ihtiyacımız olacak." *Yasaklamadan, çok az zamanımız var.* "Ve bizim sahip olmadığımız kaynaklara sahip. Hiç değilse Caerroil Wildwood'la tanıştı. Yasaklama hakkında bir iki şey biliyor." Eski bir çağda, Kuzgunlara karşı bir engel olarak Colossus'un oluşumuna katılmıştı. "Yoksa neden ona o rünleri verdi?"

Sona, taş ve ahşap gerçeğiyle karşı çıkılmalıdır. ve reddetme.

"Söyle ona," diye emretti Covenant; yalvardı. "Yasaklamayı unutma. Ona söyleyeceğine söz ver."

Şimdi Feroce daha da güçlenmiş görünüyordu. Daha dik durdular. Ateşleri daha parlak yandı. "Bitti," diye duyurdular. "Emin ol, Saf Olan. Şimdi bile sözlerin acele ediyor. Biz azız, ama aynı zamanda çokuz. Yüce Tanrımızın diyarında bir uçtan bir uca yaşıyoruz. Emriniz yerine getirilecektir."

Covenant, ete kemiğe bürünmüş bir iç çekiş gibi, Horrim Carabal'ın samallarında sarktı. Elinden geleni yapmıştı. Şimdi geriye düşünmesi gereken tek bir ikilem kalmıştı. Yapılması gereken dayanılmaz bir seçim.

-kaydet ya da lanetle-

Kırılğanlığı bu tür ayrımları bulanıklaştırıyordu. Lordlar beyaz altının sahibi hakkındaki kehanetlerini yanlış hatırlamışlardı; ya da yanlış anlamışlardı. Kelimeler "kurtar ve lanetle" olmalıydı. Eğer şimdi ölmesine izin verirse, sonu boşa gidecekti. Ve eğer iyileşmesine izin verirse, hayatı daha sonra boşa gidecekti.

Bu nedenle yaşamayı seçmeliydi. Yaşadığı sürece, iyi ya da kötü bir şeylerin değişebileceğini umabilirdi. *Ve bazen bizi kurtarmak için bir mucize yaratılır.* Yaşam sunulduğunda ölümü tercih etmek, umutsuzluğun başka bir adıydı.

Ama Tanrım, yorulmuştu! Zaten çok fazla şeye katlanmıştı. Şu anki haliyle, son karanlığın acı çekmekten ve daha fazla çabalamaktan daha nazik bir kader olacağını hayal ediyordu.

Ve o bir cüzamlıydı. Onun gibi bir adam için hiçbir şey tedavi edilmek kadar temellerini sarsamazdı. Olduğu kişi olduğu için, bağışlanmanın ahlaki çelişkisine nasıl katlanacağını bilmiyordu.

Haruchai gibi-

Bu mantıkla, Brinn'in yardımını reddetmesi gerekirdi.

Ama o her zaman zayıftı. Defalarca hastalığının katı kurallarına sırtını dönmüştü çünkü Toprak'ı seviyordu. Ve Linden'ı. Kendince, insan olmayı da seviyordu.

Ve her zaman yardıma ihtiyacı vardı.

Doğru koşullar altında, zayıflık bir güç biçimiydi.

Kişisel girdabında dolaşırken, onun kenarlarını Feroce, kapana kısılmış flotsam'la birlikte ilahilerini yeniledi. Pusuda bekleyenlerin kolları sıkıca tutulmuş, bekliyordu. Ama Branl huzursuzlanmaya başladı. O da acı içindeydi. Vücudundaki hasarı şüphesiz atlatacaktı. Kesinlikle bunu görmezden gelecekti. Ruhundaki hasar ise başka bir meseleydi.

"Ur-Lord," dedi sonunda. "Hurtloam seni bekliyor. Onun iyiliğini kabul etmeyecek misin? Tek başıma senin hayatını koruyamam. Lurker ve Feroce da koruyamaz. Kevin'in Kir'i, iyileşmeniz mümkün olmayana dek yaralarınızı çürütecek.

"*Ak-Haru*'nun önceki acılarınızı iyileştirmesi bunun için değildi. Pusuda bekleyen kişinin korunmasında fayda görmüş olması, sizin ölümünüzü istediği anlamına gelmez."

Covenant başını kaldırdı ve Alçakgönüllü'ye baktı. Branl iki kelimeyle ona kafa karışıklığından çıkış yolunu göstermişti: Kevin's Dirt.

Hurtloam onu çeşitli sakatlıklarının izin verdiği ölçüde tamamen iyileştirirdi. Ama onun temel doğasını asla değiştirmemişti. Ve bazı etkileri geçici olabilirdi. Hastalığı Kevin's Dirt balyasının altında tekrar gelişebilirdi.

Kastenessen'in lanetinin altında yatan amaç bu değil miydi? Toprakları sevenlerin en derin ihtiyaçlarını engellemek? Linden'in durumunda, onun Dünya gücüne erişimini sınırlamak? Covenant'inkinde, karşılığında sevmeye uygunluğunu reddetmek mi?

Kaydet ve lanetle.

Sonunda Alçakgönüllülerin sonuncusuyla karşılaştı. Yanlış anlaşılmacak için Branl'a "Sadece bana katılırsan" dedi.

Daha önce Üstat'ın şifayı kabul etmesini istemişti. Şimdi farklı nedenlerle de olsa Branl'ın da en az onun kadar buna ihtiyacı vardı.

Branl reddederse ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama Alçakgönüllü reddetmedi. Bir kez başını sallayan Branl, "Madem öyle istiyorsun. Sana karşı gelemeyecek kadar kendimden uzaklaştım."

Sonra Feroce'a şöyle dedi: "Saf Olan kendini hazırladı. İyi niyetli olduğunu düşünerek tesellinizi kabul ediyoruz."

Buna karşılık, yaratıkların ilahisi bir haykırışa dönüştü. Çok az ışık saçan yeşil her tarafta parladı ve dans etti. Pusuda yatanın kolları bıraktı.

Covenant çamura düştüğünde, tüm dünyası küçük güneşlerin doğuşu gibi altın pullara dönüştü.

Branl onu yaralı lamdan çıkardı. Dokunaçlar Covenant ve Usta'yı tekrar kaldırdı; onları uzaklara taşıdı. Sarangrave'in doğu ucunda, gizlenen kişi onları eski savaşlarla bozulmamış bir yamaçtaki otların üzerine indirdi ya da zehirler. Sonra kollar geri çekildi ve sadece birkaç Feroce'u izleyip beklemek üzere bıraktı.

Ama Covenant bunların hiçbirini bilmiyordu. Derin bir uykundaydı, sanki bir lütuf almış gibi dinleniyordu.

Uyandığında, nasıl yorumlayacağını bilmediği rüyaların derinliklerinden geldi. Ölüler arasında yaşamıştı, onlar da ona karanlık öğütler vermişlerdi. Ama onlar Andelain'de değil ama Hazard'ın gevrek açıklığında durmuş, altlarında Adlandırılmaması Gereken'in Solucan kadar yıkıcı birçok ağzı kükrerken kıyametten bahsediyorlardı. Arkalarında, Branl Clyme'ı tekrar tekrar öldürmüştü ama Ölüler buna aldırmamıştı. Felaket, sonsuz bir zevkle Elena ve Linden'i ve Ormanlıların geleceğini yutmuş, onları sonsuz bir çığlığa ortak etmişti.

Rüyalarda zaman bulanıklaşır ve akar, Sarangrave'in birbirine karışmış tehlikeleri kadar kaotik ve ölümle doludur.

Ölüler yasaklamıştı. Unutulmuş gerçekler. Seçilmiş'in oğlu.

Kastenessen.

Yedi Cehennem'in A-Jeroth'u, yaratılmamış her şeyi arzular.

Branl, Clyme'ı ve *Turiya*'yı, geriye sadece kürecikler ve kan kalana kadar defalarca parçaladı.

Şaşkın ve engellenmiş Thomas Covenant, güneşin doğmadığı bir dünyada gözlerini şafağın gri karanlığına açtı.

Ama kendi durumu Branl'ın vahşetini ve Clyme'ın ölümünü reddediyor gibiydi. Derin ve uzun bir uyku çekmişti. Tanrım, *uyumuştun*. Bu açık çimenlerin üzerinde, yenilenmiş sağlığın uykusunu uyumuştun, yıldızlar arasında büyüyen boşluklar kadar anlaşılmaz. Bu bir

Beklemediği bir anodin, yaralı tül kadar kurtarıcı ve bir o kadar da gerekliydi.

Çok uzun süre uyuduğuna şüphe yoktu. Her saat aleyhine işliyordu. Ama geceyi kaybettiği için pişmanlık duymuyordu.

Gözlerini açıp gökyüzüne baktığında yıldızları net bir şekilde gördü. Geriye kalanlar Zaman'ın mücevherleri kadar parlak ve mahkûm çocuklar kadar mutsuzdu. Birbiri ardına ölmeye devam ediyorlardı.

Yavaş durumları onu üzüyordu. Yine de fiziksel hislerinin tazeliği buna karşı koyuyordu. Her yanık ve su toplamasının yerini hevesi andıran bir karıncalanma almıştı. Kalbi, sanki bir ömür boyu hapis kaldıktan sonra zincirlerinden kurtulmuş gibi, tanımadığı bir canlılıkla atıyordu. Parmakları sanki daha önce hiç acı çekmemiş gibi esnedi. Yüzündeki kaslarda potansiyel gülümsemeler seğiriyordu. Ve ayakları... Vay canına! Ayak parmaklarını hissedebiliyordu, gerçekten *hissedebiliyordu*. Ona çoraplarının ve botlarının hâlâ ıslak olduğunu söylüyorlardı.

Hurtloam bir mucizeydi: bunun için başka bir kelime yoktu.

Vücudu gibi sağlık hissi de güçlenmişti. Bu da ona yeni hayatının geçici olacağına dair güvence veriyordu. Kevin'in Kir'i bölgeyi kaplamış, giderek artan bir tahribat yaratarak restorasyonunun aleyhine çalışıyordu. Yine de her şey için minnettardı

Erteleme. Acı tülün garip simyası Clyme'in ölümünü bile daha az acı gösteriyordu. En azından kısa bir süre için gelecek, gerçek güneş ışığının olmadığı ikinci gün kadar kasvetli görünmüyordu. El ve ayak parmaklarına uyuşukluk geri döndüğünde -görme yetisi tekrar bozulmaya başladığında

-Buna dayanabilirdi.

Dirseklerini yatağının kalın otlarına dayayarak, durumunu ölçmek için başını ve omuzlarını kaldırdı.

Hatırlamadığı, bereket gibi çimlerle örtülü, kademeli bir yamaçta yatıyordu. Bu yüzden Lord Foul'un birçok savaş alanının kuzeyinde bir yerdeydi; Sarangrave Düzlüğü ile Güneşin Doğuşu Denizi arasındaki uzun sıcak topraklarda bir yerde. Pusuda bekleyen onu buraya taşımış olmalıydı.

Böyle bir düşünce karşısında şaşkınlıkla başını sallayarak, ayaklarının birkaç adım ötesinde bir nöbetçi gibi duran arkadaşına baktı.

Branl sulak alanın sıralı kütlesini izliyor gibi görünüyordu. Ya da belki de-

Harucha'nın ötesinde, Covenant sonunda dört, hayır, beş Feroce'un elinde yanan küçük bir zümrüt ateş kümesi fark etti. Kendi sularının sınırının birkaç adım dışında bekliyorlardı. Branl Covenant'ı onlara karşı koruyor olabilirdi; onları bir şekilde reddediyordu.

Görünüşe göre Yüce Tanrılarının Saf Olan'la işi bitmemişti.

Covenant onlarla yüzleşmek konusunda isteksizdi. Onları hatırlamak istemedi.

Horrim Carabal'ın tehlikesini ya da Alçakgönüllü'nün neleri feda ettiğini düşünmek için. Ama zaman çok değerliydi ve Feroce onu hurtloam ile kutsamıştı. Onun için Linden'la konuşacaklarına söz vermişlerdi. Onun ilgisini kazanmışlardı.

Covenant, Joan'ın çektiği acı kadar zalim anıların verdiği acıyla iç çekerek kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Etrafındaki karanlık, manzaranın her özelliğini örtüyor, tepeleri, çimenleri, bataklığı ve gökyüzünü belirsiz, telafi edilemez bir lekeye dönüştürüyordu. Evrensel alacakaranlığa yalnızca Feroce'un titrek ateşleri karşı çıkıyordu; onlar da çok az ışık veriyordu.

Nasıl yürüyeceğini unutmuş gibi beceriksizce Branl'ın yanına gitti.

Onun gibi Üstat da hâlâ çamurdan ikinci bir deri giyiyordu.

Önemsiz bir endişeydi: kurudukça pul pul dökülecekti ve bu arada havanın artan serinliğine karşı bir nebze koruma sağlıyordu. Ancak çamurun altında Branl'ın tuniği, Flat'in aşındırıcı suları tarafından yenmiş, lime lime olmuştu. Aslında, Covenant'ın kendi giysileri de kötü hasar görmüştü. Kot pantolonu hırpalanmış gibi görünüyordu ve tişörtü artık parçalardan biraz daha fazlasıydı. Yine de bu da önemsizdi. Harap kıyafetler İnançsız'a ve gardiyanına yakışıyordu.

Daha yakından bakan Covenant, Branl'ın da iyileşmiş olduğunu görünce rahatladı. Birden fazla şekilde.

Harucha metanetinin ardına gizlediği sıkıntısı hafiflemişti. Sonunda bir uzvu kesilmiş ya da başka bir eski yarasıyla yüzleşmiş bir adama benziyordu.

Yarım elini Usta'nın omzuna koyan Covenant, "Özür dilerim," dedi. Belki de önce Branl'a sorarsa onu nasıl affedeceğini öğrenebilirdi.

Kendini affettirmek için. "O Raver'ı öldürmenin sana neye mal olduğunu ancak tahmin edebilirim. Ama pişmanım. Keşke beni kurtarmak için sana ihtiyacım olmasaydı."

Tekrar.

Branl'ın bakışları dalgalanmadı. "Bizi bağışlamaya çalıştınız, ur-Lord," diye cevap verdi, sanki sesindeki tüm insani tonlar yok edilmiş gibi. "Bunu hep yaptınız, ancak hiçbir *Harucha*'nin bağışlanmak istemediğini uzun zamandır biliyorsunuz. Eylemlerimizin sonucundan mahrum bırakılmak, değersizlik yargısı anlamına gelir. Yine de sen ur-Lord'sun, Kâfir'sin. Biz seni nasıl tanıyorsak, sen de bizi öyle tanırsın. Uzun uğraşlar sonucunda, seçimlerinizin gerçekten de bir değersizlik yargısı olduğunu öğrendik. Ama yargıladığınız kendinizsiniz, kendinizden başkası değil. Bu nedenle *Turiya* Herem'le tek başına yüzleşme isteğinde bir hakaret bulmadık."

Covenant istemsizce yüzünü buruşturdu. Alçakgönüllü onu kesinlikle çok iyi tanıyordu. Ama onun kişisel katı tutumunu bu tür terimlerle düşünmekten hoşlanmıyordu.

Tekrar iç geçirerek konuyu değiştirdi. "Sende hâlâ *Krill*?"

Branl başıyla onayladı. Tuniğinin kalıntılarından geniş yapraklardan oluşan bir demet çıkardı. "Işığına ihtiyacınız var mı Lordum? Bu Feroce'ların ürkekliğini yatıştırmak için üzerini kapattım." Bir süre sonra ekledi, "Sizinle bir kez daha konuşmak istiyorlar. Bu nedenle sizin uykudan dönmenizi bekliyorlar."

Covenant elini bıraktı. "Boş ver. Zaten yeterince korkuyorlar. Beni bu kadar uzun süre beklediler. Nereye gittiğimi görmek için biraz daha bekleyebilirim."

Vermesi gereken kararlar vardı ama bunlara hazır değildi. Linden'in onu affetmesini Branl'ın ya da kendisinin affetmesinden daha çok istiyordu.

Arkadaşının yanında, sanki o ve Alçakgönüllü aynı damgayı taşıyormuş gibi durarak Feroce'a hitap etti.

"Şimdiye kadar anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirdin." Pusuda bekleyen kişinin ondan başka bir şey istemesi onu sertleştirdi. "Yüce Tanrınızın bunu yapmaya devam etmesini bekliyorum. Söz verdiğimden daha fazlasını yaptık. Siz de aynısını yapmalısınız."

Feroce irkildi. Alevleri fışkırdı ve tükürdü. "Sen Saf Olan'sın," diye

yanıtladılar titreyerek, "kendini inkâr etsen de. Bu yüzden

Jheherrin zamanında öyleydi. Öyle de kalacak.

"Şartları aştınız. Yüce Tanrımız bunu kabul ediyor. İttifak mühürlendi."

Covenant başını salladı; ama rahatlamadı. "Peki ya mesajım? İlettiniz mi?"

"Biz Feroce'uz," diye cevap verdi yaratıklar. Tek sesleri, dilin şekillerini almaya zorlanmış bir çamur gibiydi. "Yüce Tanrımıza, onun görkeminin her göletinde, akarsuyunda ve bataklığında hizmet ediyoruz. Sözleriniz iletildi. Onların anlamını da aktarmaya çalıştık."

Covenant rahatlayarak başını eğdi. Linden anlayacaktı. Onun anlayacağına inanmak zorundaydı. Ve o da ne yapacağını bilirdi. *Beklenmedik bir şey*. Hayal bile edemeyeceği bir şey.

Ama Feroce hâlâ konuşuyordu. "Eğer başarısız olursak," dediler, "ya da bize kulak verilmezse, Yüce Tanrımız pişmanlık duymamızı emreder. Hayatlarımız kaybedildi. Bizi öldürmek isterseniz, yine de ittifak mühürlendi. Mühür açılmayacaktır."

Sonra yaratıklar sanki sinme dürtüsüne direniyormuş gibi durup beklediler.

Onların amansız korkuları Covenant'ı tedirgin ediyordu. Dehşetini gizlemek için, "Vay canına," diye söylendi. "Ne kadar da yüce gönüllü. Bu kanlı karmaşadaki herkes işlemediği günahları telafi etmeye mi çalışıyor?"

Feroce'un ateşi söndü. İri gözlerinde zümrüt rengi bir endişe vardı. *Yasaklamayı* hatırlamasına yardım etmeye çalışmışlardı - ona incinmiş sabun vermişlerdi - ve yine de cezalandırılmayı bekliyorlardı.

Kendi kendine yemin eden Covenant sesinin tonunu yumuşatmaya çalıştı. "Elinizden geleni yaptınız. Eğer şartları aştıysak, sen de aştın. Bundan sonra olacaklar senin suçun değil."

Benden korkmana gerek yok demek istedi.

"Peki Yüce Tanrınız şimdi ne istiyor?" diye devam etti. "Benim uğruma seni zaten yeterince feda etti. Daha fazlasını istemiyorum. O ne istiyor?"

Yumuşak başlıların torunları, "O bizim Yüce Tanrımızdır," diye yanıtladılar. "Onun yüceliği bize emrediyor. Reddetmiyoruz. Biz-"

Birdenbire, palanın ilk dokunuşuyla çocuklar gibi irkildiler. Birbirlerine bakarak daha da yakınlaştılar. Alevleri anlamsızlaşıyor gibiydi.

Ateş ve korku çemberinden boğuk bir feryat gibi sesleri yükseldi. "Yüce Tanrımız emrediyor. İttifak mühürlendi. Mühür açılmayacak. Ama o soruyor-"

Bir an için kontrollerini kaybeder gibi oldular. Yeşil renkleri avuçlarının içinde titreyerek soldu. Sesleri daha önceki çığlıklarının bir yankısı gibi ince bir çığlığa dönüştü. Vücutları sanki söyleyecekleri şey karşısında dehşete düşmüş gibi sarsıldı.

Ama sonra kendilerine hakim oldular ya da hakim oldular. Ateşleri yeniden canlandı. Alevler gökyüzüne doğru yükselmeye çalışıyordu. Garip zümrüt, zayıf yüzlerinde kötü niyet gibi parlıyordu. Feryatları kelimelere dönüştü.

"Yüce Tanrımız bir lütuf istiyor."

Covenant onların üzüntüsüne baktı. Feroce'un, Yüce Tanrılarının emirlerle, ittifaklarla ya da ham güçle karşılanamayacak ihtiyaçları olduğu düşüncesinden rahatsız olduğunu; pusuda bekleyen kişinin muazzam cüssesi ve gücünün yalvarmaya indirgenebileceğini kavraması için bir an gerekti. Aslında Horrim Carabal bir itirafta bulunmuştu.

bağlılıklarının köklerine inen yetersizlik.

Onların adına sarsılan Covenant şöyle dedi: "Olmanıza gerek yok. Korkuyorum. Sormanın bir zararı yok. Alınmadım. Sadece söyle. Yüce Tanrınız benden ne yapmamı istiyor?"

Feroce'un onu anlayıp anlamadığını bilemiyordu. Çemberlerini açmadılar, ateşlerini düşürmediler ya da yaralı çığlıklarını kesmediler. Ancak bir süre sonra feryatları tekrar konuşmaya başladı.

"Sen Saf Olan'sın. Saf Olan kurtarır. Şimdi tahribat geliyor, büyük ve korkunç bir açlık. Yaklaşıyor. Bu ölümdür. Mutlak ölüm. Yüce Tanrımız buna karşı duramaz. Ne yapması gerektiğini bilmiyor. Ona kulak verecek misin? Cevap verecek misiniz?"

"Yüce Tanrımız yok olmamalı!"

Ah. Covenant tekrar başını salladı. Pusuda bekleyen hayatta kalmak istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Ama bir hareket tarzı önermekten de çekiniyordu. "Duruma göre değişir," dedi dikkatle. Bunun ne anlama gelebileceğini tahmin edemiyordu.

"Tam olarak ne sorduğunuzu bilmiyorum. Önce bana şunu söyle. Yıkım geliyor. Bu bir gerçek. Ama *nereye*? Nereye geliyor?"

Doğruca *Melenkurion* Skyweir'a mı yönelecekti? Dünyanın sonunu getirmeye hazır mıydı? Yoksa daha fazla yiyecek mi istiyordu? Daha fazla *Elohim* mi? Ya da başka bir şey-?

Solucan'ın *başka bir şey*e aç olma ihtimali Covenant'ın midesini bulandırdı.

"Sen Saf Olan'sın," diye yanıtladı Feroce şaşkınlıkla. "Yüce Tanrımızın kalbine yaklaşan tahribatı bilmiyor musun? en derin sularda? Nasıl olur da bilmezsiniz?" En derin sular mı? Covenant kaşlarını çattı. Bunun anlamı

Lifeswallower, Büyük Bataklık: Defiles Parkuru'nun deltası. Bu fikir karşısında inledi. Üzerinde durduğu zemin, sanki gerçekler değişiyormuş gibi duruyordu. Cehennem Ateşi! Solucan Lifeswallower'a yaklaşıyordu.

Ama pusuda bekleyenlerin malikanesine ilgi duyamazdı. O kirli bataklıkta besin bulamazdı. Ve kesinlikle Solucan'ın Horrim Carabal gibi Dünya Gücünün yaşayan bir yozlaşması olan bir canavar için iştahı yoktu. Bu da demek oluyor ki-

Covenant ellerini saçlarında gezdirerek düşüncelerini dengelemeye çalıştı.

-O Yaşam Çiçeği sadece yolundaydı. Solucan sadece onun içinden geçecekti. Dünyanın sonunu getirecek aracın amacı farklıydı.

Belki de Solucan kuzeyden geliyordu. Belki de *Melenkurion* Skyweir'a giden yolu Büyük Bataklık'tan geçiyordu.

Şans.

Ya da- Lanet olsun!

-Thunder Dağı'na doğru gidiyordu.

Kastenessen'e. Ya da Adlandırılmaması Gereken'e.

Cehennem ve *kan*!

Her iki açıklama da akla yatkın görünüyordu. Kastenessen *Elohim*'di. En yakın yiyecek kaynağı o olabilirdi. Ama lekelenmişti. Kendisinin bir parçasını *skurj* ile birleştirmişti. Kükürtlü kokuları

onu tatsız hale getirebilirdi. Kendi tarzına göre, o da pusuda bekleyen kadar yozlaşmıştı.

Adlandırılmaması Gereken Kadın başka bir konuydu. O - Covenant'ın O'nun için uygun bir dili yoktu - hapsedilmiş bir tanrıydı. Dünya gücü değildi. Yine de O *güçlüydü*. Eğer Solucan ondan beslenmeye çalışırsa-

Bu tür varlıklar arasındaki savaş Zamanın Kemerini temellerinden sarsabilirdi. Solucan'ın yaratılış amacını gerçekleştirebilir.

Lord Foul iyi plan yapmıştı. Oh, iyi planlamıştı! Roger'ın Jeremiah'yı Kayıp Derinlik'te saklamasının akla yatkın bir nedeni daha vardı. Elbette çocuğu gizlemek için. Onu Roger'ın ve Despiser'in kullanımı için saklamak. Ama aynı zamanda, Linden Jeremiah'ın gizlendiği yeri keşfederse, Adı Anılmaması Gereken Kadın'ı uyandırmak için.

Onun tuzaklarından kaçınmak hiçbir işe yaramaz, çünkü her zaman başka tuzaklarla kuşatılmışlardır.

"Sen Saf Olan'sın," diye tekrarladı Feroce korkuyla. "Cevap vermeyecek misin?"

Covenant büyük bir çabayla mide bulandırıcı spekülasyonları bir kenara bıraktı. "Oh, cevap vereceğim." Ne söyleyeceğini bilmiyordu Ta ki kendisinin söylediğini duyana kadar. "Ama bana hâlâ Yüce Tanrı'nın ne istediğini söylemedin. Solucan'ı durduracağıma inanamıyor. O tahribat, senin deyimimle, beni bir hiçmişim gibi ezip geçecek. Yüce Tanrınız benim ne yapabileceğimi düşünüyor?"

Cevap vermek için zorlanan Feroce'un sesi daha da yükseldi. Pusuda bekleyenlerin yanıtı çıplak bir yakarış oldu. "Öğüt verecek misiniz?" diye sordular, sanki ağlamak istiyorlarmış da gözyaşları yokmuş gibi. "Ne yapılması gerektiğini açıklayacak mısınız? İttifak için mi? Yüce Tanrımızın hayatı için?"

"*Lanet olsun*," diye mırıldandı Covenant kendi kendine. Spekülasyon yapma dürtüsü çok güçlüydü. Zihni dönmeye başladı. "Yapamam." Solucan sadece Kastenessen'i avlasa bile, Adlandırılmaması Gereken Kadın'la karşılaşacağı kesindi. "Nereye gittiğini öğrenene kadar olmaz."

Pusuda bekleyen hizmetkârlar daha fazla söz söyleyemeden Covenant Bran'a döndü. "Ne düşünüyorsun? Belki de Lifeswallower'a gelmek bir kazadır. Belki de Solucan sadece

buradan geçiyordur. Ama belki de Thunder Dağı'nı hedefliyordur.
Bunu bilmemiz gerekmiyor mu?"

Kasvet Branl'ın yüz hatlarını gizliyordu; ama Alçakgönüllü, kesinliğe benzeyen bir kararlılıkla Mutabakat'la yüzleşti. "Ur Lordu, beni dinle. Lifeswallower ile Gündoğumu Denizi arasındaki tepelerin son sınırına bir yolculuk yapmayı düşünüyorsun. Böyle bir arayış bizi, her nerede olurlarsa olsunlar, yoldaşlarımızdan fersahlarca uzağa götürecektir."

Covenant tartışmak için kendini hazırladı; ama Branl'ın işi bitmemişti. "İtiraz etmediğimi anlayın Lordum. Senin görevin benim. I

Yalnızım ve seçtiğim hizmetten başka bir yolum yok. Yine de Kevin's Dirt'e bir son verme ihtiyacımızın mutlak olduğunu gözlemlemeliyim. İçinde bulunduğunuz zor durum bunu doğruluyor. Hastalığınız şimdiden gücünü geri kazanıyor. Thunder Dağı'ndaki Solucan bir ihtimal Kevin'in Kirinin sona ermesini sağlayabilir. Belki de getirmeyebilir. Bu nedenle Kastenessen'in yenilgisine giden en emin yolun Linden Avery ve arkadaşlarına doğru uzandığı açık değil mi? Sizin ve onun güçlerinin birlikte başarıya ulaşması, Solucan'ın herhangi bir şansından ya da talihsizliğinden daha kesin."

Covenant başını salladı. Clyme'in sonuyla ilgili anıları düşüncelerini yaralarken Branl'ı inceleyerek yavaşça, "Olabildiği kadarıyla mantıklı. Ama ya Solucan, Adı Anılmaması Gereken Kadın'la karşılaşır mı?"

Branl'ın bakışlarında farkındalıklar uçuşuyor gibiydi. Görünüşe göre felaketi hesaba katmamıştı. "Bu sonuç," dedi yavaşça, "engellenmeli." Sonra da sordu: "Peki ama nasıl önlenebilir?"

Covenant yüzünü buruşturdu. "Sorun da bu zaten. Solucan'ın nereye gittiğini bilmek zorundayız. Ona karşı Pusuda Bekleyen'e ihtiyacımız olabilir."

Arkadaşı kabul edince, Covenant Feroce'a geri döndü.

Endişe pıhtısını yutarak, "Yüce Tanrınıza şunu söyleyin. Onu canlı istiyorum. Aklıma bir şey gelirse ona öğüt vereceğim. Ama daha fazlasını öğrenene kadar olmaz.

"Bu tahribatı kendi gözlerimle görmeliyim. Sonra konuşuruz."

Linden'den daha uzağa taşınacağı fikri içini acıtiyordu; ama bu acıyı elinden geldiğince görmezden geldi.

Yaratıklar telaşla ateşlerini çırpıldılar ama itiraz etmediler. Bir süre daha birbirlerine sokuldular, ayinleri alacakaranlıkta titreşirken sözsüzce miyavladılar. Sonra

"Sen Saf Olan'sın. Feroce seni bekliyor olacak. Yüce Tanrımız bize emrediyor. İttifak mühürlendi."

Hemen birbirlerinden ayrıldılar ve sulak alana doğru koşmaya başladılar. Ayakları nehrin sularına girer girmez Sarangrave, alevleri söndü. Sanki bataklık onları bütünüyle yutmuş gibi Covenant onları gözden kaybetti.

Ağzı aniden kurudu ve kalbi korku pompalamaya başladı. Yapmak istediği şeyin büyüklüğü bulanıklığı artırıyor gibiydi. Havayı solumayı zorlaştırıyordu. Ne yapacağını tam olarak kavrayamıyordu.

Solucan'ın gücü. Tek bildiği, gücünün bakılamayacak kadar yıkıcı olduğuydu. Sadece bu görüntü bile gözlerini yuvalarından çıkarabilirdi.

Kendi kendine şiddetle, "Ya da olmayabilir" dedi. Bu riski almazsa hiçbir şey öğrenemeyecekti.

Tereddüt etmeyi bırak. Sadece yap.

Gerekli bilgiyi edinmenin başka bir yolu yoktu.

"Atlara ihtiyacımız var," diye mırıldandı Branl'a. Muhtemelen Hooryl'i bir daha asla göremeyecekti. Rallyn'in Mishio Massima'ya yardım almadan komuta edebileceğini ummak zorundaydı. "Ve yiyecek. Su. Bundan sonra her şey daha da zorlaşacak. Senin sonsuza dek dayanabileceğinden şüphem yok ama ben gücümü korumak zorundayım."

Alçakgönüllü başını salladı. Ranyhyn'e ya da kendisine güvendiğinden bahsetmedi.

Bu iyiydi. *Turiya* ve kasaplık anıları Covenant'a yapışmıştı. *Haruchai güveni* çağırdığında, bu kelime Çok fazla. Yüzyıllar önce Covenant, Humbled'ın atalarından Revelstone'u korumalarını istemişti. Clyme'in ölümü sonuçlardan sadece biriydi.

B Ama güven yine de güvendi. Ya hak edilmiştir ya da edilmemiştir. As Her şeyi hatırlayan *Haruchai* kadar sadık olan Rallyn, Naybahn'ın yerine alacakaranlıktan çıkıp Branl'ın çağrısı. Ve palomino aygırı

Ardent'in huysuz canavarı da onunla birlikte. Alçakgönüllü, Mishio Massima'nın takımlarını kontrol ettikten sonra atların hazır olduğunu duyurdu.

Covenant, ellerini korumak için yaprakları kullanarak *krillerin* üzerini açtı. Sonra Joan'ın yüzüğünü boynundan çıkardı. Daha önce yaptığı gibi, yüzüğü sol elinin son parmağının ucuna taktı; yumruğunu zincirin etrafına geçirerek bandı sabitledi. Daha önce yaptığı gibi, hançerin taşına yüzükle vurdu, ta ki vücudu vahşi büyüyle parladı. Bundan sonra, Branl onu taşıırken bıçağın ucunu çimlere bastırmaya odaklandı Rallyn ve Mishio Massima.

Branl onu eyerine kaldırdığında, az kalsın uzak tarafa düşüyordu. İkinci bir Humbled onu yakalamak için orada olmalıydı. Ama kendini eyerin boynuzuna sabitlemeyi başardı.

Gümüş çizgisi çimenlerde oyalanırken, atlar harekete geçti ve onu kalbinin arzusundan daha uzağa taşıdı.

A Ne zaman içinde ne de mesafeler arasında mümkün olan her türlü geçişi reddeden karanlığın göz kırpmasından sonra, Covenant ve Branl dörtnala, terk ettikleri yerden ayırt edilemeyen bir bölgeye vardılar. Covenant ve Branl yamaç biraz farklı bir açıyla eğilmiş olabilir. Eğim daha az eşit olabilirdi. Muhtemelen Sarangrave Düzlüğü batıya doğru çekilmişti. Ama Covenant emin olamıyordu. *Krill*'in erişebildiği yerin ötesinde, doğal olmayan alacakaranlık ayrıntıları maskeliyordu ve görüşü azalıyordu.

Branl, Loric'in hançerini alıp örttü ve Covenant'ın gözlerinin evrensel griye alışması için bir şans verdi. Atlar sanki dünyanın sınırına ulaşmaya kararlıymış gibi koşmaya devam etti.

Covenant baş dönmesini bir soru soracak kadar bastıramadan, Alçakgönüllü ileriye işaret etti. Birkaç dakika sonra Covenant, buruşuk zeminde bir gölgeler kümesi gibi daha derin bir kasvet seçti: bir oyukta küçük bir ağaçlık. Kısa süre sonra soluk bir

su parıltısı. Bir dere, yamacın kıvrımlarını aşarak Sarangrave yönünde hızla ilerliyordu.

Atlar yavaşladığında Branl sessiz bir memnuniyetle, "Toprak, Rallyn gibi güvenlidir. Burada hem su hem de yiyecek bulacağız. rızık. Yozlaşmanın savaşları bu bölgeye kadar uzanmadı. Sarangrave Düzlüğü'nün felaketleri de öyle."

Covenant arkadaşından şüphe duymuyordu ama başka endişeleri vardı. Dengesini sağlamak için çabalarken, "Ne kadar yol kat ettik?" diye sordu.

"Bir kaç fersah, Lordum. Belki biraz daha fazla." Covenant irkildi. Sadece bir fersah mı?

"Çok zaman kaybettik mi?"

"Başka hiçbir binek bizi bu kadar hızlı taşıyamazdı," diye cevap verdi Branl alışılmadık bir sertlikle. Covenant'ın ses tonunda bir şikâyet duyar gibiydi. Ama sonra daha düz bir şekilde devam etti, "Yine de geçişlerimizin hemen olmadığı açık. Güneş artık günü ölçmüyor olsa da, kuşluk vaktinin yaklaştığını tahmin ediyorum."

Covenant kaşlarını çattı, derin derin düşündü. En azından bir dereceye kadar, Branl'la birlikte kat edebilecekleri mesafeler Rallyn'in içgüdüleri kadar, argent muhafazalarının büyüklüğü ve hatta hassasiyeti tarafından da kontrol ediliyor gibi görünüyordu. Yine de Ranyhyn'in yeteneklerinin sınırları olduğu açıktı. Aksi takdirde önceki gün Sarangrave'ye ulaşmak için iki denemeye ihtiyaç duymazlardı.

Hâlâ zaman kaybediyordu. Saatler nereye gitmişti? Arada o, Branl ve atları neredeydiler -eğer bir yerdeyseler-?

Gecikme onun vahşi büyü kullanımına özgü olabilirdi; ya da Joan'ın yüzüğüyle, kendisine ait olmayan bir yüzükle olan ilişkisinin bir sonucu da olabilirdi. Ne de olsa Linden da benzer bir şey yaşamıştı. Kendisini ve Anele'yi Kevin'in Nöbeti'nin çöküşünden kurtardığında, bir yerden başka bir yere geçmekten daha fazlasını yapmıştı. Aynı zamanda zaman içinde de hareket etmişti: aslında, Nöbet'in parçalanmış kalıntılarından daha yavaş düşmüştü.

Atlar dere kenarında durur durmaz Mishio Massima dizginleri Covenant'ın elinden çekip aldı ve otları yolmaya başladı. Branl, Rallyn'in sırtından kayarak indi; Covenant'a yardım etmeyi teklif etti. Fakat

Covenant kendi başına attan indi. Birkaç dakikalığına Ardent'in küheylanına yaslandı ve baş dönmesinin son hissi de geçerken, ayaklarının yeniden uyuşmasını ve parmak uçlarındaki his kaybını kabullenme şansı buldu. Kevin'in Lanet Kirleri

-Sonra canavarın yanından ayrıldı.

Branl'la birlikte yakındaki ağaçları inceledi.

Sığırdı, hızlı büyür ve dirençliydi. Güneş ışığında yemyeşil, taze ve umut verici olurlardı. Şimdi, büyüyen bir esintiyle sallansalar da, gerçekliğin farklı bir versiyonunun yarattığı gölgeleri andırıyorlardı. Kesinlikle

Covenant'ın yiyebileceği hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Yine de Alçakgönüllü kendi algılarından emin görünüyordu. Covenant'ı ağaçların arasında kendisine eşlik etmesi için kararlılıkla çağırdı.

Çalılıklar sıkı. Ağaç gövdeleri arasında ilerlemeye çalışan Covenant'ın ayağı takıldı. Aşağı baktığında, botlarından birini bir sarmaşığın kalın sapına kaptırdığını gördü.

Aslında sarmaşıklar ağaçların arasında her yere yayılmıştı. Bütün ağaçlık onlarla doluydu.

"Bunu hatırlıyor musunuz Lordum?" Branl'ın sesi hafifçe eğlenmiş gibiydi. "Bir zamanlar buna aşinaydınız."

"Ha?" Covenant asırlık anılarını kaybetmişti ama *Harucha*'lerden birinin sesinin eğlendiğini hiç duymadığından emindi. "Ne zaman?"

"Güneşboğan zamanında," diye yanıtladı Branl, "Yozlaşma'nın kötülüğü yenilebilir bir şey üretmediğinde ve *alianta* kıt olduğunda besin sağladı. Bu *ussusimiel*."

Covenant bir an için el yordamıyla içini yokladı. Sonra karanlığın içinde bir kavunun koyu renkli topuzunu gördü; ve hatırladı. Uzun zaman önce bir çöl güneşinin altında Sunder kavrulmuş, çorak topraktan sarmaşıklar ve onların meyvelerini çağırmıştı. *İhtiyaç halinde yaşamı* sürdürecekti-

Tadı hazine çileği kadar keskin değildi. Ve onların olağanüstü canlılığından yoksundu. Ama yeterli olurdu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Covenant. "Eğer bu takdiri ilahi değilse, ne olduğunu bilmiyorum." Sanki eski bir dostu ona sürpriz yapmış gibi beklenmedik bir şekilde neşelendiğini hissetti.

"Kahretsin, bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. anlamına gelir."

"Öyleyse Lordum" -Branl sarılmış *krill*'i havaya *kaldırdı*- "eğer bunu uygunsuz bir kullanım olarak görmüyorsanız, kavun toplayacağım. Siz orucunuzu açarken, ben de meyveleri taşımak için küçük sarmaşıklardan bir ağ öreceğim."

Covenant tartışamayacak kadar aç olduğunu fark etti. "Yap şunu. Her nasılsa Loric'in itiraz etmeyeceğinden eminim, o bıçak için onlarca yıl ter dökmüş olsa bile."

Ama Branl'ın çalışmasını izlemek için kalmadı. Bunun yerine gözlerini mücevherin parıltısından sakınarak arkasını döndü. Gümüşün kesik çizgileriyle aydınlanarak çalılıktan çekildi ve su içmek için dereye gitti.

Her şeye rağmen takdiri ilahi. Burada bile, hayattayken bildiği Toprakların harikalarından bu kadar uzakta, hala hediyeler vardı-

Şimdi yiyecek ve suyun kendisini ileride bekleyenler için yeterli olması için dua ediyordu.

A İkinci bağımsız zaman ve mekân ihlali onu ve Branl'ı hedeflerine yaklaşık otuz fersah daha yaklaştırdı. As Rallyn ve Mishio Massima, dörtmala açıktaki kayanın uzun bir yüzüne çıktılar, Covenant çılgınca ona sarıldı Eyer boynuzu, bir baş dönmesi girdabını kontrol altına almak için zorlanıyordu. Ama Branl, kendisi ve Rallyn taştan daha güvenilirmiş gibi at sürüyordu. Bir omzunun üzerinde, Covenant'ı bir ya da iki gün doyurmaya yetecek kadar kavunla dolu bir çuval taşıyordu.

Doğudan esen rüzgâr atlıları bir boranın habercisi gibi savuruyordu ama Covenant'a bir faydası yoktu. Onu hasta eden dönüşü durdurmadı ya da görüşündeki bulanıklığı azaltmadı.

Branl'a göre, benzer uzunlukta bir geçit daha onları Gündoğumu Denizi ile Lifeswallower arasındaki kayalıklara, Büyük Bataklık deltasını sınırlayan buruna ulaştıracaktı. Bu noktadan, Feroce ile teması engellemeden Solucan'ı izleyebileceklerdi.

Ne yazık ki öğle vakti çoktan geçmişti. Vahşi büyüyle yapılan her çeviri, zamanı olduğu kadar dengeyi de silip süpürüyordu. Bir anlamda, nedensellik ve sıralamanın doğrusal kesinliği Covenant'ın zihninin üzerinde durduğu zemini oluşturunuyordu. Düşünceleri anlardı; ana kaya parçaları. Bir konumdan diğerine göz kırptığında, değişim onu sanki vücudundaki her sinir teklemiş gibi sendeletiyordu.

Bu nedenle ve Joan'ın yüzüğünü takmak için sarf ettiği her çaba onu tükettiğinden, biriken aciliyet hissine rağmen dinlenmek zorunda kaldı.

Atlar yavaşlayıp durduğunda, Mishio Massima'nın eyerinden yarı yarıya düştü ve saklanacak yer arayan yaralı bir hayvan gibi sıçrayarak uzaklaştı.

En azından bir süreliğine yalnız kalmayı, kırılğanlığını tek başına yatıştırmayı arzuluyordu. Ama Branl onu takip etti. Bir sessizlikten sonra Alçakgönüllü, "Bu kırılğanlık Kevin'in Kirinin bir etkisi, Tanrım," dedi.

Covenant konuşmak yerine dişlerini sıktı ve bekledi.

Branl inatla ekledi: "Yüce Lord Loric'in *krilini* tutmama izin verilirse, ortaya çıkan sıkıntı daha kolay geçecektir."

Covenant elindeki parlak bıçağa gözlerini kırptırdı. Lanet olsun. Gittikçe kötüleşiyor. Cüzzamın yaklaşan ölümü gibi, baş dönmesi de ilmiğini etrafına geçiriyordu. Kafa karışıklığı içinde, yönünü kaybetmenin yaralı girdabında, bıçağı hâlâ elinde tuttuğunu fark etmemişti.

Hançer. Sıcaklığını hissetmemişti-

Kolunu sallayarak *krili* teslim etti.

Branl mücevherin üzerini örterken bölgeyi alacakaranlık kapladı. Başka koşullar altında, güneşin yokluğu Covenant'ın canını sıkabilirdi. Ancak şimdi bu bir iyilik gibi geliyordu. Alacakaranlık bir tür mahremiyetti. Dengesini toparlamak için buna ihtiyacı vardı.

Pusuda bekleyen öğüt istiyordu ama ne söyleyebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Eğer Solucan Kastenessen'in kokusunu alırsa, Fırtına Dağı'na doğru yönelecekti - ve de Adı Anılmaması Gereken Kadın'a. Bu karşılaşmadan hiçbir şey sağ çıkamazdı.

Bu sonucu önlemek için Mutabakat'ın Horrim Carabal'dan kendisini feda etmesini istemesi gerekebilirdi. Ama canavar kesinlikle reddedecektir. Hiçbir ittifak onu hayatını gönüllü olarak

teslim etmeye ikna edemez.

Solucan'ın Lifeswallower'a yaklaşmasının bir tesadüf olduğunu ve Gök Gürültüsü Dağı'nı görmezden geleceğini ummak zorundaydı. Aksi takdirde pusuda bekleyen için daha iyi bir cevap düşünmek zorunda kalacaktı.

Kevin'in kiri ve baş dönmesi yüzünden neredeyse hiç düşünemiyordu.

F Neyse ki üçüncü bir geçit onu burna getirdi. Bineği, çıplak granit ve bazalt çıkıntıları arasındaki testere kenarlı otlardan oluşan bir yamacı tırmanıyordu: yükselen zeminin daralan bir kaması. Kuzeyde kayalıklar vardı ve bu kayalıklar Yaşam Çiçeği'nin yayılması. Doğuda Gündoğumu Denizi'ni çevreleyen alçak kayalıklar vardı. Dişli ufku ötesinde gri gökyüzü ve yıldızlardan başka bir şey yoktu. Varoluşun sınırını işaret ediyor gibiydiler.

Bu kez rüzgâr Covenant'a sertçe çarptı. Bir sel gibi ağırdı ve onu savurdu. Attan inmeye çalıştığında geriye doğru devrildi; nefesini kesen bir sarsıntıyla çimlerin üzerine düştü. Yer bir o yana bir bu yana, bir ileri bir geri, mantıktan yoksun, rüya görmek kadar öngörülemez ve tehlikeli bir sırayla eğildi.

Rüzgârlar ağzındaki havayı emerek yanından geçti. Lekeler, hastalık lekeleri gibi görüşünü bozuyordu.

Ama sonra Branl *krili* aldı. Covenant, bayılmaya benzeyen bir anilikle yeniden nefes almaya başladı.

Lekeler gözünün önünden kaybolurken ve ufukların eğikliği hafiflerken, hareketsiz yatmaktan ve düşüşünün etkisinin azalmasına izin vermekten memnundu. Kalbinin sıkıntılı sancısı, belirsiz bir çile çektiğini düşündürüyordu. Yine de bu ona güven veriyordu. Zamanın kesintiye uğramadan sürdüğünü, bir şeyin diğerine yol açtığını doğruluyordu.

Bir diğeri. Yaşamı kısıtlayan ve mümkün kılan Yasa geçerliliğini korudu.

Kendini hazır hissettiğinde, bir tarafına yuvarlandı, kollarını ve dizlerini altına aldı, kendini dik konuma getirdi.

Tanrım, rüzgâr... Rüzgâra karşı zar zor ayakta durabiliyordu; gözyaşlarının acısına karşı gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. Branl'ın desteği olmasaydı hareket edemeyebilirdi.

Gözlerini kırıştırtarak çevresini taradı. İçgüdüsel olarak dünyanın en yüksek zirvesinde durduğu izlenimine kapıldı. Ama tabii ki bu saçmalıktı: burası bir dağ değildi. Aksine, burnun kama ucundan yokuş aşağı iniyordu. Doğuda deniz, Arazi'nin son kayasına çarpıyordu. Burnuna tuz kokusu geliyordu. Aradığı görüşü bulabilirse, dalgaların kabarışını görebilecekti.

Etrafındaki burun, çıkıntı yapan taşlardan, granit ve bazalttan oluşan bir karmakarıştı; binlerce yıl boyunca kemirilmiş Acı ve uzlaşmazlığı andıran şekillere bürünmüştü. Bazı kayalar rüzgârın etkisiyle yosun saçaklarına bürünmüştü. Diğerleri ise likenlerden ipliksi pelerinler edinmişti.

Arkasına baktığında, önce yamacın sonsuza dek alçaldığını düşündü. Ama rüzgârı gözlerinden uzaklaştırıp daha dikkatli baktığında, batıya doğru uzanan yamacın uzakta karanlık bir çizgiyle kesildiğini fark etti. Büyük Bataklık, burnun etrafından denize doğru uzanıyordu. Yaşam Çiçeği'nin kokusunu alamıyordu. Rüzgâr bataklığın karmaşık kokularını yırtıp atıyordu. Ama altında deltanın suları belli belirsiz bir parıltı yansıtıyordu.

Bir süre sonra atları fark etti. Yamaçtan aşağıya doğru koşuyorlardı ve inerken sulak alanla aralarındaki mesafeyi koruyorlardı. Görünüşe göre Rallyn binicilerin atlarına acil ihtiyaçları olmadığına inanıyordu. Ve doğal olarak hem Rallyn hem de Mishio Massima yem kadar su da istiyordu.

Sonra Covenant, nokta kadar küçük zümrüt ateşlerin yavaşça kendisine doğru yükseldiğini fark etti.

Yaratıkları kısa bir süre izledi. Ama hâlâ uzaktaydılar ve onlara söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Burnun ucuna doğru geri dönerek, Branl'ın yardımıyla burnun kenarının ötesindeki denizin koyu grisini görene kadar yukarı doğru ilerledi. Orada durdu.

Dalgalar kendi ağırlıklarına karşı çılgınca kabarıyor, birbirlerine çarpıyor, ani kırılmalarla yükseliyor, köpükler halinde patlıyorlardı. Güçlü bir basınç gelgitlerin normal yükseliş ve çekilişini bozdu. Denizler çılgınca kayalıklara doğru savruldu, burada geri tepti, birbirine çarptı ve kaosa dönüştü. Rüzgar saldırdı

Covenant'ın kulakları, sanki burun kuşatma altındaymış gibi yaygaralarıyla çınladı.

Arkadaşının kolunu tutarak, "Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu.

Branl denizi inceledi. "Feroce'un söylediği gibi Solucan'ın geleceğinden şüphem yok. Kargaşa içinde, dalgalar kendileriyle çelişiyor. Bir felaket bu suları harekete geçiriyor. Ama kaynağı benim kavrayışım için çok uzakta."

"Ne kadar zaman kaybettik?"

Branl'ın yüzünde hafif bir konsantrasyon ya da şaşkınlık ifadesi belirdi. Bir süre sonra, "Görünüşe göre son geçişimiz uzamış. Belki de Solucan'ın yaklaşması hislerimi yanıltıyor.

Yine de akşamın yaklaştığını hissediyorum. Çok geçmeden, bu alacakaranlık gerçek geceye dönüşecek."

Güneşsiz geçen ikinci günün ardından gecenin gelişi kötü bir alamet gibiydi. Covenant'ın Dünyanın Sonu'na karşı hiçbir gücü yoktu.

Yine de verdiği sözler vardı.

"O halde," dedi Branl'a, "bu rüzgârdan kurtulmam gerek. Denizi ve Lifeswallower'ı izleyebileceğim bir yer bulabilir misin? Biraz korunaklı bir yer?"

Branl başını sallayarak onu burnun köşesine yığılmış taşlara doğru çekti. Covenant kadar uzun, körelmiş bir dışın gölgesinde, Alçakgönüllü onu oturup dinlenmeye çağırdı. Sonra Branl gitti. Loric'in *krilinin* yanı sıra kavun ağını da taşıyan Branl, bazalt ve granitin bükülmüş şekilleri, liken ve yosunların rengârenkliği arasında kayboldu.

Covenant dişe doğru sarktı; duyarsız parmaklarıyla sert yanaklarını ovuşturdu; kalan gözyaşlarını sildi. Refleks olarak Joan'ın yüzüğünün hâlâ tişörtünün altında asılı olduğunu doğruladı. Rüzgâr kayaların yanından sefilce inliyordu, inlemeye benzeyen çığ bir ses, ama o bunu duymazdan gelmeye çalıştı. Düşünmeye çalıştı. Rüzgârın sadece hareket halindeki hava olduğunu söyledi kendine. Sadece kendi kontrolü dışındaki güçlere tepki veriyordu. Eğer içinde ağıt ya da felaket kehanetleri duyuyorsa, kendini yanıltıyordu.

Dünya *umursamadı*: şeylerin doğal düzeni üzülmeyi ya da sevinmeyi. Sadece zamanın içinde yaşayan duyarlı varlıklar ağladı, mücadele etti ve sevdi.

Dünya'nın kendi tehlikesini ne anladığı ne de ondan korktuğu düşüncesi bir tür rahatlıktı. Onun yaşamı kendisinin bir yansıması değildi. Ama bu teselli ona dokunamayacak kadar soyuttu ya da ölmekte olan sinirleri bunu hissetmiyordu. Nihayetinde hiçbir şeyin önemi yoktu, onu önemseyen insanlar dışında. Ancak onlar için, tehlikenin önemi mutlaktı.

Covenant düşünceleri karşısında yüzünü buruşturdu. Uzun zaman önce, Toprak'ın var olmadığı konusunda ısrar etmişti. hezeyan içeriyordu. Bu anlamda, kendisinin bir yansımasıydı. Ve bu konuda güçsüzdü çünkü aynadaki kendi görüntüsünü değiştiremezdi: ayna ona sadece kim olduğunu gösteriyordu. Bu nedenle eylemlerinden ya da Arazi'nin kaderinden dolayı suçlanamazdı. Şimdi kendini, dünyanın aslında kendine atıfta bulunan varlıkların yaşadığı kişisel olmayan bir mekanizmadan başka bir şey olmadığını savunurken buldu. Bu nedenle, burada ya da herhangi bir yerde, hiçbir başarısızlık ona karşı tutulamaz.

Onca yıldan sonra çok az değişmişti. Hâlâ insan olduğu ve korktuğu için kendini affetmenin bir yolunu arıyordu.

Ama aslında Toprak'ın ve onun dünyasının basitçe bir mekanizmanın parçaları olduğuna inanmıyordu. Onlar yaşayan bir yaratılış oluşturunuyordu. Ve tüm canlılar gibi onlar da devam etmeyi arzuluyorlardı. Eğer onları hayal kırıklığına uğratırsa, dünyanın kederi gökler kadar büyük olurdu.

Sürdüğü sürece.

Rüzgârda sancıya dair ipuçları vardı; kötülüğe dair telkinler. Ama bunları nasıl yorumlayacağını bilmiyordu ya da buna hazır değildi.

Branl döndüğünde hâlâ kendisiyle boğuşuyordu, artık yanında *ussusimiel* yoktu.

"Şansınız varmış, efendim," diye duyurdu Alçakgönüllü, "amacınıza uygun olduğunu düşündüğüm bir siper var. Rüzgâr engelleniyor, ancak doğu ve kuzey manzaraları erişilebilir. Bana eşlik eder misiniz?"

Covenant kısa bir süre arkadaşını nasıl görebildiğini düşündü. Sonra mırıldandı, "Lanet olsun. Yoksa neden buradayız?" Kolunu uzatarak yardım istedi.

Taahhütlerine sadık kalan Üstat, Antlaşma'yı dik bir şekilde kaldırdı. Destek ve rehberlik için elini Antlaşma'nın kolunda tuttu. Kavrayışı güven vermek için olabilirdi.

Covenant Feroce'un ilerleyişini kontrol etmek için yokuş aşağı baktı. Zehirli ateşleri şimdi daha net parlıyordu; ama hâlâ yamacın yarısından fazla ilerlememişlerdi. Onların tekinsizliğine güvenerek onu her nerede olursa olsun bulma yeteneğiyle, geri döndü.

Branl onu taşların arasına çekerken, Alçakgönüllü sordu: "Efendimiz, pusuda bekleyen kişiye nasıl öğüt vereceğinize karar verdiğiniz mi?"

Çarpık kaidelere ve yüksek levhalara dayanarak ilerleyen Covenant, ileriye doğru yol aldı. "Dediğim gibi. Solucan'ın nereye gittiğini bilmem gerekiyor. Eğer kuzeyden ya da kuzeydoğudan geliyorsa ve dönmüyorsa, muhtemelen doğrudan *Melenkurion* Skyweir'a gidiyordur. Bu durumda, pusuda bekleyen tehlikede değildir. Tavsiyeye ihtiyacı yoktur. Ama Solucan güneyimizde bir yerden geliyorsa, Dünya Kanı'na giden doğrudan hattı görmezden geliyor demektir. Bu da Kastenessen'i ya da Adlandırılmamalı. O zaman Horrim Carabal'a bir şey."

"Ne amaçla?" diye karşı çıktı Branl. "Solucan'ın yakın yolunu belirlemek istediğinizi anlıyorum. Ama bu öğütler ne işe yarayacak? Pusuda bekleyen senin sözünle hayatını tehlikeye atmayacaktır."

Covenant bir bazalt kütesinin etrafından sola, bir diğerinin yanından sağa doğru tökezledi. Rüzgârın çılgılığı burada daha yüksekti. Umutsuz esintilerle onu dövüyordu. Ama taşların arasında ilerledikçe rüzgârın şiddetinden daha fazla kurtuldu.

"Hâlâ düşünüyorum," diye cevap verdi dişlerinin arasından. "Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı." Neyi başarmak için? Solucanı yavaşlatmak için mi?

Durdurmak mı? Kendi kendine saçmalamamasını söyledi.

"Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

Alçakgönüllü omuz silkmiş olabilir. Tartışmadı.

Yolu bir labirent gibi kıvrılıyordu. Uzun görünüyordu. Ama sonunda Mutabakat oturulabilecek kadar geniş, küçük bir çim alana geldi. Branl'ın kavun ağı orada dev büyüklüğündeki taşların arasındaki bir çentikte duruyordu. Çimenlerin ortasında duran Covenant, kuzeye doğru net bir görüş açısı olduğunu fark etti. Karmaşadaki bir boşluktan, belki on adım ötedeki kayalıkların kenarını görebiliyordu. Ve uçurumun ötesinde-

Orada Gündoğumu Denizi, bir çılgının akıl almaz öfkesiyle

Lifewallower'a saldırı.

Bir zamanlar, belki de sadece birkaç saat önce, Büyük Bataklık'ın suları, devasa bir ağacın dalları gibi dallanıp budaklanarak doğuya doğru akıyordu. Bu kanalların arasında tatsız otlardan oluşan adacıklar, eziyetli çalılıklar, selvi kümeleri ve bir bataklığı gözetleyen nöbetçiler gibi diğer bataklık ağaçları vardı. Ama artık böyle şeyler yoktu. Gerçekten de deltanın her yeri sular altında kalmış ya da süpürülmüştü. Yükselen denizler her yöne savruluyor, Horrim Carabal'ın krallığının bu bölgesini tanımlayan her şeyi parçalıyor ya da sürüklüyordu. Bir kısmı Covenant'ın görebildiği yaşam dalgası okyanusun şiddetinden ayırt edilemez hale gelmişti.

Bu manzara, sanki vertigo soğuk parmaklarını kalbinin etrafına dolamış gibi ürpermesine neden oldu. Dişlerini gıcırdatarak doğuya döndü.

İlk başta denizi göremedi. Çok fazla çıkıntılı kaya çok fazla yükseliyordu. Ama gizlendiği yerin bir tarafına doğru eğildiğinde bir açıklık buldu. Rüzgâr ve hava koşulları birkaç taşın kenarlarını aşındırmıştı. Ve bir bazalt levha Merkezinin önemli bir bölümü: çökmüş bir göğsün üzerine eğilmiş bir sakatı andırıyordu. Sonuç olarak ortaya bir cumba gibi bir pencere, Güneşin Doğuşu Denizi'nin bir yayını ortaya çıkaran bir boşluk çıktı.

Pencereden rüzgârın şaklamaları ve tokatları, ara sıra da serpintiler geliyordu; ama Covenant bunlara her seferinde birkaç dakika dayanabiliyordu.

Bu mesafeden, herhangi bir dalgalanma ya da çapraz akıntı fark edemiyordu. Tüm okyanus, güneşsiz gökyüzünün daha karanlık ve sıkıntılı bir yinelemesi gibi görünüyordu. Ufuk bile gri bir lekeden başka bir şey değildi. Eğer Solucan o yönden geliyorsa, buna dair hiçbir iz göremiyordu.

Gözlerini kırptırarak tekrar sığınağa girdi. Bir el hareketiyle Branl'dan kendisini izlemesini istedi. Sonra kendini çimlere bıraktı ve o kadar yolu boşuna gelmediğine inanmaya çalıştı: Solucan geldiğinde ne söyleyeceğini biliyordu.

Branl bir süre doğuyu inceledi; dikkatini kısa bir süreliğine kuzeydeki yıkık deltaya çevirdi. Sonra başını iki yana salladı.

"Ur-Lord, Solucan'ın yakın olmadığına karar verdim. Hızı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bize bir zaman aralığı kaldığına inanıyorum. Bize bir mühlet verildi." Tuniğinden *krili* çıkardı. "İsterseniz, *ussusimiel* hazırlayayım."

Covenant başını salladı. "Elbette. Neden olmasın?" Güce ihtiyacı vardı. Solucan geldiğinde, ne olursa olsun kaçmak zorunda kalacaktı. O ve Branl burada ölürse, hayatları gerçekten boşa gitmiş olacaktı.

Sadece hançerin ağzını açan Alçakgönüllü, ustalıkla bir kavun aldı, dilimlere ayırdı ve çekirdeklerini çıkardı. Parçaları Covenant'a teker teker teslim edildi.

Covenant sadece kabukları kalana kadar yedi; ama tadını fark etmedi ya da ne yaptığına dikkat etmedi. Rüzgarın kararsız uğultusunu dinliyor, eğik seslerini çözmeye çalışıyordu. Mesaj. Tuzlu tadı ve iniltisi, nasıl yorumlayacağını bilemediği kehanetlerdi.

Branl başka bir kavun hazırlamayı teklif etti. Covenant belli belirsiz reddetti. Açlığın bilincinde değildi; ya da bu tür bir yiyeceğe aç değildi. Bir kavunun daha zengin besinini istiyordu.

Cevap ver.

Branl bıçağı temizledikten sonra *krili* bir kenara koydu ve doğuyu incelemeye devam etti.

Rüzgar ve tuz. Deltanın tahribatı. Dünyanın Sonundaki Solucan. Kastenessen. Adlandırılmaması Gereken Kadın.

Ve sadece Rallyn'in onu nasıl bulacağını bilebileceği kadar uzakta olan Linden. Onu sondan önce bir daha göremeyeceği düşüncesi Covenant'ın göğsünü kalbine saplanmış bir yara gibi sızlattı.

Branl taşların etrafına bakmak için geri çekildi. Bir süre sonra, "Katılın Lordum. Feroce yaklaşıyor."

Başını kaldıran Covenant kayaların üzerinde zümrüt rengi parıltılar gördü. Ateşler söndü; daha parlak bir şekilde alevlendi; geri çekildi. Çok geçmeden yaratıklardan ikisi alevlerini ve ürkekliklerini çimenlerin sınırına getirdi. İki ya da üç Feroce daha onları takip etti. Gözleri, ayinlerinin yankılarını onun sığınağına yansıtıyordu.

Nemli ve sıkılmış sesleriyle, "Saf Olan mı?" diye sordular.

Covenant onların daha fazla bir şey söylemek istemediklerinden, sorularındaki iki kelimenin onlar için yeterli olduğundan emin olana kadar onlarla yüzleşti.

Sonra Branl'a baktı. "Saat kaç?"

Alçakgönüllü, yaklaşan karanlığın içinde daha kalın bir gölgeydi. "Akşam geceye dönüşüyor," diye cevap verdi. Covenant'ın altta yatan sorusuna yanıt verirken ekledi, "Solucanı henüz tanımlayamıyorum. Gelişi açık olsa da, sezgilerimin ötesinde kalıyor."

Ve benim, diye iç geçirdi Covenant. Kendini sıkıca tutarak Feroce'a geri döndü. "Havoc yakın mı? Solucan? Biliyor musunuz? Yüce Tanrınız bunu hissedebiliyor mu?"

Yaratıklar ince bir feryatla karşılık verdiler ve hemen kesildiler. Neredeyse anlamsızca, kendilerini şöyle demeye zorladılar: "Yakın. Yakın olduğunu nasıl bilmezsiniz? Yüce Tanrımız ne yapması gerektiğini soruyor. Çaresizlikle soruyor. Telaşı korkunç."

Yakın mı? Covenant kendi kendine mırıldandı. Cehennem ateşi! "Özür dilerim," dedi Feroce'a huysuzca. "Sadece beklemek zorundasınız. Görene kadar ne diyeceğimi bilemeyeceğim." Neredeyse aynı anda devam etti, "Ve sen bu ateşlerden kurtulana kadar hiçbir şey göremeyeceğim." Ateşler onu diğer her şeye karşı körleştirmiş, zihnini anılarla doldurmuştu. Illearth Taşı'nı çok iyi hatırlıyordu. "Eğer onlar olmadan Sarangrave'in dışında hayatta kalamayacaksan, onları bir yere sakla. Seni terk etmeyeceğim. Bir şey bulur bulmaz sana söyleyeceğim."

Yaratıklar titredi. Rüzgar gibi inlediler. Ama itiraz etmediler. Teker teker taşların arasına çekildiler. Bir süre zümrütleri granit ve bazaltın kenarlarında oyalandı. Sonra Covenant onları gözden kaybetti.

"Branl?" diye sordu endişeyle. "Bir şey var mı?"

"Belki de," diye yanıtladı Alçakgönüllü. "Emin değilim."

Covenant küfrederek ayağa fırladı. Rüzgâr gizlendiği yere karanlık üflüyor gibiydi. Branl bir taslaktan biraz daha fazlasıydı. kayalara karşı.

Eğer Efendi'nin keskin duyuları belirsiz olsaydı, Covenant fiilen gözsüz olurdu; ama bakmak zorundaydı. Kendini arkadaşına yaslayarak, görmeye çalışmanın verdiği zorlanma alnını zonklatana kadar doğuya doğru açılan pencereden baktı. Yine de hiçbir şey bulamadı.

Ya da öyle bir şey.

Deniz ve gökyüzü arasındaki sınırda bir parça ışık.

"Orada." İşaret etti. "Gördünüz mü?"

İlk başta bunun bir şimşek olduğunu, bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu düşündü. Ancak neredeyse anında yanıldığını fark etti. Işık titremiyor ve parlamıyordu. Bunun yerine denizlerin uzak çalkantıları üzerinde süzülüyormuş gibi görünüyordu.

Rüzgâr gözlerini kamaştırdı. Fırtınaya dönüşmüştü.

"Sise benziyor." Alçakgönüllüler'in sonuncusunun sesi son derece soğukkanlıydı. "İçten aydınlatılmış, ışıklı bir sis. Başka hiçbir yerde ortaya çıkmayan fırtınalar onun içinde çarpışıyor." Bir süre sonra şöyle dedi: "Sis ve fırtınaları muazzam bir gücü örtüyor. Hiçbir *Haruchaï*'nin tanık olmadığı kadar büyük bir tahribat yaratıyor. Yine de bu güç denizlere zarar vermiyor. Sadece onları rahatsız eder."

Dalgalar kayalıkların dibine daha sert vuruyordu. Covenant uyuşukluğuna rağmen botlarının altındaki zeminin titrediğini hissetti.

Cehennem ve kan. "Solucan bu mu?"

Doğudan mı geliyor? Doğruca Büyük Bataklık'a mı?

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Ve çok hızlı. Yine de sis -ve aslında fırtınalar- kaynağından biraz uzakta seyrediyor." Branl Covenant'a döndü. "Ur Lordu, bunu konuşmalıyım. Bize zaman kaldı. Eğer isterseniz, güven içinde kaçabiliriz. Vahşi büyü, bu tehlike karaya ulaşmadan önce birçok fersah yol kat etmemizi sağlayacaktır."

Covenant çenesi ağrıyana kadar dişlerini sıktı. "Kimi kandırdığını sanıyorsun? Şimdi gidemeyiz. O şeyin ne yaptığını görene kadar olmaz."

Ürkütücü parıltı ufukta genişledi. Daha şimdiden onun bozulmuş görüşünde bile belirgindi. Rüzgârın gücünü yüzünde hissetti. Dişleri yanaklarını kemiriyor gibiydi. Işıltı gerçekten de sisi andırıyordu, şimşekle dolu bir buharı. Ama şimşek ne dalgalanıyor ne de çakıyordu: Başlangıcı ve sonu olmayan bir şimşek sarsıntısıyla *devam ediyordu*.

Ve sis güneybatıya doğru akmıyordu. Aksine, fırtınaların önünden kollar gibi dallar göndererek delta kadar geniş bir alanı araştırdı. Ancak çok geçmeden, en uzaktaki akıntılar bile içe doğru kıvrılmaya ve Lifeswallower'a ulaşmaya başladı.

Solucan'ın avını bulmuş gibi uzanıyorlardı. Oh, lanet olsun!

Sis şeritleri denizlerin üzerinde sürükleniyordu. Covenant'ın kalbinin her sert çarpışında daha da yaklaşıyorlardı. Vahşi rüzgârlar gözlerini acıtıyordu ama başka tarafa bakamıyordu. Şimdi sisin içindeki aktinik parıltının aslında sabit olmadığını görüyordu. Zıplamak ve çatırdamak yerine, ilerleyişinin hızını yalanlayan yavaş bir kaynama; muazzam bir beden dalgası gibi kademeli bir ritimle kabarıyor ve giderek azalıyordu. Ve her kabarma, dalgaların şiddetini kayalıklara doğru daha sert bir şekilde savuruyordu. Çarpışmalar ve çarpışmalar gök gürültüsü gibi geliyordu; yıkımı haber veren dümen düdüklerinin sesi gibi.

"Ur-Lord," dedi Branl, "gecikmemeliyiz. Bu güçler burnu tehdit ediyor. Onlara karşı koyamayız."

Lanet olsun! Rüzgâr Covenant'a bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Onu düşünmeye *itti-*

Lifswallower'ın deltasının sular altında kalması. Tuzun acı kırbağı.

Eğer sadece kokuya bakarak karar verseydi, Büyük Bataklık'ın tamamının çoktan yok olduğuna inanırdı. Binlerce yıllık zehirler artık kokmuyordu; artık yayılmıyordu

Havaya mide bulandırıcı kokular yayılıyordu. Rüzgârın ve suyun öfkesi diğer tüm algıları yok etti.

Bunun *bir anlamı var mıydı?*

Ölümcül ışıkla dolu flamalar, patlamalara binerek yaklaştı. İçlerinden biri Covenant ve Branl'ın önündeki uçuruma döküldü. Nemden bir yılan gibi kıvranarak taşların arasında kıvrandı. Kayıp Derinlik'in büyüğü taşı kadar parlak bir şerit, Covenant geri sıçrayamadan yanağına değdi. Bir kalp atışı gibi bir an için Branl'ın etrafında kıvrılmış gibi göründü. Dokunuşu nemli ve jelimsi, acı bir soğuklukta, bir *sezaryenin* okşaması kadar şiddetliydi. Ama sis Covenant ve arkadaşına, Joan'ın yüzüğüne ya da Loric'in *kriline* tepki vermedi. Solucan için yiyecek olmayan hiçbir şeye aldırmadan, batıya doğru esen rüzgârla birlikte koşmaya devam etti.

Şimdi Covenant fırtınaların hermetik kütlesi içinde bir şekil gördü, şimşeklerin ağır yükselişi ve düşüşüyle sınırlanan karanlık bir form. Infelice, Solucan'ın *bir dizi tepeden daha büyük olmadığını* söylemişti. *Bir deprem onu yutabilirdi.* Ama ona daha çok denizlerin içinden amansızca ilerleyen bir dağ zinciri gibi görünüyordu. Gücü sersemleticiydi: Ayaklarını zar zor tutabiliyordu.

Belki de dehşete düşmüş hisleri Solucan'ın fiziksel cüssesini abartıyordu; ama hiçbir şey onun muazzam *gücünü* ölçemezdi. Ona bir andan fazla bakamayacak kadar insandı.

Kıyaslandığında, Pusuda Bekleyen kirlenmiş kütlesine rağmen önemsizdi. Solucan'ın geçişini engellemek için hiçbir şey yapamazdı. Sadece ölebilirdi.

Ve Dünya'nın Sonu kesinlikle batıya gidiyordu. Thunder Dağı'na doğru.

Cehennem ateşi! Cehennem ve lanet! Covenant sorunu tersten düşünüyordu. Rüzgâr, Lifeswallower ve Sarangrave'in kokuşmuş atıklarını alıp götürüyordu. Elbette taşıyordu. Ancak farklı bir açıdan bakıldığında, fırtına fetoru *engelledi*.

Peki Solucan avını nasıl buldu? *Elohim*'i sayısız saklanma yerlerinde nasıl buldu? Kokuyla. Onları kokladı. Sıradan anlamda değil, hayır. Sıradan bir aroma yaymıyorlardı. Ama büyüleri, kim olduklarının mistik özü: Solucan *bunu* tespit edebiliyordu.

Eğer bu yayılımlar tespit edilebilseydi, belki de engellenebilirlerdi. Farklı bir güç tarafından. Solucan için doğası gereği *yanlış* olan, iştahına ters düşen bir güç.

Branl daha da ısrarla, "Ur-Lord" dedi.

Solucan'ın kudreti Covenant'ın körelmiş sinirlerine bile açık hale gelmişti. Kudreti, burnun sert kayalarının arasından sanki şeffafmış gibi parlıyordu.

Denizin hâlâ iki ya da üç fersah açıkta olduğunu tahmin ediyordu. Ama bu hızla kendinden şüphe edecek zamanı yoktu. Neredeyse sersemlemiş bir halde dönerek cumbadan uzaklaştı; dikkatsiz sis kuşağından uzaklaştı.

Ve hareket ederken bağırdı, "Feroce! Sana ihtiyacım var!"

Karmakarışıklığın içinde yeşil parıltılar görünüyordu. Çok uzaktaydılar. "Yüce Tanrınıza ihtiyacım var! Ona *şimdi* ihtiyacım var!"

Rüzgâr kelimeleri ağzından kaptı. Taşların arasında kayboldular, anlamsızdılar. Yine de ateşler yaklaştı. Işıltılar bir yerden bir yere parlıyordu, görünüşe göre koşuyorlardı.

İlk yaratık labirentten çıkarken, Feroce'un sesi aceleyle inledi, "Saf Olan? Yüce Tanrımız ne yapmalı? O yok olmamalı!"

Flamalar deltanın kargaşasını araştırdı. Solucan'ın her kabarışında şimşekler çakıyordu. Denizler kayalıklara kaos fırlattı. Solucan'ın aurası tarafından sınırlandırılan fırtınaların sessiz çığlığı, Covenant'ın altındaki zeminin sanki burnun temelleri spazm geçiriyormuş gibi yalpalamasına neden oldu.

Bir deprem onu yutabilir. Doğru koşullar altında, Linden bir depremi tetikleyebilirdi. O ve Kanun Asası böyle bir güce sahipti. Covenant'ın yoktu: Joan'ın yüzüğüyle değil.

Telaş ve çılgınlık onu yakaladı. "Çabuk dinle." Kendini zor toparlıyordu. "Anlamaya çalış. Yüce Tanrınızın ölmesini istemiyorum. Solucan'la savaşılamaz. Ama savaşacakmış gibi davranmalı. Şaha kalkmalı. Kendini olabildiğince büyük göstermeli. Tam *orada*." Covenant kuzeydeki boğulmuş Lifeswallower'ı işaret etti. "Onun yolu kapatmasına ihtiyacım var," Solucan'ın içgüdülerini karıştırmalı, Solucan'ın duyularını yozlaşmış yayımlarla doldurmalı; Gök Gürültüsü Dağı'nda saklı güçleri maskeleymeli.

"*Ur-Lord*," diye itiraz etti Branl.

"Saf Olan?" Feroce'un sesi bir çığlık, bir inilti, bir duaydı. Ateşleri uçurumların ana kayası gibi titredi. "Biz küçüğüz. Zihnimiz küçüktür. Biz-"

Covenant onların sözünü kesti. "Sadece *söyle* ona!" Saçlarını yolmak istedi. "Açıklayamam. Zamanım yok. *Bunu yapmasına* ihtiyacım var. Ayağa kalk.

Kendini *kocaman* yap. Bir bariyermiş gibi davran."

Eğer pusuda bekleyen paniğe kapılmazsa -eğer canavar sözünü tutarsa-

Covenant çılgınca bir çabayla Horrim Carabal'ın yardımcılarını anlamaya çalıştı. "Solucan onu istemiyor. Eğer savaşmazsa, ona zarar vermez. Ama savaşacak kadar *büyük* görünmeli.

"*Söyle* ona! Solucan durmazsa yoldan çekilebilir. Ama önce onu *durdurmaya* çalışmalı! Yiyecek için başka bir yere bakmasını sağlamalı!"

Bu işe yarar mıydı? Tabii ki yaramaz. Ya da uzun sürmez. Ama Solucan'ın dikkatini bir süreliğine dağıtabilir. Onu yavaşlatır. Biraz zaman kazandırır. Dünyanın Sonu farklı bir koku bulana kadar.

Feroce onlardan ne isterse yapabilirdi. Yeterince hızlı iletişim kurabiliyorlardı. Ve daha derin sularda Lifeswallower pusuda bekleyenlerin gerçek eviydi. Canavarın çekirdeği

k t le ve kas orada yaşıyordu. Horrim Carabal bunu yapmayı seçerse, hemen karşılık verebilirdi.

Solucan şimdiden bir fersah yaklaşmıştı.

Rüzgâr, Feroce'un feryatlarını taşların arasına dağıttı. Ateşleri  ığlık gibi yükseldi. Fırtına onların zümrütten isyanlarına dokunmadı ama altlarında yükselen sarsıntılar dokundu. Solucan'ın açlığı alevlerin  rkmesine ve eğilmesine neden oldu.

Cevap vermek yerine dönüp kaçtılar.

"Ur-Lord!" Branl talep etti. Parlayan bir dalın yolunda duruyordu ama dal sanki granit ya da bazalttan başka bir şey değilmiş gibi etrafından akıp gidiyordu. "Gitmeliyiz!"

Covenant başını sallayarak deltaya bakmak için döndü. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var! Bunun işe yarayıp yaramayacağını görmeliyim!"

Lütfen, Allah kahretsin! diye yalvardı. *Turiya*'ya karşı neredeyse kendimi  ld r yordum. Clyme senin için öldü. Korktuğunu biliyorum. Ama bir söz verdin.

Horrim Carabal neden razı olsun ki? Covenant canavardan kendi yok oluşuna cesaret etmesini istiyordu.

Lifeswallower'ın üzerindeki denizin kırbaçları farklılaşmamış sel. Gelen sular geri çekilmeye çalıştı ama başaramadı: Solucan'ın yaklaşmasının akıl almaz güçleri onları Büyük Bataklık'ın daha da içine sürükledi. Gece, Aşağı  lke'nin üzerine çökmüştü ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Sis kendi işığını saçıyordu. Onun parlaklığı burnun sert taşları rüyalar kadar önemsiz görünüyordu. Covenant, kayaların engelleri arasından Solucan'ın kabarışının her yükselişini ve al alışını hissetti. Dalgalanmalarının ritmi yavaştı. Neredeyse sıradan görünüyordu. Ya da belki de henüz yavaştı. Yine de hızı -ya da gücü- onu dehşetle doldurdu. Göğsü patlayacakmış gibi hissediyordu.

Umutsuzca uçurumun kenarından öteye baktı ve dua etti.

Branl bir elini onun omzuna koydu. "Rallyn geliyor. Gitmeliyiz."

Alçakgönüllü, Covenant'ı zorlayabilirdi; ama Covenant arkadaşını görmezden geldi. "Bak!" Bir kolunu sallayarak deltayı gösterdi.

"*Bak!* Bana ne gördüğünü söyle!"

Branl, Covenant'ı geri çekmek yerine İnançsız'ın yanında durmak için hareket etti. *Senin görevin benim*.  ne doğru eğilerek

ve selin arpışması. *Yalnızım ve seçtiğim hizmetten başka bir yolum yok.* Bir an için konuşmadı. Sonra fırtınanın içinden duyurdu, "Ur Efendisi, cevap verdiniz."

Cevap verdin mi?

"Pusuda bekleyen, suların altında toplanır. Cüssesi muazzam. Tam boyutunu ölçemiyorum. şu anda yükselmiyor. Sadece toplanıyor. Yine de senin isteklerine kulak vereceğini düşünüyorum. Varlığı başka bir amaca hizmet etmiyor."

"Söyle bana," diye nefes nefese kaldı Covenant. "Hareket ettiğinde söyle bana." Solucan'ın aurasının büyüyen gücü ciğerlerindeki havayı çekip aldı. Her nefes için mücadele etti. *"Göremiyorum."*

İşiltılar taşların arasından parlıyordu ama Mütevazı'yı etkilemiyordu. Sise ve felakete karşı dayanıklı görünüyordu. Sesi granitten daha katı geliyordu.

"Ur-Lord, daha fazlası

var." "Dahası mı?"

Cehennem ateşi! "Söyle bana!"

Solucan yaklaşıyordu. Tüm dünyada sadece birkaç dakika kalmıştı; bir avuç kalp atışı. Eğer Solucan pusuda bekleyen kişiye geçip Fırtına Dağı'na doğru giderse, onu hiçbir şey durduramazdı.

"Pusuda bekleyen yükselmeye başladı," diye rapor verdi Branl kayıtsızca. "Yalnız değil."

Covenant görmek için savaştı; nefes almak için savaştı. İlk başta sadece denizlerin çalkantılı gürültüsünü ve iniltisini, Solucan'ın ilerleyişinin biriken basıncını fark edebildi. Ama sonra delta ile okyanus arasındaki sınırın yakınında karanlığın kabardığını gördüğünü düşündü. Oradaki sular sanki bir engeli aşıyormuş gibi yükseliyordu.

"Onları görüyor musunuz Lordum? Pusuda bekleyenlerin yanlarına yapışmışlar."

Covenant başını salladı. Artık canavardan emindi. Görüş alanının ortasında, dalgaların üzerinde patladı. Yukarı doğru itilen tektonik bir plaka gibi, gizlenen havaya fırladı. Kırıcılar arptı Horrim Carabal'a çarptı ve kenara savruldu. Çok sayıda dokunacı tehdit gibi savurarak, herhangi bir Dev Gemisinden daha yüksek, daha uzun bir şekilde uzanıyordu. Merkezi kütlesi Solucan'inkine denkti. Ve kendini genişçe, yaklaşan felaketten daha geniş bir alana

yaydı: yıkıma karşı bir barikat. Belli ki canavar görevini anlamıştı.

Ama *onlar*? Herhangi bir yerde pusuda bekleyen birine mi tutunuyor? Hayır. Gözleri çok zayıftı.

Pusuda bekleyen de çok zayıftı. Cüssesine ve kas gücüne rağmen, yaydığı ışınlar Covenant'a ulaşmıyordu. Solucan'ın yaklaştığı her dalgayı hissetti; sisin sert soğuğunu ve şimşeklerin statik yükünü hissetti. Ama Horrim Carabal uzaktaki bir şekilden başka bir şey değildi, neredeyse hiç görünmüyordu: Dünyanın Sonu'nu engelleyemeyecek kadar ölümlüydü.

Yine de Solucan yavaşladı. Görünüşe göre Covenant hissedemese de pusuda bekleyen kişinin varlığını hissedebiliyordu. Sulardan kötücül toksinlerden oluşan bir duvar yükselmişti. Solucan sanki kararsız kalmış gibi acelesini azalttı.

Onlar mı?

Covenant bir açıklama için yalvarmaya çalıştı ama ne havası ne de söyleyecek sözü vardı.

Yine de Branl'ın Kevin'in Kirinin Covenant üzerindeki etkilerini unutmadığı açıktı. Alçakgönüllü, Covenant'ın sessiz sorusunu yanıtladı. "Ur- Lordum, onlar ur-villerdir. Onlar Waynhim."

Covenant baktı, nefes nefese kaldı ve düşünemedi. Ur-viles ve Waynhim? Burada mı?

Neden?

Branl patlamanın korkunç feryadını delmek için sesini yükseltti. "Demondim'in hayatta kalan her yaratığının Solucan'a karşı çıkmak için geldiğini anlıyorum. Pusuda bekleyenlerin etine tutunarak, ilimlerini kullanıyorlar. Korozyon görünümlü siyah teurjiler elden ele yayılıyor.

elini onların arasına sok. Bu büyüler sıvı değildir. Daha ziyade büyü tellerine benzerler. Genişledikçe bir ağ şeklini alırlar."

Covenant yetersiz görüşüne lanet okudu. Burnun içinden yükselen titremeleri görmezden geldi. Hararetle Branl'a odaklandı; sanki her kelimeyi sayıyormuş gibi dinledi.

"Yaratıklar bu ağ Solucan'ın önündeki canavar boyunca uzatırlar. Ağın büyücülüğü şiddetli ve acıdır, Demondim'in ve Viles'in doğal olmayan öfkesiyle doludur. Hiç şüphem yok Linden Avery buna *yanlışlık* derdi. Yine de pusuda bekleyenler bunu dikkate almıyor. Belli ki ağ, Feroce'un Yüce Tanrısı'na acı vermiyor."

Covenant inledi ve yemin etti çünkü onu *göremiyordu*. Sadece Horrim Carabal'ın Solucan'ın yolunda gece yarısı gibi yükselen cüssesini fark etti. Eğer Solucan'ın korkunç aurasının parıltısı pusuda yatanın açıkta kalan etinde ya da ur-villerin ve Waynhim'in tuhaf ayininde parılıyorsa, bu görüntüler onun ulaşamayacağı yerlerdeydi.

Kendi ölümünün merhametine kalmış dünya gibi, çoğunlukla çaresizdi ama tanıklık etme yükünden kurtulacak kadar da çaresiz değildi. Ve Solucan'a karşı kör değildi. Etrafındaki çömelmiş ya da özlem içindeki her menhirde Solucan'ın gücü bir gravür k a d a r canlı bir şekilde parlıyordu. Kollarının ve göğsünün etinde parlıyor, her kemiğini aydınlatıyordu. Kendisi için sis kadar belirsizdi. Yanında Branl'ın sağlamlığı, Branl'ın tavizsiz özü olmasaydı, parçalanabilirdi. fırtınanın etkisiyle dağıldı.

Pusuda bekleyenleri net olarak göremese de -ve yaratıkları ya da onların ilmini hiç göremese de- yine de Dünyanın Sonu'nun yaklaştığını izleyebilirdi.

"Görünüşe göre," dedi Branl, "taktiğiniz amacına ulaşabilir. Pusuda yatan ve Demondim'den türeyen yaratıklar hastalık ve kötülükten, kadim zehirlerden ve doğal olmayan bilgilerden oluşan bir barikat oluşturur. Lurker'in formu bunu yapsa da rüzgârı, fırtınayı ve denizleri engellemez. Yine de algıyı rahatsız eder. Linden Avery'nin algısını rahatsız eder. Özünü isimlendirme çabalarım meydan okuyor."

Ve işe yarıyordu. Covenant bunu hastalıklı vücudundaki her sinirde hissetti. *İşe yarıyordu*.

Pusuda yatanın kendisi gibi, ağır garip teurjisi de Solucan'ın duyularını karıştırdı. Akışkan şekillerine ve kibirlerine rağmen, *Elohim* Kanun varlıklarıydı. Dünya'nın yaratılış kurallarına uygun olarak var olmuşlardı. Ama Horrim Carabal Kanun'un bir sapkınlığıydı. Ve ur-villerin ve Waynhim'in miras aldıkları ya da yaratıcılarından devşirdikleri tuhaf güçler ve kavrayışlar Yasayı anlamsız kılıyor gibiydi. Canavar ve Demondim dölü birlikte yiyecek kokusunu maskeleydi.

Şaşkına dönen Solucan tekrar yavaşladı. Yavaş yavaş durma noktasına geldi.

Küçük bir tsunami pusuda bekleyenlere çarptı, büyücülük ağını parçaladı. Sınırdan sınıra, delta sanki vakıflar kusuyordu. Ama Horrim Carabal

Saldırı. Demondim yaratıkları ne yaptıklarını biliyorlardı. İlimleri sarsılmadı.

Solucan'ın fırtınaları ve akıntıları bir tarafı aradı, diğer tarafı keşfetti. Ama pusuda bekleyen kendini *iyice* açmıştı. Ve karanlık büyülerden oluşan ağ Horrim Carabal'ı bir uçtan diğer uca kapladı. Ağ, buruk etkilerle zonkluyordu. Solucan'ın açlığı avlanıyordu ama bulamıyordu.

Harabe ve karanlık arasındaki bu ürkütücü denge uzun sürmeyecekti: Covenant bunu biliyordu. Solucan sonsuza dek engellenemeyecek kadar güçlüydü. Pusuda bekleyen ya da Demondim'den doğan her an ürkebilirdi. Hepsi ölebilirdi. Ama *şimdi* dayanıyorlardı. Solucan başka bir *Elohim*'in izini bulana kadar dayanabilirlerse

-Ya da ilkel ihtiyaçları onu *Melenkurion* Skyweir'a doğru itene kadar

Toprak Kanı'nın yönüne doğru bir dönüş, Solucan'ı doğrudan Covenant ve Branl'a getirecekti.

Arkadaşına sarılan Covenant soluk soluğa, "Gidelim! Hâlâ yapabiliyorken!"

Beklenmedik müttefikleri zayıf bir duraklama sağlamıştı. Eğer Ülke'nin daha fazla zamana ihtiyacı varsa, Linden ya da başka bir güç bunu sağlamak zorundaydı. Thomas Covenant bu haliyle yapabileceklerinin sonuna gelmişti.

6.

Eski ve Yeni Vaatler

Linden'in yanındakiler atlarını sürerken alacakaranlık değişmedi. Manzarayı sert bir gri kaplamıştı; şafağın yumuşatıcılığından ya da gün batımından sonraki yatıştırıcılıktan yoksun bir yarı aydınlık. Belki de Bir fırtınanın saldırısından önceki kasvet gibiydi ama bulut yoktu. Kevin's Dirt'ün izinsiz girişine rağmen gökyüzü berraktı, kıyametle doluydu, yıldızların parlak feryatlarını daha da yakınlaştırıyor, ölümlerini gökkubbelerinin dipsiz uçurumuna canlı bir şekilde kazıyordu. Linden, Kemer'in şimdiden çöküşün eşiğinde titrediğine inanabilirdi; ama sağlık sezgisi aksinde ısrar ediyordu. Ranyhyn'in uzun adımları ve Devlerin boğuk nefes alışları ısrar ediyordu. Doğal günün yokluğunda bile nabızı hayatını ölçmeye devam ediyordu. Ve bulanık arazi, şirketin etrafında değişmeye devam etti: Zaman'ın sürdüğüne dair bir onaylama olan hareketin bir işareti.

Kanun Asası ve Antlaşma'nın beyaz altın yüzüğüyle dünyanın son alacakaranlığına doğru at süren Linden, doğmamış güneşi onu korkutmayacak terimlerle düşünmeye çalıştı. Ne de olsa güneş sadece başka bir yıldızdı. Solucan'ın onu etkileme ve hatta söndürme gücü bir tür anlam ifade ediyordu. Ve kasvetin kendisi de güneşin bir yıldız olmadığını iddia etmiyor muydu? tamamen yok edildi mi? Son karanlık henüz Dünya'yı ele geçirmemişti. Bu ürkütücü karanlığın içinde bile umut mümkün olabilirdi.

Kevin's Dirt bunun aksini iddia ediyordu. Gerçekten de burada, Yukarı Diyar'da olduğundan daha güçlü görünüyordu. Şu anda bile, bir saatten fazla

Başarısız şafaktan bir ya da iki saat sonra, iğrenç sis Linden'in sinirlerinin hassasiyetini emmeye başlamış, yoldaşlarının durumunu ve hatta arazinin doğasını ayırt etme yeteneğini köreltmış ve başarısızlık vaat etmişti.

Donuk ışıkla vurgulanan, Jeremiah'nın pijamalarının altını karartan kan lekeleri, onu yutmak için çeneler gibi açılarak daha yukarılara tırmanıyor gibiydi.

Ama Ranyhyn, Kevin'in Dirt'ünü görmezden geldi. Devlerin bitkin dayanıklılığına uygun bir hızda koşan atlar, vadiyi ve dereyi çevreleyen höyükleri geride bırakmışlardı. Şimdi, çekiçle dövülmüş bir ova boyunca fersahları ölçüyorlardı.

belirsiz bir geleceğe doğru sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünüyordu. Karanlık, manzaranın ayrıntılarını sildi, onu etkili bir şekilde her yönden özelliksizdi. Yine de yıldızların yenmiş haritası ve Linden'in kararmış sağlık sezgisi atların yönlerini değiştirmediklerini doğruluyordu. Her adımda kuzeydoğuya ulaştılar, hiç tereddüt etmediler.

Yine de Devlerin ya da atlılarının ihtiyaçlarını ihmal etmediler. Jeremiah'in sabırsızlığına rağmen, her ağaç kümesinde durakladılar.

alianta, her ince dere ve acı havuz. Böyle zamanlarda çocuk attan inmeyi reddediyordu. Bunun yerine, bölük tekrar yola çıkmaya hazır olana kadar oturup oyalandı.

Sessiz bir anlaşmayla Linden, Stave ve Mahrtiir hazine meyvelerinden çok az içip hiç yemediler ve onları Coldspray ve yoldaşlarına bıraktılar. Yine de Swordmainnir'in acı çekiyordu. Linden, Latebirth'ün, Cirrus Kindwind'in ve ara sıra da Stormpast Galesend'in solunumunda uğursuz bir hırıltı duydu. Diğerleri zırhlarının ve silahlarının ağırlığı karşısında nefes nefese kalmışlardı. Yüzleri yorgunluktan grileşmişti.

Kuşluk vakti olması gereken bir saatte, Manethrall Mahrtiir Narunal'ı Hyn'in yanına getirdi. "Ringthane," diye seslendi toynak şakırtıları arasında, "ne yapacağımızı düşünmeliyiz. Eğer amacımıza kısa sürede ulaşamazsak, Devler oğluna yardım edemeyecek kadar yorgun düşecekler. Bu kadar hızlı bir şekilde buraya kadar gelmeleri hem büyük bir güç hem de büyük bir yiğitlik göstergesi. Yine de onlar da ölümlü. Çok geçmeden onlar bile bocalayacak."

"Ne öneriyorsun?" Linden, Swordmainnir'i Dünya Gücüyle bir süre daha ayakta tutabilirdi. Ama dayatılan enerjinin tekrar tekrar verilmesinin bir bedeli olacaktı. Linden'in yardımı sonunda etkisini kaybettiğinde kadınlar tamamen secdeye kapanabilirdi. Toprak Gücü ve Yasa sadece Toprak Gücü ve Yasaydı: Organik yiyecek, su ve dinlenme ihtiyacını sonsuza dek karşılayamazlardı. Linden başka nedenlerden dolayı da isteksizdi. Hız Jeremiah'nın tek savunması olabilirdi. "Elbette dinlenmeye ihtiyaçları var. Hepimizin ihtiyacı var. Ama Solucan geliyor. Bunu kendin söyledin. Acele etmeliyiz."

Mahrthir yüzünde tiksintiyle ona bakıyordu ama bu tiksinti ona yönelik değildi. "Bu nedenle Ringthane, tekrar ayrılmamız gerektiğini düşünüyorum. Sen Stave ile oğluna eşlik ederken, ben Devlere daha yavaş bir hızda rehberlik etmek için kalacağım. Yardımları çok gecikebilir ama yardım *edebilecek durumda* size tekrar katılacaklardır."

Sanki Linden'in itiraz etmesini bekliyormuş gibi sertçe ekledi, "Bu şirkette başka hiçbir amaca hizmet etmiyorum. Ama cesur Narunal'a binebilirim ve ona itaat edebilirim - evet, ayrıca onun isteklerini de anlayabilirim.

Bu nedenle sizin onayınızı bekliyorum."

Linden, Jeremiah'nın onu dinlediğini gördü; içinde protestoların yükseldiğini hissetti.

Cevabını Mahrthir'in olduğu kadar onun da iyiliği için ifade etti.

"Bu mantıklı. Yorgunluğun hiçbirimize faydası olmaz." Alaycı bir gülümsemeye zorladı. "Ve eğer biri Coldspray'i ikna edebilirse Makul, yapabilirsin. Belki Stave ve ben Jeremiah'ın sensiz bir başlangıç yapmasına yardımcı olabiliriz."

Jeremiah onaylamak için bir yumruk salladı.

Ama Mahrthir tereddüt etti. "O halde senden bir lütuf istiyorum Ringthane," dedi bir süre sonra. "Muhakeme yeteneğimi en üst seviyeye çıkar ki, Swordmainnir'e olan hizmetim uzun sürsün. Uzun sürmeyecek. Bunun farkındayım. Ama tamamen boşa çıkmanın dönüşünü ertelemeyi arzuluyorum."

Kendine rağmen, Linden itaat etmekten nefret ediyordu. Işıksız bir dünyada kara bir ateş yakmak istemiyordu. Bu olasılık ona bir ihlal. Yine de Manethrall'ı reddedemezdi. Onun korkuları kendi korkuları olsaydı, onlarla hemen yüzleşir, mücadele ve savaş için can atardı.

Kanun Asası'nı kavrayışını ayarlayarak Dünya Gücü'ne uzandı. Beklediği ya da korktuğu gibi, alevleri zar zor görülebiliyordu. Güçleri yeterince hissediliyordu ve bir dereceye kadar rahatlatıcıydı. Ama Jeremiah'ın kirli pijamalarının tonundaydılar, gecenin en koyu rengindeydiler ve etraflarındaki kasveti kalınlaştırıyor gibiydiler.

Yine de onun büyüğü Yasa'nın bir ifadesiydi. Doğasında var olan hayırseverlik değişmemişti. *Melenkurion* Skyweir yönetimindeki savaşta odunu abanoz rengine dönüştürmüştü. Jeremiah'ın zihninin mezarlığında, kendisi de karanlığın bir formu haline gelmişti. Eğer gücü şimdi onu rahatsız ediyorsa, bu onun hakkındaki gerçeği söylediği içindi.

Sanki kendini alçaltıyormuş gibi, önce Mahrtiir'i sonra da kendini arındırıcı teurji ile kapladı. Ve duyuları keskinliğini geri kazandığında, ateşi Devlere uzatarak onlara sağlayabileceği tüm canlılığı hediye etti.

Sonra Linden esasını söndürdü. Hyn'in sırtına çökerek Mahrtiir'e zayıf bir sesle, "Güvende ol. Mümkün olduğunda bize yetiş. Sana ihtiyacımız olacak."

Manethrall kişneyerek cevap verdi: "Korkma Ringthane. Biz geleceğiz." Sonra Narunal'ı Linden'in yanından geri çekti, böylece Rime Coldspray ile konuşabilecekti.

Hyn, Hynyn ve Khelen, Linden ya da Mahrtiir'den ya da aslında Stave'den herhangi bir söz duymadan neye karar verildiğini anlamış gibiydiler. Düz bir yamaçtaki su gibi koşarak adımlarını dörtnala çıkardılar. En önde giden Jeremiah heyecanını göklere haykırdı. Sonra da genç aygırın hızını arttırmak istercesine Khelen'in boynuna yerleşti.

Birkaç dakika içinde Devler artık Linden'in arkasında görünmez oldular. Kısa bir süre için onların varlığını hissetmeye devam etti. Sonra Ranyhyn sağlık duyusunun menzilini aştı ve bir kez daha Stave ve Jeremiah ile yalnız kaldı.

atlılar düzlükten, deprem ya da tufanla yıkılmış bir dağın kalıntıları gibi birbiri üzerine yığılmış sivri taşlardan oluşan bir bölgeye girdiler. Bazıları megalitik devlerin parçalanmış uzuvlarını ve gövdelerini andırıyordu. Diğerleri ise Devrilmek üzere olan kuleler, dev gemisi büyüklüğünde granit ve obsidyen parçaları ya da mızrak kadar keskin kıymıklar. Bunların arasında zemin çok tehlikeliydi ve atlar tırıs gitmekten biraz daha hızlı bir yürüyüşle yollarını bulmak zorundaydılar. Ancak sanki bunu telafi edercesine, pınarlar ve akarsular daha bol hale gelmişti. Çoğu içilemeyecek kadar mineral ve eski çürüklerle doluydu; ama bir kısmı sadece acıydı ve birkaçı da berrak akıyor, gömülü bir kaynaktan bozulmadan gürül gürül akıyordu. Daha önce olduğu gibi, Linden ve yoldaşları tüm erzaklarını Devler ve Mahrtiir'de bırakmışlardı; ama susuzluklarını gidermek için fazlasıyla iyi su buldular.

Ranyhyn'lerin uzun bir süre daha su bulmayı beklemiyorlarmış gibi su içtikleri bir derede duraklayan Linden, Stave'e nerede olduklarını sordu. Kendinden emin bir şekilde Kuzeydeki Sarangrave Düzlüğü ile güneydoğudaki Parçalanmış Tepeler arasında, Bozulmuş Ovalar'ın kıstağı gibi bir bölgeye yaklaşıyordu. Bu kadarını tahmin etmişti; ama kenar arazinin on fersah ya da daha fazla genişlikte olduğunu ve bunun ötesinde Şımarık Düzlükler'in, Sarangave Düzlüğü ile güneydoğudaki Parçalanmış Tepeler arasındaki Aşağı Topraklar'ı dolduracak şekilde genişlediğini duyunca rahatladı.

Sarangrave ve Güneşin Doğuşu Denizi. Atlar şu anki rotalarında devam ederlerse, pusuda bekleyenlerden korkmalarına gerek kalmayacaktı.

"Hadi," diye mırıldandı Jeremiah. "*Haydi.*" Sonra içini çekti. "Acıktım. Umarım *Aliantha*'yı yakında buluruz."

Stave sert bir ifadeyle, "Lordların çağlarında, Lifeswallower'ın güneyindeki Aşağı Diyar'da hiç *alianta* yoktu. Son bin yılda burada kök saldıkları için şanslıyız, her ne kadar seyrek olsalar da. Ama nasıl ya da kim tarafından yayıldıklarını bilemeyiz. Eğer onların sınırlarını aştıysak, yokluklarını telafi edecek bir şeyimiz yok."

"Bunu söylemek senin için kolay," diye karşılık verdi Jeremiah; ama sesi kızgınlıktan ziyade sabırsızdı. "Sen *Harucha*'sin. Ben değilim. Eğer hazine meyveleri bulamazsak, umarım bize yiyecek başka bir şeyler bulabilirsin."

Stave'in tek cevabı omuz silkmek oldu.

Çok geçmeden Ranyhyn yeniden harekete geçti ve öğleden kısa bir süre sonra o harap bölgeyi geride bıraktılar. Şimdi, tektonik bir altüst oluşun kenarına benzeyen uzun bir eğimin eteklerinde uzanan nispeten düz bir arazi boyunca atlılar gibi çevik bir şekilde koşuyorlardı. Orada koşmak kolaydı ve atların adımları sanki fersahlar önemsizmiş gibi mesafeyi aşıyordu.

Yıldızlar hâlâ tepelerindeydi. Jeremiah gibi Linden da acıkmıştı. Ama aynı zamanda onun hayal kırıklığını da paylaşmaya başlamıştı. Bir yanı malakiti keşfetmek istemiyordu. İstemiyordu. İsteksizliği her düşüncesinin arka planında ince bir iniltiydi. Düşünmeye katlanabileceğinden çok daha fazlası gerekecekti ondan. Yine de yıldızların -ve *Elohim'in*- durumu onu aciliyetle *etkiledi*. Işıksız bir gökyüzü ihtimali onu dehşete düşürmüştü. Her ne kadar *Elohim*'den hoşlanmasa, hatta nefret etse de, onların tehlikesi daha büyük görünüyordu.

kişisel korkularından daha önemlidir.

Gri kasvet onu eski bir yara gibi yıprattı, iyileştirilemezdi, hayati sıvılar ağlıyordu. Hyn'in kasları altında esner ve kısırağın teri kot pantolonuna sızarak bacaklarını tahriş ederken, Linden gecenin bir daha gelip gelmeyeceğini ve gelirse Ranyhyn'in kendilerine ve binicilerine dinlenmeleri için izin verip vermeyeceğini merak etmeye başladı. Eğer Zaman esasen bozulmadan kaldıysa, mutlaka bir çeşit sirkadiyen döngü dünyayı yönetmeye devam etseydi? Gecenin gelmemesi ne anlama gelirdi?

Her aşılın ligde, her sıkıntılı düşüncede özel korkusu daha da önemsizleşiyor gibiydi. Şimdi bir insanın önünde uzanan bu büyük riskleri almayı nasıl reddedebileceğini merak ediyordu. O nasıl reddedebilirdi? Eğer bir daha Jeremiah ve Covenant'ın ö n ü n d e başını dik tutmayı umuyorsa?

Eğim yavaş yavaş uzaklaşarak erozyona teslim oluyordu. Bunun ötesinde Stave, Linden'in dikkatini Ranyhyn'in rotasını ayarladığı gerçeğine çekti. "Kuzeydoğu kalır Erişilebilir," diye bilgilendirdi onu, "ama şimdi yolumuz Sarangrave'ye doğru gidiyor."

"Nedenini biliyor musun?" Bataklığın fetorunun ve pusuda bekleyenlerin kötü niyetinin anıları bağırsaklarını sızlattı. Asla istemedi

Flat'e tekrar yaklaşın.

"Yapamam. *Haruchai*, Ramenlerin yaptığı gibi Ranyhyn ile iletişim kuramaz. Ancak atların yeme ihtiyacı olduğunu tahmin ediyorum. Sarangrave Düzlüğü'nün kenarlarındaki sulak alanlar arasında onları besleyecek otlar bulabilirler."

"Bunu yaparlarsa pusuda bekleyenler onlara ulaşamaz mı?"

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Stave. "Yine de beslenmeleri gerekiyor ve bu bölgede hiç yiyecek yok. Kıyı şeridine yaklaştıkça, Yozlaşma'nın savaşlarının ve çalışmalarının yarattığı tahribat azalır. Orada yiyecek bulunabilir. Ama mesafe, Ranyhyn'in dayanıklılığı için bile çok büyük. Eğer bu şekilde koşmaya devam edeceklerse, kadim düşmanlarına meydan okumalıdırlar."

Oh, güzel, diye mırıldandı Linden kendi kendine. Mükemmel. Tam da ihtiyacımız olan şey. O canavarla bir dövüş daha. Ama Hyn'in kaslarında yeni bir titreme hissedebiliyor, Hyn'in solunumundaki çılgınlığın ipuçlarını duyabiliyordu. Stave muhtemelen haklıydı.

"O zaman onları korumamız gerekecek." Kendisini kastediyordu. Arkadaşları pusuda bekleyen kişiye karşı koyamazdı ve canavar onun personelini arzuluyordu.

"Belki *alianta* buluruz," diye seslendi Jeremiah. "Toprakta başka bitkiler yetişiyorsa, hazine meyveleri de yetişebilir."

"Belki," diye kabul etti Linden. Stave'e, "Eğer başım belaya girerse," diye ekledi, "eğer Feroce zihnini tekrar büyülerse, Asa'yı al. Almak için bana vurman gerekse bile umurumda değil. Sadece o canavarın onu almasına izin verme."

"Seni duyuyorum, Seçilmiş." Eski Efendi'nin sesi mermer kadar tutkusuzdu.

Ona güveniyordu. Yine de adam onun hiçbir endişesini gidermedi.

Ta ki Khelen, Hynyn ve Hyn somut yorgunluklarına meydan okuyarak koşana kadar: burun deliklerindeki köpük, yüzlerindeki ter paltoları, güçlü göğüslerinde uğursuz çingiraklar. Linden aralıklarla onları kısa süreli Dünya Gücü çiçekleriyle tazeledi. Fakat

algısını genişletmek için büyü kullanmadı. Sarangrave'in ne kadar yakında olabileceğini bilmek istemiyordu.

Doğudan çok kuzeye doğru ilerleyen atlılar, eski bir kalderayı andıran geniş bir ovaya indiler. Ranyhyn orada birkaç Her biri sadece birkaç lokma, ihtiyaçlarının en keskin uçlarını köreltmeye yetecek kadar. Sonra yıldızlara karşı inatçı yarışlarına devam ettiler. Acı çekerek, ovanın uzak kenarındaki hafif yamacı tırmandılar; ve hala koşuyorlardı.

Bu yönde ilerlediklerinde Sarangrave ile karşılaşacakları kesindi. Linden kendi kendine aradıklarını her an bulabileceklerini, çilelerinin bir sonraki tepenin ardında ya da bir sonraki sığ vadide sona erebileceğini söylemeye çalıştı. Ama buna inanmıyordu.

Tekrar ve tekrar *güvene* geri döndü. Ranyhyn'e verebileceği tek hediye vermişti; ama ne o ne de ona güvenmeyi göze alabilirlerdi. Kendilerinden istedikleri şeyi başarabileceklerine güvenmek zorundaydı.

Uzun bir süre sonra, ona bahşedilen Dünya Gücü atlardan tamamen çekildiğinde, alacakaranlık kalınlaşmaya, daha yapışkan hale gelmeye başladı. Doğudan, manzaranın hatlarını maskeleyen, göklerin acı kıyametini derinleştiren bir karanlık süzülüyordu. Bir süre için, donuk ışık küçük artışlarla azaldı, zar zor fark edildi: sonra tamamen kayboldu. Linden, Ranyhyn'in toynaklarını nereye koyacaklarını nasıl bildiklerini hayal bile edemiyordu. Yine de tereddüt etmediler.

Belki onlar da yıldızları onun kadar net görüyor ya da hissediyorlardı. Belki de savunmasız ışıkların kurtuluş için yalvarışlarını duyabiliyorlardı.

Endişelere kapıldığı için su kokusu aldığını fark etmekte gecikti. Sarangrave Düzlüğü olacak kadar rutubetli ve durgundu, yeterince yaygındı, çürüme ve korkunç ceset imalarıyla doluydu - ama yine de suydı. Ve suyun olduğu yerde Ranyhyn için yiyecek olabilirdi.

Khelen ona cevap verircesine zayıf bir şekilde viyakladı; ve Stave, "Sarangrave yakın, Seçilmiş. Bu bölge sığdır. Bataklıklardan ve taşlıklardan korkmayan bir aptal, daha derin akarsularla karşılaşmadan bir fersah boyunca yürüyebilir. Yine de şu anda pusuda bekleyenlerin farkındalık alanının içinde olduğumuzdan şüphe duymuyorum."

Linden'in cevap vermesi için durakladı. Linden söyleyecek bir şey bulamayınca sordu: "Şimdi Asa'yı teslim edecek misin? Onu kullanamam. Yine de elinizde olmaması sizi korumaya yarayabilir."

"Henüz değil." Serin havanın etkisiyle sanki atlarla aynı acıyı paylaşıyormuş gibi titriyordu. Feroce ve Pusuda Bekleyen'le ilgili anıları çok yeniydi. Yine de Ranyhyn dizlerinin üzerine çökmenin eşiğinde gibi görünüyordu. Yemek yemeleri ve dinlenmeleri gerekiyordu. "Feroce'u görene kadar olmaz. Asıl tehlike onlar." Avuçlarında Illearth Taşı'nın örnekleri gibi tuttukları yeşil ateşlerin teorjisi onun zihnine girmelerini sağlıyordu. Gerçeklik ve hafıza arasındaki ayrımı silebiliyorlardı. "Çok yaklaşılmazsak pusuda bekleyenler bize ulaşamaz."

"Bu umurumda değil," diye araya girdi Jeremiah. Sesi bir uçuşumun dibinden geliyor gibiydi. "Ranyhyn çaresiz durumda."

"Savaşmak için iyi bir güce sahip olduğumu sanmıyorum. Ama dikkat dağıtıcı olabilirim. Yani, pusuda bekleyen Dünya gücüne çok aç olduğu için. Belki dikkatini çekebilirim."

"O zaman geride dur," diye emretti Linden kısık sesle. "Eğer dikkatini dağıtacak bir şey yapacaksan, bunu güvenli bir mesafeden yap. Bırak Stave ve ben seni koruyalım."

O konuşurken Hyn'in adımları yavaşlamaya başladı. Sadece bir anlığına, Linden kısırağın ömrünün sonuna geldiğini düşündü. Dayanıklılık. Ama su kokusu o kadar yoğun ki Linden'in sinüslerini acıtıyordu; ve Hyn'in yürüyüşünü kasıtlı olarak yavaşlattığını hemen fark etti.

Stave, Linden'i attan inmeye çağırarak karşılık verdi. "Bataklığın kıyısı yakın. Pusuda bekleyenlerin ulaşamayacağı bir yerde kalmalıyız."

Linden başıyla onayladığında, Hyn sendeleyerek durdu. Linden yere yığılırken, Stave Hynyn'in sırtından aşağı fırladı. Khelen, Jeremiah'ı yalpalayarak Linden'in yanına getirdi. Jeremiah sabırsızlığına rağmen attan inerken şikâyet etmedi. Bunun yerine Khelen'in boynunu okşayarak mırıldandı: "Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım."

Genç aygır ince bir sesle inledi. Hyn ve Hynyn'le birlikte karanlığa karışarak suya ve yemlere doğru ilerledi.

Linden atları izlerken, Stave tekrar konuştu. "Beni bekleyin, Seçilmişler. *Aliantha*'yı keşfetmeye çalışacağım. Eğer zarar görmeden içebileceğimiz bir su bulursam, sizi oraya götüreceğim."

Hemen Ranyhyn'i takip etti. Onlar gibi o da sanki ten rengi hava tarafından yutulmuş gibi kayboldu.

Muhtemelen Linden'in Yeremya'yla yalnız konuşmasını istemiş olabilirdi. *Harucha*'nın soğukkanlılığının altında tanıdık bir şefkat kapasitesi yatıyordu.

Ama oğluna ne söyleyebilirdi ki? Bazı açılardan onu çok iyi anlıyordu. İçinin derinliklerinde hapsolmuş, korkunç bir fırtına kopuyordu. Reddedilen anılarının şiddetini kontrol altına almak için savunmasına, hayati bir göreve acilen odaklanmasına ihtiyacı vardı. Ve yaşına göre çok gençti. Ayırışmanın içinde kaybolmuş, kendisiyle nasıl yaşayacağını öğrenecek zamanı olmamıştı.

Elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Khelen'e endişelenmemesini söylemiştin ama elimde değil," diye mırıldandı. Onun sertleştiğini hissederek devam etti: "Bekleme konusunda endişelenmiyorum. Gerektiğinde bunu yapabilirsin. Çok fazla pratik yaptın.

"Hayır, beni korkutan *Elohim* için yapmak istedikleriniz. Böyle bir kapıyı çok *büyük* yapman gerekecek. Zaman alacak. Ve işiniz bittiğinde, savunmasız olacak. Eğer onu koruyamazsak-"

Yardıma ihtiyacı olacaktı. Artık bu gerçeği görmezden gelemezdi. Arkadaşlarının sağlayabileceğinden çok daha fazla yardıma. Covenant'ın kendisi söylemişti. *Bu halimizle çok zayıfız. Güce ihtiyacımız var.* Daha fazla güce.

Loric'in *Krill*'inin çağırabileceğinden, Kevin'in Dirt'ünün azalttığı Kanun Asası'ndan ya da beyaz altın sahibi olmayan bir kadından daha fazla.

Jeremiah onun yanında biraz rahatladı. "Biliyorum," diye itiraf etti acımasızca. "Bütün bunları yaşarsak -yani yeterince malakit bulursak ve Devler istediğim şeyi inşa *etmeme* yardım ederse ve bu *Elohim*'i, en azından geriye kalanları içeri çekerse ve sonra Solucan kapımı yutarsa-" Ürperdi. "Bu her şeyden daha kötü olur."

Onu duymak Linden'a Kevin Landwaster'ı ve kendi çaresizliğini hatırlattı. Ancak Linden cevap vermeden önce, "Ama anne," dedi. Sesi gece kadar sertti. "Denemek zorundayım. Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Bunu da anlamıştı. "O zaman beni dinle," diye niyetinden daha sert bir şekilde karşılık verdi. "Kapını inşa etmek, bu senin görevin. Ve bu yeterli. Bu kadar *yeter*. Gerisi bize kalmış." Ona bağlıydı. "Onu korumanın bir yolunu bulacağız. Eğer bulamazsak, *sen üzerine düşeni yaptığını* kendine hatırlatmaya devam edeceksin. Bundan sonra olacaklardan sen sorumlu değilsin."

"Ama hepsi boşa gidecek!" diye itiraz etti. "Hepsi ölecek."

Yüce Lord Kevin de Kutsala Saygısızlık Ayini'nden önce aynı şeyi hissetmiş olmalıydı. Yine de Ölüler arasındaki ataları onu affetmişti. Ve Linden, Elena'ya acıma şansını kaçırmıştı. Linden, Adını Vermemesi Gereken Kadın'dan, bencilliğinin Covenant'ın kızına ne kadar pahalıya mal olduğunu öğrenmişti.

"Hayır," diye yanıtladı dikkatle, "boşa gitmeyecek. İnşa ettiğiniz bir şeyin yok olduğunu görmenin ne kadar kötü hissettirebileceğini ancak hayal edebilirim.

Özellikle de *böyle* bir şey. Ama beni dinle. Bir bakıma, seni sadece bir buçuk gündür tanıyorum ve şimdiden seninle o kadar gurur duyuyorum ki, bunun için yeterince büyük kelimelerim yok. Şimdi ebeveynlerin kalplerinin patlamasından bahsederken ne demek istediklerini anlıyorum."

Konuşurken tutkuyla doluydu. Kendi ailesi onun için hiç böyle hissetmemişti. Bir kez bile. Çocukluğunun acı mirası sesini dolduruyordu. Oğlunu etkilemeye çalışırken, kendisi için yalvarıyordu.

"Seninle ilgilendiğim onca yıl boyunca, kaç kez tüm bunların boşa mı gittiğini merak ettim biliyor musun?" Kalbini açıp sevgisini bir hiç uğruna mı saçmıştı? "Sana söyleyeyim. *Hiç* merak etmedim. Her zaman yapmaya değerdi, hepsi.

"*Elbette* neler olabileceğini önemsiyordum. *Elbette* çıkış yolunu bulmanı istedim. Seni yanımda istedim. Ama seni *olabilecekler* yüzünden evlat edinmedim ve sevmedim. Bunu yaptım çünkü sen benim için her *zaman*, her günün her dakikasında değerliydin. Sen yeterliydin. Senin her şeye değer olduğunu bilmek için geleceği bilmeme gerek yoktu."

Onda bir hayal kırıklığı, yükselen bir inkâr hissetti; ama bunu bastırdı. "Yani belki de kapınızı inşa edemeyeceksiniz. Belki de

Sen yaptıktan sonra onu koruyamayacağız. Belki de *Elohim* ve yıldızlar ve hepimiz lanetlendik. Ne olmuş yani? Tam burada, tam

Şimdi yardım etmek için elinizden geleni yapmak istiyorsunuz ve bu harika bir şey. Solucan kapınızı yerse ve kendinizi çok incinmiş hissederseniz

dayanamadığın için kızgın ve işe yaramazsan, unutma ki ben seninle *gurur duyuyorum*.

senin."

"Kes şunu anne." Ağlıyordu ve bunu belli etmemeye çalışıyordu. "*Kimse başarısızlığıyla gurur duymaz.*"

"Bu saçmalık." İçgüdüsel olarak, sanki onu duyabilen normal bir çocukmuş gibi cevap verdi. "Başarısızlık senin *olduğun* bir şey değildir. *Yaptığın* bir şeydir." Ne dediğini duyması gerekiyordu. Her kelimesiyle, dilsiz korkusuna bir cevap verilmesi için yalvarıyordu. "Hapishanenden kaçacak cesarete sahip olmak senin kim olduğundur. Dünyanın onlara ihtiyacı olduğu için *Elohim'e* yardım etmek istemek senin kim olduğun. Oğlum senin kim olduğun. Geri kalan her şey sadece hata yapmak, doğru malzemelere ya da yeterli yardıma sahip olmamak, yeterince bilmemek ya da aslında imkânsız olan bir şeyi yapmaya çalışmaktır. Bunlar sadece *olur*. Bu senin kim olduğun değil."

Tüm kalbiyle sordu: "Covenant'ın dünyayı *iki kez* kurtarmayı nasıl başardığını sanıyorsun? Lord Foul'dan daha güçlü, daha zeki ya da daha büyük olduğu için değil. O sadece daha güçlü ve daha zeki. ve Lord Foul'un *düşündüğünden* daha büyük. Doğru türde bir yardım aldı. Ve başarısız olma riskini almaktan korkmuyor."

"Anne." Jeremiah artık açıkça ağlıyordu. "Anne, dur. Lütfen. İhtiyacım var-"

O da bunu anlıyordu. O anlamasaydı kim anlayacaktı? Anele'yi hatırlayarak -*Mecbur ve Yapamaz*'ı ve yaşlı adamın son cesaretini, onu alçaltan bir kendiyle yüzleşme eylemini hatırlayarak-asasını bıraktı ve oğlunu kollarının arasına aldı. Onu sıkıca kucaklayarak, sanki değerini onaylıyormuş gibi adını mırıldandı.

Genç bir çocuk gibi bir an için hıçkırığa hıçkırığa ağladı ve bir ergen gibi acısını çabucak bastırdı. Bir ya da iki kalp atışı için Annesi ona sarılırken o da annesine sarıldı. Sonra onu bıraktı, ellerinden kurtulup geri çekildi. Yüksek sesle burnunu çekerek iki eliyle yüzünü ovuşturdu ve burnunu ön koluna sildi. Sıkışık bir sesle sordu,

"Stave neden bu kadar uzun sürdü? Daire hemen şurada."

Karanlıkta işe yaramaz bir şekilde eliyle işaret etti. "Acıktım. Şimdiye

kadar dönmüş olmalıydı."

On beş yaşında bir çocuktı ve zayıflık gösterisi olarak gördüğü şeyden utanıyordu. Onun iyiliği için, Linden pişmanlıkla gülümsedi. Pişmanlık dolu iç çekişini kendine sakladı.

"Eminim-" diye başladı. Ancak cümlesini tamamlayamadan eski Üstadın sert aurasının geri döndüğünü hissetti.

"Zamanı gelmişti," diye mırıldandı Jeremiah. Sonra Stave'e seslendi: "*Aliantha*'yı buldun mu? O kadar şanslı mıyız?"

Neredeyse anında Stave geldi, gecenin ham maddesinden yoğunlaşmış daha karanlık bir şekil. Elleri nemli bitkilerle doluydu. "Ben yapmadım," diye cevap verdi. "Ancak, yenilebilir olduğunu düşündüğüm yumrular keşfettim. Ramenlerin *rhee* hazırladıkları köklere benziyorlar. Pişirildiklerinde yiyecek sağlayacaklar."

Linden tekrar gülümsedi. Olabildiğince sıcak bir şekilde eski Üstada teşekkür etti. Sonra oğluna sordu: "Ne düşünüyorsun? Dünya gücünü yemek pişirmek için kullanabilir misin?" Mirası üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmuş muydu? Öyle olmasını umuyordu. Yetkinlik duygusunu yeniden kazanması için bir şansa ihtiyacı vardı. "Yapabilirim ama istemediğimiz şekilde dikkat çekmem daha olası."

Pusuda bekleyen yaratığın Jeremiah'yı iştahla yiyip bitireceğinden şüphesi yoktu. Ama canavarın onun personelini kendi açlığına daha uygun bulacağından da emindi.

Sıkıntısını bir kenara bırakmaya hevesli olan Jeremiah yarım elini uzattı ve bir kök aldı. "Bir deneyeceğim."

O bunu yaparken, Linden Asa'yı aldı ve kendini onun olasılıklarına dayadı. Sonra kalan sezgilerinin her boyutunu Sarangrave Düzlüğü'ne doğru çevirdi, pusuda yatana ya da Feroce'a dair bir işaret aradı.

Bir süre sonra Ranyhyn'in yerini tespit etti. Durgun bir havuzun kenarında durmuşlar, acı otları ve belli belirsiz zararlı çalıları görünür bir kayıtsızlıkla kesiyorlardı. Açıkça görülüyordu ki, pusuda bekleyenle ilgili hiçbir ipucu onları rahatsız etmiyordu. Yedikleri de rahatsız etmemiştir.

Arkalarındaki sulak alan sığ görünüyordu. Suları durgun dereler halinde akıyor ya da küçük ot parçaları ya da eğri büğrü çalılarla, çürüyen çamurda budaklanmış ve bodurlaşmış ağaçlarla, akıntıda ve esintide komplocular gibi ileri geri sallanan kısa sazlıklarla kesilen kokuşmuş göletlerde oturuyordu. İçindeki her şey

Linden'in algılama alanı yaşıllık, çürüme ve eski kötülük kokuyordu. Karanlık, Düzlük'ü bir mezar örtüsü kadar cenaze gibi kaplamıştı. Yine de hiçbir şey pusuda bekleyen kişinin ya da yardımcılarının varlığına işaret etmiyordu.

Arkasında kısa bir ateş patlaması hissetti. Bir anda söndü. Jeremiah hızlı bir tiksintiyle homurdandı ama dikkati dağılmadı.

Bir an sonra bir sıcaklık hissetti. Titredi, küçüldü, sönmekle tehdit etti, sonra daha güçlü bir şekilde şişti. "Ha!" Jeremiah nefes nefese kaldı. "Demek böyle-"

Kısa süre sonra büyüsunü sabit tutmayı başardı. Yemek kokuları Sarangrave'nin yoğun kokularına karıştı.

Sulak alanın derinliklerinde bir yerde bir gece kuşu öttü: korku dolu bir feryat. Linden keskin bir sıçrama, bir emme sesi duydu. Dişlerin kenetlenmesini de duymuş olabilir. Çığlık kesildi. Daha uzaktaki kuşlar uçarken ciyakladılar. Diğer yönlerden, rahatsız tüneklerin hışırtısı; çamurdaki kalın bedenlerin kıpırtısı; balık olabilecek yaratıkların şıptırtısı geliyordu. Modasına uygun olarak, Sarangrave Düzlüğü hayat doluydu.

Hâlâ hiçbir şey gizlenen kişiye benzemiyordu. Hiçbir şey Feroce'u uyarmadı.

Çok geçmeden Jeremiah Dünya Gücünün dağılmasına izin verdi. "Ah!" diye mırıldandı neşeyle. "Bu çok sıcak." Sonra yumruyu ısırdı. Bir ağız dolusu çıttırtı arasında, "Tadı pislik gibi," diye duyurdu. Ama yemeyi bırakmadı.

Linden yavaş yavaş rahatlamaya başladı.

Jeremiah Stave'den bir kök daha aldı, taze teurji çağırdı. "Sıra sende anne," diye mırıldandı çalışırken. "Tadını alamıyormuş gibi yaparsan aslında oldukça iyi."

"Stave?" Linden omzunun üzerinden sordu.

"Ben nöbet tutarım, Seçilmiş." *Haruchai*'nin ses tonu azarlama iması taşıyordu. Onun her zaman tetikte olduğunu bilmeliydi.

"Şüphesiz Ranyhyn de gerektiğinde uyarıda bulunacaktır. Hazır yiyebiliyorken yiyin." Bir süre sonra, "Henüz temiz su bulamadım," diye ekledi.

Linden gardını düşürmekte tereddüt etti. Pusuda bekleyenle birden fazla kez karşılaşmıştı ve bir kez çok sıkı. Ama açlık

kararsızlığının üstesinden geldi. Çaba sarf ederek Sarangrave'e sırtını döndü.

Jeremiah ikinci yumruyu pişirmeyi neredeyse bitirmişti. Sol elini üzerine koyarak yarım eliyle tuttu. Hafif bir ısı parıltısı avuçlarının arasında yayıldı. Kökün yemeye hazır olduğuna karar verdiğinde onu Linden'e uzattı.

"Sadece hatırla. Tadını alamıyormuş gibi davran."

Stave haklıydı elbette: Linden dumanı tüten yumruyu incelediğinde, yemenin güvenli olduğunu gördü. Dahası, yeterince yerse onu güçlendirecekti. Boğazındaki rahatsızlığı gidermek için sertçe yutkunarak bir ısırık aldı.

"Pislik," diye yanıtladı Jeremiah'nın beklenti dolu bakışlarını. "Tıpkı toprak gibi." Aslında, gevrek bitki ilk başta yumuşaktı; ancak *alianta*'nın temizliğini özlemesine neden olan ekşi bir tadı vardı. Yine de Jeremiah kendisi için bir kök daha pişirirken onu yedi. Başka seçeneği yoktu. Bir daha asla yemek yiyemeyeceği bir gelecekle karşı karşıyaydı.

A Jeremiah tüm kökleri hazırlamayı bitirdikten ve o ve Linden midelerinin kaldırabileceği kadarını yedikten sonra, Stave daha uzaklarda su aramak için tekrar ayrıldı.

Uzun bir süre yokmuş gibi görünüyordu. O yokken, Ranyhyn sulak alanın kenarından çekildi ve suların rahatsız edici kaynaşmasıyla aralarına biraz mesafe koydu. Ama fazla uzağa gitmediler. Linden onlarla Sarangrave arasında durduklarını yeterince net hissediyordu.

Eski Efendi geri döndüğünde Flat'in bulanık kaynağının oluşturduğu anaforda güvenli bir su buldu. Kuşkusuz tuzlu ve kirliydi ama Linden ve Jeremiah'yı hasta edecek kadar da kötü değildi. Orada, öğürme dürtüsü bastırılamayacak kadar güçlenmeden önce susuzluklarını giderebildiler.

Yemek yedikleri yere dönen Linden, oğluna fırsat varken biraz uyumasını tembihledi. Sonra bir yer aradı

Kendisi için nispeten düz bir zemin parçası. Asasını göğsüne dayamış, gözlerini yıldızların sönmesine karşı kapatmış bir halde kendi tavsiyesine uymaya çalıştı.

Ama korkuları onu rahatsız ediyordu. Giysilerinin altından derisine sürünüyor gibiydiler. Yakında, olayların onu oğlunu terk etmeye zorlayabileceğini biliyordu. İçinde bir malakit kaynağı, Devlerin yardımı ve *Elohim*'i çağıracak bir geçit hayal ediyordu. Bu fikirler ondan sadece Ranyhyn'e, arkadaşlarına ve Jeremiah'ya inanmasını istiyordu. Ama geçidi Solucan'a karşı korumak için bir mucize gerekecekti ve onun sunabileceği bir mucize yoktu. Bu nedenle-

Ah, Tanrı. Bu yüzden kendisinin başaramadığını başaracak kadar büyük bir güç arayışına girmesi gerekecekti. Yeremya'yı arkadaşlarının bakımına bırakmak zorunda kalacaktı. Eğer bunu yapmazsa, Yeremya'nın başarmayı umduğu her şey gerçekten de boşa gidecekti.

Cesaretten yoksun olması artık önemli değildi. Yeremya gibi o da denemek zorundaydı.

Sadece Covenant'ın dönüşü onu kurtarabilirdi. Bunun için can atıyordu. Ama onun geleceğini düşünemiyordu. Üstlendiği görev çok tehlikeliydi ve o çok uzaklardaydı. Hayır, zayıflığına rağmen Yeremya'nın yapısını koruma yükü onun omuzlarındaydı. Bağışlanmayı umut edemezdi. Dünyanın Sonu Solucanı geliyordu. Yaşayan hiçbir şey bağışlanmayacaktı.

Yavaş yavaş bir tür teslimiyet buldu. Yenilgiye uğramış gibi hissetti ama bu, rüyalar göremeyecek kadar sersemlemiş ve sık bir uykuya dalmasını sağladı.

Ynyn'in tiz iniltisi onu bir bıçak gibi aniden uyandırdı. Stave daha adını söylemeden, asasından kara bir ateş çıkarmaya başladı.

Refleks olarak zamanı ölçmek için gökyüzüne baktı. Gün doğumu vaat etmese de şafak yakındı. Yine de belli bir miktar ışık geliyordu. O olmasaydı hava daha soğuk olurdu. Yakında karanlık kasvete dönüşecekti.

Sonra Ranyhyn'in koştuğunu hissetti. Sarangrave'in yakınından aceleyle kaçtılar.

Neden binicileri için durmadılar? Onu ve arkadaşlarını güvenli bir yere götürebilirlerdi.

Ama böyle şeyleri düşünecek zamanı yoktu. Stave'in emriyle ayağa fırladı.

Jeremiah onun önündeydi. Gözlerini kısarak Sarangrave'e doğru bakıyordu. Kız daha konuşmadan işaret etti.

"Feroce. Bu tarafa geliyorlar." Bir kalp atışı sonra ekledi, "Pusuda bekleyenlerin kokusunu alabiliyorum."

"Gerçekten de, Seçilmiş." Stave'in sesi açık bir gün kadar sakindi. "Şimdi Kanun Asası'nı bana bırakmalısın. Onu ben koruyacağım."

Linden de oğlu gibi sulak alanın çömelmiş kötü niyetine baktı. İlk başta, küçük bedenlerin hareketi dışında hiçbir şey fark etmedi. Engellerin yanından sallanarak geçerken, bir görünüp bir kayboluyorlardı. Ama sonra son ağaç ve çalı adacıklarını da geçtiler ve Illeearth Taşı'nın tam tonundaki zümrüt rengi alevler karanlığın içinde açıldı. Aynı zamanda hava daha da yoğunlaştı: daha nemli, rutubetli.

"Kaç kişi?" Doğrulama istedi. Altı alev saydı, dolayısıyla sadece üç Feroce. Ama arkalarında bir yerde gizlenenin acı aurasını hissetti. Elbette canavar daha fazla destek olmadan ona meydan okumayacaktı.

"Üç," dedi Stave sanki yanılmıyormuş gibi. "Ayrıca sadece bir dokunaç hissediyorum. Daha fazlası gelebilir ama bir tanesi kölelerinin bir taş atımı gerisinde duruyor."

"Anne?" Jeremiah endişeyle sordu. "Stave'e Asa'yı vermek gerekmiyor mu? O şeylerin aklını karıştırabileceğini söylemiştin."

Linden onu görmezden geldi. "Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı. "Geçen sefer çok daha fazlası vardı. Ve şimdi onlar için hazırlandım. O canavar üç Feroce'un ne yapabileceğini sanıyor?"

"Pusuda bekleyenlerin düşüncelerini kim açıklayabilir?" Stave cevap verdi. "Yine de tehlike devam ediyor. Ve bu tehlike sana yönelecek, Seçilmiş. Canavar Kanun Asası'na göz dikti."

"O zaman hazır ol." Linden ebon ağacını daha sıkı kavradı. "Eğer bir şey söyleyeceklerse, hâlâ duyabiliyorken duymak istiyorum."

kendimi
savunmak için."

"Anne!" Jeremiah itiraz etti. Ama Stave itiraz etmedi. Bataklıktan ayrılan yaratıklar tereddütlü ya da ürkek bir havayla yaklaştılar.

Hâlâ biraz uzaktaydılar ama

Sinirler onları net bir şekilde okudu. Tüysüz ve çıplaktılar, görünüşe göre çelimsizdiler. Büyük yuvarlak gözlerinde yeşil parıltılar tehdit gibi yansıyordu.

Sadece alevleri herhangi bir gücü ima ediyordu. Ama büyüleri ona yabancıydı, isimsiz ve tanınmazdı. Başiboş ateşler, ele geçirilmiş ve acımasızca dönüştürülmüş, kutsallığı bozulmuş Wraithler olabiliyordu. Ya da-

Her şey olabilirlerdi.

Ranyhynler neden atlıları olmadan kaçmışlardı?

Bu soru onu neredeyse şaşkına çevirecek olasılıkları akla getirdi. Belki de kasıtlıydı. Belki de atlar onu daha önce bir kez Sarangrave Düzlüğü'ne yaklaştırmıştı, böylece pusuda bekleyenlerin yardımcılarını onu canavarın ulaşabileceği bir yere çekebileceklerdi-

Ranyhyn pusuda bekleyenlerden korkardı: bunu biliyordu. Mahrtiir korkularını yeterince açık bir şekilde anlatmıştı. Ama kendi bağlılıklarına ihanet ettiklerine inanamıyordu. Belki de kadim düşmanlarını -o zaman da şimdi de- cezbetme riskini bir nedenden ötürü almışlardı. Barınakla ya da yorgunlukla ilgisi olmayan bir sebep.

Ne sebeple? diye sordu kendi kendine çılgınca. Asasını kaybetmesini mi *istiyorlardı*? Pusuda bekleyen kişinin onu almasını mı istiyorlardı?

Onlar *Ranyhyn*'di. Zorlayıcı bir sebep olmadan binicilerini terk etmezlerdi.

Feroce yaklaşıyordu, hâlâ ürkekçe ama yine de geliyorlardı ve Linden boyunu aşan bir durumdaydı; bocalıyordu.

"Seçilmiş," dedi Stave gece gibi. "Eğer katılmazsan, senin rızan olmadan Asa'yı talep etmek zorunda kalacağım."

"Ver şunu ona anne!" Jeremiah talep etti. "*Şimdi ver*. Dikkatini vermiyorsun!"

Sanki hayatı buna bağılıymış gibi asayı kavradı. Aynı anda çok fazla şeye dikkat ediyordu.

Feroce on adım ötede durdu. Dağılmak yerine birbirlerine yakın durdular. Sanki Linden onlarla daha önce hiç karşılaşmamış gibi,

"Biz Feroce'uz," diye ilan ettiler. Hepsi konuştu ama yine de

tek bir sesi paylaşıyor gibiydiler: çamur kadar nemli ve yumuşak bir ses. Ama devam etmediler. Sessizlik içinde bir yanıt beklediler.

"Bu sefer ne var?" diye karşılık verdi Linden. "Bize zaten bir kez saldırdınız. Bu yeterli değil mi? Şimdi ne istiyorsunuz?"

Yaratıklar irkildi. Sesleri titredi. "Yüce Tanrımız emrediyor. Konuşmalıyız."

Yine sessizliğe gömüldüler.

Linden hatırladığı sıkıntı ve acıyla titredi. Covenant'ın çiftlik evi etrafında alevler içinde patlıyordu. Kendini tekrarlayan anılar kaçışını engelliyordu. Adını Vermemesi Gereken Kadın. "O zaman konuş," diye tersledi. "Ama beni tekrar incitebileceğini düşünme. Artık sizi tanıyorum. Hiçbirinizi canlı bırakmayacağım."

Feroce bir adım geri çekildi. Kararlılıklarını toparlamak için bir dakikaya ihtiyaçları vardı. Cevap verdiklerinde sesleri cılızdı, reddedemeyecekleri baskılar onları sıkıştırmıştı.

"Yüce Tanrımız adına konuşuyoruz. Saf Olan'dan bir mesaj taşıyoruz."

Saf Olan mı? Linden bu terimi daha önce nerede duymuştu? "Dinliyorum."

Onun bu tavrı yaratıkları dehşete düşürmüş olmalıydı. Sanki her an yok olacaklarmış gibi titriyorlardı.

"Yüce Tanrımız Saf Olan'a bir ittifak teklif etti. Kabul edildi. Yüce Tanrımızın veya Feroce'un önleyebileceği hiçbir zarar size gelmeyecek. İhtiyaç duyduğunuzda size yardım edilecektir."

Linden bakakaldı, içten içe sarsıldı. Duyduklarını anlamakta güçlük çekiyordu. Pusuda bekleyenle kim ittifak kurabilirdi ki? Kim bu deli?

Yardım mı?

Viskoz havayı soluyarak istemsizce "Saf Olan mı?" diye sordu.

Stave, bazalt tabakası gibi bir ses tonuyla, "*Sur-jheherrin*, ur-Lord'dan Saf Olan olarak bahsederdi. Ona bu unvanla saygı duyuyorlardı, ancak Saf Olan'ın Saltheart Foamfollower olduğunu düşünüyorlardı."

"Antlaşma!" Jeremiah bağırdı. "O canavara bir şey yapmış olmalı. Ondan korkuyor!"

Şimdi Linden hatırladı. Sarangrave'de Covenant, Sunder ve Hollian'la birlikte. Birkaç *Haruchai*. Haruchai ile ilk karşılaşması.

Devler. Lurker'ın saldırısı. Sonra *Sur-Jheherrin* tarafından kurtarılımları. Saf Olan.

Covenant yaşıyor muydu? Yaşıyor muydu?

Feroce sanki Jeremiah onlara hakaret etmiş gibi tepki gösterdi. Duruşları sertleşti. Ellerindeki ateşler daha da parladı, kötülük gibi yeşil ışık saçtı. Sesleri güçlendi.

"Korkmak mı? Yüce Tanrımız zalim metalden korkar. Saf Olan'dan korkmaz. Güç sopasının sahibinden de korkmaz. Kılıçlara ve yanmaya dayanır. Yine de dayanamayacağı bir yıkım yaklaşıyor. Yaşamak zorunda. Güç sopasını elde edemeyince, Saf Olan'la ittifak kurmaya çalıştı. Şartlar kabul edildi."

Sonra yaratıklar küçük ve korkmuş olduklarını hatırlar gibi oldular. İçlerine kapandılar. Ses tonları korku ya da dehşete işaret ediyordu. Minnettarlık da olabilirdi.

"Saf Olan şartları aştı. Yüce Tanrımız bunu kabul ediyor. İttifak mühürlendi."

"Tamamdır!" Jeremiah sevinçle haykırdı. "*Tamam!*"

Covenant *hayattaydı*. Öyle olmalıydı. Linden buna tutunmuştu. Feroce'la daha iki gece önce karşılaşmıştı ve Covenant ondan iki gün önce, *sezaryen* ve *turiya* Raver ile Joan'ın krizini karşılamak için acele ederek ondan yüz çevirmişti. Ama daha gidecek çok yolu vardı.

-Pusuda bekleyenle ya da Feroce'la Linden'den sonra ama eski karısını bulmadan önce karşılaşmış olmalıydı. Dolaylı olarak Infelice de bunu doğrulamıştı.

Muirwin Delenoth'ta, Pusuda Bekleyen'in kölelerinin ona yardım ettiğini söylemişti. Yine de Pusuda Bekleyen'e verdiği sözleri ne zaman yerine getirebilirdi ki? Hiçbir anlaşmanın onu Joan'dan uzaklaştırmasına izin vermezdi. Bu yüzden o yüzleşmeden *sonra* anlaşılmaz ittifakını mühürlemiş olmalıydı. Bundan kurtulmuş olmalı.

Ama Stave'in tavrı yumuşamadı. "Devam et," dedi, doğanın bir gücü kadar amansız. "Saf Olan'dan bir mesaj taşıyorsun. Sana ne zaman verildi? Nerede verildi?"

Feroce yatıştırıcı jestler yaptı. "Saf Olan aynı gecenin erken saatlerinde dileklerini söyledi. Yüce Tanrımız kaybolmuştu. Sonra kurtarıldı. Uzak doğuda, Saf Olan arzularını dile getirdi."

Aynı gece mi? Covenant Joan'ı durdurmuştu. Çile boyunca yaşamıştı. Başka bir açıklaması yoktu. Linden kendini yaratıklara atmak, minnettarlıkla onlara sarılmak istedi. Covenant pusuda yatanı *kurtarmış* mıydı? Ama hareket edemiyordu. Rahatlamasının aşırılığı onu tutuyordu.

Ranyhyn'in ona yaptığı şey buydu. Onun için. Dünya için. Onu en kötü kâbuslarına maruz bırakmışlar ve Atların Babası yüce *Kelenbhrabana*'ı katleden kötülükle bir ittifaka ilham versin diye kaçmışlardı.

İlk andan itibaren ona *güvenmişlerdi*.

"O zaman mesajını ilet," diye emretti Stave.

Yaratıklar sallanarak ve sinerek itaat ettiler. "Saf Olan şartları aştı," diye tekrarladılar. "Bu nedenle Yüce Tanrımız bize Saf Olan'ın sözlerini iletmemizi emrediyor. Bunlar güç sopasının sahibi içindir. Sözler şunlardır."

Dalgalanan alevler karanlığın üzerinde zümrüt kesikler bıraktı. "Yasaklamayı unutma."

Egemen bir büyü gibi, bu ifade Linden'in varoluş koşullarını değiştirdi. Etrafındaki ya da içindeki gerçeklikler değişti, Asasını tuttuğu somut dünyayı etkiledi; bilinen hayatını yöneten nedenleri ve dizileri dönüştürdü. Gece ve Feroce ortadan kayboldu. Stave ve Jeremiah gitmişti. Sarangrave Düzlüğü'nün tüm kalıntıları yok oldu.

Mide bulandırıcı bir an için, yaratıkların bunu ona yine yaptıklarını anladı. Büyülerini anılarına empoze etmişlerdi. Direnmeye hazır olduğuna dair inancı bir yanılsamaydı.

Sonra bu bilgi, değiştirilmiş vahiylerin hengamesinde süpürülüp gitti. Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi unutuldu.

Geçiş yapmadan, kotu gibi yeşil lekelerle işaretlenmiş obsidyen bir yelpaze üzerinde durdu; malakit çizgileri damarlar gibi eğri büğrüydü. Liand'ın *orkestrasının* ışığı taşı tanımlıyordu. Dünyanın geri kalanını zifiri karanlık kaplamıştı. Akıl almaz taş fersahları, korunmuş hatıraları tarafından yerinde tutularak başlarının üzerinde uzanıyordu. Diğer figürler yakınlarda kümelenmişti ama onları göremiyordu. Önünde,

Anele, kollarını çarmıha gerilmiş gibi açmış, yelpazenin üzerinde yüzüstü yatıyordu.

Keder ve bitmek bilmeyen acı, bir deri bir kemik kalmış formunun her çizgisini, Thunder Dağı'nın temellerinin dilsiz kederini işaretliyordu.

"İşte burada." Kelimeler Linden'in zihnine kazınmıştı. "Dünyanın ağacı unuttu. Kendini geri kazanamaz. Yardıma ihtiyacı var. Yine de bu taş hatırlıyor. Yasaklama olmalı." Sesi kaya gibi sert çıkmıştı. Salva Gildenbourne'da *kötülüklerin yasaklanması gerektiğinden* söz etmişti. Şimdi ısrar ediyordu: "Eğer yasaklanmazsa, Dünya'nın gücüne sahip olacaktır. Taşın ve ahşabın, *orkestranın* ve reddetmenin unutulmuş gerçekleri tarafından karşı çıkılmazsa, yaşama sahip olacaktır.

"Dünyanın Sonunun Solucanı Dünya'nın Kanını içtiğinde, gücü Zamanın Kemerini tüketecektir."

Unutulmuş gerçekler mi? Linden sormak istedi. Hangi gerçekler? Ama Anele'nin sıkıntısı onu susturdu.

Sonra başını kaldırdı, kör gözleriyle doğrudan ona baktı. Sanki bir başkası adına konuşuyormuş gibi kesin bir ifadeyle, "Herkes taş odaklanıyor ama hikayenin tamamı bu değil. Ahşap da önemli."

Unutulmuş, diye düşündü. Yasak.

Yardım gerektiriyor.

Bir onaylama ya da inkâr gibi, gerçeklik yeniden yön değiştirdi. Güçlü çanların gürültüsü gibi onu hırpalayan bir sessizlik içinde daha derine, daha uzağa. Anele ve taş yok oldu. Thunder Dağı'nın ihanete uğramış hüznü sanki hiç var olmamış gibi buharlaştı.

Linden annesini öldürmenin acısından, babasının intiharını izlemenin dehşetinden korkuyordu. Bunun yerine Gallows Howe'un çorak toprağını ayaklarının altında hissetti, sonsuz katliam bilgisinden yoksun ve öfkeyle doluydu; bu kadar çok ölümün bedelini ödemek için hırslıydı. Suçlamaları ve ağaçların uzun katliamını hissetti. Müzik onu buraya getirmişti, Caerrol'in tedirgin melodisi

Wildwood'un şarkısı. Yine yalnız değildi ama arkadaşını göremiyordu. Sadece Forestal'ı gördü.

Darağacının ölü gövdelerinin yanında duruyordu ve cübbesinden şarkılar akıyordu, sanki kumaş threnodies ve ağıtlardan dokunmuş gibiydi. Gözlerindeki gümüş parıltı vahşi bir büyüye işaret etse de

Beyaz altını yoktu. Sakalında yaşıllığın, dinçliğin ve bitmek bilmeyen acıların parlaklığı vardı.

"İnsanlar ve canavarlar ağaçları öldürmeye devam ettikçe," diye düşündü kızgın ve kederli, "hiçbir Forestal için umut olamaz. Her bir ölüm beni azaltıyor."

Linden'in beklediğinden daha fazla itidal göstererek şarkı söyledi: "Daha önce de lütuflarda bulundum, yine bulunabilirim. Ama siz en çok ihtiyaç duyduğunuz şeyi talep etmediniz. Bu nedenle sizden hiçbir karşılık talep etmeyeceğim. Bunun yerine sadece cevabını bilmediğin bir sorunun yükünü kabul etmeni istiyorum."

Onu hem büyülemiş hem de dehşete düşürmüştü. Kendi öfkesi, Yeremya'yı kurtarmadaki başarısızlığından tazeydi; taş altındaki katliamdan

Melenkurion Skyweir. Kalbi dağinki kadar sert ve bir o kadar da kusurluydu.

"Caerroil Wildwood, "Ormanlılar başarısızlığa uğrayıp yok olurlarsa ve en hassas hazinelerini koruyacak hiçbir şey kalmazsa, Toprak'ta yaşam nasıl devam edebilir?" diye sordu. Biz gittiğimizde güzelliğin ve gerçeğin tamamen yok olması mı gerekiyor?"

"Bilmiyorum." Başka ne diyebilirdi ki?

Başka bir ses, yoldaşının sesi, "Hanımefendinin sahip olamayacağı bir şeyi istemiyor. Ondan sadece bilgiyi aramasını ister, çünkü onun eksikliği ona eziyet etmektedir. Hiçbir şeyin Var olan cevap onun uzun üzüntüsünü katlar."

Ve Gallows Howe'da durduğu için -ve oğlunu kurtarmadaki başarısızlığından sonra ruhu Thomas Covenant için yandığı için- ve Caerroil Wildwood, katlandığı her şeye rağmen hâlâ kalbini sıkabildiği için, nasıl tutacağını bilmediği bir söz verdi.

"Yapacağım."

Sonra Forestal, savaştan sonra fuligin gibi simsiyah olan Kanun Asası'nı aldı ve sırt üstü sert zemine uzandı, gece gökyüzü tüm çabalayanları bekleyen bir uçurum gibi üzerindeydi. Alnında bir çarpma hissi zonkluyordu, anında acı vermeyecek kadar ani bir şoktu bu. Acı daha sonra gelecekti; yakında. Boynu burkulmuş ve yırtılmış gibi hissediyordu. Ölen yıldızlar gözlerini doldurdu, Solucan'ın yatıştırılmaz açlığı tarafından yavaş bir sırayla birbiri ardına tüketildi.

"Kahretsin, Stave!" Jeremiah haykırdı. Kadının yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Ona bu kadar sert vurmak zorunda mıydın?"

Stave hiç istifini bozmadan cevap verdi. "Feroce'un büyüsüne kapıldı. Neler olabileceğini tahmin edemedim. Ve Asa'yı tutuşu çok acildi."

Linden, "Bana vurdun mu?"
diye düşündü. Ona öyle
yapmasını söylemişti.

Gözlerini göklerin yıkımından, amansız tahribattan alamıyordu. Ona çok fazla şey açıklığa kavuşmuştu. Ranyhyn'in eylemleri yeni kavrayışlarının yalnızca en yakın olanıydı ve en az zalim olanıydı.

"Anne!" Jeremiah onun omuzlarını çekiştirerek ısrar etti. "İyi misin? Hareket edebilir misin? Stave çok güçlü."

Oğlu olduğu için bakışlarını gökyüzünden aşağı indirdi. Yüzü karanlıktan bir leke gibiydi. Şafak söküyordu ama geceyi hafifletmiyordu. Sağlık duyusu olmasaydı, Jeremiah'nın alarımının ana hatlarını takip edemezdi.

Ne-? diye sormaya çalıştı; ama sesi çıkmadı. Bir türlü anlayamadığı şeyler boğazını tıkamıştı. Ve boynu ağrımaya başlamıştı. Başını kaldıramayabilirdi. Alnındaki zonklama paslı bir bıçağa dönüştü. Yakında kesecekti.

Bir şekilde kendini yüksek sesle "Ne-?" diye sormaya zorladı.

Jeremiah hemen endişelenerek, "Feroce yaptı, her neyse. Bomboş kaldın. Geri dönmeyince, Stave Asa'yı almak için sana vurdu. Sanırım bu seni çözdü. Şimdi gidiyorlar.

"Ama anne," diye ekledi aceleyle. "Pusuda bekleyen, bunu görmelisin. Eğer ayakta durabilirsen. Stave boynunu kırmadıysa."

Percipience Linden'a boynunun kırılmadığına dair güvence verdi. Başını kaldırması canını yakabilirdi; ama sadece acıtacaktı.

"Ben," diye nefes aldı yükselen bir acı nabzının içinden.

"Yapabilirim. Deneyebilirim." Stave tek bir yumuşak hareketle onu yerden kaldırdı.

Boynunu kucaklayarak onu bir süre kollarının arasında tuttu. Sonra bacaklarını yavaşça indirdi. Botları toprağın üzerine yerleştğinde, Kanun Asası'nı onun zayıf kavrayışına sundu.

"O senin, Seçilmiş. Onun şifasını kullanacak erdeme sahip değilim ama sen benim darbemin zararını hafifletebilirsin."

Elleri uyuşmuştu. Sıcak ahşabı hissedemiyordu. Stave ona çok sert vurmuştu. Yine de Asa oradaydı. Onun kendisine mırıldandığını, iyi huylu gücünü çağırmaya çağırdığını duyar gibiydi.

İçgüdüsel olarak, sanki Glimmermere'in sularıymış gibi onu kaplaması için kara alevleri çağırdı.

Kalbi atarken sendeliyor gibiydi. Sonra Dünya Gücü ve Kanun onu etkisi altına aldı. Şoku ve acısı hafiflemeye başladı. Etrafını daha net tanıyor, Jeremiah ve Stave'i sanki özleri ateşle onaylanmış gibi teşhis ediyordu. Uzakta, Ranyhyn'i fark etti. Bekliyor, izliyor, belki de dua ediyor gibi görünüyorlardı. Başını tereddütle aksi yöne çevirdiğinde, Sarangrave Flat'in ufuk boyunca çömelmiş olduğunu gördü; gecenin içinde daha keskin ve daha telik bir karanlık.

"Bak anne," diye ısrar etti Jeremiah. "Buna inanmayacaksın."

Teklif edilen ya da mühürlenene hiçbir ittifak, pusuda bekleyen kişiye karşı duyduğu korkuyu yumuşatamazdı. Ama baktığında - sağlık duyusunun yanı sıra yetersiz görüşüne de odaklandığında - sulak alanın bozulmuş çamurundan yükselen tek bir dokunaç gördü. Herhangi bir devden daha uzun, çok daha daha uzun ve bir nöbetçi gibi dikti. Yüzlerce parmağı sanki bir saldırıdan korkuyormuş gibi kıvrılmış ve sıkılmıştı.

Yine de pusuda bekleyen adamın kolu titremedi ya da sallanmadı.

Horrim Carabal. Ardent, Linden'a canavarın adını söylemişti.

Asasını daha sıkı kavradı, daha fazla ateş emdi.

Onun dikkatini çektiğinden emin olduğunda, dokunaç sanki onaylar ya da saygı gösterir gibi eğildi.

"Gördün mü?" Jeremiah nefes aldı. "Bunu gördün mü?" Sesi gururlu geliyordu. "Senin önünde eğildi anne. Pusuda bekleyen senin önünde eğildi."

Linden cevap veremedi dokunaç kirli sularına geri döndü. İlk başta kendi alanında hiçbir dalgalanma bırakmamış gibi görünüyordu. Ama sonra devasa kolun kıvrılarak uzaklaştığını, durgun havuzlarda ve çamurda eğri büğrü bir sızıntı yarattığını gördü. Geri çekilirken, havayı solumak daha kolay hale geldi. Horrim Carabal birkaç dakika içinde onun algılarının erişemeyeceği bir yere çekilmişti.

"İnanılmaz," dedi Jeremiah daha güçlü bir sesle. "Covenant'ın ne yaptığını bilmiyorum ama o şeyin dikkatini çektiği kesin."

"Dikkatli ol, genç Jeremiah," diye öğüt verdi Stave.
"Sarangrave'in pusuda bekleyen adamı kötü niyetin vücut bulmuş halidir. Ranyhyn'in eylemleri bunu gösteriyor, eğer senin sezgilerin bunu göstermiyorsa."

Sonra Linden'a döndü. "Daha önceki ifadenize göre, Seçilmiş, Feroce'un büyüğü size eski dünyanıza ait olayları ve tehlikeleri yeniden yaşamanız için ilham veriyor. Siz bu yeni ziyaretten bahsedinceye kadar gizlenen kişinin niyetini yorumlayamayız."

Linden dikkatlice başını iki yana eğdi ve Dünya Gücünün etkilerini test etti. Eklemleri çatırdadı: boynunda bir sertlik vardı: alnında hâlâ bir ağrı zonkluyordu. Ama esasen sağlamdı.

Ve şafak sökmek üzereydi. Doğuda belirgin bir solgunluk vardı.

"Yine de bildiğim bir şey var." Anele'nin kehaneti ve Gallows Howe'un sesi kısılmıştı. "Ranyhyn'in umduğu şey buydu."

"Son seferinde bunu bilerek yaptılar. Feroce'un bizi bulması için bizi Sarangrave'e yeterince yaklaştırdılar. Pusuda bekleyenle karşılaşmamızı ve onu yenmemizi istediler, böylece onun için çok güçlü olduğumuzu anlayacaktı. Covenant'la savaşamayacağını zaten biliyordu. *Kril* ondayken olmaz." Belli ki Horrim Carabal bin yıl önce Covenant'ın gücünün verdiği acıyı unutmamıştı. "Ranyhyn bizimle de savaşamayacağını anlamasını istedi."

"Ondan sonra, tahmin ediyorum. Ama bence Feroce, Covenant'a yaklaşmış olmalı. Infelice bir şeyler söyledi-"

Stave hatırlar. Jeremiah hatırlamayabilirdi. Kendi yapısına dalmıştı.

"Feroce onunla bir ittifak hakkında konuşmuş olmalı. Her ne söylediyse, bu onları tatmin etmiş olmalı." Ve daha fazlasını da yapmıştı: bu çok açıktı. Sadece bunun ne olabileceğini hayal bile edemiyordu. "Her halükârda, Ranyhyn bizi bu gece buraya getirdi çünkü"- garip bir şekilde omuz silkti-"şey, çünkü elbette yemlere ihtiyaçları vardı. Ama aynı zamanda Pusuda Bekleyen'in şu anda nerede durduğunu da bilmek istiyorlardı. Ya da bizim bilmemizi istediler."

Ve her iki arkadaşına da, pusuda bekleyen kişi nasıl tepki verirse versin, onunla ilgilenecekleri konusunda güvenmişlerdi.

Stave ince bir memnuniyet havasıyla, "İnançsız, her zamanki gibi şartları aştı. İttifak mühürlendi. Bu

Benim düşünceme göre pusuda bekleyen Solucan'dan korkar. Bu yüzden güç istiyor. Ve bu yüzden müttefik arıyor.

"Yine de, Seçilmiş," diye devam etti, "bu yeni cazibe içindeki deneyiminizden hiç bahsetmediniz. Ranyhyn hakkındaki yorumunu kabul ediyorum. Elimde daha iyisi yok. Şimdi size dayatılan görülerden bahsedecek misiniz?"

Linden cevap vermek istemedi. Öğrendikleri ya da çıkardıkları onun için çok büyüktü. Buna dayanacak cesareti nereden bulacağını bilmiyordu.

Bulacağım. Caerroil Wildwood için bir cevap arayacağına söz vermişti. Kendisinin sahip olamayacağı bir cevap. Bu nedenle ve şirketi bu görev için yeterli olmadığından, oğlunu terk etmek zorunda kalacaktı.

"Geçen seferki gibi değildi," dedi, hissedemediği bir kararlılık için çabalayarak. "Korkutucu değildi. Önce aşağıdaydım Lost Deep. Hazard'ı geçmeden önce. Anele'nin obsidyen ve malakit hayranını okuduğunu duydum. Sonra Caerroil Wildwood ile Gallows Howe'a geri döndüm. Feroce bana o zaman bir söz verdiğimi hatırlattı. Ona dünyanın Ormanlılar olmadan nasıl hayatta kalabileceğini bulacağımı söylemiştim."

Artık dünyanın bunu yapamayacağından emindi.

"Ama neden?" Jeremiah hemen sordu. "Yani, neden sana hatırlatmak istediler? Böyle şeyleri unutacak değilsin ya."

Linden, Covenant'ın mesajının amacını anladığına inanıyordu. Ve Feroce'un onun mesajı yanlış yorumlamamasını sağlamaya çalıştığını tahmin ediyordu. Ama bunu söylemedi. Bunun yerine Jeremiah'nın sorusunu geçiştirdi.

"Belki de pusuda bekleyen kişi ittifakları gerçekten anlamıyordur. Tapınanlara sahip olmaya alışkındır. İttifaklar yenidir. Elbette, asla unutmayacaktım. Ama Lurker bunu bilemez. Sadece ona zarar verebilecek güçler arasında seçim yapıyor. Solucan her şeyi yok edecek.

Pusuda bekleyen kişi hayatı için pazarlık yapıyor."

Bir süre sonra Jeremiah, "Bu mantıklı, sanırım," diye kabul etti.

Stave ona her zamanki ifadesizliğiyle baktı. Sanki havayı kokluyormuş gibi kısa bir süre başını kaldırdı. Sonra şöyle dedi: "Şafak söküyor. Görünüşe göre önümüzdeki gün de geçmiş günlere benzeyecek.

Ve Ranyhyn geri dönüyor. Şüphesiz yine beslenecekler. O zaman bir kez daha acele etmeliyiz."

Linden daha fazla sorudan kaçmak için başını salladı. Atların aksine o aç değildi. Yediği kökler hâlâ midesinde, sindirimi zor lifli bir kütle olarak duruyordu. Rahatsız olduğu anlarda tadı boğazına geri dönüyordu. Ama su bir ihtiyaçtı.

"Bu durumda," dedi *Harucha*'ye, "hâlâ yapabiliyorken içecek bir şeyler almalıyız."

Kadına doğru bir bakış fırlattı ama itiraz etmedi. Jeremiah da hemen kabul etti. Şimdiden yine istekliydi; sabırsızdı.

Yeni günün yükselen kasvetinde -güneşin batışından bu yana ikinci kez- Ihlamur ve oğlu, önceki akşam suyu riske attıkları girdaba kadar eski Usta'nın peşinden gittiler.

Benzerini bir daha bulamama ihtimali onu kendi niyetleri kadar rahatsız etmiyordu. Bunlar onun için çok fazlaydı: Korkunç riskler birbiri üzerine yığılıyor, ta ki bu risklerin büyüklüğü onu bunaltana kadar.

7.

Risk Almak

Çok geçmeden Linden, Jeremiah ve Stave atlarına binip tekrar koşmaya başladılar ve Sarangrave'den uzaklaşıp doğrudan kuzeydoğuya yöneldiler. Hyn'in gerginliği kısrağın tam gücünü geri kazanamamıştı. Hem Hynyn hem de Khelen çorak arazide güçlükle ilerliyordu. Yine de dayanıklılık rezervleri vardı. Linden onların fiziksel güçlerini, *kaoslarda* yollarını bulma yeteneklerini ya da Horrim Carabal'ın zihnine dair garip kavrayışlarını anladığından daha iyi anlamıyordu. Tek bildiğı, damarlarında Dünya Gücünün bolca aktığı idi. Her ne kadar harap durumda olursa olsun, canlılıklarını Toprağın kendisinden alıyor gibiydiler.

Kevin'in Kir'i tepesinde belirdi ama o neredeyse refleks olarak onun etkilerini defetti. Pusuda bekleyen kişinin tehdidi geride kalmıştı ve artık Asasını kullanmaktan korkmuyordu.

Yavaş yavaş gecenin koyu kasveti bölgenin üzerinde bir tür alacakaranlığa dönüştü.  n nde, toprak yavaşça alçalıyor ve donuk ufuklarına doğıru kademeli olarak yükseliyordu. Sonra arazi daha engebeli hale geldi -çukurlar daha derin, kenarlar daha dik- ta ki atlar uzun süren bir dizi çarpma kraterinden ge tiğı görülmüştür. Düşen meteorların ya da korkunç büyülü yıldırımların eski sonuçları. Ama Ranyhynler yılmamıştı. Aksine, sanki belirsiz hedeflerine yaklaşıyorlarmış gibi, zorluklardan yeni bir azim kazanıyor gibiydiler.

Ve sonunda Linden'in sağındaki arazi yükselmeye başladı. Atların yoluna paralel bir hat boyunca, güneybatıdan kuzeydoğuya doğru, çürümüş toprak, önü bir uçurum kadar dik ve arkası daha kademeli bir eğime sahip bir sırt oluşturana kadar yükseldi. Solunda sadece daha fazla oyuk ya da krater vardı; ama onların karşısında sırt, sanki daha yüksek tepeler yarılmış gibi, bağırsakları açığa çıkmış bir şekilde çıkıntı yapıyordu.

Sırtın en yüksek noktasına yaklaşan Ranyhyn yavaşladı. Molozlar, kayalar ve diğer döküntüler uçurumun dibini kaplamıştı ama atları engelleyecek kadar uzağa gitmiyorlardı. Hyn, Hynyn ve Khelen'in hızlarını azaltmak için farklı bir nedenleri vardı.

Önde giden Jeremiah, Khelen'in sırtında sanki üzengilerde duruyordu. Yumruklarını gökyüzüne doğru savurarak yıldızların sallanışına meydan okudu. "*İşte bu!*" diye bağırdı. "*Malakit! Şu uçurum onunla ~~delik~~ ~~deşik~~!*"

Hyn tırısı kalkarken, Linden Jeremiah'nın ne gördüğünü anlamaya çalıştı.

İlk başta, sırtın profili onu tuttu. Onun bakış açısına göre, gökyüzünün belki de üçte birini kesiyordu. Mantıksız bir şekilde daha fazla yıldızın öldüğünü görmemeyi umdu. Ama yavaş katliam tepesinde devam ediyordu. Kendisini bu manzaradan ancak başını eğerek kurtarabilirdi.

bakışlar.

O zaman bile Yeremya'nın sevincinin kaynağını bulamadı.

Neyse ki Feroce, yeşil damarların aydınlatığı siyah kaya hatırasını yenilemişti. İçine yoğunlaştığında, duyularını hafızasının tonuna, perdesine ve tınısına göre ayarladığında ve sonra uçurumun yüzünü bir kez daha incelediğinde, aradığı mineralin pullarını ve küçük dikişlerini ayırt etmeye başladı. Bunları tespit etmek zordu, çünkü kısmen oğlunun ihtiyaçları için çok küçük, çok önemsiz hissediyorlardı ve kısmen de verdigris çizgileri, kör granit topakları, gözenekli kumtaşı parçaları arasında kalabalıktılar; kuvars, mika, feldispat ve diğer kristal taşların yansıtıcı fasetleri tarafından maskelenmişlerdi.

Ama malakit *vardı*.

Yeterli gibi görünmüyordu.

Yine de Yeremya'nın heyecanı dinmemişti. Bineği durunca yere atladı; tepeye doğru birkaç adım koştu.

"İşte!" diye seslendi sanki dünyanın onu duymasını istiyormuş gibi. "Fazla bir şey yok. Yani, yüzeyde. Ama daha derinde-! Eğer uçurumu yeterince kazarsak" -elleriyle havada boyutlar çizdi- "bir kısmı neredeyse saf!"

İşaret ederek, başının üzerinde uzun bir taş atımı mesafesindeki sırtın bir bölümünü gösterdi.

Oh, Tanrım. Linden, "Ona nasıl ulaşabiliriz?" diye sorabilirdi. Ama aklına çoktan başka bir sorun gelmişti. Uçurumun kazılabileceğini varsayarsak, üstündeki taş kesinlikle çökecek miydi?

Orayı kazan herkes ezilir ve gömülürdü. Ranyhyn, Jeremiah'ın ihtiyacı olan şeyi bulmuştu. Etkili bir şekilde erişilemezdi.

Hyn durmuştu. Linden'in attan inmesini beklerken nefes alış veriş belli belirsiz hırıltılıydı. Ama Linden hareket edemeyecek kadar sarsılmıştı.

Stave de onun gibi atının üzerindeydi. "Bu kayalar yeterli olmaz mı genç Jeremiah?" diye sorarken yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Uçurumun dibindeki enkaza doğru başıyla işaret etti. "Onlar da malakit parçaları içeriyor."

Jeremiah dönüp *Haruchai*'ye ters ters baktı. "Elbette," diye homurdandı bir çocuğun kasıtsız küçümsemesiyle. "Fareler için bir kapı yapmak isteseydim. Hiçbir yere gitmeyen bir kapı. Ama *Elohim* daha büyük." Kişilik ve güç bakımından demek istemiş olmalı. "Ve kapı onları güvenli bir yere götürmeli."

"Hayır," diye iddia etti. "O uçuruma girmemiz gerekiyor."

"O zaman bu Devler için emektir." Stave sorunsuzca Hynyn'in sırtından indi. "Biz onları beklerken, ben başlayacağım. Başlamamı istediğiniz yere tırmandığımda bana haber verin. *Haruchai*'nin gücünün böyle bir taşla karşı neler başarabileceğini keşfedeceğim."

Buna karşılık Jeremiah güldü: alay değil, zevk. Kollarını açarak karanlığın üzerine sarı alevden yaylar çizdi. "Sana güvenebileceğimi biliyordum. Sen bunu yaparken ben de birkaç kayaya bakacağım. Belki bazılarında yeterince malakit vardır. Bulabildiğim kadarına ihtiyacım olacak."

Stave başıyla onayladı. Ancak sırta yaklaşmak yerine Linden'la yüzleşti. "Seçilmişler, siz de attan inmelisiniz. Ranyhyn

dinlenmeye ihtiyaçları var. Gerçekten de su ve yiyecek aramak için yola ıkmalılar. Ve oğlunuzu koruyamayacağım. kaya. Bu görev sana düşüyor." Kısa bir tereddütten sonra ekledi: "Düşmanlarımızın oğlunuzun armağanlarına duydukları özlemi unuttuklarını sanmıyorum."

Roger'ın birdenbire ortaya çıkmak gibi esrarengiz bir yeteneğ i vardı. Mesafe Kastenessen için bir engel değildi. Ve Lord Foul'un güçleri, hatta Ravers'inkiler bile tahminlerin ötesindeydi.

Şelaleler, diye yankılandı Linden; ama Stave'i dinlemiyordu. Zihni başka yolları takip ediyordu. Ustalar *Caesures Falls* diyorlardı. Verdiğ i sözleri tutmanın başka bir yolunu düşünemiyordu. Ama düşmenin pek çok çeşidi vardı. Stave'in uçurumda örümcek gibi süründüğ ünü hayal edebiliyordu; ta ki bir el ya da ayak tutuş u başarısız olana kadar.

Başka seçeneğ i var mıydı? Kimin ne seçeneğ i vardı? Jeremiah'ın malakite ihtiyacı vardı.

Başını salladı, kendini tokatlama dürtüsüne direndi. Kendini aptal ve yenilmiş hissederek Hyn'in sırtında oturmayı göze alamazdı. Oğlunun malakitten daha fazlasına ihtiyacı vardı. Tüm Dünya'nın daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Yaptıklarının sonu geldiğ inde-

Düşünmek zorundaydı.

Boş gözlerle tepeye bakarken, kendi kendine sorunun bir güç sorunu olduğ unu söyledi. Elbette bu bir güç meselesiydi? Stave yaşasa bile, ne elde etmeyi umabilirdi ki? Devler geldiğ inde -eğer gelirlerse- en az onun kadar tehlikede olacaktardı ve başarı şansları da o kadar az olacaktı.

Bu nedenle-

Açıkçası, uçurumun güvenli bir mesafeden kırılarak açılması gerekecek. Başka ne yapılabilir? Bu da teoloji için bir görevdi. Taş ustası devler bir alternatif bulabilseler bile Sekiz ve çoktan yorulmuşlardı. İş zaman alacaktı. Saatler değ il, günler.

Güç tek cevaptı.

Ama ne yapabilirdi ki? Ateş i anlıyordu: siyah alev ve yakıcılık. Yine de sadece uçurumun yüzünü yakmak boşa çaba harcamak olurdu. Sıcaklığ ın tek başına bir etkisi olmazdı. *Melenkurion* Skyweir'in altında olduğ u gibi Kayıp Derinlik'te de taş ı parçalamış, ona şek il vermiş ti.

içgüdüsel olarak. Eğer o gücü ya da çaresizliği tekrar toplayabilirse, sırtın önünü parçalayabilirdi. Ama malakit de parçalanacaktı.

Tonlarca mineral-

Patlatılarak çakıl haline getirilmiş dikişli kaya Jeremiah'ın amaçlarına hizmet etmeyecektir.

Kuşkusuz Kanun Asası'nın başka kullanım alanları da vardı, hem de pek çok; ama bunların ne olduğunu ya da nasıl yapıldığını bilecek kadar ilim sahibi değildi. Ve Mutabakat'ın yüzüğüyle yapmaya kalkıştığı her şey daha kötü olurdu. Vahşi büyü kontrole direnirdi. Bu açıdan, yarattığı *kaoslara* benziyordu.

Hayatlarını tehlikeye atmadan o sırtı nasıl açabilirdi?

"Seçilmiş," dedi Stave daha sert bir sesle. "Gecikemeyiz."

Ama sonra aklına başka bir olasılık geldi. Ona yeterince ipucu verilmişti-

İnsanlar kaderlerini genellikle kayalara kazınmış olarak bulurlar, ama sizinki suya yazılmıştır.

Hanımefendinin kaderi suda yazılı.

"Bekle." Fikirlerini toparlamak için çabalarken Hyn'in sırtından aşağı kaydı. "Düşüncesizce bir şey yapmadan önce. Bu sırtın uzak tarafında herhangi bir akarsu olup olmadığını biliyor musun? Hiç su var mı?"

"Anne," diye itiraz etti Jeremiah. "Suya ihtiyacımız yok. Başlamamız gerek."

O ve Stave onu görmezden geldi. *Haruchai* onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Hayır, Seçilmiş. Bu bölge benim için bilinmiyor. Üstatlar burayı keşfetmek için hiçbir neden bulamadılar. Ben de ne akarsu ne de pınar gördüm." Bir an düşündükten sonra, "Yine de Ranyhyn arzu ettiğiniz şeyi keşfedebilir. Şüphesiz onların yolu suya doğru uzanıyor."

"Anne," diye itiraz etti Jeremiah yine. "Suyun nesi bu kadar önemli?"

Üç atlı geldikleri yoldan geri dönmeye başlamıştı bile. Sonunda sırtın alçalan yamacının alçak zeminle buluştuğu yere varacaklardı.

"Henüz emin değilim," diye yanıtladı Linden. "Belki de hiç yoktur. Ve eğer varsa, onu kullanamayabilirim."

Jeremiah sabırsızlıkla onun ve Stave'in yanına geldi. "Anlamıyorum. Elbette susadım ama henüz kötü değil. Eğer içmeyeceksen ne diye istiyorsun?"

Hayat, diyebilirdi Linden. Umut. Kader. Kıyamet. Ama aklından geçenleri tanımlayamayacak kadar kararsız hissediyordu.

"Sadece bekle," diye oğluna ısrar etti. "Ranyhyn'i izle. Yakında öğreneceğiz." Oğlunun hayal kırıklığını yatıştırmak için, "Mecbur kalmadıkça Stave'i riske atmak istemiyorum," diye ekledi.

"Ama-" Jeremiah söze başladı, sonra ağzını kapattı.

Gölgeler kadar sönük olan Ranyhynler sadece tırıs gidiyorlardı. Yine de mesafeyi hızla kat ediyor gibi görünüyorlardı. Linden onları izlerken, tepeye doğru yaklaşılmaya başladılar.

Asayı sıkıca kavradı; nefesini tutmamaya çalıştı.

Çok geçmeden atlar adımlarını hızlandırdı. Yamaçta acele ederek sırtın azalan silüetine tırmandılar. Bir an için, yukarı doğru çabaladılar. Sonra sırt çizgisine ulaştılar ve gözden kayboldular.

Linden iç çekti. Ranyhyn'in su aradığını varsayabilirdi; ama bu, suyun mutlaka sırtın içindeki bir kaynaktan geldiğini göstermezdi. Atların güneyde ya da doğuda, uçurumun eğiminin ötesinde arama yapması gerekebilirdi.

Yine de umut edebilirdi-

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Belki de su vardır. Bulana kadar emin olamayacağım."

Jeremiah kendini tutmanın sonuna gelmişti. "Ama *neden*?"

Taşıyamayacağı bir başka yükün baskısıyla Linden tepeye doğru ilerlemeye başladı. "Lordlar," diye cevap verdi omzunun üzerinden, "Lordların var olduğu zamanlarda - bir Kanun Asası ile pek çok şey yapmayı biliyor olmalılar. Ama ben bunların neler olduğunu sadece tahmin edebiliyorum. Hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sadece ateşi ve iyileştirmeyi biliyorum." Ve kaba kuvvet.

Jeremiah ona yetişirken ve Stave sessizce onu takip ederken, o devam etti, "Burada hiçbir şeyi iyileştiremem. Ama ateş ısı üretir ve ısı da suyun genişlemesini sağlar." Sıkışmış su ya da yüzeye ancak damlalar halinde çıkabilen su ideal olurdu. Ancak gömülü kaynaklar ve hatta nem cepleri bile yeterli olabilir. "Suyu yeterince hızlı ve sert ısıtın, buhara dönüşür. Belki uçurumun bir kısmını kırabilirim."

Jeremiah bir an için afallamış gibiydi. Sonra patladı, "Bu *harika*!" "Bu zayıf bir ihtimal," diye belirtti Stave. "Engeller çok fazla. Ben sadece gerekli alan ve su miktarını sayıyorum, tabii böyle bir oluşumda gerçekten su varsa. Yine de bu iş denenmezse başarıya ulaşamaz."

Linden onu dinlemiyordu. Yürürken, algısını keskinleştirmek için Dünya Gücünü çağırdı, sinirlerini yoğunlaştırılmış gece yarısı gibi ateşle yıkadı. Sonra tepenin eteklerini keşfetmeye başladı. Jeremiah'ın işaret ettiği bölüme odaklanarak, canlı etin derinliklerinde saklı yaraları araştırır gibi, çok sayıda kayanın içine doğru ilerledi.

En yakın engelde, bir kulübe büyüklüğünde bir kayada bir an durdu. Ama sonra daha yakın olması gerektiğini fark etti: uçurumun yüzünü elleriyle inceleyebilecek kadar yakın. İçinden küfrederek kayanın etrafından dolaştı ve uçurumun kopmasından arta kalan daha küçük bir moloz yığınınına tırmandı.

Tökezlediğinde kendini asaya tutturdu ve daha yükseğe tırmandı.

Sonunda ana duvara ulaştı. Duvar, onun çok yukarısından, bastırılmış bir öfkeyle parlıyormuş gibi görünüyordu. Ama onun yaklaşan cüssesini, öfkesini ve inatçılığını görmezden geldi. Sudan başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Yaklaşık bir yerde. Yeterli miktarda.

Ne de olsa sadece bir uçurumdu. Demondim'in Illearth Taşı'na ulaşmalarını sağlayan nedenseli maskelemek için kaynayan kurnaz hilesi ve kötülüğü değildi. Ne de Viles'in, davetsiz misafirlerin Kayıp Derinlik'e girmesini engellemek için kendilerini çılgın bir arapsaçına çeviren yinelemeli koğuşlarıydı. Sadece dünyanın kayalarının parçaları, kırıkları, döküntüleri, tabakaları, gövdeleri, damarları ve çentikleri kendi ağırlıklarıyla sıkışarak bin yıllardan daha uzun ömürlü bir cephe oluşturmuştu. Sağlık duyusuna karşı hiçbir savunması yoktu.

Ama çok *fazla* taş vardı. Pek çok farklı türden. Pek çok farklı şekil ve yapıda. Ve bir kütleyi destekliyordu.

demir ağacını sıkıp posa haline getirebilirdi. Sırları, sanki iradesini ona karşı koymuş gibi keşfedilmeye direniyordu.

Asasını omzuna yaslayan Linden gözlerini kapattı. Önce tereddütle, sonra daha kararlı bir şekilde ellerini duvara koydu ve dokunuşunu içeriye doğru sokmaya başladı.

Stave onu enkaza kadar takip etmişti. Orada nöbet tutuyordu. Jeremiah biraz arkasında duruyordu ama onun konsantrasyonunu bozacak hiçbir şey yapmıyordu. İlk başta onun dikkatinin kendisine odaklandığını hissetti. Sonra zihnini kapattı. Kasıtlı olarak sadece suyu düşündü.

Artık onları aramadığına göre, her yerde malakit çizgileri ve fasetleri buldu. Kristalin tortular onun araştırmalarını yansıtıyordu. Ağır granit, bazalt akıntılarına karşı öğütülmüş ve onları çağlar boyunca toza indirgemmişti. Sıkışmış toprak her yarığı ve çatlağı dolduruyordu. Şist, sanki anıları ve dolayısıyla öfkesi kayanın geri kalanından daha yeni veya daha aşırıymış gibi araştırmasını engelledi.

Ama Yeremya'nın ona ihtiyacı vardı. *Elohim*'in ona ihtiyacı vardı. Dünya'nın yıldızlar topluluğuna ihtiyacı vardı. Ve eğer başarısız olursa arkadaşları risk altında olacaktı. Uçurumu açamazsa hayatlarını tehlikeye atmak zorunda kalacaklardı.

Su, tek istediği buydu: yaşamın en sıradan, en gerekli maddesi. Ve yaratılmış dünyanın her yerindeydi. Dağların en derin kökleri arasındaki pınarlardan yükseldi. Yerin altında Büyük Çöl'ün kurumuş saflığı, sızdı ve aktı. Her kıtanın ve adanın kıyıları onun dalgalanmasını ve kırıbacını hissetti. Gökyüzünden beslendi. Ve şiddetli olabilirdi. Vahşi olabilirdi! Linden, suyun öfke ve çalkantıyla neler yapabileceğini bilecek kadar onun gücünü hissetmişti.

Yine de hiçbir yasa onun ulaşabileceği bir yerde ortaya çıkmasını gerektirmiyordu.

Sonra Jeremiah'nın yarım eli onun omzunu kavradı; ve bir an için bir anda konsantrasyonu bozuldu. Ancak hemen ardından, onun dokunuşuyla içine canlılık aktığını hissetti. Ur-villerin ona kan verdiği gibi o da ona Dünya Gücü veriyordu, böylece kendini aşabilecekti.

Onun yardımının enerjisiyle, ufalanan granit bir monolit ile kıvrımlı bir damar arasındaki nemli toprak parçasını hissetti.

Kumtaşı.

Küçüktü, bir nem belirtisinden biraz daha fazlasıydı; belki de sadece birkaç damlaydı. Ama suydı.

Umudun ve oğlunun desteğinin verdiği güçle, hafızasındaki nemi işaretledi ve duyularını daha da zorladı.

Açlığı, susuzluğu ve yorgunluğu unuttu. Sırtın derinliklerinde, daha yükseklerde, ikinci bir su ipucu buldu. Dolaylı bir ima ile onu başka bir nem cebine götürdü ve bir başkasına. Bir başkası. Orada nemli marn ve ponza parçaları, uyumsuz granit tabakaları arasındaki bir yarık boyunca boncuklar gibi birbirine dizilmişti ve obsidyen. Linden hepsini işaretledi ve onları takip etti.

Çatlaktaki kalıntılar yoğun çakıllara dönüştü. Boşluklardan daha fazla su sızıyor, ince damlacıklar minerallerle kokuşuyordu. Algılarını dikkatlice aralarına doğru genişletti. Çakıl damarı bir kama haline geldi, daha ıslak ve daha gevşek. Sonra şist tarafından tıkandı. Kendi içinde tökezledi; alnını uçurumun yüzüne yasladı. Şu lanet şist... Onu nasıl engellediğini anlamıyordu. Ama onu incelemek için enerji harcamadı. Sinsice, sanki fark edilmeden kayaya sahip olmak istiyormuş gibi, duyularını tıkacın yanından geçirdi.

Onun ötesinde, aradığı şeyi buldu.

Su. Sırtın sıkıştırılmış etinde baloncuk gibi bir boşluk. Su ile dolu bir boşluk.

Kafasından daha büyük değildi. Ve su, Dünya'nın bir yaşı boyunca hareket etmemişti: asıl kaynağından kopmuştu. Ancak daha fazla çakılla dolu kusurlar onu vücudu büyüklüğünde bir su cebine yönlendirdi. Biraz daha ilerleyince, bir devin göğsünü içine alacak kadar büyük bir boşluk buldu; sonra iki tane daha -hayır, üç tane- her biri sıkışmış bir yumruktan biraz daha büyüktü; en sonunda, kendisinin ve Anele Mithil Stonedown'da hapsedilmişti.

Ondan sonra, ya daha fazlası yoktu ya da ulaşabileceği sınıra ulaşmıştı ya da gücü azalıyordu.

Yeterince yer tespit etmiş miydi? Hepsi birlikte ele alındığında, sırtın iç denizinde sadece bir damlaydı. Yine de yeterli olmalıydı. Yeterli olmasını sağlamak zorundaydı.

Nerede ve ne bulunduğunu tam olarak hatırlayabilmek için dakikalar ya da saatler harcadı. Sonra sanki uçurumun d  şmanlığından korkuyormuş gibi temkinli bir şekilde geri çekildi.

Tanrım, zar zor ayakta durabiliyordu-Nasıl bu kadar yorulmuştu?

Zayıflık için zamanı yoktu. Hafızasındaki izler yıpranacak ve solacaktı. Jeremiah'a karşı koyarak asayı tekrar eline aldı. Jeremiah'ın yardımını kaybordu ama o yokluğunu görmezden geldi. Gözleri hiçbir şeye bakmıyordu. Sadece hatırlaması gereken yerleri görüyordu.

"Anne?" diye sordu endişeyle.

Adamın yanından sendeleyerek geçti ve neredeyse Stave'e doğru d  şüyordu. *Haruchai* onu yakaladığında nefes nefese, "Sakın Herhangi bir şey. Konsantre olmalıyım. Sadece

beni uzaklaştır." Eğer başarır ve çok yakın olurlarsa-

Stave anlamış gibiydi. Bir kolunu kızın beline dolayarak onu kuzeybatıdaki çukurlara ya da kraterlere doğru yarı yarıya taşıdı.

Merhamet edin, diye inledi t  kezleyerek ilerlerken. Bunu yapamam. Yapmak zorundaydı.

Tepeye uzun bir taş atımı mesafede Stave durdu; Linden'i uçuruma bakması için çevirdi. Jeremiah ona orada yetişti. Onun yorgunluğunu g  rebiliyor olmalıydı. Onun arkasında durarak iki eliyle omuzlarını kavradı.

Taze teurji kanını ateşe verdi. Damarlarında alevler dolaşıyordu. Kalp atışları alev alevdi. Sanki Jeremiah onu kendi iradesi dışında  a ırmış gibi Asasından siyahlık fı kırdı. Fuligin g  rd  ğ   ve hatırladığı her şeyi kararmış gri g  n ışığına kazıdı.

Kendine k    kten başlamasını s  yledi. En k    k nem par  acıklarıyla başla. Birkaç yeni çatlağı zorlamaya  alış. Uçurumu zayıflat.

Tabii bu mesafeden onları bulabilirse.

Doğudan esen sıkıntılı bir r  zg  r sırtın üzerinde yuvarlanıyor, toz bulutları ve toz şeytanları halinde çorak araziye doğru savruluyordu. kraterler. Alnındaki fark edilmeyen teri serinletti, yanaklarına ve kafa derisine yapışmamış birkaç tutam saç çekiştirerek   zd  . Ama bu onun kabaran hislerini ve aciliyetini yatıştırmadı. Bu mevsimde Arazi'nin h  kim r  zg  rları batıdan esiyordu.

Linden Avery zorlanarak uçuruma uzandı ve kendini buna layık g ormeye çalıştı.

Granit ve kumtaşı arasında nemli bir yama. Bir ya da iki kalp atışı boyunca niyetini oraya odakladı. Sonra o küçük nem parçasını kaynatmak için karanlık bir g    patlaması gönderdi.

Neredeyse rutubetin kabardı ını hissedecekti; neredeyse kayayı çevreleyen mikro çatlakları hissedecekti. Neredeyse. Ama daha fazlasını beklemiyordu.

Sadece hafif bir kırıl anlık yaratmaya çalışıyordu.

Toplayabildi i kadar dikkatle içeri, yukarı doğru ilerledi.

Islak marn ve ponza parçaları boncuklar gibi birbirine dizilmişti: granit ve obsidyen i ayıran ince bir çatlak: daha zor bir mücadele. Boncukların hepsini aynı anda ısıtmayı başaramazsa, çabaları etkisinin bir kısmını kaybedecekti. G    ip boyunca da ılacaktı.

Bu onun için çok
fazlaydı. Yapılması
gerekiyordu.

Kararlılı ını toplayarak Yedi S    mırıldandı. Asası ellerinde bir belaya dönüştü. Büyü, dikenli bir kamçı gibi nem i pine vurdu. Kara ateş, en küçük sıvı parçalarını bile tutkuyla doldurdu. Bir an için aşırı ısınmış suyun  ı lı ını, gerilmiş kayanın iniltisini duyduğunu sandı. Sonra ses kayboldu.

İstemsizce, sanki üstesinden gelinmiş gibi sarktı. Görüşünde lekeler yüzüyor ve patlıyordu, yıldızlar ve küçük güneşler, uçurum gibi lekeler.

Ama Stave ona destek oldu. Jeremiah onun omuzlarını kavradı ve Anele'nin gizlediği gücü paylaştı. Toprak gücü damarlarında ve sinirlerinde, beyninin kanallarında ve kalbinin gizli girintilerinde yanıyordu.

Başarısız olmayı göze alamazdı.

Rüzgâr gözlerine kum taneleri savurdu. Hızla gözlerini kırptıştırdı, sonra sıkıca kapattı. Sıradan bir görüntü dikkatini da ıtıyordu. Kocaman ve kıpırtısız duran kaya, onun yetersizli iyle alay ediyordu. Sadece sezgileri son denemesini yapmasını sa layabilirdi.

Suyla dolu altı boşluk bulmuştu. Hepsini aynı anda aşırı ısıtmak istiyordu. O zaman daha büyük çatlaklar küçük kusurlarla birleşebilirdi. Uçurumun muazzam kütesinin bastırıldığı herhangi bir doğal istikrarsızlığı tetikleyebilirler. Dikişlerin ve plakaların kaymasına neden olabilirlerdi-

Eğer bitkin ve titreyen cılız bir insan, bu büyüklükte bir şeyin yer değiştirmesine neden olabilirse.

Asa sanki taşıyamayacağı kadar büyük bir yük haline gelmiş gibi ellerinde titriyordu. Güç ve doğruluk için yanıp tutuşarak Yedi Söz'ü tekrar çağırırdı. "*Melenkurion abatha*." Sesi çaresizlik içinde yükseldi. "*Duroc minas mill!*" Çağırısı feryat figan bir çığlığa dönüştü. "*Harad KHABAAL!*"

Ateşini serbest bıraktığında, siyahlığı dünyayı yok ediyor gibiydi.

Değişmez kütle tarafından sıkıştırılan yoğun ısı, sadece eti parçalara ayıracak basınçlar yarattı. Su cepleri genişlemeye çalıştı. Granit ve şist ve bir dağın ağırlığı hareket etmeyi reddetti. Sırt binlerce yıl dayanmıştı. Linden sanki ruhunu harcıyormuş gibi güç akıttı. Bir sesi olsaydı, taş gülerdi.

Sonra bir ses buldu. Yedi Söz'ün sert vuruşları ve kendi soluk soluğa kalışı arasında uçurumun iniltisini duydu.

Kısa bir ses, bir iç çekişten biraz daha fazlası; ama konsantrasyonunu bozmaya yetti. Kendinden habersiz, esasını yere bıraktı.

Fosfenlerin ve oksijen yoksunluğunun sersemletici girdabıyla savaşıarak gözlerini açtı; neler olduğunu görmeye çalıştı.

Sırt boyunca iki ya da üç yerde tozlar dışarı doğru püskürdü. Neredeyse aynı anda rüzgâr bu küçük solumaları sanki hiç olmamışlar gibi yok etti.

Ondan sonra-

-Hiçbir şey. Uçurum karanlığın içinde parıldayarak duruyordu. Dokunulmamıştı ve umurunda da değildi.

"Oh, anne," diye inledi Jeremiah. "Hayır. Bu doğru olamaz. Gördüm-hissettim-"

Linden hiçbir şey görmedi. Hiçbir şey hissetmedi.

"Gerçekten de," dedi Stave. Aniden Linden'i serbest bıraktı; onu Jeremiah'ya bıraktı. Eski Üstat hiçbir açıklama yapmadan dağa doğru yürüdü.

Belki de ilk önerisine göre hareket etmeye karar vermişti. Sırta tırmanmaya. Parmaklarıyla gevşek parçaları kırmaya çalıştı.

Ama mesafenin yarısını geçmeden durdu. Yerden bir taş aldı. Bir an için onu elinde tutup ağırlığını test etti. Sonra su gibi akıcı bir şekilde fırlattı.

Linden'in toz püskürmeleri gördüğü yerlerin yukarısındaki uçurumun yüzüne çarptı. Üç kalp atışı geçti. Dört. Oğlunun desteği olmasaydı, yere yığılabilirdi.

Sonra gıcırdayan bir çığlık havayı dehşete düşürdü. Altındaki toprak titredi. Sarsıntılar, onunla tepenin arasındaki her yere acı veren rüzgârlar gibi kum fışkırttı.

Buzdağının devasa kaçınılmazlığıyla duvarın geniş bir bölümü kaydı. Bir an için, uzun inatçılığına tutunarak kendi kenarında asılı kalmış gibi göründü. Ama kendi ağırlığına karşı koyamadı.

Gök gürültüsüyle düştüğünde Linden da onunla birlikte düştü. Bilincini korumasını sağlayabilecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

S ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Halloo onu uyandırdı. Önce sadece birkaç dakika diye düşündü. Ama uykunun ağırlığıyla başı kaldırılamayacak kadar ağırdı. Ve çevresinin durumunu ölçmeye çalıştığı anda, Düşen kayanın etkilerini tahmin ederken, gerçekliğinin daraldığını fark etti. Sadece sert zeminin basıncını tanıyordu. Vücuduna, uzuvlarının kurşuni yorgunluğuna, nefes alıp verişindeki düzensiz çabaya, boğazındaki ve ciğerlerindeki tozun kavruk ağrısına karşı.

Sonunda Kevin's Dirt'ün onu geri aldığını fark etti. Sağlık duygusu gitmişti.

Dakikalar değil o zaman. Saatlerce uyumuş olmalı. Kevin'in Kir'i algıyı bu kadar ani aşındırmamıştı.

Gözlerini açmadan Kanun Asası'nı bulmak için etrafını karıştırdı.

"İşte burada, Seçilmiş," dedi Stave. Şaftın sıcak odununu eline bastırdı. "Ve şimdi Devler geliyor. Manethrall Mahrtiir onlara liderlik ediyor. Oğlunuzun amacına yönelik gerçek çalışma yakında başlamalı."

Linden onu neredeyse hiç duymadı. Onun için ayıracak dikkati yoktu. Asası dışında her şeyi. Sağlık hissi olmadan, işe yaramazın da ötesindeydi.

Neyse ki Liand -kayıp Liand- ona, kendisine rehberlik edecek gelişmiş bir sezgisi olmasa bile, tahtanın yazılı yüzeyinin altındaki olasılıkları nasıl bulacağını öğretmişti. Ona sayamayacağı kadar çok hediye vermişti. Asayı kendine doğru çekerek, doğal faydası sinirlerini aydınlatmaya başlayana kadar yakınında tuttu. Bundan sonra, Dünya Gücünü daha hızlı emebildi.

Stave, Devler -ve Mahrtiir- hakkında bir şeyler söylemişti.

Toprağın içinde yumuşak bir şekilde ağır ayak seslerini hissetti: henüz uzaktaydı ama yaklaşıyordu. Bu sendeleyeyen ritmin içinde toynakların daha keskin darbesini algıladı. Sağlık duyusu genişledikçe Narunal'ı tanıdı.

Sonra Jeremiah'ın yerini buldu. Devlerden daha yakındı ama farklı bir yöneydi. Sırttaki enkazın üzerinde debeleniyor olmalıydı; ama şimdi kollarını sallayarak duruyordu hevesle Swordmainnir'e baktı.

Öksüren Linden havanın tadına baktı. Gün doğumu ile gün batımı arasında olması gereken gri yarı aydınlık, belirgin bir geçişle tanımlanmadan tekdüze kalmıştı. Yine de kasvetin tadı, zamanı ölçerek kademeli olarak değişiyordu. Hafif tadı ona öğleden sonra geç saatlere kadar uyuduğunu söylüyordu. Daha doğal bir alacakaranlığa sadece birkaç saat vardı.

Görünüşe göre Stave bir süredir onu izliyormuş.

Şimdi de Devler ve Mahrtiir gelmişti. Jeremiah niyetini açıkladığından beri onu rahatsız eden korkularla yakında yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Yıldızların teker teker sönmeye devam ettiğini anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu.

Belki de korkmalıydı; ama çok yorgundu. Kendini toparlaması için uykudan daha fazlasına ihtiyacı vardı. İyi bir yemek ve içeceği, uzun bir dinlenmeye ve Thomas'a duyduğu acının hafiflemesine ihtiyacı vardı.

Antlaşma.

Ne yapmak istediğini düşünmek yerine, Jeremiah'yı güvende tutma sorusuna yöneldi.

Bağırarak selamlamalarına rağmen, Swordmainnir ve Manethrall acele etmedi. Rime Coldspray ve yoldaşları son derece yorgundu. Linden'in dikkatini çekecek kadar yaklaşımadan önce biraz daha zaman geçmesi gerekiyordu.

En azından Stave ile konuşmayı deneyebilirdi.

Boğuk bir iniltiyle dizlerini altına çekti, kollarıyla kendini yukarı itti. Kendi yorgunluğu da sırt kadar ağır geliyordu. Oturma pozisyonuna geçmeden önce bir süre dinlenmesi gerekiyordu.

Stave sessizce kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Başını iki yana salladı. Ondan tamamen farklı bir yardıma ihtiyacı vardı ve bu konuda onunla yalnız konuşmalıydı. Bunu hak etmişti.

"Stave," dedi ya da öksürdü. Boğazı vahşi topraklar kadar kuruydu. Kasıtlı olarak ne oğluna ne de arkadaşlarına yaklaşmasını ya da uçuruma ne yaptığını. "Benim için yapmanı istediğim bir şey var."

Zalim günler önce, Mahdoubt eski Üstat için şöyle demişti: "*Acısının adını koydu. Onunla çağırılabilir.* Bu, kullanımını, ismini ve hayatını kaybetmeden önceki son hediyesi olmuştu. Ama Linden ısrar etmek istemedi. Ona baskı yaparsa dostluklarına zarar vereceğinden şüpheleniyordu.

"O zaman konuş, Seçilmiş." Ses tonu alışılmadık derecede alaycıydı. "Aramızda hiçbir kısıtlama olmaması gerektiğini öğrenmedin mi?"

Kevin Landwaster hakkındaki bir soruya yanıt verirken, bir keresinde ona şöyle demişti: *Şu anki durumunuzda, Seçilmiş, Kutsalsızlık önünüzde uzanıyor. Arkanda kalabalık yok. Şimdi onun haklı olduğunu biliyordu. Yine de onun yanılmış olmasını da umuyordu.*

"Pekâlâ." Boğazını temizlemeye çalıştı. Sonra vazgeçti. Aralıklı olarak öksürerek, "Gitmek zorundayım ve sen benimle gelemezsin. Jeremiah ile kalmanı istiyorum."

Stave'in sessizliği küfürlerden daha gürültülü görünüyordu. Onun arkadaşı değil miydi? Onun için Üstatların reddine katlanmamış mıydı? Her krizde onun yanında durmamış mıydı? İtiraz edebileceği ama etmediği vahşet, kadının irkilmesine neden oldu.

"Covenant söyledi," diye açıkladı kısık sesle. "Her şey güçle ilgili. Jeremiah'ın yeterince malakite sahip olduğunu varsaymak zorundayım. Eğer varsa, Devler ona yardım etmenin bir yolunu bulacaktır. Kapısını inşa edebilecek. Ve işe yarayacak. *Elohim* gelecek. Bunların hepsini varsaymak zorundayım.

"Yani Solucan'ı çizecek. Bunu da varsaymak zorundayım. Ve bunu yaptığında, tehlikede olacak. Çok fazla düşmanı var. Roger'ı uzak tutabilirim ama Kastenessen'le savaşamam. Ne kadar dikkatli olursak olalım, bir Raver yanımızdan geçip gidebilir."

Eğer *mokşa*

Yehannum Yeremya'yı ele geçirdi-"Lord Foul'un ne yapacağını hayal bile edemiyorum. Ve bizim Solucan'a direnmek için bir duamız bile yok.

"Daha fazla güce ihtiyacımız var." Yalvarıyordu. "Gidip bakacağım. Ama Jeremiah için burada kalmazsan bunu yapmaya dayanamam."

Stave'in düz duruşu tepkilerini gizliyordu. Aurası hiçbir duygusu olmadığını iddia ediyor gibiydi. Yine de Linden onun Galt için üzüldüğünü görmüştü. Ve onun sadakati kadar endişesini de biliyordu. Soğukkanlılığına ve engin anılarına rağmen, onun da başka insani duyguları olduğu kesindi. Elbette onu anlayabilirdi?

"Nereye gideceksin?" diye sorarken sesi şist kadar bağışlayıcı değildi.

"Sana anlatacağım." Öksürmesi bitmişti. "Herkes bilmeli." Artık irkilmiyordu. "Ama bunu bir kereden fazla söyleyecek kadar cesur değilim. Bu kısım ikimizin arasında. Başka kimseyi ilgilendirmiyor."

Stave yine sessizdi. Linden kollarını Asa'nın üzerinde kavuşturdu, onu kalbine dayadı ve ona ayak uydurmaya çalıştı.

Biraz düşündükten sonra, "Beni yanlış anlama Seçilmiş," dedi. Sesi, ufuktan ufuğa kadar aydınlanmayan alacakaranlık gibiydi. "Sadece Mahdoubt'tan -ya da belki Vizard'dan- biraz bahsetmeni bekliyorum. Bana hükmetmeniz için size bir araç sunulmadı mı?"

Linden yorgunluğuna bir cesaretmiş gibi tutunarak, "Bunu yapmayacağım. Sadece rica ediyorum. İstedğin buysa yalvarırım. Eğer Covenant burada olsaydı, her şey farklı olurdu. Ama burada değil. Gitmesi gereken kişi benim. Gidebilecek tek kişi benim. Eğer oğlumu koruyacağını bilirim."

Stave'in tavrı hiçbir şeyi kabul etmediğini gösteriyordu. Yine de verdiği yanıt bir tavizin mümkün olduğunu ima ediyor gibiydi. "Yine de bir yoldaşın olmalı."

Muirwin Delenoth'ta, tıpkı *Zaman'ın ötesinden gelen varlıkların* varlığının Lord Foul'un tasarımları için gerekli olması gibi, *Dünya'nın doğal sakinlerinin* katılımının da dünyanın hayatta kalması için gerekli bir koşul olduğunu savunmuştu. Ve Linden yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Hyn'i alacağım," diye cevap verdi zayıf bir sesle. "Ve Mahrtiir, eğer isterse." O da Jeremiah'a yardım edemezdi. Ne Roger'la savaşabilirdi ne de Kastenessen ya da Ravers ya da-

"O zaman, Linden," dedi Stave, sanki sadece ayağa kalkmasına yardım etmeyi teklif ediyormuş gibi, "istedğin gibi yapacağım." Bir kalp atışı sonra ekledi, "Ama kalbimin içimde parçalandığından şüphe etme. Sen dönene kadar ne kesinliği ne de huzuru bileceğim."

Linden'in gözleri yaşarmayacak kadar kuruydu ama göğsünde bir çıkırık kıvrıldı. "Pekâlâ." Kanun Asası'na dayanarak ayağa kalktı. Sonra da kollarını eski Üstat'a dolayabilmek için tahtayı yere bıraktı. "Teşekkür ederim."

Ona çok nadiren ismiyle seslenirdi-

Adam onun kucağında kaskatı kesilse hiç şaşırmazdı. Ama onun sarılışına kendi sarılışıyla karşılık verdi. Neredeyse nazikçe mırıldandı: "Başarısız olmayacaksın. İyi ya da kötü, nimet ya da felaket, sen Seçilmiş Linden Avery'sin. Yeterli olacaksın."

Onu bırakıp geri adım attığında, yeterince şey yapmıştı. Başından beri olduğu gibi, ona beklemeye hakkı olandan fazlasını vermişti.

Ona buruk bir gülümseme sundu. "Sen öyle diyorsan."

Yorgunluğuna rağmen eğilip asasını aldı. Sonra Yeremya, Devler, Mahrtiir ve hayatının anlamı ile yüzleşmek için döndü.

Onun dikkati Stave'in üzerindeyken, Jeremiah sırttan oyarak çıkardığı molozlardan aşağı inmişti. Şimdi Ironhand'e, Mahrtiir'e ve diğer arkadaşlarına doğru koşuyordu. Rime Coldspray onu karşılamak için adımlarını biraz hızlandırdı; ve Linden, Jeremiah'ın Ironhand'in kollarına. Ama son anda kendini tuttu. Aniden durarak yumruklarını kalçalarına dayadı.

"Sizi ne tuttu?" diye sordu neşeyle. "*Yıllardır* bekliyoruz."

"Ne yazık ki," diye cevap verdi Demir El solgun bir gülümsemeye, "biz Devleriz ve zorunlu olarak gecikiyoruz. Yine de sonunda geldik." Yürümeye devam etti. Çocuk onun adımlarına ayak uydurmak için yanında koştururken, daha ağırbaşlı bir şekilde sordu: "Haberlerin nedir genç Jeremiah? Malakit'i görüyoruz. Ve kısa bir süre önce şu tepenin sırtından koparıldığını görüyoruz. Olağanüstü bir başarı ve beklenmedik. Senin hikayen de aynı derecede olağanüstü olmalı."

Yüklerinin altında ezilen Linden, arkadaşlarının yolunu kesmek için harekete geçti. Devlerin yorgunluğu her mesafeden belli oluyordu. Bu kadar çabuk varmak için gece boyunca yürümüş olmalıydılar.

Yine de kalbi Manethrall Mahrtiir'e çekilmişti.

Durumu ikonografi kadar açık görünüyordu. İşe yaramazlık ve sağlık duygusunu kaybetmiş olmak, görünüşüne damgasını vurmuştu.

bitkin, daha fazlasına dayanamayacak kadar ezilmişti: Kayıp Derinlik'te olduğu kadar yoksun bırakılmıştı. Ama orada neredeyse sürekli aktifti ve ara sıra gelen Dünya Gücü hediyeleri boşunalık hissini hafifletmişti. Burada ise Kevin'in Kir'inin yarattığı depresyondan hiç kurtulamamıştı. Şimdi mutsuzluğu iyileşmemiş bir yara gibi acıyordu.

Linden onu rahatlatmak için Asasından alev dalları çıkardı ve adamın üzerine uzattı. En azından bunu yapabiliirdi.

Neyse ki bu çaba onun gücü dahilindeydi. Ateşi Manethrall'a dokunduğunda, sanki vurulmuş gibi tepki verdi. Bir an için mutsuzluğu kanatlarını açıp neşeye dönüşmüş gibiydi.

Ancak neredeyse aynı anda, son birkaç gündür alışkanlık haline gelmiş olan bakışlarını yeniden takındı. Ama şimdi çatık kaşları o bildik savaşıllığını geri kazanmıştı.

Linden Toprak Gücünü kullanırken, bazı Devler durup ona baktı. Diğerleri onun ya da Mahrtiir'in hatırı için tezahürat yaptı. Ve Frostheart Grueburn seslendi, "Müthiş bir haber! Burada uzun uzadıya anlatılmaya ve dinlenmeye değer bir hikâye var. kahkaha!"

"Hepsi annemindi," dedi Jeremiah gururla. "Çok zekiydi! Uçurumda su cepleri buldu ve onları patlattı. Şimdi elimizde malakit var." Sonra da gözle görülür bir çaba göstererek hevesle. "Dinlenmeye fırsat bulduğunuzda başlayabiliriz."

Alacakaranlıkta Linden diğerlerinin yüzlerini inceledi. Swordmainnir. Mahrtiir gibi onların da Asa'nın armağanlarına ihtiyacı vardı. Yine de dinlenme ve ferahlamanın öncelikli kaygıları olmadığını görebiliyordu. Kendilerini beyhude bir amaç uğruna harcamadıklarına inanmak için bir nedene ihtiyaçları vardı.

"Eyvah," diye tekrarladı Rime Coldspray, Jeremiah'dan ziyade Linden'le konuşarak, "az miktardaki yiyecek stokumuzu, yürüyüşümüzde bocalamayalım diye tükettik. Şimdi ise öngörüsüzlüğümüzden dolayı kederliyim. Beslenmeye olan ihtiyacınız çok açık."

Linden endişelenme, demeye başladı ama Demir El duraksamadan devam etti: "Doğrusu, sizin ihtiyacınızı kendi ihtiyacımızla nasıl ölçeceğimizi bilmiyorduk. Ve rotamız boyunca hiçbir *alianta* ile karşılaşmayacağımızı da hayal etmemiştik." Sonra acımasızca sıırttı. "Yine de, büyük Narunal tedbirli. Su sıkıntımız yok."

Grueburn, Latebirth ve Onyx Stonemage yorgun bir şekilde şişkin su tulumlarını kaldırdılar.

Linden teşekkür etmek istedi ama boğazı konuşamayacak kadar kurumuştı.

"Peki, *tamam!*" Jeremiah onun yerine cevap verdi. "Sarangrave yakınlarında biraz kök pişirdiğimizden beri bir şey yemedik. Ama çamur çiğnemek gibiydi. Midem hâlâ mutlu değil. Ve oradaki suyun tadının ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bir galon içebilirim."

Devler birbirlerine hızlı bakışlar fırlattı. Taşbüyücü hemen bir su tulumunu indirdi, boynundaki bağı çözdü ve Jeremiah'a uzattı.

Aynı anda Coldspray gözlerinde tehlikeyle Linden'a baktı. "Şüphesiz, burada haberler var. Ne talihsizlik ya da

Tehlike sizi pusuda bekleyenlerin ulaşabileceği bir yere mi götürdü? Kendi rotamız hiçbir zaman Sarangrave Düzlüğü'nün gürültülü yasaklarına yaklaşmadı."

Boğazını nemlendirmeye çalışan Linden garip bir ses tonuyla itiraf etti: "Bu bir hikâye. Konuşacak çok şeyimiz var." Etrafına bakındı. "Belki oturacak bir yer bulabiliriz. Ben de susadım," dedi ve o kadar yorgundu ki dizleri titriyordu. "Dinlenirken anlatmaya çalışabilirim."

Coldspray başıyla onayladı. Sırtın birkaç büyük parçasının aralarında açık bir alan olan bir yay oluşturduğu bir alanı işaret ederek, "Orada rahatça oturabiliriz. Susuzluğunuzu giderdikten sonra hikâyenizi dinleyeceğiz."

Linden da başıyla onayladı. Orası da en iyisi olabilirdi. Geç saatlerde düşen taşlardan ve kaymalardan korunmak için yaradan yeterince uzaktaydı. Ve yaslanacak bir şey istiyordu: ham kalbi için olmasa da sırtı için destek.

İç çekerek Rime Coldspray'e eşlik etti.

Devlerin geri kalanı Stave ve Jeremiah ile birlikte onları takip etti; ama Mahrtiir Narunal'ı Linden'in yanına getirdi. Atından inerek eğildi aygıra saygılarını sundu; Ranyhyn'in Hyn, Hynyn ve Khelen'in gittiği yöne doğru uzaklaşmasını kısaca izledi. Sonra Linden'e döndü.

"Ringthane," diye başladı hoyratça, "minnettarlığımı ya da acımı ifade edecek bir söz bulamıyorum. Bu topluluğa ve bu zamanların tehlikesine layık olduğumu kanıtlamak en büyük dileğim, ancak Kevin's Dirt beni etkisiz hale getiriyor. Bu tür konularda söyleyecek bir şeyim olmadığından, onlardan bir daha bahsetmeyeceğim. Sadece şunu bilin ki kullanmak için can atıyorum ve düşüncelerim Swordmainnir için endişelenmekle dolu. Devler iyi durumda. Yine de neredeyse iki gün ve bir gece boyunca soluk almadan yürüdüler ve şimdi onları muazzam bir iş bekliyor. Biraz yardıma ihtiyaçları var.

"Ringthane, senden şunu istiyorum. Dinlendiğinde, bana bahsettiğin iyiliğin aynısını Ironhand'e ve yoldaşlarına da bahset. Buna ihtiyaçları olacak."

Ah, Mahrtiir. Linden boştaki elini saçlarının arasında gezdirerek, Kayıp Derinlik'i koruyan koğuşlar kadar karmaşık ve kendine atıfta bulunan duygularını çözmeye çalıştı. "Biraz zaman bulur bulmaz

Dinlenin," diyerek ona güvence verdi. "Yaşadıkları onca şeyden sonra hâlâ ayakta olmalarına şaşıyorum."

Manethrall daha sakin bir sesle, "Bu iyi," diye cevap verdi.

Onu yan gözle izleyen Linden, ruhunun daha sağlam beslenmeye ihtiyacı olduğunu gördü. Ama bunu konuşmaya hazır değildi.

İşe yaramak için bir şansı olacaktı.

O ve arkadaşları Coldspray'in işaret ettiği taşlara ulaştıklarında, Swordmainnir'in birçoğu rahatlayarak inledi. Cirrus Kindwind, Cabledarm ve Halewhole Bluntfist zırhlarını gevşetmeye başladı. Latebirth, Stonemage ve Galesend su derilerini Grueburn'e verdi. Sonra onlar da katafraktlarını çözdüler. Şekilli taşı omuzlarından silktiklerinde yere yığıldılar.

Frostheart Grueburn oturmadan önce bir su tulumunu Linden'a, diğerini de Mahrtiir'e verdi. Stave'in fiziksel bir ihtiyacı yokmuş izlenimi verme becerisine rağmen onu ihmal etmedi.

Sonra yoldaşlarına katıldı ve sadece Rime Coldspray'i ayakta bıraktı.

Jeremiah oturamayacak kadar heyecanlıydı. Susuzluğunu giderdikten sonra, sanki yapacağı yapının boyutlarını ölçüyormuş gibi adım atmaya başladı. Ve Stave ayakta kaldı. Ama Linden battı. Kaba bir kaya kıvrımına minnetle yaslandı. El yordamıyla su tulumunun boynunu çözdü ve ağzına götürdü. Uzun bir an boyunca, bozulmamış suyun basit mutluluğunun boğazından aşağı akmasına izin verdi.

İçtikçe alnında boncuk boncuk terler birikiyor ve pürüzlü rüzgârlarla serinliyordu. Gözyaşları gözlerini yaktı; ama bu vesileyle, ağlayabilen bir kadın olduğu için mutluydu. Devlerin getirdiği bereketi bedeninin emmesi için kısa bir süre durakladı. Sonra biraz daha su yuttu.

Mahrtiir onu yakından inceledi. Gördüklerinden tatmin olduğunda Latebirth'ün yanına bağdaş kurarak oturdu: Linden'le doğrudan yüz yüze gelebileceği bir pozisyondu bu.

Linden elinden geldiğince gücünü açtı ve Mahrtiir'in istediği gibi şirkete yayarak tek kaynağını paylaştı. Ancak Devlerin tepkilerine kulak asmadı. Onlar için ne yaparsa yapsın yeterli olmayacaktı.

Rahatladığı için minnettar olan Coldspray kendi zırhını çıkardı ve taş glaive'inin kolayca ulaşabileceği şekilde ayaklarının yanına yerleştirdi.

Omuzlarını ve boynunu yuvarlayarak ağrıyan kaslarını gevşetti. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve Linden'in anlatacaklarını bekledi.

Çok geçmeden Jeremiah'nın sabırsızlığı onu ele geçirdi. "Anne," diye sordu. "Konuşacak çok şeyimiz olduğunu söylemiştin. Ve ben başlamak istiyorum. Kapımı ne kadar çabuk inşa edebilirsek, o kadar çok *Elohim*'i kurtarabiliriz."

Linden içini çekti; yarısı boş su tasını yanına koydu. "Biliyorum. Bu konu hakkında konuşmak kolay değil. Bunu uzun süre tartışabiliriz. Ama ben kısa tutacağım. Eğer tartışmak istiyorsan, sadece boşa çaba harcamış olacaksın. Ben kararımı çoktan verdim."

Eninde sonunda Asa'nın gücünü kendisi için kullanması gerekecekti. Ama henüz değil. Daha sonra kendine yükleyebileceği tüm enerjiye ihtiyacı olacaktı.

Arkın etrafında arkadaşları ve oğlu bekliyorlardı, sanki ses tonunda kehanetler duymuşlar gibi onu izliyorlardı; dehşetin habercileri.

"Sarangrave'e gitmek bizim fikrimiz değildi," diye başladı. Rüzgâr etrafında dönüyordu. Kraterlerin vahşi topraklarından gelen tozun kokusunu alıyordu; uçurumda açtığı yaradan gelen toz ve eski ölüm. Güneşin yokluğunda hava soğuk bir kenar kazanmıştı. "Bu kararı Ranyhyn verdi."

Birkaç kelimeyle şafaktan hemen önce neler olduğunu anlattı. Feroce'un iletmediği mesajı okudu. Daha da kısa bir şekilde, gizlenenlerin tapanlarının çağırdığı anıları özetledi. Arkadaşları onun anlattıklarını düşünürken, o da kendi sonuçlarını çıkardı.

"Şimdi Ranyhyn'in istediğini elde ettiğini düşünüyorum. Bir şekilde pusuda bekleyenlere Mutabakat ile ittifak kurmaları için bir neden verdiler. Bizimle bir ittifak." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Covenant hayatta. Ve *yasaklamayı* hatırlamamı istedi. Bana bunun gerekli olduğunu hatırlatmak istedi.

"Bunu düşündüm ve bana kalırsa ihtiyacımız olanı sadece odundan elde edebiliriz. Hukuk Personelinden bahsetmiyorum. Demek istediğim

ormanlar. Tek Orman'dan. Ormanlıların Yağmacıları nasıl *yasaklayacaklarını* bildikleri bir zamandan."

Ranyhyn'e attığı nedenler karşısında Mahrtiir'in saygılı huşusunu hissetti. Devlerin gözlerinde spekülasyonlar ve keder gördü. Stave'in yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu; ama Jeremiah ona hayret mi yoksa dehşet mi duyacağını bilemezmiş gibi bakıyordu.

Rüzgâr giderek güçleniyordu. Beklenmedik esintiler Linden'ın gözlerini yeniden yaşarttı. Gözyaşlarının düşmesine izin verdi, yanaklarında bıraktıkları toz izlerini umursamadan.

Acele etme dürtüsüne direnerek tekrar içti. Sonra devam etti.

"Güce ihtiyacımız var." Sesi kararlıydı. Yorgunluğun sakinleştirici bir etkisi vardı. "Bunu hepiniz biliyorsunuz. Biz yeterli değiliz. Ben beyaz altın sahibi olma hakkına sahip değilim ve Kevin'in Kir'i Dünya Gücü ile yapabileceklerimi sınırılıyor. Eğer Roger, Kastenessen ve Tanrı bilir daha kimlerle savaşmamız gerekiyorsa - eğer Jeremiah'ın kapısını korumak istiyorsak - eğer *Elohim*'i ve yıldızları kurtarmak istiyorsak - biz yeterli değiliz." Antlaşma olmadan olmaz. "Daha fazla güce sahip olmalıyız.

"Yani-" Jeremiah'nın bakışlarındaki şaşkınlık kısa bir süre için onu zayıflattı ve bocaladı. Ama kendini buna hazırlamıştı. Ve onun için elinden geleni yapmıştı. Diğer endişeleriyle yüzleşme zamanı gelmişti.

Ona nasıl yardım edeceğini bilseydi her şey farklı olurdu. Ama onun ihtiyaçları ulaşamayacağı kadar derindi ve çok az zamanı vardı.

"Öyleyse," diye yeniden başladı, "bir *sezaryen* açacağım ve geçmişe doğru yolumu zorlayacağım. Hyn beni gitmem gereken yere götürebilir. O kaybolmaz. Ve bende Caerroil Wildwood'un rünleri var. Covenant'ı hayata döndürmekten başka bir işe yarıyor olmalılar. Belki bana rehberlik edebilirler.

"Bu halimle sadece çok zayıf değilim. Çok cahilim. Hiç ilmim yok. Sahip olduğum tek şey duygular," umutsuzluk ve sevgi, neşe ve keder ve dehşet, "ve bunlar yeterli değil. Ormanlıları bulup bana *yasakları* öğretmelerini istiyorum. *Elohim* dışında sorabileceğim başka kimse yok ve onlar da bana söylemeyecekler." Yeremya'nın amacının iğrenç olduğunu düşünüyorlardı. "Eğer bir cevap istiyorsam, bunu Elohim'den almalıyım.

Ormanlar. O zaman belki bu tür bir büyüü düşmanlarımızı durdurmak için kullanabilirim. Belki Solucan'ı Jeremiah'nın kapısından uzak tutmak için bile kullanabilirim."

"Anne!" Jeremiah hararetle itiraz etti. "*Yapamazsın*. Sezaryenler *tehlikelidir*." Daha küçük bir sesle, "Ve sana ihtiyacım var. Yardıma ihtiyacım var."

Linden ona bakmaktan kaçındı. Bu görüntü onu kırabilirdi. Onu terk etmek bir suç işlemek gibi geliyordu; ama başka bir seçim yapamazdı.

"Yardım alacaksın. Her zaman yardım aldın. Ama yapman gerekeni yapabilirsin. Bu konuda endişelenmiyorum."

Aynı şeyi kendisi için de söyleyebilmek istiyordu.

Devlerden ve hatta Mahrtiir'den şiddetli itirazlar bekliyordu; öfke ve tartışmalar; öfkeli yalvarışlar. Karşılaştığı şeye katlanması daha zordu. Arkadaşları şok olmuştu: bu çok açıktı. Ama onlar, kızın bu kadar çok şey yapabileceğine inanan insanlar gibi tepki vermediler. bir saygısızlık teklif etmişti. Duyguları onun sağlık duyuları için canlıydı.

İlk sarsıntıdan sonra hissettikleri şey umuttu.

Uzun bir süre boyunca Devlerden hiçbiri ona bakmadı. Stave başka hiç kimsenin göremediği özel bir manzaraya bakıyor gibiydi. Sadece Mahrtiir ve Jeremiah dikkatlerini Linden'in üzerinde sabit tutuyordu. Manethrall onu sanki savunmasını yokluyormuş, bir açık arıyormuş gibi izliyordu. Jeremiah karanlık bakışlarında fırtına bulutları gibi biriken dehşetle bakıyordu.

İlk konuşan Frostheart Grueburn oldu. Sanki kendi kendine, "Olağanüstü durumlar olağanüstü tepkiler gerektirir. Başka türlü olamaz."

"Hayır!" Jeremiah hemen tersledi. "Anne, bunu *yapamazsın!*" Linden'in kalbini titreten bir irade çabasıyla kendini ulumaktan alıkoyuyor gibiydi. "Belki gidebilirsin. Belki bir sezaryene istediğini yaptırabilirsin." Yumruklarını sıktağında, parmaklarının arasından kan gibi alevler damlıyordu. "Ama sen olmayacaksın *geri dönebilir!*"

O anda sesi unutulamayacak kadar kederliydi.

Toz Linden'in gözlerini ısırdı. Onları temizlemek için öfkeyle gözlerini kırptırdı.

Böyle söyleme, diye yalvarmak istedi. Bunu olduğundan daha zor hale getirme. Ama kendisinden daha sert bir cevap talep etti. Toprak ondan daha fazlasını istiyordu. Jeremiah'ın kendisi de daha fazlasını istiyordu.

Tanrım, yorulmuştu-

Oğlunun bakışlarını rüzgar, toz ve gözyaşlarıyla karşılayarak, "Caerroil Wildwood'a bir söz verdim. Başka nasıl tutabilirim bilmiyorum. Hepimizi başka nasıl kurtarabilirim bilmiyorum. Geri dönmenin bir yolunu bulacağım."

Stave inatçı bakışlarını Jeremiah'ya çevirmişti. Manethrall Mahrtiir konuşma arzusunu bastırıyor gibi görünüyordu. Rüzgâr gibi huzursuz olan Devler arasında gerginlik arttı. Fakat Ironhand hâlâ başını öne eğmiş, ayaklarının dibindeki zemini inceliyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

Jeremiah cevap vermeden önce Linden, "Ve ben zaman içinde hareket etmekten bahsediyorum," diye ekledi. "Bunu unutma. Benim için ne kadar sürdüğünün senin üzerinde bir etkisi olmayacak. Eğer aklımdakine uzaktan da olsa benzeyen bir şey yapabilirsem, Solucan gelmeden önce geri dönmeyeceğimi düşünmek için hiçbir neden yok."

"Ama geri dönmeyeceksin," diye ısrar etti Jeremiah. Sesi titriyordu. Yine de mantıklı bir şekilde akıl yürütmek için hissedilir bir çaba gösterdi. "Şimdi bir *dava* açabilirsiniz çünkü Kanun zaten zayıf. Yani Zaman, Yaşam ve Ölüm. Hepsi zarar gördü. Ama *o zamanlar*, hala Ormancılar varken, her şey bozulmamıştı. Nasıl yapabilirsin O kadar uzun zaman önce başka bir *kaza mı* oldu? Sadece denersen, Ülke'nin tarihini değiştirirsin. Bu Kemer'i kırmasa bile ona zarar vereceksiniz."

Çaresizce sözlerini şöyle bitirdi: "Seni bir daha asla göremeyeceğiz."

Yaraları yüzeye o kadar yakındı ki Linden onları neredeyse isimlendirebiliyordu.

Ve onun itirazını anladı. Bu, onun fark ettiğinden çok daha fazla açıdan yerindeydi. Eğer Ormanlılara ulaşırsa, gelişi kaçınılmaz olarak onları sahip olmamaları gereken bilgilerle -ya da en azından sorularla- etkileyecekti. Sadece bu bile Arch'a onarılamaz bir zarar verebilirdi.

Yine de bir cevabı vardı. "O zaman en eski Ormanlılara geri

dönmeyeceğim. Caer-Caverall'a ulaşmaya çalışacağım." Hile Troy.
"O sonuncusuydu.

Benimle görüşmek diğerlerini etkilemeyecek. Ve onun zamanında Ölüm Yasası çoktan çiğnendi. Kendisi de Yaşam Yasası'nı çiğnemek üzere. Onun geçmişini değiştirmeyeceğim."

Elbette Hyn Caer-Caverall'a giden yolu bulabilirdi. "Her halükarda," dedi, "benden başka ne yapmamı istiyorsunuz? Ben Burada işe yaramazsın. Senin için işe yaramazım. Yeteneğinizi anlamıyorum ve kayaları taşıyamıyorum. Tek alternatifim Devler ölene kadar onlara güç sağlamak ve *buna* katlanamam.

"Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum," diye sözlerini tamamladı. Söyleyecek sözü kalmamıştı. "Ama bir şekilde geri döneceğim. Hyn beni getirecek."

Ne tavrı ne de çağrısı oğlunu rahatlattı: bunu gördü. Kendini tehdit edilmiş, reddedilmiş hissetti. Sonunda kendini kanıtlama şansı varken terk edilmişti. Artık annesine bakmıyordu. Her seferinde bir parmağıyla yumruklarını açtı. Sonra ellerini açarak avuçlarının içindeki küçük ateş parçalarını ortaya çıkardı.

"Ne istersen söyleyebilirsin." Karanlıkta, pijamasının altındaki lekeler bacaklarını yutuyor gibiydi. "Konuşmanın bir faydası olmaz. Yapacak daha önemli işlerim var."

Dünya gücüyle aydınlandı, arkasını döndü.

Bu manzara Linden'in kalbine bir bıçak sapladı. Thomas Covenant'ın ona öğretmeye çalıştığı türden bir cesarete ihtiyacı vardı. Ama onda yoktu ve o da burada değildi.

Grueburn ve diğer Swordmainnir kıpırdandı. Rime Coldspray pisliğe kaşlarını çatarak onaylamadığını gösterdi. Manethrall'ın bandajlı dikkati Linden'in yüzünden ayrılmadı.

Kayaya yaslanarak onların tepkilerini bekledi. Bu krizi kendisi için seçmişti. İyi ya da kötü-

Bu sözleri ne kadar sık duymuştu?

Umutsuzluktan daha iyidiler.

Sonunda Demir El başını kaldırdı. Pırıltılar bakışlarını örtüyordu ama çenesini ya da omuzlarının hatlarını gizleyemiyordu. Önsöze gerek duymadan sordu: "Swordmainnir, bana karşı gelecek misin?"

Sesi bıçağının ucu gibiydi.

Sanki onun aklından geçenleri biliyorlarmış gibi, Latebirth, Onyx Stonemage ve

Halewhole Bluntfist "Hayır" diye mırıldandı. Diğerleri başlarını salladı.

Frostheart Grueburn cevabını vurgulamak için iki yumruğuyla toprağı hafifçe yumrukladı.

"O halde," dedi Coldspray sert bir şekilde, "sana söylüyorum, Linden Avery, Dev dostu, sen bir harikası. Saygıyla ve hayranlıkla konuşuyorum, her ne kadar tavrım kalbimin doluluğunu yalanlasa da. Niyetinizin tüm hesaplamaların ötesinde çılgınca olduğundan şüphe edilemez. Gerçekten de, uçuruma atlamak kadar aşırı bir şey gibi görünüyor.

Adlandırılmaması Gereken'in uçurumu. Yine de moralimi yükseltiyorsun. Böyle zamanlarda, tüm eylemler aşırı olmalı. Dünya'nın ihtiyacı bunu gerektiriyor.

"Bu nedenle size sözüm şudur. Yoldaşlarım genç Jeremiah'a yardım etmek için ellerinden geleni yapacaklar, çünkü onun amacı da aynı şekilde takdire şayan. *Harucha*'li Stave ve ben size eşlik edeceğiz, hizmetinizde elimizden geleni yapacağız."

Diğer Devler başlarıyla onayladılar. Bazıları alkışlamaya başladı. Ama Stave onların sözünü kesti. Bir meydan okuma edasıyla, "Yapmayacağım. Benim yerim Seçilmiş-Oğul'un yanı. Ve senin yardımına ihtiyacı olacak, Rime Coldspray, emeğine ve taş işçiliğine. Sen bağışlanamaz."

Swordmainnir'de hızlı protestolar toplandı. Hiçbiri konuşmadan Stave şöyle dedi: "Yine de bir yoldaşı olmalı.

Bu göreve tek başına kalkışırsa, geri dönemeyecektir. İçinde Yüce Lord Loric'in krilinin yokluğunda, Kanun Asasını elinde tutarken beyaz altın kullanamaz. Bu tür teurjilerin çatışması ölümcül olmalı."

Manethrall Mahrtiir bir anda bir çığlık gibi ayağa fırladı. "O halde bu görev benim. Ruhu Kemer'in içindeyken bizzat Zaman-Müdürü tarafından benim için önceden bildirilmişti."

Linden unutmamıştı. *Kalbinin arzusunu bulmak için uzun bir yol kat etmen gerekecek. Sadece geri döndüğünden emin ol.*

"Andelain'de," diye devam etti Manethrall, konuştuğu güç toplayarak, "Covenant Timewarden, 'Cesaretin ve berrak görüşün ötesinde başka bir gerçek bulamayacağı kadar kara veya derin bir kıyamet yoktur,' diye ilan etti. Bu nedenle ve kehanet adına ve Mecbur olduğum için, Seçilmiş Linden Avery ve Vahşi Savaşçı Ringthane'e eşlik edeceğim.

"Genç Jeremiah'ın düşündüğü çabada benim bir rolüm yok. Yine de ben Ramen'im, Ranyhyn'e uyumluyum ve Şelaleler içindeki geçitlerin tehlikelerini de biliyorum. Zayıf olduğum yerde, *amanibhavam* beni ayakta tutacak. Ringthane'de başarısız olmayacağım."

Çenesini gererek, "Halkım adına konuşuyorum. Ranyhyn'e layık olmadığımızı kanıtlamamak için olduğumuzdan daha fazlası olmalıyız.

Ramen'in hikayesi, bizi tanımlayan hizmeti haklı çıkarmak için çok küçük."

Coldspray ve halkı yüzlerindeki karanlıkla onu inceledi. Bazıları hâlâ itiraz etmek istiyordu, özellikle de Manethrall'ı sık sık taşımış olan Latebirth. Diğerleri teslimiyet ya da keder gösterdiler ya da Demir El'lerinin cevabını belirsiz bir şekilde beklediler. Ama Linden başını eğdi ve içinden yeni bir minnettarlığın akmasına izin verdi. Her ne kadar

Mahrthir'i yanında istediği halde ondan bu kadar çok şey istemekten çekinmişti. İsteksiz istekliliği onun isteksizliğini hafifletti.

Uzun bir süre sonra Rime Coldspray alacakaranlığa doğru sesini yükseltti. "Ramen'in Manethrall'ı, utanç içindeyim." Sesi şimdi daha yumuşak ve daha kederliydi. "İtiraf ediyorum, her ne kadar dev olsam da. Gözsüz, benimkinin bulanık olduğu yerde senin görüşün açık. Tavsiyene uymak zorundayız."

"Öyleyse," diye karşılık verdi Mahrthir, "size bir süreliğine veda ediyorum. Umarım yokluğumuz kısa sürer. Kendi adıma, sizden eminim. Herhangi bir amaca gönül verdiğinizde, onu başaracaksınız. Evsizler için böyle söylenmişti, sizin için de öyle. Ama onların hikayelerinin yaşla birlikte sönükleştiği yerde, sizinki parlayacak ve Dünya'nın son günlerini aydınlatacak."

Manethrall, Linden'in itiraz edebileceğinden korkuyormuş gibi acele ederek ona döndü. Linden başını öne eğmiş, göğsünde donuk bir ağrıyla otururken, "Ring-thane, gidelim mi?" diye sordu. Bir kartalın hevesi sesini keskinleştirdi. "Çok yorgun olduğun çok açık. Yine de gecikmek seni iyileştirmeyecek. Şüphesiz oğlunla barışmak istiyorsun. Yine de gecikme onu rahatlatmayacaktır. O konuştu

Düşüncesizce ve daha sakin olduğunda geri çekilecektir.

Dönüşünüzü sevinçle karşılayacağından hiç şüphem yok."

"Pekâlâ." Linden başını kaldırmadı. "Pekâlâ." Dikkatlice su tulumundan son bir yudum aldı. Sonra ellerini

Asasının karanlığı. "Korkmak için çok yorgunken gitmeliyiz."

Yine de arkadaşlarına bakmadan, "Coldspray, Grueburn, hepiniz, sizin için endişelenmiyorum," dedi. Kimseyle yüzleşmek yerine, Caerroil Wildwood'un rünlerini sanki aniden anlamlarını açıklayabileceklermiş gibi inceledi. "Siz *Devsiniz*. Yapılabilirse, yaparsınız."

Halsizliği ve korkusu midesinin çukurunda bir hastalıktı; mide bulantısının, eşek arılarının ve bir uçurum kadar acımasız jelimsi boşluğun habercisiydi. Dipsiz görünüyorlardı.

"Ama Stave-" diye ekledi gereksiz yere. "Dikkatli ol." Onun bakışlarına karşılık veremedi. "Bir noktada, birileri Jeremiah'ı durdurmaya çalışacak. Umarım Mahrtiir ve ben bundan önce geri dönebiliriz.

olur. Eğer bunu yapamazsak Jeremiah ve Devlerin senin içindeki her şeye ihtiyacı olacak."

Eski Üstat, sinirlerinin yorumlayabileceği hiçbir ifadeyle ona bakmadı. "Linden Avery, belirsizliğin bir uçurum olduğunu söylemiştim." Düz sesi rüzgârın esintisi ve girdabıyla, toz bulutlarıyla çelişiyordu. "Yine de ondan korkmuyorum. Sadece kendinden şüphe duyman beni rahatsız ediyor. Kendine çok az değer veriyorsun. Bu nedenle karanlığa yatkınsın ve sadece bu nedenle. Bu tür endişeleri unutun. Sen Kevin Landwaster değilsin. Bunun yerine, sizi iyi tanıyanlar tarafından sevildiğinizi hatırlayın.

"Buradaki yoldaşlarının iyi niyeti, Manethrall'ın sadık yardımı ve Ranyhyn'in yiğitliği ile kutsanmış olarak git. Amacınızdan farklı bir şey başarma şansınız olabilir. Yine de sonunda iyi şeyler olacak."

"Pekâlâ," diye tekrarladı Linden. Başka ne diyebilirdi ki? Ama yine de başını kaldırmadı ya da ayağa kalkmadı. Ölümlülüğü taşıyamayacağı kadar ağırdı.

Frostheart Grueburn'ün ona doğru hareket ettiğini hissetti; ama Grueburn onu yerden kaldırıana kadar nedenini bilmiyordu. Grueburn onu kollarının altından kavrayarak yüksekte tuttu ve gri ışığa doğru uzattı.

Swordmainnir toparlandı ve Grueburn bunu yaparken, diğer Devler

Linden'in adını usulca söyleyerek onu mırıltılarla kutladı. Sonra Grueburn Linden'ı ayağa kaldırdı.

Orada Mahrtiir onun koluna girdi. Sonunda avının izini bulmuş bir avcı gibi dişlerini göstererek, "Gel Ringthane. Fırsatın varken bana yaslan. Birazdan Stave Ranyhyn'i çağırarak. Yoldaşlarımızı korumak için, bir Düşüş yaratmaya kalkışmadan önce dikkatli bir mesafe kazanmalıyız. Büyük Narunal ve yiğit Hyn'i beklerken yürüyeceğiz."

Linden ona eşlik etti çünkü onu da yanına çekmişti. Onu dikkati azalıyordu. Devler şimdiden sönükleşmeye başlamıştı. Stave solmaya başlamıştı. Jeremiah kayalar ve kırıklar arasında sallanan bir hayalden biraz daha fazlasıydı. Ama yorgunluk ve korkudan baygınlık geçirmiyordu; geri çekilmiyordu.

Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın önünde onu yenen boşluk. Daha ziyade içine odaklanıyor, vahşi büyüye açılan gizli ve tanıdık özel kapıyı arıyordu; azgın argent'i çağırmasına izin veren öğrenilmiş dürtü.

Kusurluluğu, Dünya'nın yapıldığı paradoksun ta kendisidir ve bir usta onunla mükemmel eserler oluşturabilir ve hiçbir şeyden korkmaz.

Bunu Gyre'lı Kasreyn söylemişti. Ama yanılmış olabilirdi. Ve o bir usta değildi.

Yine de ısrar etti. Son günlerde pek çok şeyden vazgeçmişti. Tereddüt ve şüpheden vazgeçme zamanı gelmişti. Bir terk edilmiş gibi, kraterli toprağın üzerinde topallayarak ilerledi. Adım adım, kot pantolonundaki lekeler ve esasını tanımlayan rünler onu oğlundan uzaklaştırdı. Manethrall'in yardımı olmadan düşebilirdi.

Belli belirsiz Stave'in ısıklık çaldığını duydu. Yakında Ranyhyn gelecekti: minnettarlık için bir neden daha. Bu onu zihnini bir kez daha dışarıya çevirmeye itti.

Mahrtiir'in desteğine yaslanarak sordu: "Anlıyorsun, değil mi? Hyn ve Narunal'a ne istediğimizi söyleyebilir misin?"

"Evet, Ringthane," diye cevap verdi Mahrtiir kararlılıkla. "Anlıyorum. Ve benim kavradığımı bineklerimiz de kavrayacaktır. Onlar Ranyhyn, Ra'nın büyük atları, Gökyüzünün Kuyruğu, Dünyanın Yelesi değil mi? Onların adanmışlığı bize hem hizmet edecek hem de bizi koruyacaktır."

Linden başını salladı ama onu dinlemiyordu. Yeterince konuşmuştu. Şimdi vahşi büyüye ihtiyacı vardı ve bu doğal olarak gelmiyordu.

Belki de yüz adım atmayı başarmıştı. Çizmelerinin sürtünmesi dönen rüzgâra, artan soğuğa küçük toz bulutları saçıyordu. Sonra toynakların yaklaştığını duydu ya da hissetti.

Minnettarlık, diye düşündü. Belki de cevap buydu. Minnettarlık ve güven. Yeremya hayattaydı ve özgürdü. Covenant da öyleydi. Joan. Ve Covenant Linden'ı bu riski almaya teşvik etmişti. Hyn ve Narunal bunu mümkün kılacaktı. Belki de hatırlarsa minnettar ve inançlı olsaydı, Yüce Lord Kevin'in trajik kibrinden kaçınabilirdi.

Kısrak ve aygır ona katıldığında, Mahrtiir sadece bir an saygı duruşunda bulundu. Sonra Linden'i Hyn'in becerikli sırtına çıkardı. Bir kalp atışı sonra da Narunal'a bindi. Yarı aydınlıkta, Linden'e Diyar'ın tüm nimetleri kendisi gibi zayıf ve yanılabilir bir insanda vücut bulmuş gibi görünüyordu.

Narunal'ın buyurgan kişnemesiyle harekete geçen Linden, Kanun Asası'nı Manethrall'a uzattı. Covenant'ın yüzüğünü gömleğinin altında saklandığı yerden çıkardı. Evlilik yüzüğünü iki elinin arasına sıkıştırarak, Dünya'nın kıyametine meydan okuyacak cesareti varmış gibi gümüş alevler çıkardı.

Sanki Kutsala Saygısızlık ile iyi bir şey yapılabileceğine inanıyormuş gibi.

Uzaktan Jeremiah ona sesleniyor gibiydi. Tepede Kevin's Dirt vahşi bir büyüyle alev alıp yanıyor gibiydi. Ama o aldırış etmedi. Risk alarak, Zaman'da ve tarihte dünyayı yok edebilecek bir bozulma yarattı.

8.

Doğru Malzemeler

Yeremya sadece bir çocuktı, ama bazı açılardan çok şey biliyordu. Diğerlerinde ise çok az şey biliyordu.

Dissosiyasyon onu büyümenin normal süreçlerinden mahrum bırakmıştı; tutkuların ve inkarların, sevinçlerin ve hayal kırıklıklarının yavaş yavaş edinilen deneyimi. En pratik durumlarda bile

konularda, gelişimi - kazanılmış bilgi edinimi - sekteye uğramıştı. On beş yaşındayken, daha önce hiç

kendi kıyafetlerini değiştirdi. Kesinlikle en sıradan sosyal etkileşimleri hiç öğrenmemişti. Bu açıdan yaşından daha gençti; kendine yabancıydı.

Yine de başka dersleri de çok iyi öğrenmişti. Lord Foul'un şenlik ateşinin alevleri ona bazı acıların dayanılmaz olduğunu öğretmişti.

Ve sahip olmanın ahlaki tecavüzü - Linden'in güvenine ihanet etmek için *croyel* tarafından kullanılma şekli - ona şunu göstermişti

Kendisine yapılan şeyden nefret etmek ona hem yardım etti hem de zarar verdi. Ona karşılık verme arzusu veriyordu ama aynı zamanda hak etmeseydi bu kadar incinmeyeceğine de ikna ediyordu. Nefret iki yönlüdür. Bu kadar korkak olmasaydı -yaralarından kaçmak için kendini saklamasaydı- Lord Foul ve *croyel* ona sahip olamaz, onu kullanamazdı. En büyük acıyı kendi başına getirmişti.

Bunun neden doğru olduğunu anlamıyordu. Yine de başına gelenleri *geri ödemek* için can atıyordu. Aynı zamanda,

Hissettiklerinden nefret ediyordu. Bunu hissettiği için kendinden nefret ediyordu.

Ama onun içinde başka güçler de iş başındaydı. Annesinin sevgisi ve bağlılığı onu hayatta tutmuştu. Tinkertoys ve Legolar, Lincoln Logs ve yarış pisti bölümleriyle, daha az istismar edilmiş bir gençten kaçabilecek bir olasılık ve değer duygusu inşa etmişti. Ve Arazi'ye yaptığı ziyaretler sırasında, Covenant'ın Arch'taki ruhu ona şefkatli ve saygılı tek taraflı bir dostluk sunmuştu.

Sonuç, nasıl yöneteceğini bilemediği çelişkili bir duygu seli oldu.

Ve şimdi Linden onu terk etmişti; Mahrtiir'e birlikte olmak için onu gerçekten *terk* etmişti. Gerçek şu ki hareketlerinin onu rahatlatmadığını açıkladı. Damarlarındaki öfke ve korku atışlarını bastırmadı. Ona güvenmişti. Ona güvenmeyi *öğretmişti*.

Ve yine de, garip bir şekilde, heyecanını zorlukla kontrol edebiliyordu. Tam burada, şu anda, tüm hayatını değerli kılmak için bir şansı vardı. Eğer başarırsa, bazı *Elohim*'leri, bazı yıldızları kurtaracaktı. Lord Foul'un, *Croyel*'in ve öz annesinin onun hakkında yanıldığını kanıtlayacaktı. Baştan ayağa, başlamak için duyduğu hevesle titriyordu.

Bu çelişki yeterince kafa karıştırıcıydı; ama daha fazlası vardı.

Anele'nin Toprak Gücü mirasını devralmıştı. Artık ona aitti: Toprağın yaşam enerjisi, damarlarındaki kan kadar onun bir parçası haline gelmişti. Sıcaklığın değişkenliklerine karşı dayanıklıydı. ve soğuk, rüzgar ve ıslak. Çıplak ayakları keskin kayalara ve eski silah ya da zırh parçalarına rahatsızlık duymadan dayandı. Sağlık hissi Kevin'in Kirini sıyrıp atıyordu. Kemikleri kaynaştırarak ilikli heykeller yapabiliyordu. Ellerinden ateş bile çağırabiliyordu. Ve daha başka olasılıklar da olabilir.

Onun için Dünya Gücü delici bir zevk haline gelmişti. Kendisini hapishanesinden kurtarmasını sağlamıştı.

Ama Anele'den başka şeyler de almıştı. Yaşlı adam ona anlaşılabilir bilgi kırıntıları ve korkunç şeyler vermişti. ve ahlaki korku içgüdüğü. Anele'nin hediyelerine ne kadar değer verse de, bunların sonuçları onu dehşete düşürüyordu.

Duygularıyla nasıl başa çıkacağını hiç öğrenemediği için en kötülerini görmezden gelmeye çalışıyordu. Yine de ona yapışıp kaldılar. Pijamaları gibiydi. Annesi ona onları giydirmiş ve sevgiyle yatağına yatırmıştı. Soluk mavilerinin üzerinde şaha kalkan atlar Ranyhyn olabilirdi. Şimdi yırtık pırtıktılar; kir ve pislikle kirlenmişlerdi; kurşunlarla tanımlanmışlardı. Atlardan Belden aşağıları, masumiyetleri Liand'ın ölümünün lekelerini taşıyordu. Liand'ın *Croye*'in kanı gömleği işaretledi.

Bu yüzden, Linden hayatını Land'in geçmişinde bir kenara atmakta ısrar ettiğinde ona sırtını dönmüştü. Başka ne yapabilirdi ki? Onsuz kim olduğunu bilmiyordu. Neredeyse hiç var olmamış gibiydi. *Caesure* kendi içine çöküp yok olduğunda, onu, Mahrtiir'i ve Ranyhyn'lerini asla geri dönemeyecekleri bir yere ve zamana götürdüğünde, Jeremiah onları zihninde ayırtırdı, uzaklara gömdü. Sonra inşa etmenin heyecanını seçti. Bu onun tek kaçış yoluydu.

"Hadil!" diye seslendi Devlere ve Stave'e. "Haydi başlayalım. Ne kadar beklersek, o kadar çok *Elohim* kaybederiz."

Elohim ve yıldızlar.

Ne de olsa bu yüzden buradaydı: Kendilerini kurtaramayan şeyleri kurtarmak için. Solucanın beslenmesini geciktirmek, Dünya'nın Kanına doğru ilerlemesini yavaşlatmak için. Biri daha iyi bir cevap bulana kadar zaman kazanmak için.

Ama Devler onun bağıırışını duymazdan geldi. Hiçbiri ona bakmadı. Stave bile bakmadı. Eski Üstat, Kılıçmainnir'le birlikte Linden ve Mahrtiir'in kaybolduğu yeri izledi, sanki Linden'in hemen döneceğini umuyor ya da bundan korkuyordu. Hepsi de acele etmeye gerek yokmuş gibi davranıyordu. Sanki Jeremiah'ın onlara ihtiyacı yokmuş gibi -ya da *Elohim*'in, yıldızların ve tüm dünyanın *ona* ihtiyacı yokmuş gibi.

Rüzgâr etrafında sancı gibi dönüyor, pijamalarını çekiştiriyordu. Oyulmuş uçurumdan, düşmüş molozlardan toz taşıyordu. Toprak gücüyle bu kadar dolu olmasaydı belki de gözlerini yakardı. İçinde bir yerlerde, annesi onu terk ettiği için ağlamak isteyen küçük bir çocuk vardı. Ama o çocuk olmayı reddetti. Oluşturmak istediği yapı onu hem kışkırtıyor hem de koruyordu.

Hayal kırıklığı içinde Devlere bağırma dürtüsünü bir şekilde bastırdı. İşte kafa karışıklığının bir başka yönü, kendi çelişkilerini çözememesi. Devler onu görmezden geliyordu ama onlar *Devdi* ve onları ilk gördüğü andan beri seviyordu. Linden ve Stave'le birlikte Ironhand ve yoldaşlarına katılmak için at sürdüklerinde, Swordmainnir'in kim ve ne olduğuna dair büyüklükleri ve şaşkınlıkları karşısında verdiği tepki kalbinde bir çiçek gibi açmıştı. Onlar her anlamda Devlerdi: onlar için başka bir kelime bulamamıştı. Ve ona baktıklarında gözlerindeki sevinci, rahatlamayı ve hoş karşılanmayı görmüştü. Ona geçmişini geride bırakabileceğini hissettirmişlerdi. Geçmişini tamamen geride bırakabileceğini. Onların etkisi altında, harika bir şey başarabileceğine inanmıştı.

Eğer şimdi onu reddederlerse-

Hayal kırıklığı aniden üzüntüye dönüştü. Sağlık sezgisi kesindi: Kılıçmainnir'i gücendirdiğini görebiliyordu. Omuzlarının çöküşünde endişe vardı, büyük bir yorgunluğun ağırlaştırdığı endişeler. Ve Jeremiah'ın tanımadığı kederler taşıyorlardı. Ama öfke de vardı. Çağrısını kabul etmemeleri kasıtlıydı.

Onlarla konuşmak zorundaydı ve söyleyeceklerinden korkuyordu.

Tereddüt ederek bir an çevresini taradı. Tepesinde annesinin sırtta açtığı oyuk asılıydı. Bu yarık ve moloz yığını kuzeye ya da kuzeyin biraz batısına bakıyordu. Oyuğun üst yüzeylerinden tek tük aralıklarla kaya parçaları ve toprak yığınları düşmeye devam ediyordu; ama bunlar zararsız bir şekilde yanlara çarpıyordu. Rüzgâr dalgaları tozları çökelmeden önce etrafa saçtı.

Sırt, arazinin bu tarafını dolduruyordu. Diğer her yönde, neredeyse hiçbir özelliği olmayan bir düzlük ufuklara doğru uzanıyordu; bu düzlük, devasa taşların, ağır demirlerin ya da büyü oklarının geride bıraktığı kraterlere benzer oyuklarla doluydu. Alacakaranlıkta bu oyuklar ya da kraterler araziye benekli bir görünüm veriyordu.

Sanki gölgeler ya da kehanetlerle bezenmiş gibi.

Yeremya'nın görebildiği kadarıyla hiçbir şey büyümüyor ya da hareket etmiyordu. Hiçbir şey yaşamıyordu. Ovayı besleyen ne bir pınar ne de bir akarsu vardı. Bunun içinde

Bölgede, Aşağı Ülke'nin temelleri sadece ince bir toprak örtüsüyle kaplıydı; toprak o kadar çoraktı *ki aliantha'yı* bile reddediyordu.

Ve her şeyin üzerinde, son karanlığın bir kehaneti olan güneşsiz bulanıklık vardı. Jeremiah etrafına bakarken öğleden sonra vaktinin azaldığını fark etti. Akşam çok uzakta değildi. Ardından tam karanlık gelecekti, güneş battığından beri ikinci gece.

Şu anda bile yıldızlar görülebiliyordu, tepelerinde çığlıklar kadar parlaktılar. Eğer onlarla yüzleşmek isteseydi, göz kırparak yok olmalarını izleyebilirdi. Ama gece-

Geceleri Devler onun istediklerini yapmakta daha çok zorlanırdı.

Durum acildi ve hala Swordmainnir dinleniyordu.

kayalarına karşı. Ona yardım edeceklerine söz vermişlerdi. Şimdi fikirlerini değiştirmiş gibi davranıyorlardı.

Onlarla konuşmak zorundaydı.

Enkazdan aşağıya inmeye başladığında özel kargaşası onu garipleştirdi. Yapılarından biri üzerinde çalışırken becerikli ve zarifti, kendine güveni tamdı. Ama zorlandığını hissettiğinde, kasları ne yaptıklarını unutuyordu. Kayalara tırmandı, aşağı doğru sarsıldı, dengesini kaybetti ve yarı yaşındaki bir çocuk gibi kendini yakaladı.

Sakar olmaktan nefret ederdi. Sakar olduğu zaman kendinden nefret ederdi. Devlerin oturduğu kayaların kıvrımı ondan uzağa bakıyordu.

Stave gibi onlar da Kevin'in Kirinden etkilenmemişlerdi:

Jeremiah'nın farkında olmalıydılar. Yine de ona doğru bakmadılar.

Daha önce zırhlarını ve kılıçlarını bırakmışlardı. Şimdi hepsi taşlara yaslanmıştı. Sadece Stave ayakta kaldı, hala

Linden ve Mahrtiir'in kaybolduğu yeri izliyordu.

Alt dudağını ısıran Jeremiah, arkadaşlarına ulaşmadan önce protesto etmeye başlama isteğine karşı koydu. Neyse ki Rime Coldspray henüz kısa bir mesafedeyken ona doğru döndü.

Onaylamadığı her halinden belli olmasına rağmen, bakışları onu sakinleştirdi. Belli ki onu görmezden gelmeye devam etmek niyetinde değildi.

Sıkıntılı rüzgârlar tozu karıştırdı, taşıdı. Alacakaranlığa bürünmüş Devler gölgeleri ya da taşları andırıyordu. Gölgeler ya da taşlar gibi,

İknaya karşı sağır görünüyordlardı. Yine de Jeremiah arkın kenarında Coldspray'in yanında durana kadar yaklaştı.

Devlerin hiçbiri konuşmadı. Stave de konuşmadı. Ama şimdi hepsi ona bakıyordu.

Jeremiah bir an için dişlerini dudağına bastırdı. Sonra annesinin arkadaşlarını daha da kızdırmayacak bir şey söylemeye çalıştı.

"Yorgun olduğumu biliyorum." Sızlanıyordu: ses tonundan anlaşılıyordu. Bundan da nefret ediyordu. "Dinlenmeye ihtiyacın olduğumu biliyorum. Ama bunun ne kadar süreceğini bilemem" -kayaların yamacını işaret etti- "ya da ne kadar zamanımız olduğumu veya kaç *Elohim* kurtarabileceğimizi. Ve gece daha zor olacak.

"Başlamak istiyorum. Bu neden yanlış olsun ki?"

Swordmainnir'in ilgisini hissetti. Yine de onun gitmesini istedikleri izlenimini verdiler.

Demir El omzunu kaydırarak Jeremiah ile daha net bir şekilde yüzleşti. Oturduğu yerde bile ondan daha uzundu. Karanlığın içinde ona dik dik bakıyor gibiydi.

"Genç Jeremiah," diye iç geçirdi, "biz deviz. Çocuklar bizim neşemizden ve zevkimizden daha fazlasıdır. Onlar bizim geleceğimiz - tabii bu sıkıntılı zamanlarda gelecek kavramının bir anlamı varsa. Sonsuza dek hoşgörölüyüz."

Yeremya, "O zaman bana neden kızılıyorsun?" diye soramadan, kadın daha sert bir sesle, "Ama senin türünün ölçülerine göre, sen bir çocuk değilsin. Sana çok şey verildi. Bu yüzden karşılığında çok şey bekleniyor."

Jeremiah yüzünü buruşturarak, "Bunu biliyorum," diye karşılık verdi. Kendi huysuzluğunun sesi onu iğrendirdi. Devlerin kızgınlığını daha da keskinleştiriyordu. Ama bunu nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu.

"Öyle mi?" diye söylendi Frostheart Grueburn. "Bilgeliğini iyi gizliyorsun."

Latebirth ve Cabledarm kendi cevaplarını sundular; ama Demir El onlara sessiz olmalarını işaret etti. Onlar adına Jeremiah'a sordu: "Linden Giantfriend'in sana olan aşkı için neler yaptığını gerçekten anlıyor musun?" Ses tonu keskin bir bıçak gibiydi. "Tavrınız anlamadığınızı gösteriyor.

"Onun yüzyıllar ve sayısız fersahlar boyunca seni aramasından bahsetmiyorum. Başka anneler de farklı zamanlarda farklı yöntemlerle aynı şeyi yaptı. Harrow'un entrikalarına teslim olmasından, Kayıp Derinlik'e tehlikeli inişinden ya da senin yokluğunu gidermek için gösterdiği çabalardan da bahsetmiyorum. Bunları başka anneler de yapabilirdi. Bizler Kayıp Oğul Longwrath adına çok şey yaptık ama onun annesi değiliz.

"Ancak şimdi, Linden Giantfriend bizim sevgi ve sadakat kavramlarımızı aştı." Rime Coldspray'in sesi kesildi. "Devlerin kalplerini aştı. Senin ona ihtiyacın olduğunu bildiği halde, senin değerini o kadar yüksek tutuyor ki, kendi yok oluşundan daha fazlasını tehlikeye atıyor. Tüm Zaman'ın ve yaşamın sonunu göze aldı. Bunu Toprak'ın iyiliği için yaptı, evet, ama aynı zamanda sizin de iyiliğiniz için, buradaki çabalarınız amacına ulaşabilsin diye.

"Onun bu girişimi bağlılığını ifade etmiyor mu? Saygınızı hak etmiyor mu?"

Seninle gurur duyduğumu unutma.

Jeremiah'nın ilk tepkisi bir öfke patlaması oldu. "Beni *terk etti*." Ama sonra gözleri yaşardı ve ağlamak istedi. Annesinin ne yapmaya çalıştığını anlıyordu ve yine de Cesaretine ihanet etmiş gibi davrandı. Rüzgârlar etrafında sefalet gibi dönüyordu. Aniden yere çöktü; dirseklerini kalçalarına dayayarak bağdaş kurdu ve başını eğdi.

Hadi, diye acı acı emretti kendine. Bebek gibi davranma. Eğer şimdi ağlamaya başlarsan, seni asla affetmem.

Küçük bir sesle, temizlenmiş toprağa "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Demir El'in aurası yavaş yavaş öfkeli tadını kaybetti. "Teşebbüs Sabırlı ol, genç Jeremiah," diye cevap verdi, sanki azarları bitmiş gibi. "Bize bir saat dinlenme izni ver. Linden Giantfriend'in ateşi nadir bir armağan, ama katlandığımız onca şeyin bedelini ortadan kaldıramaz. Dinlendiğimizde, ikimiz amacınızın gerektirdiği işe başlayacağız. Diğerleri mümkün olduğunca uyuyacak. İkisinin durması gerektiğinde, sırayla diğer ikisini uyandıracaklardır. İkişer ikişer

herkes uyuyana kadar elimizden geleni yapacağız. Günün geri gelmesiyle birlikte size hizmet etmek için hep birlikte ayağa kalkacağız."

Bir süre sonra ekledi, "Eğer ihtiyaç sizi zorluyorsa, geceyi değerlendirin. Şüphesiz yarınki işleri hızlandırmaya yarayacak hazırlıklar vardır."

Sabır denemesi mi? Bu Yeremya'ya imkânsız görünüyordu. Sabır, başka hiçbir şey yapamayan insanlar içindi. On pasif yılını *bekleme* yeteneğini tüketerek geçirmişti. Ama Coldspray hazırlık yapmayı önerdiğinde kalbi yerinden oynadı. Bunu anlıyordu: malzemelerini belirlemek; onları yerleştirme zamanı geldiğinde onları aramak zorunda kalmayacak şekilde yerleştirmek. Ve doğru boyutlarda, şekillerde ve miktarlarda malakit bulmak için çok zaman harcaması gerekeceğini biliyordu. O bunu yaparken, iki Dev ona kullanabileceği kadar yardım edebilirdi.

İyice düşününce sakinleşti.

Kuzeydoğudan esen bir fırtına şirketi tokatladı. Sırtlara doğru yuvarlandılar, ovada koşuşturdular. Jeremiah'ın sinirlerine, bir fırtınanın ön kenarı gibi geliyordu. Ama rüzgârı yönlendiren güçler hâlâ uzaktaydı. Patlamanın tüm gücü o kadar uzağa ulaşamayabilirdi.

Zihninin bir kısmı hesaplamalar yapıyordu: kayaların kütlesini gizli malakit dikişlerine karşı ölçmek; boyutları tahmin etmek ve boyutları ve pozisyonları. Ama onun bu kısmı içgüdüsel idi. Bilinçli dikkatini gerektirmiyordu. Buna odaklanmak yerine, telafi etmenin bir yolunu düşünmeye çalıştı.

Giants'ı severdi.

El yordamıyla, "Daha önce Longwrath'tan bahsetmişsiniz. Lostson Longwrath. Seni duydum" -kendine rağmen yüzünü buruşturdu- "*croye*/ beni yakaladığında. Ama onun kim olduğunu bilmiyorum.

"Ona ne oldu? Nerede o?"

Jeremiah bir anda Devler arasında bir acının yayıldığını hissetti ve aptalca bir hata yaptığından korktu. Birbirlerine baktılar ya da arkalarını döndüler; oturdukları yerde rahatsızca kıpırdandılar; silahlarına dokundular. Ama sonra onları yine kızdırmadığını gördü. Bunun yerine onlara nasıl dindireceklerini bilmedikleri bir acıyı hatırlatmıştı.

"Ah, genç Jeremiah." Demir El bir kez daha içini çekti. "Bir masal istiyorsun-"

Frostheart Grueburn aniden ayağa kalktı. Karanlık gökyüzüne ve berrak yıldızlara karşı yükselerek yoldaşlarına şöyle seslendi: "Bu, genç Jeremiah'ın görevini geciktirmemesi gereken bir hikâye. Latebirth bana katılmayı kabul ederse, ona ilk yardım eden biz olacağız. Bunu yaparken de Longwrath'tan bahsedeceğiz."

"Linden Giantfriend'i birçok zorlu fersah boyunca taşıdım. Onun adına, bu yükü de taşıyacağım."

"Çok acımasızsın Grueburn," diye karşılık verdi Latebirth. "Çok şey istiyorsun. Scend Wavegift'in ölümü bana acımasızca yapıştı. Longwrath burada karşımıza çıkarsa, onu hem kucaklamak hem de yere sermek isterim."

"Hepimiz gibi," diye mırıldandı Coldspray. "Yine de Frostheart Grueburn'ün teklifi bir hediye. Dinlenmeyi tercih edersen, Latebirth, ben de ona katılırım."

"Hayır, Ironhand." Huysuzca inleyen Latebirth kendini ayağa kaldırdı. "Âdetim olduğu üzere sadece şikâyet ediyorum. Grueburn'ün düşüncesi ona layık-"

"İki kenarlı bir şaka," dedi Onyx Stonemage. "Hem verir hem de alır."

"-ve ben de buna layık olduğumu kanıtlamaya çalışacağım," diye bitirdi Latebirth duraksamadan.

Başını öne eğen Jeremiah, "Teşekkürler. Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama senin yardımın olmadan bunu gerçekten yapamam."

Grueburn elini onun omzuna vurdu, yoldaşça bir alkış neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. "Bize aldırış etme genç Jeremiah. Biz devleriz. Kaderimize ağlamaktan zevk alırız."

"Gel." Latebirth'ün ardından, onu eğimli kayalığa doğru yönlendirdi. "Neyin gerekli olduğunu tarif edeceksin ve biz de arzularını yerine getirmeye çalışırken Lostson Longwrath'tan bahsedeceğiz."

"O halde" - Jeremiah omzunu dürterek onu molozların dibindeki açık araziye doğru yönlendirdi - "oradan başlayalım." Üç adım sonra sıkıntısı heyecana dönüştü.

tekrar. Rüzgâr yüzüne kum ve alametler savurdu ama o aldırmadı.

Yapısı için yapılan hazırlıklar kendi iradeleriyle ortaya çıkmış gibiydi. "Sana inşa etmek istediğim yeri göstereyim."

Grueburn başıyla onayladı; Latebirth de, "İyi düşünmüşsün, genç Jeremiah. Açık emirlerin yokluğunda, şüphesiz kendimize çok fazla gereksiz iş çıkarmış oluruz."

"Ve biz de inlerdik," dedi Grueburn gururlu bir edayla. "Devler arasında bile inlemelerimin saflığı ve acıklı olmasıyla ödüllendirilirim."

"Sana inanmıyorum," diye homurdandı Jeremiah. Bir yükselişte taşındı beklentisiyle arkadaşlarını taklit etmeye çalıştı. Swordmainir şakalarla onların ruhlarını tazeliyordu: bunu gördü. Şimdi o da katılmak istiyordu. "Muhtemelen hayatın boyunca hiç inlememiştir."

Grueburn, "Geç doğum yapmadı," diye iddia ederken diğer Swordmain kıkırdadı. "Tamamen asık suratlı. Ama sizi temin ederim ki en abartılı ve yürek parçalayıcı iniltileri çıkarabilirim."

"Yeter, yalvarırım!" diye yalvardı Latebirth. "Eğer gösteriye devam ederseniz genç Jeremiah'ın kulakları kanayacak." Daha ağırbaşlı bir şekilde, "Ve Longwrath hakkında konuşmayı kabul ettik," diye ekledi.

"Yine de zaman bize kalır," diye karşı çıktı Frostheart Grueburn. "Solucan'ın yaklaştığını düşündüğümde, saatler kalp atışları kadar kısa görünüyor. Ama önümüzde duran çabaları düşündüğümde, sadece anlar ufuklara ve ötesine kadar uzanıyor. Eğer boş zamanlarımızda konuşacak kadar zamanımız yoksa, görevimiz için de zamanımız yok demektir. Acele işe yaramaz."

Latebirth homurdanarak onayladı. İki Dev sessizce Jeremiah'a inşa etmeyi önerdiği yere kadar eşlik ettiler.

"İşte," diye duyurdu hedefinin kenarında. Bir el hareketiyle Grueburn ve Latebirth'ten durmalarını istedi. "Boyutları işaretleyeceğim. Bu boşluğun içine taş yığmazsak, daha sonra yolumuza çıkmazlar."

Latebirth etrafı taradı, duymadığı bir şeyler mırıldandı. Dikkati başka yöne kaymıştı. Zihninde görüntüler parladı, şekilleri ve kütleleri tahmin ettikçe daha belirgin hale geldi. malakit, gerekli sınırlar. Eğilerek keskin uçlu bir bazalt parçası seçti. Bir süre daha zemini inceledi. Emin olduğunda, toprağa çizgiler çizmeye başladı.

Tepeye doğru dört adım. Molozların döküldüğü yere paralel beş adım. Kesin bir dikdörtgenin üçüncü kenarını oluşturmak için dört adım daha. Ve alanı kapatmak için kuzeybatı boyunca bir çizgi. Orada işaretlerini keserek bir boşluk oluşturdu. Sonunda bu boşluk bir girişe dönüşecekti.

Jeremiah yapısının ana hatlarını çizerken, Frostheart Grueburn başladı.

"Lostson Longwrath'tan bahsetmek bize zarar veriyor," dedi huysuzca. "Onun içinde bulunduğu durumun suçlusu atalarımızdır. Onlardan, hafife almadığımız bir utancı miras aldık. Bu nedenle ve sizin türünüz kısalık için doğduğundan ve gücümüzü korumamız gerektiğinden, kısa keseceğim."

"Kısa ve öz," diye alay etti Latebirth. "Niyetinde şimdiden bocalıyorsun."

Grueburn yoldaşını görmezden geldi. "Genç Jeremiah," diye devam etti, "Longwrath'ın durumu senin eski halinle çok benzerlik gösteriyor."

Jeremiah ona doğru irkilmiş bir bakış fırlattı. Ama görevi onu tutuyordu ve duraksamadı.

"Ele geçirilmiş," diye açıkladı. "Seçmediği ve reddedemediği güçler onu kendinden mahrum bıraktı. *Elohim*'le yaptığı aptalca ve kulak asmadığı bir pazarlık adına, hem zalim hem de küçük düşürücü bir *geas* tarafından yönetiliyor. Bir zamanlar aramızda onurlandırılan bir kılıç ustasıyken, cinayete meyilli bir deli haline geldi.

"Ve başka bir anlamda da kaybolmuş durumda." Grueburn'ün sesi bir yakarış kadar kişiseldi. "Biz onun koruyucuları ve bakıcıları olmamıza rağmen, o bizden ayrıldı. Şimdi nerede dolaştığını ya da hâlâ yaşayıp yaşamadığını bilmiyoruz. *Lanetinin* nasıl bir şekil aldığını da bilmiyoruz. İlk zorlamasında başarısız oldu. Şimdi serbest mi bırakıldı? Ondaki yeni bir gaddarlık mı bekleniyor? Andelain'de ona sormuş olsaydık, Infelice'in bize cevap vermesi mümkündü. Ama hem utancımız hem de öfkemiz bizi tüketti. Sormak aklımıza gelmedi.

"Şu anda taşıdığı yük ne olursa olsun, *Elohim* tarafından olduğu kadar bizim düşüncesizliğimiz tarafından da bu yükün altına sokulmuştur."

Jeremiah dinlememeye çalıştı. Grueburn çok fazla yankı uyandırdı. Rüzgârın düzensiz savruluşu kadar ısrarcıydılar. Ama farklı olarak

Rüzgâr gibi, yanından hızla geçip gitmediler. Bunun yerine zihninin arka planında suçlar gibi kıvrandılar.

Longwrath hakkında soru sormamalıydı.

Yine de sessiz kalması gerekirken "Ne demek istiyorsun?" diye sorarak kendini şaşırttı.

İnkâr ettiği bir parçası bir cevap istiyordu.

Arkadaşları ona ciddiyetle baktı. Bir süre sonra Grueburn cevap verdi: "Demek istediğim şu ki genç Jeremiah, Longwrath'ın deliliği ve acısı senin sonunu haber vermiyor. Aranızda şöyle bir fark var. Sen kaçırıldın. O ise akılsızca bir değiş tokuşla takas edildi."

Jeremiah irkildi. Kendini durduramadan, "Aynı şey," diye karşılık verdi. Bunu söylemek istememişti. Karşı koymaya can attığı baskılar onu bu sözleri söylemeye zorlamıştı. "Annem bizi verdi." Bunu çok iyi hatırlıyordu. *Kroyel* bu tür hayaletleri mezarlarından çıkarmaktan zevk alıyordu. "Yani benim Doğal anne, annem değil. Bir şeyler elde edeceğini düşünmüş olmalı. Kendini Lord Foul'a teslim ettiğinde kız kardeşlerimi ve beni feda etti." Şenlik ateşi iki parmağına mal olmuştu. Eğer onlardan saklanmasaydı, dişleri kadar aç gözler onu ele geçirecekti. "Ne yaptığını bilemeyecek kadar küçüktük."

Ama korkmak için çok genç değildi.

Grueburn'ün omuzları çöktü. "O halde senin için yas tutacağım. Ve Kayıp Oğlan Longwrath için umut besleyeceğim; senin hapsedilmeni engellediğin gibi, o *da geas*'ından kurtulabilir."

Jeremiah elindeki taşın ucuyla bacağını dürttü ve bir acı tortusunu bastırmaya çalıştı. Çizgilerine toz dolmaya başlamıştı bile. Her halükarda, alacakaranlıkta örtülmüşlerdi, neredeyse fark edilmiyorlardı.

Grueburn'ün sesindeki sözsüz çağrıya direnerek kabaca sordu: "Hâlâ inşa etmek istediğim yeri görebiliyor musun?"

Latebirth kendinden eminmiş gibi, "Biz Devleriz," diye cevap verdi. "Unutmayacağız."

"Aferin sana," diye mırıldandı Jeremiah nefesinin altında: ekşi bir fısıltı. Sonra moloz yığınının doğru döndü. "Haydi. Yeterince zaman kaybettik."

Ancak hemen ardından ses tonundan pişmanlık duydu. Kulağa çok fazla huysuzluk gibi geliyordu.

büyüdü. Özür dilemek için ellerini yumruk yaptı, sonra avuçlarında peygamber çiçeği alevleriyle açtı.

Yolu aydınlatarak Frostheart Grueburn ve Latebirth'ü malakit aramak için kayalığa götürdü.

S Gizli mineral ve umut yataklarına sahip taşların bazıları yardım almadan idare edebileceği kadar küçüktü. Bunları geçici olarak görmezden geldi. Bunun yerine molozları araştırarak iki ya da üç taş bulmayı başardı.

Devler. Bunları Grueburn ve Latebirth'e gösterdi. Taşları yamaçtan kaydırmadan çekip çıkarabileceklerine dair güvence verdiklerinde ateşlerini söndürdü. Sadece akşamın yarı aydınlığıyla yumuşayan karanlıkta, daha küçük granit ve bazalt parçalarına döndü ve onları aşağıya doğru itmeye başladı.

Onlardan birçoğuna ihtiyacı olacaktı. Ve düzinelerce ya da çok daha büyük parçalara. Malakitın oranları yetersizdi. Daha saf, daha zengin yataklarla, kendinden daha uzun olmayan, duvarları birbirine daha yakın bir yapı tasarlayabilirdi: bir tapınaktan biraz daha fazlası. Ama bu kayalarla yapacağı yapı, daha iyi bir ibadet yerine sahip olamayacak kadar yoksul insanlar tarafından kabaca yükseltilmiş, yoksul bir tapınak büyüklüğünde olmalıydı. Ve o zaman bile, amacı için yeterli malakit bulacağından emin olamazdı.

Doğru malzemeler, doğru miktarlarda ve doğru şekillerde. Eğer başarırsa, *Elohim* gelecekti. Başka seçenekleri yoktu. Ama yeterince malakit bulamazsa -ya da tapınağını tüm *Elohim* yok olmadan ya da Solucan gelmeden önce inşa edemezse- o zaman her şey boşa gidecekti. Kendi hayatının hiçbir anlamı kalmayacaktı. Annem onu kurtardıktan sonra bir hiç uğruna terk etmiş olacaktı.

Ancak o endişelenirken, kim olduğunun diğer yönleri neredeyse otonom gibi görünen bir güvenle hazırlıklarını yaptı. Seçimleri hakkında pek düşünmeden, taşıdığı taşları kolayca ulaşabilecekleri bir yere koydu. Grueburn ve Latebirth yamaçtan aşağı inmeye çalışırken, aralarında büyük bir

ve nefes nefese kalarak, malakit yüküne göre şeklini tahmin etti, sonra onları iki çizgisinin birleştiği bir köşe taşı gibi yerleştirmeleri için yönlendirdi. Gösterdiği yere bıraktıklarında ve titremelerini hafifletmek için ona yaslandıklarında, onlara hafifçe çevirmelerini söyledi. Ve onlar bu talimata uyar uymaz Memnuniyetle, niyetinin daha fazla parçasını almak için rüzgârın akıntısını takip ederek kayalığa geri döndü.

Birkaç dakika içinde, kendisini aşmakla tehdit eden büyüklükte bir parça buldu. Ama kayayı yamaçtan koparamadan Stave'in kendisine doğru geldiğini hissetti.

"İzin verin," diye teklif etti eski Üstat. "Size yardım etmek için yapabileceğim çok az şey var. Devlerin taş bilgisinden yoksunum. Görünüşe göre duyularım da sizinkilerle aynı değil. Yine de gücüm var.

"Ayrıca nöbet tutmama da gerek yok. İnançsız'ın oğlunun kullandığı gibi bir büyüün yokluğunda, Swordmainnir'i tehlikeye atacak herhangi bir güç belli bir mesafeden algılanacaktır." Bir el hareketiyle açık ovayı gösterdi. "Gök Gürültüsü Dağı bölgesinde toplanan düşmanlardan uzakta, yakın bir saldırı tehlikesi içinde olmadığımızı düşünüyorum. Hynyn ve Khelen'in kendi tarzlarında bizi izlediklerinden de şüphem yok.

"Bu yüzden bana izin ver, seçilmiş oğlum. İhtiyacın olan daha küçük taşları taşı. Devlere rehberlik et. Gücümü kullanmama izin ver."

Stave'in sesi dolaylı bir itiraz izlenimi uyandırıyor. İstedikinden daha fazlasını istiyor gibiydi. Anlaşılan Linden'den ayrı kalmak ona zor geliyordu. Onun dönüşünü beklerken dikkatini dağıtacak şeylere ihtiyacı vardı.

Jeremiah başını sallayarak kenara çekildi. "Teşekkürler," demeyi hatırladığında ekledi, "Sen iyileşir iyileşmez sana daha fazlasını göstereceğim.

hazır." Sonra Devleri kontrol etmek için arkasını döndü.

Geç doğumda kollarında tek başına zorlukla kaldırabildiği bir yumru vardı. İhtiyatlı bir şekilde aşağıya doğru ilerledi. Aynı anda Grueburn, kendisi için çok ağır olan ve üstündeki kayanın kaymasına neden olabilecek bir kayayı gevşetmeye çalışıyordu. En azından bu konuda kendinden emin olan Jeremiah, ona bırakmasını söyledi. "İhtiyacım olacak

"-görmezden gelinemeyecek kadar çok yeşille kaplıydı-"ama daha sonra hareket ettirebiliriz. Şimdilik daha yukarılara bakmalıyız."

Grueburn sırtını dikleştirirken bir iç çekti. Bir an için yüzünü yıldızlara doğru kaldırdı ve bilmediği küfürler savurdu. "Devlerin arasında bile," diye itiraf etti, "aptallığım kanıtlandı. Buradaki hareketin yamacı zayıflatacağı açık. Bunu senin tavsiyen olmadan da fark etmeliydim."

Jeremiah onun yorgunluğunu hissetti. Bu ona rüzgâr gibi çarptı. Ama "Hâlâ seçecek çok şeyimiz var," demekten başka söyleyecek güven verici bir şey bulamadı.

Bir hasta gibi kararsız, ona yukarı doğru eşlik etti.

Annesini ve Kanun Asası'nı hatırlayarak bir an için onu yan gözle inceledi. Sonra ellerini birbirine vurarak geceye ateş saçtı. Alevleri ışık ve sıcaklıktan daha fazlasıydı. Onlar Dünya Gücü'ydü. Kullanım alanlarının ilik eritme yapılarını kaynaştırmak ve ekşi yumruları pişirmekle sınırlı olmadığına inanmak istiyordu; ama bunu ona öğretecek kimsesi yoktu. Sadece deneyerek öğrenebilirdi.

"Annem bunu yaptığında," dedi Kılıçaslan'dan çok kendi kendine, "işe yarıyor." Uzanarak Grueburn'ün ön kolunu kavradı.

Jeremiah konsantre olmuş, kalıtsal büyüünü kızın içine göndermeye çalışırken, kız gözlerinde bir umut ışıltısıyla onu izledi. Ancak birkaç kalp atışından sonra mırıldandı, "Değerli bir girişim, genç Jeremiah. Ne yazık ki, bu Kanun Asası değil. Isıtır ve yatıştırır. Onarmaz."

Sanki ürküyormuş gibi, onu bıraktı. Başarısızlığı apaçık ortadaydı. Adını duymasına gerek yoktu.

Başarısızlık senin olduğun bir şey değildir. Bunu ona annesi söylemişti. Yaptığın *bir şeydir*. Sanki buna inanıyormuş gibi söylemişti. Ama bu gerçek gibi gelmiyordu. Grueburn'e yardım edememesi, başarıyı hak edecek *kadar iyi olmadığının* bir başka göstergesiymiş gibi hissediyordu.

Hiçbir uyarı olmadan, kendisini sakat bırakan şenlik ateşinde Lord Foul'un gözlerini gördü. Yasak ve zorunlu olan bu anı onu bir kırbaç darbesi gibi kesti. Kan akıtacak kadar derin kesmişti.

O anda, karşılık vermek istedi. Kendi kırbacına ihtiyacı vardı. *Croye*'in boynunu boğucu elleriyle kavradığını gördü; kendisini *Despiser*'in kafasını bir taşla ezerken gördü. Onun

Onlara zarar verme isteği o kadar hızlı ve beklenmedikti ki kontrol edemedi. Kendini dizginleyemeden dişlerinin arasından bir hırıltı geçti.

Hemen yarım elini ağzına götürdü. Ama çok geç kalmıştı. Frostheart Grueburn onu duymuştu.

Endişeyle onu inceledi. Bir süre bocalar gibi oldu, rotasından emin değildi. Ama sonra yıpranmış gücünü topladı. Özenle ve yumuşak bir sesle, "Bana kulak ver, genç Jeremiah. Linden Giantfriend senin için korkuyor. Hem *Croyel*'in hem de Despiser'in sana büyük zarar vermesinden korkuyor. Şimdi iyi bir nedeni olduğunu anlıyorum. Ama nasıl ya da ne şekilde Sıkıntınızın özü.

"Bana kendinizi açıklamayacak mısınız? Bu tür gizliliklerin bir kenara bırakılmasıyla kazanılacak çok şey var. Ve size hatırlatırım ki ben bir Devim. Sevinç yükü benimdir. Duyan kulaklara aittir, konuşan ağza değil."

Sana inanmıyorum, diye karşılık verdi Jeremiah sessizce. Neşeyi duyuyor musun? Bu mümkün bile değil. İnsanlar yargılar. Bunu bana *Croyel* öğretti. *Annem* öğretti. Kendini her zaman yargılar.

Ama sırları onun için çok karanlıktı. Çok fazla kırılmalık, çok fazla çaresizlik ima ediyorlardı. Onu sızlanan bir çocuğa dönüştürebilirlerdi. Onu güvenli mezarlara geri gönderebilirlerdi.

Kaynayarak ellerini tekrar ateşle doldurdu. Sonra onu sert yanaklarına sürdü, alevleri karmakarışık saçlarında gezdirdi.

Gözlerinde sahtekârlık gibi bir ışık parlarken, Grueburn'ün bakışlarından kaçındı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Kasıtlı olarak

Ses duygusuz. "Daha yukarıda malakit arayın." Elini sallayarak kovdu. "Kaldırabileceğin bir parça bul. Kaldırabileceğim birkaç taş görüyorum."

Acıyla arkasını döndü. Kendi kendine, yeteneklerinin ve görevinin saf heyecanını lekelediği için Frostheart Grueburn'e kızgın olduğunu söyledi ama gerçek bu değildi.

Rüzgar gibi, gerçek de kehanetlerle dolup taşıyordu.

Grueburn ve Latebirth aralıklarıyla Jeremiah'ın şu ya da bu ağır parça hakkındaki fikrini soruyorlardı. Çoğu zaman onsuz çalıştılar. Ve çok geçmeden, Latebirth dinlenen yoldaşlarına katılmak için topallayarak uzaklaştı. Birini yuvarladıktan sonra

Grueburn onu takip ederek yamaçtan aşağı daha fazla kaya yuvarladı. Sonunda Ironhand ve Halewhole Bluntfist sırayla çalışmaya başladı.

Stave'in Jeremiah'nın rehberliğine daha fazla ihtiyacı vardı ama o, mola vermek istediğine dair hiçbir işaret vermedi. Devlerin kalın kaslarını zorlayacak parçaları ve levhaları hareket ettirerek istikrarlı bir şekilde çalıştı.

Ve Yeremya da yorulmadı. Zaten on yılını uykuda geçirmiş olduğunu düşündü. Bu kadarı yeterliydi. Ek olarak, Anele'nin Dünya Gücü armağanı sınırsız gibi görünen rezervler sağladı. Arada bir duraklayıp, giderek büyüyen koleksiyonunu ölçüyordu. tapınağının gerekliliklerine aykırı parçalar. Zaman zaman Rime Coldspray ve Bluntfist'ten -ya da daha sonra Cabledarm ve Onyx Stonemage'dan- yüklerini yapısının sınır çizgilerinden birine yerleştirmelerini istedi. Ama bu kesintiler kısa sürdü. Aralarında, kayalıkta bir aşağı bir yukarı hareket ederek İlham. Gizli birikintiler ve hassas damarlar sanki onu tamamlıyormuş gibi dikkatini çekiyordu.

Göklerin uçsuz bucaksız kadifesine karşı sergilenen yıldızlar, kademeli ölüm danslarına devam ettiler. Ve her kayıpla birlikte, geriye kalan ışıklar, kurtarılmak için yalvaran işaretçiler gibi daha parlak görünüyordu. Sadece yıldızların çokluğu ve aralarındaki ölçülemez mesafeler Dünya'nın ölümünün yakın olmadığını gösteriyordu.

Bir süre için, bir kolu sakat olan Cirrus Kindwind ve Stormpast Galesend, Cabledarm ve Stonemage'ı rahatlattı. Ama çok geçmeden, kendilerini secdenin sınırlarına kadar yıpratmışlar. Sonra görevi sürdürmek için sadece Jeremiah ve Stave kaldı.

Gece yarısı gelmişti. Geçmemişti. Şafak ve daha fazla yardım imkânsız derecede uzak görünüyordu.

Rüzgâr karanlığın içinde güç topluyor, bir yerden bir yere koşuyor ve kendi dürtüleriyle durmadan çelişiyordu.

Bir yöne doğru savrulan toz ve kum, sırtı

Bir başkası. Jeremiah'ı sendeletecek kadar güçlü ani patlamalar

bir anda. Yine de rüzgârların ona bir faydası oldu: Taşların arasındaki kiri temizlediler. Sonuç olarak, malakit parçalarının yerini daha çabuk tespit edebildi. Kafasından daha büyük olmayan parçalar ve dev büyüklüğündeki yırtık pırtık menhirler, sanki olasılıklarla kazınmış gibi sırlarını açığa vuruyordu.

Yine de Stave'le birlikte başarabilecekleri çok az şey vardı. Şafak sökmeden çok önce, yapının ihtiyaç duyduğu tüm küçük parçaları toplamışlardı. Bazı parçaları yerlerine yerleştirdiler, bazılarını ise yerleştiremediler. Daha ağır işler için sadece birlikte çalışan Devler yeterliydi. Ve Jeremiah, Swordmainnir'den hareket ettirmesini isteyeceği her parçayı belirlediğinde bile, çok önemli bir unsurdan yoksundu.

Sonunda bir kapak taşına, doruk noktası olan bir malakit parçasına ihtiyacı olacaktı. Büyük bir tane değil: iki yumruğundan daha büyük bir şey değil. birlikte, ya da belki de kışkırtılmış kalbiyle. Kesin hatları da önemli değildi. Herhangi bir yaklaşım onun amacına hizmet edebilirdi. Ama saf olmalıydı-

Tamamen saf değil. Diğer maddelerin hafif bir karışımını tolere edebilirdi. Ama fazla değil. Hem de hiç.

Bu molozun içinde ya da altında yeterince katıksız yeşili nerede bulacaktı? Şimdiye kadar her şey damarlar, izler, küçük düğümlerdi; yüzyıllar ya da bin yıllar boyunca damlalar halinde biriken iplikler. Aksi takdirde daha az büyüklükte kayalara ihtiyacı olacaktı.

Temel taşı olmasaydı, yapısının dünya üzerinde hiçbir gücü olmazdı. *Elohim*.

Devler dinlenirken, Yeremya'nın hazırlanmak ya da inşa etmek için yapabileceği başka bir şey yoktu. Sadece arayabilirdi. Ve şafağa hâlâ üç saat vardı.

Giderek artan bir telaşla, kayalıkta bir aşağı bir yukarı tırmanıyor, daha az güvenle ve daha çok aceleyle hareket ediyordu; bir korku ateşiyle kavrulmuştu. Tekrar tekrar kendine yavaşlamasını söyledi. Acele ederken yamacı derinlemesine ya da doğru bir şekilde inceleyemezdi. Ama çenelerinin sırtına yapıştığını, dişlerinin zehir ve kötülükle, kuduz bir acıyla ıslandığını hissediyor gibiydi. Anılar... Her an onu yakalayabilirlerdi.

Eğer şimdi başarısız olursa, Linden'in onun için yaptığı hiçbir şeyi hak etmemiş olacaktı.

Bir rüzgâr onu bir kayadan diğerine koşarken yakaladı. Ayağı, sanki dünyanın katılığı kaybolmuş gibi adımını kaçırdı. Hiçbir uyarı olmadan, tüm kaya parçası yan durmuş gibi göründü. Sonra daldı.

Bir anda gerçekler tanımlarını değiştirdi. Karanlığın içinden, tüm çatışmalarının ve kafa karışıklıklarının, kafası o heybetli granit parçasına çarptığında çözüleceğini bir önsezi kadar net gördü. Kenara dönemeyecek kadar sert düşüyordu. Ama şimdi anlıyordu ki korkularına yenik düşmek olabilecek en kötü sonuç değildi. Mezarına çekilmek bile en kötüsü değildi. Anlamsız, çocukça bir kaza her şeyi, her şeyi yok edebilirdi.

Sonra Stave onun kolunu yakaladı, onu öyle aniden tehlikeden uzaklaştırdı ki Jeremiah, Stave onu bazaltın eğimli bir rafına oturtana kadar Stave'in kavrayışını fark etmedi. Kalp atışlarının ilk çılgınlığı yatışmaya başlayana kadar Stave'in parmaklarının sıkı acısını hissetmedi.

Sanki bir yarış kaybetmiş gibi nefes nefese kalmıştı.

"Seçilmiş oğlum," dedi Stave hiçbir şey görmemiş, hiçbir şey yapmamış bir adam gibi, "gözüme sıkıntılı görünüyorsun. Bunu söylememi yanlış anlama. Ben *Harucha'i*yim. Sessizliğinizi kınıyorum. Yoldaşlarınızın seçimlerini değiştirebilecek hiçbir şey saklamadığınızı anlıyorum. O zaman konuşmanın ne anlamı var? Yine de sen de benim gibi ölümlüsün. Ve annen Seçilmiş'in yanında, yardım istemenin ya da almanın utanç verici olmadığını öğrendim.

Bu nedenle konuşmak isterseniz dinleyeceğim."

Jeremiah sağlıklı düşünemeyecek kadar zor nefes alıyordu. Annesi konuşmasını istiyordu. Grueburn konuşmasını istiyordu. Korkunç anılarını araştırmak, *croyel* ve Despiser'in izlerini taşıyan kısımlarını ortaya çıkarmak istiyorlardı. Tabii ki reddetti. Ama artık başarısızlıktan daha kötü şeyler olduğunu biliyordu.

Aslında Linden'in seçimlerini etkileyebilecek bir şeyi gizlemişti. Anele'nin mirasının karanlık özünü anlamamıştı.

Eski Efendi ona göz kulak olacağına söz vermişti. Onu güvende tutmak için.

"Stave-" diye kalın bir sesle başladı. "Bilmiyorlar. Çok korkuyorum-" Ama devam edemedi. Kelimeler boğazında düğümlendi.

O zaman hangi amaca hizmet ediyor-? Annesi çoktan gitmişti.

Stave kayıtsızca beklerken, Jeremiah şeytanlarını tanıdık şekillerine sokmaya çalıştı.

"Korkarım bunların hepsi boşa gitti." Etrafına beceriksizce işaretler yaptı. "İhtiyacım olan bir parça var ve onu bulamıyorum. O olmadan, başka hiçbir şeyin önemi yok."

Stave bir kaşını kaldırdı. "İstediğin nedir, Seçilmiş-oğul?"

Jeremiah bir inilti yuttu. "Bir parça malakit. Yaklaşık bu büyüklükte." Yumruklarını birleştirdi. "Ve hemen hemen saf olması gerekiyor. Ama elimde sadece izler var. Bütün o sırtta muhtemelen *Elohim*'i kurtaracak kadar büyük saf malakit yoktur."

Stave onu ilgilendirmiyormuş gibi yamacı gözden geçirdi. "Belki de ilgilendirmiyordur," dedi. "Daha büyük bir dikkatle araştırana kadar emin olamayız. Ayrıca belki de yüzey derinliklerini gizliyor. Algılarınızdan emin olana kadar size eşlik edeceğim. Eğer umut yoksa, o zaman belki de enkazın içine girmemiz iyi olur.

"Elimizden gelenin en iyisini yapana kadar endişelenmek için bir neden göremiyorum" - umutsuzluğu kastetmiş olabilir - ". Ve o zaman bile, bizim yoldaşlarımız bizi atlatacak olasılıklar tasarlayabilir."

Jeremiah bir protestoyu bastırdı. "Bu işe yaramayacak" demek istedi. Hepimiz birlikte bu kadar kayayı yeterince hızlı hareket ettiremeyiz. Ama Stave'in yansıma yapmayan sakinliği itirazları reddediyor gibiydi.

Nasıl haklı olabilirdi? Yeremya'nın korkularını paylaşmıyordu.

O *Haruchai*'ydi. Linden'in yanında durmak için halkının arasındaki yerini feda etmişti. Nasıl yanılabilirdi ki?

Bir süre sonra Jeremiah isteksizce başını salladı. "Elbette. Neden olmasın? Başka ne yapabiliriz ki?"

Eski Usta'nın soğukkanlılığına güvenerek, ellerini elleri ateşle. Toprak gücü sağlık hissini keskinleştirmeye yarayabilir. Olmasa bile, yine de onu rahatlatabilirdi.

Jeremiah Chosen-son ve *Harucha*'li Stave birlikte kayalığı her açıdan incelemek gibi can sıkıcı bir göreve başladılar.

F Ya da Jeremiah, zaman bir okyanus dalgası gibi, bir andan diğerine yükselen ve alçalan, ama her zaman daha yükseğe tırmanan bir gelgit gibi amansız bir hayal kırıklığı dalgası içinde akıp gitti. Biriken beyhudelik hissi dikkatini daha karanlık yerlere çekti. Alevleri

Hiçbir şeyi değiştirmede ve onları bıraktı; kendini bir kez daha dünyanın karanlığına bıraktı. Arada sırada bir birikintiyi görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu. Malakit miktarının çok az olduğunu gördüğünde ruhu tekrar çöktü.

Ama Stave her zaman onun yanındaydı, her zaman sakindi ve Jeremiah'nın nabzından daha sabitti. Jeremiah tekrar tekrar yutkundu.

alarm verdi ve Stave'in yanında olmasından daha iyi bir sebep olmaksızın devam etti.

İhanet gibi sinsice, şafak yaklaştı; ama Yeremya hâlâ aradığını bulamadı. Güneşin doğması gereken andan bir saat önce, o ve *Haruchai* aramalarının ilk aşamasını tamamladılar. Her yere bakmışlardı. Her şeye bakmışlardı. Artık geriye kayalıkları kazmak gibi akıl almaz bir uğraştan başka bir şey kalmamıştı.

Yamacın yukarısında, Jeremiah dirseklerini dizlerine dayamış ve yüzünü ellerinin arasına saklamış bir şekilde bir granit levhanın üzerine çöktü.

Artık yorgundu, yenilgiden bitkin düşmüştü. Heyecan ya da umut gibi hissettiren her şey tükenmişti. Stave'in aramaya devam edeceğine şüphe yoktu. Jeremiah devam edemezdi.

Haruchai yakınlarda durmuş, görünürde umursamaz bir tavırla oraya buraya bakıyordu. Belki de Yeremya'nın iyileşmesini bekliyordu. Ancak birkaç dakika sonra şöyle dedi: "Bir kenara çekil. Cesaretin kırılmasın, seçilmiş oğlum. Umut hâlâ var."

Ses tonunun düzlüğü, sitemkâr görünmesine neden oldu.

Yeremya başını kaldırdı. Bir çocuk kadar mağdur bir şekilde, "Öyle değil! Her yere baktık! Ve ne olduğu umurumda değil.

Bu enkazı parçalara ayırmakla ilgili söyledikleriniz. Elbette, bu şekilde daha derine bakabiliriz. Ama sadece sekiz devimiz var ve hiç yiyecekleri yok. Açlıktan *günlerce* kayaları yollarından itmek zorunda kalacaklar. Dünyanın sonu gelecek ve bu annemin kalbini kıracak ve biz hala burada sadece kazıyor olacağız!"

Stave, Jeremiah'nın pijamalarının durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi, "Yavaşça, Seçilmiş-oğul," diye cevap verdi. "Swordmainnir'i uyandırmanın zamanı gelmedi. Kuşkusuz çağrılarınıza cevap vereceklerdir ama onları çağırmak için bir nedenimiz yok. Bir açıdan yanılıyorsunuz. Araştırmamızı onun sınırlarına kadar genişletmedik."

Jeremiah bakakaldı. Kötü bir şey haykırmak istedi ama Stave'in tavrı onu durdurdu. Ağzı ve boğazı kısa bir süre ses çıkarmadan çalıştı. Sonra boğuk bir sesle, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Seçilmiş oğul," dedi Stave tereddüt etmeden, "bakışlarını yukarıya çevirmedin."

Jeremiah hâlâ bakıyordu. Neye, yukarıya mı? Yıldızlara mı?

"Sırtı düşünün," diye açıkladı yoldaşı. "Seçilmiş'in açtığı yarayı düşünün. Sizin sezgileriniz benimkileri aşıyor ama benim görüşüme göre üstümüzde bir malakit kaynağı var."

Jeremiah sanki sokulmuş gibi ayağa fırladı ve bakışlarını kayanın düştüğü kaynağa çevirdi.

İlk başta, kör granit ve kör bazalitten başka bir şey bulamadı. Görünüşe göre yeşilin her zerresi çoktan dökülmüştü.

Ama Stave daha yukarılara bakıyor, yırtık pırtık üst kenarının yakınındaki oyuğu inceliyordu.

Orada uzun bir levha duruyordu, Linden'in patlamasına direnecek kadar ağır bir monolit. Hızlı bir bakışta taş granit ya da şisti andırıyordu. Ancak Jeremiah daha dikkatli baktığında, levhanın aslında çakmaktaşıdan sert şaftlarla desteklenen magmatik kaya ve daha gözenekli kumtaşının kusurlu bir karışımı olduğunu gördü.

Ve monolitin içinde işaretler vardı- "Gerçekten mi?" diye nefes aldı. "Emin misin?"

Bu onun mihenk taşı mıydı? Tam olarak tapınağının ihtiyacı olan şey mi?

Eğer öyleyse, erişilemezdi. Tamamen ulaşılmaz. Belki Linden asasını kullanıp levhanın bir şekilde devrilmesine neden olabilirdi. Oğlu yapamazdı.

Yeterince halatla.

Devlerin halatı yoktu.

Kaşlarını çatan Jeremiah parmakları ağrıyana kadar yumruklarını sıkı. "Söyleyemem. Çok uzakta." Sonra hayal kırıklığının geceye yayılmaması için parmak eklemlerini kalçalarına vurdu. Monolit sanki onunla alay ediyormuş gibi eğiliyordu; ona meydan okuyordu

yıkılacağına inanıyordu. "Ama yeterli olsa bile, işe yaramaz. Ona ulaşamayız."

"Seçilmiş-oğul." Stave'in ses tonu artık açıkça bir azarlamaydı. Jeremiah'ya, kırılan fırtınanın çekiştirmeleri ona dokunmamış gibi baktı. "Aceleyle hüküm veriyorsun. Bu yüzden de yanlış yargılıyorsun. Linden Avery'nin bakımında bu kadar ilerlediniz ve umutsuzluğun kötü öğütler verdiğini öğrenemediniz mi? Eğer ihtiyaç duyduğun taş

Kavramak, geri çekilmek. Kayalığın dibine çekilin. Bu gerçeği, yalnız olmadığınızı kabul edin."

Jeremiah ağzını açtı, sonra kapattı. İçinden bir ses hırladı: "Ne yapacaksın? Oraya mı uçacaksın? Sana meydan okuyorum. Ama bu tepki bastırmaya çalıştığı anılardan kaynaklanıyordu. Onları gömmek için seve seve tepeyi yıkabilirdi. Ve Stave, Jeremiah'nın kuşku dolu bakışlarından etkilenmedi. Geri çekil. Kendisiyle savaşıyor Jeremiah, Stave'in sert bakışlarının baskısı altında geriye doğru hareket etti. Geri çekilin.

Anne! Anne! Neredesin? Neler oluyor bilmiyorum.

Neyden kaçırıyorsun?

Hiçbir şeyden emin olamayan bir genç kadar garip olan Jeremiah, elinden geldiğince hızlı bir şekilde enkazdan aşağı indi.

Çıplak toprağa ulaştığında yukarı doğru baktı. Bir an için Stave'i bulamadı. Ama sonra bir hareket iması dikkatini çekti. Gözlerini kısarak baktığında, yıldız ışığının dokunmadığı, yoğunlaşmış bir gece yarısı parçasına benzeyen sert bir şekil gördü.

Stave çoktan kayalığın tepesinin ötesine tırmanmıştı. Şimdi sırtın ön tarafına doğru sarkmış, parmaklarıyla arıyor ve

Linden ve Earthpower tarafından açılan muazzam çukura doğru kendini kaldırmasını sağlayacak tutamaklar arıyordu.

Sürünüyor olmalıydı: neredeyse hiç hareket etmiyor gibiydi. Jeremiah çatlakları ve jantları nasıl olup da hâlâ kendisini taşıyacak kadar sağlam bulduğunu anlayamıyordu. Yine de Stave hareket etti. Ani sarsıntılar bir tutamağın ya da bir tutamağın başarısız olduğu izlenimini veriyordu. Bir yandan diğer yana sallanıyor, bir eliyle, belki de bir parmağıyla asılı duruyor gibiydi. Halüsinasyon olup olmadığı belli olmayan enkaz parçaları etrafa saçıldı. Ama düşmedi.

O *Harucha*'ydi, Westron Dağları'nın sarp kayalıkları, uçurumları ve sert rüzgârları için doğmuştu.

Oyuğu ele geçirirse, en azından bir süreliğine daha kolay tırmanabilecekti. Alt yüzeyi dikey değildi. O zaman Monolith'in yarısına kadar.

Monolit'in kendisi onun boyunun üç katıydı ve çok daha ağırdı. Bir Dev için anıt görevi görebilirdi. Sadece taş atarak onu yerinden oynatması mümkün değildi. Tek seçeneği daha yükseğe tırmanmaktı.

Ama oyuğun arkasına doğru tırmanış dikleşecekti. O zaman üstündeki zarar görmüş taş dışa doğru eğilirdi. Ulaşmaya çalıştığı levha, burnu andıran kaba bir çıkıntının üzerinde duruyordu. Bu oluşum tehlikeleri çoğaltıyordu. Altına tırmanmak zorunda kalacak, havada tehlikeli bir şekilde asılı kalacaktı-

Jeremiah Swordmainnir'lerden birinin kendisine doğru geldiğini duydu ama Stave'i temsil eden karanlığın küçük çırpınışlarından gözlerini alamadı. Sanki kendi geriliminin eski Üstadı koruyabileceğine inanıyormuş gibi tekrar tekrar nefesini tuttu. Bütün gece bu noktaya gelmişti: Stave'in çabalarının zar zor algılanabilen küçük artışları.

Rime Coldspray rüzgârlara bürünmüş bir halde gecenin içinden yükselerek Jeremiah'nın yanında durdu. Demir El zırhını ve kılıcını geride bırakmıştı ama sanki hâlâ onları taşıyormuş gibi hareket ediyordu ve omuzlarında başka bir Dev oturuyordu. Uyuduğu her halinden belliydi. Ama dinlenmekten daha fazlasına ihtiyacı vardı. Beslenmeye ihtiyacı vardı. Hepsinden önemlisi, rahatlamaya ihtiyacı vardı. O ve yoldaşları, Toprak'a ilk yaklaştıklarından beri mücadele ve çekişme dışında pek bir şey bilmiyorlardı.

Kısa bir süre Jeremiah'ya baktı. Sonra bakışlarını tepeye ve Stave'e doğru kaldırdı.

Neredeyse kovuğa ulaşmıştı. Ellerindeki tutamaklar kırıldı; ama o parçaları fırlatıp attı ve daha iyi tutamaklar aradı. Jeremiah ara sıra kayaların yamaca çarparken çıkardığı şangırtıları duyuyordu. Diğer zamanlarda ise rüzgârlar sesleri uzaklaştırıyor ve Stave sıkılmış bir nefes gibi dolu, doğaüstü bir sessizlik içinde tırmanıyor gibiydi.

"Taş ve Deniz," diye mırıldandı Coldspray. "Eğer bu cisimleşmiş bir delilik değilse, anlayamadığım bir amaca hizmet ediyor demektir."

Jeremiah işaret etti. "Şu levhaya ulaşmaya çalışıyor. İhtiyacım olan malakit orada. Ama oraya ulaşabileceğini bile sanmıyorum. Onu kırıp çıkaramaz."

"Ah." Demir El bir iç çekti. "Şimdi anlıyorum. Malakitın kendisi benim gözümde belirsiz. Ama içinde gizlendiği taşı düşünün." Ağır kaşlarının altından sertçe baktı. "Eğer mesafe ve karanlık beni yanıltmıyorsa, taş biraz ayrı duruyor. Bir yarık ya da kusur onu sırttan ayırmış."

"Stave Rockbrother onu yerinden oynatmaya çalışacak." Jeremiah Stave'in bunu yapabileceğine inanmıyordu.

Coldspray sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi ekledi: "Düştüğünde o da düşecek. O zaman yok olmalı. *Haruchai* olmasına rağmen, eti demir değil. Kemikleri de öyle. O yükseklikten gelen bir darbeye dayanamazlar."

Jeremiah'nın göğsündeki baskı artarken, Stave'in boyun eğmeyen şekli oyuktan geçti. Orada ayağa kalktı ve rüzgârın darbelerine karşı kendini güvene alarak durakladı. Birkaç dakika boyunca

önündeki meydan okumayı inceliyor gibi görünüyordu. Sonra Jeremiah eski Efendi'nin bir kolunu salladığını gördü: Jeremiah'ın irkilmesine neden olacak kadar inandırıcı olmayan bir güvence jesti.

Bu imkansızdı. Her şey imkânsızdı. Stave'in yaptığı zaten delilikti ve önünde daha da kötüsü vardı. O düştüğünde, o da düşecekti. Jeremiah o kadar ilerisini düşünmemişti.

O zaman yok olmalı.

Jeremiah aniden Rime Coldspray'e doğru döndü ve koluna yapıştı. "Bir şeyler yap," diye nefes nefese bağırdı. "O Stave. O ölürse annem beni asla affetmez." Çünkü bir Dev'e yalvarıyordu,

Demir El

doğruyu söylemeye çalıştı. "Kendimi asla affetmeyeceğim."

Coldspray başını çevirmeden cevap verdi, "Bu seçimi yapmak sana düşmezdi, genç Jeremiah. Stave Rockbrother'a aitti. Onun olarak kalacak. Bunu yapmayı seçtiği için bedelini ödeyecek.

"Şu anda tehlikesi azalmış durumda. Daha sonra aşırı hale gelecektir. Kovuğun içine düşerse, ona yardım etmek için hiçbir şey yapamayız. Onu korumak için becerisine ve çevikliğine güvenmeliyiz.

"Amacına ulaşması ise başka bir meseledir."

Hâlâ Stave'in temkinli yükselişini izlerken seslendi, "Ho, Swordmainnir! Kendinize iyi bakın! Stave Rockbrother'ın cesaretine tanık olmak isteyeceksiniz. Ve onun size ihtiyacı olacak!"

İlk başta yanıt gelmedi.

"Frostheart Grueburn!" diye bağırdı Demir El. "Geç doğum!" Sesi Jeremiah'nın hissettiğinden daha rahattı; kendinden çok daha emindi. "Cabledarm! Onyx Stonemage! Duyun beni! Duy ve gel!"

Bir süre sonra kısık bir ses cevap verdi: "Sizi duyuyoruz." Grueburn. "Yıldızlar bile sizi duyuyor."

Daha fazlasını söylediğinde ise rüzgârlar kelimeleri alıp götürdü.

Bir süre için Stave daha rahat hareket etti. Ama çok geçmeden yaranın daha dik girintilerine, taşın daha fazla çatlağa sahip olduğu yerlere ulaştı. Ağırlığını vermeden önce her bir tutamağı, ayakları için her bir desteği, her bir küçük çıkıntıyı, çatlağı ve çıkıntıyı test ederek daha önceki özenini sürdürmek zorunda kaldı.

Esneyen Giants, Jeremiah ve Coldspray'e yaklaştı. Jeremiah onlara bakmadan tanıdı. Sadece Stormpast Galesend ve Halewhole Blunfist geride kalmıştı - ya da hâlâ uyuyorlardı.

Stave oyuğun arkasına doğru sürünerek ilerleyip monoliti destekleyen granit çıkıntıya doğru sürünmeye başlarken, ayaklarını sabitleyecek bir yer bulana kadar sık sık sadece elleriyle asılı kalırken, Coldspray onun niyetini yoldaşlarına açıkladı. Sonra da şöyle dedi: "O Stave Rockbrother, eski *Haruchai* gibi yetenekli ve *yigıt*. Başarısız olmayacaktır."

"Başarılı olduğunda," diye mırıldandı Grueburn, "düşecek.

Düşmek zorunda." "Ve yok olacak," diye ekledi Stonemage acımasızca.

"Bu nedenle," diye sözlerini tamamladı Demir El, "müdahale etmeliyiz." Sorunu düşünen yoldaşları başlarını salladı.

Jeremiah sormak istedi: *Nası/* müdahale edeceksin? Ama Grueburn, Latebirth, Stonemage ve Cabledarm çoktan uzaklaşmışlardı. Görünüşe göre Coldspray'in talimatlarına ihtiyaçları yoktu. Kayalıklara tırmanmaya başladıklarında ayrıldılar. Grueburn ve Latebirth bir tarafta, Diğer tarafta Cabledarm ve Stonemage, sırtın ön tarafına doğru ilerlediler.

Yeremya ilk başta onların aklından ne geçtiğini anlayamadı. Sonra anladı. Devrildiğinde levhanın izleyeceği muhtemel yolu paranteze almayı amaçlıyorlardı. Belli ki kendilerini o yolun iki yanında konumlandırmak istiyorlardı. Çarpılmaktan kaçınabilirlerse, Stave'i yakalama şansları olabilirdi.

Önce o düşmezse. Monoliti yerinden oynatmayı başarırca. Gevşeyen kayalar kimseye çarpmasaydı. Devlerden sadece biri onun düşüşünü engelleyecek kadar hızlı olsaydı. Eğer kollarındaki darbe onu pürüzlü molozlar kadar kesin bir şekilde öldürmediyse. Eğer onu kırmaz ya da öldürmezse-

Jeremiah yine nefesini tutuyordu. Stave'in kollarının çırpındığını gördüğünü sandı. Yerinden oynayan enkaz yağmur gibi çukurun içine sığırdı.

Ama Stave'in belli belirsiz şekli hâlâ kayaya tutunuyordu. Her seferinde bir tutamak, yukarı doğru hafifledi.

Cirrus Kindwind, Ironhand'in yanından ayrılıp kayalıklara doğru biraz ilerledi. Özellikle yüksek bir kayanın tepesine tırmandığında durup yamacı inceledi. Sonra sesini yükselterek bağırdı.

"Grueburn! Latebirth! Yönünüzü değiştirin!" Kollarını sallayarak yoldaşlarını sola yönlendirdi. "Vurulacaksınız!"

İki kadın Kindwind'in selamına cevap vermedi; ama onu duymuş olmalıydılar. Rotalarını değiştirdiler.

Ne yazık ki artık kayalığın omurgasına tırmanamıyorlardı. Bunun yerine yamacın kenarı boyunca ilerlemek zorunda kaldılar. Eğer Stave enkazın tepesine doğru inerse, yukarı doğru koşmadan ona ulaşamayacaklardı ve çok yorgundular.

Stave hâlâ fark edilmeyen adımlarla ilerliyordu. Hâlâ hareket ettiğini sadece düzensiz taş sıçramaları ve rüzgârla savrulan toprak parçaları gösteriyordu. Ama hareket *ediyordu*. Her seferinde bir eli, ayağı, parmağı ya da ayak parmağıyla levhayı destekleyen soğanlı kayaya yaklaştı.

Jeremiah mesafeyi tahmin etmeye cesaret edemiyordu. İstemsizce Stave'in parmaklarının kanadığını, kaslarının titrediğini hayal etti.

Rime Coldspray Jeremiah'nın omzuna nazik bir el koydu. "Onun *Haruchai* olduğunu unutma," diye mırıldandı. "Şimdiye kadar mucizeler yarattı. Belki de korkularımızı bir kez daha aşacaktır."

"Ama her halükarda başı dertte." Stave levhayı kaydırmayı başaramazsa, bir daha asla aşağı inemeyecekti. "Yapabilirler mi?"- Jeremiah

Grueburn ve Latebirth, Stonemage ve Cabledarm anlamına geliyordu. -"Onu gerçekten yakalayacak mısın?"

"Biz Devleriz." Demir El'in cevabı rüzgârdan daha yumuşaktı. "Sık sık sınandık. Çoğu zaman galip geldik."

Bir süre için Stave ortadan kaybolmuş gibiydi. Çıkıntının şekli tarafından gizlenmiş, taştan ayırt edilemez hale gelmişti.

Jeremiah telaşla, "Nerede o? Ne oldu?" "Daha yakından bakın," diye öğüt verdi Coldspray. "Göreceksiniz ki bir süreliğine güvende. Bir kolunu monolit ile uçurum arasındaki yarığa sıkıştırmış. Bu şekilde güvende olduğu sürece tehlikesi azalır. Şimdi taşın belirsiz dengesi en büyük tehdit. Aniden devrilirse, onu hazırlıksız yakalarsa-"

iç çekmesine izin verdi. "Bu durumda, kaderini etkileme fırsatları çok az olacaktır. Taşı yerinden oynatmak için tüm gücünü harcaması onun için çok daha iyi olur. O zaman çabaları onu dışarıya, uçurumdan ve yıkımdan uzağa taşıyacaktır."

O konuşurken Jeremiah, Stave'in daha fazla moloz gibi düştüğü bir görüntü yakaladı. Kontrolden çıkmış bir şekilde dönüyordu. Tanınmayacak hale gelene kadar defalarca sırtın kenarına çarptı.

Eski Efendi kendi seçimlerini yapmıştı ama Jeremiah onlara ilham vermişti. Stave'i güvende tutmak için duyduğu beyhude arzusuyla tüm vücudu ağrıyordu.

Elini hâlâ Jeremiah'nın omzuna koyan Rime Coldspray sözlerine şöyle devam etti: "Şu an için beni asıl endişelendiren şey

ve yarığın derinliği." Sesi kasıtlı olarak rahat çıkıyordu. "Bu mesafeden bunu ölçemem. Eğer taş uçurumdan kurtulmazsa, düşmesi pek olası değil. Ve eğer yarık Stave'in kolundan fazlasını almayacaksa, kaldıraç gücü yetersiz olacaktır. O zaman ihtiyaç duyacağı kas kütlesi bir Dev'i bile aşabilir.

"Hayır, kollarını ve göğsünü, hatta tüm vücudunu yarıktan içeri sokmayı başaracağını ummalıyız. Bizim için olduğu gibi onun için de en elverişli durum bu olacaktır."

Yeremya'nın dikkatini pratik ayrıntılara odaklayarak onu yatıştırmaya çalışıyor olabilir.

Bir dereceye kadar başarmıştı. Sanki istemsizce, Stave'in levhanın arkasına sıkıştığını hayal ederken buldu kendini; Stave monoliti kaydırmak için zorlanıyordu. Stave böyle şeyler yaparken - eğer yaptıysa- düşmeyecekti.

Rüzgâr Jeremiah'in gözlerini yaktı. Pijamaları paramparça bir şekilde etrafında uçuştı. Yaklaşan Stormpast Galesend ve Halewhole Bluntfist'i görmezden geldi. Onun yerine Grueburn ve Latebirth'ü, Stonemage ve Cabledarm'ı izledi. Stave'i bekleyecekleri yere varmışlardı. Şimdi gecenin içinde hareketsiz duruyorlardı. Kayalığın hemen altında değillerdi ama enkazın ya da kayalığın yamaca çarpması halinde kayalığın kendisinin çarpabileceği kadar yakındaydılar. Yine de Jeremiah uçurumdan ve birbirlerinden çok uzakta olduklarını düşünüyordu. Stave'i kurtarmak için dua edebileceklerine inanamıyordu.

Jeremiah ile birlikte üç Swordmainnir monoliti ve alınlığını inceledi. Cirrus Kindwind de kayasından aynı şeyi yaptı. Rüzgârlar her yöne öfkeyle savruluyor, hakaretlere çok öfkeleniyorlardı. cevaplanmaya uzak.

Kindwind hiç uyarmadan bağırdı, "Ware, Frostheart Grueburn! Taş size doğru kayıyor!"

Stave tek kolunu kullanabilseydi bu yönde ilerleyebilirdi. Ya da belki de Grueburn'ün pozisyonunun üzerindeki çıkıntının kenarı daha zayıftı.

Yeremya yüreğindeki çalkantılar arasında Grueburn'ün, "Gördüm," diye cevap verdiğini duydu.

Geri adım atmadı. Latebirth de öyle.

Onyx Stonemage ve Cabledarm ileri atılmak için kendilerini hazırladılar.

Coldspray nefesinin altında mırıldandı, "Hızlı olun yoldaşlar. Dikkatli ve uyanık olmalısınız ama her şeyden önce hızlı olmalısınız. Herhangi bir can kaybına tahammül edemeyiz."

"Ya da herhangi bir yaralanma," diye mırıldandı Galesend, "bizim gibi yıpranmış ve zayıflamış."

Jeremiah kalçalarındaki morlukları dövdü ve görmeye çalıştı.

Orada. Stave'i gözden kaybetmişti. *Haruchai* yarığa doğru ilerlemişti; ya da çıkıntının şekli onun varlığını maskeleymişti. Ama monolit hareket etmişti: Jeremiah bundan emindi.

Bir daha hareket etmedi.

Sonra hareket etti.

İlk başta, kendisini rahatsız eden gücü ezmek istercesine uçuşuma doğru eğilmiş gibi görünüyordu. Kalp atışları kadar uzun, çığlıklar kadar acil anlar boyunca yerinde asılı kaldı ve tabanından kayalar saçıldı.

Buzul patlaması gibi ani bir hareketle, levha kayarak uzaklaştı.

Dökülmüş bir yaprak gibi sessiz, bir ucu sırtın ön tarafına çarpana kadar karanlığın içinde sürükleniyor gibiydi. Anında parçalandı, yarım düzine parça haline geldi. Çarpışmanın etkisiyle geri döndüler,

Bekleyen Swordmainnir'e doğru bir yaylım ateşi gibi düşüyor.

Grueburn, Latebirth, Cabledarm ve Stonemage tehlikedeydi; ancak Grueburn ve Latebirth'e yönelik tehdit daha büyüktü.

"O senin, Cabledarm!" Grueburn bağırdı. Jeremiah önce onu, sonra da Latebirth'ü kayalığın sivri yamacından aşağı atlarken gördü.

Granit gök gürültüsü patladı. Ağır parçalar iki kadının durduğu moloz yığınınına çarptı.

Aynı anda, Cabledarm kendisini öldürebilecek bir parçadan kurtuldu. Yukarı doğru yükseldi. Onyx Stonemage sarsılmadan kendini destekledi; olduğu yerde kaldı.

Üstlerinde, Stave de uçuşuma çarptı. Ama düşerken ayaklarıyla vuracak şekilde döndü. Bir şekilde bacaklarını esnetip sıçrayacak kadar uzun süre kendini sabit tuttu. Büyük gücü, düşüşünü dışa doğru bir sıçramaya dönüştürdü.

Kollarını kanat gibi açarak kendini rüzgârın çılgın uğultusuna bıraktı.

Aşağı indiğinde Cabledarm oradaydı.

Yayvan duruşuna rağmen çok sert düşüyor, bir levha parçası gibi dalıyordu. Bir Dev bile onu güvenle yakalayamazdı. Ağırlığı ve momentumu Cabledarm'ın olduğu kadar kendisinin de kemiklerini paramparça edecekti.

Ama onu yakalamaya çalışmadı. Başka niyetleri vardı. Adamın inişinin hızlı anları boyunca alçaktan çömeldi. Sonra onu karşılamak için sıçradı, bunu yaparken eğildi; zaten kendini geriye doğru atıyordu.

Kocaman elleri adamın kalçalarını buldu. Kolları çarpışmayı engellemek için büküldü. Sonra onu muazzam bir şekilde kaldırdı.

Adamın ve kadının gücü onu çaresizce yamaçtan aşağı savurdu. Sırtın bir parçası gibi yuvarlandı.

Ama onun düşüşünü yeniden yönlendirmişti. Tekrar yükseliyordu. Onyx Stonemage'a doğru-

-Onu iki kolundan yakaladı.

Cabledarm gibi, onu tutmaya çalışmadı. Bunun yerine onu bir kavis çizerek savurdu ve serbest bıraktı, böylece onu kayalığın ötesindeki açık araziye doğru fırlatıyor gibi görünüyordu.

Ayaklarının üzerine düştü; son momentumunu dağıtmak için daldı ve yuvarlandı. Sonra yoğun alacakaranlıkta dik durmak için ayağa kalktı.

Jeremiah, *Haruchai* durmadan önce koşmaya başladı.

Monolit kırılmıştı. Malakit yükü paramparça olmuş, işe yaramaz hale gelmiş olabilir. Her şey boşa gitmiş olabilir. Linden'in kaosun içine yaptığı yolculuk bile-

Ama Jeremiah tek umudunun sonucunu öğrenmek için koşmuyordu. Stave ve Cabledarm'ın iyi olup olmadığını öğrenmek için kalbi yerinden çıkacakmış gibi koşuyordu.

Doğuda, donuk bir şafak vakti güneşsiz üçüncü günün habercisiydi.

9.

Yoksul Bir Tapınak

Şirket Stave ve Cabledarm'ın etrafında toplandı. Jeremiah gevezelik etme dürtüsünü bastırdı. Buna inanamıyorum! Bu inanılmazdı! Sen iyi misin? Ama güçlkle Her durumda konuşurdu. Sanki akıl almaz bir mesafe koşmuş ve mucizelere tanık olmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Stave'in kolları ve ayakları çiziklerle doluydu. Avuç içleri ve parmakları, ayak parmakları, ayak tabanları: hepsinden kan sızıyordu. Ama bu yaralar önemsizdi. Cabledarm'ın silahıyla çarpışmasının etkileri eller başka bir meseleydi. Bütün vücudu kırbaç yemiş gibi vurmuş ve geri tepmişti. Şimdi her eklemi yırtılmış görünüyordu; her kası. İç organları sanki sopayla dövülmüş gibi zonkluyordu. Ağzının kenarlarında kan toplanmıştı: dilini ısırmıştı. *Haruchai* metanetine rağmen titriyordu.

Ayağa kalktı ama konuşamıyor gibiydi. Kör olmuş bir adam gibi hiçbir şeye bakmıyordu. Arkadaşlarının varlığını hissettiyse bile, buna tepki vermedi.

Rime Coldspray acımasız bir an için onu inceledi. Sonra Cirrus Kindwind'i bir su tulumu getirmesi için gönderdi. Ona sunacak başka bir şeyi yoktu.

Cabledarm'ın yaraları daha belirgindi. Daha kötü görünüyorlardı. Stave'i Stonemage'a fırlatarak, kendini molozların ham kenarlarından ve dişli kıymıklarından aşağı atmıştı. Stave gibi, o da yokuşun ötesinde yeniden ayağa kalktı. Onun aksine, kambur duruyordu.

Acı içinde sol kolunu göğsüne bastırdı. Dudaklarından köpük gibi devasa küfürler dökülüyordu. En az ikisi kemiği açığa çıkaracak kadar derin olan yarım düzine yaradan kan akıyordu.

Omuzundan ayak bileğine kadar her yerinde çürükler vardı. Ama en kötü yarası sol omzundaydı.

Stave'in düşüşünün şiddeti kolunu yuvasından çıkarmıştı. O kadar kötü bir şekilde yerinden çıkmıştı ki Jeremiah ona bakmaya bile zor dayanıyordu.

"Sadece sen, Cabledarm," diye mırıldandı Demir El dişlerinin arasından. "Böyle bir kurtarmadan ancak sen bu kadar zarar görmüş olarak çıkabilirsin."

"Bu benim hediyem," diye homurdandı Cabledarm. Sonra bir küfür savurdu. "Taş ve Deniz! Ben bir Dev değil miyim? Ve kendimi Swordmainir'in en kudretlisi olarak övmedim mi? Sadece düşerek nasıl bu kadar alçaldım?"

"Anneme ihtiyacımız var," diye mutsuzca nefes aldı Jeremiah. "Ona yardım edemeyiz."

Stave de bayılacak gibi görünüyor."

Ama Giants karşılık vermedi. Cabledarm'ın çıkığı en azından nasıl tedavi edileceğini bildikleri bir yaraydı. Coldspray'in başını sallamasıyla, Halewhole Bluntfist Cabledarm'ın arkasında durmak için hareket etti. Bir kolunu Cabledarm'ın boynuna yakın sol omzuna, diğerini de sağ kolunun altındaki göğsüne koyan Bluntfist, Cabledarm'ı yoldaşından bir inilti koparacak kadar sıkıca kavradı. Coldspray bir an bile düşünmeden Cabledarm'ın hasarlı uzvunu kavradı ve kasılarak büktü.

Kolun yerine kayarken çıkardığı ses Jeremiah'nın midesine bir yumruk gibi indi.

Cabledarm kükredi. Kısa bir süre bilincini kaybediyormuş gibi yalpaladı. Ama Bluntfist baygınlığı geçene kadar onu tuttu ve tekrar küfretmeye başladı.

Yüzünü buruşturan Cabledarm sol elinin parmaklarını oynattı, yumruk atmayı başardı. Küfür etmeyi bitirdiğinde mırıldandı, "Çok fazla ve boş, Ironhand. Beni engelleyecek ama iyileşecek. Sadece birkaç kiramı ödeyin, ben de kendimi kutsanmış sayayım. Stave Rockbrother yaşıyor" -çevresine hızla baktı- "değil mi?" Yoldaşlarının gözlerindeki cevabı görünce sözlerini şöyle bitirdi: "O halde kendimi kutsanmış olarak adlandıracağım."

"Ancak şimdilik," diye buyurdu Demir El, "kendini koruyacaksın Cabledarm. Cirrus Kindwind su getirdi. Sen içip dinlenirken, biz de yaraların için bağlar hazırlayacağız. Senin hakkında anlatacağımız hikâyeleri hak ettin. Şimdi biz de senin anlatacaklarını kazanmaya çalışacağız."

"Evet," diye onayladı Cabledarm: bir inilti daha. Bluntfist'in yardımıyla kendini toprağa bıraktı. Orada, Bluntfist'in kanamayı durdurmaya çalışabilmesi için bir bacağını uzattı.

Jeremiah onun yaralarını çok net görüyordu: kanının ve acısının yoğun nabızı onu hasta hissettiriyordu. Bazı şeyler hakkında çok fazla şey biliyordu. Bu konuda çok az şey biliyordu. Buna çok kolay inanabilirdi.

Cabledarm kan kaybından ölecekti. Stave içeride ölüyordu.

Neyse ki Kindwind kısa süre sonra birkaç su tulumuyla döndü. İkisini Bluntfist'e fırlattı. Üçüncüsünü doğrudan Stave'e götürdü.

Cabledarm'ın parçalanmış etini görmekten kaçan Jeremiah, Kindwind'e katıldı.

Stave onların varlığına tepki vermedi. Ayakta kaldı; sanki tüm dünyası Kayıp Derinlik'in uçurumuna dönüşmüş gibi hiçbir şeye bakmamaya devam etti. İçinden ateş dalgaları gibi titremeler geçti. Elleri titriyordu. Dudakları bile titredi.

Jeremiah ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Stave onu koruyacağına söz vermişti. Sonuç bu oldu.

Cirrus Kindwind kaşlarını çatarak elini Stave'in omzuna koydu. "Yalnız değilsin, Taş Kardeş," diye ona güvence verdi. "Dinlenmeye ihtiyacın var. Çok şey kesin. Ama önce içmelisin. Bedenin çok hırpalandı. Tazelenmeye ihtiyacı var. Gördün mü?" Su tulumunun boynunu çözdü ve adamın önünde tuttu. "İşte su."

Stave hareket etmedi. Onu duyuyor gibi görünmüyordu. Ama kadın su tulumunun dudağıyla ağzına dokunduğunda, kollarını kaldırıp tulumu ondan aldı. Titreyerek içti.

Jeremiah daha önce hiçbir *Harucha*'nin tek elindeki bardaktan yudumlamaktan fazlasını yaptığını görmemişti. Stave şimdi sanki kendisinininkinden daha fazla hayat buna bağıymış gibi uzun yudumlar aldı; su tasının yarısını boşaltana kadar içti. Sonra yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, topuklarının üzerine oturmak için arkasına yaslandı. Su tulumunu yere koydu. Ellerini, avuç içleri yukarı bakacak şekilde uyluklarının üzerine koydu. Başını sallıyor gibiydi.

Bundan sonra, yeni günün alacakaranlığında gözlerini kırpmadan bakmaya devam etti.

Jeremiah'a kendisine eşlik etmesini işaret eden Kindwind uzaklaştı. Birkaç adım geri çekildiklerinde, "Halkının bu şekilde kendini toparlayacağına güvenmeliyiz, Seçilmiş-oğul. Görünüşe göre ruhu içe dönmüş. Ama bu başarıları gösteren bir adamın kısa sürede iyileşip aramıza dönmesi gerektiğine inanıyorum."

Jeremiah boğazındaki kuruluğa rağmen yutkundu. "Umarım öyledir. O bunu hak etmiyor."

"Ah, hak etmek," diye iç geçirdi Kindwind. "Hak edilmiş ve hak edilmemiş kavramı bir fantezidir. Hem yaşamı hem de ölümü bilerek, eylemlerimize bir değer ve anlam yüklemeye ve böylece geçicilik korkumuzu rahatlatmaya çalışırız. Hayatlarımızın devam etmeyi hak ettiğini hayal etmeyi seçeriz. Belki de tüm varlıklar benzer bir hayali paylaşıyordur. Belki de kendi tarzında duyarlı olan Dünya'nın kendisi de bunu paylaşıyordur. Yine de bu bir hayaldir. Daha geniş bir bakış bizi bu şekilde görmez. Yıldızlar bakmaz. Belki de Yaratıcı görmez. Daha büyük gerçek yalnızca her şeyin sona erdiğidir. Bu ölçüye göre, hayallerimiz tozdan ayırt edilemez."

"Bu nedenle devler masalları sever. Geçmişteki eylemlerimizi, arzularımızı ve keşiflerimizi yinelememiz, ölümlü yaşamın arzulanabileceği tek kalıcılık biçimini sağlar. Böyle bir kalıcılığın bir kimera olması, onun teselli etme gücünü azaltmaz. Neşe duyan kulaklardadır."

Onun bu iddiası Jeremiah'yı ürküttü. Temellerini sorguluyor gibiydi. Gözlerini kapatırsa, Stave'in düşüşünün en uç noktasını hâlâ görebiliyordu. Cabledarm'ın kanamasının sert zonklaması ve omzunun acısı duyularına haykırıyordu. Garip bir şekilde Kindwind'in son su tulumuna uzandı. Onu bıraktığında Sanki susuzluğu -duyduğu dehşet- ahlaki bir sarsıntının gücüne sahipmiş gibi içti.

"Yani Stave'in yaptığının değersiz olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye itiraz etti ya da yalvardı. Cabledarm'ın yaptıkları değersiz mi? Hepsi toz mu?"

"Evet," diye onayladı Cirrus Kindwind, "eğer hikâyeyi bu şekilde dinlemeyi tercih ediyorsanız." Ses tonu yumuşaktı. "Kendi adıma, çabayı ve niyeti onurlandıracağım. Bunu yapmak beni rahatlatacak."

Jeremiah bağırmak istedi. Bunun yerine, "*Kroyel* gibi konuşuyorsun," diye homurdandı. Duyan kulaklarda sevinç var mıydı? O zaman acı ve dehşet de öyleydi. Umutsuzluk da öyle. "Bana sürekli annemin yaptığı her şeyin işe yaramaz olduğunu söylüyordu. Hiçbir şeyin önemi yok. Hepsi toz. Bu yüzden Lord Foul gülüyor -ve Roger- ve o Kuzgunlar. Sana katılıyorlar. Sonunda istediklerini elde eden sadece onlar oluyor."

Kindwind ona sertçe baktı. Bir bıçak darbesi gibi, "O zaman beni dinle, Seçilmiş-oğul. Beni iyi dinle. Burada Kavramanız gereken bir başka gerçek daha var.

"Ölümlü hayatlar taş değildir. Onlar deniz değil. Çünkü Geçiciliğin kendisini kalıcılık standartlarına göre yargılaması ahmaklıktır. Ya da küstahlıktır. Yaşam sadece ne ise odur, ne eksik ne de fazladır. Daha fazla olmadığı için daha az olduğunu düşünmek Despiser'in öğütlerine kulak vermektir.

"Kendimizde değer bulabilmek için yapmamız gerekeni yaparız. Acıya, kayba ya da ölüme son vereceğimizi boşuna umut etmeyiz."

Başarısızlık, olduğunuz *bir şey değildir. Bu yaptığınız bir şey.* Jeremiah, hiçbir uyarıda bulunmadan, başarısızlığını paylaşmak için can attığını fark etti.

Kindwind'in ve Linden'in inançları. Belki de monolit hiçbir zaman yeterince malakit içermemişti. Belki de tortu parçalanmıştı. Belki de Stave ve hatta Cabledarm ölecekti. Belki de annem asla geri gelmeyecekti. Belki de tek gerçek beyhudelikti. Yine de Jeremiah bununla yaşamamanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Kendi kendine, "O kadar kolay değil," diye mırıldandı. Cirrus Kindwind hiç ele geçirilmemişti.

Kızın yanıtı homurdanmak oldu. "Bize kolaylık vaat edilmedi. Hayatın amacı -eğer bir amacı olduğu söylenebilirse- kolaylık değildir. Seçim yapmak ve bu seçime göre hareket etmektir. Bu görevde, sonuçlarla ölçülmeyiz. Sadece cesaret, çaba ve kararlılıkla ölçülürüz."

Jeremiah ısrar etmek istedi, bu o kadar kolay değil. O kadar kolay *değil*. Ama kelimeler ağızında kaldı. Kindwind çoktan arkasını dönmüştü. Cabledarm'ın etrafındaki devlerden birkaçı da dönmüştü. Kayalığın omurgasına bakıyorlardı.

Frostheart Grueburn ve Latebirth'de. Jeremiah onları gördüğünde, tepeyi aşp aşağı inmeye başladılar. Aralarında büyük bir taş yığını taşıyorlardı.

Monolitın bir parçasına benziyordu. Belirgin malakit izleri tespit etti.

Dikişler veya damarlar değil, narin damlalar. Konsantre bir damar. Bir anda diğer her şeyi unuttu. Kindwind'i terk ederek yamaçta koşmaya başladı.

Bu levhanın bir parçasıydı: öyle olmalıydı. Ve mineral yatağı hâlâ bozulmamıştı.

O mühürlü yeşil topak ne kadar büyüktü?

İki dev onu karşılamak için biraz yol aldılar. Sonra yüklerini bırakıp sırtlarını dikleştirdiler, kollarını gevşettiler. Onlara ulaşmadan önce duygularını hissetti.

Kasvete rağmen, haklı çıkmanın ışığıyla parlıyorlardı.

Grueburn yoldaşlarına seslenerek, "Şansımıza," dedi, "Stave Rockbrother'ın savurganlığının nesnesi, bir miktar kumtaşı. Çarpınca, daha az dayanıklı dikişlerinden kırıldı. Kalbindeki malakit korunmuş."

Jeremiah'ın kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Ellerini Dünya Gücüyle doldurarak kayanın yüzeyine yapıştırdı; tüm duyularıyla içeriği araştırdı.

Sonra geri döndü ve bakışlarını yamaçtan aşağı, Stave'e doğru fırlattı.

"Başardın! Stave, *başardın!*"

Eski Üstat sırtını kayaya vererek diz çöktü. Başını kaldırmadı ya da dönmedi. Kendi içine o kadar gömülmüş olabilirdi ki duymadı.

Yine de başarmıştı.

Bazı şeyler çok kolaydı. Başarısızlığı kabullenmek de bunlardan biriydi.

Yeremya bir süre malzemelerinin çeşitli yerlerini teyit etmek, şekillerini incelemek ve plan yapmakla yetindi. O bunu yaparken

Devler Cabledarm'ın yaralarıyla ilgilenmeyi bitirdi. Sonra dinlendiler.

Sonunda Stave kıpırdandı. Sanki kemiklerini kırmaktan korkuyormuş gibi temkinli bir tavırla etrafına bakındı. kraterli ova, kreptusküler gün. Sonra ayağa kalktı.

Devlerin rahatlamış haykırıışları hiçbir karşılık bulmadı. Jeremiah'ın sevinci başını sallamaktan öteye gitmedi. Konuşmayı unutmuş ya da ötesine geçmiş izlenimi veriyordu. Arkadaşlarını, kayaların düşüşünü, Jeremiah'nın yapısının başlangıcını ve belki de geçen zamanı gözden geçirdikten sonra elini ağzına götürdü ve ılık çaldı.

Jeremiah ve Swordmainnir merakla onu izlerken, Stave Hynyn'i bekledi.

Aygır hemen geldi. Jeremiah daha önce yıldız kaşlı al aygırdan hiçbir iz görmemiş olsa da, Hynyn sanki karanlığın özünden yeniden doğmuş gibi görünüyordu. Stave'in yanında durdu; Stave boynunu ve omzunu okşayarak onu karşılariken sabırla bekledi. Sonra birlikte Devlere yaklaştılar.

Jeremiah hemen Rime Coldspray ve yoldaşlarına katılmak için acele etti.

Ayaklarının üzerinde sallanan Stave durdu. Özel yaralarına karşı dengesiz bir zafer kazanmış gibiydi; bu zafer beklenmedik bir hareketle, önceden tasarlanmamış bir sözle yenilgiye dönüşebilirdi.

"Başardın," dedi Jeremiah tekrar, ama tereddütle, Stave'in huzurunda kendinden emin değildi. "Bizi kurtardın."

Beni kurtardın.

Stave Jeremiah'a baktı, sonra uzaklaştı. Coldspray'in bakışlarıyla karşılaşmadı. Belli bir güçlkle, sanki unuttuğu ya da yanlış yere koyduğu dil becerileri gerektiriyormuş gibi, "Hynyn size suya kadar rehberlik edecek. Yolumuz uzun." Sesi solmaya başladı. "Ama su var."

Boğuk bir fısıltıyla ekledi, "Cabledarm'a teşekkürlerimi sunarım. Ayrıca Onyx Stonemage'a da." Kendini toparlamak için çaba sarf etti. "Ve Cirrus Kindwind'e."

Hâlâ temkinli bir şekilde arkasını döndü. Düşmekten korkan bir adamın özenli dikkatiyle, zar zor görünene kadar ovaya doğru yürüdü. Orada tekrar diz çöktü, küçülmüş bir nöbetçi gibi kuzeybatıya bakıyordu.

Hynyn Devlerle birlikte kaldı. Belli ki büyük aygır Stave'in onun adına verdiği sözü anlamıştı. Kadınların bunu yerine getirmesini bekledi.

Kısa bir istişareden sonra Kindwind açıkladı: "Senin rızanla Demirel, bu görev benim. Taşların yerini değiştirirken zorlanıyorum ama su tulumlarının taşınması sadece el becerimi sınayacak."

Rime Coldspray başını salladı. "Teşekkürlerimle git. Mümkün olduğunca çabuk dönün. Su içmeliyiz. Bize kalan görevler zorlu olacak."

Yoldaşlarına başını sallayan Cirrus Kindwind, Hynyn ile birlikte oradan ayrıldı. Aygırın boynundaki buyurgan kavis, böyle sıradan bir hizmetle alçaltılamayacağını iddia ediyor gibiydi.

Onlar gittikten sonra Rime Coldspray, "Şimdi, Seçilmiş-oğul. Çok uzun süre erteledik. Kaybedilen her anda ölüm var. Bize talimat ver ki başlayabilelim."

Jeremiah'nın kalbi heyecanla çarpıyordu. Sonunda, "İhtiyacım olan her şeyi buldum," diye cevap verdi. "Ama bazılarının hâlâ taşınması gerekiyor. O zaman parçaları yerine yerleştirmek için yardıma ihtiyacım olacak."

"Gerçekten de." Coldspray yoldaşlarını taradı. "Şimdilik sadece altı kişiyiz. Ama altı kişi beş, üç ya da bir kişiden daha fazla. Yeterli olmalıyız."

"Bize talimat ver," dedi Yeremya'ya tekrar. "İyi ya da kötü, hayır ya da şer, ne istersen yapmaya çalışacağız."

Rahatlama ve minnettarlık duygusuyla Yeremya neşelenmeye çalıştı. Sonra Devlere liderlik etmek için döndü. Her adımda gerekli heyecanını biraz daha geri kazanıyordu.

ün ortasında kadınlar yeşil damarlı kayaları açık araziye taşımayı bitirmişlerdi. İşlerini bitirmeden önce, hepsi toprağın üzerinde titriyordu.

Byorgunluğun eşiğindeydi. Ama daha önce Cirrus Kindwind taşıyabildiği kadar su tulumuyla geri dönmüştü. Swordmainnir çalışmaya devam edebilmişti çünkü yeterince içecekleri vardı.

Şimdi toprağa yayılmış, devrilmiş gibi dinleniyorlardı. Solunumlarının tedirgin edici törpüsü Jeremiah'ın sinirlerini, ciğerleri kadar çiğ hissedene kadar kesti; bitmesi için çaresizdi. Ama hâlâ yapacak çok işleri vardı.

Onun için tapınağını bir araya getirmek nispeten daha kolay olacaktı. Hiç düşünmeye gerek yoktu. Yetenekleri kesindi, nefes almak kadar içgüdüsel. Ağır kayaları tek başına kaldırabilseydi, yapıyı hiç tereddüt etmeden tamamlayabilirdi.

Ama onun arkadaşları için-

Önlerindeki iş daha az değil, daha fazla çaba gerektirecekti. Duvarlar yükseldikçe, devasa parçaların ve kayaların daha yükseğe kaldırılması gerekecekti. Ve çatı, duvarlardan daha zor olacaktı. Çatı

Devler, son granit parçasıyla, malakitten kapak taşıyla yapıyı destekleyene kadar taşları kendi omuzları yüksekliğinde yerinde tutmak zorunda kalacaklardı. Ancak o zaman tapınak desteksiz ayakta durabilecekti.

Bir noktada Cabledarm ayağa kalktı. Sert adımlarla yürüyerek yoldaşlarını izlemeye gelmişti. Ama hâlâ ayakta duramayacak kadar güçsüzdü. Varlığının verdiği cesaret dışında sunabileceği hiçbir şey yoktu.

Stave hareket etmemiştii. Biraz uzakta, kuzeybatıya bakacak şekilde diz çökmüş, sanki tehditleri irade gücünden başka bir şeyle savuşturmaya çalışıyordu. Ya da belki de Linden'in geri dönmesi için dua ediyordu.

Demir El'in yanında duran Jeremiah rahatsız bir şekilde, "Hazır olduğunda," dedi. Düzensiz rüzgâr patlamaları onu tokatlardı. Kum yanaklarını yaktı. Ufkunun ötesinde şiddetli bir fırtına kopuyordu. Hava gittikçe soğuyordu. "Her şeyin nereye gittiğini biliyorum. Bunu hızlıca yapabilirim." *Elohim* ölüyordu. "Ama acele etmemelisin. Hata yapma lüksümüz yok."

Infelice onun mezarından kaçmasını engellemeye çalışmıştı. Daha iyi bilmeliydi. Linden'a güvenmeliydi.

"Yine de yapılmalı," diye cevap verdi Coldspray alçak bir hırıltıyla. "Çok şey buna bağlı. Dünya denizlerinde yelken açarken fırtınalarla kuşatıldığımızda, sadece yorulduğumuz için dinlenmeyiz. Aksine görevlerimize ve hayatlarımıza sımsıkı sarılırız." Kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Şu anda işler başka türlü gitmiyor."

"Sakin ol," diye inledi Frostheart Grueburn. "Söylediğin her şey yatıştırıcı, Ironhand. Yapmalıyız ama ben yapamam. Kayıp Derinlik'te, yorgunluğun derinliklerini ölçtüğümü sanmıştım. Şimdi öğreniyorum ki, Adlandırılmaması Gereken'den kaçışımız bir çocuk oyunundan daha fazlası değilmiş."

"Hayır, Grueburn," diye karşı çıktı Fırtınabaşı Galesend, kendisinin soluk bir taklidi gibi. "Bizi yanlış anlıyorsun. Tek başına efor sarf etmek yorgunluğumuzu haklı çıkarmaz. Ayrıca yiyecek bir şeyimiz de yok. Bu yoksunluğu göz ardı etmeyin."

"Gerçekten de!" diye haykırdı Oniks Taşbüyücü. "Azaldığıma dair yemin ederim. Açlık beni küçültüyor. Giysilerim gevşekçe sarkıyor, ve katafraktım bir yük haline geldi ve korkarım ki kılıcım kolay kullanılamayacak kadar uzadı."

Bir an için Devler sessiz kaldı. Sonra Coldspray iç çeker gibi şöyle dedi: "Kiminle konuştuğunu unutuyorsun Taşbüyücü. Buradaki herkes senin gözetiminde her kılıcın kolay kullanılamayacak kadar uzadığını biliyor."

Jeremiah endişelenirken bir sessizlik daha oldu. Demir El'in yorumu bir şaka olabilirdi. Eğer öyleyse bile anlamamıştı.

Görünüşe göre diğer devler de anlamış. Bir süre sonra gülmeye başladılar.

İlk başta, kahkahaları da uzuvları kadar zayıftı: rüzgârların karmaşası arasında inlemeye benzer bir ses. Ama sonra Stonemage karşılık verdi, "Alaycılık cahilliktir. Bazı durumlarda Bolluk var ama hiçbirisi şikâyete yol açmadı," dedi ve yoldaşları daha sert gülmeye başladı. Kısa süre sonra öyle bir kahkaha atıyorlardı ki yerlerinde duramıyorlardı. Latebirth ve Galesend bir o yana bir bu yana savruldular. Grueburn dizlerini göğsüne çekip onlara sarıldı. Cabledarm bile yaralarına rağmen kıkırdadı.

Jeremiah, "Anlamıyorum," diye itiraz etti; ama kadınlar gülmeye devam ediyordu.

Neşe duyan kulaklardadır. Swordmainnir'in bu inanca göre yaşadığı açıktı. Jeremiah hiçbir şey anlamamıştı. Sesleri histerik geliyordu.

Yine de yatıştıklarında daha güçlüydüler. Bir şekilde gülmek onları geri getirmişti.

Bu onun için yeterliydi: bunu kabul edebilirdi. Devlerin hazır olduğuna inanabildiğinde, yapısının yetersiz başlangıcına doğru ilerledi ve giderken işaret etti.

Toprakta işaretlediği dikdörtgen, görünür çizgileri silinmiş olmasına rağmen hâlâ zihninde canlıydı. Birkaç ağır taş onun için çoktan yerine konmuştu. Kendisi de birkaç küçük taş eklemişti. Ama bu ancak bir başlangıçtı. Binanın büyük bir kısmının yapılması gerekiyordu.

Ancak, tüm malzemeleri onu bekliyordu. Nihai konumlarını tam olarak hayal edebiliyordu, sanki alacakaranlıkla maskelenmiş değil de güneş ışığıyla aydınlanmış gibiydiler. İşin kendisine kalan kısmı basitti.

Devleri takip ederek, kayaları uygun sırayla seçmek için rüzgârın içinden ilerledi: bir sonraki kaldırılmadan önce her birini güvenli bir şekilde desteklemesine izin verecek bir sıra.

Kadınların yapabileceklerinden çok istekli oldukları acı verici bir şekilde ortadaydı. Daha önce bir Kılıçadam'ın tek başına başardığı taşlar şimdi iki ya da üç, hatta dört kişinin gücünü gerektiriyordu. Yine de isteklilikleri sarsılmadı. Kendilerini kurtarmak için yeni ortaya çıkan tapınağın kenarlarına taş taşımak yerine. Birlikte parçaları yerlerine yerleştirdiler. Ardından Jeremiah, daha büyük parçaları yerine sabitleyecek granit ve bazalt parçalarını yerleştirmek için çabaladı.

Devler sırayla, dinlenebildikleri kadar dinlendiler. Su tulumları boşaldığında, Ironhand onları doldurması için Kindwind'i gönderdi tekrar. Ve kadınlar birbirlerine göz kulak oldular. İçlerinden biri sendelediğinde ya da tökezlediğinde, diğerleri yardım etmek için harekete geçti.

Yavaş adımlarla tapınağın duvarları yükseldi.

Jeremiah arada bir Stave'e bakmayı ihmal etmiyordu. Uzaktan belli belirsiz görünen eski Üstat hâlâ sırtını yapıya vermiş, bir mezar taşı gibi hareketsiz diz çökmüştü. Arkadaşlarının çabalarının farkında olduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu.

Onun yardımını kullanabilirlerdi.

Kindwind döndüğünde duvarlar neredeyse tamamlanmıştı. Girişin lentosunu oluşturmak için kaba bir levha yerleştirilmişti. Jeremiah saymadan, bir düzine ağır kayanın ve bunun iki katı kadar daha küçük kayanın duvarın önünde kaldığını biliyordu. kapak taşı yerine oturtulabilirdi. Parçaların tam olarak nereye yerleştirileceğini biliyordu. Ama arkadaşlarının işi nasıl bitirebileceklerini bilmiyordu. Tamamen tükenmiş görünüyorlardı. Kalplerinin daha uzun süre atmaya devam edeceğinden emin değildi.

Kindwind su tulumlarını dağıtırken ve yoldaşları dinlenirken, Jeremiah Stave'e yalvarmaya gitti.

Ancak *Haruchai*'ye ulaştığında ne diyeceğini bilemedi. Stave'in iyileşmekte olduğunu görebiliyordu. Eski Üstat kendi iyileşmesini nasıl sağlayacağını biliyordu. Yine de kalbi acıyla çarpıyordu. Hissedilir bir isteksizlik, damarlarındaki nabız bir iplik kadar inceydi ve nefesi göğsünü zorlukla kaldırıyordu. Doğal sertliğine rağmen, bir daha ayağa kalkamayacak bir adam gibi görünüyordu.

Jeremiah'ın yardım çağrısı ağzında toza dönüştü. Rüzgâr onu tekrar boğazından aşağı sürüklüyor gibiydi.

Stave başını çevirmedi ama Jeremiah'nın yaklaşmasıyla omuzları hafifçe dikleşti. Bir süre sonra Jeremiah'ın sessizlik duasına cevap verdi.

"Seçilmiş-oğul." Sesi o bilindik sertliğinden eser kalmamıştı. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Seni duyuyorum."

"Neden hâlâ hayatta olduğunu bilmiyorum," diye ağzından kaçırdı Jeremiah. "Ama Giants'ın neden hâlâ hayatta olduğunu da bilmiyorum. Onlar çoktan Bitkin düşmüşler. Kollarını zor kaldırıyorlar. Ve biz hala en zor kısmı yapmadık."

Aniden durdu. Nasıl devam edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"En zor kısmı mı?" Stave sordu: sadece bir nefeslik ses.

"Çatı. Bir tapınak yapıyorum. Yani, ben böyle düşünüyorum. Bir çatısı olmak zorunda. Ama ben destekleyene kadar havada kalmayacak. Malakit parçan bunun için. Kayaları kaldırıp -" Böyle şeyleri düşünmek bile acı veriyordu. "Onlar sadece Orada durup çatıyı tutacaklar. Bunu yapabilseler bile, temel taşı nasıl koyacaklarını bilmiyorum. Hayal edemiyorum-

"Tam olarak doğru olmalı, yoksa işe yaramaz." Senaryolar tasarlamak için uğraştı. Hepsi de acımasızdı. "Yani dördü çatıyı tutabilse bile, son parçayı kaldırmak için sadece iki kişi kalıyor çünkü en azından birinin oraya tırmanması gerekiyor," ağırlığını diğer Devlerin omuzlarındaki kayalara ekleyerek, "ve o parçayı yerine yerleştirmek. Doğru olduğundan emin olmak için muhtemelen benim de orada olmam gerekecek."

Hiçbir uyarı olmadan hıçkırıklar göğsüne doldu. Kendini bıraksa, bir çocuk gibi feryat edecekti. İliklerine kadar yorgundu ve tüm yetenekler ve heyecanlar artık işe yaramazdı. Yapısını tamamlayacak güce sahip değildi.

"Bu korkunç." Dişlerini sıkarak kendini dizginledi. "Her şey korkunç. Nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum."

Stave tepki vermedi. Bir süre hareketsizce diz çöktü ve sanki Yeremya'nın sıkıntısıyla hiç ilgilenmiyormuş gibi hiçbir şey söylemedi. Ancak sonunda boyun eğerek başını eğdi.

"Yine de girişimde bulunulmalı." Sanki rüzgâr kelimeleri içinden çekip çıkarmış gibi konuştu. "Bir süre olduğum gibi kalacağım. Sonra geleceğim."

Yeremya bununla yetinmek zorunda kaldı.

Aniden geldiği gibi, ağlama dürtüsü de kayboldu. Duygularının sonuna ulaşmıştı. Şimdi kendini boşalmış hissediyordu. Meseleler onun elinde değildi. Yapabileceği her şeyi yapmıştı. Anele'nin Dünya Gücü armağanı onu kudretli yapmamıştı. Onu sadece savunmasız hale getirmişti.

Kendi içine doğru sarkarak Stave'i terk etti ve rüzgârda tökezleyerek Giants'a doğru geri döndü.

Ama onlara gitmedi. Onlara zaten bilmedikleri bir şey söylemedi. Daha nazik koşullar altında, muhtemelen görevi onsuz da bitirebilirlerdi.

Onun yerine derme çatma binasına doğru ilerledi. Bir süre dört duvarı ve kuzeybatıya bakan girişi inceledi. Sonra işe koyuldu.

İhmalkâr ve nafil bir kolaylıkla, küçük taşları duvarların üst kısımlarındaki gerekli yerlerine fırlattı. Bunu yapmak düşünce gerektirmiyordu: sadece kesinlik gerektiriyordu. Ama çok geçmeden elinden geleni yapmıştı. Sonra Devleri beklemek zorunda kaldı.

Etrafında gün kararmaya başlamıştı. Bu yanıltı: duyuları emindi. Saat öğleden sonraydı, daha geç olamazdı. Yine de belli belirsiz aydınlık azalıyordu. Kendisi için bir gölgeden biraz daha fazlası haline gelmişti, çarpıtılmış bir rüyanın içindeki bir hayalet. Yapısı, kuşatmanın yıktığı bir kulenin tabanı gibi karanlığın içinde çömelmişti.

Şaşkın esintiler ve fırtınalarla taşınan karanlık, doğudan ya da belki de doğunun biraz kuzeyinden toplandı. Rüzgâr gibi paramparça ilerliyor, iniyor ve yön değiştiriyor, sonra ilerliyordu. Ve kaynağı hâlâ uzaktaydı, onlarca fersah ötedeydi. Yine de ışığın solması bir uyarıydı.

"Ho, Swordmainnir." Rime Coldspray'in sesi inanılmaz derecede uzaktan geliyordu. "Şimdi ya da asla. Dikkat edin! Gece erkenden bize karşı toplanıyor. Bu kehaneti nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum ama kötü şeyler vaat ettiğinden şüphem yok. Amacımızı tamamlamalıyız."

Bir inilti korusu yükseldi: protestolar ve lanetler. Jeremiah uzakta, Devlerin sanki bir uçurumdan çıkmaya çalışıyormuş gibi ayağa kalktıklarını hissetti. Cabledarm bile ayağa kalktı.

Demir El ve kadınları birbirlerine yaslanarak Yeremya'nın yanına geldiler.

Yorgunluklarını, kırılganlıklarını duydu. Dilinde kömür tadı var gibiydi. Buna nasıl katlanacağını ya da onlardan buna katlanmalarını nasıl isteyeceğini bilmiyordu.

Onlara konsantre olduğu için, Stave'in de ona katıldığını fark edene kadar bir an geçti.

Devlerden birkaçı *Harucha*'yi selamladı ama o cevap vermedi. Onun yerine yapının duvarlarına baktı. Bir süre durakladıktan sonra ince bir sesle, "Bu *suru-pa-maerl*. Halkı Stonedown'lar taşları dengeleyen ve birbirine uyduran heykeller oluşturdular. Muirwin Delenoth'ta, Seçilmiş-oğul, ilik kaynağından bir yapı tasarladınız. Şimdi *suru-pa-maerl*'i Toprak'a geri getirdiniz ya da belki de yeniden yarattınız. Belki de bu umut için bir sebeptir."

Sonra Rime Coldspray'e döndü. "Tek bir çaba için yeterince güç topladım. Onu burada harcayacağım. Daha sonra da buna ihtiyacımız kalmaması için dua edeceğim."

"Çatıyı sen yapmalısın. Sadece kapak taşı eksik olduğunda, ben yükseleceğim. Taşı aşağıdakilerden alıp, Seçilmiş Oğul'un emrettiği gibi yerleştireceğim. Bunu yapabileceğim, daha fazlasını değil."

Jeremiah irkildi. Demir El'in kendisi de yorgunluktan irkildi. "Yapacak mısın?" diye sordu sert ve endişeli bir sesle. "Stave Rockbrother, bu ihtimal beni rahatsız ediyor. Yerinden oynattığın monolit kırılmış. Malakit içeren kısım kıyaslandığında çok küçük. Yine de senden ağır basıyor.

"Hüneriniz her zaman merak uyandırmıştır. Yine de korkarım ki hiçbir *Haruchai* o parçayı kaldırıp yerleştiremez."

Stave'in yüzünü kasvet kaplamıştı. Tek gözü bile sanki gölgeye düşmüş gibi örtülüydü. "Yine de seçim benim," diye cevap verdi. "Güç benim. Hayat benim.

"Eğer bana ihtiyaç yoksa, kenara çekilirim."

Coldspray bir başka irkilmeyi gizleyen bir kadın gibi yüzünü ovuşturdu. Önce bir eliyle, sonra diğer eliyle yanaklarını tokatladı. Bir yanıt vermek için derinlere iniyor gibiydi.

"Size kesinlikle ihtiyaç var," diye homurdandı.

"Böylece sonunda," diye mırıldandı yoldaşlarından biri, "Devler bile kısalığa indirgenebilir."

Stave başıyla onayladı. "O halde gecikme ile işiniz bitti."

Yeremya tartışmak için ağzını açtı; tekrar kapattı. Nasıl itiraz edebilirdi ki? Yapısı, temel taşı olmadan güçsüzdü.

Kendisinin, Devlerin ve Stave'in burada yaptığı her şey pamuk ipliğine bağlıydı. Eski Usta'yı bağışlamak istiyorsa, bir alternatif önermek zorundaydı; ve elinde hiçbir alternatif yoktu.

Demir El iç geçirerek, "Gel, Swordmainnir. Bu görev sadece kaslarımızı ve gücümüzü aşıyor. Kavrayışımızın ötesinde değil. Anlaşılabilecek bir başarının da başarılabilmesine inanmalıyız."

Bunun üzerine Cabledarm başını kaldırdı ve kollarını бүktü. "Size katılacağım," diye açıkladı acımasızca. "Eskiden olduğumdan daha azım. Ne olmuş yani? Ayakta durabiliyorum. Bu yüzden bir miktar taş ağırlığının altında durabilirim."

Coldspray başını salladı. "Bu iyi. Size de ihtiyaç var."

İnfaza giden bir kadın gibi, en yakın çatı taşına gitti. Orada yoldaşlarına şöyle dedi: "Bazıları kaldıracak. Diğerleri sütun görevi görecek. İlk sütun Kindwind olacak. Cabledarm sonuncu olacak. Çatı tamamlandığında, Bluntfist ve ben son parçayı Stave'e vereceğiz. Ondan sonra biz de sütun olacağız, ta ki kapak taşı yerleştirilene kadar."

Diğer Swordmainnir başıyla onayladı. Cirrus Kindwind tapınağa girdiğinde, Rime Coldspray ve Stormpast Galesend bir granit parçasını içeri yuvarladılar. Kindwind altına çömelip ağırlığını sırtı ve omuzlarıyla taşıyana kadar yukarı doğru kaldırdılar.

Aynı zamanda, Latebirth ve Grueburn başka bir taşı kaydırmaya başladı. Onyx Stonemage Kindwind'e katıldı: ikinci bir destek. Halewhole Bluntfist ve Cabledarm kendilerini hazırladı.

Yeremya'ya da ihtiyaç vardı: o da bunu biliyordu. Çatının bölümlerinin tam olarak yerleştirilmesi gerekiyordu. Aksi takdirde kapak taşı tarafından sıkıştırıldıklarında yerlerinde kalamazlardı. Yine de kımıldamadı. Tüm heyecan kaynaklarını kaybetmişti. Şimdi sadece mide bulandırıcı bir endişe hissediyordu.

Elohim için bir tapınak inşa etmeyi önerdiği için arkadaşlarının daha ne kadar acı çekmesi gerekecekti?

Bir süre sonra bir tür felç geçirdi. Ölçek meseleleri onu bunaltıyordu: Devlerin aşırılığı; başarısızlığın sonuçları. Olası ölümler uzuvlarındaki iradeyi tüketti. Ama sonra korkuları bir kenara itildi.

reddedemeyeceği bir çağrı.

Zorlanan kadınlar ona seslenmedi. Stave çağırmadı. Onun yapısı seslendi.

Her ayrıntısıyla kabaydı ve o kadar zayıf bir şekilde dengelenmişti ki, bir dürtme onu yere düşürebilirdi. Aynı zamanda tarif edilemezdi, gizemlere sahipti. Bir ilahi kadar etkileyici olan bu şiir, onun yeteneklerinin ve en derin ihtiyaçlarının dilini konuşuyordu. Bitirmek zorundaydı.

Mecburen, tapınağa giren bir Kılıçadam'ı takip etti.

Sesi titremesine ve elleri titremesine rağmen şimdi kendi kendine sakin görünüyordu. Hararetli ve emin bir şekilde Devlere, sütunlara nerede yanlış yaptıklarını söyledi; eğim ve uyum konusunda ince düzeltmeler yapmaya teşvik etti; yüklerinin altında daha uzun durmaları için onları cesaretlendirdi. Ovada karanlık yükselirken, malzemelerinin yerleştirilmesine rehberlik etti.

Kısa süre sonra son taşları taşımak için sadece Halewhole Bluntfist ve Rime Coldspray kaldı. Cabledarm çoktan tapınağın içindeki yerini almıştı. Bağlı yaralarından kan sızıyordu ama o bunu görmezden geldi. Yoldaşlarıyla birlikte çatıyı ayakta tutmak için elinden geleni yaptı.

Sabit. Ama hâlâ yükseltilmesi gereken iki levha vardı. Biri tamamen yaralı kadına ve duvara dayanmak zorundaydı. Diğerini ise Cirrus Kindwind ile paylaşabilecekti.

Devlerin soluk soluğa kalışları ıstırap gibiydi. Yapmak zorundaydılar. temeller kadar sağlam durdular, ama dik duramadılar. Etraflarındaki bitmiş duvarlar omuzlarından daha yüksek değildi.

Başlarını eğmek ve sırtlarını eğmek zorunda kaldılar. çatı taşlarını dengelemek. Bu duruş nefes alış verişlerini kısıtlıyordu. Ağır kasları çökmenin eşiğinde titriyordu. Ani bir kayma onları ölmekte olan yapraklar gibi dağıtabilirdi. Yüzlerinden akan ter toprağa sıçrıyor, çığlık gibi izler bırakıyordu. Bakışlarını dikmiş gözleri kapalı kasvet içinde dehşet gibi bembeyaz görünüyordu.

Yine de Coldspray ve Bluntfist kalan taşları yukarı doğru itti. Cabledarm ve Kindwind bir şekilde bu ek yükleri taşıdı. Bir şekilde dönmeyi ve kıvrılmayı başardılar - bir omuzlarını indirdiler, diğerini kaldırdılar, ayaklarını kademeli olarak kaydırdılar - böylece levhalar olmaları gereken yere oturdu.

Yeremya bütün bunları hiç düşünmeden denetledi. Devlerin çektiği acıları görmezden gelemezdi ve başka hiçbir şey onun düşünmesini gerektirmiyordu. Cabledarm ve Kindwind doğru pozisyonları alır almaz, Demir El ve Halewhole Bluntfist'i arkasına alarak tapınaktan dışarı fırladı.

Stave sanki Devlerin çaresizliğine sağırmış gibi orada bekledi. Yapının kayaları kadar parçalanmış fırtınalar etrafında ve uzağında esiyor ama onu hareket ettirmiyordu.

Nefes almak için savaşan Coldspray ve Bluntfist kısa bir süre durakladılar; titreyen ellerini kalçalarına dayadılar; sırtlarındaki ve bacaklarındaki krampları düzelttiler. Sonra Rime Coldspray, Jeremiah ve *Haruchai*'ye başıyla işaret etti.

"Kendinizi hazırlayın," diye uyardı diğeri Swordmainnir'leri, sanki çığlık atmak istiyormuş da gücü yetmiyormuş gibi. "Sona yaklaştık. Geriye tek bir efor kaldı, son ve en kötüsü."

Bir anda Stave'i kavradı ve onu havaya kaldırdı. Çatıya sanki toz kadar ağırlıksızmış gibi indi.

Sonra sıra Jeremiah'ya geldi. Bluntfist onu kaldırıp Stave'in yanına yerleştirirken nefesini tuttu.

Çıplak ayaklarıyla Devlerin çilesini hissetti. Çatının yüzeyi dağılmış molozları andırıyordu. Hareket ettiğinde altından kayıyordu. Kadınların tamamen tükenmesine sadece birkaç dakika kalmıştı. Çatı içeri doğru çökebilirdi. Ve bir kaya daha vardı-

Coldspray ve Bluntfist o parçayı kaldırabilirse. Stave yaralarına rağmen bunu tek başına başarabilirse.

Eğer.

Tüm gerçekler küçük bir kelimeye bağlıydı.

"Dayan," diye mırıldandı Jeremiah. "Olabildiğince hızlı hareket ediyoruz." Sadece kendinden emindi. Tapınak doğru bir şekilde inşa edilmişti:

tam da olması gereken şeydi. Kilit taşı doğru yerine oturduğunda, tüm yapı güvenli hale gelecekti. Dinlenmiş devler bile onu yıkamayabilirdi.

Taş kemik değildi: onu kaynaştıramazdı. Yine de şekillerde güç vardı: doğru şekiller, doğru malzemeler, doğru uyum. Doğru kelimeler. Doğru yetenek. Hatta doğru Dünya Gücü. Böyle şeyler dünyayı değiştirebilirdi.

Jeremiah dua ederek çatının kenarındaki Stave'i izledi. Coldspray ve Bluntfist son taşı kaldırmaktan daha fazlasını yapmak zorundaydı. *Haruchai* için onu başlarının üzerinde tutmaları gerekecekti. Eğer uzanmak zorunda kalırsa -eğer altına çömelemezse- büyük gücü bile yeterli olmazdı.

Kalbi patlamak üzere olan kadınlar gibi inleyen Demir El ve Halewhole Bluntfist ağırlaştı. Aşırıya kaçtıklarında, yüklerini yarı yarıya Stave'e attılar.

Jeremiah, Stave'in onu nasıl yakaladığını anlamadı. Stave'in kemiklerinin neden kırılmadığını; Stave'in kaslarının ve kalbinin neden parçalanmadığını bilmiyordu. Eski Üstat nefes almıyordu. Nabızı atmıyordu. Bir kasılma hayatını durdurmuş gibiydi.

Durduğu çatı eğildi. İki yanındaki taşlar ölümcül bir şekilde sallandı. Devler dehşet içinde inledi.

Dik durdu ama hareket etmedi. Hareket edemezmiş gibi görünüyordu. Rüzgârın her ani savruluşu dengesini tehdit ediyordu.

Sonra Coldspray ve Bluntfist yoldaşlarına yardım etmek için tapınağa yeniden girdi. Birlikte çatıyı sabitlediler.

Yavaşça, sanki sonsuza kadar havasız ve kansız yaşayabileceğini düşünmüş gibi, Stave kenardan uzaklaştı. Çatının ortasındaki deliğe doğru suistimal edilmiş bir adım attı. Sonra bir adım daha attı.

Ve bir diğeri, taşların yamacını tırmanıyordu.

Kalbi hala atmıyordu. Nefes almıyordu.

Jeremiah'yı dehşete benzer bir his sardı. *Haruchai*'ye doğru ilerledi. Stave'in taşı taşmasına yardım edemezdi ama ona rehberlik edebilirdi. Cesaret edebildiği kadar sert bir şekilde ellerini taşın üzerine koydu. Dokunarak, Stave'i ince bir dönüşle uyum sağlamaya teşvik etti: kayanın olması gereken yere oturması için birkaç santimlik bir kayma.

Stave hedefine bakıyor gibi görünmüyordu. Gözleri görmüyor gibiydi. Hiçbir parçası Jeremiah'ın baskısına tepki vermedi. Elleri: ayakları dışında hiçbir yeri. Bir sonraki adımında, Jeremiah'nın isteklerine uymak için başarısız duruşunu hafifçe eğdi.

Engellenmiş zamanın yavaşlığıyla, bir an bir sonraki an için duraklamaya zorlanarak dizlerinin üzerine çöktü. Parçalayıcı adımlarla kollarını uzattı. Gücünün sınırlarının ötesinde, malakit hazinesini yerine bıraktı.

Neredeyse aynı hareketle kendini uzağa itti. Dizlerinin üzerinden sırt üstü düştü. Rüyadaki bir figür gibi sessiz sedasız, çatının eğiminden aşağı yuvarlandı, kenardan düştü.

Yere çarptığında yaşadığı sarsıntı kalbini yeniden çalıştırdı. Tekrar nefes almaya başladı. Kimsenin duymadığı bir solukla ciğerlerine hava çekmeye çalıştı.

Jeremiah onu görmedi. Aniden bayılan Seçilmiş-oğul, sanki kendi kalbi durmuş gibi yere yığıldı.

B Ama sadece bir an için baygındı. Sonra uzun süre suyun altında kalmış bir yüzücü gibi başını kaldırdı.

Altındaki çatı, güneydoğuda yükselen uçurum kadar sağlam görünüyordu. Kazara dökülmüş bir taş gibi görünüyordu.

havada asılı duracak kadar ağırdı; ama değildi. Daha fazla bir şeye dönüşmüştü. Narin teller ve küçük malakit birikintileri, çatıyı ve duvarları sanki birbirleriyle bütünleşmişler gibi bir arada tutuyordu. Gizli yeşil artık bir evi yıkabilecek şoklara dayanabilecek bir teurji ağıydı.

Ve tüm yapı güçle gümbürdedi. Rüzgârlar boyunca, alacakaranlığa ve yükselen karanlığa bir çağrı heyecanı gönderdi.

Devler, Stave ve Jeremiah'ın kendisi bunu başarmıştı.

Bir şekilde Linden'in onlara olan inancını haklı çıkarmışlardı.

Ancak yoldaşlarından kaçının hayatta kaldığını bilmiyordu.

Sonra yaptı. Sağlık hissini daha da ileri götürür götürmez Stave'i buldu. *Haruchai* toprakta yüzüstü yatıyordu. Solunum göğsünü zar zor kaldırıyordu. Kalbi bir atıyor bir atıyordu. Yine de yaşıyordu.

Cabledarm dışındaki kadınların durumu Stave'den daha kötü değildi. Rime Coldspray, Cirrus Kindwind ve diğer üçü yere yığılmadan önce tapınaktan sendeleyerek çıkmayı başarmıştı. Şimdi bir hastalığın son evresindeki sakatlar gibi yere yığılmışlardı.

Çabaları sonucu yok edilen kalan Swordmainnir, yapının zemininde bir enkaz gibi yatıyordu. Frostheart Grueburn ve Onyx Stonemage oradaydı. Onların secde hali Coldspray ve Kindwind'inkine benziyordu. Yine de Jeremiah iyileşeceklerini umabilirdi. Ama Cabledarm'ın durumu daha ağırdı. Çok fazla kan kaybetmişti.

Kalbinin atışını daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu.

Yine de başarmıştı. Tüm şirket başarmıştı. Yapı tamamlanmıştı. Tamdı. Bir anlamda yaşadı. Bu

başarı sayılır. Bir yenilgi kadar pahalıya mal olmuş olabilir ama yine de bir zaferdi.

Yeremya bir övgü ezgisi duymak istiyordu. Bunu kendisi söylemeliydi, ama nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Acele ettiğinin farkında olmadan ayağa kalktı, çatının kenarına gitti ve Stave'in yanında yere düştü. "Başardık," dedi *Harucha'i*'ye. "Başardınız." Sonra koşar adımlarla köşeyi dönüp yapının önüne geldi.

Orada Swordmainnir'e şöyle seslendi: "Başardınız. Hepiniz *başardın. Harikaydın!*"

Demir El başını çevirdi. Onu kaldıramayacak kadar güçsüzdü. Wan fısıltıyla sordu: "*Elohim* geliyor mu?"

Jeremiah sert bir rüzgârla başını kaldırıp çevresini taradı. Kraterlerle benek benek olmuş taşlık düzlük kasvete doğru uzanıyordu. Çorak bir arazi kadar boş görünüyordu. Doğuya doğru karanlık artmaya devam ediyor, doğal olmayan günü karartıyor, harap olmuş gökleri bile gizliyordu. Ama tam karanlık hâlâ saatler uzaktaydı.

"Merak etme," diye yanıtladı Coldspray. "Gelecekler. Buna mecburlar."

Kendileri olmaktan vazgeçmeden bunu reddedemezlerdi.

Onun bizim için amacı, Solucan'ın midesindeki sonumuzdan daha iğrençtir. Ama bu en kötü kötülük değildir.

Infelice, Lord Foul'un Jeremiah'nın yeteneklerini Yaratıcı için bir hapisane oluşturmak üzere kullanacağına inanıyordu. *Yaratılışın ebedi sonu, herhangi bir varlığın kalbini karartmaya yetecek bir gölgedir.* Sırf bu nedenle, halkının başka seçeneği yoktu. İçlerinden biri yaşadığı sürece, Jeremiah'ı durdurmak için son bir girişimde bulunacaklardı.

Ama bu ihtimal onu korkutmuyordu. Bunu dört gözle bekliyordu. Infelice onu tanıdığını sanıyordu. Yanılmıştı.

"Öyleyse, Seçilmiş-oğul," diye mırıldandı Coldspray, "su getirmeni rica ediyorum. Cabledarm içmeli. Su onu rahatlatabilir."

"Elbette." Jeremiah hemen etrafta su tulumlarını aradı. Tüm devlerin içmeye ihtiyacı vardı. Stave içti. Jeremiah da susamıştı. Ama Cabledarm: "Hemen döneceğim."

Neyse ki Kindwind'in uzaktaki pınara ya da dereye yaptığı son yolculuk yedi dolu su tulumu getirmişti: idare edebileceği kadar.

Birçoğunun içi boşaltılmıştı ama Yeremya hâlâ dolu olan üç tane buldu. Mirasından aldığı güçle iki tanesini taşıdı. Birini Coldspray'in ulaşabileceği bir yere bıraktı. Diğerini tapınağa götürdü.

Cabledarm'a bakmak istemiyordu. Derme çatma turnike ve bandajlara rağmen yaralarından hâlâ kan sızıyordu. Ruhu kor haline gelmişti. Bu kıvılcımların sönebileceği düşüncesi kalbini burktu.

Ama hem kızın başını kaldıramıyor hem de su tulumunu tutamıyordu. Kız onun için çok büyüktü, çok ağırdı. Bir anlık tereddütten sonra Frostheart Grueburn'ün yanına diz çöktü ve onu nazikçe dürttü.

"Sana ihtiyacım var. Lütfen. Cabledarm ölüyor. Suyum var ama içmesine yardım edecek kadar güçlü değilim."

Grueburn boğuk bir iniltiyle başını kaldırmaya çalıştı. Gözleri açıldı ama önce görür gibi olmadı. Sonra bakışları su tulumuna odaklandı. Tekrar inleyerek bir kolunu uzattı. Eli su tasını buldu. Onu kendisine doğru sürükledi.

O içerken Jeremiah ısrar etti: "Cabledarm'ın buna ihtiyacı var. Beni duydun mu? O ölüyor."

Grueburn yorgun bir şekilde başını salladı. Birkaç yutkunmadan sonra dirseklerini altına sıkıştırdı ve kendini dizlerinin üzerine kalkmaya zorladı. İşte orada gücü, dengeyi ya da en azından kararlılığı hatırlamaya çalışırken durakladı.

"Seçilmiş-oğul." Sesi bitkin bir törpü gibiydi. "Yapınız ayakta mı?"

Jeremiah cevap veremeyecek kadar endişeliydi. "Cabledarm," diye yalvardı. "Su." Grueburn zihni berraklaştığında gerçeği kendisi de anlayacaktı. "Başka bir su tulumu getireyim."

Aceleyle yapıyı terk etti.

Dışarıda, Coldspray'in oturmayı ve su içmeyi başardığını gördü. Ancak zayıflığına rağmen, kendi ihtiyaçları konusunda tutumlu davranıyordu. İki ya da üç yudum: daha fazla değil. Sonra yoldaşlarını uyandırmaya başladı.

Yeremya üçüncü su tulumunu tapınağa taşımadan önce bir yudum su içti.

Grueburn ve Stonemage'ı Cabledarm'ın yanında buldu. Grueburn, Cabledarm'ın başını ve omuzlarını desteklerken, Stonemage

su tulumunu Cabledarm'ın ağzına götürdü.

Grueburn içeri girerken başını kaldırıp baktı. "Teşekkür ederiz, Seçilmiş-oğul," dedi kısık sesle. "Cabledarm yok olacak ya da olmayacak. Seçim büyük ölçüde ona ait. Şimdilik bu kadarı yeterli olmalı." Grueburn başını sallayarak Jeremiah'in elindeki su tulumunu gösterdi. "Yoldaşlarımıza yardım."

Cabledarm'ın tehlikesini görmekten kurtulduğuna sevinerek arkasını döndü.

Girişin ötesindeki karanlıkta, Rime Coldspray artık bilinci yerinde olan tek Dev değildi. Halewhole Bluntfist yakınlarda oturuyor, bir o yana bir bu yana sallanıyor ve başını tutuyordu. Geç doğum, kendini topraktan çıkarmak gibi zorlu bir işe başlamıştı. Stormpast Galesend kıpırdanıyordu. Ve Cirrus Kindwind çoktan ayağa kalkmıştı. Yoldaşlarından daha az çaba sarf etmişti: daha az zorlukla toparlanmıştı. Şimdi daha fazla su almak için kendini hazırlıyordu.

Jeremiah'ya neredeyse sıırıtmaya dönüşen bir yüz ifadesi verdi. "Yaşıyoruz, seçilmiş oğlum. Ve amacımıza ulaştık. Çabayı ve niyeti onurlandırdığımı söylemiştim. Şimdi bunların sonuçlarını da onurlandırıyorum. Hayatta çok az kişiye böyle armağanlar verilir."

Sonra Stave'e doğru başını salladı. "Stave Rockbrother nasıl?"

Yeremya cevap veremedi. rüzgârda bir ses duydu.

Elohim'in hükümdarlığını ilan eden çan seslerini bekliyordu: küçük çanların kristal gibi berrak, sevimli ve narin çınlayışını. Bunun yerine, gongların yıkılması gibi keskin bir takırtı duydu; devasa bir demir yığınının yere düşmesi gibi. Gürültülü değildi. Gerçekten de, sanki dünyanın öbür ucundan ona ulaşmış gibi inanılmaz derecede uzak görünüyordu. Yine de tonu ve tınısı açıktı. Yıkımdan, felaketten ve telafisi mümkün olmayan kayıplardan söz ediyorlardı.

Tapınağın içindeki Devlere bir uyarıda bulunmaya çalıştı ama kelimeler boğazında düğümlendi.

İçgüdüsel olarak Infelice'in *en büyük kötülüğü* önlemek için geldiğine inanıyordu. Despiser tarafından geri alınmadan önce onu öldürmek için.

Eğer öyleyse, yoldaşlarından hiçbiri onu savunamazdı. Hiçbir dev Infelice'in halkından birine karşı duramazdı. Ve

Swordmainnir zırhlarını giyemeyecek ya da kılıçlarını sallayamayacak kadar zayıftı. Stave bilinçli bile değildi.

Ama Jeremiah irkilmedi. Infelice'in onun hakkında yanıldığını biliyordu. Geldiğinde gerçeği görecekti.

Stave'i, Kindwind'i ve suyu unutarak, sanki tapınağın koruyucusu olmuş gibi tapınağının girişinde durmaya gitti.

Metalik gürültü devam etti. Yoğunluk ve öfke kazandı. Kesmek ve derisini yüzmek için dövülmüş bıçaklar kadar keskindi. Aradaki mesafeye rağmen kesiyordu. Ve giderek yaklaşıyordu. Devler şimdi onu duyuyordu. Ironhand ve Bluntfist dik durmaya çalıştılar, yumrukları sıkılı halde sallanarak durdular. Latebirth Galesend'in yanındaydı, yoldaşını uyandırıyordu. Cirrus Kindwind ona katılmak için harekete geçti.

Jeremiah girişe ulaştığında Grueburn ve Stonemage ortaya çıktı, Cabledarm'ı aralarında destekliyorlardı. Onu birkaç adım öteye taşıyıp dikkatlice toprağa indirdiler. Sonra da sanki onun için savaşacaklarmış gibi başında dikildiler.

Ancak *Elohim*'in gazabı ve reddi ona ya da Yeremya'nın arkadaşlarından herhangi birine yönelik olmayacaktı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu; pijamasının kirli mavi ve atlarının üzerinde. Titremesini başka nasıl kontrol altına alacağını bilmiyordu.

Rime Coldspray onun solunda pozisyon aldı. Halewhole Bluntfist sağında onunla eşleşti. Birlikte beklediler.

Doğu karanlığında toplanan güçleri, şimşek kadar şiddetli öfkeyi, cadılardan oluşan bir orduyu görmeyi bekliyordu. Parçalanmış rüzgârlar çokluk ve şiddet vaat ediyor gibiydi. Ama Infelice geldiğinde yalnızdı. Ve herhangi bir yönden gelmedi. Bunun yerine kendini onun önünde bir göklerden koparılmış bir yıldız gibiydi. Beş adımdan daha uzakta değildi.

İstemsizce gözlerini kırptırdı. Kadının parlaklığı gözlerini yaktı. Işığa bürünmüştü: değerli taşlardan oluşan zarif bir bolluk -zümrütler ve yakutlar, safirler ve lal taşları- hepsi kendi ışıltısıyla parlıyordu, hepsi ihtişamla dokunmuş giysiler gibi dizilmişti. Sadece çanlarının demir gürültüsü ve çaresizliği onun kasıtlı sevimliliğiyle, Yaratılış'ın tacı olduğuna inanma konusundaki inatçı iradesiyle çelişiyordu.

Arkasındaki düzlükte rüzgâr, çukurlarda hareket illüzyonları yaratıyor, toprağı kıpırdanıyormuş gibi gösteren illüzyonlar oluşturunuyordu.

Şiddeti alacakaranlığı dehşete düşürüyor gibiydi. Yeremya'nın kemiklerini sızlattı. Şimdi onun birçok mücevherinin gözyaşlarına benzediğini gördü, Akkor halindeki keder. Öfkesi ağlamaklıydı. Hükümdar *Elohim*'in şekli ve kıyafeti kederden ayırt edilemeyen bir öfkeyi ifade ediyordu.

"İğrenç!" diye bağırdı. "Kötü çocuk! Böylece umutsuzluğumuzu tamamlıyorsun! Solucan tarafından yutulmak bizim için daha iyi. Hiç doğmasaydın daha iyiydi.

"Sadece Infelice olduğum için girişi reddedebiliyorum. I bunu yapmaya devam edemez. Halkım sadece ben onları engellediğim için gelmedi. Bunu yapmaya devam edemem. Yakında ebedi yokluğu ve boşluğu, içinde hiçbir şey yapamayacağımız ve geri dönemeyeceğimiz bir boşlukta ebedi devamlılığı kabul etmeliyiz.

"Bu kötülüğü engellemek için hem çabaladım hem de yalvardım. Gafletinle Ceroth'un hizmetkârisin ve tüm yaptıkların onun planlarına hizmet ediyor."

Coldspray ve Bluntfist işe yaramaz bir şekilde ters ters baktı. Daha uzakta, Stormpast Galesend, Latebirth ve Kindwind'in arasında sendeleyerek ayağa kalktı. Grueburn ve Stonemage, Cabledarm'ın iki yanında kalkan gibi diz çöktü.

Jeremiah dehşete düşmüş olmalıydı. Bir açıdan, korkmuştu. Infelice doğuda yükselen karanlığa yol açmamıştı. Öfkesi ve ağıtları rüzgârların çalkantısına neden olmamıştı. Başka bir şey geliyordu-

Yine de korkuları sadece ellerini titretti, sadece kalbinin teklemesine neden oldu. Çapraz kolları, benliğinin o kısmına bir kapı kapattı. Dış görünüşünün ardında, *croyel*'in anıları alaycı bir şekilde havlıyordu. Dışarıdan bakıldığında, Infelice'in gözünü korkutamayacakmış gibi duruyordu.

Olağanüstü güçlerine rağmen onu tanıımıyordu. O, tam olarak onun olduğuna inandığı şeydi. Aynı zamanda, o tamamen farklı bir şeydi.

Yarım elini sanki ona saygı duymasını, onunkinin Covenant'inkine benzemediğini fark etmesini beklermiş gibi kaldırdı. "Yanılıyorsun," dedi hararetle bir sesle. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun.

"İnsanlarınız ölüyor. Onları buraya getirmelisiniz." Sonra arkasını işaret etti. "Ama önce *bakman* gerek." *Elohim*'in yüzüne bağlamak istedi. "Başından beri benim hakkımda yanılmışsın."

"Beni yanıltmayı mı düşünüyorsun, evlat?" Infelice sertçe karşılık verdi. "Kandırılabilceğime inanıyor musun?"

Yine de onun yanından geçip gitti.

Sonra bakakaldı. Şaşkınlık onun çınlamasını kaos haline getirdi ve ışıl ışıldı. Giysileri, Esmer'e musallat olan arzu ve sefalet fırtınaları gibi etrafında dalgalanıyordu. Yüzünün şekli değişti: Sanki tüm halkı birdenbire onda tezahür etmiş gibi, art arda birçok farklı yüze dönüştü. Sanki varoluşlarının tüm anlamı sorgulanmaya başlanmıştı.

Bir an sonra, düşen metalin takırtısı kesildi. Bütün rüzgarlar kesildi. Sessizlik ovanın üzerine bir kapak gibi kapandı. Infelice'in kıyafetindeki taşlar kendilerini düzeltti, alışılmış zarafetlerine geri döndü. Tekrar konuştuğunda, sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı.

"Burası bir hapishane değil. Bu bir fane."

Bir antiphony gibi, çanları rahatlatıcıydı. Huşu ima ediyorlardı.

"Bu doğru!" Jeremiah bağırdı. İçinde haklı çıkma duygusu yükseldi. Kendini

Elohim'in onu yanlış değerlendirdiği yollardan dolayı küçümseme gibi. "İçeri girmek zorundasınız ama istediğiniz zaman dışarı çıkabilirsiniz. Eğer İstiyorum. Yerinde olsam içeride kalırdım. Bırak da Solucan için geri kalanımız endişelensin. Sen içeride olduğun sürece sana ulaşamaz."

Bir iki an için Infelice o kadar güzel görünüyordu ki, her yönü şarkı söylüyor gibiydi: yüzünün ve formunun her çizgisi, tavrının her iması, her mutlu mücevher. Melodi ile berraklaşmıştı. Ama sonra kendini bir hayalden hatırlar gibi oldu.

Umut. Neredeyse onu baştan çıkarıyordu. Şimdi istemeyerek de olsa içinde bulunduğu durumun sonuçlarına geri döndü.

Kaşlarını çatarak, yine kızgın ve garip bir şekilde kararsız, sanki bir soru soruyormuş gibi, "Yine de Solucan fane'i yok edecek. Tüketilmeyecek olsak da, hayattaki yerimizden mahrum bırakılacağız. Bunu engelleyemezsin."

"Üstün bir mucize yarattınız. Bunu kabul ediyorum. Sizi yanlış değerlendirdiğimizi kabul ediyorum. Ve sizin teurjiniz-"

Bells şaşkınlığını anlattı. "Çocuk, bu çok büyük. Gücüm çok fazla ama yine de senin oluşturduğun şeyi bozamam. Solucan'dan başka herhangi bir tehdide karşı bu fane ayakta kalabilir.

"Ama sen Solucan'ın gücünü kavrayamazsın. O *aşkındır*. Varlığımızı hisseden Solucan, hiç düşünmeden ve çaba harcamadan fanı yutacak. Sonra da Toprak Kanı'nı ve kıyameti aramaya devam edecek. Çıkıştan mahrum kalırsak, ebediyen kayboluruz."

Jeremiah tereddüt etmeden, "Annem bunun üzerinde çalışıyor," diye cevap verdi. "Elbette, yaptığımız şey savunmasız." Roger'ın parçaladığı

Jeremiah'nın Tinkertoy kalesini küçümsemenin rahatlığıyla. "Ve Solucan'ı durdurmak için yeterli gücümüz yok. Ama annem ona ihtiyacımız olan şeyi nasıl yapacağını öğretebilecek birini aramaya gitti.

"Geri döndüğü sürece-"

"Delilik!" Infelice hemen bağırdı. "Tam bir delilik!" Görünüşe göre korkuları onu başka şeylere karşı kör etmişti. Katliamla meşgul olduğu için Linden yerine Jeremiah'a odaklanmıştı. Şimdi de gizemli bilgi kaynaklarına uzandı. Vahiyler ona darbe gibi çarptı. "Wildwielder dünyanın geçmişini araştırıyor. Bir *Elohim*'in özünden dövülmüş bir Forestal arar. *Yasaklamayı* arar.

"Bu delilik." Infelice kendi kendine konuşuyor gibiydi. Kendi içgüdülerıyla tartışıyor. "Başarısız olursa, Solucan doruk noktasına ulaşmadan önce tüm Zaman'ı ve yaşamı yok edecektir." Ama sonra onun dikkati tekrar Jeremiah'a odaklandı. Giysisinden daha yumuşak tonlar akıyordu. "Yine de onda yiğitlik görüyorum, ilk günden beri olduğu gibi.

Bu yüzden onun en karanlık arzularının önüne geçmeye ve kendi isteklerini hiçe sayarak ona hizmet etmeye çalıştık. Eğer başarılı olursa-"

"Bu doğru," dedi Jeremiah tekrar. "Hâlâ bir şansın olacak. En azından Solucan Toprak Kanı'na ulaşana kadar güvende olacaksın. Ve yavaş olacak. Yani, seni yemesinden daha yavaş. Daha fazla zamanımız olacak."

Linden ya da Covenant'ın daha iyi bir cevap bulmasının zamanı geldi.

"Tehlikeleri ne olursa olsun, değerli bir çaba," diye mırıldandı

Demir El.

Diğer Devler sessiz kaldı.

Infelice, Jeremiah'nın iddiasını düşünmüş gibi görünüyordu. Ona karşı çıkmak ya da meydan okumak yerine, tarifsiz bir şekilde

Linden'in cüretkârlığı ve kurgusu.

Dudağını ısırdı; nefesini tutmamaya çalıştı. Elinden geleni yapmıştı. Infelice şimdi düşüncelerini onun *en büyük kötülük* olarak adlandırdığı şeye çevirirse, yaptığı hiçbir şey - söyleyebileceği hiçbir şey- onu tatmin edemezdi.

Elohim'in etrafında aniden fırtınalar koptu. Bir kasırganın ıskartaya çıkmış artıkları gibi, parçalanmış ve yakın rüzgarlar Devlere, fane'e, Jeremiah'a doğru esti. Yeni bir sertlikle savrulup tepeden geri döndüler. Ova bulanıklaştı ve serap içindeki bir manzara gibi aktı. Sürüklenen hava Infelice'e dokunmadı ama Jeremiah'nın pijamalarını dikenler gibi çekti, yapısının taşları arasındaki boşluklarda inledi.

Yeremya'nın herkes için umut yaratmış ve kendisi için hiç umut bırakmamış olması mümkündü.

Sonunda Infelice ona tekrar baktı. İlk kez onun sesinde pişmanlık duydu.

"Hakkınızdaki düşüncelerimizi aştınız. Beni alçaltsa da bunu özgürce itiraf ediyorum. Yine de bir tehdit hala ele alınmadı. Arkadaşların sana Seçilmiş Oğul adını verdi. Ben de öyle yapıyorum. Yine de sen Vahşi Savaşçı'nın olduğu gibi a-Jeroth'un da seçilmişisin. Onun mutlak kötülüğü gerçekleştirme arzusundan bahsetmiştim. Özellikle bu nedenle seni ele geçirmeye çalıştı. Bunu yine yapacaktır.

"Fane'ini tamamladın." Çanlarının müziği daha da keskinleşti. Rüzgârlara karşı kesildi. "Dünyanın kıyametindeki rolün tamamlandı. Dünya'nın ve Yaratılış'ın iyiliği için, şimdi seni öldürmeliyim."

Kadının sözleri Devleri şok etti. Jeremiah bunları beklemesine rağmen çok sert vurdular. Savunması yoktu.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum," diye itiraf etti Infelice. "Yine de başka türlü a-Jeroth'u engelleyemem. Solucan beslenecek ya da beslenmeyecek. Zaman Kemerı düşecek ya da düşmeyecek. Yine de Despiser senin yeteneklerini kullanacak. Kalbinizden, tutkunuzdan, gençliğinizden ve zayıflığınızdan Yaratıcı'yı hapsedmeyi tasarlayacak. Yaratılış olasılığına son verecek. Sadece senin ölümün onun ebedi zaferini engelleyecektir."

Jeremiah ona baktı; hiçbir şey söylemedi. Sadece yerinde durmak, içindeki her şeyi, en yoğun sevgisini ve

en acı karanlık.

Anele'den çok fazla şey miras almıştı.

Ama Cirrus Kindwind ayağa kalktı. Onun adına konuştu. Gözlerinden yansıyan mücevherlerle şöyle dedi: "Unutuyorsun *Elohim*, türünün en yücesi olmana rağmen. Seçilmiş-oğul yalnız değildir."

"O değil," diye onayladı Rime Coldspray. Sesi bir yumruk kadar sertti. "Şüphesiz onun arkadaşlarını küçümsüyorsunuz. Ve bu konuda belki de haklısınız. Senin adına çabalamamız bizi zayıflattı. Size karşı çıkamayız." Yorgunluğuna rağmen, sesi sanki mahmuzlarla çivilenmiş gibi çarptı ve yırtıldı. "Yaptıkları ve amaçları bizim için meçhul olan Timewarden'ın adını da vermiyorum. Ama genç Jeremiah'a saygısızlık ettikten sonra, şimdi hatanızı daha da derinleştirecek misiniz? Linden Avery'nin, Dev dostu ve

Wildwielder, çok şey yapabileceğini kanıtladı mı? Çelişkide umut olduğunu unuttunuz mu?

"Hayır. Buna itibar etmeyeceğim. Sen *Elohim'sin*. Unutmazsınız. Yine de bir mesele kavrayışınızın ötesindedir. Kim olursanız olun, bu konuda hiçbir deneyiminiz yok. Bu nedenle, Seçilmiş-Oğul'a karşı kötü düşünceler besleyen herkesin yüzüne karşı *bunu* söyleyeceğim. Onun *dostları* var. Despiser onu ele geçirmeye çalışabilir. Eğer öyleyse, bu kötülük başarısız olacaktır. Yalnız olmayan birini hiçbir şey ele geçiremez."

"Sevilen biri" demek istiyor gibiydi.

"Neden başka türlü olsun ki," diye bitirdi sözünü, "bir zamanlar onu yöneten canavardan şimdi kurtuldu mu? Şüphesiz *croyel'e* güvenen düşmanlar planlarından emindiler. Yine de burada duruyor, efendilikten kurtulmuş ve kendisini ondan nefret eden varlıkların korunmasına adanmış."

Birbiriyle çelişen tepkiler Infelice'in yüzünü buruşturuyordu. Onun Giysileri darmadağın bir şekilde dalgalanıyordu. Yeremya önce kadının gücendiğini, öfke ve şiddetle karşılık vereceğini düşündü. Ama sonra onu daha net gördü.

Egemen *Elohim* zayıflamıştı. Kendine olan güveni, hoşnutluğu, nasıl toparlanacağını bilemediği bir darbe almıştı. *Arkadaş* kavramı kafasını karıştırmış, onu zayıflatmıştı. Rüzgarlar onun etrafında rahatlama ve dehşet gibi dönüyordu: çözemediği bir bilmece.

Ama uzun süre tereddüt etmedi. Jeremiah'ı aşan baskılar onu bir karara zorladı. Sesinde bir cenaze çelengi gibi uyumsuz bir tını vardı. Türünün en iyisi olmasına rağmen, çok sık yanılmıştı.

"Daha fazla geciktiremem. Çağrıya cevap verilmesi gerektiği gibi, bana da cevap verildiğini kabul etmeliyim. Doğru konuştunuz. Biz *Elohim*'iz. *Dostlar* hakkında bilgimiz yok.

"O halde sözüm budur. Ne olursa olsun, büyük olan bizler artık küçük olan sizlere güvenmeliyiz."

Sonra kısa bir ciddiyet buldu. "Dikkatli ol, Seçilmiş-oğul. Yaptıkların öngöremediğin tehlikeleri beraberinde getiriyor. Tanrı'mız için elimizden gelenin en iyisini yaptık. Artık hiçbir şey yapamayız. Eğer yoldaşların seni yüzüstü bırakırsa, mahvolursun."

Infelice arkasını dönerek göklere doğru bir çığlık attı: devasa bir gongun üzerindeki çekiç darbesi gibi yankılanan bir çınlama.

Bir anda, sanki rüzgârlar tarafından getirilmişler gibi başka *Elohim*'ler ortaya çıkmaya başladı; sanki ovayı rahatsız eden tekirik görünümüler arasında kendi özlerini bulmuşlardı.

Birbiri ardına, sıvı bir ışık gibi fana doğru aktılar, o kadar çoktular ki Yeremya hayretler içinde kaldı. Ölen yıldızları görmüştü ama hâlâ yaşayan yıldızların sayısını düşünmemişti. Belki de bu varlıklarla yıldızlar arasındaki ilişki gerçek olmaktan çok sembolikti. Yine de gökler tamamen yok olmamıştı.

Yeremya'nın çağrısına yanıt veren bu *Elohim* bir kalabalığı andırıyordu.

Bu manzara onu büyüledi. O kadar güzellerdi ki! Hepsi de tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Onun insani gözlerine göre, zarafete bürünmüş ve ihtişama alışmış erkekler ve kadınlardı: ölümlülükten masum; yetersizliğin cürufu ve acının yüküyle lekelenmemiş; yalnızca ölümlüyle yatıştırılabilecek acılara ve protestolara karşı başışık.

Onlar *Elohim*'di, eldritch ve fey: yabancı bir dildeki kehanetler kadar gizemli ve Andelain'in güzellikleri ya da Wraithlerin melodileri kadar tarifsiz. Sayılamayacak kadar çok sayıda insan çoktan yok olmuştu; geriye yaşamı arzulayan bir kalabalık kalmıştı.

Doğal olmayan alacakaranlığı, sanki gelişleri bir ayınmış gibi kutsadılar.

İçgüdüsel olarak Stormpast Galesend ve Latebirth kendilerini ayağa kalkmaya zorladılar. Cabledarm bile ayakta duracak gücü buldu. Tüm Devler omuzlarını dikleştirmeye, sırtlarını doğrultmaya çalıştılar. *Elohim*'le olan sorunlu geçmişlerine rağmen, yorgunluklarını bir kenara bıraktılar.

Söğütler gibi zarif, Gilden gibi görkemli, her bir peri Sadece halkı için kenara çekilen Infelice ile başını sallayarak selamlaşmak için durakladı. Her biri fane'e doğru süzüldü ve gözden kayboldu. Jeremiah da kendi gözünde muhteşemleşen bir çocuk gibi gururla onların geçişini izledi. Buna o sebep olmuştu: O. Linden'in onun için beslediği büyük umutları haklı çıkarmıştı. Yine de şişen gurur değildi. En azından o anda minnettarlıktı. Tapınağının başarısı onun başardığı bir şey değildi: bu ona verilen bir armağandı. Kendini gururla harcamadı.

O an için, sürdüğü sürece, sırlarının üzerinde sanki göklere yükselmiş gibi yükseldi.

Kendini kaybetmiş bir halde, bir depremin başlangıcı gibi yeri sarsan sarsıntıya karşı koyamadı. Bir magma püskürmesi kadar şiddetli ısı patlamasına ya da dünyayı reddeder gibi görünen vahşet çılgınlıklarına verecek bir cevabı yoktu. *Elohim*'in ani çılgınlıklarını, Infelice'in gözlerini dolduran perili bakışı ya da Devlerin çılgınca haykırıışlarını anlamadı. Kastenessen içine girene ve tüm düşünceleri ıstırap ve katliama dönüşene kadar neler olduğunu bilmiyordu.

Kendinden geçmiş bir ıstırap. Zapt edilemeyecek kadar büyük bir öfke. Delilik olarak adlandırılmayacak kadar aşırı acı.

Çılgın *Elohim* ovaya bir titanın fırlattığı ateş topu gibi çarptı. Çarpmanın etkisiyle ayaklarının altındaki toprak, vahşetin sıvılaştırdığı su gibi dalgalanıp sıkıştı. Zafer, delilik ve nefretle kükreyerek geldi: artık onu hapseden insanlara benzemeyen bir canavar; onu lanetledi. Güzel değildi, zarif değildi. Yüzü acı çekmenin bir çarpıklığıydı. Bitmek tükenmek bilmeyen ağırlar uzuvlarını kemiriyordu. Cübbesi ateştendi. Gözleri ateş gibi parlıyordu.

Skurj'un dişleri. Kraken dişlerinden, köle toprağı sıçrattı ve yanmaya başladı. Ve ufka hükmetti; doğudaki karanlık bile solup kaybolana kadar kasveti geri püskürttü. Kendini bir Dev'den daha uzun, bir zamanlar dizginlediğı hırslı solucanlardan biri kadar uzun yapmıştı.

Sağ yumruğunu başının üzerinde tutmuş, harabeyi fane fırlatmaya hazırlanıyordu.

Bu bir *Elohim* yumruğı değildi. Roger'ındı, insani ve ölümcül. Kastenessen onunla, ırkından başka hiçbir varlığın teşebbüs edemeyeceğı ya da göz yumamayacağı yıkımlar gerçekleştirebilirdi.

Ama saldırmadı. Hazır değildi ya da buna gerek görmedi.

Çıplak toprağın üzerinde duran Jeremiah'yı çoktan almıştı. Çocuk bu kırılğanlığı Anele'den miras almıştı.

Bir anda, bir andan daha kısa bir sürede, sonsuza dek uzayan bir zaman parçacığında, Jeremiah *croye*'in hevesli kötülüğü ve sadizminden saf ateşe, şenlik ateşlerinin felaket getiren çılgınlığına geçti. O bitmek bilmeyen titreşim sırasında ruhu bölündü. Hepsi aynı anda ya da üst üste binmiş, hepsi zalimce farklı birkaç ayrı benliğe dönüşmüş gibiydi.

Artık Anele'nin neden deliliğı seçtiğini biliyordu.

Bir Yeremya ele geçirildiğini fark etti -yine!- ve çığlık atmaya çalıştı. Biri bir fırının beyaz çekirdeğinde dururken Bir diğeri her türlü acıyı zevk olarak yorumluyor, ıstırabı coşkuya dönüştürüyordu. Biri, dağılıp kendilerini kurtarması gereken Devleri izledi. Ama yapmadılar. Mahkum ve kararlı bir şekilde kendilerini Kastenessen'in vahşilik. Bir başka Yeremya ise lavın vücut bulmuş hali olduğunu bilmekten zevk alıyordu. Arkadaşlarının ölmek üzere olduğu fikri onu yüceltiyordu. Despiser onu bunun için işaretlemişti. Bunun için yaşıyordu.

Neşe içinde, hükümdarının emirlerini yerine getirmek için harekete geçti.

Başka bir benlik ise *croye*'in kendisine yaşattığı her dehşeti hatırlıyordu. Roger'ın yanında Linden'i kandırmanın acısını tekrar yaşadı, Roger'ın yanında yaptıklarından dolayı acı çekti.

Melenkurion Skyweir. Parçalanmış kimliğinin bir başka yönü mezarların güvenliğine kaçtı. Bir başkası tanrılık için

Sonsuzluk. Bu tezahürde, *krillerin* keskin acısını biliyordu. boğazına karşı.

Ve bir-

Yeremya'nın *anladığı* birçok şeyden biri.

Bu Jeremiah, Kastenessen'in yıkıma olan ihtiyacının ne kadar büyük olduğunu anlamıştı. Yasak aşkı hatırladı, hezeyan kadar güçlüydü ve

Kastenessen'i ölümlü Emereau Vrai'ye, kralların kızına çeken şey tamamen lezzetliydi. Kendisine daha çok değer vermesi gereken Infelice ve diğer *Elohim*'lere karşı aşkı için savaşıırken Kastenessen'in öfkesini ve dehşetini hissetmişti. Bu Yeremya, Kastenessen'in Durance'ının vicdansız acısını, *skurjlara* karşı ve *skurjlar* arasında hapsedilmesini yakından biliyordu. Bu Yeremya Kastenessen'in kendisini canavarlarla birleştirmeye başlamasına neden olan işkenceyi tüm ayrıntılarıyla hatırladı.

Bu Yeremya, Kastenessen'in neden sadece *Elohim*'in tamamen yok edilmesiyle ilgilendiğini anladı. Dahası, Kastenessen'in şimdiye kadar neden doğrudan Linden'e ya da Jeremiah'nın kendisine karşı harekete geçmediğini biliyordu; hayatta kalan tüm halkı tek bir yerde toplanana kadar. Kastenessen Esmer'i acımasız bir gaddarlıkla kullanmış olsa da, öfkesini bizzat iletmemişti çünkü herhangi bir Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın yokluğu Kevin'in Kirine bir son verebilirdi. Onun varlığı

Bane'in korkunç enerjilerini kanalizetmek, şekillendirmek ve yönlendirmek. Ve sadece Dünya Gücünü ve Yasayı engelleyen korkunç dumanın intikamını mümkün kılacağına inanmıştı ya da *Mokşa Raver* onu buna ikna etmişti.

Artık Kastenessen'in bu tür hilelere ihtiyacı yoktu. Fane'in çağrısına cevap vermek için gelmişti ama onun tarafından yönetilmiyordu.

Yarı *skurj* yarı insandı: herhangi bir zorlamayı reddedecek kadar acı çekiyordu. Hayır, arzularına ulaştığı için buradaydı. Jeremiah'lardan biri son hazırlıkları yapacaktı.

Kastenessen'in Roger'ın yumruğunu kaldırmasının ama vurmasının nedeni de buydu. Fane'i paramparça edecek, enkaza çevirecek güce sahipti. Yine de *Elohim*'in her birinin yok edileceğinden emin olmak için darbesini bekletti.

Yeremya'da ya da Yeremya'nın başına gelen hiçbir şey zaman almadı. Bir parçası bundan pişmanlık duyuyordu. Dönüştüğü şeyi seviyordu. Kendisine verilen nefretin saflığından zevk alıyordu.

Ayrılmış benliklerinin her birinde akkor haline gelmiş ya da yanmış, kendini Infelice'in üzerine fırlattı.

Kastenessen'in planladığı, beklediği ve katlandığı şey buydu: böylece *Elohim*'in en yüksek, en güçlü ve en tehlikeli olanı, intikamını verdiğinde diğerleriyle birlikte öldürülecekti.

Üç hızlı adım yeterli olacaktı. Sonra Jeremiah'ın içindeki Kastenessen, nefreti erimiş taş gibi Infelice'in etrafına saracaktı. Onu fane portalından, yok oluşun girişinden fırlatacaktı. Bundan sonra, çağrı tamamlanana kadar sadece kalp atışları kalacaktı; her *Elohim* içeride olana kadar.

Ta ki Kastenessen sayısız bin yıllık eziyeti serbest bırakana kadar. Jeremiah anıydı. Hızlıydı.

Stave daha hızlıydı.

Eski Efendi'nin bilinci neredeyse yerinde değildi. Zar zor ayakta durabiliyordu. Yine de Linden'a verdiği sözü tuttu. Jeremiah'ın kolunu kavradı.

Kükürt kadar şiddetli bir sıcaklık elini yaraladı ama bırakmadı. Çaresiz ve zaten başarısız olan Jeremiah'ı ulaşabileceği tek korumaya teslim etti.

Rime Coldspray'in daha önce Stave'e yaptığı gibi, *Haruchai* Jeremiah'ı havaya kaldırdı. Onu Kastenessen'e maruz bırakan çıplak topraktan. Tapınağın taş çatısına.

Kastenessen'in hedeflediği saldırının tam ortasına.

Sonra Stave tekrar yere yığıldı. Ayağa kalkmadı.

Ama Infelice'e fane dışında dokunulmadı.

Kastenessen göklere doğru öfkeyle uludu ama Jeremiah artık ona kulak asmiyordu. Jeremiah'ın ayakları yeri terk ederken, kendi içine doğru çöktü. Birçok benliği mermiler gibi birbirlerine çarpıyor gibiydi.

Çarpışmanın gücü onu sersemletti. Aklını uyuşturdu. Artık ne düşünüyor ne de hareket ediyordu: neredeyse hiç nefes almıyordu. Bunun yerine hareketsiz yattı,

Tiksintiyle kıvranıyordu; Stave kadar güçsüzdü. İzlemekten ve korkmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Kastenessen kükredi ama saldırmadı. Tam zaferini kazanmak istiyordu. Birkaç dakika içinde Infelice bile fane'in çağrısına cevap verecekti. Sonra-

Elohim'in sonuncuları da çoktan içlerine dönmüşlerdi. Umutları dehşete dönüşmüştü ve yüzlerine dehşet yazılmıştı ama kendi doğalarını reddedecek güçleri yoktu. İki kalp atışı, belki de üç, bundan fazla değil ve Infelice tek başına kalacaktı. Sonra o da girecekti ve Kastenessen saldıracaktı.

Hayır, yapamazdı. Roger'ın eliyle olmaz. Bir daha asla.

Kastenessen patlamasını hazırlarken, arkasındaki kraterden bir Dev fırladı. Frostheart Grueburn "Longwrath!" diye bağırmasaydı Jeremiah yeni gelenin kim olduğunu bilemeyecekti.

Bir şimşek kadar hızlı olan adam, dengesiz *Elohim*'in arkasından şaha kalktı. Her iki yumruğuyla da uzun bir flamberge'i kavradı. Hain bıçak. Kenarları Kastenessen'in korkunç ışıltısına karşı sanki yıldız ışığı demire işlenmiş gibi parlıyordu.

Bir vuruş Roger'ın elini Kastenessen'in bileğinden ayırdı.

Kastenessen patlayan bir güneş gibi çılgılık attı. Sendeledi.

Longwrath tekrar vurmak için onu takip etti.

Ama Kastenessen dengesini kaybetti. Bileğinden kan fışkırdı, Toprak Gücü ve lavın lekeli iksiri. Buna aldırmış etmedi. Sağlam koluyla saldırgana doğru savruldu.

Longwrath'ın göğsünde güç patladı. Zırhı hasar görmüş, bir omzundan parçalanmıştı: Kastenessen'in öldürücülüğüne dayanamamıştı. İşlenmiş taş parçalandı ve Bıçak gibi delici kıymıklar. Ama parçalar Kastenessen'in lavının dokunuşuyla buharlaştı ya da eridi. Longwrath geriye doğru savruldu, bir avuç kaya parçası gibi fırladı. Yere düştüğünde bir daha hareket etmedi. Sanki kalbi ve ciğerleri yanıyormuş gibi göğsünden dumanlar fışkırdı.

Kastenessen bir kez daha kükreyerek Infelice'e ve fane'e döndü. İçinde müstehcen bir sıcaklık yükseldi. Boyu uzadı, daha parlak parladı. Akkor alevler daha da yükselerek etrafında dönmeye başladı.

Bir kasırganın doğum sancıları. Hastalıklı parlaklığı Jeremiah'nın gözlerini yaktı ama çocuk başka tarafa bakamadı.

"Dinle beni, hain!" diye uludu deli *Elohim*. "Ben senin düşündüğünden daha fazlasıyım! Siz çocuksu fane beni zorlayamazsınız! Ben hala Kastenessen'im! Hâlâ acım seni yok etmeye yeter!"

Öfkeden kudurarak, ölümcül enerjilerini, Toprak gücünü ve magmayı, *Elohim*'i ve *skurj*'u, ovada yürüyen her canlıyı tüketecek kadar şiddetli görünene kadar ateşledi. Olmaları gerekenden çok daha fazlasıydılar. Jeremiah'ın derme çatma yapısını sanki hiçbir özü ve anlamı yokmuş gibi yerle bir edeceklerdi.

Infelice daha önce dehşete düşmüştü. Şimdi ise garip bir şekilde sakindi. Kastenessen'e cevap vermedi. Onun yerine Rime Coldspray'e şöyle dedi: "Hakkımızda kötü düşünüyorsun Dev, haklısın da. Ama biz senin düşündüğün kadar karanlık değiliz. Bunun için de akrabana *büyük* yaptık. Kılıcını da bunun için aldı. Bir amaç için başarısız oldu, başka bir amaca hizmet etti.

"O bizi kurtarmadı ama kayıp kardeşimizi zayıflattı. Şimdi kısa bir süreliğine de olsa kurtuluşumuzu sağlayabilecek biri geliyor. Solucan'a karşı çıkanlardan daha fazlasını isteyemeyiz.

"Akrabanızın vefatını affedeceksiniz," diye ekledi üzüntüyle. "Yaşasaydı, yaptıklarının hatırlanmasına kolay kolay katlanmazdı."

Daha sonra bedenselleştirilmiş *Elohim*, Kastenessen'le düşüncelerini ve arzularını, onun ve onunkini ayıran uçurumun ötesinde yüzleştirdi.

"Seni duydum, lanetli kişi." Sesini yükseltmedi ama yine de net ve berrak bir şekilde çınladı. "Şimdi beni duyacaksın. Çabalamayı bırak. Halkının arasına gir. Acının yatışmasına izin ver. Size zalimce davrandık, ama aynı zamanda kibarız da. Yaşam bizim için devam ettiği sürece, çektiğiniz tüm acılardan kurtulmanızı sağlayacağız."

Doğruyu söylüyor olabilir. Şimdi bir-

Ama Kastenessen Durance'ında uzun yıllar geçirmişti. O vardı öfkesini daha da arttıran seçimler yaptı. Infelice'in çağrısı ona ulaşamadı. Bu onun için son hakaret olabilirdi.

Gözlerinden ve ağzından, her uzvundan ve yüksek formunun her çizgisinden fışkırana kadar alevleri topladı. O bir alev haline geliyordu.

Holokost, yıkım kişileştirilmişti: ovayı kasıp kavuracak kadar yüksek ve sıcak bir şenlik ateşi. Cevabı tek kelimeydi:

"*Asla!*"

Yine de birikmiş nefretini serbest bırakması için ona zaman verilmedi.

Kuzeydoğudan gelen abartılı bir argent patlaması alacakaranlığı açtı. Karanlığı geri püskürttü, güneşsiz kasveti dağıttı. Kastenessen kadar parlak ve karmaşıktı ama ölçülemeyecek kadar temizdi. Ve kısaydı, bir göz kırpmadan biraz daha fazlasıydı. Yine de yeterince uzundu.

İçinden Thomas Covenant ve Humbled'dan Branl *Haruchai* çıktı. Covenant Loric'in *krilini* tutuyordu.

Onların gelişinin yarattığı şok Kastenessen'i kurbanlarından uzaklaştırdı.

Covenant bir katır kadar hantal ve kaslı, kürek kafalı bir ata binmişti. Branl ise Jeremiah'nın daha önce hiç görmediği bir Ranyhyn'e binmişti. Ve umutsuz bir aceleleri vardı. Covenant'ın atının burun deliklerinden, Branl'ın palomino aygırının ağzından köpükler fışkırıyordu. Ter, paltolarındaki kükürdü yansıtıyordu. Sanki fersahlarca ya da günlerce dörtlale koşmuş gibiydiler. Covenant düşecekmiş gibi koltuğunda kıpırdandı.

Bineğinin toynakları toprağa çarpar çarpmaz eyerinden düştü. Ama yere yığılmadı. Fırtınada delinmiş bir gemi gibi sendeleyerek ayakta kalmayı başardı. Garip ve aceleci bir tavırla, *Elohim*'in kemiklerini küle dönüştürebileceğini unutmuş gibi Kastenessen'in karşısına dikildi.

Krill'in mücevheri sakat ellerinde, terk edilmiş bir dünyada tutulmuş bir söz gibi parlıyordu.

"Sen-!" Kastenessen başladı: boğuk bir uluma. Rage boğazını sıktı, protestosunu bastırdı.

"*Dene* beni," dedi Covenant, sanki secdenin eşiğindeymiş gibi nefes nefese. "Elinden geleni yap." Bir darbeye dayanamayacak kadar zayıf görünüyordu.

Tokat. Birbiriyle çelişen ışıkların aydınlattığı yüzünde, yıpratıcı bir hastalığın solgunluğu vardı. Yine de o Thomas Covenant'tı. Hiç tereddüt etmedi. "Bakalım ne olacak.

"Eski karımı öldürdüm. Bir Raver'ın yok edilmesine yardım ettim. Ve Dünyanın Sonu Solucanı'nı gördüm. *Kısıtlama ile işim bitti!*" Dişleri

Gnashed. "Eskiden ne kadar acı çektiğini önemserdim. Artık umurumda değil. artık. Beni yenebileceğini düşünüyorsan, devam et. Ben *vahşi büyüüm*, seni çılgın piç. Seni durduğun yerde parçalara ayıracağım."

Jeremiah baktı, baktı ve Kastenessen irkildiğinde şaşkınlığının adını koyamadı.

-Ve telaşla geriye doğru bir adım attı.

Covenant *krili* tutarak ilerledi. Fırtına gibi parlıyordu, zaptedilemez ve cevaplanamaz. Argent rengi onu heybetle kaplıyordu. Saçlarının gümüşü bir tacı andırıyordu.

Branl onun arkasından geldi ama araya girmede.

Kastenessen bir adım daha geri çekildi, sonra bir adım daha. Bir adım daha. Covenant'ın gözlerindeki tutku onu sürükledi. Infelice'e ve fane'e doğru zorlandığını fark etmiş olmalıydı; ama durmadı. Belki de yapamadı. Belki de Mutabakat'ta ya da Loric'in sayısız hançerinde onu korkutan bir şey gördü.

Her adımda biraz daha küçüldü. Geri çekilerek küçüldü. Lavlar içinden sızıyor ve kayboluyor gibiydi, kendi engellenmiş ısıyla su gibi denatüre olmuştu.

Covenant tökezledi, bocaladı ve gelmeye devam etti. Kastenessen ondan uzaklaştı.

Devler onun geçmesine izin verdi. Onlar da Yeremya kadar etkilenmiş, büyülenmiş gibi izlediler.

Sonra Infelice bir emir verir gibi Kastenessen'in adını söyledi ve Kastenessen Covenant'tan yüzünü ona döndü.

Dehşet ve tiksinti yüz hatlarını şekillendirmişti. Bağırarak istediği ama hiçkılmaktan korktuğu için bağırarak istediği izlenimini veriyordu. Dişlerinin arasından, azap parçaları gibi kelimeler tükürdü.

"Nefretimi kazandın."

Infelice'in sakinliği reddedilemez hale gelmişti. Glimmermere kadar sakin bir şekilde cevap verdi: "Evet. Sizden bunu bir kenara bırakmanızı istemeyeceğiz. Sizden tek istediğimiz acınızı dindirmemize izin vermeniz."

Kadının yanıtı onu dehşete düşürmüştü gibiydi. "Ben buyum."

"Öyle değil," diye karşı çıktı, yılmadan. "O gittiğinde, *Elohim* arasında sadece senin hem sevdiğini hem de sevdiğini hatırlayacaksın."

Bu iddiaya verecek bir cevabı yoktu.

Davetini tekrarlamadı. Onun yerine bir elini uzatıp kopan bileğini kavradı. Çınlama ve merhametle kanamasını durdurdu. Eğer içindeki *skurjun* kirliliği ona zarar verdiyse, bunu kabul etti.

Gözlerinden ıstırap akıyordu. Geri çekilmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Infelice kısa bir süre Devlere ve Demir El'e baktı. "Dikkatli olun," dedi onlara. "*Moksha* Jehannum artık *Skurj*'a hükmediyor. Onları kurnazlık ve kötülükle kullanacak. Ve Seçilmiş-oğul'un a-Jeroth için çok değerli olduğunu unutmayın."

Sonra sonunda Yeremya'nın yapısının zorunluluğuna teslim oldu. Kastenessen'i de yanına alarak fane'e girdi. Bir anda, sanki dünyadan tamamen uzaklaşmışlar gibi yok oldular.

"Lanet olsun," diye soludu Covenant. "Bunu yapabileceğimden emin değildim."

Dayak yemiş gibi kollarını indirerek, Swordmainnir'e yaklaşmaya çalıştı. Ama bacakları tutmadı ve dizlerinin üzerine düştü.

Tepemizde Kevin'in Kir'i çoktan dağılmaya başlamıştı. Eğer daha fazla yıldız yok olduysa, bunu ufukların ötesinde yaptılar. Jeremiah onların öldüğünü görmedi.

10.

Ama yapabiliyorken

Sanki her ikisi de tamamen yalnızmış gibi, Linden Avery ve Manethrall Mahrtiir, Dünya'yı kurtarmak ya da lanetlemek için cehennemin içinden geçti.

Birbirleri için var olmadılar. Var olmayan Ranyhyn'in üzerine binmişlerdi. Rant anlarından oluşan bir kasırgaya kapılmış, erkekleri ve kadınları çıldırtan türden bir kovalamaca tarafından tüketilmişlerdi. Her sinir tahammülün ötesinde acı gerçek parçacıkları tarafından saldırıya uğradı. Aynı zamanda, her algı beyaz buza dönüşmüştü, yıldızlar arasındaki uçurumlar gibi jelimsi. Linden ve arkadaşı her yönden sonsuza dek rahatlamayan donmuş bir vahşi doğada yaşıyorlardı. Acı çekmenin onları tanımladığı bir diyara girmişlerdi. Tek bildikleri buydu çünkü şimdiye kadar bildikleri tek şey buydu. Bildikleri tek şey buydu. Bir an diğerine yol açmıyordu, Bu yüzden görececek, yapacak ya da anlayacak hiçbir şey yoktu.

Acının o mükemmelliğinde, Linden bir zamanlar kendisinin ve Mahrtiir'in tecrübe tarafından savunulacağını hayal etmiş olabilir. Daha önce iki kez *sezeryana* girmişler ve hayatta kalmışlardı. Yapmaya çalıştıkları şeyin mümkün olduğu bilgisi onları ayakta tutabilir miydi? Ama yanılıyordu. Tüm zamanları ve hiçbir zamanı aynı anda barındırmayan bir yerde hafıza anlamsızdı. Bir an, *bu an*, kim ve ne olduklarının tüm gerçeğiydi.

Yine de içinde bulundukları durumun tüm gerçeği bu değildi. *Kaza* İşkencenin başka boyutlarını, beyhudeliğin başka biçimlerini de dayatmıştır.

Ranyhyn'den kendisini ve Mahrtiir'i zamanda geriye, Sonbahar'ın vahşı akıntısına karşı götürmesini istemişti; ve bu çabanın sonuçları oldu. Eşek arıları etine yuvalanırken ve sanki tüm ihtiyaç ve arzularının toplamıymış gibi acı bir çorak araziye işgal ederken, aynı zamanda kendi içinde bir seyirci gibi süzülüyor, kaosun ortasında çaresiz kalıyor, sanki ondan ayrılmış gibi kendi saygısızlığını izliyordu.

Günler ve günler önce, bir zamanlar Joan'ın zihninde bu şekilde asılı kalmış, Joan'ın gözlerinden yıkımı gözlemlemişti çünkü Joan'ın yarattığı bir *kaosa* girmişti. Ama şimdi Linden kendi acısının sebebiydi. Diğer işkenceler sadece sürelerinin bir anlamı olmadığı için onu parçalamayı başaramazken, o da kendine tanıklık ediyordu.

Hayatının gerektirdikleri karşısında her zaman yetersiz kalmış olan Linden Avery'yi izledi. Roger Covenant ve *Croyel* tarafından kandırılmasına izin veren Linden. Thomas Covenant'ı dirilterek tüm yasalara meydan okuyan Linden'/. ve yine de onu bütünüyle diriltmeyi başaramamıştı. Adı Anılmaması Gereken Kadın tarafından tüketilen ve değerli oğlunu mezarından çıkarmaya yetmeyen Linden.

Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandıran Linden Avery.

Ama dahası da vardı. Gözlemleyerek, zamanın fırtınasının reddettiği şeyleri hatırlayabiliyordu.

Cesaretin ve berrak görüşün ötesinde başka bir gerçeği bulamayacağı kadar kara ya da derin bir kıyamet yoktur.

Covenant ona bunu söylemişti. İstirabının kendi kusurlu benliğinin gölgesini andıran yönünde, ona inanmak için can atıyordu.

Kendinize güvenin.

İnanmak için yanıp tutuşuyordu. Ama aynı zamanda, sanki aşkının onun önemli bir parçasını bozacağından korkuyormuş gibi, "*Bana dokunma*" demişti. Kendine nasıl güveneceğini bilmiyordu. O, anne ve babasının kızıydı, yaşamın her acısından korkan ve onu ölüm için yetiştiren bir anne ve babanın. Bu bilgi iliklerine kadar işlemişti. Bir Raver bunu doğruladı. Unutulmamış ve

kurtarılmamıştı, Antlaşma'ya, Yeremya'ya ve Toprak'a rağmen şimdi bile onu yönetiyordu.

Şu anki durumunuzda, Seçilmiş, Kutsallıktan Arınma önünüzde uzanıyor. Arkanızda kalabalık değil.

Buradaydı. Değil mi?

Ama kendini sanki başka biriymiş gibi izlediği için, düşünmenin başka yolları da olduğunu fark edebilmişti. Liand kendisini Mithil Stonedown'da ilk kez tanıttığından beri pek çok arkadaşı ona bu dersi vermeye çalışıyordu. Bağlılıklarıyla ona, kendisini günahlarıyla tanımlıyormuş gibi yargılamasına gerek olmadığı konusunda güvence vermişlerdi. Ona rağmen gizlemeler ve *onursuzluklar, sonuçlarını küçümseyen* öfkesi, yalnız değildi.

Cesaret ve açık görüş onu aştıysa da yol arkadaşlarını aşmadı. İlk andan itibaren, kalpleri kendisinininkinden daha büyük olan insanlar tarafından desteklenmişti; sadakatleri kendisinininkinden daha bencil değildi. Stave, Infelice'e *yol boyunca attığı her önemli adımın Dünya'nın doğal sakinleri tarafından atıldığını garanti etmişti*. Linden'in dostları, o bile onları duyana kadar *güvenmeye* çağırmışlardı.

Yargılamanın vahşeti içinde sıkışıp kaldığında, çaresizliğin inançtan ayırt edilemez olduğunu gördü.

Girişimlerde bulunulmalı-

Hyn onu kendi isteğiyle Sonbahar'a taşımıştı. Narunal'daki Mahrtiir ona isteyerek eşlik etmişti. Onlara inanabilirdi.

-Hiç umut olmasa bile.

Ve bazı şeyleri doğru yapmıştı. Bir seyircinin tarafsızlığıyla kendine tanıklık ettiğinde, bu eylemleri kabul edebilirdi. Roger ve Croyel'in entrikalarına karşı savaşmıştı. Oğlunun Kayıp Derinlik'teki Croyel'in gizlendiği yerden kurtarılmasını sağlamıştı. Ve diğer tüm eylemleri reddedildiğinde, Jeremiah'a yarış arabasını vermişti: onun hapishanesinden çıkmasını sağlayan geçidin son parçası.

O anlarda başka hiç kimse onun yerini alamazdı. Anele pek çok konuda olduğu gibi onun hakkında da gerçeği söylemişti. *Dünya onun gibisini bir daha görmeyecek.*

Dahası da vardı.

Hiçbir şey, parçalanmış anların abartılı yuvasını ve acısını hafifletmedi. Hiçbir şey onunki gibi saygısızlıklardan doğacak soğuk çorak toprakların acımasızlığını hafifletemezdi. Hiçbir şey hafifletemezdi. Yine de Covenant'ın evlilik yüzüğünü hâlâ elinde tutuyordu. Beyaz altının hakiki sahibi olmamasına rağmen metalden hâlâ gümüş ateşi parlıyordu. Bu onun için Covenant'ın kendisi kadar canlıydı. Çökmekte olan ruhu için bir dayanak noktası olabilirdi.

O zaman artık yalnız değildi. Her zaman ve hiçbir zaman yalnız olmamıştı. Manethrall Mahrtiir onun yanındaydı, Kanun Asası'nı onun için tutuyor ve sanki korkacak hiçbir şeyi yokmuş gibi ileriye bakıyordu; sanki sonunda hayatının önemini tespit etmişti.

Ve her zaman olduğu gibi Hyn'in sırtına oturmuştu. Narunal onun yanındaydı. Atlar hareket etmiyordu. Hareket nedensellik gerektirirdi: sıraya bağlıydı. Yine de koşuyorlardı. Palomino aygır beyaz çölde bir yerden bir yere koşarken, adım adım, benekli Hyn Narunal'ın gücüne, Narunal'ın kesinliğine ayak uydurdu.

Sezarın hakaretlerine rağmen, Linden Covenant'ın yüzüğüne sarıldı ve dayandı.

Uzun süre beklemek zorunda değildi. Sonsuza dek beklemişti ve hiç beklemesi gerekmiyordu. Bu an bir sonrakine geçmedi çünkü geçemezdi ya da bir *sonraki* yoktu. Yine de ellerinin arasındaki sert çember aniden parladı; ve Hyn onu kaostan çıkarıp bir yaz göğünün altındaki güneş ışığına taşıdı.

Gün ışığı. Kırılgan gri-yeşil otlarla kaplı, eğrelti otu kadar kalın, yavaş bir yamaç. Bir yaz göğü, incir ağacı kadar yumuşak.

Geçiş olmadan, Linden serbest bırakıldı.

Değişimin şoku kaslarının kasılmasına, dünyanın dönmesine neden oldu. Midesi sanki saatlerce kusması gerekiyormuş gibi ağrıyordu. Kargalar ya da akbabalar tarafından saldırıya uğramış gibi etrafında siyah karışıklık lekeleri dönüyordu. Kişisel dünyasının sürekliliği kendisinden kopmuştu. Zaman ve mekân içindeki konumunu belirleyemeyerek Hyn'in sırtından yuvarlandı ve sert bir şekilde çimlerin üzerine düştü.

Bir an için nefes alamadı; düşünemedi. Sinirleri bocalarken, nazik toprağa sarıldı ve kendisiyle boğuştu

kusma dürtüsü. Bir yere varmıştı. Ne zaman. Hyn onu buraya getirmişti. Havada yaz kokusu vardı, uzun süredir yağmayan yağmura rağmen sert çimenlerde yaşama dair bir ısrar hissediyordu. Nefes almakta zorlanırken, sanki bir çöle çok yaklaşmış gibi uzaklardan gelen bir kuruma kokusu aldı. Gökyüzü çok fazla toz barındırıyordu. Andelain ve gürlük bekliyordu. Bu pişmiş yamaca, bu sığağa, bu-

Bir şeyler ters gitmişti.

"Ringthane," diye mırıldandı Mahrtiir, sanki öğürüyormuş gibi. "Beyaz altını serbest bırak. Bırakmalısın. Asanı kabul et."

Onu duydu ama kelimeler bir anlam ifade etmiyordu. Sesi bir urvil gibi geliyordu, anlaşılmaz bir şekilde havlıyordu. Bir şeyler ters gitmişti. Dünya yanılttı: çimen, gökyüzü, güneş ışığı. Sadece sürüklenip giden Sonbahar'ın kıvranan harabesi tanıdık geliyordu. Narunal nasıl yorumlayacağını bilemediği bir uyarı borusu öttürdü. Hyn'in cevap niteliğindeki kişnemesinde endişe vardı.

"Seçilmiş!" diye ısrar etti Manethrall. "Linden Avery! *Asan. Kaesure*'u söndürmelisin! Eğer ağaçların arasına girerse, hiçbir Forestal'ın affetmeyeceği bir zarara yol açacaktır. Eğer önce ormanı kurtarmazsan bizi dikkate almazlar!"

Linden birkaç ses tanıdı. Kurak bir esintinin iç çekişi. Uzaklarda bir yerde kuşların şaşkınlığı. Birkaç kelime.

Covenant'ın yüzüğünü bırakmayı hatırladığında yeniden nefes almaya başladı.

Mahrtiir tökezleyerek onun yanına gitti. Kabaca onu sırt üstü yuvarladı. "*Ringthane!*" Güneş ışığının parıltısına karşı çömelerek Kanun Asası'nı kadının göğsüne bıraktı. Sonra da kurumuş çelenginin kalıntıları, bir çiçeğin son yumrularından birini kopardı. *amanibhavam* bloom. Pudralamak için yumruyu avuçlarının arasında ovuşturduktan sonra bir elini burnuna götürdü, diğerini Linden'in burnuna ve ağzına kapattı.

Çok fazla his vardı. *Amanibhavam* sanki asit solumuş gibi sinüslerini yaktı. Onu yok ettiğini fark edecek zamanı yoktu. Mide bulantısı. Güneş ışığı hafif bir toz lekesi taşıyordu. Gölgeler Mahrtiir'in yüzünü bulanıklaştırıyordu.

Sonra Asa'nın siyah şaftından ona Toprak Gücü aktı; ve düşündü, Ağaçlar mı? Bir Forestal?

Oh, Tanrım.

Sezaryeni söndürmelisin!

Caesures taşları yok etti. Her ormanı paramparça ederlerdi.

Bir Forestal tarafından savunulan bir orman bile... O *neredeydi*?

Mahrtiir Andelain'i tanıyordu. Eminim o ormanlık alanı ismiyle çağırırdı?

Refleks olarak Asa'yı kavradı. Sonra kendini oturur pozisyona getirdi; sendeleyerek ayağa kalktı.

Düşüş otuz adım, hatta kırk adım ötedeydi. Ve büyüktü, bir kasırga kadar öldürücüydü; gerçekliğin dokusunda bir yırtık. Fokur fokur kaynayarak bir ağaç yığınının doğru ilerledi: Gilden, dişbudak, çınar, susuz söğüt. Tek başlarına ve gevşek kümeler halinde duruyorlar, geri çekilen bir ordunun öncüleri gibi esmerleşen çimenleri noktalıyorlardı. Çimenler gibi onlar da kurumuş görünüyordu, sürekli yağmur eksikliğinden, azalan bir su havzasından etkilenmişlerdi. Onların ötesinde ormanın kendisini göremiyordu ama ormanın orada olduğunu hemen anladı. Uzakta, amansız bir kuraklığa meydan okurcasına parlıyor gibiydi.

Caesure hareket ettikçe zemine zarar veriyordu. Ormanın kalbine doğru yıkıcı bir karık açacaktı.

"*Melenkurion abatha*," diye küfreder gibi nefes nefese kaldı. *Amanibhavam*'ın yakıcılığı beyninin kanalları boyunca dallar gibi alevler gönderdi. "*Duroc minas mill*." Kendini ağaçlar kadar yanmış, susuzluktan solmuş hissediyordu.

Neredeyim ben?

Ne yaptım ben?

"*Harad khabaal*."

Bir ateş diğerine yol açtı; bir diğerini etkinleştirdi. Sanki zihnini ters yüz ediyormuş gibi, Asa'dan ebon alevini çekti ve onu öfke gibi Düşüş'ün çekirdeğine fırlattı.

Dünya Gücü ve Hukuk, zaman fırtınasının kurtarıcı antitezleri. Alevleri fuligin kadar keskin, bütün yıldızlar yutulduktan sonra gece gökyüzünün sonsuz uçuşunu kadar siyahtı. Ama karanlık onundu: Asa'nın büyülerine özgü değildi. Ve burada-

Burası her neresi olursa olsun, Kevin'in Kir'i tarafından engellenmiyordu. Yedi Sözcük'ün çağrıştıracı gücüyle, bir cehennemin üzerine göl dökercesine bir yok oluş tufanıyla vurdu.

Düşüş ona dayanamadı. Daha önce de yaptığı gibi, şiddetli miazmanın patlamasına neden oldu. Gök gürültüsü gibi bir sesle, sanki onu da kendisiyle birlikte hiçliğe çekmeye çalışıyormuş gibi kendini yuttu. Sonra da yok oldu.

Geçiş toprağı yaralamıştı -acı bir yara- ama en yakındaki ağaçlara dokunmamıştı.

"Yele ve Kuyruk, Ringthane!" diye nefes aldı Mahrtiir. Sesi şimdiden daha kararlı, daha güçlü geliyordu. Solmuş olsa bile, *amanibhavam* onu eski haline getirme gücünü *koruyordu*. "Bu iyi işti. Bir an daha geçseydi arayışımız başarısız olacaktı. Ramenler arasında anlatılan hiçbir Ormanlı hikâyesinde hoşgöründen bahsedilmez. Ormanlarının tahrip edilmesine göz yummazlar."

Titreyen Linden alevleri söndürdü. Aferin mi? diye merak etti. Gerçekten mi? Mahrtiir haklıydı elbette. Ağaçlarına zarar verdikten sonra hiçbir Ormanlının onun arzularını yerine getirmesini bekleyemezdi. Ama şimdi kendisinin ve yoldaşının uygun zamanlarına nasıl dönecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Sağlıklı düşünemeyecek kadar yorgun olduğundan, aynı *yöntemi* kullanacağını varsaymıştı. İmkânsız bir fikirdi. Bu onu korkunç bir hatanın eşiğine getirmişti. Yine de sonuçta Mahrtiir'le birlikte kapana kısılmışlardı.

Başka bir katliam, başka bir Kutsalsızlaştırma gerektirmeyen bir kaçış hayal edemiyordu. Ve bu çağda Zaman'ı ihlal ederse ne olacağını tahmin bile edemiyordu. Binlerce yıl onu Yeremya'dan, Stave'den ve Devler'den; Thomas Antlaşması ile akla gelebilecek her türlü uzlaşmadan ayırdı. Yaşam Yasası henüz ihlal edilmemişti. Burada yaratılacak bir zaman fırtınası olası tüm gelecekleri tüketebilirdi.

Kendini kontrol etmek için alt dudağını ısırды; ama titremesine engel olamadı. Bu ağaçların Andelain'e ait olmadığından emindi artık. Arkalarındaki orman çok karanlık, çok öfkeliydi. Ve Toprak'ın kalbinin daha önce hiçbir zaman bu kadar

böyle bir kuraklıkta. Belli ki Hyn ve Narunal onun Caer-Caverall'a ulaşma arzusunu görmezden gelmişlerdi. Peki o ne *zamandı*?

Ormanlık alanın havası neden tanıdık geliyordu?

Mahrtiir aynı kaygılarla devam etti: "Yine de itiraf etmeliyim ki tedirginim. Niyetiniz Forestal Caer-Caverall'ı aramak değil miydi? Bunu Büyük Narunal'a ilettim. Ama bu

Andelain. Açıkça öyle değil. Aksine, benim için bilinmeyen bir yere ve zamana geldik." Bir Ramen laneti mırıldandı. "Bunu açıklayamam. Sadece Ranyhyn'in yeteneklerinin şaşmaz olduğundan eminim. İyi bir amaç uğruna senin isteklerini bir kenara bıraktılar."

Linden şaşkınlıkla başını salladı. Yakınlardaki büyük atların varlığı dolaylı bir teselli sunuyordu. Yine de sorarken sesindeki titremeyi engelleyemedi: "Bir şey hatırlıyor musun? Herhangi bir şey? Nerede olduğumuzu tahmin edebilir misin?"

Manethrall sargısının üzerinden kaşlarını çattı. "Bu zor durumdayken, Ringthane, körlük beni engelliyor, ancak Kevin'in Kir'i tarafından kısıtlanmıyorum. Sizi temin edebileceğim tek şey, Arazi'nin bu bölgesinde hiç bulunmadığımdır." Bir anlık tereddütten sonra ekledi, "Ancak Ramenler arasında hikayeler var-"

Sesi kesildi. Linden onu dürtmeden önce, "Ağaçlar kuzeye doğru uzanıyor, değil mi?" diye sordu.

Kendisinin farkında olduğuna güvenerek otomatik olarak başını salladı.

"Doğuda tepeler var mı?" diye devam etti. "Dağlara doğru yükseliyorlar mı?"

O yöne baktı ve duyularının menzilini artırmak için Dünya Gücü'nü çağırdı. "Eğer yanılmıyorsam."

"Peki ya batıda? Orada da dağlar yükseliyor mu?"

Gözlerini kısarak uzaklara baktı ve mırıldandı: "Sanırım öyle." Mahrtiir'in tavrı daha da keskinleşti. "Bir soru daha, Ringthane. Sırtımızda bir atık mı var? Çoraklığı algılıyorum. Ufka ve ötesine yayılıyor mu?"

"Anladığım kadarıyla. Bir çölün kenarına benziyor."

Manethrall'ın boyu uzadı, sanki kendini bir majestenin huzurunda bulmuş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Ağaçların ve hatta geniş gökyüzünün bile duyabileceği şekilde, "O halde Cravenhaw'ın boşluğunda durduğumuzu tahmin etmeliyim," diye duyurdu. Önümüzde

korkunç Garroting Deep'te yatıyor. Narunal ve Hyn bizi Caer-Caverall'a değil, Caerroil Wildwood'a teslim ettiler. Eğer onunla konuşmak istiyorsan Ringthane, onun topraklarına gitmeye cesaret etmeliyiz."

Sesi neredeyse hevesli geliyordu.

Ama sözleri Linden'ı sarstı. Ayrıntılar bir araya geldi, bağlantılar kurdu.

Caerroil Wildwood. Garroting Deep.

Karanlığın tanıdık gelmesine şaşmamalı.

Caerroil Wildwood ile Roger ve *croyel* onu Diyar'ın geçmişinin derinliklerinde mahsur bıraktığında karşılaşmıştı. Uzun yaşamının o noktasında, Forestal'ın kudreti azalmamıştı. Ona hediyeler vermişti: hayatını ve Asası için rünleri. Bir anlamda Covenant'ın dirilişini mümkün kılmıştı. Ve onu bir soruyla görevlendirmişti.

Ormanlılar başarısız olur ve yok olurlarsa, Ülkede yaşam nasıl devam edebilir?

Olması gerektiği gibi ve en savunmasız hazinelerini koruyacak hiçbir şey kalmadı mı? Bizler Yaratıcı'nın yerine muhafız olmak üzere yaratıldık. Biz gittiğimizde güzellik ve hakikatin tamamen yok olması mı gerekiyor?

Onun cevap veremeyeceğini anlamıştı. Yine de onu bağışlamıştı. Onda bir şey görmüştü, *doğurganlığın ve uzun otların izini. Ve Toprak'ın ihtiyacının mührü onun üzerine yerleştirildi. Ne mührü? Tek bildiği, o zaman ya da şimdi, gömleğindeki kurşun deliğinden bahsettiği idi. Ya da croyel'in onu bıçakladığı elindeki iyileşmiş yaradan. Yine de bir cevap verme zorunluluğu hissetmişti.*

Ama uzun zaman önce -Diyar'ın hayatında bin yıl sonra, Linden'inkinde ise on yıl önce- o ve Covenant, Caer-Caverall ile ilk tanıştıklarında

Andelain - bir zamanlar Hile Troy olan muhafız Yaşam Yasasına karşı kendini feda ettiğinde - son Forestal olmuştu. O zamana kadar Caerroil Wildwood ölmüştü. Yukarı Diyar'ın tüm kadim ormanları Sunbane tarafından yok edilmişti.

"Tanrım, Mahrtiir." Çıkarımlar, konuşabildiği kadar hızlı bir şekilde kendilerini dile bağladı. "Bu Caerroil Wildwood'la tanışmamdan yüzlerce yıl sonra olmalı," Mahdoubt onu kurtardıktan sonra.

"Clave'den önce olmalı. Sunbane'den önce."

Yarım El Berek'in savaş açtığı krallık bir çöl değildi.

Hyn ve Narunal ne yaptıklarını biliyorlardı. Burada Forestal'la ilk karşılaşmasından önce onunla yüzleşme tehlikesi yoktu.

"Bu iyi," diye onayladı Mahrtiir. "Ne yazık ki, Ramenlerin Güneşboğan'ın başlangıcından sonra Diyar'da yaşananlara dair hiçbir hikâyeleri yok. Caerroil Wildwood'un bu savaşa karşı mücadele ederken öldüğüne inanmak zorundayım. iğrençlik."

Linden hemen, "Hayır," dedi. Covenant gerçeği Clave'den öğrenmişti. Ona söylemişti. "Daha önce öldü. Sunbane'den önce."

Manethrall'ın şaşkınlığı çok açıktı. "O zaman sonu nasıl geldi?"

Yine dudağını ısırdı. "Emin değilim. İlk Kanun Asası'nın yok edilmesiyle ilgili bir şeydi." Sonra aceleyle devam etti. "Ama En azından şimdi *ne zaman* olduğumuzu biliyoruz -yaklaşık olarak, her neyse. Caerroil Wildwood hâlâ hayatta. Beni tanıyabilir. Tanımazsa bile rünlerini tanıyacaktır. Bir şansımız var."

ağrısını Caer-Caverall'a yöneltmek niyetindeydi; ama şimdi Hyn ve Narunal'ın onun ihtiyaçlarını anladığını gördü ve Land's, ondan daha iyi. Andelain'in Forestal'ından ne beklemişti ki? Onunla uygun zamanından önce tanışmasının daha sonraki kararlarını etkilemeyeceğini gerçekten hayal etmiş miydi?

Bu kez, burada ve şimdi, Caer-Caverall'a hak etmediği bir bilgiyi yükleme tehlikesi yoktu. Ranyhyn onu felaketle sonuçlanabilecek bir yanlış hesaptan kurtarmıştı.

"Böylece," diye gururla gözlemledi Manethrall, "Hyn ve Narunal bilgeliklerini bir kez daha haklı çıkardılar." Sonra itiraf etti, "Yine de sorular devam ediyor. Forestal'ı ağırabilecek misin? Onun dikkatini çekmek hem tehlikeli hem de gerekli. Peki arzularınıza kulak verecek mi? Eğer

Caerroil Wildwood'un iyi niyetli bir duruşma yapmayacağı masallarda anlatılır. Karanlık Grimmerdhore günlerinde bile, Garroting Deep ormanların en gazaplısı olarak kabul edilirdi. Bu Forestal ile karşılaştınız, yaşadınız ve size belirsiz lütuflarda bulundu. Bu nedenle aradığın bilgiyi sana bahşedeceği sonucuna varıyor musun?

Onun var olmadığı bir dünyayı korumak istemenize rağmen mi? Ne o ne de herhangi bir Forestal?

"Ringthane, eğer onun dikkatini çekmeyi başarabilirsen, onu nasıl etkileyeceksin?"

Toprakta hayat nasıl devam edebilir?

İhlamur, kuşların ağaçların arasında sorular gibi süzülüşünü izledi. Onların ötesinde, Garroting Deep sayısız yarası ve kederiyle, vahşi açlığıyla kara kara düşünüyordu. Dağlardan gelen rüzgarlar Cravenhaw'ın iki tarafındaki duvarlar güneyden gelen sıcaklığı yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı. Gözlerinin kenarlarında ter birikmeye başlamıştı bile. Omurgasından aşağı nem damlıyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Caerroil Wildwood'un bana rünlerini vermesinin bir nedeni vardı ve bunun sadece yardıma ihtiyacım olduğu için olduğunu sanmıyorum. Bana sorduğu soruyla bir ilgisi vardı. Cevap veremeyeceğimi biliyordu ama yine de bir cevap istiyordu. Belki de rünleri sorunun bir parçasıydı. Ya da cevabın bir parçası olabileceklerini umuyordu."

Mahrtiir bir an için onu düşündü. Sonra yenilenmiş bir beklenti havasıyla başını salladı. "O halde bizim için geriye sadece daha basit bir soru kalıyor. Forestal'ın dikkatini nasıl çekeceksiniz?

Söylendiğine göre

İnsanoğlundan nefret etmek için haklı sebepleri olan, kudretli ve sabırsız, buyurgan bir varlık. Ayrıca Garroting Deep uçsuz bucaksızdır. Yaklaştığımızdan habersiz, fersah fersah uzakta olabilir. Ya da benzerleri sayılamayacak kadar çok ağacı katletmiş olan varlıkları tanımak istemiyor olabilir."

Linden kaşlarını çattı, başını salladı. "Hyn ve Narunal onun Bizim için dikkat. Bizi o kadar yaklaştırdılar ki, neredeyse o *kazanın* ormanına zarar vermesine izin verecektim. Ne kadar uzakta olduğu umurumda değil. Bu tür bir şiddeti hissetmiş olmalı. Tek istediği bizi öldürmek olsa bile gelecektir."

Manethrall tekrar başını salladı. "Gerçekten de, Ringthane. Yapamam size karşı çıkacak. Bu yüzden sorum şu, onun öfkesini nasıl önleyeceksiniz? Masallarımız bize Ormanlıların akıl almaz bir kudrete sahip olduğunu söylüyor. Yoksa kudretleri Yağmacıları Yukarı Diyar'dan men etmeye nasıl yeterdi?"

Omuz silkti. "Ben de tam olarak çaresiz değilim." Farklı endişeleri vardı: onu şaşırtan korkular. *Kara'da hayat nasıl devam edebilirdi?* Kıyametle doluydular. *Sadece geri döndüğünden emin ol.* "Ama onunla savaşmayacağım." O da ağaçları severdi. Ve Gallows Howe'dan aldığı dersleri unutmamıştı. "Savaşmak zorunda kalmayacağım." Yine dedi ki, "Rünlerini tanıyacaktır."

Mahrthir bir an daha sanki kararlılığını ölçmek istercesine onu inceledi. Sonra bir kez daha başını salladı. "Dediğiniz gibi, Ringthane. Her zamanki gibi, büyük atların yaptıkları umuda yol açıyor. Amacınıza uygun olduğunu şimdi anlıyorum. Böylece kendi arzularım haklı çıkıyor. İyi ya da kötü, nimet ya da felaket, arayışımızın hiçbir anından pişmanlık duymayacağım."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Linden. Dikkati yavaş yavaş arkadaşından uzaklaştı. "O zaman şu anda tek yapmamız gereken beklemek. Ve çıldırmamaya çalışmak."

Başka ne seçeneği vardı ki? Yeremya hakkında düşünmek istemiyordu; geride bıraktığı ve bir daha asla göremeyeceği insanlar ve aşklar hakkında. Bir açıdan, ait olmadığı bir zamandaki varlığı diğer krizlerden farklı değildi. Aslında sıradan bir hayattan da farklı değildi. Tek çıkış yolu ileriye gitmekti. Zaman devam ederken, geri dönüş yoktu.

Cesaretini toplamak için esasını kavrayarak diğer her şeyi aklından çıkarmaya çalıştı. Mahrthir onun yanında, sabırsızlığını nasıl dizginleyeceğini bilen bir adam gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ranyhyn'in hizmetindeyken kendini bir kenara bırakma disiplinini öğrenmişti. Hayal kırıklığını nasıl yatıştıracağını biliyordu.

Eski dünyası Linden'a da benzer becerileri öğretmişti. Tıp fakültesinde, acil servislerde ve Berenford Memorial'da profesyonel bir bağımsızlık kazanmıştı. Ama bu kaynağı kaybetmiş ya da Jeremiah ve Devler, Stave ve Covenant ile birlikte geride bırakmıştı. Endişelenmeyi nasıl bırakacağını bilmiyordu. Bunun yerine korkularını sanki onlara açmış gibi kemirdi; sanki iliklerinde besin bulacakmış gibi.

Oğluna ve Antlaşma'ya ihtiyacı vardı. Aradan geçen bin yıla rağmen onları hayatta tutmak için elinden geleni yapmalıydı.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı aniden. "Kimi kandırıyorum ben? Öylece bekleyemem. En azından yaklaşalım."

Asasını hazır tutarak en yakın ağaçlara doğru ilerledi.

Yeterli su olmadan çektikleri acı hissediliyordu. Özellikle söğütler sıkıntıdan ağrıyor ve çimler botlarının altında çatırdıyordu. Zemin arkasından çorak araziye doğru eğimlendikçe, nem ormandan uzaklaşıyordu. Görünüşe göre Caerroil

Wildwood'un müziği artık dışarıdaki ağaçları azalan su havzasının etkilerinden koruyamıyordu. Garroting Deep başka hiçbir tehlikeyle karşılaşmasa bile, güneydeki sürekli kuraklığın saldırısı altındaydı.

Linden gergin bir şekilde, ormanın ilk saçaklarını geçmek için benekli gölgelerin arasından geçti. Nefesini tuttuğunun farkında olmadan Derin'in düzensiz kenarına yaklaştı. Omzundaki Mahrtiir onun hızına ayak uydurdu. Kısa bir mesafe ötede Hyn usulca viyakladı ve Narunal toynaklarını yere vurdu; ama Ranyhyn onu takip etmedi.

İhlamur bodur bir çalılığın yanından geçti, sonra yaprakları pençeli kumaş parçalarına benzeyen görkemli bir Gilden'in, kahverengi lekelerle benek benek olmuş bir meşenin yanından geçti. Dalların arasından esen rüzgârın alçak hışırtısı, açıklığa benzeyen bir alana ulaşana kadar onun adını seslendiriyor gibiydi. Yeterince su olsaydı, yeşillik ve teselliyle çevrili bir koruluk olabilirdi. Burada sadece ottan biraz daha fazlasını besleyen toprak vardı. Yine de otlar ağaçların ötesinde olduğundan daha sağlıklıydı.

Açıklığın ortasında durdu. Şüphesiz Forestal yakınlardaydı? Onun varlığını hissetmiş miydi? Ama Garroting Deep'in her yerinde ona ihtiyaç vardı. Onu gördüğünde geri dönebilirdi. tehlikenin geçtiğini anladı. Ve ona sadece tek bir dilde seslenebiliyordu: ateşin diliyle.

Kendinden emin olamayınca Mahrtiir'e döndü.

Manethrall bir an için ormanı düşündü. Sonra huysuzca şöyle dedi: "Burada Lord'la ilgili bir hikâyeyi hatırladım. Lordların güçlerinin bir Raver tarafından komuta edilen bir ordu tarafından tehdit edildiği bir zamanda Mhoram. Hile Troy'un kıyametini anlatan aynı hikâyedir. Lord, büyük bir risk alarak Cravenhaw'dan Garroting Deep'e yaklaştı ve dua ederek ateşi yükseltti. Ama aynı zamanda

Forestal'a ait olan güçlü sözler söylemeye cesaret etti. Bu yüzden Caerroil Wildwood geldi.

"Ama bu sözler Ramen'e tekrarlanmadı. Bu hikâye bizim tarafımızdan biliniyor çünkü *Haruchai* Kan Muhafızı olarak hizmetten çekildikten sonra Bannor ve diğerleri tarafından paylaşıldı.

Bildiğiniz gibi suskun insanlardır" -Mahrtiir'in sesi acımasızca eğlenmiş gibiydi- "ve hikayeyi tam olarak anlatmadılar."

"Ne olduklarını merak ediyorum," diye dalgınca düşündü Linden. Kulakları Caerroil Wildwood'un şarkısının ipuçlarını aradı: Forestal'ın gücünün dokunaklı ve vahşi melodisi.

Bu zamanda bir *kaza* düşünülemezdi. Bir ağaç aşığı böyle bir tehdidi nasıl görmezden gelebilirdi?

Görünüşe göre Caerroil Wildwood bunu yapamazdı. Mahrtiir bir süre sessiz kaldığında ve Linden'in endişesi göğsünden fırlayacakmış gibi görüldüğünde, kalbini parçalayan bir şarkının ilk notalarını duydu.

Sanki her yaprağı tutuşturuyormuş gibi ağaçtan ağaca yaylanıyordu. Gücü aşikârdı, vahşi bir sihir kadar dolu bir güçtü. Ancak potansiyel vahşeti susturulmuş, askıya alınmıştı: belki de Derin'i iki insandan kurtarmak için tüm gücüne ihtiyaç duyulmadığı için; ya da belki de Forestal, yatıştırılmamış öfkesine rağmen meraklı olduğu için; ya da belki de tanıdığı için-

Esintiler ve ayarlanmış öfke, ormanın bir serap gibi dalgalanmasını sağladı. Sıradan işitme duyusundan çok, algının duyabileceği şarkı parçaları dalgalar gibi yayıldı. Dallar ve kökler uyumsuz olması gereken notalar ekledi, ama bunun yerine yaprakların ağıtları, özsuynun kederi ve itirazları arasında korkunç bir kontrpuan ördüler. Neredeyse mısralar oluşturacak kelimeler Linden'in ayaklarının dibindeki çimenlerin arasından süzüldü: *Dünya'dan önceki günler, onun kıyamete yürüyüşü ve yasaklayıcı tozlu atıklar.*

Caerroil Wildwood ağaçların arasında çok gerilerde görüldü.

Adımları bir ağıt gibiydi, eski ve uzlaşmaz; uzlaştırılmaz. Işık yerine parlak bir melodi onu efendiliğe bürümüştü. İlerledikçe etrafını hüznün ve umutsuzlukla kaplı bir keder çemberi sarıyordu; yürümekten ziyade sanki gücünün akorlarıyla sürükleniyor gibiydi. O

Bir kral kadar uzun boyluydu; dalgalı saçları, sakalı ve uzun cübbesi antik çağlardan kalma beyazlıktaydı; gözlerinin gümüş otoritesi her şeyi sert bir şekilde yargılıyordu. Yanından geçerken ağaçlardan saygı göstermelerini isterdi, ama bu bir minnettarlık ve hürmet gösterisiydi, kölelik değil. Buradaki hizmet onun hizmetiydi: orman ona hizmet etmiyordu. Bir dirseğinin kıvrımında, budaklı ahşap bir asayı, sanki şimdiye kadar sevdiği her gövdenin, çalının ve tohumdan doğan mucizenin sembolü ve tezahürüymüş gibi kucakladı. Sevdiği ve kaybettiği.

Onu ilk gördüğünde Linden başını eğdi. Önünde, ellerinin arasında bir adak gibi duran Kanun Asası'nı dikkatle gösterdi.

Lütfen, diye sessizlik içinde nefes aldı. Sadece bak. Bakana kadar hiçbir şeye karar verme. Bunun için oğlumu terk ettim. Eğer bana yardım etmezsen, tüm dünyayı terk etmiş olacağım.

Onun yanında, Manethrall Mahrtiir daha dik durdu. Sanki bandajını, gözlerinin yıkık yuvalarını vurgulamak istercesine başını kaldırdı; Forestal'ın körlüğüne rağmen korkmadığını görmesini istiyordu.

Açıklığın kenarında Caerroil Wildwood durdu. Yaklaşmaya tenezzül etmedi. Konuşmadı. Melodisi sayısız sesiyle onun yerine konuştu.

*Yapraklarım yeşeriyor ve fideler çiçek
açıyor. Sona eren tüm nefesleri içime
çekiyorum,*

*Ve bağlamak ve iyileştirmek için hayat üfleyin.
Nefretim ne huzur ne de refah tanır.*

Linden onunla birlikte şarkı söylemek için can atıyordu. Eğer melodiyle cevap verebilseydi, ona zarar vermek istemediğini anlayacaktı: ne burada, ne de başka bir ormanda. Ama onun ilminin ayinlerini ve ritimlerini bilmiyordu. Kendi büyüleri bile onun için gizemliydi. Forestal'a onun doğal dilinde hitap edemezdi.

Yine de denemek zorundaydı. Şarkı söylerken daha yüksek ve daha güçlü görünüyordu, sessizliğinin yetersizliğiyle yüceliyordu.

"Yüce Olan-" diye başladı. Ama sonra küçüklüğü boğazına takıldı ve duraksadı.

"Ringthane," diye ısrar etti Mahrtiir özel olarak, "yapmalısın. Söylediğin gibi. Kaderinin farkında. Azabının gerçek kalbi burada yatıyor. Ülkesinin her yaprağı ve filiziyle acı ve yakarış içinde haykırıyor. Şimdi duyuyorum ki sizi dinlemeyi reddedemezmiş. Bir umudu olmalı. Bunun için değil mi adağına sımsıkı sarılması? Biz de bunun için gelmedik mi, umut vermek için? Ya da umudun kendisi değilse bile, umut adına çabalamamız?"

Linden Derinlerin Koruyucusu'ndan korkuyordu. Oh, ondan korkuyordu! *Sınırdan sınıra, topraklarım kanla ödüllendirilmeye susamış durumda.* Şimdi bu her zamankinden daha doğruydı. Gaflet ve kötülük karşısında galip gelemeyeceğini bin yıldır biliyordu. Ağaçları çok savunmasızdı-

Hassas ve değerli.

Yine de onunla daha önce karşılaştığında sezgileri onun kavrayışını aşmıştı. Yine öyle olabilir.

Bir deneme daha yaptı. "Yüce Olan. Beni tanıyorsun."

Caerroil Wildwood'un kine denk bir müziği olmamasına rağmen sesini yükseltmek istedi. Ama onun huzurunda sert davranamazdı. Yumuşak konuşmak zorundaydı.

"Bana bir hediye verdin." Sanki bir söz vermiş gibi personeline ısrar etti. "Ve bana cevaplayamayacağım bir soru sordun. Yardımına ihtiyacım var."

Huzursuzluk ağaçlara yayıldı. "Bana ne bundan?" diye karşılık verdi Forestal: arkasındaki ormandan yükseliyormuş gibi görünen çığ sesler. "Geçmiş bir çağda, kalbim öfkeydi. Kan dökmeye hevesliydim ve öfkem her yaprağı, her dalı ve her ağacı kaplamıştı.

dalları, gövdesi ve kökü. Yine de şimdi o zamanı parlak bir dönem olarak hatırlıyorum. Kendimin ve tüm ormanların sonunun geldiğini bilsem de, ağaçlar ve yeşil adına hem öldürmeye hem de beslemeye muktedirdim. Senin de önceden söylediğin gibi, bir Raver'ın etiyile ziyafet çektim. Ama yıllar Dünya'nın yaşı oldu ve gücümün zamanı geçti. Gücüm damarlarımda tükeniyor. I geri yükleyemezsiniz.

"Benden yardım mı istiyorsun? Verecek hiçbir şeyim yok. Tüm çabam, değer verdiğim her şeyin mahvolmasını yavaşlatmak için gerekli."

Müziği ağlamaya devam etmesine rağmen sustu.

Linden kendini zorlayarak, "Haklısın," diye cevap verdi. Böyle bir dürüstlük onun için zordu ama başka bir cevabı da yoktu. "Sen her zaman lanetlenmiştin. Ama yakında daha da kötüleşecek. Çok daha kötü." Sunbane'i kastediyordu. "Clave, Diyar'ın daha önce hiç görmediği bir kötülük yaratacak ve Tek Orman'ın her bir parçasını yok ettiğinde bile durmayacak. Sonunda Caer-Caveral bile yok olacak. Kendi sonuna ulaşacak ve kendini bırakacak.

"Ama uzun zaman önce size bir Raver'a acı çektirme şansınız olacağını söylemiştim. Şimdi size yaklaşan kötülüğün durdurulacağını söylüyorum.

Beyaz altın, Hukuk ve aşk onu dışarı atacak. Yeni bir orman büyüyecek," Salva Gildenbourne, "ve uçsuz bucaksız olacak. Dünya dönmeye devam edecek, Yüce Olan.

"Ama bu bildiklerimin sonu değil. Eninde sonunda yeni kötülükler olacak. Daha kötü kötülükler. İşte bu yüzden buradayım. Sana umut veremem. Bunu istemek zorundayım. *Yasaklamaya* ihtiyacım var. Nasıl *yasaklayacağımı* bilmem gerek.

Aksi takdirde benim zamanım da sizinki kadar lanetli olacak. Benim geldiğim yerde dünya dönmeye devam etmeyecek. Kötülük çok ileri gitti. Yasaklamaktan başka hiçbir şey onu kurtaramaz."

"Bana ne bundan?" diye tekrar sordu kudretli figür. "Günlerimin sonu yaklaşıyor. Kendi gücümün azalmasını engelleyemem. Ağaçlarım yok olmak zorunda. Zaten engelleyemediğim neyi yasaklayacaksın? Er ya da geç, her şey toza dönüşecek. Kederden başka bir amacım yok."

"Şimdi, Ringthane," dedi Mahrtiir meltem gibi nefes alarak. "Sen umutsuzluğu bilirsin. Onunkine kulak ver, o da sana kulak verecektir. Onun şarkısı benim kalbime sesleniyor. Bu konuda o ve ben biriz."

Linden irkildi. Manethrall'ı anlıyordu. Onu çok iyi anladığından korkuyordu. Ona yeterince ipucu verilmişti. Ama amacından sapmayı göze alamazdı.

"Yüce kişi, bana bak," diye yalvardı. "Asama bak." "Rünlerine bak. Ne anlama geldiklerini biliyorsun. Onları bana uzun zaman önce verdin, ama o zaman bile neyin gelmekte olduğunu gördün.

İçini kemiren umutsuzluğu çoktan hissedebiliyordun.

Şimdi sen. O zaman çok öfkeliydin çünkü kendi beyhudeliğinle savaşıyordun. Bu yüzden bana bir soru sordun." *Hayat nasıl devam edebilir-?* "Şimdi geri geldim. Binlerce yıldır bekliyordun ve sonunda buradayım. İzin ver sana cevap vermeye çalışayım."

Sana neden ihtiyacım olduğunu söyleyeyim.

Forestal hemen cevap vermedi. Linden'in sinirlerini geren bir süre boyunca, sanki onun yalvarışını ya da ölümünü düşünüyormuş gibi kendi kendine şarkı söyledi; içinde bulunduğu durumun birçok acımasızlığını tartıştı. Küçük rüzgârlar çırpınan otların arasından düzlükler taşıyordu.

Sonunda konuştuğunda, melodisi kan çekecek kadar keskin geliyordu.

"O zaman gel, insan kadın." Asasıyla buyurgan bir şekilde işaret etti. "Gerekirse arkadaşını da getir. Eğer benim incelememe cesaret etmek istiyorsan, Darağacı Howe'un üzerinde durmalısın. Benim azabımın ve kınamamın huzurunda konuşacaksın. Orada yaşayacaksın ya da öleceksin. katledildi."

Linden daha onayını veremedi Mahrtiir'in sesi, Vahşi Orman'ın müziğinin çan sesine karışarak çınladı. "Peki ya gururlu Narunal, Yüce Olan? Peki ya Hyn, sadık ve sevgi dolu? Onlar Ranyhyn, ağaçlar kadar saygıdeğerdir. Onlar olmadan, kayboluruz."

Caerroil Wildwood üçüncü kez, "Bana ne bundan?" diye sordu.

Sonra Linden artık açık arazide durmuyordu. Dalgalar duyularının yüzeyini değiştirdi ve Forestal'ın beklediği ağaçların arasında sürüklendi. Forestal'ın kendisi gitmişti: şarkısı Kaldı. Karanlık Derin'in derinliklerinden gelen bir *geas* gibi onu çağırdı.

O kendi içinde sendelerken, ormanın saçakları çalkantılı bir su gibi dalgalanıyordu. Yaşlanmış hükümdarların arasında eğri büğrü ilerleyen bir geyik yolu gibi ince bir patikaya geçiş yapmadan adım attı. Hareket ettiğini hissetmiyordu ama çoktan gelmişti. Ağrıyan dallar onu yaprakların arasından temiz bir şekilde düşen güneş ışığının belirlediği gölgelerle sarmaladı. Caerroil Wildwood onu arazisinin kalbine doğru çekiyordu. Bunu yaparken, onu kendi geçmişine ve Ülke'nin geçmişine doğru çağırıyor gibiydi. Her adımda, onlarca yılı ve fersahları geçiyordu sanki

kesintisiz, binlerce sestten gelen müziğin bereketli mırıltısıyla birbirine örülmüş.

Belli belirsiz, Manethrall Mahrtiir'in onun yanında yürüdüğüün, Garroting Deep'e ve zamana doğru gittikçe uzaklaştığının farkındaydı. O konuşmadı, o da konuşmadı. Onun gibi o da Forestal'ın her yerde duyulan şarkısının kontrpuanı tarafından büyülenmiş gibiydi.

Yol arkadaşıyla birlikte arazideki değişiklikler arasında seyahat ediyorlardı: tepeler ve dereler; yaşlılıktan grileşmiş ve yosunlarla kaplanmış alçak taş payandalar; ormanlık alanı zenginleştiren hayvanlar için bir karşılama ağı gibi karmaşık patikalar. Ağaçların kendi aralarındaki farklılıklar fersahların ilerleyişini ölçüyordu: olgun meşelerin büyülu tefekkürüyle kesintiye uğrayan yeni büyüme standları; orkideler ve *alianta* ile dolu çalılıklar; canlı kavak ve Batıdaki yüksek arazide pamuk ağacı, doğudaki alçak arazilerde ve bataklıklarda ise selvi ve söğüt ağaçları vardı. Eğer güneş uzaktaki göklerde hareket ettiyse bile Linden bunu fark etmemişti.

Ne kadar uzağa gelmişlerdi? Gallows Howe ve Black River Cravenhaw'dan ne kadar uzaktaydı? Bilmiyordu ve umurunda da değildi. Caerrol Wildwood'un transı onu taşıırken, onu zorlarken, o sadece birbiri ardına adımlar atıyor, ciğerlerini ormanlık alanın zengin kokularıyla dolduruyor ve bu kadar cömertliğin yüzyılların, insanlığın ve kötü niyetin tahribatına dayanmış olmasına hayret ediyordu.

Orman, bir *kaosun kaos*u kadar zamansız görünüyordu; ama Garroting Deep, Desecration değildi. Kalıcı acılığına, keder ve öfke dolu safralarına rağmen barış için yaratılmıştı. Tek Orman'ın kayıp doğası barışçıldı, *Elohim* kadar coşkulu ve bir o kadar da bencildi. Belki de bu benzerlik, bu akrabalık, *Elohim*'in ormanlık alanların korunması için harekete geçme konusundaki istekliliğini açıklıyordu. Sonuç, ağaçlar öfkeden kaskatı kesilmişken bile sancılar için bir yatıştırıcıydı. Eğer Linden daha önce korkmuş, umutsuzluğa kapılmış ya da dehşete düşmüşse bile bunu unutmuştu; ya da Forestal'ın müziği onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Onun için yol uzun değildi. Daha yoğun gölge daha fazla keser ve daha fazla güneş ışığı. Daha karanlık ağaçlar dallarının altında kasvet topluyordu: kökleri gölgelerden besleniyordu. Mahrtiir'le birlikte yürüdükleri patikanın her iki tarafındaki çalılıkları sarmaşıklar gibi birbirine dolamıştı.

Yapraklar, güneşin kısa bakışlarının gerçek yeşillerini ortaya çıkardığı zamanlar hariç, ölmekte olan kan kadar siyah görünüyordu. Dikkat çekmeyen dakikalar ya da saatler sonra, kendini Gallows Howe'un çorak yamacına yaklaşırken buldu.

Tepe hatırladığından daha yüksek görünüyordu: daha yüksek ve daha acımasız, sanki bir Raver'in fiziksel formunun öldürülmesinden, Illearth Taşı' nın bir parçasının yok edilmesinden korkunç bir vahşet artışı emmiş gibi. Topraktan açlık, susuzluk ve arzu yayılıyordu; sanki her kesek ve çakıl taşı kanın tadını arzuluyordu; ormanın ruhunu ıslatmaya yetecek bir katliamın. Burada Derin'in

Öfkeden başka bir dil kullanamıyordu. Tamamen ölmüş olan Howe, sanki güneş ışığından etkilenmiyormuş, sanki göklerden gelen hiçbir ışık ona dokunamıyormuş gibi karanlığı yukarı doğru yığıyordu. Ve tepenin yakınında, Forestal'ın darağacını destekleyen iki ölü gövde yükseliyordu.

Çarmıhın dallarında hazır ve nazır iki ilmek asılıydı.

Caerroil Wildwood, darağacının yanında, kollarını asasının üzerinde kavuşturmuş, sanki Dünya'nın bir çağını bekliyormuş gibi duruyordu. Boynuna suçlamaların saplarından ve çiçeklerinden örülmüş bir çelenk takmıştı. Etrafına yaydığı şarkı bir zamanlar bir ağıttı ama artık hükmü ilan eden davul sesleri kadar sert ve ağır hale gelmişti.

Onun varlığı Linden ve Mahrtiir'i yamacın dibinde durdurdu.

"Ringthane," diye nefes aldı Manethrall, aniden dehşete kapılarak. "Bu

Yer-Mane ve Kuyruk! Masallarda adı geçer ama hiçbir Raman onu görmemiştir. Orası Forestal'ın kalbidir. Cevaplanamaz."

"Biliyorum," dedi Linden kısık sesle. Nabzının sancısı boğazını tıkıyor gibiydi. "Ama buna hakkı var. Ben de öyle hissettim ve tek kaybettiğim oğlum oldu. Onun çektiği daha kötü.

"*Elohim* bunu mümkün kıldı." İçlerinden biri, filizlenip Ormanlılara dönüşecek olan güç ve ilim tohumlarını ekmişti. "Ama ölmüyorlar, bu yüzden yas tutmuyorlar. Onun hayatının nasıl olacağına dair hiçbir fikirleri yoktu."

Bir avuç Ormancı ormanı kurtarmaya yetmemişti. Gilden ve meşeler kadar iyi huylu olan Caerroil Wildwood ve onun gibiler nefreti ve gafleti tanımakta yavaş kalmışlardı. Onlar için çok uzun sürmüştü

güçlerini toparlayamayacak kadar uzun süre öfke öğrenmişlerdi. Sonuç olarak, bakımları altındaki milyonlarca canlının yok oluşunu izlemek zorunda kaldılar.

"Ama bunu kendin söyledin," diye devam etti Linden. "Nasıl olsa bizi duyacak. Umut edecek bir şeye ihtiyacı var."

Buna inanmak zorundaydı.

Mahrtiir'in omzuna dokunarak, Gallows Howe'a tırmanmaya başlarken kendisine katılması için onu teşvik etti.

Bir an için bocalamış olabilirdi ama sadece bir an için. Sonra kararlılığını buldu ve yüz hatları daha da keskinleşti. *Kalbinin arzusunu bulmak için uzun bir yol kat etmen gerekecek.* Çenesi çıkık bir şekilde Linden'in yanına doğru ilerledi.

Her adımda botlarının altında ölüm birikiyordu. Toprak hiçbir çağrıya kulak asmiyordu ve asla yatıştırılamayacaktı: çok şey kaybetmişti. Bu tepede, başka bir çağda, onu Roger ve Croyel'le olan savaşından Thomas Covenant'ın dirilişine taşıyan ya da sürükleyen granit öfkeyi bulmuştu. Howe'un öfkesini kalbinin en derin kanallarından anlıyordu.

Ancak tepenin biriken açlığına tırmanırken başka duyguların da farkına vardı. Sinirleriyle, sağlık duyularıyla dinlerken daha fazlasını duydu. Gallows Howe'un tutkusu intikamdı, öç almaktı: toprak, kadim acısının karşılığını vermek için yanıyordu. Ama bu keskin özlem, kabuk bağlamamış bir yasın temelinden kaynaklanıyordu. Sayılamayacak kadar çok ağaç, orman öfkeyle uyanmadan önce yok edilmişti. Keder önce gelirdi. Keder ve protesto olmadan gazap da olmazdı.

Sonra günlerdir düşüncelerinin kenarlarını çekiştiren belirsiz algılar netliğe doğru kaydı ve daha fazlasını duydu. Caerrol Wildwood'un darağacının yanında söylediği şarkılar, tüm acımasızlıklarına rağmen göründüklerinden daha karmaşıktı. Önce keder geldi. Evet. Amansızca öfkeye yol açtı. Ama bunu sadece farklı bir ihtiyaç reddedildiği için yaptı. Altta yatan kayıp ve birikmiş öfke arasında tamamen başka türden bir özlem yatıyordu: intikam için değil, *telafi* için büyük, kederli, engellenmiş bir arzu.

Gallows Howe'un amblemi olan ormanlar, önce sahip olduklarını geri almayı başaramamış olsalardı, bu kadar kararmayacaktı.

kaybetti. Eğer Ormanlılar tazminat konusunda başarısız olmasalardı, öfkeye ve acımasızlığa yenik düşmezlerdi.

Bu beklenmedik içgörü Linden'i alçalttı. Çekinmeyi ya da arkasını dönmeyi göze alamazken bu onu korkuttu. Bunun çok fazla kişisel anlamı vardı.

Oğlunu bulmak için gösterdiği ilk çabalar başarısızlığa uğradığında o da kayıptan öfkeye kapılmıştı. Yine de Yeremya ona geri verilmişti. Affetmeyi reddetmesine rağmen.

Caerroil Wildwood'dan arazisini harap eden düşmanları ve güçleri affetmesini isteyemezdi. Onun sertliği gerekliydi. Sadece öyleydi. Bu-

Ama Forestal onun kafa karışıklıklarını çözmesini beklemedi. Müziği ondan daha fazlasını talep ediyordu. O ve Mahrtiir darağacına yaklaşıırken, uzun boylu figür "Konuş o zaman," diye emretti.

Melodiler, sanki kurnazlığı ve sahteliği kesip atmaya çalışıyormuş gibi kulaklarında yankılandı. "Hoşgörüyü benim bitti."

Başka ne yapacağını bilemediği için Linden Asasını bir kez daha kaldırdı.

"Yüce Olan."

Her kelime bir irade çabası gerektiriyordu. İçten içe bir bataklığın içinde debeleniyordu. Caerroil Wildwood'dan nasıl Bir şey mi? Yeremya'nın yerinde olsaydı onun yapacağı şeyi yapıyordu; zaten yapmıştı. Yine de Yeremya'nın, Ülke'nin ve Antlaşma'nın hatırı için bu girişimde bulundu. Belki kendisi için bile.

"Uzun zaman önce bana bir soru sormuştunuz. Sanırım şimdi cevaplayabilirim. Ya da en azından bir kısmını.

"Gelmemin nedeni bu değil. Hayatımı bağışladığından beri senin için bir cevap düşünmeye çalıştım ama bulamadım. Sana ulaşmaya bile çalışmıyordum. Ama şimdi buradayım ve her şeyi farklı görüyorum.

"Yüce Kişi, yardımına ihtiyacım var. Eğer haklıysam, bu senin cevabın. Bana yardım edebilirsin." *Biz öldüğümüzde güzelliğin ve gerçeğin tamamen yok olması mı gerekiyor?* "Ve bunu yapabilecek tek kişi sensin. Eğer yapmazsan, güzellik ve doğruluk sadece ilk kayıplar olacak." *Elohim*'i kastediyordu. "Eninde sonunda tüm dünya ölecek."

Forestal onu inceledi. Bir uğultu kadar alçak ve bir burgu kadar delici bir sesle ona tekrar emretti. "Siyahlığını bir kenara bırak. İrademi onun üzerine kazımam için bana ilham veren arzuyu çok iyi hatırlıyorum. Seni koruyacak bir erdemi yok."

İyi niyetini göstermek istemiş olabilir.

Yazılı odun ellerini yakmış gibi, Linden esasını yere bıraktı.

Caerroil Wildwood ağaçlarının dallarının kısa bir onaylama hareketi yapmasına izin verdi. Ama bunun üzerinde durmadı. Hâlâ katı bir şekilde şarkı söylüyordu: "Niyetinin beni aramak olmadığını kabul ediyorsun. Bu ölçüde, rahatlığı anlıyorum. Şimdi daha fazla konuşacaksın. Tek bir insanın, iki insanın ya da sayısız insanın arzularının Dünya'nın kaderini belirlemeye yeteceğine inanmamı mı istiyorsun? İhtiyacını gerekçelendir, kadın. Beni yönlendir ya da yok ol."

Linden başını salladı. "Gerçeği zaten biliyorsun." Kendini tutamayacak kadar ileri gitmişti. Ve Vahşi Orman'ın Ülke'nin tarihindeki rolünü etkileyebilecek şeyleri açıklamanın tehlikesinin farkındaydı. "Bunu uzun zamandır biliyorsun. Eğer bilmeseydin bana rünlerini vermezdin."

Hile Troy'un Covenant'ın yüzüğünü kabul etmesini engelleyemezdi.

"Bana Forestals olmadan hayatın nasıl devam edebileceğini sordunuz.

Devam edemez.

Bundan binlerce yıl sonra, ölmeyecek. Kötülük ölmez. Durmaz. Ve benim geldiğim yerde, sonunda her şeyi sona erdirmenin bir yolunu buldu. Tabii bana onu nasıl *yasaklayacağımı* öğretmezsen."

Yasak olmalı.

"Eğer bunu yapabilirsem, belki bir şeyleri kurtarabilirim."

Yasaklamadan, çok az zaman var. "Elohim ile başlayacağım," onlardan geriye ne kaldıysa. "Eğer bu işe yararsa, daha fazlasını yaparım. Asam, beyaz altınım ve bildiklerinizle elimden geldiğince çok kötülüğü durduracağım." Eğer taş ve ahşabın unutulmuş gerçekleri buna karşı çıkmazsa-"Ama hayır deme gücüm olmadan hiçbir şey yapamam.

"Kuzgunları Yukarı Diyar'dan engelledin. Bunu nasıl yaptığını öğrenmem gerek. Benim de aynı şeyi yapabilmem gerek. Bana öğretmezsen, sen de pes edebilirsin." Onun bakış açısına göre, teslim olması çoktan gerçekleşmişti. Bir şey Caerroil'i

Wildwood, Covenant'la birlikte Toprak'a ilk girişinden çok önce adağından vazgeçmişti. "Hiçbirimiz için umut olmayacak. "Ağaçlar için bir geleceğe ihtiyacın var mı, Yüce Olan? Bu senin tek bir şans. Yardımınız olmadan ben de sizin kadar kaybolmuş durumdayım."

Forestal'ın gözlerinde gümüş parladı. Darağacını ve çevresindeki ağaçları kirletti, onlara sanki yıkımın izleriyle kazınmış gibi hayali bir görünüm verdi. Ormanın müziği kimsesiz ve telafisi olmayan bir threnodiye dönüştü. Yapraklar dallarında hıçkırıklar gibi yükselip alçaldı. Şarkılar gözyaşı gibi her tarafa döküldü.

"O zaman sen gerçekten kaybolmuşsun. Sakinleştirici olduğunu düşündüğün sözler söylüyorsun. Bunu kabul ediyorum. Ve sorgumu tatmin etmeye çalıştınız. Bunu da kabul ediyorum. Bu yüzden yalvarışınızın verdiği acıyı ödemek için kalbinizin kanını istemeyeceğim.

"Ama arzunuzu yerine getiremem. Sen insansın ve cahilsin, daha derin gerçeklerden habersizsin. Aradığınız yasağın ilim olmadığını kavrayamıyorsunuz. Ne bilgi ne de beceridir. O özdür. Bu benim hem doğam hem de görevimdir. Onu veremem."

Cevabı bir iç çekiş kadar basit ve bir depresyon kadar ölümcül oldu. Linden, sanki Howe'un kendisi altında titremiş gibi sendeledi; onu reddetti. Yapamaz mıydı? Üzüntü içinde feryat etmek istedi.

Yapamaz mısın? Yaptıklarından sonra mı?

Ama o Caerrol Wildwood'du, Garroting Deep'in Forestal'ı. Onun ihtişamı ve kederi kızın itirazlarını susturdu. Bağırarak yerine, argüman bulmaya çalıştı.

"O zaman Kuzgunlara karşı Müdahalenizi nasıl yaptınız?" Sesi kırılmanın eşiğinde titriyordu. "Eğer ne olduğunu söyleyemiyorsan, Düşüş Devi Kuzgunları Yukarı Diyar'dan nasıl uzak tuttu?"

Mahrtir aniden öne doğru bir adım attı. Howe'un etrafındaki ormanlar gibi, darağacı gibi, Forestal'ın parıltısıyla bilenmiş bir yoğunlukla keskin görünüyordu. Gözsüz çehresi özlem duyuyor gibiydi. Elleri boğazı için hazırды; ölüm gerektiren bir talep için. Ama Wildwood onu dikkate almadı.

"Dönüşümle," dedi Forestal Linden'a sert bir şekilde. "Özün değiştirilmesiyle. Başka bir yol yoktur. *Elohim* kim Düşüşün Devi, olduğu kişi olmaktan çıktı. O artık

Taştan yapılmıştı ve kendini geri alamazdı. Bu nedenle reddi devam etti. Ormanlar azalınca kadar da azalmadı, onu ayakta tutamayacak kadar azaldı."

Linden ani çaresizliğini ifade edemeyerek içinden haykırıırken, Mahrtiir bir adım daha attı; yukarı doğru. Sonra durdu, sanki savaşa hazırlanır gibi kendini tuttu.

"Yüce Kişi," dedi Caerroil Wildwood'un dikkatini çekmekte ısrar ederek. "Zamanımızın dünyası yasaklama gerektiriyor ve zamanımızın ormanı da bu yasağı uygulayacak bir Forestal gerektiriyor." Ses tonu çelişkiye meydan okuyordu. "Caer-Caverall'da yaptığın gibi, kendi türünden bir başkasını yaratmak senin içinde var. Benimle tekrar yap. Zamanı geldiğinde ortaya çıkacak ormanlık alan için beni bir Forestal yap, ve dünyanın korunması için. Çalışmalarınızı sürdürmeme izin verin. Yüce amacınızı benimle paylaşın, çünkü benim kendi amacım yok, sadece Toprak uğruna canlarını feda edenlerle birlikte durmak istiyorum."

Kesinlikle Hile Troia'nın olduğu kadar kördü: kör ve cesur. Troya gibi o da sonunu çoktan seçmişti.

Linden itiraz etmeye çalıştı; ama Manethrall'ın isteği ve Wildwood'un şarkısı boğazını kapattı. *Hayır*, diye yalvardı, *hayır*, ama sesi çıkmadı ya da kimse onu duymadı.

Ağaçların koruyucusu reddedecekti. Elbette reddedecekti. Ne olursa olsun kendi kaderi mühürlenmişti. Ona sadece soyutlamalar, özden yoksun belirsiz tahminler sunmuştu. Kendisi için var olmayan bir dünyayı önemsemek için hiçbir nedeni yoktu.

Yine de daha uzun duruyor, Manethrall'ın üzerinde yükseliyor gibiydi. Etrafındaki şarkıların çokluğu yeni bir melodi kazanmıştı. Ormanın sonsuz kederine ve öfkesine karşı. Asasını kaldırdı. Budaklı uzunluğundan, Linden'in daha önce hiç duymadığı armoniler oluşturmak için örülmüş notalar filizlendi.

"Bu armağan," dedi sanki bir ölüm fermanıymış gibi, "bana aittir."

Oh, Mahrtiir-

Tüm arkadaşları kendilerini feda mı edeceklerdi?

Asasını eline almış olsaydı, müdahale edebilirdi. En azından çaba gösterebilirdi. *Ve bir ara*

Bizi kurtarmak için bir mucize yaratıldı. Ama hareket etmedi. Belki de yapamadı. Ya da belki de sadece anladı.

Kalacak bir hikaye arıyorum-

Yine de bir şeyler söylemek zorundaydı. "Mahrtiir-"

"Hayır, Ringthane," diye cevap verdi Manethrall hemen. "Sen Seçilmiş'sin ama bu seçim bana ait." Onu çok iyi tanıyordu. "Bu konuda,

Anele diğer konularda olduğu gibi bilgece konuştu. Size dedi ki, 'Yaşayan herkes Ülkenin kötü durumunu paylaşıyor. Bunun bedeli yaşayan herkes tarafından karşılanacaktır. Bunu değiştiremezsiniz. Buna kalkışırsan sadece yıkıma uğrarsın.' Sonra ona sert bir sırtış attı. "Tamamdır. Garroting Deep'in Forestal'ı beni duydu. Kalbi ve acısı çok büyük. Reddetmeyecektir."

"Gerçekten de," diye mırıldandı Caerrol Wildwood ağaçlarıyla uyum içinde. "Hediyelerimi geri almıyorum."

Keskin bir müzik sesi Asa'yı topraktan koparıp ona doğru taşıyor gibiydi. Bir elinde asasını tutarken, diğer elinde asayı yakaladı. Rünlerinin çizgileri gözleri gibi yanmaya başladı, gümüş ve sert.

"Yine de büyük ölçüde azalmış durumdayım. Gücüm tükeniyor. Bu nedenle, yapmam gerektiğini yazdığım gibi, beni ayakta tutmak için senin karanlığından yararlanacağım."

Asasını ve asasını yüksekte tutarak Howe'un üzerinde bir kesinlik gibi parıldıyordu. "Şimdi dinleyin. İhtiyacınıza vereceğim cevabı duyun."

Linden'in kalbinde aşırılıklar birbiriyle çelişiyor, beklenmedik bir umut ve dehşet kargaşası yaşanıyordu. Öngöremediği olasılıklar onu hem korkutuyor hem de yüceltiyordu. Çizmelerinin altındaki toprakta, sanki Darağacı Howe hiçbir arzusunu unutmamış ya da teslim olmamış gibi karmaşık duygular uğulduyordu. Önünde, Mahrtiir ellerini açmış, sanki onlara sonunda bir anlam kazandıracak olan silahı bekliyormuş gibi duruyordu: hiçbir boğma aletinin sağlayamayacağı bir anlam. Tepenin daha yukarısında, zorlamaların içinde

Caerrol Wildwood müziğini daha yüksek sesle, daha kapsayıcı bir şekilde yaptı, ta ki tüm ormanlık alanın koro halinde söylediği bir ilahiye dönüştü. Aynı zamanda, şarkı söylemesini dile benzeyen bir perdeye ayarladı. Belki de

Linden kulaklarıyla ya da belki de sadece sağlık duyularıyla,
konuşmadan daha uyuşuk bir melodi dinledi.

"Sana kalbimi veriyorum,
Kanım ve özüm ve kemiğim ve
köküm, Ormana hizmet etmek için
varlığımızla, Varlığımız hizmet
etmeye devam ederken.

"Dünyanın derin sevgisini koruyor ve büyütüyorum.
Onun güzelliği haklı olmalı
Kayaların ve denizlerin daha sert
gerçekleri, Çünkü ısrar ederler ama
büyümezler
Ve bu yüzden onların hayatı sadece Kanun'dur:
Bu melodi ya da neşe değildir.
Yeşil tarafından kurtarılmadıkça, onların
ikamesiz maddesi kederdir,
Büyüme ve yeşillikle
Taştan bir dünya.

"Eğer kaya aşınmazsa, ona
değer veren ağaçları beslemez.
Eğer deniz yağmura yol vermezse
Dalgalanmasını haklı çıkarmaz.
Böyle bir geçiş Yaratılış'ın
nabzıdır: Dönüşümü aşkı ortaya
çıkırır
Yasanın bitmeyen dinlencesi ve
selinden, Yalnızca geçip giden yaşam
için
Kalan yaşamı yüceltebilir.

"Sevginin hatırı için yeşili koruyorum:
Onun kâhyası oldum ve öyleyim-
Ve sen de, çünkü şarkımla
sana ruhumu veriyorum
Ölene kadar ormana hizmet etmek için."

Ve Forestal'ın çağrısı ağaçlar ve tepeler boyunca yükselirken, Ramen'in Manethrall Mahrtiir'i değişmeye başladı. Tarifsiz büyüler onu zar zor görünür hale gelene kadar kozalarına sardı. Caerroil Wildwood'un gücüyle sargısı yandı ve giysileri cüruf gibi üzerinden düştü. Mücadele izleri ve kas halatlarıyla zayıf formu, cisimleşmiş temizlik gibi parlayan samitle kaplanmıştı. Vahşi büyü olamayacak kadar nadir ve rafine bir argent onun yüzünü değiştirdi. Sanki onu kendi içinden çıkarmış gibi, bir dal avuçlarında büyüyerek

Neredeyse kendisi kadar uzun bir fidan: yeni yapraklarla taçlanmış bir çocuk ağacı, kökleri, sonsuz bir gücün rahatlığıyla tuttuğu zengin bir balçık topuna yapışuyordu.

İnsan hayatının sonuna gelmişti. Forestal'ın ayininden çıktığında, her tehlikeye karşı kararlı olan adam gitmiş olacaktı. Tıpkı Colossus'un *Elohim*'i gibi, o da ikrarını geri alamayacaktı. Yine de sevinci Garroting Deep'in armonileri arasına karıştı ve mücadeleye olan hevesi bir sevinç çılgılığı kattı.

Linden onu izlerken ağlamak istedi; ama kalbinin arzusunu bulmuş bir arkadaşı için gözyaşı dökerek hali yoktu.

11.

Uçurumun Kenarından Döndük

Thomas Covenant ayakta zor duruyordu. Kendini enkaz gibi hissediyordu. Yırtık kot pantolonu ve tişörtüyle, gümüş rengi saçları dağınık bir halde terk edilmiş gibi görünüyordu.

Sadece çizmeleri ayağındaydı.

Sarangrave Düzlüğü'nde geçirdiği süre boyunca bozulmamıştı. Rallyn, Mishio Massima'yı vahşi büyüyle zorlu bir dizi çeviriden geçirmemiş olsaydı, hiçbir yere varamayacaktı. O ve Branl hâlâ, kendisine ihtiyaç duyulan yerden imkânsız bir uzaklıkta, pusuda bekleyenlerin sulak arazisinin kenarları boyunca ilerliyor olacaktı. Loric'in *kriliyle* çimen, taş ve toprak üzerine çizilmiş arjantinli daireler boyunca seyahat ederken, kendi imajını aşmıştı.

Ama bunu yardım almadan yapmamıştı. Olması gerektiği kadar zayıf ya da uyuşmuş değildi. İncinmiş balçığın bazı etkileri hâlâ içindeydi. Feroce tarafından kendisi için temizlenmiş suyu içmiş ve *ussusimiel* kavunları yemişti. Her türlü makul beklentinin ötesinde bir yardımla fersahları aşabilmişti.

Kastenessen'in gitmesiyle Kevin'in Kir'i dağılmaya başlamış olabilirdi; ama eğer öyleyse, bu Covenant'ın ne doğrulayabileceği ne de ölçebileceği bir zaferdi. Bunun yerine içi parçalanıyor, çılgına dönüyor ve yas tutuyordu.

Clyme'in ölümü yara izleri kadar canlı, Joan'ınki kadar sert kaldı. Solucan geliyordu: Toprak'a çoktan ulaşmıştı. Ve Linden burada değildi.

O burada değildi.

Geldiği andan itibaren kutlanmayı hak eden Şeyler g rm Ő t . Jeremiah zihinsel hapishanesinden ka mıŐ  ya da özgürlüğüne kavuŐ muŐ tu: bu çok açıktı. Aksi takdirde molozların ve sırtın dibindeki kaba yapıyı tasarlayamazdı. Devler onu nasıl inŐ a edeceklerini bilemezlerdi. Ve yapı baŐ arıya ulaŐ mıŐ tı. Infelice'in kapıdaki varlığı ve Kastenessen'in öfkeli muhalefeti, Jeremiah'nın çabaları garip amacına ulaŐ mıŐ tı - her ne ise bu.

Ama  ocuk sanki devrilmiŐ  gibi yapının çatısına yayıldı. Stave, Infelice'in yanındaki toprakta hareketsiz yatıyordu. Devlerin hiçbiri zırhlarını giymemiŐ tı. Silahları yoktu. Ve Mahrtiir'den hiçbir iz yoktu. Linden gibi, Manethrall da baŐ ka bir yere gitmiŐ tı -ya da geride bırakılmıŐ tı- ya da-

Covenant,  lke'nin savunucularının baŐ ardıklarını takdir edemeyecek kadar gerilmıŐ tı.

Hiç tereddüt etmeden ya da d Ő  nmek için duraksamadan, sadece Loric'in eldritch hançerini ve kendi uzuvlarını kuŐ anarak Kastenessen'e doğ ru atıldı. *Eski karımı  ld rd m*. Joan'ın yüzüğü kükürt ve lavla birleŐ miŐ  bir Dünya Gücü varlığına karŐ ı önemsiz görünüyordu. *Bir Raver'in yok edilmesine yardım ettim*. Yine de Kastenessen ona inanmıŐ tı. *Ve Dünyanın Sonu Solucanı'nı gördüm*. Belki de *Krill*, Joan ve *Turiya* Herem'den daha büyük d Ő manları öldürebilirdi. *Kendimi* tutmaktan bıktım! Ya da belki Kastenessen gizliden gizliye etkilenmek istemiŐ tı.

Infelice ve Emereau Vrai'nin sevgilisinin kaybolduğ  yapının ötesinde, oyulmuŐ  sırt g neydoğ ya karŐ ı bir barikat gibi yükseliyordu; Joan'ın anılarına karŐ ı. Covenant kendi kızını kurban etmiŐ tı. Hem de birden fazla kez. Annesine tecavüz etmiŐ tı. Triock'un ölümünü görmezden gelmiŐ tı. Clyme'inkine izin vermiŐ tı. Ve o Roger'ın babasıydı. O kayıp ruhtan da o sorumluydu. Uzun zaman önce Morinmoss'ta, zihnini iyileŐ tiren kadını  ld rm Ő  olabilir. Hatta Harrow'un destrier'ini ölümüne s rm Ő tı. Kendisini Despiser'ın bir yardımcısı olarak iŐ aretleyecek kadar yanlıŐ lar yapmıŐ tı.

Ő imdi Linden *burada* değ ildi. Kendini ona itiraf edemez ya da günahlarının baĐ ıŐ lanmasını isteyemezdi.

Stave onun için affetmez demiŐ tı. EĞ er bu doğ ruysa-

Kastenessen'in teslim olmasının ardından Covenant ihtiyaçlar ve cehaletle sarsıldı. Joan'ı yenmek için zihninin parçalanmasını mhrlemişti ama baş dönmesinden kurtulamamıştı. Nispeten düz olan ova bile kıyametle dolu alacakaranlıkta bir uçurum gibi hissediyordu. Rüzgârın tokatları, sanki her adım toprağın kendisini değiştirmiyormuş gibi her taraftan toz kaldırıyordu. Bran'ı onu en azından bir yükten kurtarmak için *krili* aldığında bunu fark etmemişti bile.

Rallyn ve Mishio Massima dikkate alınmadan ya da ihtiyaç duyulmadan, muhtemelen su ve yem aramak için koşarak uzaklaştılar.

"İnançsız," diye mırıldandı devler ya da nefes nefese kaldılar. "Timewarden." Yorgunluktan bitap düşen Rime Coldspray, "Zamanında geldin," diye seslendi. Ve Frostheart Grueburn, "Amacınıza ulaştınız mı?" Ve Cirrus Kindwind, "Clyme *Harucha*'nin başına kötü bir son geldi." Diğer Swordmainnir inler gibi tekrarladı, "Longwrath," ve "Lostson." *Gazla lanetlenmiş* adamın ebeveynlerinin isimlerini i çekerek söylediler ve Longwrath yüzünden len Moire Squareset ve Scend Wavegift için acı çektiler.

Çok fazla soru. zmsenmesi gereken çok fazla çelişki. Covenant Jeremiah'ın hâlâ hayatta olduğunu biliyordu çünkü ocuk ona bakıyordu; sersemlemiş, bilinci yerinde değilmiş gibi bakıyordu. Stave de Longwrath gibi yatıyordu. Longwrath'inki gibi, Stave'in eti de sanki Kastenessen kalbini korla ovmuş gibi tütüyordu.

Her şey çok fazlaydı. Covenant, sanki ii paralanıyormuş gibi, kemiklerinin iliklerinden geliyormuş gibi görünen bir çığlık attı.

"*Linden'a ne oldu?*"

Sonra sanki dünyanın tüm ağları boyunca sevdiği kadın olmadan bir adım daha atamayacakmış gibi bocalayarak durdu.

Swordmainnir başını eğdi, çok yorgun ya da bunalmışlardı. Cevap. Ama bir an sonra Rime Coldspray kararlılığının kırıntılarını topladı. Harekete geçti, kararsızca Mutabakat'a doğru geldi. Rahatlama, keder ya da öfke olabilecek gözyaşları yüzündeki tozların arasından akıyordu. Boğuk bir fısıltıyla konuşup duyulabilecek kadar yaklaştığında durdu.

Saltheart Foamfollower gibi Ironhand de Mutabakat'ın üzerinde yükseliyordu. Devler onun için her zaman çok fazlaydı.

hak etmişti. Onun bakışlarıyla buluşmaya çalışırken, Branl onu sabitleyene kadar sendeledi.

"Timewarden," diye nefes aldı Coldspray, "ihtiyacımız büyük. Son gücümüzü de harcadık, Lostson Longwrath önümüzde yatıyor, kurtuluşumuz için öldürüldü ve Stave Rockbrother çok zarar gördü. Bu hastalıklar için elimizde hiçbir panzehir yok. Taş ve Deniz olmalıyız. Olduğumuzdan daha fazlası olmalıyız.

"Yine de ihtiyacınızın da büyük olduğunu anlıyorum. Hatta korkarım ki bu ihtiyacın idrak sınırlarını aşıyor. Bu nedenle duymak istediğimde konuşacağım."

Yıkılacak gibi görünüyordu ama yıkılmadı. Şimdi bile, onun temsil ettiği meydan okumayla karşılaştı.

"Linden Giantfriend'deki değişimin, ikinci kez Sarangrave'in eşliğine getirildiğinde başladığını düşünüyoruz."

Kasvet ovayı kaplamıştı. *Krill*'in mücevherinin keskin parlaklığının ötesinde, doğaüstü alacakaranlık her cümleye meydan okuyor gibiydi. İkinci kez mi? İlki ne zamandı? Pusuda yatanı bir ittifaka ilham verecek kadar incittiği zaman mıydı?

"Orada Feroce bir mesaj iletti, emrinize atıfta bulunarak. Onu *yasakları hatırlamaya* teşvik ettiler. Bu nedenle bizden ayrıldı."

Feroce Covenant'ın emrini yerine getirmişti. Suçlayacak başka kimsesi yoktu.

"Burada *Elohim* için bir fane yaptık. Onları gelmeye ve Kastenessen'i de yanlarına alarak içeri girmeye zorladı. Orada onun büyüler onları Solucan'ın beslenmesinden koruyacaktır."

Covenant ona baktı. Gümüş, yüzünün çizgilerini kazımış, onları tanımaktan korktuğu şekillere sokmuştu. Demir El'e inanıyordu, elbette inanıyordu. Zamanın ve bilginin büyük bir kısmı ondan gitmişti; ama Jeremiah'ın önemini, Jeremiah'ın yeteneğini hatırlıyordu. İsimsiz bir anlamda, her gelecek Linden'in oğluna bağlıydı.

Seçilmiş oğul. Devler çocuğa kendisine ait olduğunu söyleyebileceği bir lakap vermişti.

Yorgunluk Demir El'in sesini aşındırdı. "Kalan tüm *Elohim* şimdi buradalar. Bu nedenle Solucan da gelmelidir. İçinde korunmuş

tüketilemezler. Ancak Solucan binamızı yok ettiğinde, hiçbir çıkışları olmayacak. Ebediyen kaybolacaklar. Bu nedenle Linden Giantfriend, Solucan'ın geri çevrilmesi gerektiğine karar verdi."

En azından Covenant bunu anlamıştı. Solucan gelecekti. Geliyordu. O zaman neden tüm *Elohim*'i tek bir yerde topladınız diye sormak istedi. Ama cevabı biliyordu: onlara bir şans vermek için. Aksi takdirde çaresiz kalırlardı. Ve burada bulunmaları Dünya'nın ölümünü hızlandırmayacaktı. Toprak'a ulaşan -ve Fırtına Dağı'ndan engellenen- Solucan son yiyeceğinin yerini, nispeten yakınlığını hissetmek zorundaydı. Jeremiah ve Devler ne yaparsa yapsın bu tarafa gelecekti.

Ama şimdi burada değildi. Rüzgârların çılgın kargaşası her anlama gelebilirdi. Kuzeydoğu ufkundaki pıhtılaşmış karanlığın birden fazla olası yorumu vardı.

"Bu nedenle Linden Giantfriend bir çağrıda bulunmuş ve *sezaryene* girmiştir. Yoldaşı olarak sadece Manethrall Mahrtiir'i kabul ederek, bir Forestal'ın ona dünyanın tehlikesinin gerektirdiği yasaklamayı vereceğini umduğu Toprak'ın derin geçmişini arıyor."

Branl'ın desteği olmasaydı, Covenant ayakta kalamayabilirdi. Derin geçmiş, cehennem. Joan'ın ölümü *Sezaryenlere* bir son. Her şeye rağmen, Linden beklentilerini aşmaya devam ediyordu.

Branl'ın ifadesi okunamıyordu, mermerden bir maske kadar anlaşılmazdı. Ancak bakışları Rime Coldspray'e değil, Stave'e sabitlenmişti. Akıllara, Alçakgönüllü'nün eski Üstat'tan onay istiyor olabileceği geliyordu.

Linden, Stave'i onsuz gitmesine izin vermeye nasıl ikna etmişti?

Demir El, kararlılığının sonunda, "Eğer başarılı olursa -ve eğer Kemer düşmezse- ve eğer geri dönebilirse -Solucan'ı buradan uzaklaştırmaya çalışacak."

Covenant yüksek sesle inledi. Linden'in yokluğu onun eseri. Onu öylesine aşırı bir riske itmişti ki, bunu duymak bile damarlarındaki nabzın atmasına neden oluyordu. Toprak'a döndüğünden beri onu zorluyordu, her ne kadar her

Kanun ve Zaman'ın katı kuralları böyle bir müdahaleye karşı ılık atıyordu. Eğer başarısız olursa, hata onun olacaktı.

Ama başka ne yapabilirdi ki? Olduğu kişi olmaktan vazgeçmeden farklı davranamazdı.

Rime Coldspray bekliyordu. Yoldaşları bekliyordu. Bir şey söylemesi gerekiyordu: kendini suçlamadığı bir şey. Bunu yeterince yapmıştı. Hiçbir amaca hizmet etmiyordu.

Ve Linden onu iyileştirmek ya da lanetlemek için burada değildi.

Kendini kışkırtarak, "Hikâyemin bir kısmını zaten biliyorsun," diye homurdandı. Swordmainnir onun Kastenessen'e meydan okuduğunu duymuştu. "Joan öldü. Harrow'un atına onu öldürene kadar bindim. Neredeyse kaybediyorduk

Mhornym ve Naybahn. Ama beni kurtardılar. Sonra peşlerinden gittik. *turiya*. Branl ve ben. Ve Clyme."

Artık bir başlangıç yaptığına göre devam etmek istiyordu. Ama Coldspray elini kaldırarak durmasını istedi. Diğer Devler yaklaşıyordu. Topallayarak ilerleyen Frostheart Grueburn, Latebirth ve Cirrus Kindwind'i arkasına alarak yolu açtı. Oniks Taşbüyücüsü ve Stormpast Galesend, aralarında Cabledarm'ı destekleyerek sakat gibi ilerlediler. Halewhole Bluntfist hırıltılı bir şekilde peşlerinden koştu.

Kadınlar Ironhand'in yanında toplanırken, Covenant devam etti.

"Bazı şeyleri tahmin etmem gerekiyor," diye itiraf etti, "ama anladığım kadarıyla Linden

pusuda bekleyen biriyle karşılaştım. Muhtemelen oradaydın. Her neyse. canavarın dikkatini çekti. Görünüşe göre Horrim Carabal Solucan'ın geldiğini hissedebiliyor. Ölmek istemiyor. Daha fazla güce ihtiyacı var. Ama Linden'ı yenemedi. Ya da seni ve Linden'ı. Bu yüzden Feroce beni buldu." Onu Saf Olan olmakla suçlamışlardı. "Bize ittifak teklif ettiler." *Acı ve çaresizlik içinde*. "Karşılıklı yardım, güvenli geçiş, bu tür şeyler." *şimdiden krallığında kaybolmuş birinin varlığının acısını çekiyor*-"Longwrath buraya böyle gelmiş olmalı. Lurker geçmesine izin verdi. Ve düzinelerce o küçük Yaratıklar Joan'a ulaşmamıza yardım ederken öldüler."

Dinleyicileri yine başlarını salladı. Gümüş, gözlerinde bir ağıt gibi yansiyordu. Longwrath'ın Kastenessen'e saldırısı onları şaşırtmış ya da dehşete düşürmüş olmalıydı. Barışı bulana kadar onunla birlikte onun *geas*'ını takip etmek için çok uğraşmışlardı. Ama sözlerini kesmediler.

"Ondan sonra," dedi Covenant, sert ve titrek bir sesle, "ben de bir ittifak istedim." Bunun gibi anılardan korkuyordu. Joan'ın görüntüleri kadar deliciydiler. "Bir ittifak kuracağımızı hayal etmek zor değil. alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var. *Turiya*'nın Lurker'ı almasından korkuyordum." Tek Ağaç'ın eski Muhafızı'ndan bahsetmedi.

Swordmainnir Brinn'in adını tanıyabilirdi; ama Covenant'ın bu açıklama için ayıracak cesareti yoktu. "Fersahları nasıl atlayacağımı öğrendikten sonra Raver'ın peşine düştük.

"Sarangrave'e girene kadar onu yakalayamadık. Onu öldürmeye çalıştım ama yapamadım. Clyme ve Branl yaptı." İçindeki dehşete rağmen bu detayı geçiştiremezdi. Devlerin bunu duyması gerekiyordu. Anlayacaklardı. Ve Alçakgönüllüler en azından bu kadar saygıyı hak ediyordu. "Clyme, *Turiya*'nın onu ele geçirmesine izin verdi." Revelstone'daki Honninscrave gibi. "Sonra Branl onu parçalara ayırırken Raver'ı tuttu." Covenant parçalanmış etleri, kopmuş kemikleri ve kanı hatırladı. "*Turiya* sadece kira değildi. O gitti. Geriye hiçbir şey kalmadı."

Devlerin sıkıntısı Branl'a bakışlarından anlaşılıyordu; merhamet ve dehşet dolu bakışlar. Belki de daha Coldspray ve yoldaşları bir Raver'ın sonunu getirmenin bedelini yaşayan diğer insanlardan daha iyi biliyorlardı. Yine de Branl'ın bakışları onlara hiçbir şey vermedi. O bir *Harucha'i*'ydi ve keder kabul etmezdi.

Covenant bu katılığı bir güç değil, bir zayıflık olarak görüyordu. Bağıslamanın üzüntüyle başladığına inanıyordu. Ama belki de yanılıyordu. Belki de kederli bir adam Clyme'in canını bağıslardı. O zaman *Turiya* Herem yaşardı. Sonunda Horrim Carabal kaybolurdu ve Solucan da direnmeden Fırtına Dağı'na doğru yol alabilirdi.

Covenant dişlerini gıcırdatarak devam etti.

"Branl ve ben Sarangrave'den çıktığımızda, muhtemelen şu anda bulunduğumuz yerden o kadar da uzakta değildik. Ama Feroce bize Solucan'ın yaklaştığını söyledi. Mesajımı o zaman gönderdim. Sonra onu kendim görmek istedim. Bakmaya gittik.

"Şimdi Solucan burada." Sesini sabit tutmak için ısırdı. "Bunu tarif edemem. Denemeyeceğim. Ama sana söyleyebilirim ki Bu." Dinleyicilerinin sıkılmış kaygılarıyla yüzleşerek, "*Buraya* gelmiyordu," dedi Yeremya'nın fane'sine ve mühürlü *Elohim*'e doğru.

"Batıya gidiyordu. Doğruca Thunder Dağı'na. Adını Vermememiz Gereken Kadın'a.

"Bu beni korkuttu," diye homurdandı. "Lord Foul karmaşık komploları sever. Karşılaştığınız her tuzağın içinde başka bir tuzak gizlidir. Eğer Solucan ve o iblis birbirlerinin peşine düşerlerse, *Elohim* ya da başka bir şey için endişelenmemize gerek kalmaz, çünkü çoktan ölmüştür."

Ellerini açtı; kesik parmaklarını. "Değiliz, bu yüzden varsaymak zorundayım-"

Rime Coldspray sözünü kesmek ister gibi göründü; ama Mutabakat duraksamadı. Olabildiğince kısa ve öz bir şekilde, Pusuda Bekleyen'in ve Demondim'in Solucan'ı Fırtına Dağı'ndan uzaklaştırmak için nasıl çabaladığını anlattı. Sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Ne kadar dayanabileceklerini görmek için beklemedim. Branl ve ben sadece kaçtık. Ama yeterince uzun süre dayanmış olmalılar." Bir şekilde. "Solucan'ın Lifeswallower'dan geçmesinin bu kadar uzun süreceğini düşünemiyorum. Şimdi tek yapmam gereken bu süreçte onları kaybetmediğimizi ummak."

Coldspray'in ya da diğerlerinin onu sorgulamasını bekliyordu. Onun kendi soruları vardı. Jeremiah ve Stave'e ne olmuştu? Jeremiah ayrışmasından nasıl kurtarılmıştı? Ama kimse konuşmadan Branl harekete geçti.

Alçakgönüllü, sanki bu eylem yorum gerektirmiyormuş gibi tören yapmadan Loric'in *krilini* Rime Coldspray'e uzattı.

Branl yanından geçip Stave'e doğru ilerlerken, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde refleks olarak kabul etti.

Branl, Handir ve diğer Alçakgönüllülerle birlikte, akrabalarına karşı geldiği ve Linden'e olan bağlılığı nedeniyle Stave'in cezalandırılmasına, aforoz edilmesine katılmıştı. Efendiler Stave'in zihinsel sesini kabul etmeyi reddetmişlerdi. Clyme ve hatta Galt gibi Branl da Stave'e küçümseyerek davranmıştı. Onlar gibi Branl da Stave'e birden fazla kez meydan okumuş, onu yere sermeye çalışmıştı.

Şimdi Alçakgönüllülerin sonuncusu Stave'in yüzükoyun yatan bedenine hüküm vermek isteyen bir adam gibi yaklaştı.

Covenant onu durdurmalıydı; bir şey, herhangi bir şey söylemeliydi. Clyme'in ölümü, *Haruçayların* kendilerini yargıladıkları şiddetin yalnızca bir örneğiydi. Ama o anda,

Covenant devler gibiydi. Yapabileceklerinin sonuna gelmişti.

Kararmaya başlayan bir fırtına kuzeydoğuda alametler yarattı. Rüzgâr Branl'ın bacaklarını kamçılıyor, tuniğindeki yırtıkları çekiştiriyordu. Ama o bunları görmezden geldi.

Bir fanatik kadar kararlı bir şekilde rüzgârların arasından ilerledi.

Stave'in yanında durdu ve yumruklarını kalçalarına dayadı. Bir an için başını Stave'in üzerine eğdi, görünüşe göre Stave'in gevşek formunda bir farkındalık işareti arıyordu. Stave'in eli ve ön kolu, sağ kolu, artık sigara içmiyordu. Hâlâ çaresiz yatıyordu, sanki zihni ya da kalbi de derisi kadar kötü yanmıştı.

"Stave'e 'Rockbrother' adını verdim," diye duyurdu Coldspray. Branl'ı uyarıyor olabilirdi; ama sesini yükseltmiyor gibiydi.

Branl aniden yere düşmüş *Haruchai*'nin üzerine eğildi. İki eliyle Stave'i yukarı kaldırdı.

Stave'in başı bir yana kaydı, sonra çenesi göğsüne dayanana kadar sarktı. Branl'ın avuçlarında boş bir şekilde sallanıyordu.

Covenant'ın güçlkle anlayabildiği kadar hızlı bir hareketle Branl bir elini serbest bıraktı ve Stave'in kafasının yan tarafına bir tokat attı. Darbe, Covenant'ın rüzgârdan duyabileceği hiçbir ses çıkarmadı.

Frostheart Grueburn irkildi. Soğukpüskürtücü *Haruchai*, Stave'i savunmak için çok geç kaldı.

Sanki bu hareket acı doluymuş gibi, Stave yavaşça başını kaldırdı. Tek gözü açıldı. Gözlerini kırıştıtararak bakışlarını Branl'a dikti.

Branl tekrar saldırmadı. Kendinden emin olmayan Demir El durdu. Covenant nabzının boğazında bir çığlık gibi sıkışmasını izledi.

Branl birkaç kalp atışı boyunca Stave'in bakışlarına karşılık verdi. Sonra Stave'in başı tekrar öne eğildi ve Alçakgönüllü bir kez başını salladı. Tutuşunu değiştirerek kollarını Stave'e doladı.

Branl, Stave'i göğsüne bastırarak Covenant'a şu bilgiyi verdi: "Devlerin hikâyesi eksik. Onları suçlamıyoruz. Dikkatleri Kastenessen ve büyük bir yorgunluk tarafından tüketilmişti. Linden Avery'nin oğlunun içinde bulunduğu kötü durumu fark etmemiş olabilirler. Ancak Stave'e göre, çocuğun Anele'nin ellerinden Toprak Gücü'nden daha fazlasını aldığı aşikârdı. Bu hediye Anele'nin sahip olmaya açıklığını da içeriyordu.

"Öfkeyle gelen Kastenessen çocuğun içine girdi. Görünürdeki amacı Infelice'i diğer *Elohim*'lerle birlikte yok edebilmek için fane'e sürmektir. Ama Stave araya girdi. Çocuğu ayaklarının altındaki kirden kurtararak, ele geçirmeyi engelledi. Bu nedenle yanıkları, bilinçsizliği ve çocuğun taşla korunduğu fane'nin tepesindeki varlığı.

"Orada kolayca katledilebilirdi. Sadece Longwrath'ın ve senin gelişin onu korudu, ur-Lord. Yine de Stave daha fazlasını yapamazdı. Swordmainnir'e iftira atmadan, başka hiç kimsenin bu kadarını yapamayacağını iddia ediyorum."

Taze vertigo Covenant'ı emdi. Gerçeklikler yeni hizalamalara geçti: sonuçları dünya gibi saptı. Jeremiah bir şekilde ayrışmasından kurtulmuş ya da kendini kurtarmıştı. Karışık bir nimet: Anele'nin kullandığı Dünya Gücü

Jeremiah'a yatırım yapmak çocuğu savunmasız bırakmıştı. Anele'nin kendini deliliğe saklamasına, kör etmesine şaşmamalı. Gerçek yeteneklerini, gizli amacını Despiser'dan başka nasıl gizleyebilirdi ki? Ama Jeremiah yaşlı adamın kurnazlığına sahip değildi. Lord Foul, Jeremiah ne zaman doğru zeminde, doğru kaba otların üzerinde dursa çocuğu ele geçirebilirdi.

Sırt, Covenant'la alay edercesine bir o yana bir bu yana sallanıyor gibiydi. Başka çıkarımlar da vardı-

Branl *biz* demişti. Stave'e, "biz" diye hitap etmişti. Haruchai ve Stave'in cevabını dinlemişti. Şimdi Linden'in arkadaşıyla olan akrabalığını sanki bundan gurur duyuyormuş gibi yeniden teyit etti. Kendisi için olduğu kadar Stave için de konuştu.

Derin bir değişim. Eğer Alçakgönüllü daha önce Antlaşma'nın affına ihtiyaç duymuş ya da bunu istemişse, şimdi bunu hak etmişti.

Görünüşe göre Demir El de Branl'ın *sözlerini* duymuş ve anlamıştı. *Krili* kaldırdı, böylece mücevheri *Haruchai*'yi aydınlattı. Resmiyete özen göstererek cevap verdi, "Küçümseme yok, Branl Humbled. Sadece övgü var, hem Stave hem de senin için ve Clyme için de. Daha iyi bir zamanda, Stave Rockbrother'ın yaptıklarının tüm hikâyesini anlatacağız. Sizin yaptıklarınızı da onurlandıracağız. Şimdilik, cesaretinize ve adanmışlığınıza saygı duyduğumuzdan emin olun."

Dolaylı olarak Covenant'ı sakinleştirdi. Özel makarasını sakinleştirmek için derin bir nefes alarak mırıldandı, "O zaman sanırım Linden, Stave'in geride kalmasını sağlayarak doğru şeyi yaptı."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Coldspray. Ve Branl beklenmedik bir şekilde şöyle dedi: "Seçilmiş bu konuda ileri görüşlülüğünü gösterdi. Stave'in daha önce Toprak'a yaptığı hizmetlerle ilgili unutmadığı şeyler aklıma geldi."

Başka bir sürpriz. Covenant gümüş ışıktaki kaşlarını çattı ve hiçbir yanıt alamadığını fark etti. Bir an için neredeyse ağlayacaktı.

Alçakgönüllüler'den hiçbiri Linden'e unvanıyla hitap etmemişti.

"Peki ya Stave Rockbrother'ın kendisi?" diye sordu Cirrus Kindwind. "Onun durumu nasıl? O da senin gibi bizim anlayışımıza kapalı, Branl Humbled. Onun için endişeleniyoruz."

Branl omuz silkerek Stave'i işaret etti. "Bu durum *Haruchai* arasında bilinmeyen bir şey değil. Daha çok, anavatanımızın yüksek tepelerinde fırtınaya yakalandığımızda başvururuz.

Hem geçiş hem de barınak sağlanamadığında, Stave'in yaptığı gibi yaşamlarımızın özünü korumak için geri çekiliriz. Böylece fırtınalara dayanır, onlar tükendiğinde ortaya çıkarız. Ancak zaman zaman, ölümcül yaraları iyileştirmek ya da belki de Stave'in maruz kaldığı türden şokları ve öldürücülüğü atlatmak için benzer şekilde geri çekiliriz. Kendini toparladığında, bir kez daha aramızda olacak."

Stave'i dikkatlice yere indirdi, sonra geri adım atarak Covenant'ın yanındaki yerine geçti. Yeterince konuştuğunu düşünmüş olabilir.

Ama Covenant dengesini tam olarak sağlayamamıştı. "Dur bir dakika," diye itiraz etti. "Bundan daha fazlası olmalı. Stave daha önce Kastenessen'e dokundu ve bu şekilde yaralanmadı. Artık farklı bir şeyler var."

"Öyle, Lordum," diye itiraf etti Branl. Ama ayrıntıya girmede. Belki de Stave bu anıları paylaşacak kadar uzun süre bilinçli kalmamıştı.

Rime Coldspray derin bir iç çekti, rüzgarın uğultusuyla savrulup gitti. "Stave'in hikâyesinin yükünü taşıyamayacak kadar yorgunum. Sadece genç Jeremiah'ın ölümüne neden olan olayda ağır yaralandığını söyleyeceğim.

Fane. Dinlendikten sonra daha fazla konuşacağız. Ayaklarımın üzerinde duramam."

Aslında, Covenant bayılmak üzere olduğundan şüpheleniyordu. Ve yoldaşlarının durumu da daha iyi değildi. Cabledarm'ınki daha kötüydü. Körleşmiş görüşüne rağmen, yaralı Dev'in destek olmadan ayakta duramayacağı aşikârdı.

"O zaman bu konuda endişelenme," dedi kararsızca. "Masallar için bol bol vaktimiz olacak" -yüzünde bir buruşukluk belirdi- "tabii olmazsa, bu durumda zaten bir önemi kalmayacak.

"Buralarda sığınacak bir yer var mı? Bu rüzgârdan kurtulmaya çalışmalıyız."

Grueburn Jeremiah'nın yapısına baktı. "Fane'in içinde sükûnet bulamaz mıyız?" Sesi hüzünlü geliyordu. "*Elohim*'den o kadar korkmuyorum

-ya da Kastenessen'in- yorgunluğumu onların huzurunda hafifletmeyi reddederdim."

Covenant onun bakışlarını takip ettiğinde Jeremiah'ın kendini yere bıraktığını gördü. Bir dakika sonra çocuk koşarak geldi ve dikkat çekmek için kollarını salladı. Yırtık pırtık pijamaları -kirle kirlenmiş ve Kanla lekelenmiş olması onu yoksul ve çaresiz gösteriyordu. Yine de Kastenessen'in ihlalinden sonra iyileşiyordu.

Devler birlikte onu izlemek için döndüler. Rime Coldspray *krili* havaya kaldırdı.

Şirkete ulaştı ve sarsılarak durdu. "Onları göremeyeceksin," diye nefes nefese kaldı. Anlaşılan Grueburn'ü duymuştu. "Sadece taşlar. Büyü sadece onların üzerinde işe yarar."

Bir kalp atışı sonra, kendini Covenant'a attı, kollarını İnançsız'a doladı. Birden ağlamaya başladı ve bunu inkâr etmek için savaşıyordu.

"Özür dilerim. Hiç şansım yoktu. Annem gitti, Stave yaralandı ve Kastenessen-o birdenbire- *Kroyel* kötüydü. O daha kötü. Çok daha kötü.

"Seni gördüğüme *çok* sevindim."

Covenant, Jeremiah'nın kucaklamasına tereddüt etmeden karşılık verdi. Kendisi de bunun için can atıyordu; Linden'inki olmasa bile herhangi bir kucaklaşma için. Ve o da çocuğu seviyordu.

O da Linden'in oğlu için endişeleniyordu.

Olabildiğince dikkatli bir şekilde, "Kastenessen sana ne yaptı?" diye sordu.

Jeremiah bir hıçkırık yuttu; daha sıkı sarıldı. "Beni kırdı."

Ani merhamet Covenant'a acı verdi. Jeremiah da aynısını yapana kadar kendi elini gevşetti. Sonra çocuğu kol uzunluğunda tuttu ve Jeremiah'nın görünüşünün her ayrıntısını inceledi: gözlerinin zengin kahverengisi, tutkulu ağzı, yanaklarındaki ince kirli sakal; çok fazla acı çekmenin kestiği çizgiler. Ama Yeremya'nın acılarının ne kadar derin olduğunu ya da ne kadar kötü yaralandığını anlayamadı.

"Bunu nasıl yaptı? Nasıl bir şeydi?"

Bu soru Jeremiah'yı değiştirmiş gibiydi. Vahşet gözlerini çürümüş çamur rengine boyadı. Ağzı gerildi, dişleri ortaya çıktı. Yüzünün hatları yırtıcı açılar aldı. Bir anda, artık yaraları yüzünden kafası karışmış bir çocuk değildi. Acıyla dolup taşan genç bir adama dönüşmüştü.

Neredeyse tükürerek, "Infelice'in onu içeri almasına izin verdiğim için üzgünüm. Onu öldürmediğin için üzgünüm. Onun *ölmesini* istiyorum. Kullanılmaktan nefret *ediyorum* ve *bu konuda konuşmak istemiyorum*."

Hiddeti Covenant'ı şoke etti. Benzer bir tepki Coldspray'in ve Grueburn'ün yüzünü de çarpıttı. Branl, Covenant'ın tehlikede olduğunu hissetmiş gibi ince bir adım daha yaklaştı.

Ama Antlaşma Yeremya'nın önünde daha dik durdu. Kendi vahşiliğinin bir kısmıyla, zarar görmüş ve dışlanmış olana duyduğu öfkeyle karşılık verdi, "O zaman kırılmış hissetmeye tutun. Acıya tutun. İşe yarayabilir. Bunu bilmeliydim."

Sonra sesini alçalttı. "Her halükarda, Kastenessen artık farklı. Kevin's Dirt olmadan, o sadece başka bir kurban."

Jeremiah dişlerini Covenant'ın boğazına geçirmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Umurumda değil."

"Seçilmiş-oğul," diye mırıldandı Demir El: ısrar etme gücünden yoksun bir azarlama.

Kendi kendine, Covenant inledi, Oh, Linden. Çok özür dilerim. Yine de çocuğun bakışlarını kırpmadan tuttu. Bir yargıç kadar sert bir şekilde, "O zaman bana başka bir şey söyle. Bu tapınak bir hapishane mi?"

Gerçeği zaten biliyordu, ama bunu Yeremya'dan duymak istiyordu. Yeremya'nın bunu kabul etmesini istiyordu. Bunun yardımı olabilirdi.

Jeremiah'nın öfkesi bir anda hüzne dönüştü. Geçiş olmadan, tamamen genç ve savunmasız görünüyordu. "Hayır!" diye bağırdı sanki Antlaşma ona tokat atmış gibi. "Ben olsam bunu yapmazdım. İstedikleri zaman dışarı çıkabilirler."

Ah, lanet olsun. Covenant'ın rahatlaması o kadar hızlı oldu ki Bran'l'a doğru sarktı. Cehennem ve kan. Bir dizi korku, hepsini adlandırmayı başaramadan içinden akıp gitti. Elbette, çocuk acı çekiyordu. Öfkesi yaralarının derinliğini ortaya koyuyordu. Ama şu anki sıkıntısı, zarar verme arzusu kadar gerçektir. Ve dünyanın sonunu engellemek için elinden geleni yapmıştı.

Covenant dengesini sağlar sağlamaz Jeremiah'ya tekrar sarılmak için harekete geçti. "Teşekkürler," diye iç çeker gibi Jeremiah'nın kulağına nefes verdi. "Senin hakkında bunu biliyordum. Sadece bunu senden duymaya ihtiyacım vardı.

"Linden o kadar gurur duyacak ki onunla ne yapacağımızı bilemeyeceğiz."

Jeremiah yine hıçkırdı, yalvarmaya benzer küçük bir ses. Ama sertleşmedi ya da geri çekilmedi. Covenant'ın tutuşuna teslim olarak korkuyla sordu, "Başaracak mı? Geri dönecek mi?"

"Onsuz kim olduğumu bilmiyorum" der gibiydi.

Covenant onun nasıl hissettiğini biliyordu. Kendine güvenmeye çalışarak, "O *senin* annen. Hiç geri dönmedi mi?"

Yüzyıllar önce Andelain'deki Ölüler arasında Yüce Lord Elena, *sonunda hepimizi iyileştirebilmesi için* Covenant'ı Linden'e *bakmaya* çağırmıştı.

Jeremiah cevap veremedi. Demir El ayakları üzerinde bocaladı: neredeyse düşüyordu. Gözlerini artık odaklayamıyormuş gibi kırıpıştırarak mırıldandı, "Merhamet aşkına, tartışmayı bırakın. Dinlenmeliyiz."

"Cehennem ateşi," diye homurdandı Covenant. Devlerle yaşadığı pek çok deneyim sırasında onları her türlü tehlike ve acı içinde görmüştü; ama hiç bu kadar bitkin olduklarını görmemişti. "Neyi bekliyoruz? Sadece yorgun görünmüyorsun. Yarı açlıktan ölmüş olmalısınız." Ardent'in erzağını nereden doldurmuş olabilirlerdi? "Hadi gidip uzanalım."

Swordmainnir karşılık vermek yerine, rahatlama isteği dışında her arzusunun sonuna gelmiş kadınlar gibi dönüp fane'ye doğru yürüdü. Longwrath'ı düştüğü yerde bıraktılar. Yaptıkları ve katlandıkları onca şeyden sonra, onun sonunun yasını tutamayacak kadar güçsüzdüler.

Iirket binanın içinde Covenant'ın beklediğinden daha iyi bir sığınak buldu. Duvarlarda boşluklar olmasına ve tavanın tehlikeli bir şekilde dengelenmiş görünmesine rağmen, dışarıdaki rüzgârlar hafif esintilerin karmaşasına indirgenmişti.

Buna ek olarak, taşlar sıcaklık hissini de muhafaza ediyordu: bir teurjinin artçı etkisi. Orada Rime Coldspray *krilleri* Branl'a geri verdi ve Devler ölü kadınlar gibi uzandılar. Ama hemen uyumadılar. Alçak sesle, zayıf ve gerekli bir şekilde konuşmaya başladılar; önce Cirrus Kindwind, sonra Latebirth, sonra da Onyx Stonemage. Covenant'a Linden'in malakiti ortaya çıkarmak için sırtı nasıl yarmış olduğunu anlattılar. Hikâyeyi birinden diğerine aktararak Jeremiah'in kulesinin inşasını, Stave'in çabalarının savurganlığını ve hayatta kalmasının darlığını anlattılar. Ve sonunda sesleri kesildiğinde, Jeremiah Covenant'a zihinsel esaretinden kaçışının özet bir versiyonunu verdi.

Covenant arkadaşlarının arasında dizlerini göğsüne çekmiş oturuyor ve teselliye muhtaç bir çocuk gibi bir o yana bir bu yana sallanmamaya çalışıyordu. Linden'i istiyordu ama ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu.

Cabledarm ateşlenmiş gibi titreyerek yatıyordu. Şok, diye düşündü Covenant. Stave'in düşüşünü savuşturduktan sonra sert ve kötü bir şekilde düşmüştü. Devlerin yetenekleri karşısında ilk kez şaşkınlığa düşmüyordu. Saltheart Foamfollower bir zamanlar lavın içinden geçmişti: bir tür *kaamora*, korkunç bir acı ve arınma. Bu tür eylemler Foamfollower'ın halkı için neredeyse normal görünmeye başlamıştı. Şimdi Covenant, Kılıçmainnir'in önce kederlerini atacakları bir ateş bulamazlarsa içinde bulundukları zor durumdan kurtulup kurtulamayacaklarını merak ediyordu.

Benzer bir savurganlık *Haruchai* için de normal görünüyordu. Covenant, Stave'in Jeremiah'in yapısını tamamlamaya yardım etmek için yaptıklarını düşünmeye dayanamıyordu. Ve Stave'in Jeremiah'nın iyiliği için Infelice'e karşı koyduğu irade gücünü, Linden'inki ise Covenant'ın ağzını açık bıraktı.

Sıradan bir erkeğin -ya da kadının- ya da çocuğun, Toprak'ın diğer savunucuları, bu dünyanın doğal sakinleri tarafından belirlenen örneğe uygun yaşaması nasıl mümkün olabilirdi?

Yine de Linden, Mahrtiir'i Devler ve Stave'in sahip olduğu her şey kadar aşırı bir amaç için Ülkenin geçmişine götürmüştü. teşebbüs etti. Covenant başarılı olacağına inanmak için can atıyordu. Ve onun başarısız olmayacağını -ya da henüz başarısız olmadığını- düşünmek için geçici bir nedeni vardı. Zaman Kemerî hâlâ duruyordu. Bir an diğerine yol açıyordu. Covenant nefes aldı ve sonra nefes verdi. Kelimeleri duydu anlaşılabilir sıralar halinde düzenlenmiştir. Bu nedenle Law tahammül etti. Linden ölümcül bir kırılmaya neden olmamıştı ya da kırılmanın dalgaları henüz ona ulaşmamıştı.

Belki de bu çıkarım bir yanılsamaydı. Belki de zamanı sadece kronolojik olarak deneyimliyordu çünkü o bir insandı, başka bir gerçekliği algılayamayacak kadar ölümlüydü. Belki de kendi algılarının sınırları dışında gerçekte hiçbir şey yoktu.

Bu tür fikirleri daha önce de düşünmüştü. Bir zamanlar kendisine güvenmişti. Şimdi ise onları omuz silkerek bir kenara atmıştı. Hiçbir şeyi değiştirmiyorlardı. Her zaman olduğu gibi hayatının anlamından sorumluydu: aşklarından ve reddedilişlerinden. Düşünebildiği ve hissedebildiği sürece, kendine ihanet etmeden bu yükleri bırakamazdı.

Linden'in de benzer bir şeye inandığına şüphe yoktu. Başka türlü nasıl bu riske *girebilirdi* ki? Verdiği sözlerin gerekliliğine dair bir tür inancı olmadan, oğlundan nasıl uzaklaşabilirdi?

Covenant'ın onu sevmesine şaşmamalı.

Sonunda arkadaşlarının sesleri sessizliğe gömüldü. Jeremiah bir çocuğun ani hareketiyle uykuya daldı: bir Çabanın ve Kastenessen'in dokunuşunun etkisiyle. Cabledarm gözlerini kocaman açmış tavana bakıyordu, uyuyamayacak ya da duyamayacak kadar acı içindeydi. Fakat

Bluntfist'in göz kapakları kapandı ve uzaklara daldı. Onyx Stonemage esnemelere direndi -kısa bir süre, kısa bir süre- ta ki esnemeler onu ele geçirene kadar. Sonra Latebirth ve Galesend de uyudu. Kısa süre sonra Covenant ve Branl ile birlikte sadece Coldspray, Grueburn ve Kindwind uyanık kaldı.

Üç kadın Covenant'a baktı, belli ki onun hikâyesinin devamını duymayı bekliyorlardı.

Kendi iyiliği için olduğu kadar onların iyiliği için de konuşmaya başladı. Ancak yaptıkları ve katlandıkları hakkında konuşmadı. Hiç konuşmadı.

Joan ve Ranyhyn'e, *turiya* Herem ve Clyme'a ya da Dünyanın Sonundaki Solucan'a uygun bir dil. Bunun yerine Linden ve Horrim Carabal'dan bahsetti.

"En azından artık Ardent'in kaderinin *suda yazılı* olduğunu söylerken ne demek istediğini biliyoruz. Ya da en azından bir parçası. Bize gerçek pusuda bekleyenle bir ittifak verdi."

Su, su tarafından yüceltildi. "Cehennem ateşi! *Bu* ne kadar olanaksızdı? Ama dahası da var. Eğer Kayıp Derinlik'in üzerindeki o seli aşağı indirmeseydi, hiçbirimiz kaçamazdık. Eğer Sarangrave'e geri dönmeseydi, Feroce ona mesajımı iletemeyebilirdi."

Jeremiah'a malakit sağlamak için suyu kullanmıştı. Ve Covenant'ın kendisi de onu suyun altında tutarak Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın anılarından kurtarmıştı. Geriye dönüp baktığında, kendi cüretkârlığı karşısında titriyordu.

"Uzun zaman önce," diye bitirdi kısık sesle, "ona *beklemedikleri bir şey yapmasını* söyledim. Eğer Lord Foul'u durdurmanın bir yolunu bulursak, bu onu defalarca gafil avladığı için olacak."

Uzun bir aradan sonra Rime Coldspray şöyle düşündü: "Görünen o ki, Linden tarafından pek çok öngörülemeyen sonuç mümkün kılınmış.

Giantfriend'in mağaralardaki son çabası. Ama aynı şey herhangi bir eylem için de söylenebilir. Eğer Kanun Asası'nı geri almasaydı. Sahte oğlun ve onun ele geçirilmiş oğluyla birlikte Diyar'ın geçmişine gitmeseydi. Yaşayanlar arasında sana bir yer açmak için her şeyi göze almasaydı. Hayat hep böyledir. Bir adım diğerini mümkün kılar. Çünkü

Bu nedenle, kehanetler kötü bir rehberdir. Kazanılmamış bilginin sınırlarında tehlikeli bir şekilde dolaşırlar.

"Yine de biz deviz. Yaptıklarınızı anlamak için can atıyoruz. Onların hikâyesini daha ayrıntılı anlatmayacak mısınız?" Ellerini *kril* ışığında sanki Covenant'ı boş olduklarına ve doldurulmaları gerektiğine ikna etmek istemiş gibi açtı. "Cehalet bizi rahatsız ediyor. Dinlenmemizi engelliyor."

Covenant, "Hayır" ya da "Merhamet et" ya da "Dayanamıyorum" demek yerine, "Bunun doğru olduğundan emin değilim. Bence Longwrath peşini bırakmıyor." Devler onu hayal kırıklığına uğrattıklarını düşünmüş olabilirler. "Bir *caamora*'ya ihtiyacın var ve onu nasıl elde edeceğini bilmiyorsun. İ ç i n i kemiriyor."

Demir El ona karşı çıkmadı. Bunun yerine, "Kalplerimiz senin için bu kadar açık mı?" diye sordu.

Covenant başını salladı. "Yas tutman gerektiğini düşünüyorum çünkü Giants'ı uzun zamandır tanıyorum. Seni *göremiyorum*. Ve Kevin's Dirt beni kör ediyor."

Uyuşma, *tutunma* yeteneğini *aşındırıyordu*. Artık tutunamadığında, fiilen iktidarsız olacaktı.

"Öyleyse," diye araya girdi Frostheart Grueburn, "Kastenessen'in iğrenç kokusunun göklerden silindiğini duymak seni rahatlatacaktır. Seçilmiş-oğul'un fane'ine girişi onun ayinlerini serbest bıraktı. Ayrıca yıldızların yok edilmesi de sona erdi. Geriye kalan *Elohim* korunduğu sürece, buna devam edilmeyecek."

Faded-Covenant bacaklarını serbest bıraktı, daha dik oturdu. "Kahretsin." Kevin'in Kir'inin gittiğini varsaymıştı - balyası Kastenessen'in sürekli ilgisini gerektiriyordu - ama teyit isteme fırsatı olmamıştı. "*Teşekkür ederim*. Eğer burayı inşa etmemiş olsaydınız" -çevresini işaret etti- "şimdiye kadar hiçbir işe yaramamış olabilirdim."

Arkadaşları olmadan her zaman işe yaramazdı.

Ancak Devler endişelerinden vazgeçmiş değillerdi. "Yine de," dedi Cirrus Kindwind, hâlâ araştırmaya devam ederek, "rahatsızlığınız güçlendi. Ve korkarız ki Linden'i reddedeceksin Bir zamanlar Andelain'de hurtloam'u reddettiğin gibi, dev dostunun yardımını da. Sizi anlama arzumuzu en çok harekete geçiren şey, iyileşmemeniz gerektiği konusundaki kararlılığınızdır."

Covenant refleks olarak yüzünü buruşturdu. Sessiz bir sesle, "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Cüzzam beni bir şekilde koruyor." Eğer Lena

Ülkeye ilk geldiğinde ona hurtloam vermeseydi, ona tecavüz edemeyecekti. "Elbette bana çok pahalıya mal oluyor. Ama aynı zamanda bir tür güç. Onsuz yapamayacağım bazı şeyleri mümkün kılıyor."

Ardından, daha fazla soru sorulmasını engellemek için, "Biraz uyumalısın. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var. Daha sonra zavallı Longwrath'a bir *caamora* vermenin bir yolunu bulacağım." Daha önce de benzer bir şey yapmıştı. "Joan'ın yüzüğü bende. Ve *kril*. Bir ateş yakmayı başarabilirim."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Demir El. Çoktan sürüklenmeye başlamıştı. "Kederimizin yükü büyük olsa da, yorgunluk onu aşıyor."

Bir an sonra başı öne eğildi ve uykuya daldı.

Frostheart Grueburn kocaman bir esnemeyi yutmaya çalıştı. Sonra çıplak toprağın üzerinde kendini rahat ettirmek için elinden geleni yaptı.

Cirrus Kindwind bir süre *kril* gümüşünün içinden Covenant'ı incelemeye devam etti. Ama onu daha fazla dürtmedi. Memnunmuş gibi başını sallayarak, "Daha önce Stave Rockbrother'a yalnız olmadığını hatırlatma fırsatım oldu. Şimdi de benzer bir güvence öneriyorum. Korkularınızın ya da acılarınızın özü ne olursa olsun, bunlarla tek başınıza yüzleşmek zorunda kalmayacaksınız. Biz sadece zayıf düştük. Sizi terk etme eğiliminde değiliz." Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra ekledi: "Ve Linden Giantfriend size olan sevgisini unutmadı."

Covenant ağlayacağına mı yoksa gülümseyeceğine mi karar veremedi. Kindwind arkasını döndü ve uyumak için yerleşti.

Covenant kendisi de bir süre uyukladı. *Turiya* Herem'le mücadelesinden bu yana gösterdiği çabaların çoğu fiziksel olmaktan ziyade zihinsel ve duygusaldı ama yine de onu tüketmişlerdi. Bir an önce iyileşmeyi umarken uyumak istemiyordu.

Linden; ama uyuşukluk onu ele geçirdi ve derin bir uykuya daldı.

Daha sonra bir içgüdü onu uyandırdı ve etrafına bakmak için başını kaldırdı. Görüşünü bozan bulanıklığa karşı gözlerini kısıarak Stave'in fane'e girdiğini gördü.

Eski Üstat sanki dengesinden emin değilmiş gibi temkinli hareket ediyordu. Sağ eli ve ön kolu ağrıyormuş izlenimi veriyordu. Ama *krilin* ışıltısını yakalayan tek gözü netti. Sanki Stave İnançsız'ın ruhunu görme yeteneğini kazanmış gibi Covenant'ta argent rengi parlıyordu.

Belki de öyleydi. Oğlu Galt için yas tutmasına izin vermişti. Ve Linden'in onu Jeremiah ile kalmaya ikna etmesine izin vermişti. Covenant için bunlar şaşırtıcı değişimlerdi. Tanıdığı *Haruchai*'ler arasında sadece Cail katı metanetin ötesine geçme konusunda benzer bir isteklilik göstermişti. Bannor ve Brinn, Branl ve Clyme gibi adamlar bile kendilerini başka herhangi bir *Haruchai*'nin onaylayacağı standartlarla ölçmüşlerdi.

Stave dikkatle kendini Antlaşma'nın önünde yere bıraktı. Orada bağdaş kurmuş, toprağa saplanmış bir mızrak gibi dimdik oturuyor, ellerinin tersini kalçalarına dayıyordu. Gözleri Covenant'a takılmış gibiydi.

Stave, sanki bir sohbete devam ediyormuş gibi söze girmeden, "Seçilmişler'den isteyerek ayrılmadım," dedi.

Ses tonundan ziyade tavırları anlaşılacak istediğini gösteriyordu.

"Biliyorum," diye cevap verdi Covenant sessizce. "Ama yine de ikna edilmene izin verdin. O istedi ve sen de kabul ettin."

"Yaptım," diye itiraf etti eski Efendi. "Artık onu reddedemeyeceğimi anladım."

Covenant'ın ağzı buruştu. "O hissi bilirim."

Stave sağ elinin parmaklarını esneterek hasar kalıntısı olup olmadığını test etti. "*Haruchai* pişmanlık duymaz. Yine de ben"-bir kelime arıyor gibiydi-"huzursuzum. Eğer geri dönmezse, Timewarden, kayıp duygumu ya da onun yanında durmadığım için duyduğum pişmanlığı bastıramayacağım."

Şimdi Covenant yüzünü buruşturdu. "Bu hissi ben de biliyorum." Linden'dan öylece uzaklaşmamıştı. Ona dokunmamasını söylemişti.

Niyet ettiğinden daha sert bir şekilde, "Ama bazen böyle şeylerin yine de yapılması gerekir," dedi.

Stave başını salladı. "Zorunluluk gerektirir. İnkârı kabul etmez." Sonra beklenmedik bir şekilde başını çevirdi, sanki Antlaşma'nın değil de kendisinin utanç duyması için bir neden varmış gibi. "Bu yüzden pişmanlığın -ya da aslında kederin- hangi amaca hizmet ettiğini kendime sormak zorundayım."

Covenant cevabını düşünmek için duraksamadan, "Hayatta olduğumuzu başka nasıl bilebiliriz?" diye karşılık verdi.

"Eylemlerimizle," diye yanıtladı Stave. "Çabalayarak ve hizmet ederek. Tarafından-"

Aniden dondu kaldı. Bakışları tekrar Covenant'inkilere döndü. Başka hiçbir şey kımıldamadı.

Bir süre sonra uzun bir nefes verdi. "Ah." Saygıda kusur etmedi ama sertliği azaldı. "Şimdi nasıl olduğunu anlamaya başlıyorum sizin ve Seçilmişlerin Üstatları anlamada başarısız olduğunuzu ve Üstatların nasıl yanlış yönlendirildiğini ortaya çıkarıyor.

Seni idrak etmek. Sen ve Seçilmişler, senin dünyandakiler, Seçilmiş Oğul. Hile Troy. Kalplerinizle hüküm veriyorsunuz. Kendinizi eylemlerinizi ve çabalarınızla değil, kederiniz ve pişmanlığınızla tanıyorsunuz. ve hizmet."

Covenant da başıyla onayladı. "Şey, evet." Birden fazla kez *Harucha*'ye kendini açıklamaya çalışmıştı; ama bir şekilde hizmet kavramlarının altında yatan soruyu kavrayamadılar. "Keder ve pişmanlık. Başka ne var ki? Bunlar sadece sevginin diğer adları. Önce sevmediğiniz bir şeyi kaybettiğiniz için kendinizi kötü hissedemezsiniz.

Ve eğer sevmiyorsanız, neden bir şeyler *yapmaya* zahmet edersiniz ki?"

Elbette aşk o kadar basit değildi. Bunu o da biliyordu. Belki de çoğundan daha iyi. Karmaşıklıkları açıklığa kavuşturmaktan daha hızlı bir şekilde ortaya çıkardı. Yanlış yönlendirilmiş ya da bencil olabilir. Gözlerini kapatabilir. Nefrete dönüşene kadar pıhtılaşabilirdi. Ve reddedilme anlamına gelir. Bir yöne doğru adım atmak, diğerinden uzaklaşmayı gerektiriyordu. Ama özünde-

Özünde, aşk onun için anlamlı olan tek cevaptı.

Çelişkide umut vardır.

Branl'ın durduğu yerden *kriller* Stave'in yüz hatlarını gölgede bırakıyordu. Covenant eski Usta'nın yüzünün hatlarını zar zor seçebiliyordu.

mien. Sadece Stave'in gözü alacakaranlığı deliyordu.

Her *Haruchai* gibi kayıtsız bir şekilde, "Bu korkunç bir yük, Zaman Müdürü," dedi.

Covenant omuz silkti. "Branl'a bakın. Üstatlara bakın. Kendine bak." Kısa bir süreliğine, dünyanın kötüye kullanılmasına duyduğu eski öfke içinde yükseldi. "Cehennem ateşi, Stave! *Elohim*'e bak." Sonra sakinleşti. Neredeyse fısıldayarak, "Gördüğün şey daha mı az korkunç?" diye sordu.

Stave sanki eminmiş gibi, "Değil," diye cevap verdi. "Daha çok öyle."

Bir an sonra, gülümseme olabilecek bir şey ağzının kenarını çekiştirdi. "Eğer ben, bir kralın

Sakatlanma - ki ben sakatlanmıyorum - artık Alçakgönüllüler arasında bir yer talep ediyorum. Her ne kadar öykünmeyi arzulamış olsalar da, arzularının tam anlamını kavrayamadılar.

"Şimdiye kadar," diye ekledi Branl'a doğru, Branl'ın yaptıklarını ve katlandıklarını kabul ederek.

Branl bir omzunu hafifçe kaldırdı. "Dünya ve onunla birlikte Üstatlar da ayakta kalırsa, halkımızı eğitmeyi üstleneceğim," diye söz verdi.

Sonunda Covenant başını eğdi. Alçakgönüllüler, Clyme'in ölüm şeklini affetmeyi şaşırtıcı derecede kolaylaştırmıştı.

Tapınağın içindeki kasvet giderek öğleden sonranın daha uğursuz alacakaranlığına dönüştü. Yavaş yavaş, akşama ve tam geceye doğru hava koyulaştı. Branl ayakta duruyordu, o kadar hareketsizdi ki nefes alıyor gibi görünmüyordu; Loric'in elini tutuyordu

Hançer bir işaret feneri gibi sabitti. Stave hâlâ Covenant'ın önünde oturuyor, gücü yerine gelirken dinleniyordu.

Karanlık çökerken Devler uyanmaya başladı. Frostheart

Grueburn ilkiydi. Devlere özgü küfürler mırıldanıyordu, yan tarafına yuvarlandı ve dik durmaya çalıştı. Tek kelime etmeden fane'den ayrıldı. Döndüğünde yanında birkaç su tulumu getirmişti. Birini Covenant'a verdi.

Covenant içerken, Halewhole Bluntfist başını kaldırdı. Bir süre etrafına dalgın dalgın baktıktan sonra Onyx Stonemage'ı drtt. Stonemage, Bluntfist'in ebeveynlerine bir suç listesi atfederek karşılık verdi; ancak uyandırılmayı reddetmedi.

Birbiri ardına Swordmainnir ortaya ıktı. *Krill*'in keskin aydınlığında, uyurken şeytana dönüşmüş ya da şeytanlar tarafından eziyet edilmiş kadınlar gibi cıfcaflı görünüyorlardı.

Onların arasında Jeremiah aniden uyandı. Annesinden bir iz bulmak için etrafına bakınırken gözlerinden panik ışıltıları yayılıyordu. Kadının hâlâ ortada olmadığını fark ettiğinde yere yığıldı ve elleriyle yüzünü kapattı. Ama sonra neredeyse kendini ayağa fırlattı. Arkadaşlarını görmezden gelerek aceleyle fane'den ıktı.

Ironhand omuz silkti. Kimse bir şey söylemedi.

Devler sırayla Cabledarm'ın durumunu incelediler ve ona ellerinden gelen cesareti verdiler. Fırtınabaşı Galesend ağızına biraz su verdi. Ona verebilecekleri başka bir yardımları yoktu.

Hepsi su tulumlarını boşaltana kadar içti. Latebirth kimseye belli etmeden içini çekti: "Kılıcımı -ve onunla birlikte kolumu- bir avuç *alianta* ile takas ederdim ve kendimi bu takasta şanslı sayardım." Yoldaşları sessizce başlarını salladı.

Covenant izlerken, Rime Coldspray kollarını ve sırtını gerdi, boynunu gevşetti. Sonra ona baktı. "Longwrath," dedi sertçe, ona verdiği sözü hatırlatarak.

Ateş, diye düşündü. Ölüler için ağıt. Teselli eden acı. Devlerin nasıl yas tuttuğunu kendi tarzında anlıyordu. Yine de hareket etmeye isteksizdi. Linden'i bekleyerek saatler geçirmişti: bekleyerek ve acı çekerek. şimdi kendini ayakta duramayacak kadar ağır hissediyordu, sanki demir zincirlerle sarılmış gibiydi. Beklemeye devam etmeyi tercih ederdi.

Ama sözünü tutmak için başka bir şansı olmayabilirdi. Tek bildiği Cabledarm'ın ölmek üzere olduğuydu.

"Linden'a ihtiyacımız var," diye mırıldandı kimseye belli etmeden. "Ona ihtiyacım var." Sonra Branl'a elini uzattı ve Humbled'ın onu kaldırmasına izin verdi.

Duvara yaslanıp uzun süre oturduktan sonra kasları sertleşmişti. Kendini uyumsuz parçalardan oluşan bir montaj gibi hissediyordu.

krili kabul etti. Ama o buna alışkındı. Loric'in silahının mücevheri, beyaz altının varlığına cevap vererek durmadan parlıyordu. Onun büyüleriyle, imkânsız olduğunu düşündüğü şeyleri çoktan başarmıştı. Neden daha fazlası olmasın?

Sen beyaz altının ta kendisisin.

Hançeri sarılı kabzasından tutarak yoldaşlarını fane sığınağından çıkardı.

Dışarı çıktığında gecenin neredeyse ovayı ele geçirmiş olduğunu gördü. *Krill*'in mücevherinin ulaştığı yerin ötesinde sadece karanlık vardı. Sert rüzgâr dalgaları aynı anda her yönden ona çarpıyor gibiydi. Soğuk

Havanın acısı daha derin soğuk günlerin habercisiydi. Ayın doğmasını ummuştı; ama doğmamıştı ya da güneşin dünyayı terk etmesiyle karanlıkta kalmıştı.

Burada körelmiş duyuları bile kuzeydoğuda parlayan şiddeti hissetti: yırtıcı bir hayvan kadar vahşi ve fuligin kadar mutlak bir fırtınanın çömelmiş izlenimi. Ne kadar uzakta olduğunu ve ne kadar hızlı hareket ettiğini sormak istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Branl zihin okuyabilen bir adam gibi, "Bu Solucan, ur-Lord," dedi. "Yine de çok ama çok uzakta. Ayrıca gelişinin öfkesi Solucan'ın kendisini bile geride bırakıyor. Yakın değil."

Covenant nefes almak için kendini zorladı. Bir süre sonra, "Ne kadar zamanımız var?" diye sormayı başardı.

Alçakgönüllü Stave'e baktı. Aralarında sessiz bir şeyler geçti. Sonra Branl, "Eğer acelesini arttırmazsa, bu bölgeye yarın, belki de şafaktan birkaç saat sonrasına kadar saldırmayacak," dedi.

Demir El alçak bir hırıltıyla Branl'ın tahminini doğruladı. "Hiç şüphesiz, Pusuda Bekleyen ve Demondim-yaratığı kendilerinden istenen mucizeleri başardılar."

Rüzgârın şiddeti ve karmaşası Covenant'ı baş dönmesi gibi etkiledi. Düzensiz bir fırtınada delinmiş bir gemi gibi yalpalayarak Longwrath'ın cesedine doğru ilerledi.

İki *Haruchai* ona eşlik etti ve arkalarından Swordmainnir geldi. Devler Cabledarm onların arasında destek verdi, Yine de zihni bilinç ve hezeyan arasındaki sınırda dolaşıyordu. Belki de ateşin iç kanamasını durduracağını umuyorlardı.

Sonunda Covenant Jeremiah'ı gördü. Çocuk tekrar fane'in çatısına tırmanmıştı. Karanlıkta belli belirsiz, sanki bu kaba yapı bir gözetleme kulesiymiş gibi orada duruyordu. Huzursuzca ovayı ufuktan ufka taradı, annesinin dönüşüne dair bir işaret arıyordu.

Covenant çocuk için bir acı hissetti ama duraklamasına izin vermedi. Rüzgâr yüzünü tokatladı. Sanki onu amacından saptırmaya çalışıyorlarmış gibi bir o yönden, bir bu yönden ona doğru geliyorlardı. Solucan yoğunlaştırılmış bir kıyametti: kargaşayı bir yay dalgası gibi önüne katıp sürüklüyordu. Linden'i beklemeye geri dönmek için hareket etmeye devam etti.

Lostson Longwrath düştüğü yerde kömürleşmiş ve cansız bir şekilde yatıyordu: karanlık bir şekil, bir alamet gibi cansız toprağa uzanmıştı.

Geas'a *mahkûm* edilmiş Swordmain'in yanında, Covenant durdu. Şimdiden çok fazla insan hayatını kaybetmişti. Solucan'ın ardında on ya da yüz binlerce, belki de milyonlarca ölü bıraktığına şüphe yoktu ve katliam daha yeni başlıyordu. Lord Foul'un özgürlük arayışının, kendi çaresizliğini saplantılı bir şekilde inkâr etmesinin tek kayıpları *Elohim* olmayacaktı. Her zaman olduğu gibi, dünyayı kurbanlarla doldurmasına rağmen.

Covenant elinden geleni yapmak zorundaydı.

Ancak *kril* üzerindeki uyuşmuş kavramasını sağlamlaştırırken, Rime Coldspray, "Bir dakika, Timewarden. Çözülmesi gereken bir mesele var. Longwrath'ın flamberge'yle ilgili." Adamın yanmış parmaklarının yanında duran dalga kanatlı uzun kılıcı gösterdi. "Onu *geas*'ının ve dolayısıyla *Elohim*'in emriyle edinmiş gibi görünüyordu, ancak bunda açık bir amaç görmedik. Ancak şimdi farklı bir ışık altında görünüyor. Harrow onun hakkında, Kumgorgonlara karşı güçlü olması için teurji ile dövüldüğünü söylemiştir. Onun gücü

Bizi bilgilendirdi. Ancak bu canavarlar Topraklara saldırmak için geldiler ve biz onlara karşı koyamayacak kadar az ve yıpranmış durumdayız.

Bu nedenle bıçağın gücünün tamamen azalmadığını umuyorum.

"Bu silahın herhangi bir erdemi varsa, aramızdan biri onu kullanmalı." Covenant iyi bir noktaya değindiğini düşündü. Ne olursa olsun, Ülke'nin savunucularının akla gelebilecek her türlü silaha ihtiyacı olacaktı. Ama bir yandan da

Devler birbirlerine bakıp kaşlarını çatarak olasılıkları tartarken Branl konuştu.

"Ur-Lord'un *krile* ihtiyacı olacak ve benim kılıcım yok. Bir Dev'in kılıcı ellerimde uygunsuz bir uzunlukta ama ağırlığı gücümü ya da becerimi aşmıyor.

"*Harucha*'ler her zaman silahtan kaçınmışlardır. Yine de silahlara sahip olmalıyız. Halkımız hizmetlerini yeniden yorumlamayı seçmezse, son krizde hayatlarını etkisiz hale getireceklerdir. Yumruklar ve ayaklar Mağara Şövalyelerine karşı koymak için yeterlidir, ancak bunlar Kumgorgonlara zarar vermez ya da *Skurj*'u engellemez."

Flamberge'in üzerinde durarak kadınların tepkilerini izledi.

Demirel tereddüt ederek sordu: "Timewarden?" Dev olmayan bir adamın Longwrath'ın tek mirasını devralmasına izin vermek istemiyor gibiydi.

Longwrath'ın *gazabı* için atalarını suçladı. Telafi etmeye çalışmak Swordmainnir'in sorumluluğuydu.

Ama Covenant emindi. "Neden olmasın?" diye karşılık verdi. "Öyle ya da böyle, hepimiz hizmet kavramlarımızı yeniden yorumlamak zorundayız. Linden'in yaptığı da bu. Stave bunu uzun zaman önce yaptı. Şimdi Branl da aynısını yapıyor. Neden devam etmesine izin vermeyelim?"

Coldspray yoldaşlarına itiraz etmeleri için bir şans verdi. Bazıları kaşlarını çattı ya da başka tarafa baktı, rahatsız bir şekilde ayaklarını kaydırды; ama kimse Covenant'a karşı çıkmadı.

Sonunda liderleri başını salladı. "Öyle olsun. *Harucha*'li Branl, Lostson Longwrath'ın flamberge'ini kadim dostluk ve inanç adına kabul et. Düşüncesizce ihanete uğrayan sevilen bir Dev'in hikâyesini kurtarmak için onda bir değer bulabilirsin - ve ona bir değer de verebilirsin."

Branl'ın cevabı uzun kılıcı iki eline almak oldu. Kılıcın ağırlığına eşit olduğunu göstermek istercesine kısa bir süre başının etrafında salladı. Sonra Longwrath'ın cesedinden uzaklaşarak Covenant'a yer açtı.

Stave, akrabalarından herhangi biri gibi ifadesiz bir şekilde izledi. Yine de onayladığı izlenimini verdi.

Vakit gelmişti. Covenant bir söz vermişti. Titreyerek Joan'ın yüzüğünü zincirinden çıkardı. Bir elinde yüzüğün tavizsiz çemberi, diğer elinde Yüce Lord Loric'in *krilini* ölümlerin üzerine kaldırdı.

"Lostson Longwrath," diye başladı. Devlerin hatırı için resmi konuşmaya gayret etti. "Seni el üstünde tutan ebeveynlerin sana Genişdünyanın Yücesi adını verdiler ama seni yaralanmaktan koruyamadılar. Bir yaranı daha affet. Yaşadıkların halkının yüreğini dağlıyor ve onlara yardım etmenin başka bir yolunu bilmiyorum.

"Doğal bir yangın onlar için daha iyi olur, hatta belki sizin için bile. Bunu biliyorum." Uzun zaman önce, Kederli Ölüler'i serbest kalmaları için alevlere çağırmıştı. "Ama hiç odunumuz yok. Yapabileceğimin en iyisi bu.

"Ne olursa olsun, seni en iyi tanıyan Devleri kurtardığını unutma. Hiçbiri bunun olmasını istemedi. Hepsi yas tutuyor."

Covenant kasıtlı olarak kısıtlamayı aklından çıkardı; kontrolü reddeden vahşi büyüye dair eski korkularını bir kenara itti. Longwrath'ın yanında diz çökerek *krili* zırhın ve giysinin içinden Longwrath'ın göğsüne sapladı.

Mücevher bir anda öyle bir parlaklıkla parladı ki sanki patlayacak gibiydi. Gümüş akkor Devlerin ve *Harucha*'nin üzerine döküldü. Ovayı ve tapınağı sular altında bıraktı, Yeremya'yı sıırılsıklam etti, moloz yamacından tepeye doğru koştu; geceyi inkâr etti. Covenant onu yangın olarak düşünse de, alev olarak görse de ateş değildi. Ama her şeyi yapabilirdi. Hakiki kullanıcısının elinde -akıl hastası ya da dengesiz, aşkla hareket eden ya da *sonuçları küçümseyen*- Zaman'ın temellerini paramparça edebilirdi. Longwrath'ın etini ve hatta zırhını çıra gibi yaktı.

Ve korusation'ın kalbinden, Linden Avery geldi Elinde gece yarısı kadar siyah Kanun Asası ile Hyn'in sırtında dörtnala koşuyor.

12.

Çok Uzun Süreden Sonra

Mücevherden çıkan güç patlaması bir çılgılığı andırıyordu. Covenant'a sanki elle tutulur, fiziksel bir darbe gibi çarptı. Geriye doğru savruldu. Branl ve Stave rüzgâr kadar hızlı kaçtılar.

Devler, Linden'in vahşi hücumundan kaçmaya çalıştı. Cabledarm'ı zar zor zamanında yoldan çekebildiler.

Hyn tüm kariyeriyle aralarına daldı, onları geçti, ikinci bir atlıya, ikinci bir Ranyhyn'e yol açan bir güç dalgası. Linden ve yoldaşı zorlanan bineklerini durduramadan fane yolunu yarılamlışlardı.

Jeremiah yapının tepesinden, her iki elinde de Dünya Gücü parlarken kollarını salladı. Bir şey, herhangi bir şey bağırdıysa da Mutabakat duymadı. Baş dönmesine benzer bir şok zihnini çözmüş gibiydi. Paramparça olmuş bir dünyanın üzerinde, kavrayış parçalarının üzerinde duruyordu ve ne olduğunu bilmiyordu.

Linden-? Nasıl?

Linden oğlunu zorlukla görür gibi oldu; ya da onu bir an içinde özömsedi, onun güvende ve bütün olduğunu fark etti. Sanki peşinde öfke ve kederle gelmiş gibi çılgınca döndü. *Krill*'in parıltısı gözlerinde bir kriz gibi parlıyordu.

Ama yalnız değildi. Covenant onun ardından baktı. Yalnız değil mi?

O ikinci Ranyhyn'i, o aygırı teşhis edebilmeliydi. Ama akı yoktu ve düşünemiyordu.

Yabancı şarkı söylüyordu - ya da bir aura gibi karmaşık melodiler yayıyordu. Ve Linden'i kovalamıyordu: ona eşlik ediyordu. Birlikte atlarını Devler'le yüzleşmek üzere çevirdiler ve *Haruchai* ve Covenant.

Sonra Rime Coldspray, "Linden Giantfriend!" diye seslendi ve Covenant'ın gerçekliğinin parçaları tekrar yerine oturdu. "Manethrall Mahrtiir, Ramen'in en yiğidi!" diye eklediğinde Covenant kendine gelmeye başladı.

Mahrtiir? Hayır. İmkansız. *Bu* olamaz.

Tanrım. Kan ve lanet.

Narunal. İkinci at Narunal'dı.

Covenant şimdi Mahrtiir'in gözsüzlüğünü, Mahrtiir'in vahşi yüzünü tanıyordu. Ama Manethrall tamamen değişmişti; müzik ve teurji ile doluydu. Sargısı gitmişti. Onun yerine, gözlerini kaybetmesine neden olan tahribat, kusursuz ve yeni bir tene dönüşmüştü. O kadar beyaz ve saf bir samit cübbe giymişti ki, yıldız ışığından dokunmuş olabilirdi. Boynunu ahenk çelenkleri örtüyor, başını kontrpuan çelenkleri süslüyordu. Yüzündeki o bildik hırçın ifade ışıltıya dönüşmüştü. Coşkuya dönüşmüştü.

Krill'in mücevherini yansıtırken, savurganlığından ve tehlikesinden arındırılmış vahşi bir büyüye benziyordu.

Elinde bir fidan taşıyordu; balçıkla dolu kök yumağına ve çorak ovaya bir yeşillik armağanı gibi sunduğu yeni yaprak zenginliğine rağmen ağırlıksızmış gibi duran bir *fidan*.

Onun sadece varlığı bile her yöne vaatler gibi ilahiler saçıyordu ve Narunal onu sanki bir aygır yüceltilmiş gibi taşıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Linden. Sanki saatlerce bağırmış -ya da belki de hıçkıra hıçkıra ağlamış- gibi boğuk ve hırpani bir sesi vardı. "Mahrtiir değil. Mahrtiir değil.

artık. Bu Caerwood ur-Mahrtiir. Eğer eline fırsat geçerse, Andelain ve Salva Gildenbourne'un Forestal'ı olacak."

Yanındaki figür ciddiyetle başını salladı. Mırıldanıyor olabilirdi. Sonra sanki Linden onu ilgisini çekmeyen insanlarla tanıştırmış gibi arkasını döndü. Narunal'ı dizleriyle ya da müziğiyle yönlendirerek, görkemli ve tarifsiz bir şekilde Jeremiah'ın tapınağına doğru ilerledi.

Linden olduğu yerde kaldı. Gözleri çılgınlıkla doluydu. Başına çok şey gelmişti. O yokken çok fazla şey olmuştu.

"Sen yaptın-" Sanki gördükleri ve hissettikleri için hiçbir ismi yokmuş gibi kelimeleri el yordamıyla arıyor gibiydi. "Covenant, sen-"

Yine de Covenant, günler önce onu terk etmeyi seçmiş bir adam gibi onunla yüzleşti. Bir şeyler söylemeliydi, konuşmak *istemeliydi*. Kendi kendine küfürler savurarak, duygularının yarattığı tıkanıklığı aşmaya çalıştı. Ama hâlâ sersemlemişti, hâlâ bocalıyordu.

Bir *Forestal* mı? Tabii ki. *Yasaklamayı hatırlaması* için onu teşvik etmişti. Başka nasıl yapabilirdi ki? *Yasaklamadan, çok az zaman var*. Kadim orman koruyucularının sihirleri bir elden diğerine aktarılabilecek aletler değildi. Doğuştan geliyorlardı. Bu yüzden karar vermişti ya da Mahrtiir onun yerine karar vermişti. Ramen'in Manethrall'ı kurban edilmişti.

Ve Covenant'ın bu gücü nereden bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Mahrtiir'i dönüştürdü; Ülke'nin geçmişinde ne kadar uzağa gitmeye zorlanmıştı. Cehennem ateşi! Vahşi ve çılgın görünmesine şaşmamalı. Kalbini temellerine kadar sarsan şeyler yapmış ve bunlara katlanmıştı.

"Kimdi o?" diye sormak istedi. Kimi buldun? Soru hazırđı; ama dişlerini sıkarak karşı koydu. Ondan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha iyi bir şeye.

Covenant felç olmuş, sessiz ve işe yaramaz bir halde dururken, Jeremiah yapısından koşarak ıktı. Linden'e doğru koşarken elleri ılgılık atar gibi yanıyordu.

"Anne! Geri geldin!"

Linden ona göz ucuyla bile bakmadı. Başka endişeler onu çoktan sarmıştı. Dikkati Covenant'tan Devlere kaydı. Gözleri şok içinde genişledi.

"Tanrım!" diye nefes nefese kaldı. "Ne yaptın sen?"

Aniden kendini Hyn'in sırtından attı. Uzaktaki fırtına kadar siyah bir ateş çıkararak Swordmainnir'e doğru ilerledi. Cabledarm'a doğru.

O anda Covenant kot pantolonundaki imen lekelerinin gittiğini gördü. Artık onlara ihtiyacı yoktu. Ve temiz görünüyordu,

Sanki ateşle arıtılmış gibiydi. Saçları ve giysileri bile... Ancak gömleğinin parçaları kalmıştı: dikenlerin yırtılması, kurşun deliği, yırtık etek ucu.

Onun incelemesini ve şaşkınlığını görmezden geldi. Ölmekte olan Dev'e odaklanarak, sanki bir saldırı düzenleyecekmiş gibi ilerledi.

Onyx Stonemage ve Stormpast Galesend refleks olarak irkildi, sonra da Cabledarm'ı aralarında tutarak yerlerinde durdular. Diğer Devler yer açmak için geri çekildiler.

"Allah *kahretsin*." Linden'in sesi sanki duyulmayı beklemiyormuş gibi zorlukla duyulabilen çığ bir mırıltıydı. "Ne oldu sana böyle? Kendine ne yaptın böyle?"

Sonra hasarlı kadına bir alev seli gönderdi. Empati kadar hızlı bir şekilde Cabledarm'ı Dünya Gücü ile doldurdu.

Kendini nasıl değerlendirirse değerlendirsın, o bir şifacı olarak kaldı, dedi Covenant kendi kendine. Yaralar önce gelirdi, tedavi edebildiği acılar ve sıkıntılar. Bir çile yaşamıştı: bu çok açıktı. Telafi ediyormuş gibi hissettiren bir şey yapmak için çaresiz kalmış olmalıydı.

Cabledarm üzerindeki etkisi nazik değildi. Çok acil, çok ihtiyaç doluydu. Ve belki de Kevin'in Kirinin engelinin ortadan kalktığını henüz fark etmemişti. Cabledarm'a şifa dağıtıyor gibiydi.

Kadının başı geriye doğru sarsıldı. Yoldaşlarının tutuşuna karşı kıvrılarak, boğuk bir çığlığa benzer bir inilti çıkardı. Ama ona zarar verilmemişti. Acısı, iç organların şiddetle onarılmasının, kemiklerin kabaca sıfırlanıp mühürlenmesinin, kanamanın dağlanır gibi durdurulmasının acısıydı. Bayıldığında, gevşekliği ve solunumundaki yeni rahatlık, çoktan iyileşmeye başladığını gösteriyordu.

İzlerken, Covenant sanki Alçakgönüllü'nün tesellisine ihtiyacı varmış gibi Branl'a yaslandı. Linden'e onun harika olduğunu, onun için dehşete düştüğünü, üzgün olduğunu ve dünyanın *bir daha onun gibisini görmeyeceğini* söylemek istedi. Ama yine de konuşamıyordu. Kalbinin sınırlarını ifade edecek bir dili yoktu.

"Aferin sana, Linden Giantfriend," diye mırıldandı Coldspray. "Çok iyi iş çıkardınız. Şimdi sadece Stave Rockbrother'in benzer bir

bakım."

Linden, Cabledarm'ın ateşine kapılmış gibi kararsızca etrafına bakınarak Covenant'ın evinin uzak tarafında duran Stave'i aradı. Ateş kesildi. Bir an için duyularını ve şaşkınlığını Longwrath'ın cesedinin kül rengi kalıntılarına sabitlemiş gibi göründü. Ağzı bir protesto çığlığı için açıldı.

Sonra Jeremiah'ın kendisine doğru koştuğunu hissetmiş olmalı. Düşen Dev'den ve yaralı *Haruchai*'den uzaklaşarak oğlunu kollarının arasına aldı.

"Jeremiah," diye nefes aldı. "Oh, Jeremiah. Çok özür dilerim. Seni terk etmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Her şeyi bensiz yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Kendini çok terk edilmiş hissetmiş olmalısın-"

"Anne, dur." Jeremiah onu alevlerle kavradı. "Özür dilerim. Bir çocuk gibi davrandım. Sen yapman gerekeni yaptın ve ben sana seni sevdiğimi bile söylemedim. Anladığımı söylemedim."

Toplanan topluluğun biraz ötesinde, Caerwood ur- Mahrtiir fane'in önünde durmuş, dalgın dalgın şarkı söylüyordu.

"Ve başardık," diye ekledi Jeremiah. Linden'in dönüşü onu harekete geçirdi. Aniden ondan uzaklaştı ve tapınağı işaret etti. "Bunu doğru yaptık. Yani, Devler ve Stave başardı. İnanılmazlardı. Ve geldiler. *Elohim* geldi. İçerideler. Hatta-"

Orada bocaladı. Kastenessen'i hatırlayınca tüm vücudu sıkıştı.

"Sana inanıyorum," diye güvence verdi Linden. "Onları göremiyorum ama iz bırakmışlar. Tıpkı senin söylediğin gibi başka bir yere gitmiş olmalılar. Olağanüstü bir şey olmalı."

Oğlunu onaylamak için çaba sarf ediyordu. Yine de ses tonu gerginlikle doluydu.

"Ama sen iyi misin? Sana bir şey oldu mu?"

Jeremiah'ın içini Covenant'tan daha iyi görebiliyor olmalı. *Onu öldürmediğin için üzgünüm. Onun ölmesini istiyorum.*

Jeremiah başını eğdi. "Korkmaktan daha kötü şeyler de var anne. İşe yaramaz olmak daha kötüdür." Tekrar kanadı gösterdi.

"Giants bunu yaptı. Stave yaptı. O ve Cabledarm bunu yaparken sakatlandılar. Tek yaptığım onlara ne istediğimi söylemekti. Onlar olmadan-"

Bir hayalet kadar çaresiz olan Covenant izledi ve dinledi. Sessizliğinden nefret ediyordu ama bunu nasıl bozacağını da bilmiyordu. Jeremiah Kastenessen'den ya da ele geçirilmekten bahsetmemişti. Ve Covenant'ın çocuğun hikâyesini onun yerine anlatmaya, çocuğun sırlarına ihanet etmeye hiç niyeti yoktu. Ama söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki.

"O duyguyu bilirim," diye sertçe cevap verdi Linden. "Böyle hissettiğim için korkunç riskler aldım. Sen de beni gördün. Ama bu hepimizin başına gelir. Her şeyi tek başımıza yapamayız. Ya da yeterince yapamayız.

Yardım olmadan hepimiz işe yaramazız."

Yeremya'yla konuşuyordu ama sözleri -ya da öfkesi- Antlaşma'ya yönelik olabilirdi. Ne kadar sık "*Bana dokunma*" demişti? Onu geride bırakarak ne kadar incitmişti?

Yardım olmasaydı o da her şeyde başarısız olurdu.

Oğlundan uzaklaşırken Linden'in gözlerinde Jeremiah'nın ihtiyaçlarının sızladığını neredeyse görebiliyordu. İçten gelen gerginlikler ve

Belirsizlikler onu yönetiyordu. Hareket etmeyi durduramıyor gibiydi.

Görünüşe göre dikkatini Stave'e odaklamaya çalışıyordu.

Forestal'dan yayılan müzik değişmişti. Sanki çalışmayı bitirmiş gibi daha telik bir moda bürünmüştü. Elindeki fidanı fane'in kapısının tam önüne dikmişti. Şimdi elini geri çekti ve fidan düşmedi. Köklerini çoktan sert toprağa gömmüştü.

Stonemage ve Galesend, Cabledarm'ı desteklemeye devam etti. Devlerin geri kalanı Linden'in yanında toplandı. Cirrus Kindwind elini Jeremiah'nın omzuna koyarak, Linden onunla tekrar ilgilenene kadar onu yatıştırmaya çalıştı.

Linden Stave'e doğru baktığında, bakışları Branl'a takıldı. Flamberge'de-

Bir an için dondu kaldı. Korku bakışlarında alevlendi. Sonra yüz hatları düğümlendi. Asa'dan kıvrılan bir alev çağırdı; ateşi rün oymalı yüzeyde yukarı ve aşağı yalayarak gönderdi.

Kan dökülmüş gibi acı içinde, "Longwrath'ın kılıcıyla ne yapıyorsun? Beni böyle mi öldüreceksin?"

Başka ne düşünebilirdi ki? Longwrath onu öldürmeyi birden fazla kez denemişti. Wraithler onun ölüm arzusunu Andelain'den geri püskürttüğünden beri onu görmemişti. Ve Alçakgönüllüler, geçmişine rağmen ona en başından beri güvenmemişlerdi. Onu tehdit etmişler, karşı çıkmışlar ve yargılamışlardı.

Yine de Covenant ağzından kaçırды, "Linden, hayır." Sıkıntı, sessizliğinin ablukasını kırdı. Kadının tepkisi onun için çok fazlaydı. "Öyle bir şey değil."

"Neden olmasın?" Branl'dan gözlerini kaçırmadı ya da gücünü söndürmedi. "Seni dirilttiğimden beri ölmemi istiyor. Ne değişti?"

O konuşurken, Covenant onun ağladığını duyar gibiydi: Solucanı uyandırdım! Kimse beni affetmeyecek mi?

Yine de Branl yüzünü buruşturmadan, kıpırdamadan ona baktı. Onu bir tehdit olarak gördüğüne dair hiçbir işaret vermedi.

"Clyme'ı o öldürdü," dedi Covenant yıpranmış bir sesle. "Clyme, *Turiya*'nın onu ele geçirmesine izin verdi. Sonra Branl Clyme'ı öldürdü. Raver gitti. Her şey değişti."

Linden yine dondu kaldı. Onu okuyamıyordu.

Honninscrave'in

Samadhi Sheol, *Turiya*'nın kardeşi.

Şimdi Covenant konuşmak için yanıp tutuşuyordu. Ona Pusuda Bekleyen'le olan ittifakını anlatmak için can atıyordu. Onu, kendisinin de

Pusuda bekleyenlerin Solucan'a karşı çabalarını mümkün kıldı. *Suda yaz*. Feroce'un tuzaklarından kaçtığında onu kurtarmış, Joan'ın sonunu hazırlamış ve Toprak'a değerli günler kazandırmıştı.

Ama kendini tuttu. Böyle şeyler söylemesi gerekiyordu ama *onun* ihtiyacı olan şey bu tür açıklamalar değildi. Çok fazla şey yaşamıştı: sinirleri ve kalbi çok hassastı. Bir soyut ittifak onu teselli etmeyecekti.

Fane'nin yakınında, Caerwood ur-Mahrtiir'in fidanı yeni dallar ve taze yapraklar çıkardı ve sanki Forestal yılların yağmurunu, güneşini ve zengin toprağını kısa ilahi kıtalarına sıkıştırmış gibi büyüdü.

Linden hareket edemiyor gibiydi. Covenant'ın ifşası onun Alçakgönüllü kavramını sarsmış olmalıydı. Ama ona bu konuda

Devam edin. El yordamıyla daha iyi, onu rahatlatacak kelimeler ararken Stave, Linden ve Branl'ın arasına geldi.

Cılalı bir taş gibi kayıtsız, "Seçilmiş, buradayım. Benden istediğinizi yaptım." Bakışlarında ya da tavrında niyetini ima eden hiçbir şey yoktu. "Şimdi ihtiyacım var."

Kasıtlı olarak ona yaralanmış ön kolunu ve elini gösterdi.

Harucha'lerden biri. Yardım istiyor.

Bu manzara karşısında Linden'in içinde bir şeyler koptu. Stave onun arkadaşıydı, ilk arkadaşlarından biriydi. Üstatların birleşik reddine karşı onu desteklemişti ve acımasız bir bedel ödemişti. Gözleri yaşlarla doldu: sanki Asa'nın alevleri hıçkırıklarmış gibi daha fazla ateş çağırdı. Ama Bluntfist'e uzandığı gibi uzanmadı. Bunun yerine kendini alevlerin içinde kozaladı. Sonra acısının karanlık alevini Stave'e taşıdı ve kollarını ona doladı.

Ve sanki böyle bir yakınlığa alışmış gibi onun kucaklamasına karşılık verdi. Doğal soğukkanlılığını bir kenara bırakmaya alışmıştı.

Devlerin arasından rahat bir nefes geçti. Jeremiah sanki onu gururlandırmış gibi "Anne, anne" diye fısıldadı.

Sonunda Stave'i bıraktığında daha sakindi. Gücünü söndürerek *krilin* ışığını daha parlak hale getirdi. Yine de gözleri karanlıkla doluydu, sanki Asa'nın lekesi içlerinde kalmış gibiydi.

Mahrtiir'in dönüşümünü nasıl kazandığını ve geri dönüşünü nasıl başardığını hayal etmeye çalışan Covenant ürperdi. Sadece bedelinin yüksek olduğundan emin olabilirdi. Ama şimdi nihayet, ait olduğu zaman tarafından geri kazanılmış gibi *mevcut* görünüyordu.

Bu iyiydi. İçindeki bariyerler yıkılmıştı. Artık sessiz kalamazdı.

Onun önünde diz çökmek, kendini bir şekilde alçaltmak, ona yalvarmak istedi. Ama kendini suçlamak pahalı bir düşkünlüktü: bunu göze alamazdı. Kendini kontrol ederek, onun dikkatini çektiğinden emin olana kadar bakışlarını ondan ayırmadı.

Caerwood ur-Mahrtiir'in fidanı genç bir ağaç olmuştu. Yaprakları, sanki şarkısının notaları yıldızlarmış gibi melodiyle doluydu. Ve dalların genişleyen yayılımının altında, bir furze

Çorak topraktan filizlenen otlar, çalıya dönüşebilecek tanımsız kümelerle noktalanıyordu. Sıvı bir ses, bir su vaadi gibi şarkılarının arasından belli belirsiz akıyordu.

Covenant, Linden'a, "Onu ben öldürdüm," dedi, sanki kelimeler ağzını yakmış, dilinde kabarcıklar çıkarmış gibi. "Joan'ı ben öldürdüm. Öldürmeyi bırakacağıma dair kendime söz vermiştim. Artık başka bir şey yapmıyorum."

Gecenin sesi gibi, Branl "Bu cinayet değildi" dedi. Bir yankı gibi. "Merhametti."

Stave başıyla onayladı.

Covenant *Harucha'i*'yi görmezden geldi. Linden'in kaşlarını çatmasına, gözlerine ve ağzının gerginliğine odaklandı.

"Feroce yolu temizledi. Onlardan düzinelercesi *gökyüzüne* karşı öldü. Branl ve Clyme ona ulaşabilmem için bir *kesikten* geçmeme yardım etti. İşimi bitirecekti ama Mhonym ve Naybahn onun dikkatini dağıttı. Onu *kril* ile öldürdüm. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Linden durduğu yerde karanlığı topluyor gibiydi, sanki geceyi etrafına çekiyor, kendini gölgelerle sarıyordu. "Güzel!" diye bağırdı: Jeremiah'nın Kastenessen'e duyduğu öfkenin bir tekrarı gibi bir hiddet parlaması.

Covenant'ın içinde ani bir öfke kabardı. "Bir tsunami vardı." Joan çok fazla acı çekmişti. "Bizi ezip geçebilirdi." Zayıflığı Lord Foul'un onu kullanmasını hak etmemiştir. Sesi yükseldi, öfke ya da yalvarışla daha da yükseldi. "Branl, Clyme ve Ranyhyn beni kurtardı.

"*Cehennem* ateşi, Linden." Kendi kalbi de en az onunki kadar acıydı. "Brinn'i hatırlıyor musun? Artık Solucan uyandığına göre Yapacak başka bir şey yok. Tsunami'den sonra bize *Turiya*'yı anlatmak için geldi.

gizlenen kişiyi ele geçirecekti. Biz de bunun olmasını engellemeye çalıştık."

Sonra kendini durmaya zorladı. Öfkesine ve hissizliğine rağmen Linden'in geri çekildiğini hissetti. Geri adım atmadı ama yüz hatları ona yaklaştıkça kaşları çatıldı.

"Neden bana kızgınsın?" Sesi titriyordu. "Sana dokunmadım. Burada bile değildim."

Covenant onun beceriksizliğine, zor ve engellenmiş dürüstlüğüne küfretti. Öfkesini kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırdı.

"Sana kızgın değilim. Utanıyorum. Aynı şey değil."

Jeremiah müdahale etmeye çalışmış olabilir. Eğer öyleyse, Devler onu susturdu.

"Neden utanıyorsun?" Linden'in sesi inanılmaz derecede uzak geliyordu, sanki ona ulaşmayı umamayacağı bir sığınağa çekilmiş gibiydi. "Joan'ın acısına son verdin. Sadece korkunç bir acı içinde değildi. Ele geçirilmişti. Onu rahatlatmanın tek yolu ölümdü. Ve sen onun *sezaryenlerini* durdurdun. Bu neden utanılacak bir şey olsun ki?"

"Çünkü başarısız oldum!" Covenant birine, herhangi birine vurmak istedi. Yaptığı şeyi hissedebilseydi, saçlarını yolabilirdi. Bunun yerine duyarsız parmaklarını birbirine düğümledi ve bilekleri ağrıyana kadar büktü. "*Turiya*'yla tek *başına* başa çıkacak kadar güçlü değildim. Branl bu yüzden Clyme'ı öldürmek zorunda kaldı. İkisi de beni telafi etmek zorundaydı.

"Ve çünkü-"

Birdenbire garipleşti, bocaladı. Kalbinden geçenleri nasıl söyleyebilirdi? Linden'a? Bu şekilde mi? Sorunun ötesinde, yeterince güçlü değildi. Eğer bir zamanlar yeterince cesur olduysa bile, artık o kadar cesaretin nasıl bir his olduğunu hatırlamıyordu.

Ur-Mahrtiir'in ağacının yaprakları arasındaki parıltı, Loric'in *krilinin* parlaklığından daha saf ve daha melodik olan gümüş bir penumbra haline gelmişti. Ağaç bir söğüttü, zarif ve kavisliydi. Yakında dallarını fane'yi de içine alan geniş bir çembere yayacak kadar uzayacaktı. Uzuvarları ağlar gibi sarkmış olsa da sevinçle büyüüyordu. Gölgesinin altındaki ince çimen artık Andelain'in yeşillikleri kadar gür bir çime dönüşmüştü. Çalılar büyümüşü

Çimenlerin kenarından sarkan yaprakların altındaki süsler. Narin bir dere, Forestal'ın ayaklarının yanından geçerek argent renginde dalgalandı ve molozların ötesinde kıkırdarak uzaktaki Sarangrave'ye doğru ahenkli bir şekilde ilerledi.

"Çünkü mü?" Linden bir kalkanın arkasına saklanan bir kadın gibi söze girdi. Onu kaybediyordu. Buna nasıl dayanacağını bilmiyordu.

"Çünkü sana davranışımın nefret ediyorum! Seni *terk etme* şeklimden nefret ediyorum. Gitmek zorundaydım. Yalnız gitmek zorundaydım. Seni Joan'a karşı riske atamazdım. Ve senin yapacak başka işlerin vardı."

Sonunda sesini alçaltmayı başardı. Eğer doğruyu söylemek istiyorsa, bağırma lüksünü bir kenara bırakmalı; kendini yargılamalıydı.

"Linden, *Kastenessen*'in o tapınakta olduğunu anlıyor musun? Kevin'in Kir'inin gittiğini henüz fark etmedin mi? Seni geride bırakmamış olsaydım, bunların hiçbirisi olmayacaktı."

Tepki vermedi. Zaferler için ayıracak dikkati yoktu.

İçten içe inleyen Covenant itiraf etti: "Ama sana o şekilde davranmamalıydım. Sadece korkuyordum. Kırılmıştım," çatlak anılarla sakatlanmıştım, "ve bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. I

"Bana güvenmeni isteyemedim," sev beni, "çünkü kendime, dönüşmekte olduğum şeye ya da yapmam gereken şeye güvenmiyordum. İşim bittiğinde elimde bir şey kalacağından emin değildim. Gerçekten ne istediğimi söyleyemedim. anlamına geliyordu."

Loric'in mücevheri Linden'in bakışlarında ince bir kayma, karanlıkta bir modülasyon yarattı. Küçük siyah alevler Asa'nın üzerindeki elinin etrafında dallar gibi sarıldı. Covenant onun omuzlarında titreme gördüğünü düşündü.

"Bana sana dokunmamamı söylemiştin," dedi, sanki kelimeler delip geçecek kadar keskin cam kırıklarıymış gibi. "Kastettiğin bu değil miydi?"

"*Hayır*." Bağımmamak için dişlerini sıktı. "İhtiyacım olan şey buydu. Nasıl söyleyeceğimi bildiğim şey buydu. Tanrı aşkına, ben bir cüzzamlıyım.

Neredeyse her şeyle bu şekilde başa çıkıyorum. Ama gerçek bu değil." Gerçeğin tamamı değil.

Bocalıyor gibi görünüyordu: boğulmakta olan bir kadın, yine de kurtarılma arzusuna karşı mücadele ediyordu. O kadar yumuşak bir sesle sordu ki, adam kalbinin sesini zar zor duydu, "O zaman gerçek ne? Kırılmamış ya da korkmamış olsaydın ne söyledin?"

Şaşkın olduğu her halinden belli olan Jeremiah annesini ve en eski arkadaşını izledi. *Haruchai* hiçbir tepki göstermedi; ancak Devler nefeslerini tuttukları izlenimini verdiler.

Lanet olsun sana, diye hırladı Covenant kendi kendine. Söyle.
Söyle. O senin aklını okuyamaz.

Eğer hissizlik korkularını köreltmiyorsa, cüzzamlı olmak ona ne kazandırdı?

Boynuna doğru uzanırken elleri titriyordu. El yordamıyla Joan'ın yüzüğünü tişörtünün altında tutan zinciri kavradı ve başının üzerine çekti. Panik içinde bir an için gözleri onu yanılttı: tokayı bulamadı. Sonra parmakları onu açamayacak kadar beceriksizleşti.

Ama kim olduğunu, neden burada olduğunu ve neyin tehlikede olduğunu hatırladı; ve garip bir kesinlik geldi üzerine. Toka kendiliğinden açılmış gibiydi, sanki ona bir lütufta bulunulmuş gibiydi.

Girişimlerde bulunulmalıdır - başka türlü herhangi bir şeye nasıl inanabilir?

Zinciri bıraktı. Yüzüğü baş ve işaret parmaklarının kalıntıları arasında tutarak Linden'e doğru uzattı.

"Linden Avery." Sesi boğuktu, serbest bırakılmak için zorlanan duygularla tıkanmıştı. "Sanırım bunu sana verme hakkını kazandım. İstedğim herkesi. Ama başka kimse yok. Ben *seni* seviyorum. Hepsi bu kadar. Seni *seviyorum*.

Seninle. Benimle evlenir misin?"

Sanki adam ona tokat atmış gibi irkildi. Bir an için irkilerek ve ne olduğunu anlayamayarak geri çekildi.

Ama o şaşkınlık ve hayret, inançsızlık, reddetme ve kendinden şüphe etme girdabında donup kalırken, Forestal'ın şarkısı sessizliğin içinden net bir şekilde geldi.

"Sana kalbimi veriyorum,
Kanım, özüm, kemiğim ve köküm."

Bir anda kargaşası değişti. Kafa karışıklığı ve acının dışında kendini topladı. Gözleri, Covenant'a hitap eden desenlerde argent ve tanıma yansıtıyordu. Stave'e bakmadan Asasını eski Üstada doğru fırlattı. Asanın ateşi daha o görmeden söndü. yakaladım.

Yüzüğünü çıkarıp zincirinden kurtarıırken bakışları Covenant'inkine yapıştı, ipi anlamsızlaşmış gibi attı. Birkaç kalp atışı boyunca yüzüğü avucunun içinde tuttu. Sonra elini açtı ve yüzüğü avucunun içinde tuttu.

"*Evet.*" Bu tek kelime tüm kalbini kapsıyor gibiydi. "Thomas Covenant, evet. Ne yaptığın, neden korktuğun ya da günler önce ne söylediğin umurumda değil. Ne kadar kırılmış olduğun ya da daha sonra bize ne olacağı umurumda değil. Ben sadece *şu anı* önemsiyorum. Seni seviyorum."

Sanki kadın onu yaşam ve ölümden daha kişisel kısıtlamaların ötesine çağırmış gibi ona doğru yürümeye başladı. Ona ulaştığında sol elini tutup dudaklarına götürdü, sonra Joan'ın yüzüğünü -hayır, *Linden*'in evlilik yüzüğünü- yüzük parmağına geçirdi.

Bu yüzükle seni evlendiriyorum.

Ve bazen bir mucize yaratılır-

Yüzüğünü, zayıfladığından beri taktığı yarım elinin işaret parmağına teklif edeceğini düşündü. Ama onun yerine sol parmağını aldı. Şaşırtıcı bir şekilde, yüzük parmağı sanki aldığı yaralar onu ait olduğu yere beyaz altın takacak kadar güçlü kılmış gibi yüzüğü kabul etti.

"Ben seninim," diye mırıldandı gözyaşları arasında. "Sen benim gerçekten sevdiğim tek erkeksin. Sen Jeremiah'ın sahip olması gereken babasın. Bu yüzüğü taktığın sürece, ben seninim."

Onun ne demek istediğini biliyordu. Uzun zaman önce, evlilik yüzüğünü Despiser'a teslim etmişti.

Bunu bir daha yapmayacaktı.

Onu kollarına alıp öptüğünde, bu sözü tutacağına dair onu temin etmeye çalışıyordu.

Kolları adamın boynuna dolanmıştı. Sanki tüm benliğini açıyormuş gibi onun öpücüğüne karşılık verdi.

Ve yavaş yavaş kucaklaşmaları dönüştü. Vahşi bir büyüün parıltısına dönüştü. Alaşımlı argent etraflarında genişledi, onları ışıkla sardı. Bir okşayış gibi nazikçe, gecenin içine doğru kabardı, yıldızlara ulaşabilecek bir girdabın kaynağında duruyor gibi görünene kadar gittikçe daha yükseğe tırmanırken sıcak bir şekilde döndü. *Krill*'in mücevheri, Yüce Lord Loric'in kadim teolojisini onaylarcasına cevap verdi; ama Thomas Covenant ve Linden Avery'nin parıltısı onu gölgede bıraktı.

Güçleri, hırpalanmış ovayı ufuklara kadar aydınlattı, Devlerin, *Haruçayların* ve Yeremya'nın yüzlerini şenlendirdi.

Söğüdün altındaki fane'in ana hatları. Caerwood ur-Mahrtiir bile bereketli işlerine ara verip bir şükran duası gibi bir ilahi okudu.

Eğer Covenant onlara kulak vermeye meyilli olsaydı, Devlerin tezahüratlarını duyardı. Jeremiah'nın Dünya Gücü fişeklerini salladığını ve sırttığını görebilirdi. Stave'in kısa süreli, çelişkisiz gülümsemesini fark edebilirdi.

Ama Covenant Linden'ı öpüyordu. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sonunda etrafına bakabildiğinde, Forestal'ın bir çardak yaptığını gördü.

Söğüt bir Gilden kadar uzamıştı. Yapraklarında şarkıların ışıltısı vardı, dallarını parlak gümüşle süslüyordu, tıpkı nesli tükenmemiş yıldızların parıltısı gibi. Aydınlık altında Dalların gölgesi, rızanın yumuşattığı vahşi büyüünün anısını taşıyor gibiydi. Ağaç, fane'in kapısının tam önünde duruyordu: sarkık kemeri yapıyı neredeyse gizliyordu. Ağacın gölgesinde, bereketli otlar zemini bol miktarda yastık gibi yumuşatıyordu.

Gürül gürül akan dere artık minnettar bir dereydi. Ovada çınlarken ışık ve müziği de beraberinde taşıyor gibiydi. Ve çemberin kenarlarında, yaprakların çimenler boyunca uzandığı yerde, Caerwood ur-Mahrtiir *alianta*'yı çağırmişti. Çobanpüskülü benzeri çalılardan bir ya da birkaçı olgunlaşmış viridian meyveleriyle yeşilliklerin etrafını sarmış, bir ziyafet gibi bereketlenmişti.

Kulübenin görece mahremiyeti, Covenant'ın yiyecekten daha çok ihtiyaç duyduğu bir beslenme biçimini akla getiriyordu. Belki de Forestal'ın niyeti buydu. Linden'in gözlerindeki sıcaklık onun da Covenant gibi hissettiğini doğruluyordu. Titreyen bir acelesi vardı.

Ancak şirketin başka ihtiyaçları vardı: bunlar öncelikliydi. Devlerin yoksunluğu had safhadaydı. Son güçlerini vermişlerdi ve sonra daha fazlasını vermişlerdi. Covenant'ın kendisi de *ussusimiel*'in tatmin edici olmayan yemeğinden daha fazlasını istiyordu. Linden muhtemelen

daha uzun süre yiyeceksiz kaldı. Ve Jeremiah hazine için hırslıydı. Çilek.

Yanındaki herkesin iyiliği için Covenant kendini yemeye, içmeye ve beklemeye alıştırdı. Linden alaycı bir şekilde gülümsediğinde Onunla eşleş.

Yoldaşları adına konuşan Demir El, Forestal'a şükranlarını sundu. Hepsi, sanki tekrar ayağa kalkacak güçleri olmadığı için secde etmeyi reddetmişler gibi eğildiler. Sonra *da aliantha* topladılar. Topladıkları tohumları ovanın etrafına ve çukurlara, Toprak'ın geleceği için dua eder gibi saçtılar. Yeremya da daha coşkulu bir şekilde onları örnek aldı. *Harucha'i*'ye gelince, Branl sanki tüm eksiklikleri Longwrath'ın flamberge'i tarafından giderilmiş gibi topluluktan ayrı durdu; ama Stave tereddüt etmeden yedi ve eski Manethrall'a şükranlarını sundu.

Dev olduklarını ve kendi rahatlamalarının ödülünün tadını çıkarmaya meyilli olduklarını düşünen Rime Coldspray, Frostheart Grueburn ve diğerleri yemeklerini çabucak bitirdiler. Caerwood ur-Mahrtiir'e teşekkür etmek için sadece birkaç dakika harcadılar. Sonra kalın söğüt ağacının ötesine geçip, Covenant ve Linden'in bir nebze olsun yalnız kalabilmeleri için Jeremiah'ı da yanlarına alarak fane'e tekrar girdiler.

Stave de yapıya girerek önce Caerwood ur-Mahrtiir'e, sonra Covenant'a, son olarak ve en derinden Linden'e selam verdi. Ancak Branl kaldı. "Ur-Lord," dedi Alçakgönüllü, her zamanki çekimsiz haliyle, "Seçilmişlerin dönüşü Kendi içinde bir sevinçtir bu ve daha da fazlasıdır, çünkü Toprak'a bir Forestal'ı geri getirmiştir. Yine de bir açıdan talihsizlik. Devler *caamora*'larından mahrum bırakıldılar."

Linden'in yüz ifadesindeki ani soruya şu açıklamayı yaptı: "Ur-Lord, Longwrath'ın kalıntılarından alev çıkararak kederlerini dindirmeye çalıştı. Senin gelişin onun çabalarını yarıda kesti. Şimdi Longwrath külden başka bir şey değil ve bizim de odunumuz yok."

Linden pişmanlık içinde yüzünü buruştururken, Branl bir kez daha Covenant'a seslendi. "Devler arasında, inkâr edilen ağıtlar kalıcı bir sıkıntıdır. Başka görevlerimiz bolca var. Ve şüphesiz Swordmainnir ihtiyaçlarını bir kenara bırakmakta acele edecektir. Yine de kayıplarını hafifletebilecekleri bir ateş aramanızı tavsiye ederim.

"Ben bir Toprağın Efendisiyim," dedi sanki derin bir değişimi kabul etmek yerine sadece bir formül okuyormuş gibi. "Devlerin bizim ellerimizden gördüğü istenmeyen muamelenin lekesini taşıyorum. Bunu telafi etmek isterdim ama bunu yapacak imkanım yok."

"Ah, dur," diye itiraz etti Covenant. "Bunu unutmuşum. Hepimizin çok fazla işi vardı. Ama tabii ki haklısın. Ben" -Linden'a baktı- "bir daha unutmayacağız."

"Unutmayacağız," diye onayladı Linden. "Ve ben de senin yaptıklarını unutmayacağım. Sana karşı adil davranmadım. Daha iyi bilmeliydim."

Branl geçmişte sık sık yaptığı gibi başıyla selam vermek yerine eğildi. Ve hem Covenant'a hem de Caerwood ur-Mahrtiir'e aynı saygıyı gösterdikten sonra, dışarıda nöbet tutmak için asılı dalların arasındaki çardaktan ayrıldı.

Forestal ile baş başa kalan Covenant ve Linden, başka bir yere bakma yetilerini kaybetmiş gibi birbirlerine baktılar; ama hareket etmediler.

Caerwood ur-Mahrtiir kısaca Covenant'ın tanıdığı sözleri söyledi.

"Ben toprağın yaratıcısıyım:
Sona eren tüm nefesi içime
çekerim,
Ve bağlamak ve iyileştirmek için hayat üfleyin."

Sonra sanki kendini söğütle, dallarla, yapraklarla ve melodiyle bütünleştirmiş gibi müziğinin içinde kayboldu. Bir anda yok oldu.

"Covenant-" Linden dudağını ısırdı, parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Sana anlatacak çok şeyim var. Ve o kadar çok şey var ki-"

Yüzünü buruşturmuş gibi hissettiren bir sırıtışla onun sözünü kesti. "Bana 'Covenant' demeyi bırakmanın zamanı gelmedi mi sence de?"

"Thomas o zaman," diye teklif etti. "Thomas. Kalbimin Thomas'ı." Her şeyi kabul edebilirdi ama ona *Tom* demeyi seçmediği için minnettardı.

Adam kollarını açtığı anda, kadın bir lütuf gibi ona doğru geldi.

İşlerini bitirdikten sonra, çardaklarının yumuşak ışıltısıyla örtülü çimenlerin üzerinde rahatça uzandılar. Bir süre, birbirlerini anımsayarak gelişigüzel, yumuşak bir şekilde konuştular.

Ancak daha sonra daha ciddi endişelere yöneldiler.

Covenant'ın kendi soruları vardı ama önce Linden konuştu. Şüpheyi kaskatı kesilmiş bir halde ona Jeremiah hakkında ne düşündüğünü sordu.

Kendi kendine iç geçirdi. "Yani, gerçekten bizimle olduğu gerçeğini saymazsak? Yaşadığı onca şeyden sonra mı? *Elohim* için o sığınağı tasarlamak şöyle dursun, konuşabilmesi bile şaşırtıcı. Şimdiden bir dünya iyilik yaptı. Eğer daha fazlasını istiyorsanız, onunla konuşmalısınız."

Oğlunun Anele'den ne kadar miras aldığını kesinlikle bilmesi gerekiyordu. Kastenessen'i öğrenmesi gerekiyordu.

Onu hafifçe kelepçeledi. "Bu bir cevap değil."

"Biliyorum. Ama ben ciddiym. Kendi hikayesini anlatmalı. İstemiyor ama anlatmalı. Belki benden daha şanslı olursun."

Linden bir an için alt dudağını kemirdi. "Burnumu sokmaya hakkım olduğundan emin değilim. Beni zaten birden fazla kez uzaklaştırdı. Yarardan çok zarar verebilirim."

Covenant başını onun omzuna yaslayarak omuz silkti. "Kimsenin buna hakkı olduğunu sanmıyorum. Belki de meraklı olmak yarardan çok zarar getiriyordur. Ama bir de şu açıdan bakın. Yaşına göre çok genç. Bir yetişkini sakat bırakabilecek deneyimler yaşadı ve bu deneyimlerle büyüme fırsatı bulamadı. Bir kısmı hâlâ çocuk." Ve bazı parçaları *Kroye*'i hatırlıyordu.

"Bazen çocuklar ailelerinin meraklı bakışlarına ihtiyaç duyarlar. Bazen annesi onunla ilgilense Roger'ın bu kadar dağınık olmayacağını düşünüyorum."

Covenant'ın kendisine oğluyla birlikte olma fırsatı hiç verilmemişti.

Caerwood ur-Mahrtiir'in müziğinin sıcaklığıyla aydınlanan Linden, ellerini Covenant'ın göğsüne dayamak, çenesini oraya dayamak ve yüzünü incelemek için yuvarlandı.

"Thomas, sana ne oldu? Gittikten sonra ne yaptın? Bunu nasıl yaptınız? Zihnini ne iyileştirdi? Branl'ın düşünme şeklini nasıl değiştirdin?"

Refleks olarak yüzünü buruşturdu. Ama cevap vermeyi reddetmedi. Onun sevgisiyle rahatlayarak, ondan uzakta geçirdiği günleri anlatabildi.

İşini bitirdiğinde, ona sıkıca ve sözsüzce sarıldı. Bir süre için, kız onun ıstırabını ve korkusunu almış gibiydi; ve adam ondan başka hiçbir şey düşünmedi.

Daha sonra dinlendiler. Ama ikisi de uyumadı.

Daha şakacı bir ruh haliyle sordu: "Peki neden sakal bırakmıyorsun? Sen artık insansın. Sonuna kadar insan. Anladığım kadarıyla, Zaman Kemeri senin üzerindeki etkisini kaybetti. Neden sakalın çıkmıyor?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Eğer yaptıysam bile, gitti. Ama tahmin etmem gerekirse-"

Kısa bir süre yanaklarını ovuşturdu, parmaklarını dönüşmüş saçlarının arasından geçirdi. "Fiziksel benliğime erişimin yoktu. O parçam o kadar uzun zaman önce öldü ki geriye hiçbir şey kalmadı. Ama yine de buradayım. Beni kendi imajımdan yaratmış olmalısın." Sakat ellerini açtı. "Görünüşe göre buna cüzzam da dahil, ama bıyıklar dahil değil."

Uzun zaman önce tıraş olmak onun için bir tür kendini inkâr, cezalandırıcı bir disiplin olmuştu. Bu zorunluluktan kurtulduğu için mutluydu.

Onu okşayarak, "Şimdi senin sıran. Linden, sen benim için bir gizemsin. Ve sadece demek istemiyorum-" Eliyle onun hayranlık duyduğu bedenini işaret etti. "Feroce bana ittifak teklif ettiğinde şaşırdığım kadar şaşırdığımı hiç sanmıyorum." Şaşırmış ve dehşete düşmüş. "Bunu bir şekilde başardın. Bir şekilde beni kurtardın." Feroce'un yardımı olmasaydı Joan'a ulaşamaz ya da *Turiya* Herem'i öldürme girişiminden sağ çıkamazdı. "Ama sen bundan daha fazlasını yaptın. Jeremiah'yı da kurtardın." Kadın başını sallayınca, "Yani, ona kendini kurtarması için gereken şeyi verdin.

"Bu başkası için yeterli olabilirdi ama senin için değil." Kendini bu kadar az düşünen bir kadın için değil. "Jeremiah'ı buraya getirdikten sonra, tek olası kaynağı bulmaya gittin.

yasaklıyor." *Elohim* için ve belki de Dünya için tek umut. "Sonra daha da mucizevi bir şey yaptın. Geri döndün.

Sezaryen kullanmadan.

"Linden"-göz kapaklarını, burnunu, ağzını öptü-"beni şaşırtıyorsun. Bunu nasıl yaptığını bilmek istiyorum."

Onun isteksizliğini gördü. Gözlerine bakamasın ya da yüzünü izleyemesin diye omzuna yaslanmak üzere kayışından belli oluyordu. Bir an için yine korktu. Ama sonra kız cevap vermeye başladı ve korkusu onu terk etti.

Sonucu bildiği için, Feroce'un onu nasıl Pusuda Bekleyen'in pençesine düşürmeye çalıştığını ve Infelice'in Jeremiah'in Muirwin Delenoth'ta kendini kurtarmasını engellemek için nasıl çabaladığını anlatırken onu sakince dinledi. Jeremiah'nın *Elohim*'i koruyabilecek bir yapı inşa etme arzusu. Feroce'un mesajı. Kendi *sezaryene* girme kararı. Caerroil Wildwood ile ikinci buluşması ve Manethrall Mahrtiir'in dönüşümü hakkında konuşurken kolları Covenant'ın etrafında keder gibi sıkıldı.

"Ama yine de nasıl geri döneceğimi bilmiyordum. Caerroil'in yaptıklarından sonra

Wildwood bizim için yaptı, başka bir Sonbahar yapma fikri beni dehşete düşürdü. Garroting Deep'in ölçüsüz bir kısmını mahvetmek zorunda kalacaktım. Ama geri dönmek için çaresizdim ve ormandan ayrılana kadar bekleyemezdim. Ne yapacağımı bilemedim."

Covenant onun sesindeki duygusal tuzağın gücünü, birbirini dışlayan bağlılıklar arasında sıkışıp kalmanın dayanılmaz muammasını duydu. Bunu fark etti.

"Mahrtiir"-kendini düzeltti-"hayır, Caerwood ur-Mahrtiir bana yardım etti. Onu görmeliydin Thomas. Burada bir kral gibi durdu, sanki bu hakkı kazanmış gibi ve Caerroil Wildwood başını sallayana kadar anlayamadığım şeyler söyledi. Sonra Wildwood bana başka bir hediye verdi."

Bastırılmış bir ağlama gibi, "Ah, Thomas. Caerroil Wildwood yaşamaktan yorulduğunu söyledi. Denemekten yorulmuş. Ağaçları insanlara ve savaşımlara kaptırmaktan yorulmuş. Kanun giderek zayıflıyordu ve sonunun geldiğini biliyordu. Çok fazla kötülükle karşılaşmıştı. Bu yüzden Caer-Caverall'ı yarattı ve bu yüzden Caerwood'u ur-Mahrtiir yaptı. Böylece sonunda dinlenebilecekti.

"Bana" dedi -sesi kırıldı- "ağaçların ölümüyle ilgili hâlâ bir cevabı olmadığını söyledi."

Sonra bitirmek için acele etti.

"Howe'un etrafındaki her yaprak ve dal hıçkıra hıçkıra ağlıyormuş gibi ses çıkarıyordu ama o kararını vermişti. Hyn ve Narunal'ı bize getirdi. Bize binmemiz için zaman verdi. 'Vahşi büyüyle geldiniz,' dedi. 'Vahşi büyü dönüşünüze rehberlik etmeli. Biz hazır olduğumuzda, Mahdoubt'un benim için yaptığına benzer bir şey yaptı. Zamanı ihlal etmedi, bir açıklık yaratmak için sahip olduğu her şeyi kullandı." Covenant onun gözyaşlarını omzunun yumuşak teninde hissetti. "Sonra Hyn ve Narunal'ın dönüş yolunu bulabilmeleri için bizi itti.

"Bu onu öldürdü, tıpkı Caer-Caverall'ı öldürdüğü gibi. Tüm müziği, ihtişamı, öfkesi ve çabası feryat ediyor gibiydi. Tüm Howe bir çığlık gibiydi. Atla uzaklaştığımızda çığlıktan başka bir şey kalmamıştı."

Covenant onu teselli etmeye çalışarak, "Keşke hatırlayabilseydim," diye mırıldandı. Ne söylediği umurunda değildi: sadece onun sıkıntısını anlamaya çalışıyordu. "Hâlâ Arch'ın bir parçasıyken, Caerrol Wildwood'un neden gitmeye karar verdiğini muhtemelen biliyordum. Artık o da yok. Anladığım kadarıyla, ihtiyacımız olan şeyi yapmanın tek -ne diyeceğimi bilmiyorum- temiz yolunu buldun. Tek güvenli yol. Arazî'nin tarihini değiştirmeyecek tek yol."

Linden onun gözlerini ve burnunu sildi. Onun okşamalarıyla gerginliği ve pişmanlığı azaldı. "Çok korkmuştum. Ne yaptığımı bilmiyordum. Zamanın yarısında dehşete kapıldım. Onun dışında çılgına dönmüştüm. Jeremiah, Arazî ve hatta senin bile benden nasıl vereceğimi bildiğimden daha fazlasına ihtiyacın vardı. Yaptığım şeyi sadece başka bir şey düşünemediğim için yaptım."

"Cehennem ateşi, Linden," diye homurdandı Covenant. "Kendini hafife alma. Burada mucizeler neredeyse normal hale geliyor ve bunların çoğunu siz yapıyorsunuz."

Kollarında daha az sıkıntılı hissettiğinde, farklı bir soru sordu.

"Kotundaki lekelerden nasıl kurtuldun?" Şaşkınlıkla başını

kaldırdı. Bir süre sonra doğrulup oturdu,

kotunu kaptı, inceledi. "Aman Tanrım. Gittiler. Gitmişler.

O kadar uzun süredir vardı ki, onları görmeyi bıraktım. Caerroil Wildwood'da solmuş olmalılar-"

Gözlerini kocaman açarak Covenant'la yüzleşti. "Bu ne anlama geliyor?"

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Belki de Caerroil Wildwood o lekeleri senin ihtiyacın olmadığı için çıkarmıştır.

artık. Onlar bir haritaydı ve şimdi sen yolunu buldun." Onu bulmuştu ya da birbirlerini bulmuşlardı. "Belki de bu, kalan her dakikamızdan yararlanmaya çalışmamız gerektiği anlamına geliyordur."

Bir an için kararsızlığına -ya da adamın ilgisinin özel yoğunluğuna- karşı mücadele eder gibi göründü. Ama sonra adamın yeterince konuştuğunu fark eder gibi oldu. Verdiği yanıt yeterliydi. Giysilerini bırakarak kollarını onun boynuna dolamak için hareket etti.

Bu yanıt onun için de yeterli oldu.

E Linden sonunda daha zor bir soru sordu. "Lord Foul seni öldürdükten sonra yüzüğünü benim için bıraktın. Ona sahip olmamı istedin, değil mi? Öyleyse neden başından beri 'beyaz altının gerçek sahibi' ben olmadım?"

"Tam olarak emin değilim," diye itiraf etti Covenant. "Elbette, yüzüğümü almanı istedim. Ama onu sana ben vermedim. Lord Foul düşürdü.

Ben de Joan'la aynı durumdaydım. Sadece yüzüğünü aldım" -bir irkilmeyi bastırdı- "çünkü daha fazla tutamadı. Bu da beni hak sahibi yapmadı."

Haklılığı deneyimlemişti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Şimdi bu değişti." Zahmetsizmiş gibi gelen bir hareketle havada kısa bir argent çizgisi çizdi, anında hazır, anında söndürüldü. "İşte benim düşüncem. Farkı yaratan şey almak değil. Vermektir. Seçim. Ve *ne tür* bir seçim meseleler. Teslimiyet bir türdür. Yemin başka bir şeydir. Sana sadece beyaz altın bir yüzük vermedim. Sana *kendimi* verdim. Bu yüce Despiser'ın asla anlayamayacağı bir şey. Çok zeki biri ama neden sürekli kaybettiğini anlayamayacak kadar takıntılı, hayal kırıklığına uğramış ya da belki de çok sefil."

Sonra Covenant Linden'i uyarması gerektiğini düşündü. "Ama yine de dikkatli olmalıyız. Yaptığım şeyin etkilerini hissedecek kadar sağlık hissine sahip değilim. Ve sen de Kanun Asası'na sahipsin." Giysilerinin ötesinde, yeşilliklerin üzerinde duran asanın siyah gövdesi auguries. "Vahşi büyü ve Hukuk'un birbirinin karşıtı olduğunu söylemek istemiyorum. Bu çok basit olur. Ama enerjiler uyumsuzdur. Vahşi büyü sınırları reddeder ve Hukuk tamamen sınırlarla ilgilidir. Beni dirilttiğinde *krili* kullanmamış olsaydın, kendini parçalamış olacaktın. *Krill*'in gerçek gücü bu. Aracılık eder. çelişkiler."

Bir an için çardağın dışındaki rüzgârın söğütlere acı acı vurduğunu duyduğunu sandı. Ama bu esinti Caerwood ur-Mahrtiir'in irenik şarkısını rahatsız etmedi ya da iyileştirici ışıltısını bozmadı.

Covenant doyunluğuna rağmen yine de rahatlamadı. Linden'de çözülmemiş bir şeyler hissediyordu ya da onun yerinde kendisinin huzurlu olamayacağını biliyordu.

Sonunda dedi ki, "Thomas, seni seviyorum. Seni *seviyorum*. Ama seni hayata döndürerek korkunç bir şey yaptım. Solucan'ı uyandırmak yeterince kötüydü. Humbled benim hakkımda haklıydı. Bu bir saygısızlıktı. Ama korkarım aynı zamanda daha kötü bir şey yaptım. Berek'in ne dediğini hatırlıyor musun? Lord Foul'u durdurmayı imkânsız hale getirdim."

Covenant sanki onu koruyabileceğini hayal ediyormuş gibi kucaklamasını sıkılaştırdı. Berek'in iddiasını mükemmel bir şekilde hatırlıyordu. *Yalnızca öfke tarafından zorlanan ve sonuçları küçümseyen biri tarafından serbest bırakılabilir*. Onun korkusunu anladı.

"Artık dünyayı kurtaramayız. Solucanı durduramayız. Sadece yavaşlatmaya çalışabiliriz. Çok geçmeden, Lord Foul kaçma şansını yakalayacak.

"Thomas," diye ısrar etti, "bunu ben *yaptım*." Yaptığı onca şeye rağmen, hâlâ kendini suçlamak için bir neden buluyordu. "*Ben* yaptım." Sonra itiraf etti, "Ama öyle hissetmedim. Sonuçları umurumda değildi. Bunu inkar edemem. Ama 'öfke beni zorladı' mı? Hiç sanmıyorum. Sadece çaresizdim. Senin için umutsuz. Çaresiz.

Jeremiah için. *Yardım* için çaresizdim. Başka nereden bulacağımı bilmiyordum.

"Her şeyi mahvetmek için tek gereken bu mu? Lord Foul benim yüzümden mi özgür kalacak? Tüm Dünya benim yüzümden mi ölecek?"

O anda, Covenant onu rahatlatmak için parmaklarının kalıntılarını bile verebilirdi. Ama hemen cevap vermedi. Temkinli olmak için iyi bir nedeni vardı. Topraklar'a yaptığı ilk ziyaretler sırasında kendini çok sık yanlış bir şekilde haklı çıkarmıştı ve bunun bedeli şaşırtmacalar çok yüksekti. Ve onun ihtiyaçları onunkiler gibi değildi. Onun çaresizliği onunkiyle aynı değildi. Daha mahremdi, daha kişiseldi ya da basitçe daha önemliydi. O sadece Lena'ya tecavüz etmiş, Elena'ya ihanet etmiş ve ilk Kanun Asası'nı yok etmişti. Lena'ya tecavüz etmemişti.

Solucan'ı uyandırdı. Daha önceki bir çağda, Linden'in kendisi onu engellemişti-

Şimdi Yeremya'nın daha çok *öfkeyle zorlandığından* şüpheleniyordu.

"Belki de haklısın" demek istedi. Herhangi birimiz tüm dünyayı yok edebiliriz - eğer bu *bizim dünyamızsa*. Tek yapmamız gereken kendimizi yok etmek. Ama o kendinden daha fazlasını istedi.

"Bazen 'çaresiz'," diye başladı, "dayanamayacağın kadar öfkeli olmanın uygun bir adıdır. Yaşadığın onca şeyden sonra -Roger'dan, *Croye'*den, Esmer'den, Kastenessen'den, Harrow'dan ve hatta Longwrath'tan sonra sonunda Andelain'e vardın" - hatırlayınca yüzünü buruşturdu- "ve ben seninle konuşmayı reddettim. Cehennem ateşi, Linden! Sadece ölü bir kadın öfkeden hasta olmazdı."

Sanki sinmiş gibi yüzünü sakladı; sanki adam kalbine asit dökmüştü. "O zaman ben yaptım. Mahkum ettim-"

Eğer kadın ondan uzaklaşsaydı, adam haykırabilirdi. Onu, daha yeni tazelemeye başladıkları bağı zedeleyecek kadar incitmişti. Ama yine de sanki elinde kalan tek şey oymuş gibi ona sarıldı. Hâlâ onun daha iyi bir cevabı olduğunu ya da kendisinin daha iyi bir cevap *olduğunu* düşünüyordu.

Elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Bu şekilde düşünmek cazip geliyor. Bizi kancadan kurtarıyor. Eğer önemli olan tek hatayı zaten yapmışsak -ya da bir şekilde önemli *olan* tek hata bizsek- başka bir şey yapmamız beklenemez. Ama bu o kadar basit değil.

"Bir kere yalnız değiliz. Hepimiz bu karmaşanın içindeyiz. Hepimiz kararlar veriyor ve sonuçlarını haklı çıkarmaya çalışıyoruz. İyi ya da kötü her ne yaptıysanız, bunu bir boşlukta yapmadınız.

Kendi gündemleri olan insanlara tepki veriyorsunuz ve sizin sebep olmadığınız durumlar. Başından beri, Despiser sizi gitmenizi istediği yere doğru itiyor. Ve yol boyunca yardım aldınız.

"Ve bir başkası için-" Kendi gerekli tutkuları tarafından kışkırtılan Covenant'ın sesi yükseldi. "Linden, buna *inanmıyorum*. Lord Foul'un durdurulamayacağına inanmıyorum. Dünyanın kurtarılamayacağına bile inanmıyorum. Berek'in bahsettiği tek şey Lord Foul'u serbest bırakmak değildi.

Ayrıca umutsuzluk ve kıyametin öbür tarafında *başka bir gerçek* olduğunu da söyledi. Tek yapmamız gereken onu bulmak."

Kadın tepki vermedi. Onun kendisini dinlediğinden emin olamıyordu. Kollarındaki kadından ziyade yapraklar ve dallarla, parıltıların ahengiyle konuşuyor olabilirdi.

Yine de ona tutunmaya devam etti.

O size ne kadar saldırırsa saldırısın, başarısız olmayacaksınız. Dünyada sevgi de var.

Kadın bırakmadığı için, adam daha fazlasını söyledi.

"Ve bir başkası için- Ah, kahretsin. Bu konuda koca bir roman yazdım. 'Suçluluk güçtür. Sadece lanetliler kurtulabilir.' Kulağa alaycı geliyor olabilir. Belki de öyle. Ama başka kimin kurtarılmaya *ihtiyacı* var? Başka kim *kurtarılabılır*? Masumlar değil. Onların kendi sorunları var." Katı bir hizmet saflığının kadim aşağılanmalarını hafifleteceğini düşünen Üstatları düşünüyordu. "Onların bağışlanma gibi zarif ya da sadece nazik bir şeye ihtiyaçları yok.

"Belki de kendimizi suçlamak zaman kaybıdır. Belki de herkesin yanlış yaptığını kabul etmeliyiz. Herkes hata yapar. Hasar. Hata yapabilecek kadar insan olmanın anlamı budur. Ve eğer insan olmak bu anlama geliyorsa, o zaman cevaplamamız gereken tek bir soru var. *Tek* anlamı hata yapmak mı?

"Eğer değilse, o zaman *her şey* sayılır. Beni diriltmek ve Solucan'ı uyandırmak. Birlikte sevişmek ve Cavewight'ları öldürmek. Cehennem ve kan, Linden! Kendi kızımın Adlandırılmaması Gereken karşı kurban edilmesine izin verdim. Ve orada durmadım. Doğruca

Tanıdığım en acınası kadındı ve göğsüne bir bıçak saplamıştım. Böyle şeyler için kendimi *kötü* hissetmediğimi düşünüyorsanız, dikkatinizi vermemişsiniz demektir. Ama her şey önemliyse, suçluluk duygusu daha iyi bir şey için çabalamaktan vazgeçmek için bir neden değildir."

Caerwood ur-Mahrtiir, ışıklarının müziği arasında bir yerde, "Kalbimi sana veriyorum-" diye şarkı söyledi.

Sonunda Linden kıpırdandı. Küçük hareketlerle kollarının pozisyonunu değiştirdi, başını Covenant'ın omzuna yasladı. Bir süre için Forestal'ı ya da çardağın ötesindeki rüzgârın reddedilen çırpınışlarını ya da Covenant'ın nabzındaki huzursuz endişeyi dinliyormuş izlenimi verdi. Sonra onun göğsüne narin bir öpücük kondurdu.

"İşin komik tarafı da şu," diye mırıldandı. "Ben de Jeremiah'ya hemen hemen aynı şeyi söylemeye çalıştım. Farklı kelimeler kullandım ama anlatmak istediğim aynıydı. Belki de arada bir kendimi dinlemeliyim. Ne zaman yanlış bir şey yaptığımı düşünsem bir konuşma yapmak zorunda kalmamalısın."

Birden esnedi. "Eğer bu kadar uykulu olmasaydım, senden tekrar sevişmeyi isterdim."

Covenant tamamen kendi kendine derin bir oh çekerek rahatladı. Cevabını bilmediği çok sayıda soru vardı; ama şimdilik kadının ona verdiği cevapla yetiniyordu.

Affetmiyorsun.

Belki de öyledir.

Part Two

“the abyss and
the peak”

1.

Geride Kalacak Bir Hikaye

Linden Avery tepeden tırnağa yorgun, ama adını koyamadığı kadar da rahatlamış bir halde Covenant'ın kollarında, *kalbimin Thomas'ı* olarak uyukluyordu. Ama ne derin ne de uzun uyudu.

Bir süre sonra, söğüt dalları arasındaki bir hışırtı onu rahatsız etti. Dikkat. Toynakların görkemli çimenler üzerindeki baskısını ve ardından gelen beslenme seslerini hissetti. Omzunun üzerinden gözlerini kırıştırarak baktığında, çardakta atların olduğunu gördü.

Hyn ve Hynyn. Khelen. Rallyn. Ve Ardent'in huysuz atı Mishio Massima. Bu cansız bölgede, yem ihtiyaçları zorunlu hale gelmişti.

Linden tekrar gözlerini kapadı ve Covenant'ın omzuna yaslandı. Tek gerçek aşığı onu sevmekten asla vazgeçmemiştir: buna şimdi inanıyordu. Günler önce onu neden reddetmiş gibi görüldüğünü bir dereceye kadar anlamıştı. Ve içinde bulunduğu tekil sıkıntının onu hâlâ şaşırtan yönleri minnettarlığına gölge düşürmüyordu. Onu bedenen ve ruhen haklı çıkardığı duygusu, yorgunluğundan daha derindi. Kendini sayısız ve tarifsiz hissediyordu: ruhun eve dönüşü. Adamın her bir parçası onun için bir güneşin doğuşu kadar değerli hale gelmişti.

Parmağındaki yüzük kesinliği andırıyordu. Kocasıyla birlikte Caerwood ur-Mahrtiir'in çardaklarında günlerini geçirebilir ve bunu seve seve yapabilirdi.

Ama sonunda ot biçen atların homurtuları ve hışırtıları onu ne kadar zaman geçtiğini merak etmeye itti. Covenant'ı rahatsız etmemek için kıpırdamadan, duyularını Forestal'ın yatak örtüsünün ötesine uzattı ve şafağın yakın olduğunu fark edince şaşırıldı: güneşsiz bir günün sahte şafağı. Güneş doğmadığından beri dördüncü gün - gerçekten dördüncü gün müydü?

Arkadaşları onu gecenin büyük bir bölümünde Covenant ile yalnız bırakmıştı. Jeremiah bile-

Şimdi meraklanan Linden başını kaldırıp etrafına bakındı.

Melodiler sanki onu ve Covenant'ı gözlemek için yerleştirilmişler gibi tepelerindeki yaprakları süslüyordu; ama Caerwood ur-Mahrtiir'den hiçbir iz yoktu. Kendini ilahilerinin bereketli inceliklerine saklamıştı. Atların dışında sadece ağacın geniş gövdesini ve onun ötesinde *Elohim*'in fane'sini görüyordu.

Hafifçe inleyen Covenant gözlerini kırpıştırarak açtı. Bakışları Linden'i bulduğunda gülümsemeye çalıştı: ağzını garip bir şekilde büktü. Forestal'ın müziğinin narin ışığında alnındaki soluk yara izi parlıyor gibiydi. Yeni oluşmakta olan bir anadem, yavaş yavaş taca dönüşmekte olan eski bir yara olabilirdi. Saçlarının keskin gümüş rengi alevler vaat ediyordu.

Onun coşkusunu hatırlayınca, onunla yaşamak istediği hayatın bir imgesi gibi lezzetli bir ürperti hissetti.

Solucan Dünyanın Sonu'nda kol gezerken ve Lord Foul Jeremiah'ı geri almak için planlar yaparken imkânsız bir hayat.

Covenant dirseklerinin üzerinde doğrulup gözlerindeki özlemle ona baktı. Her hatlarını arzuluyor gibiydi. Sonra pişmanlıkla kaşlarını çattı. Ranyhyn ve Mishio Massima'ya doğru başını sallayarak alaycı bir tiksintiyle mırıldandı, "Bunu muhtemelen söylememeliyim, Linden, ama atları gerçekten sevmiyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Ben de öyle." Adını çok sevilen bir sevgi sözcüğü gibi söylemişti. "Ama Hyn'i çok severim," diye ekledi kısarak onu anladıysa diye. "Ve tabii ki Khelen'i de."

Onlara karşı sevgiden başka ne hissedebilirdi ki?

Sanki onun yanıtı bir işaretmiş gibi Jeremiah bölmenin içinden seslendi: "Anne? Dışarı çıkabilir miyiz? Acıktık. Sende her şey var. *alianta*."

Tam "Tabii tatlım" demek üzereydi ki çıplak olduğunu hatırladı. Bir kıkırdamayı bastırarak, "Bize bir dakika verin," diye cevap verdi. Covenant'a baktı, ona kesik bir gülümseme sundu ve onu hızlıca öptü. Sonra kıyafetlerine uzandı.

"Cehennem ateşi," diye homurdandı nefesinin altından.

"Lanet olsun." Ne huzura ve mahremiyete ne de kadına doyabilmişti.

Kot pantolonunu yukarı çekti, yırtık ve söküklerine, kalbinin üzerindeki düzgün deliğine bakmadan gömleğinin düğmelerini ilikledi. Yemyeşil çimlerin tadını biraz daha çıkarmak için ayaklarını çıplak bırakarak esasını aldı. Sonra Covenant'ı incelemek için durakladı.

Cüzzamı son günlerde daha da kötüleşmişti. Görüşünü hafif bir bulanıklık kaplamıştı. Adamın yirmi ya da otuz adım ötesini net göremediğinden şüpheleniyordu. Ve parmaklarındaki uyuşukluk vücuduna yayılmıştı.

Avuç içleri bileklerine doğru. Ayak parmaklarında ve ayak tabanındaki bazı bölgelerde his yoktu. Şimdi Kevin's Dirt'ün sonu kötüleşmesini durdurmuştu. Semptomların hala yayıldığına dair hiçbir belirti bulamadı. Yine de onu ilk dirilttiğinde olduğundan daha sağlıklıydı.

Kot pantolonunu karıştırdı, tişörtünü kafasına geçirmeye çalıştı. Adam botlarının bağcıklarını çekiştirirken, kadın çekingen bir tavırla sordu: "Yardım ister misin Thomas? İyileştirebilirim-"

Bir an tereddüt etti, kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Yine de teşekkürler. Yeterince iyi görebiliyorum." Yapmam gereken şey için yeterince iyi demek istiyor gibiydi. "Ve ellerime böyle ihtiyacım var. *Krill* ısıyor. Eğer çok acı çekersem, onu tutamam."

"Bu neden önemli?" diye sormayı düşündü. Yapmamız gerekenler hakkında ne kadar bilgin var? Ama bu fikri reddetti. Bir cevap istemiyordu: gerçekten değil. Despiser ve Dünyanın Sonu hakkında düşünmek için acelesi yoktu.

Covenant ona açlık dolu bir bakış attı. Sonra omuz silkti ve hazır olduğunu başıyla onayladı.

Onun bakışlarını tutarak sesini yükseltti. "Dışarı çık Jeremiah. Hepiniz. Vakit geldi."

Jeremiah hemen tapınaktan çıktı. Onu görmek Linden'in ruhunu hem canlandırdı hem de buruklaştırdı. İçinde sıkışan duygular

aurasından belli oluyordu. Kız onun için geri döndüğü için, kız ve Covenant sonunda birleştikleri için ve uyuyabildiği için gülümseyebiliyordu. Ama Kastenessen'in ele geçirmesinin etkileri devam ediyordu: onları nasıl dindireceğini bilmiyordu. Ve tek amacını gerçekleştirmişti. Sonrasında, yeteneğinin hevesini, onu harekete geçiren ve koruyan heyecanı kaybetmişti. Mahvolmuş pijamaları ve çamurlu bakışları onu perili gösteriyordu.

Arkasında sırtarak Swordmainnir belirdi. Uyku ve sevinç onları tazelemişti ve Linden ile Mutabakat'a bakarken gözleri sıcaklıkla parlıyor gibiydi.

Önce Rime Coldspray, ardından Cirrus Kindwind ve daha sonra da yenilenmiş bütünlükle dolup taşan Cabledarm yaklaştı. O da Diğer kadınlar tükenmiş su tulumlarını taşıyordu. Onların arasında Stave hiç zarar görmemiş bir adam gibi yürüyordu.

Covenant onları selamlamak için çimlerin üzerinden kalktı. Zevk ve pişmanlık karışımı bir ifadeyle, "Size teşekkür etmeliyim. Ama eminim bir gecenin yeterli olmadığını anlayabilirsiniz." Linden'in omzuna kısa bir süre dokundu. "Hayatım boyunca bunu beklemişim gibi hissediyorum ve şimdi bitti" -yüzünü buruşturdu- "daha önce yaptıklarımızdan daha da olası olmayan şeyler yapamazsak." Gülümsemeyi bilmeyen bir adam gibi sırtarak sözlerini şöyle bitirdi: "Bir kez olsun, kolay olduğu ortaya çıkan bir zorlukla yüzleşmek istiyorum."

Linden onun için gülümsedi. Linden'e geceyi dengeleyecek bir hediye daha vermişti. Dolaylı olarak belki ama açık bir şekilde, Ülke'nin savunucularının lideri olarak hak ettiği yeri çoktan almıştı.

"Henüz vakit varken, Timewarden," diye yanıtladı Demirel, "bize kolaylık sağlandı. Seni ve Linden Dev Dostu'nu olduğunuz gibi görmek kalbimi sınamıyor. Sadece neşe veriyor."

Covenant başını eğdi. "Belki de bu yüzden Devleri hep sevmişimdir. Bana hatırlatıyorsunuz-" Sanki söyleyecek sözü kalmamış gibi ellerini iki yana açtı.

Linden onun Saltheart Foamfollower'ı ya da belki de Pitchwife ve First of the Search'ü hatırladığını tahmin etti.

Ancak başka meseleler kısa sürede Swordmainnir. Elbette açlardı. Ve onlar da en az Linden ya da Covenant kadar iyi biliyordu ki, şirketin şimdiye kadar yaptıkları sadece geçici önlemlerdi. Kulübenin dışındaki Branl yaklaşan herhangi bir tehlikeyi haber verebilirdi; ama her tehlike büyüyordu ve zaman daralıyordu. Ironhand ve yoldaşları hem zevkle hem de pişmanlıkla Caerwood ur-Mahrtiir'in bol miktarda *alianta* ve temiz su.

Jeremiah onlara katılmadan önce Linden onu kucaklayarak durdurdu. "Konuşabilir miyiz tatlım?" diye sordu özel olarak. "Yaşadıklarınla nasıl başa çıktığını duyma fırsatım olmadı."

Onun bakışlarından kaçındı. "Anlatacak pek bir şey yok anne. Devler ve Stave her şeyi yaptı. Yani, hemen hemen. Benim tek yaptığım parçaları düzenleyin ve birbirlerine uyduklarından emin olun."

Kadın onun sesindeki sapmayı fark etti ama sorgulamadı. Bunun yerine hafifçe ısrar etti, "Hâlâ bunu duymak istiyorum. Tuhaf gelebilir ama muhtemelen beni benden daha iyi tanıyorsun. Yıllardır benim oğlumsun ama sanki yeni tanışmışız gibi hissediyorum. Nasıl düşündüğünü anlamak istiyorum. Giyinmem için bana bir dakika ver."

Çocuk asık suratla başını sallayarak kabul etti.

Covenant onu Jeremiah ile bıraktı ama o Devler'in örneğini izlemedi. Kız çoraplarını ve botlarını giyerken, Stave'e aniden, "Branl bir şey söylüyor mu?" diye sordu.

Stave her zamanki ifadesizliğiyle İnançsız'a baktı. "Ur-Lord, Solucan'ın yaklaşmakta olan fırtınası. Tahribatından kaçmamız için bir saatimiz kaldığını hesaplıyor." Eski Üstat, "Solucan hızını arttırırsa, uyarı alacağız," diye eklemekten önce kısa bir süre gözlerini kaçırdı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Covenant. "Muhtemelen memnun olmalıyım. En azından o şey Thunder Dağı'na doğru gitmiyor. Ama aç. Buraya ulaştığında çok sert vuracak."

Kaşlarını çatarak su içmek için dereye gitti. Sonra en yakındaki çalıya doğru ilerledi ve yemeye başladı.

Linden kendi kendine irkildi. Covenant Solucan'ı daha önce görmüştü ama o görmemişti. Ama devasa ve öldürücü olduğunu hayal etti ve

Forestal'ın buna karşı durup duramayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. *Elohim*'in gerçekliğin bu tezahüründe artık fiziksel olarak mevcut olmaması, Solucan'ın Caerwood ur-Mahrtiir'i ezme dürtüsünü azaltabilirdi. Ya da yoksunluk Dünyanın Sonu'nun aracını vahşileştirebilir.

Zaten olduğundan daha vahşi.

Söğüdün dışına bakma, Branl'ın algılarını kendi kendine doğrulama isteğini bastırdı. Alçakgönüllü'nün yanılma ihtimali yoktu. Oğlu için duyduğu endişe ise daha öncelikliydi.

Korkmaktan daha kötü şeyler de var anne. İşe yaramaz olmak daha kötüdür.

Bildiği kadarıyla, onu duygusal yaralarının maliyetine karşı koruyan tek şey bir amaç duygusuydu. Artık inşa edecek ve belki de umut edecek hiçbir şeyi yoktu.

Eğer öyleyse, ne hissettiğini biliyordu. Ama Antlaşma'ya olan inancı ona destek oluyordu. Ve uzun zaman önce, *"Başarısız olmayacaksın,"* diye teminat almıştı... Yapabilirse bu armağanları Jeremiah'la paylaşmak istiyordu. Umutsuzluktan daha iyiydiler.

Ona ihtiyacı olan şeyi verebilmek için dua ederek seslendi. "Hadi Jeremiah, tatlım. Senin tapınağına gidelim. Orada yalnız kalabiliriz."

İrkildi. Gözlerinin buğulu renginin ardına saklanıyor gibiydi. Yüksek sesle reddetmese de tavırları "Hayır" diyordu.

"Konuşmak istemediğini biliyorum," dedi sabırla. "Seni rahatsız etmek istemem. Ama ben senin annenim. Endişelenmek annelerin yaptığı şeydir.

"Haydi," diye tekrarladı. "Anlamama yardım edersen, kendini daha az yalnız hissedebilirsin."

Jeremiah ağzını açtı ve tekrar kapattı. Devlere, sonra da içlerinden birinin müdahale etmesini umar gibi Covenant'a baktı. Ama kadınlar sadece başlarını sallayarak cesaret verdiler ve Covenant'ın dikkati başka yerdeydi.

Çocuk Linden'in bakışlarından kaçındı. Huysuz ve savunmacı bir ifadeyle ona katıldı. Linden söğüt gövdesinin yanından geçip fane'in açıklığını takip etti, protesto için ayaklarını sürüyerek.

Yapının içinde, her an üzerine düşecekmiş gibi görünen bir tavanı destekleyen eğri b   r  duvarların arasında çıplak toprak buldu. Ta ların arasındaki boşluklar Caerwood ur-Mahrtiir'in ı ıltısı karanlığa karı tı ama bu parıltı Jeremiah'in yüzündeki gölgeler. Dünyayı bekleyen daha derin gecenin bir simgesinden biraz daha fazlası olabilirdi.

Onunla y zle erek Solucan'ı aklından çıkardı; oğluna konsantre olmak için kendini hazırladı. Eğer onları kabul etmezse  eytanlarından kurtulamazdı.

O bir soru se emeden başladı. "Ne hakkında konu mamız gerektiğini d   nd   n  bilmiyorum. Sana zaten söyledim. Giants ve Stave neredeyse her şeyi yaptı. Ondan sonra-" Ka ları  atılmı tı. Yüzündeki gerginlik ona Roger ve *Croyel* onu geçmişe götürdüklerinde gözünün kenarındaki se irmeyi hatırlattı. "Olanları anlatmış olmalılar. *Elohim* geldi. Kastenessen de  yle. Sonra Covenant ortaya  ıktı. Infelice Kastenessen'i de yanında götürdü.

"  te bu *kadar*. Hepsi bu kadar. Gerisi sadece seni beklemek ve öldüğünü d   nmemeye  alı maktı." Yumruklarından çıkan küçük alevler parmaklarının arasında sıkı tı. Sarı ışık ve gölgelerden oluşan bir kapari vücudunun yukarı ve a a ı kısımlarında onu korkunç gösteriyordu. Yalvarır gibi ekledi: "Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Linden onun bakı larının baskısı altında kıvranmaya ba layana kadar bekledi. Sonra kollarını Kanun Asası'nın üzerinde kavu turdu ve onu ve nazik olmaya çalıştı.

"Jeremiah, tatlım. Bu sana hiç iyi gelmiyor. Ben senin annenim. Daha fazlası olduğunu biliyorum. Ama benim hakkımda bilmedi in bir şey var."

Berenford Memorial'da geçirdiği yıllar ona, kendisine ihtiya ı olan insanları araştırmanın birden fazla yolunu   retmi ti.

"D   nd   nden daha çok sana benziyorum. Hakkında konuşmayı reddetti im pek çok şey vardı. Onları sır olarak sakladım. Bu beni incitti elbette ama bununla ya ayabilirdim. Anlamadı ım kısım" -kendisinin fark etmekte ölümcül derecede yavaş davrandığı kısım- "aynı zamanda arkada larımı da incitmi  olmamdı.

"Artık başka sır istemiyorum. Benimkileri çok uzun süre sakladım ve sonunda onlar hakkında bir şeyler öğrendim."

Adam ona bakarken, kadın sanki iyileşmemiş bir yaranın kabuğunu koparırcasına ona gerçeği söyledi.

"Sanki bizi koruyorlarmış gibi hissediyoruz; kimse bilmediği sürece sırlarımızdan ya da kendimizden utanmak zorunda değiliz. onlar hakkında. Kendimize onları saklayarak doğru şeyi yaptığımızı söyleriz. Ama bu doğru değildir. Çoğunlukla onları saklıyoruz çünkü bizi seven insanlara güvenmiyoruz. *Bu* da kendimize güvenmediğimizi söylemenin başka bir yoludur. Gerçekten utanıyoruz. Hatalı olduğumuzu ve kınanacağımızı, herkes güçlüyken bizim zayıf olduğumuzu ya da aslında acı içinde ve yalnız olmayı hak ettiğimizi düşünüyoruz.

"Benim sırlarım seninkilerden farklıydı," diye itiraf etti. "Elbette öyleydi. Muhtemelen daha da utanç vericidirler. Ve sevdiğim her şeye ve herkese zarar verdiler."

Solucan'ın neden olduğu her ölüm, her yıkım onun eseriydi: güneşin kaybı; göklerin yeniden örülmesi. Bu gerçeikle ancak Antlaşma onu sevdiği için -ve oğlunun akli yerine geldiği için- ve dostları olduğu için yaşayabiliyordu. Ve çünkü başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Jeremiah'ın savunmasına rağmen ona ulaştı. Onun ani belirsizliğini - telaşını - sanki fiziksel olarak katı bir şeymiş gibi hissetti. Bazı yönlerden, gerçekten de yaşından daha gençti. Annesinin kendisini suçladığını duymak onu tehdit altında hissettirmişti. Yıllardır annesi onun dayanağı olmuştu. Şimdi ondan emin olamıyordu.

"Ne gibi?" diye sordu gergin bir sesle. "Neyi sır olarak sakladın?"

Onun bakış açısına göre, çok fazla olasılık vardı. Çoğu onu zayıflatacak güce sahipti.

Linden tereddüt etmedi; ama sesindeki sertliği, ima edilen vahşiliği engelleyemedi.

"Thomas'ı diriltmek. Dünya'nın hayatta kalmak için kesinlikle ihtiyaç duyduğu tüm yasaları çiğneyeceğimi biliyordum ama aklımdakileri kendime sakladım." -*Öfke tarafından zorlanmış ve*

Sonuç. "Kimsenin beni durdurma şansı olmadığından emin oldum. Artık lanetli olan sadece dünya değil. Solucan Toprak Kanı'na ulaşır ulaşmaz, Lord Foul kaçabilecek.

"Bunu *ben* yaptım, Jeremiah.

"Ama yapacağım şeyi gizli tutmadım çünkü bunların olmasını istedim. Tehlikeyi hiç düşünmedim. Bunu gizli tuttum çünkü arkadaşlarımdan müdahale edeceğinden korkuyordum. Onlara anlayacaklarına inanacak kadar güvenmiyordum ya da durumu öğrendiklerinde hala arkadaşım olacaklarına

Gerçek. Böyle hissettim çünkü utanıyordum. En başta seni Roger'dan koruyamadığım için utanıyordum. Onun ve *Croyel*'in beni kandırmasına izin verdiğim için utanıyordum.

"Sır sakladığım için şu anda bu karmaşanın içindeyiz."

Jeremiah başını salladı ama kendi tepkisinin farkında değil gibiydi. Gözleri dehşet doluydu. İtiraf ederken sesi küçük ve anlatılamayacak kadar kederliydi, "Başıma gelenlerden nefret ediyorum. *Kroyel*'in beni bu kadar *kirli* hissettirmesinden nefret ediyorum. Acıdan saklanabilirdim. Bunu nasıl yapacağımı biliyordum." Hayatının büyük bölümünde kendini gizlemişti. "Ama tüm o alaycı bakışlardan saklanamadım.

"Ve seni incitmeme neden olmasından nefret ettim. Engel olamadım herhangi bir şey. Bunu durduramayacak kadar zayıf olmaktan nefret ediyordum. Kendime zarar vermek istedim, sana değil."

Melenkurion Skyweir'in altında, onun elini bıçaklamıştı.

-"Ama yapamadım. Yapamadım işte."

Onun korunmasız ihtiyacıyla yüzleşen Linden, kollarını ona dolamak için duyduğu özlemle savaştı. O hem bir çocuk hem de genç bir adamdı; ama onun yardımına en çok ihtiyacı olan genç adamdı. Çocuk kendini nasıl gömeceğini çok iyi biliyordu. Genç adam ise başına geleceklerle yüzleşmek zorunda kalacak olan Yeremya'ydı. Ve bu Yeremya sarılmalarla teselli edilemeyecekti.

Ama daha bitirmemişti. Sanki kendini kesiyormuş gibi, "Sonra Kastenessen beni aldı ve tekrar çaresiz kaldım. Uzandı ve beni bir hiçmişim gibi *aldı*. Hiçbir işe yaramıyormuşum gibi. İşe yaramaz. Ve ben de onun hissettiklerini hissettim. Sevdiğimi düşünene kadar tüm vücudumdaki her siniri yaktı. Bunun mantıklı olduğunu düşündüm.

"*Bundan* utanıyorum. *Utanmalıyım* da. Onun ölmesini istedim -

Lord Foul'un *ölmelerini* istedim - *böylece* artık utanmak zorunda kalmayacaktım. Ve ben

Bu konuda konuşmak istemiyorum çünkü konuşmak her şeyi daha da gerçek kılıyor. Bu da herkese ne kadar işe yaramaz olduğumu gösteriyor."

Linden bir an için cevap veremedi. Kastenessen onu kaçırmış mıydı? Neredeyse haykırıyordu. Covenant ona söylememişti. Kimse onu uyarmamıştı.

Oğlu Anele'den Dünya Gücünden daha fazlasını miras almış olmalı.

Lord Foul'un *ölmesini* istiyorum. Başka nasıl hissetmesini bekleyebilirdi ki? Bir zamanlar kendisi de ele geçirilmişti. Despiser'in sonunu görmek için duyduğu arzunun gücü onu titretti.

Yine de Jeremiah'ya bir şey teklif etmek zorundaydı. Denemek zorundaydı.

Empati ve bastırılmış öfkeyle boğuk bir sesle sordu: "Belki de hepimizin böyle hissettiğini düşünmüyor musun? O Despiser. Çağlar boyunca tüm dünyaya verebileceği kadar zarar verdi. Tanıdığınız herkesin onun yok edilmesini dilediğini düşünmüyor musunuz?"

Jeremiah bir bıçak darbesi kadar hızlı, "Ama sen işe yaramaz değilsin! Covenant değil. Devler güçlü. Stave ve Branl güçlü.

Covenant'ın yüzüğü var. Bir yüzüğün ve Kanun Asası'n var. Benim var. Yapmayı bildiğim her şeyi zaten kullandım. Artık sadece bir hiçim."

Bu çok fazlaydı. Ne dediğini düşünmek için duraklamadan, Linden tersledi, "*Ben de* öyle hissediyorum. Nasıl yapılacağını bildiğim her şeyi zaten kullandım." Adam itiraz edemedi ya da geri çekilemeden

"Oh, ne dediğini anlıyorum. Ve haklısınız. Tabii ki haklısın.

Muhtemelen senin yapamadığın ama benim yapabildiğim pek çok şey var. Ama Jeremiah, *bunların ne olduğunu bilmiyorum*. Aklıma gelen her şeyi yaptım. Ne kadar güce sahip olduğum önemli değil çünkü onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok." Oğlunun da gücü vardı. "Solucan'la kıyaslandığında -hatta *Despiser*'la kıyaslandığında- senin hissettiğin kadar işe yaramazım." Kasıtlı olarak kalbini onunki kadar çıplak bıraktı. "Bizim de sorunumuz aynı. Olanlar bizim için çok büyük. Sadece çok büyük."

Jeremiah ona bakmadı. Kaçıp saklanmak isteyen bir çocuk gibi, kendini güvende hissetmek için nereye gidebileceğini bilen bir çocuk gibi yarı dönük durdu. Ama o gitmedi. Korkuları ve acısı onu kaçmaya iterken, dikkatinin ona yapıştığını hissetti.

"O zaman nasıl?" diye sordu feryat edemeyecek kadar yalnız bir kimsesiz gibi. "Nasıl devam ediyorsun?"

Linden tereddüt etmedi. "Buraya daha önce de gelmişim." Artık tereddüt edemeyecek kadar ileri gitmişti. "Yaşlı olmanın avantajı bu. Buraya daha önce de geldim. Thomas'la birlikte. Neler yapabileceğini gördüm. Belki *ben* yapabileceklerimin sonuna geldim ama *o gelmedi*. Ve Lord Foul'un durdurulamayacağına inanmıyor. Dünyanın kurtarılamayacağına bile inanmıyor."

"Beni dinle, Jeremiah." diye düşündü. *Dinle* beni, diye bitirdi, "Bu doğru olduğu sürece pes etmeyeceğim. Vazgeçmeyeceğim."

Uzun bir süre sonra ekledi: "Ve kesinlikle senden vazgeçmeyeceğim."

Onun mücadelesini izlemek korkunçtu. Kendini nasıl koruyacağını biliyordu. Mezarların sığınağına duyduğu özlem duruşundan, yumruklarını sıkmasından ve omuzlarını kamburlaştırmamasından anlaşılıyordu. Kendini paylaşan Linden ona güven vermemişti: kaçınmak için mücadele ettiği bir krizi hızlandırmıştı. Ama güvenliğin bir tuzak olduğunu, her sığınağın aynı zamanda bir hapisane olduğunu bilmek için de nedenleri vardı. Derin bir düzeyde, kendini uzun süren ayrışmasından kurtarmayı seçmişti. Daha bilinçli olarak, *Elohim* için elinden geleni yapmayı seçmişti. Annesinin şimdi yapmasını istediği seçimi anlamıştı.

Aynı tonda -yoksul, zayıf ve yalnız- ona, "Deneyeceğim," dedi.

Sonra Linden'in ona sarılmasına izin verdi.

Bununla yetinmek zorundaydı. Belki de yeterliydi.

O ve Yeremya arkadaşlarına katılmak için tapınaktan ayrıldıklarında Caerwood ur-Mahrtiir aralarında duruyordu.

Daha önce de olduğu gibi, sanki esasen yalnızmış gibi bir yalıtılmışlık, ahenkli ve münzevi bir konsantrasyon havası taşıyordu. Gözsüz çehresi Devlere ya da atlara bakmıyordu. *Haruçay*'ı ve Kâfiri görmezden geliyor gibi görünüyordu. Yine de içinde bir şeyler

duruşu ya da şarkı söylemesi Linden'in farkında olduğu izlenimini uyandırıyor. Melodiler, vaatler ya da zorlamalar gibi onun etrafında dönüyor gibiydi.

Söğüdün mücevherli yaprakları ve dalları altında, müziği gazap gibi geliyordu.

Covenant hemen yanına geldi, onu çabucak öptü, gözlerinde endişeyle onu inceledi. Ama o sadece öpücüğüne karşılık verdi ve başını salladı: onun dile getirilmemiş sorusuna cevap vermedi. Bilmek istediği şeyi Jeremiah'dan duymak zorundaydı ve o anda Jeremiah'nın bir şey söylemek istemediği açıktı. Yüzünde kalbini gizleyen asık suratlı bir ifade vardı.

Devler onu ve Jeremiah'ı alaycı gülümsemeler ve sıkıntılı kaş çatmalarla karşıladı. Ancak soru sormak yerine gerekli işlerle meşgul oldular. Depolarının çoğunu yeniden doldurmuşlardı. su tulumları. Şimdi de çalıların arasında dolaşıp, son iki su tulumuna koyacakları hazine meyvelerini topladılar, böylece topluluk bir süre aç kalmayacaktı.

Stave, Linden'in karşısında gözle görülür bir sertlik göstermeden eğildi. Bir an düşündükten -ya da danıştıktan- sonra, "Seçilmişler, Solucan fırtınası yaklaşıyor. Ve rotası doğrudan bize doğru uzanıyor. Yola çıkmalıyız."

Ah, Tanrım. Linden elleri ağrıyana kadar asayı sıkıca kavradı. Hazır değildi ve yemek yememişti. Jeremiah da yememişti.

Ancak Hyn, Stave'in iddiasını doğrularcasına yumuşak bir kişneme sesi çıkardı. Jeremiah'a bakan Khelen başını savurdu ve bir toynağını yere vurdu. Huzurlu ve gururlu Hynyn, Stave'in arkasında bekledi.

Buna karşılık, Ardent'in kaburgaları belirginleşmiş ve sırtı çökmüş atı, otlar dışında hiçbir şeye aldırış etmiyordu. Rallyn de muhtemelen Branl'a katılmak üzere çardaktan ayrılmıştı.

Jeremiah'ı inceleyen Covenant'ın yüz ifadesi, bir peygamberinki kadar zorlayıcı olan o bildik sertliğine büründü. "Üzgünüm, Linden," dedi, sessiz ve acımasız. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Ancak o kendini hareket etmeye zorlayamadan Forestal konuştu. Duruşunu değiştirmede ya da kimseye bakmadı; ama şarkısı

emir gibi kesin sözlere dönüştü. Sanki acele etmeye teşvik edercesine, "Asam yok," dedi.

Linden'i ürkütmüş, kafasını karıştırmıştı. Neyse ki Rime Coldspray onu içgüdüsel olarak anlıyor gibiydi. Hiç tereddüt etmeden şöyle cevap verdi: "Yüce kişi, eksikliğin apaçık ortada. Eğer izin verirsiniz, size hizmet etmek için bir dal keseceğim, ancak sağladığınız güzelliğe ve barınağa zarar vermekten nefret ediyorum."

Caerwood ur-Mahrtiir kendi kendine mırıldandı. Kısa bir duraksamadan sonra, "Öyle yap. Dünyadaki tüm ormanlar bilir ki dallar yapraklar gibi dökülmelidir - evet, en büyük hükümdarlar da - ihtiyaç olduğunda."

Demir El eğildi. Aceleyle, sarkan dalların ve ışıkların arasından geçerek taştan yapılmış glaive'ini aldı.

Bir asa yeterli olur muydu? ur-Mahrtiir'in kendisi yeterli olur mu? Linden buna inanmak istedi. Uzun zaman önce, Ormanlılar'ın yasakları Kuzgunlar'ın önünü tüm yol boyunca kesmişti. Landsdrop. Ancak Solucan, Lord Foul'un en güçlü hizmetkârlarından ölçülemeyecek kadar büyüktü.

Asanın üzerindeki elleri birden nemlendi. Ter, omurgasından aşağı örümcekler gibi akıyordu; kırkayaklar ve kurtçuklar gibi. Bedeni Adlandırılmaması Gerekeni unutmamıştı. Yine de Toprak'ın tehlikesi onu zorluyordu.

Forestal'a "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorarken sesi titriyordu. Jeremiah'ya pes etmeyeceğine dair güvence vermişti. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Var." Caerwood ur-Mahrtiir'in müziği onun etrafında toplandı. "Yaklaşan güç çok büyük. Bu halimle ona karşı koyamam. Senin gücüne ihtiyacım var."

İstemedenden de olsa titredi. Eski dostunun ondan nasıl vereceğini bildiğinden daha fazlasına ihtiyacı olabilirdi. Ama Caerwood ur-Mahrtiir müziğinin birçok telini yatıştırıcı bir kontrpuan halinde ördü. Şimdi tam önünde duruyordu. Kız ona bakarken, onun cevap veremediği yüzünü yumuşatan başka bir yüz belirir gibi oldu. Bulanık ve zayıf gölgeler gibi, eski Manethrall'ın yüz hatları da Forestal'ınkilere katıldı.

Daha insani bir sesle mırıldanarak, "Yine de sizi unutmadım, Linden Avery, Ringthane ve Seçilmişler. *Elohim*'in ya da dünyanın kaderinden daha büyük kaderler taşıyorsunuz. kalan ağaçlar. Benim yardımımıyla yok olmamalısın. Senden sadece hayır duanı istiyorum."

Benim kutsamam mı? Kelimeleri ağzında geveledi ama ses çıkarmadı. Oh, Mahrtiir! Benim *kutsamam* mı?

Caerwood ur-Mahrtiir onun etrafında kadim ezgiler, mısralar ve nakaratlar açtı. "Bu çağrılan yeşillik ve sağlık kaynağı küçüktür. Tarafından

dünyanın sonunun ölçüsü, övünmekten biraz daha fazlasıdır. Ama ben öyle olmasını istemiyorum. Yapmayacağım. Burada ahşabın unutulmuş gerçeği duruyor, tıpkı *Elohim*'i koruyan fane'nin ifade ettiği gibi

Başka bir gerçek de unutuldu. Yolum devam ederken, Solucan ve ölümün her şeyin toplamı olmadığını doğruluyor.

"Linden Avery, Ringthane, dostum. Bu güzelliği gücünle kutsa. Onu besle ki savunmasında yeterli olabileyim."

Şimdi anlamıştı. Rahatlama ve keder sanki Caerroil Wildwood ve onun darağacından miras kalmış gibi boğazını tıkadı. Konuşamıyordu. Ama anlamıştı. Bir zamanlar -diğer gerçekler kadar unutulmuş bir zamanda- bir şifacıydı. Eski Ormanlıların öfkesinin ve Gallows Howe'un çoraklığının ardında tamamen başka türden tutkular yatıyordu.

Arkadaşları bakarak beklerken, Linden Forestal'dan geri çekildi; Asasını kullanmak için yeterince yer açtı. Sonra kendi içine uzandı, Yüce Lord Berek'in demir ilminin bantları arasındaki rünlerle tanımlanmış siyah şafta uzandı ve amaçları için Toprak Gücü ve Yasa'yı ortaya çıkardı: savaş ve öldürme için değil, beslenme ve restorasyon için.

Bu, Asasını acımasızca kullanmak için son şansı olabilirdi. Şu andan itibaren sadece çekişme ve katliam öngörüyordu; olası Kutsallaştırmalar. Tüm kalbiyle Caerwood ur-Mahrtiir'in çardaklarına elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

Sağlık duyusu onu önce Forestal'ın armonilerinin teik doğasını tanımaya, sonra bunların karşılıklı etkileşiminin farkındalığına, sonra da tonlarına ve tınılarına karşı duyarlılığa yönlendirdi. Gücü Solucan'ın yaklaşan fırtınası kadar karaydı, ama bu güç

Tanrım, *bunun için yaratılmış*. Belki de büyüleri alevdi. Belki de onları sadece alev olarak hayal ediyordu. Yine de amacına uygunlardı. Ateşini, yemyeşil çimenlere ve akan dereye, kolları, yaprakları ve ışıltılarıyla söğüde, mabedin bedizlenmiş gölgesine ilham veren müziğin akorlarına ve dizelerine uyacak şekilde rafine ettiğinde, fuligini canlılık şeklinde döktü.

Toprak gücüyle doldurmak için toprağın derinliklerine indi, her arayış kökünü besledi. Pişirilmiş ve dövülmüş toprağı balçık haline gelene kadar zenginleştirdi. Topraktan yukarıya doğru Kanun ve enerji getirdi,

Durgun özsuuyu teşvik ediyor, kabuğun dayanıklılığını artırıyor, dalları, dalları ve yaprakları beklentiyle dolduruyordu. Dalların arasında, rafine yıldızlar gibi parlayana kadar Forestal'ın ışıltılarına parlaklık kattı.

Caerwood ur-Mahrtiir'in var ettiği her şeyi büyüttü. Söğüt daha da uzadı, barınağını daha da genişletti.

Yerden fışkıran dere, sevinçle çağılayan bir dereye dönüştü. Otlar dans eder gibi büyüyerek topluluğun ayaklarına ve bileklerine dolandı. Linden'in önünde duran yüzler, aydınlanma ışıkları gibi parılıyordu.

Buna karşılık Devler, konuşamayacak kadar büyülenmiş bir halde eğildiler. Covenant'ın gözleri yaprakların ışıltısını yansıtıyordu. Jeremiah ruh haline rağmen ellerinden ve kollarından güneş ışığı renginde hafif alevler çıkardı. Sadece Stave tepki vermedi. Sanki kendisinden istenen tek görev tanıklık etmekmiş gibi kollarını kavuşturmuş öylece duruyordu.

Linden çalıştıkça Forestal'ın boyu da uzuyor gibiydi. Onun yücelik ve ciddiyet aurası, en yakındaki Devler ve hatta Jeremiah geri çekilip kendilerine merak için yer açana kadar genişledi. Görünüşündeki vaat, bir talep kadar zorlayıcı bir alay konusu haline geldi. Çok geçmeden şiddetli gücü çardakları doldurdu.

Solucan'a karşı iradesini kullanmak için sadece bir araca ihtiyacı vardı.

Sonra Demir El, Caerwood ur-Mahrtiir'e eksikliğini duyduğu şeyi vermek için rüzgârlar tarafından taciz edilerek geri döndü. Linden gücünü geri çekip kenara çekilirken, Rime Coldspray derin bir şekilde eğildi ve kılıcını gösterdi

Ellerinde çıplaktı. Forestal başıyla onayladığında, çardak kenarına doğru ilerledi ve kılıcını hazırladı.

Tek bir vuruşla, kendisi kadar uzun bir uzvu kopardı. Bunu yaparken müziğe bir acı saplandı ve Forestal'ın ayininin ışıkları öfkeyle parladı. Ancak söğüdün sıkıntısı kısa sürede geçti ve gölgelik altında yenilenmiş bir huzur bıraktı.

Yapraklar, dallar ve her şey, Coldspray dalı Caerwood ur-Mahrtiir'e getirdi.

Boyunun iki katı olmasına rağmen onu kolayca kabul etti; sanki bir ilahinin nakaratı gibi yüksekte tuttu. Bir an için tüm yaprakları titredi. Sonra sanki güçle ıslanmışlar gibi parlamaya başladılar.

"Silahlıyım," diye şarkı söyledi. "Ağaç ve yeşilin ihtişamını küçümseyen her güç ve düşman uyarılsın. Beni ayakta tutacak bir ormanım olmasa da, arkamda tek bir ağaç dururken engellenmeyeceğim."

Linden, gözyaşlarının hızlı bir bulanıklığı içinde, sanki yeniden dönüşmüş; sanki kendisine verilen yüceliği aşmış gibi onu izledi.

"Linden," diye mırıldandı Covenant, sanki hissettiklerini anlatacak başka bir dili yokmuş gibi. "Linden. Cehennem ateşi."

"Yine de Lordum," diye söze girdi Stave sertçe, "yola çıkmalıyız. Eğer hatırı sayılır bir mesafeye ulaşamazsak, Solucan'dan kurtulamayız."

Covenant kendini salladı. Kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Biliyorum. Gitmeliyiz."

Ses tonu "*Şimdi*" diyordu.

"Evet, Timewarden," diye iç geçirdi Ironhand. "Kıyamet yaklaşıyor. Solucan'a cesaret edersek kendimizi tehlikeye atarız. Bir zamanlar dostumuz ve yoldaşımız olan Forestal'ın başarısız olmayacağına güvenmeliyiz."

Daha kararlı bir şekilde, Swordmainnir'ine zırhlarını ve silahlarını geri almalarını emretti. Linden, Caerwood ur-Mahrtiir'in ona yaptığı büyüden kurtulmaya çalışırken, Devler su ve *alianta* depolarını topladılar. Sonra da çardaktan kaçtılar.

Covenant gözlerinde gururla ona doğru geldi. Kollarını ona dolayarak yumuşak bir sesle güvence verdi: "Bunu yapabiliriz. Bir şekilde başarabiliriz. Sadece başlamamız gerekiyor. Birlikte olduğumuz sürece-"

Onu dengeledi. Bir şekilde yapabiliriz. Forestal yeterince güçlüyse.

Bir süre sonra başını salladı.

Covenant pişmanlık havasıyla onu serbest bıraktı.

Bir kalp atışı sonra Stave ellerini Linden'in beline koydu ve onu kararsız bir şekilde Hyn'in sırtına çıkardı. Linden'in kasları kısırağın sırtındaki tanıdık yerlerine yerleşirken, eski Üstat Jeremiah'nın binmesine yardım etmeye gitti. Covenant kendini Mishio Massima'nın eyerine bıraktı. Stave Hynyn'e doğru atıldı.

Linden hazır olmadan önce -hazır olması mümkün olmadan önce- atlılar harekete geçti.

Forestal'ın müziğindeki bir değişiklik, gölgeliği kuzeybatıya doğru ayırdı ve çardaktan bir çıkış yolu açtı. Covenant ve Linden, Jeremiah ve Stave birlikte barınak ve teselliden güneşsiz bir dünyanın kasvetli şafağına doğru yol aldılar.

L Söğüt ve Caerwood ur-Mahrtiir'in korumasından ayrılmak, Andelain'den Sunbane'in öldürücülüğüne geçmek gibiydi. Linden ve yoldaşları sendeleyerek durdular.

Ranyhynler irkildi; gözlerini devirdi. Mishio Massima ürktü ve sendeledi, neredeyse Covenant'ı attan düşürüyordu. Caerwood ur-Mahrtiir'in müziği tehlikenin boyutunu gizlemişti. Kulübenin dışında fırtınanın boyutları ortaya çıktı.

Muazzamdı.

Gece boyunca, önsezinin patlaması karmaşasını uzlaştırmıştı. Acı çeken bir canavar gibi bir yönden diğerine kıvranmak yerine, kuzeydoğudan gelen sert bir saldırıya dönüşmüştü; şimdi atmosferik bir tsunaminin cephesi gibi gökyüzünde beliren mutlak karanlığın kalbinden doğan bir fırtına. Uzaktan hortlakların ıstırabına benzeyen ürkütücü ulumalar duyuluyordu.

Kırbaç gibi esen rüzgârlar, zemini dolduran kraterlerden iniltiler çıkardı; aşınmış sırtın pürüzlü kenarlarında feryatlara dönüştü. Eğer Forestal'ın ayini söğüdü korumasaydı, onun

yapraklar kopar, enkaz gibi dağılırdı. Dallar çığlıklar gibi kırılırdı.

Bu yeterince kötüydü; ama daha da kötüsü vardı.

Fırtınanın ekirdeği algıya meydan okuyan bir *kudret* patlamasıydı: duyulamayacak kadar gürültülü, görülemeyecek kadar karanlık; deh etten başka bir şey olarak kaydedilemeyecek kadar vahşi. Ancak Solucan'ın yaklaştığı sınırlarda gök gürültüsü, hiç bitmeyecek bir sarsıntı gibi vahşi bir yaylım ateşi koptu. Uurumların  k    gibi kaynıyordu. İçinde  im ek orduları ovada kol geziyor, toprak patlayıp yanacakmı  gibi görünene kadar toprağı dövüyordu. Ani ve düzensiz, morluklar kadar korkunç parıltılar karanlığı noktalıyordu. İlerlemenin her iki yanında, Solucan'ın açlığını dile getiren ıssızlıklar orjiler gibi kıvranıyordu.

Cennetteki Tanrı! Linden hiç-

İçgüdüsel olarak asasından ateşi kaptı. Patlamanın gücü zihnini s nd rmekle tehdit ediyordu. Ama Dünya Gücü duyularını keskinle tirmi , onu daha savunmasız hale getirmişti. Sanki fırtınanın büyüklüğü onun yetersizliğini ölçmeye yarıyormu  gibi, onu *açığa çıkartıyor* gibiydi.

Bu kıyameti serbest bırakmıştı.

Gücü onu terk etti. Gücü damarlarında toz ve k le dönüştü. Kalbi durma noktasına geldi.

İçine kapandığından, kendisine doğru ko an Devleri hissetmedi. Ona katıldıklarında onları neredeyse hiç fark etmedi. Katafraktları onları koruyamazdı. Kılıçları i e yaramazdı. Nefes nefese, "Tanrım. Oh, Tanrım."

Solucan, boyut olarak *bir dizi tepeden daha fazla olmayabilirdi*, ancak dünyayı yerinden oynatmaya yetecek kadar ham güce sahipti.

Ne kadar yakındı? İki fersah mı?   m ?

Böyle bir yaratık için mesafenin hiçbir anlamı yoktu. Zaten çok yakındaydı. Herhangi bir Ranyhyn'den daha çabuk varırdı.

Sonra Swordmainnir'lerden biri, "İ te Forestal!" diye bağırdı.

 rse vurulan bir darbe gibi, Linden'in kalbi yeniden atmaya başladı. Yarışmaya başladı.

Mahr tir!

Onun arkasında, Caerwood ur-Mahr tir ininden ıktı.

Asasını bir meydan okuma amblemi gibi taşıyarak, onu karşılamak için yürüdü.

Gale.

Çok uzağa gitmedi. Söğüdün hırpalanmış örtüsüne bir taş atımlık mesafeden az kala durdu; durmaya hazırlandı. Şarkı söylüyor olmalıydı ama rüzgârın uğultusu ve iniltisi sesi yırtıp götürdü.

Linden Jeremiah'a doğru uzandı; sanki sadece tutuşu bile onu koruyabilecekmiş gibi kolunu yakaladı. Jeremiah ona baktığında, Linden onun gözlerinde bir şok çöplüğü gördü. Hayatındaki hiçbir şey onu Solucan'ın şiddetinin büyüklüğüne hazırlamamıştı.

O oğlunu tutarken, Stave de onu tuttu. Devler çılgınca bakıyorlardı, tıpkı Ruh Yiyen'in işkencelerine yakalanmış kadınlar gibi.

Branl yanına gelip Ardent'in atını kontrol etmesine yardım edene kadar Covenant yerinde kalmaya çabaladı. Sonra İnançsız kısık sesle nefes aldı, "Kaçın! Cehennem ateşi! *Kaçmak* zorundayız!"

Caerwood ur-Mahrtiir'in cüretkârlığı karşısında şaşkına dönen Linden kendini oradan uzaklaştıramadı; ama Hyn harekete geçerek onun yerine seçim yaptı. Swordmainnir kendilerini ve birbirlerini tokatladı, uzuvlarını hareket etmeye zorladı. Branl, at ileri fırlayana kadar Mishio Massima'nın dizginlerini çekti. Hynyn'den gelen stentorian bir ses Khelen'i boğazından yakalamış gibiydi.

Şirket bozuldu ve sanki yönlendirilmiş gibi kaçmaya başladı.

Linden, kendisinin ve arkadaşlarının Solucan'ın kendisinden kaçmaktan daha fazlasını yapmaları gerektiğinin farkındaydı. Solucan'ın güç pelerininin ötesine geçmek zorundaydılar. O şimşekler etlerini kemiklerinden ayıracaktı. Rüzgârlar atlıları bineklerinden koparabilir, Devleri bile yere devirebilirdi. Yine de o böyle şeylere aldırış etmedi. Umursamadan, eli Jeremiah'ın üzerindeki tutuşunu kaybetti. Gözlerini Forestal'dan ayıramıyordu.

Parlak söğüdün arka planında küçük kalan Caerwood ur- Mahrtiir patlamanın önünde durdu. Onu parçaladı, cübbesini parçalamaya çalıştı. Şimşekler her kalp atışında daha da yaklaşıyordu. Gales asasının dallarını yırttı. Yine de yapraklar dallarına yapıştı: şarkının ışıltısı yapraklara yapıştı. Müzik ve odunla, sanki içinde inkâr etme yetkisi varmış gibi karanlığa karşı çıktı. yok oluş.

Linden yeterince güçlü olduğuna inanamıyordu. O bir Forestal'dı, ordulara ve Yağmacılara karşı güçlü bir soyun dönüşmüş filiziydi. Onun gücü, tüm ilimleriyle birlikte eski Lordları bile aşıyordu. Ama Solucan diğer tüm canlı güçleri aşıyordu. Devasa yarattığı uykusundan kaldıran vahşi büyü ve Kanun'un çabalarını gölgede bırakıyordu. Ve Caerwood ur-Mahrtiir geniş bir ormanlık alanın ruhunu, milyonlarca ağacın iradesini ve enerjisini kullanamazdı. Arkasında sadece söğüt vardı.

Söğüt ve *Elohim*'in hazinesiyle birlikte fane.

Bölük hâlâ koşuyordu. Aceleci ve çılginca, sınırlarını zorlayarak, atlar ve Devler koştu. Branl Covenant'ı korudu. Stave Hynyn'i Hyn ve Khelen'in arasına getirdi, tek gözüyle Linden ve Jeremiah'ı izledi. Rime Coldspray ve yoldaşları adımlarını uzatıp ufka doğru koştular; kayalar gibi ağır ama denizler gibi hızlı koşuyorlardı.

Bağıramayacak kadar korkmuş olan Jeremiah kollarını salladı ve sanki yoldaşlarını ileri çekmeye çalışıyormuş gibi her yöne Toprak Gücü akımları savurdu. Fırtına onun ayinini toz gibi bir kenara fırlattı.

Linden nefesini tutarak Forestal'ı izledi.

Uzaklaştıkça küçüldü, Solucan'ın genişliğiyle orantılı olarak küçüldü. Fırtına onun üzerinde yükselirken, bir ebon ve cevaplanamaz tsunami, esasının parıltısı ve söğüdüdeki gittikçe küçüldü. Tarifsiz ve çelimsiz cılız şeyler haline geldiler. Her an yok olabilirlerdi. Açlığıyla Solucan onları varoluşlarından silip süpürecek ve hiçbir şey fark etmeyecekti.

Yine de Caerwood ur-Mahrtiir ayakta idi. Şarkı söyledi ve susturulmayı reddetti. Solucan'ın kargaşası bir fersahtan, yarım fersahtan daha az uzaklıktaydı; ve o hâlâ ayakta idi. O Caerwood ur- Mahrtiir'den daha fazlasıydı. O aynı zamanda Manethrall Mahrtiir'di, Raman'dı, kendini hizmete adanmıştı. Sanki *Hayır*'ı Dünyanın Sonu'nun düşünmeyen iştahını bile etkileyebilirmiş gibi reddetti.

Gök gürültüsü yeri salladı. Linden en yakındaki şimşeklere, karanlığın çıbanına bir göz atma riskini aldığı anda, topluluğun çok yavaş olduğunu gördü. Devler ve atlar daha zayıf varlıkların kalbini patlatacak kadar hızlı koşuyorlardı ama hızlı koşamıyorlardı

Yeterince. Fırtına çok genişti: ondan kaçınmak için uçuşlarına zamanında başlamamışlardı.

Ve yine de Caerwood ur-Mahrtiir'in yasaklayıcılığı devam etti. "Linden Avery!" Stave bir şekilde koşuşturma, rüzgâr, şimşek ve gök gürültüsü karmaşası arasında sesini duyurmayı başardı. "Seçilmişler, katılın!

Forestal başarıyor! Solucan yavaşlıyor!"

İmkansız! İnançsızlık içinde bakakaldı. Forestal yapamazdı- Yapabilirdi. Caerroil Wildwood ve Linden ona yeterince şey vermişti.

Fırtına tüm duyularını ele geçirdi. Fırtınanın gücü cenneti silip süpürmüştü. Caerwood ur-Mahrtiir'in ışığı muazzam karanlığın karşısında küçücük kalmıştı. Yine de fırtınanın çekirdeğinde değil, yakın kenarındaki hız değişimini gördü.

Stave haklıydı. Solucan yavaşlıyordu. Aslında *yavaşlıyor*.

Ve Forestal'ın inkârı sertleştikçe daha da yavaşlıyordu.

"Cehennem ve kan!" Covenant bağırdı. "O yapıyor! Tanrı tarafından *yapıyorum!*"

Manethrall Mahrtiir, kalbinin arzusunu bulmuş ve geri dönmüştü.

Bu yeterli değildi. Olduğu gibi koşarlarsa, Linden ve arkadaşları fırtınadan kaçabilirdi. Eğer Solucan tamamen durursa, kısa bir süreliğine de olsa Forestal'la yüzleşmek için duraklarsa -Şimşekten, en kötü şiddetten kaçabilirlerdi. Ama bu tek başına onları kurtarmazdı. Dünyanın Sonu daha sonra Caerwood ur-Mahrtiir'den dönüp Toprak Kanı'nın kokusunu takip edebilirdi. Eğer dönerse, fırtına çardağı ve fane'i sağlam bırakacaktı. Bunun yerine *bu* yöne, sırttan uzağa savrulacaktı. Tek bir hamleyle, Solucan vahşetini atlılara ve Devlere doğru gönderecekti. Onlar da Joan'ın eski dünyasındaki gibi, hiçbir ölümlü bedenin dayanamayacağı patlamalarla yanarak öleceklerdi.

Solucan hâlâ duruyordu. En azından bu an için Forestal yeterliydi.

Covenant da hiçbir uyarıda bulunmadan durdu. Dizginlerle güreşerek Mishio Massima'yı kendisine itaat etmeye zorladı. Diğerleri de

Şirket şaşkınlık içinde dönerken, o eyerden fırladı, paketlenmiş *krili* kaptı, mücevherin alevini ortaya çıkardı.

Kollarını sallayarak bağırdı, "Bir araya gelin! Olabildiğince yaklaşın! Mahrtiir'in bu şeyi daha ne kadar yasaklayabileceğini bilmiyorum! Buradan çıkmak zorundayız!"

Linden ona bön bön baktı. Solucan, fırtına ve Caerwood ur-Mahrtiir tarafından tuzağa düşürülmüş gibi hissediyordu; kurtulamıyordu. Ama Hyn Hynyn'in ya da Rallyn'in kişnemesine kulak verdi. Kısarak aceleyle Hynyn ve Khelen'in yanına yaklaştı. Demir El ve yoldaşları telaşla Linden, Stave ve Jeremiah'nın etrafında sıkı bir kordon oluşturdular. Sadece Covenant ve Branl, Mishio Massima ve Rallyn ayrı duruyordu.

Branl, Covenant'ın yanında atından inmişti. Alçakgönüllü, Longwrath'ın flamberge'ini umursamaz bir rahatlıkla en yakındaki Dev'e fırlattı. Covenant hemen Branl'ın kollarına atıldı. Branl yere çömelirken, Covenant *krilin* bıçağını toprağa sapladı.

Parlak gümüş çiçek açtı. Beyaz altın ve irade tarafından desteklenerek, sanki bir yağ teknesinden besleniyormuş gibi yere yapıştı.

Sadece *Harucha*'nin olabileceği kadar hızlı olan Branl, Covenant'ı şirketin etrafında taşıırken, Covenant *da* Yüce Lord Loric'in hançerinin ucunu toprağın içinde sürükledi. Onlar hareket ettikçe, *kriller* toprakta parlak bir çizgi çizdi, bir eğri bir daireye dönüştü.

Toprak çıra değildi. Odun ya da petrol de değildi. Yine de Covenant'ın gücünü korudu, fırtınadan yılmadı ve kavis şirketi çevrelemek için uzadı.

Covenant ve Branl, Linden'in düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde çemberlerini tamamladılar.

Alçakgönüllü hemen ayağa kalktı. Hâlâ Covenant'ı taşıyarak atlara doğru koştu. Covenant'ı ustalıkla Mishio Massima'nın eyerine fırlatan Branl, Rallyn'in sırtına atladı.

Şimdi ışık çizgisi alçalmaya ve solmaya başlamıştı. Ama Covenant tereddüt etmedi. Sol eliyle evlilik yüzüğünü tokatladı. hançerin mücevherine karşı.

Şirketin etrafını ani bir aydınlanma sardı. Geçiş olmadan dünya yok oldu.

Linden Mahrtiir için haykırdığını duydu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

2.

Yüzleşmeye Doğru

Linden Avery sezaryen geçirmişti. O olmuştu Roger Covenant ve *croyel* tarafından zamanının dışına çıkarılmış ve merhametli ilim tarafından geri getirilmişti. Mahdoubt. Harrow ve Ardent'in gizemli yetenekleri onu Kayıp Derinlik'e götürüp getirmişti. En son olarak, Caerroil Wildwood'un hayattaki son eylemi onu şimdiki zamanına geri getirmişti.

Yine de vahşi bir büyü çemberinin içinde zamanın ve mekânın dışına fırlatılmış olmanın verdiği hislere hazırlıklı değildi.

Kendinden ayrı durup izleyebilseydi, bu çeviri ile kendisini ve Anele'yi Kevin'in Nöbeti'nin çöküşünden koruyan doğrusal zamanın refleksif kaçıışı arasındaki benzerliği fark edebilirdi. Kendisinin ve arkadaşlarının gerçekliğin kanındaki bir baloncuk gibi bir boşlukta, yaşamın doğal nabzını ve selini görmezden gelerek kendi akıntıları üzerinde yüzen bir emboli olduğunu fark edebilirdi. Kendisinin de yanmakta olduğunu fark edebilirdi; Covenant'ın *krii* ve alyansını kullanması kendi yüzüğünden bir tepki almasını sağlamıştı. Yer değiştirdiği kadar reenkarne olduğunun da farkına varmış olabilir.

Ama ayrı duramıyor ya da düşünemiyordu. Onun yerine sadece karanlığa gömüldü. Ve bir sonsuzluktan ya da bir andan sonra, Hyn altında dövülürken içgüdüsel bir çarpışmayla ölümlülüğüne geri döndü, dörtnala karanlık dünyaya geri dönüyor.

Kendini kör hissetti, kör olmuştu, ama her şeyi bir anda gördü; her ayrıntıyı sanki beynine kazınmış gibi, karanlığa karşı bir kesik gibi belirgin, argente çizilmiş olarak gördü.

Rallyn'deki Branl ve Mishio Massima'daki Covenant liderliğindeki bölük yere çakıldı. Daha önce hareketsizdiler: şimdi panik halinde koşuyorlardı. Hynyn, Hyn ve Khelen, Linden ve Jeremiah arasındaki pozisyonunu korudu. Stave'in düz yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi yoktu. Ama Jeremiah bineğinin sırtında sarsıldı, Dengesi bozuldu: Sadece Khelen'in dikkati düşmesini engelledi. Etrafındaki Devler ani yüzeyde sendelediler. Gözleri yuvarlandı, nefes nefese kaldılar. Yine de koşular.

Birlikte, kurumadan önce belki de bir zamanlar bataklık olan geniş bir çukurun dibini takip ettiler. Çalı çırpı otları hâlâ toprağa tutunmuş, pürüzlü kenarlı ve inatçıydı.

Aralarındaki zemin aşınmış taşlarla düzensiz bir şekilde döşenmişti. Şiddetli rüzgârlar Linden'in sağından rutubet ve çürüme kokuları getiriyordu: içgüdüsel olarak kuzey olduğunu bildiği bir yön. Şirketin önündeki arazi, bir fersah ya da daha uzaktaki çürümüş bir manzaraya doğru kademeli olarak yükseliyordu.

Covenant eyerinde sıçradı. Loric'in hançerine yüzüğüyle vurmak için dizginleri bırakmıştı. Çizmelerinin üzengileri kaybolmuştu. İçinde bir an daha, düşebilirdi. Ama sonra Branl canavarı yavaşlatmak için Mishio Massima'nın yularını yakaladı. Bir kalp atışı sonra da *krili* Covenant'ın elinden kaptı. Covenant öne doğru yığıldı ve yerinde kalmak için bineğinin yelesine tutundu.

Alçakgönüllü daha önce de böyle şeyler yapmıştı. Bunları sık sık yapmış olmalı.

Krill'in parlaklığı gökyüzünü örtmüş, sabahın alaca karanlığını kendi alanının ötesine taşımıştı. Aydınlatmasının dışında kalan her şey, sanki doğal olmayan alacakaranlık bir pusuyu maskeliyormuş gibi, ölümcül, bekleyen bir görünüme sahipti.

Rallyn ve Mishio Massima hızlarını azalttıkça, diğer Ranyhyn adımlarını kısalttı. Atlıların etrafında, Rime Coldspray ve yoldaşları acelelerini gevşettiler. Koşu tırısı dönüştü; yürüyüşe. Covenant kendini dikleştirdi, çizmelerini dengesizce üzengilere geçirdi.

Rüzgâr yoldaşların arasında kaynadı, saçları karıştırdı, yüzlere kum savurdu. Ancak burada havadaki karışıklık Solucan'ın sert kargaşasının sadece belli belirsiz bir yankısıydı. Linden çevirinin şokunu atlatmaya çalışırken aklına gelen ilk tutarlı düşünce, şirketin hatırı sayılır bir mesafeyi aşmış olması gerektiği idi: Solucan'ın fırtınasını göremeyecek ya da hissedemeyecek kadar uzak bir mesafeyi. Her ne olursa olsun
Caerwood ur-Mahrtiir ve fane'e ne olduysa -ya da zaten olmuştu- Linden ve yoldaşları kaçmıştı.

Ama bunu hemen yapmamışlardı. Sabahın bir bölümünün, belki bir saatin, belki de daha fazlasının geçtiğini sinirlerinde hissetti.

Covenant'ın vahşi büyü patlamasına karşılık olarak yüzüğü hâlâ yanıyordu ama gücü azalıyordu.

"Oh, vay canına!" Jeremiah sanki Khelen değil de kendisi dörtnala koşmuş gibi nefes nefese kaldı. "Bunu nasıl yaptı? Neredeyiz biz?"

Sağlam bir zemin bulma arzusuyla öne doğru eğildi ve bir bacağını savurarak bineğinden kaydı.

Linden'in zihninde gümüş kenarlı görüntüler, görüntülerin artçı parıltıları kaldı. Etraftaki alacakaranlığı karanlık kaplamıştı. Bölüğün önünde, çukurdan ya da bataklıktan çıkan yamaç hâlâ bir dev atımlık mesafedeydi. Yarı gömülü taşlar bir dev gibi sendeliyordu. Kaba otların arasında bozuk bir yolun kalıntıları. Çimenlerin yaprakları yeşilden çok griydi, hafızaya benzer bir ton-

Uzun zaman önce, günler ya da ömürler önce, Anele Mithil Stonedown'ın dışındaki çimenlerin üzerinde durmuştu. Küflü bir sesle şöyle demişti: *"Dahası da var ama derin amacımdan bahsetmeyeceğim."*

Buna benzeyen çimlerin üzerinde.

Birdenbire bağlantılar netleşti. Çok geç, Linden haykırdı, "Jeremiah! Hayır!"

Uzandı ve beni bir hiçmişim gibi aldı.

Ama Stave daha hızlıydı. Onun düşüncelerini biliyor gibiydi; ya da kendi korkuları vardı. Kadın bağırmaya başlayınca, Hynyn'in sırtından atladı. Düşündüğü kadar hızlıydı, çocuğun çıplak ayakları yere ve çimenlere değmeden Jeremiah'yı yakaladı. Stave bir hamleyle Jeremiah'ı Khelen'e geri verdi.

"Anne?" Jeremiah bağırdı. "Ne-?"

Şimdi Linden'i farklı türden bir şok sarmıştı. Kastenessen gitmişti ama Anele'nin tek zayıf noktası o değildi. Birden fazla kez, başka bir varlık yaşlı adamı ele geçirmişti.

"Bu ot," dedi Stave kesin bir ifadeyle, "başka bir tür. Mithil Stonedown çevresindeki tepeleri kaplayan otlar daha sık büyür ve daha kısa kalır."

Ve Gezinti Eşiği'nin yemyeşil yeşillikleri arasında Anele'ye hiçbir şey zarar vermemişti. Hala-

Linden çimenleri inceledi, sağlık duyularıyla araştırdı. "Ama benzer bir şey. Güvenli olduğundan emin değilim."

"Anne?" Jeremiah ısrar etti.

Devler bakakaldı. Bazıları yakınlarda toplandı. Diğerleri ayakta durup nefes almaktan memnun görünüyordu. Hiçbiri Linden'in konsantrasyonunu bozmadı.

Covenant atını ona doğru çevirdi. Sanki kalbinde ne olduğunu biliyormuş gibi onu izledi.

"Özür dilerim Jeremiah," dedi öfkeli bir şekilde düşünerek; kendini sakinleştirmeye çalışarak. "Seni korkutmak istememiştim. Ama Anele'den ne kadar miras aldığını bilmiyorum. Onu kullanabilecek tek kişi Kastenessen değildi. Lord Foul-" Despiser'ın sesinin Anele'nin ağzındaki hatırası iyileşemeyecek kadar derin bir yara gibi sızladı. "Ayakları ne zaman belli bir ot türüne değse, Lord Foul onu ele geçirebilirdi."

Despiser ne zaman onunla alay etmek istese.

Onun yardımı bile manipölasyondur. Doğru, onu hurtloam'a götürmüştü. Dolaylı olarak onun Efendiler tarafından tekrar yakalanmasını önlemişti. Ama bu hile onun olduğu kadar onun da amaçlarına hizmet etmişti. Eğer Efendiler onun Ramen ve Gezintinin Eşiği'nin karşılaştırmalı sığınağına ulaşmasını engelleyebilselerdi - Hyn'in onu seçmesini engelleyebilselerdi - onun Kanun Asası - Loric'in *krilini* asla bulamaz ve Mutabakat'ı diriltemezdi. Ama Solucan'ı da uyandıramazdı.

"Bunun senin başına gelmesini istemiyorum," dedi oğluna. "Anele için acı vericiydi ama en azından kendini nasıl maskeleyeceğini biliyordu. Orada

Lord Foul ve Kastenessen'in tanımadığı ya da

ulaşamazdı. Eğer kendini bu şekilde savunmak zorunda kalırsan -eğer saklanmaya geri dönersen- korkarım bir daha dışarı çıkamazsın."

Başka bir geçit tasarlayabileceği hiçbir kemiği yoktu. Yarış arabası gitmişti.

Jeremiah'nın gözlerindeki sıkıntılı alüvyonlar şaşkınlıktan, üzüntüden daha fazlasını barındırıyordu. Asık suratlı bakışları öfkeye benziyordu.

"Bu hiç mantıklı değil," diye itiraz etti. *Lord Foul'un ölmesini istiyorum.* "Sarangrave'e gittiğimizde otların üzerinde durdum. Bataklığın kenarında itiğimizde. Hiçbir şey olmadı."

"Biliyorum," diye itiraf etti Linden. O zamanlar onun savunmasız olduğunu bilmiyordu. "Ama belki de o yanlış türden bir ottu. Ve Lord Foul Kastenessen değil," *fkeyle zorlanmış ve sonucu kmsemişti.* "Kendini sadece işine geldiğinde gösterir.

"Seni istediğini biliyoruz. Bir noktada seni almaya çalışacak."

Oğlunu korumak için yanıp tutuşuyordu; ama uyarısı hedefini iskalamış gibiydi. Yüz ifadesi daha da karardı.

"İyi," diye mırıldandı. "Bırak denesin. Umurumda değil. Kastenessen beni şaşırttı. Lord Foul şaşırtmayacak."

Adamın tavrı ona acı veriyordu. Birlikte yaşadıkları hayatlarında ilk kez ona bir tokat atmak, bir şekilde dikkatini çekmek istedi. Ama k e n d i n i tuttu. Tüm telaşına rağmen, onun kendisini dikkate almayacağını görebiliyordu: bu konuda, şu anda değil. Acısı çok güçlüydü. Ve onun nasıl hissettiğini biliyordu. Adamın tavırları ona, onun yaşlarındayken annesinin yatağının başındaykenki halini hatırlatıyordu. O zamanlar biri ona annesinin hayatına son vermemesini söyleseydi, onu dinlemezdi. Kendi sıkıntısı onu yönetmişti ve yolunu çoktan seçmişti.

"O zaman acele etme," diye cevap verdi kararsızca. "Sen buna hazır olsan da olmasan da bu gerçekleşecek. Ve Despiser Kastenessen'den daha güçlü." ok daha güçlü. "Kendine olabildiğince zaman tanı."

Jeremiah bir an için ona ters ters baktı. Sonra başını başka yöne çevirdi. "Peki," diye homurdandı yine: ona hiçbir şey vermeyen bir yanıt.

Linden irkildi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bir keresinde kendisi de ele geirilmışti. Bir kereden fazla, kendi içine kaçmıştı.

dehşet ve korku içindeydi. En azından onun nelere katlandığını ve önünde neler olduğunu biliyordu. Ama bu deneyimlerin ona ne öğrettiğini ya da neye mal olduğunu ona basitçe *anlatamazdı*. Hiçbir açıklama yeterli olmazdı.

Onun için yanıp tutuşarak, "Pekâlâ. Neler olabileceğini bildiğin sürece."

Yine de Jeremiah sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi başını başka yöne çevirdi; sanki zihninde onu geride bırakmıştı.

Kindwind bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra tekrar düşündü ve sessiz kaldı.

Şimdi Covenant yaklaşıyor, Mishio Massima'yı Devlerin arasında yönlendiriyordu. Gözlerindeki anlayış, Linden'in sanki onu bağışlayacak gücü varmış gibi kollarına saklanmak istemesine neden oldu; sanki kucaklaması oğlunun zor durumdaki yarasını iyileştirebilirmiş gibi. Ama onun yanına ulaştığında Jeremiah hakkında hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, "Beklediğimden daha kolay oldu," dedi.

Onu korkularından uzaklaştırmaya çalışıyor olabilirdi. "Bu çeviriler çok yorucu. Sana anlatmaya başlayamam bile *Turiya*'nın peşinden gittiğimden beri ne kadar yorgun olduğumu. Branl beni taşımak zorunda kaldı. Kastenessen'e vardığımda o kadar yorgundum ki ayakta durabileceğimi sanmıyordum. Ama bu sefer-

"Cehennem ateşi, Linden. Bu sefer yardım aldım. Bunu hissettim. Bu kadar çok kişiye, hak sahibi biri için bile zor olmalıydı. Ama sen bana yardım ettin."

Sonra konuyu değiştirdi. Geçiş yapmadan sordu: "Yıldızları görebiliyor musun? Gözlerim artık o kadar iyi görmüyor."

Yıldızlar mı?

Görünürde hiçbir sebep yokken, Kılıçaynır rahatlamaya başladı. Demirel başını salladı. Frostheart Grueburn usulca kıkırdadı. Onyx Stonemage, Cirrus Kindwind ve diğerleri bir an için şaşkın şaşkın baktılar. Sonra gülümsediler. Covenant'ı Linden'dan daha iyi anlıyor gibiydiler.

"Yıldızlar, Linden," diye ısrar etti sabırla. "Ölüyorlar mı? Hepsi öldü mü?"

Başka bir yer değiştirme gibi bir anın ardından ona yetiştii. Devler başlarını sallıyorlardı, ama onun cevap vermesine izin verdiler

Covenant.

Yıldızlar. Gökyüzüne baktığında, birkaç gün öncesine göre daha az olduklarını gördü. Aralarındaki boşluklar daha genişti. Buna rağmen, artık hiçbir ışık sönmüyordu. Ufuktan ufuğa, her zamanki gibi parlaktılar. kara cennetlerdeki dualar.

"Pekâlâ," diye nefes aldı, sanki korkmayı unutmuş gibiydi. "Her şey *Doğru*. Başardı. Yapıyor. Tanrım, *yapıyor*." Mahrtiir.

"Hayır." Covenant alçak sesle konuştu ama sesi ötüyormuş gibi geliyordu. "Bunu sen yaptın. Sen yaptın. Mahrtiir'i bir *kesüre* soktun ve bir Forestal'ı geri getirdin. Onu Dünyanın Sonu'nun gerçek Solucanı'nı yasaklayacak kadar güçlü yaptın. Elbette, *Elohim*'i kurtarıyor. Ama *sen* bunu mümkün kıldı."

Ona değil, Yeremya'ya bakıyordu. Jeremiah'a bir şey söylemeye çalışıyordu-

Ama çocuğun kendisini duyduğuna dair bir işaret beklemedi. Devler kümesinin etrafına göz gezdirdikten sonra, kısaltılmış bir parmağıyla Linden'ı işaret etti.

"Karım," diye telaffuz etti, sanki bu iki kelime bir kutlamaymış gibi. "Anele haklıydı. Dünya onun gibisini bir daha görmeyecek."

Onu gafil avladı. Bir an için gözleri yaşlarla doldu. Çok kolay ağlayan bir kadın olduğunu pek hatırlamıyordu.

Yanaklarını silerken Jeremiah'nın ani tepkisini özlemişti. Kadın ona tekrar döndüğünde, adamın omuzları kamburlaşmıştı, boğucu duygular. "İyi," diye bir kez daha homurdandı. Covenant ile konuşuyordu. "*Elohim*'i ben kurtardım. Stave kurtardı. Devler kurtardı. Sen kurtardın. Annem kurtardı. Caerwood ur-Mahrtiir kurtardı. Bu harika.

"Şimdi ne yapacağız?"

Devlerden birkaçı onun ses tonu karşısında yüzlerini buruşturdu. Kaşlarını çatan Mutabakat, sanki çocuktan bir ısırık almak istiyormuş gibi dişlerini gösterdi. Ama cevap veren Stave oldu.

"Biz bol miktarda *alianta* paylaştık," dedi özel bir şefkatsizlikle. "Siz ve Seçilmişler paylaşmadınız."

Demir El ciddiyetle başını salladı. "Gerçekten de, Stave Rockbrother." Aynı anda, Cabledarm ve Halewhole Blunfist ellerini kaldırdı

Su tulumları.

Cabledarm, Linden'e, "Ne şanslıyız ki," dedi, "biz devleriz ve ihtiyatlıyız. Suya ek olarak, hazine meyveleri de taşıyoruz. Onlar bizi bugün ve belki de yarın için yeterince besleyecektir."

Duyguları aynı anda çok fazla yöne gitmeye çalışırken Linden bir an için öylece bakakaldı. Sonra bir şeyler mırıldandı yetersiz bir teşekkür.

Yine de Jeremiah'ı olduğu gibi bırakamazdı, ona bir tür teşekkür sunmadan olmazdı. Bluntfist'in su tulumuna uzanmak üzereyken durakladı. "Ama Jeremiah haklı. Biz ne yapacağız? *Elohim*'i kurtarmak sadece bir gecikme. Daha fazlasını yapmalıyız." Covenant'a hızlı bir bakış atarak, "Belki bunu Jeremiah ve ben yemek yerken konuşabiliriz," diye önerdi.

Jeremiah, Cabledarm'dan gelen hazine çileklerini sanki geri dönüyormuş gibi kabul etti. Yine de bakışları Covenant'ın tepkisinin her değişimini ve titreşimini takip etti.

Covenant kaşlarını çatarak Linden'in önerisini değerlendirdi. Bir süre sonra rahatsız bir şekilde, "Muhtemelen yapmalıyız," diye mırıldandı.

Devler hemen onun etrafında toplandı. Stave Hynyn'e yeniden bindi ve Branl Rallyn'i daha yakına itti. Farklı şekillerde de olsa, hepsinin bir amaca en az Jeremiah kadar ihtiyacı vardı. Yaşamak için bir şansa ya da günlerinin sonuna bir anlam katmaya.

Mishio Massima'yı şirketin ortasına oturtan Covenant, Branl'a "Ne kadar yol kat ettik?" diye sordu.

Alçakgönüllülerin sonuncusu Longwrath'ın flamberge'ini kavrayışını değiştirdi. "Bir kaç fersahtan az değil, ur-Lord, yoksa Solucan'ın fırtınasını fark edebilirdik."

"Kuzeybatı, değil mi?"

"Yönümüz ağırlıklı olarak batıya doğru. Sarangrave'in en güney sınırından biraz uzakta duruyoruz. Landsdrop ve Yukarı Topraklar'a ulaşmak için sulak alanı geçmeliyiz."

Covenant başını salladı. "Peki ne kadar zaman kaybettik?"

Branl Stave'e baktı. "Yolculuğumuzun bir saatten biraz daha fazla sürdüğünü hesaplıyoruz."

"Evet," diye onayladı Rime Coldspray. "Bana da öyle geliyor."

Linden aynı fikirde olma zahmetine girmedii. Dinlerken, su tulumundaki meyveleri silkelemeye ve su tulumuna atmaya odaklandı. Onları ağızına attı; aniden gelen enerji ve sağılık hissinin tadını çıkardı. Yerken çekirdeklerini attı.

Covenant tekrar başını salladı. "Güzel. Forestal bu kadar uzun süre dayandığına göre, en azından başarısız olmayacağını umabiliriz. Solucan eninde sonunda yoluna devam edecek, eğer henüz etmediyse. Hızlıdır ve *Melenkurion* Skyweir'a yaklaştığında daha da hızlanacaktır. Ama şimdi biz de oldukça hızlı olabiliriz. Belki de gideceğimiz yere Lord Foul'un beklediğinden daha hızlı varabiliriz."

Devler sessizce onu izliyor, bir açıklama bekliyorlardı. Jeremiah gibi, Linden gibi, nasıl yapılacağını bildikleri şeylerin sonuna gelmişlerdi. Artık haritasız denizlerde yelken açıyorlardı ve Başlık.

"Yani." Covenant yüksek sesle akıl yürütüyor ve öncelikle kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Landsdrop. Yukarı Topraklar. Thunder Dağı. Lord Foul orada. Orada olmalı. Adını Vermemesi Gereken Kadın'ın yaptıklarından faydalanmak için ona yeterince yakın olmalı ama kendisini tehlikeye atacak kadar da yakın olmamalı. Ve hepsi de Fırtına Dağı'nın içinde ya da yakınında bir yerde olan güçlerini organize edebilmeli." Sonra başını salladı. "Cehennem ve kan. Bence bu bir hata."

Linden da aynı fikirdeydi. Elbette Fırtına Dağı'na yaklaşmak hata olurdu. Covenant'tan şüphesi yoktu ve Jeremiah korunmalıydı.

Ama Devler şaşkın bakışlarla birbirlerine bakıp durdular ve Rime Coldspray ellerini kaldırdı. "Bir dakika, Timewarden, size yalvarıyorum. Düşünceleriniz bizimkilerden daha hızlı. Bizimkilerden emin misin? hedef? Amacımızı belirlediniz mi?"

"Thunder Dağı'nı tehlikeye atmak aptallık olur. İsmi Verilmemesi Gereken Kadın'dan ve diğer güçlerden bahsediyorsun. Mağara Şövalyeleri'ne tam anlamıyla hükmeden oğlunuzun da adını vermeliyim. Kastenessen'in insan elinin kesilmesiyle gücünün azaldığına güvenmenin akıllıca olmadığını düşünüyorum."

"Yine de bunlar daha küçük endişeler. Daha da önemlisi Solucan, diğer tüm tehlikeleri soluklaştıran bir tehdit. Ona nasıl karşı koyabileceğimizi bilmiyorum ama

Eğer girişimde bulunmazsak hiçbir şey başaramayız. Bu yüzden, Solucan'ın önünü kesmeyi umarak onu takip etmeliyiz.

Melenkurion Skyweir. Toprak, Dünya ve yaşam başka türlü nasıl korunabilir?"

Yoldaşları aynı fikirde olduklarını mırıldandılar; ama hem Stave hem de Branl, Ironhand'in değerlendirmesine itiraz etmek istercesine kaşlarını çattılar. Jeremiah, Covenant'ı mide bulantısını andıran bir yoğunlukla izledi. Ağzından Linden'in yorumlayamadığı kelimeler dökülüyordu. Bunlar protesto olabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Covenant huysuzca. Bir an için kendi kendisiyle güreşir gibi oldu. Sonra meydan okuyan bir edayla, "Katılmıyorum.

"Sizin yerinize karar vermeye çalışmayacağım. Linden ve Jeremiah bile, hepiniz doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmak zorundasınız. Ama *ben* Fırtına Dağı'na gidiyorum. Lord Foul'u durdurmaya çalışmalıyım. Ve size ihtiyacım var. Hepinize ihtiyacım var.

"Mesele sadece Solucan hakkında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmaması değil. O şey yaratılmış dünyanın bir parçası. Bu dünyanın işleyişinin doğasında var. Hiçbir yerde ona engel olacak kadar güç yok. Ama bunun da ötesinde, Despiser'in daha önemli olduğunu düşünüyorum. O *benim* için kesinlikle daha önemli." İçinde tutku yükseliyordu. Sesini yükseltmedi, ama yine de kazanılmış bir inancın otoritesiyle yoğun bir şekilde titriyordu. Tüm vücudu yakın bir vahşi büyüü ima ediyor gibiydi. "Buraya ilk geldiğimden beri -O ve Yaratıcı beni seçtiğinden beri- hayatım Lord Foul ile ilgili. Beni sıradan bir ölümden daha çok korkutuyor, ölenler en sevdiğim insanlar olsa bile. Bununla yüzleşmeliyim. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım.

"Elbette, eğer Solucan'ı durdurabilseydik, Foul hapishanesinde sıkışıp kalırdı. Ama yapamayız ve o da yapmayacak. Bunu bir düşünün. Sonsuzlukta, tıpkı bunu kirlettiği gibi her yeni yaratılışı kirletebileceği Rağmen'i serbest bıraktığınızı düşünün. Bu yeterince kötü. Cehennem ateşi, *bu yeterince kötü!* Ama durum daha da kötüleşebilir. Eğer onun

Yeremya'yı ele geçirirse, Yaratıcı'yla yer değiştirmeye çalışacak. Bir hapishane yapmaya çalışacak ve bu *hapishanenin*

Yaratılış. Şimdiye kadar yaşamış olan ve yaşayabilecek olan her şeyi, akla gelebilecek her dünyayı yok edecektir.

"Eğer bunu başarabilirse, *sonsuzluk* sadece *sezaryenlerde* gördüğümüz türden bir çorak araziye dönüşecek. O zaman bir daha hiçbir yerde hiçbir şey olmayacak. Lord Foul'un kalbi bile kırılır."

Şirketin şaşkın sessizliği ve Linden'in dehşeti arasında Jeremiah alaycı bir tavırla sordu: "Yani çözümünüz beni ona *yaklaştırmak* mı?"

Covenant bineğini çocuğun yüzüne doğru çevirdi. "Lanet olsun Jeremiah, seni her yere götürebilir. Tek ihtiyacı olan doğru ot türü ve bir hata. O zaman ona ne isterse verirsin. Buradan yüz fersah ötede Solucan'la savaşıyor olsak da bu değişmeyecek. Ve nasıl **h i s s e t t i ğ i n i n** ve neler yapabileceğinin ne işe yaradığını asla öğrenme şansın olmayacak."

Sonra Mishio Massima'yı Linden'a doğru çevirdi. Gözleri ihtiyaçla parlıyordu. "Linden, özür dilerim. Bunu yapmak zorundayım. Eninde sonunda hepimiz bizi en çok korkutan şeylerle yüzleşmek zorundayız. Ve ben aslında Solucan'ın durdurulamayacağına ikna olmuş değilim. Sadece onu durdurabileceğimizi sanmıyorum. Burada Solucan'dan, Lord Foul'dan, Jeremiah'dan ve sayamayacağımız kadar çok düşmandan daha fazlası var. Ne olduğunu bilmiyorum ama şu anda bize görünenlerin tüm hikâyeyi yansıttığına inanmıyorum - inanmayı tercih etmiyorum -. İki beyaz altın yüzüğümüz, Kanun Asası ve Yeremya'nın yeteneği var. Bizi asla hayal kırıklığına uğratmayan dostlarımız var. Tüm bunlar bir işe yarıyor olmalı."

Şunu da ekleyebilirdi: "*Ve bazen bizi kurtarmak için bir mucize yaratılır.*"

Ama bir cevap beklemedi. Linden'in yüzündeki çıplak keder onu uzaklaştırmış gibiydi. Tekrar bineğine döndü.

Demir El'e ve onun Kılıcınnir'ine, "Evet. Fırtına Dağı'na gitmek istiyorum. Bahsettiğiniz tüm engellere rağmen ya da belki de bu engeller yüzünden. Bahsettiğim hata bu değildi. Hata, oraya lanet olası Foul'un beklediği şekilde gitmek olurdu."

Kasıtlı olarak gösterdikleri ilgisizliğe rağmen
Haruchai sade biriydi.

Rime Coldspray ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Yeter, Timewarden." Rime ve yoldaşları onu öfke ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla incelediler. Cabledarm ve Latebirth açıkça sırıttı. "Böyle bir tutkuya karşı çıkamayız. Bizim için denenebilecek her eylem, denenemeyecek olana tercih edilir. Eğer amacınız sizin için açıksa, bu bizim için yeterli olacaktır. Tabii," diye ekledi, "Linden Giantfriend buna karşı çıkmazsa. O zaman size kulak verdiğimiz gibi ona da kulak vereceğiz ve aranızdaki sonucu bekleyeceğiz."

Linden artık herkesin ona baktığını fark etmiyordu. Jeremiah'nın gözlerindeki korku ve umut karmaşasını fark edemedi. *Krill*'in ışığı ve Mutabakat'ın savurganlığı zihnini anlamsızca dolduruyordu.

Hayır. Gibbering ve leş yiyiciler. Adını Vermememiz Gereken Kadın değil. Yapamam.

Ve Lord Foul değil. Jeremiah olmaz. *Despiser için değeri ölçülemez*. Bu riski göze alamam.

Yine de hançerin parlak mücevheri onu tuttu. Covenant'ın bakışları onu tutuyordu. Onu asla reddedememişti. Haven Çiftliği'nde ilk karşılaştıkları andan itibaren, sadece olduğu kişi olarak onu zorlamıştı.

Kendini acı ve yenilmiş hissederek yavaşça, "Şimdi durmayın. Thunder Dağı'na nasıl girebileceğimizi düşündüğünü söyle bize. Bunun nasıl mümkün olduğunu düşündüğünü söyle."

O hala onun kocasıydı.

Devler arasında bir iç çekiş geçti.

"Anne," diye inledi Jeremiah: protesto ile rahatlama arasında ayırım yapmayan alçak bir ses.

Covenant'ın gözleri Linden'in gitmesine izin vermedi. Şirketle sanki sadece ona cevap veriyormuş gibi konuştu.

"Thunder Dağı'na iki kez girdim ve ikisinde de ön kapıdan girdim. Yukarı Topraklar'dan Treacher Geçidi boyunca Warrenbridge'e, oradan da yeraltı mezarlarına. İşte hata bu. Foul bizi bekliyor olmalı. İçeri girmek için başka bir yola ihtiyacımız var."

"Gerçekten de öyle, Lordum," dedi Branl. "Kesin olan şu ki diğer geçitler mevcuttur. Biri Kanun Asası arayışının Drool Rockworm'dan kaçmasını sağladı. Bir diğeri Mağara Şövalyelerini ve oğlunuzu bize saldırmaya getirdi. Ancak bu tür yollar sadece Mağara Şövalyeleri tarafından bilinir. Ayrıca tehlikeli derecede küçükler, Devler için uygun değiller."

"Doğru." Covenant Alçakgönüllü'ye bakmadı bile. Tüm dikkati Linden'in üzerindeydi. "Farklı bir yol denememiz gerekecek. yaklaşım."

"Yukarı Diyar'ı unutun. Eğer Ardent bizi Kayıp Derinlik'ten çıkardığında Sandgorgonlar ve *skurjlar* Salva Gildenbourne'u kesiyorlarsa, şimdiye kadar Treacher Geçidi'ne yaklaşmışlardır. Wightwarrens'a onlardan önce girsek bile, hemen arkamızda olacaklardır."

"Bence Defiles Parkuru'ndan yukarı tırmanmayı denemeliyiz."

Hayır, diye tekrarladı Linden. Kendini durduramadı ve ona kendisi hakkında yanıldığını söyleyecek sesi bulamadı. *Hayır*. Söyledikleri mantıklıydı. Hiçbir şey mantıklı değildi. Adını Vermemesi Gereken Kadın onun için çok güçlüydü.

Branl, "Sular bozuk," diye itiraz etti.

"Elbette," diye karşı çıktı Covenant. Her kelimesi Linden'a hitap ediyordu. "Ama şimdiye kadar çekilmiş olmalılar. Soulsease günlerdir Kayıp Derinlik'e akıyor. Tüm o uçurumlar ve mağaralar dolana kadar dışarıya hiç su çıkmayacak. Ya da çok fazla olmayacak," diye düzeltti. "Muhtemelen başka kaynaklar da vardır ama Ruh Seli gibi değiller."

Branl geri adım atmadı. "Ayrıca yol da bilinmiyor. Binlerce yıllık balçık, pislik ve korkunç zehirler kanalı tıkayacaktır. Buharların solunması hastalığa ve ölüme neden olacak. Devlerin canı bağışlanmayacak. *Haruchai* kurtulamayacak."

Sonunda Covenant, Linden'in sessizliği ve dehşeti onu yenmiş gibi arkasını döndü. Sesi ekşi ve kederli çıkıyordu, "Lanet olası *buharlar* için endişelenmiyorum. Linden'ın asası var. Bize bir şey olmaz. Ve başka bir avantajımız daha olacak. Suyu yakın olacağız."

"Cehennem ateşi!" Alnındaki yara izi gümüş rengine kanıyor gibiydi. Eski yarasından ter gibi fışkırdı. "Biz yakın olacağız"

Lurker. Yardıma ihtiyacımız olursa, alırız. O canavar zaten hayatını ittifaka adadı. Biz de aynısını yapabiliriz.

"Linden'in kaderi 'suya yazılmış'. Bunu bize Ardent söyledi. Başka ne demek istedi sanıyorsun? Pusuda bekleyen Yukarı Diyar'a ulaşamaz ama Defiles Yolu Lifeswallower'a açılır. Horrim Carabal *orada büyür.*"

Ama Branl merhamet etmedi. O ve Stave çoktan onayladı. Şimdi son Mütevazı da Linden'le aynı fikirdeymiş gibi Covenant'ın niyetini doğru bir şekilde değerlendirmeye kararlı görünüyordu.

"Bir de Kordonlar meselesi var. Üstatların yardımını aramak üzere Revelstone'a gönderildiler. Başarılı olurlarsa, bu yardım bizi Defiles Kursu'nda bulamayacak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Covenant tersledi. "Ama bize yardım edemezler. Bhapa ve Pahnı başarılı olursa, Efendiler Treacher Geçidi'ne gidecek ve orada katledilecekler. Bunu yapamazlar. *Skurj* ve Sandgorgon'lara karşı hiçbir şey. Onların iyiliği için, Kordların onları ikna etmemesini ummalıyız.

"Ne olursa olsun, yolu kendi başımıza bulmamız gerekecek."

Suya yaz. Sonunda bu sözler Linden'e ulaştı. Covenant'ın onu Adlandırılmaması Gereken Kadın'a karşı duyduğu korkudan nasıl kurtardığını hatırladı. Onun için bu kadar ileri gitmişti: onu seven kocası. Hâlâ bir kadın olduğu için onu nasıl suçlayabilirdi ki? Aşırıya kaçan adam mı? Aşırıya kaçmak gerektiğinde mi? Ve gerçek onu dehşete düşürse de, onun Jeremiah konusunda haklı olduğunu biliyordu. Lord Foul ona her yerden ulaşabilirdi. Despiser'ın yakınlığa ihtiyacı yoktu.

Covenant ihtiyaçları, acısı ve ağır inançlarıyla şirketle yüzleşirken, Linden kendi sesini buldu. Ama onunla konuşmadı: oğluyla konuştu.

"Ne düşünüyorsun Jeremiah?" Sesi titriyordu. "Bu senin için herkesten daha zor olmalı." Kendisi de aynı şeyi söylemişti. Elinde hiçbir güç aleti yoktu. Ne silah, ne hüner, ne de büyük bir güç. "Fırtına Dağı'na gidip şansını denemek istiyor musun?"

Jeremiah'nın dikkati onun üzerine sıçramış gibiydi. "Elbette," diye karşılık verdi, sanki kendini hiç sorgulamamış gibi. "Neden olmasın? Aksi takdirde hepimiz

sadece ölü. Eğer bu benim için çok fazlaysa, her zaman tekrar saklanabilirim. Lord Foul beni kullanmaya devam edebilir ama bunu hissetmek zorunda kalmam. Kastenessen'e yaptığım gibi değil ve beni sadece beklemediğim için yakaladı."

"Belki de işe yaramaz olmama gerek yoktur" demek istediği izlenimini verdi. Covenant bize ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama Linden daha fazlasını duydu. Sanki Jeremiah onunla *Haruchai* gibi, zihinden zihne konuşmuş gibi, Lord Foul'un *ölmesini* istiyorum, dediğini duydu.

Oh, oğlum-

"Linden?" Covenant sordu. Şimdi sesi kasıtlı olarak tarafsız çıkıyordu, sanki onun üzerinde çok fazla baskı kurduğunu düşünüyordu. "Bu sana bağlı."

Ondan da söylediklerinden daha fazlasını duydu. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Bunu sensiz yapamam.

Yüzünü belirleyen düğümleri, kesiklere benzeyen çizgileri, anlayış ve pişmanlığın sıkışıklığını tanıdı. Ona ne kadar sık böyle bakmıştı? Arazi'nin ihtiyacının ne olduğunu bildiği ve kendi iyiliği için değil de onun iyiliği için pişmanlık duyduğu zamanlarda?

Eninde sonunda hepimiz bizi en çok korkutan şeylerle yüzleşmek zorundayız.

Bir kum fiskesi onu bir anlığına gözlerini kapatmaya zorladı. Hazine meyvelerinin kalıcı tadına rağmen aniden kavrulduğunu hissetti; Mutabakat'ın bakışlarının sıcaklığıyla kavruldu. Damarlarında kan yerine kül vardı. Tanrım, bazen çok zalim bir adam oluyordu. Zalim, korkunç ve reddedilemez.

Boğazını zorlukla temizleyerek, "Sen sadece benim kocam değilsin," dedi. "Sen İnançsız Thomas Covenant'sın. Ve Jeremiah istekli. Seninle gidebildiğim yere kadar gideceğim."

O anda Covenant'ın bakışlarındaki ani rahatlama, umut ve hatta sevgi yükselişi ona dokunmadı. Devlerin tepkilerini de görmezden geldi. Ironhand'leri ona çoktan onay vermişti. Onun yerine Ölümler arasındaki Yarım El Berek'i hatırladı.

Onu ancak öfkeye kapılmış ve sonuçlarını hiçe sayan biri serbest bırakabilir.

Lord-Fatherer'ın sözleri onun ağlamak istemesine neden oldu. Ondan ziyade Antlaşma'yı uyarmaya çalışıyor olabilirdi. Yeremya'yı tarif ediyor olabilir.

Ya da üçünde de Toprak'ın kıyametini görmüş olabilir.

A ikinci vahşi büyü çemberi. İkinci bir şaşkınlık dalgası. Linden'in alyansından ikinci bir refleksif tepki. Sonra atlar ve devler, Linden'in neredeyse tanındı.

Her iki tarafta da aşınmış tepeler yükseliyordu. Aralarındaki yarık nispeten sığdı, şirket için yeterince geniş, eğri büğrü bir çukurdu. Tabanındaki kum ve yaşla yumuşamış taşlar, bineklere ve Kılıçmainnir'e kolay bir yüzey sağlıyordu. Her adımda yavaşlayarak ilerlediler. Ve önlerinde-

Gün ortasının doğal olmayan alacakaranlığında siyah bir dere, birkaç kayanın çıkıntısıyla noktalanmış, genişleyen bir kum yelpazesinin yanından kayarak geçiyordu.

Uzak taraftaki kayalara çarpan su, kum yığınının etrafında kavis çizerek küçük bir kanyondan aşağı akıyordu.

Hyn'in yürüyüşü hafifledikçe ve Linden'in sinirleri çılgınca çeviri makarasından kurtulmaya başladıkça, burayı gerçekten bildiğini fark etti. Şirket günler önce burada dinlenmişti. Burada, Antlaşma onu Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın kâbuslarından kurtardıktan sonra yoldaşlarına yeniden katılmıştı. Burada Ardent bir ziyafet vermiş ve isim, kullanım ve yaşam üzerindeki kontrolünü kaybetmişti. Ve orada, şimdi arkasında, Liand'ın ve sonra Galt'ın öldürüldüğü ve Anele'nin öldüğü; Esmer'in öldüğü yerde, kirli alçıtaşı sırtı uzanıyordu: tepesi çukurlarla taçlandırılmıştı. Bu alçak kanyonda Covenant, Branl ve Clyme ile sanki onun aşkını istemiyormuş gibi at sürmüştü. Burası bir kayıp, mücadele ve katliam yeri, kara bir alametti.

Bu hedefi Ranyhyn seçmiş olmalıydı. Bildiği kadarıyla, Covenant'ın çevirileri üzerinde böyle bir kontrolü yoktu.

Neyse ki şirket daha sakin rüzgârların estiği bir bölgeye varmıştı. Solucan çok uzakta görünüyordu, sanki soyutlamaya geri dönmüş gibiydi.

Mishio Massima yavaşlayınca Branl, Covenant'tan *krili* aldı ve yolu aydınlatmak için havaya kaldırdı. Suyun kenarına yaklaştıklarında atlar durdu. Sanki dakikalarca değil de saatlerce koşmuşlar gibi nefes nefese kalan Ironhand ve yoldaşları durdu. Kısa bir süre için gümüş rengi gözlerinde çılgınlık gibi parladı. Ama birkaç dakika içinde daha rahat nefes almaya başladılar. Etraflarına bakınırken başlarını sallayarak tanıdıklarını belirttiler.

Bölüğün en önünde yer alan Covenant neredeyse eyerinden düşecek, secdenin eşiğindeki bir adam gibi sendeleyecekti. Ancak dengesizliği yorgunluktan değil, baş dönmesinden kaynaklanıyordu. Dengesini topladıkça daha güçlü görünmeye başladı.

Hâlâ atının üzerinde olan Linden onun bakışlarına karşılık vermedi. Henüz hazır değildi. Adamın niyetleri ve kendi rızasıyla oğlunun tehlikeye girmesi onu hâlâ etkiliyordu.

Garip bir omuz silkme hareketi omuzlarını sıktı. Onu kendi haline bıraktı.

Devleri tarayarak, "Yanlış anlamayın ama hepinizin banyoya ihtiyacı varmış gibi görünüyorsunuz," dedi.

Coldspray kaşlarını çattı. "Kirden tıkanmış durumdayız, Timewarden, uzun süre çalışmaktan kirlenmiş durumdayız. Gerçekten de hiç sevimsiziz. Gözleminiz nasıl yanlış yorumlanabilir?"

Sanki bir yanıt bulamamış gibi gözlerini kırptırdı. Sonra sahte bir tiksintiyle, "Devler," diye mırıldandı. Daha yüksek sesle, "Tanrı biliyor ya, bir tanesine ihtiyacım var. Belki gözlerim gidiyor ama hâlâ kendi kokumu alabiliyorum." Jeremiah'ya ekledi, "Hadi. En azından temizlenmeye çalışalım. Belki daha iyi hissederiz."

Jeremiah yolculuğa devam etmek için sabırsızlanıyormuş gibi Khelen'in üzerindeki yerini koruyordu. Linden'in Covenant'ın gözlerinden kaçındığı gibi o da Linden'in gözlerinden kaçındı. Ama reddetmedi. Bir anlık tereddütten sonra kendini kuma bıraktı. O ve Covenant birlikte dereye atladılar.

Linden, Covenant'ın Jeremiah'yı derinliğinin ötesine götürmediğini görene kadar nefesini tuttu. Oğlu yüzmeyi ne zaman öğrenmiş olabilirdi? Sonra gözlerini başka tarafa çevirdi ve yaşadığı dehşeti kabullenmek için çaba sarf etti.

İçinde, zapt edilemeyecek kadar güçlü olduğunu hissettiği bir basınç yükseldi.

Covenant Jeremiah'ı Thunder Dağı'na götürüyordu. Lord Foul'a. Tepeler vadinin iki yanında ve su yolunun uzak kıyısında tehdit gibi çömelmişlerdi. Güneş görmeyen dere sudan çok kezzaba benziyordu. Kızgın yüzeyinin altında, kötülüğü ima ediyor gibiydi.

Tepesindeki yıldızlar sanki onu uyarmaya çalışıyormuş gibi parlıyordu.

Eğer Yeremya öfke ve acının kendisini koruyacağını düşündüyse, yanılmıştı.

Linden'in etrafındaki Devler kılıçlarını bir kenara bıraktı, ardından katafraktlarını gevşetmeye başladı ve zırhlarını omuzlarından silkti. Latebirth özellikle kimseye sormadan, "Zaman Yöneticisi kokusundan hoşlanmıyor mu? Bunu ayırt edemiyorum. Kendi kokum diğer kokuları engelliyor."

"Aromaymış," diye homurdandı Halewhole Blunfst, sessiz bir kıkırdama korosunun ortasında. "Eğer aroma buysa, ben *Elohim*'in hükümdarıyım. Kendi adıma, buna 'kokuşmuş' demekten çekinmiyorum."

Diğer Swordmainir'ler şakalaşırken, Frostheart Grueburn Linden'in yanına geldi. Hyn'in arkasından, Linden'in Grueburn'ü görebilmesi için başını biraz kaldırması yeterliydi.

Yoldaşlarının aksine Grueburn ciddi, neredeyse kasvetli görünüyordu. Yumuşak bir sesle, "Linden Dev Dostu, belki benimle bu yardımcılardan ayrı konuşmaya razı olursun. Kalbimde bir mesele var. İçimi dökmeme izin verirsen büyük bir iyilik yapmış olursun."

"Pekâlâ." Linden'in giysileri hâlâ temizdi, Caerrol Wildwood'un gücüyle temizlenmişti. Saçları bile temizdi. Ve dikkatinin kendisinden uzaklaşmasını memnuniyetle karşıladı. "Hadi konuşalım."

Hyn'in sırtından inerken, Stave ve Branl da atlarından indiler. Dört Ranyhyn hemen dereden uzaklaştı ve Covenant'ın atını da yanlarına alarak vadiyi takip etti. Yiyecek aradıklarına şüphe yoktu.

Frostheart Grueburn, Linden'in üzerinde belirdi. Sırtını *krillere* dönmüş olan Swordmain, gölgeler içinde kalmış, cahil görünüyordu. Kolunu kaldırarak atların gittiği yönü gösterdi.

Linden Stave'e baktı. "Jeremiah'a göz kulak olur musun?"

Stave başını salladı. "Bunu Branl yapacak."

Alçakgönüllü dereye doğru gidiyordu. Orada durdu, Covenant ve Jeremiah'yı izledi.

"Pekâlâ," dedi Linden tekrar. Grueburn'e, "Stave'in eşlik etmesinin sakıncası yoksa," diye ekledi.

"Benim endişem özeldir," diye yanıtladı kadın. "Gizli değil. Stave Rockbrother'ın arkadaşlığına her zaman açığız."

Linden başıyla onayladı. Stave birkaç adım arkasında, Frostheart Grueburn'e vadide eşlik etti. Her adımda, asasıyla kuma vurma dürtüsüne karşı koyması gerekiyordu. Covenant ondan kendisini en çok korkutan şeylerle yüzleşmesini mi bekliyordu? Nasıl yapacağını bilmiyordu.

Grueburn, yoldaşlarından belki bir düzine dev adımı uzakta durdu. Birkaç dakika boyunca, sanki yıldızları inceliyormuş ya da onları dinliyormuş gibi yüzünü gökyüzüne kaldırarak durdu. Linden'e -ve Linden'i geçip Stave'e- bakmak için başını eğdiğinde aurası sıkıntılıydı.

"Linden Giantfriend," dedi sessizce, "düşüncelerim garip. Onlardan nasıl bahsedeceğimi bilemiyorum."

"Sen bir devsin," diye mırıldandı Linden. "Bir yolunu bulursun."

Grueburn zoraki bir gülümseme sundu. Kendini sallıyor gibiydi. "Sana karşı," diye itiraf etti, "dostluktan fazlasını hissediyorum. Kayıp Derinlik'in tehlikeleri arasında ve diğer zamanlarda, bildiğin gibi seninle ilgilendim. Diğer pek çok nedenin yanı sıra bu nedenle de kalbimdeki yerin büyük."

Kadın durakladığında, Linden hiçbir şey söylemedi. Grueburn bir yanıt beklemiyordu. Daha ziyade endişesini dile getirmek için bir yol arıyordu.

Sonunda Grueburn başladı. "Birkaç gün önce, Timewarden bizden ayrıldıktan sonra birlikte seyahat ederken, siz ve Stave Rockbrother konuşurken yanınızda durma şansım oldu. Birlikte Kutsala Saygısızlıkla ilgili soruları değerlendirdiniz."

Stave bir rüzgâr tokadı gibi, "Sözlerimiz sadece birbirimiz içindi Frostheart Grueburn," dedi.

"Yine de onları duydum. O zamandan bu zamana, onların benim için olmadığına saygı duydum. Yine de düşüncelerim sık sık Kutsala Saygısızlık konularına döndü."

Linden bir inilti yuttu. Böyle şeyler hakkında konuşmak istemiyordu. Grueburn, Stave'e şöyle devam etti: "Burada sizden ne öngördüğünüzü ya da içgörülerinizin ne olabileceğini açıklamanızı istemiyorum. Kalbinizi yoklamaya çalışmıyorum. Kendi kalbimi açığa çıkarmak istiyorum."

Onun yanıtı Stave'i tatmin etmiş görünüyordu.

Frostheart Grueburn dikkatini Linden'a geri verdi. *Krill*'den gelen gümüş, Dev'in yüzündeki çizgileri yakaladı. Sesinde keskin bir tonla, "Tüm bu olanların merkezinde duruyorsun. Bunu yapmaya devam edeceğinizi de ihtimal dışı görmüyorum. Eylemleriniz bazı geleceklere neden olurken diğerlerini sona erdirecek güçtedir. Ve ben diyorum ki

Benim için ne kadar değerli olduğunuzu bir kez daha anladım. Bu nedenle, Covenant Timewarden ile olan birlikteliğinizin sonucu moralimi yükseltti. Sizde sevinç gördüm, işten çıkarılmanın verdiği sevinç ve rahatlama.

Kutsala saygısızlık. Ama şimdi-

"Ah, şimdi, Linden Dev Dostu, içinde yeni bir karanlık dolaşıyor. Bu nedenle endişeliyim. Eğer endişelerinden bahsetmeyi kabul edersen, benimkileri de hafifletmiş olacaksın. Anlayış kulaklarımı açacak ve böylece neşeyi yeniden duyabileceğim."

Şu anki durumunuzda, Seçilmiş, Kutsallıktan Arınma önünüzde uzanıyor. Arkanızda kalabalık değil.

Linden dudağını ısırdı; o küçük acıyla kendini sabitledi. Sonra da "Neden korkuyorsun?" diye karşılık verdi.

Grueburn içini çekti. "En çok da kendinize saygısızlık etmenize yol açacak bir rotaya yelken açmanızdan korkuyorum. Benim gözümde imkansız bir muamma ile karşı karşıyasınız. Siz bir annesiniz. Oğlunuzu korumalısınız. Ama koruyamazsınız. Onu Despiser'in kötülüğünden koruyamazsınız. Onu dünyanın sonundan da koruyamazsınız. Onun kaderi -eğer kaderiyse- senin müdahalenin ötesinde yatıyor. Umutsuzluğa düşerse, umutsuzluğunu gidermek senin elinde değil. Ve bu zor durumdayken, Antlaşmalı Zaman Yöneticisi'yle olan birlikteliğiniz sıkıntınızı artırıyor olabilir; çünkü bir anne, oğlu tehlikedeyken kocasıyla mutluluğu nasıl bilebilir? Bu muammanın etkisinden korkuyorum. Linden Giantfriend, bundan şiddetle korkuyorum."

Kadın konuşurken Linden arkasını döndü. Vuruş üstüne vuruş yaparak asasının bir ucunu kuma vurdu. Karşı çıkmak istedi

Grueburn. Dev onu çok net görüyordu. Belki de hepsi görüyordu. Ama Jeremiah ile *güven* hakkında konuşmuştu; gerçeği saklamanın sonuçları hakkında. Ve Swordmainnir onun arkadaşlarıydı. Onlar da tehlikede idi ve kaybedecek çok şeyleri vardı.

Karanlıkla yüzleşen Linden, "Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunu kendime bile nasıl açıklayacağımı bilmiyorum." Thunder Dağı'na yaklaşma fikri karşısında duyduğu dehşetin adı konamayacak kadar samimiydi. "Ama sana şu kadarını söyleyebilirim. Thomas en büyük korkusunun üzerine yürüyüp gözlerinin içine bakmak ister ama ben öyle biri değilim. Lord Foul benim en büyük korkum değil," Jeremiah'ı ne kadar severse sevsin. "Solucan da değil. Değer verdiğim herkes ve her şey ölürken izlemek zorunda kalmak bile değil. Thomas hayatta olduğu sürece bunların hiçbirini kaçınılmaz değil.

"*En büyük korkum*" -tam bir dürüstlüğe ancak bu kadar yaklaşabilirdi- "gerçekten yapabileceğim bir şey olması ve bunu yapacak kadar cesur olamamam."

Babası kendini öldürdüğünde, onu durdurmak için çok genç ve küçüktü; ama yıllar sonra, annesi ölüm için yalvardığında, Linden annesinin ondan istediğini yapmıştı. Sonunda, Kutsallıktan daha kötü şeyler olduğuna inanmayı öğrenmişti. Acının *devam* etmesine izin vermek daha kötüydü. İyileştirilmesi gerekiyordu. İyileştirilemiyorsa, yok edilmeliydi. Ve eğer iyileştirilemiyor ya da yok edilemiyorsa, başka bir şekilde sona erdirilmeliydi.

Bu "başka bir yol" onun gerçek muammasıydı. Ve en büyük korkusu da bu çelişkiyi çözecek gücü kendisinde bulamamasıydı.

Kevin Landwaster'ın neler hissetmiş olabileceğini biliyordu.

Frostheart Grueburn ve Stave bir süre ona sessizlikle cevap verdi. Ne söyleyebilirlerdi ki? O neyse oydu. Korkuları kendisine aitti. Ama sonra Stave bir an bile şüphe duymamış bir adam gibi şöyle dedi: "Bu suda yazılı, Linden. Eylemler taş değildir. Korkular da değildir. Ve taş bile başarısız olabilir. Hiçbir sonuç kesin."

Linden cevap vermeyi düşünmeden Grueburn kıkırdamaya başladı. "İyi dedin, Stave Rockbrother. Linden Giantfriend her zamanki gibi kendini beğenmiş. Kendisi duymasa da kulaklarıma neşeyi geri getirdi."

Sonra ekledi, "Teşekkürlerimi kabul et, Linden Dev Dostu. Beni rahatlattın. Tek üzüntüm senin de aynı şekilde rahatlamamış olman."

Kadın hemen arkasını döndü. Belki de Linden'in yalnız kalmak istediğini hissetmişti; Linden'in başına gelenleri kabullenmek için zamana ihtiyacı vardı.

duymuş ve söylemişti. Hâlâ kıkırdayan Grueburn yoldaşlarına katılmaya gitti. Ama Stave kaldı.

Başka bir şey söylemedi. Bunun için Linden minnettardı. Adamın varlığı ona yalnız olmadığını hatırlatmaya yetmişti. Kendisi bulmadığı sürece başka hiçbir cevap yeterli olmayacaktı.

T Zaman ona hiçbir açıklık getirmedi; ama bir süre sonra kendini şirkete dönecek kadar sağlam hissetti. Yıldızlar ölürken, sinirlerini iniltirler gibi çağırmışlardı; parlak yakarışlar gibi. Ama şimdi gökyüzünden kaybolmuyorlardı.

gökler. Belki de sonuç olarak, ona daha az kederli görünüyorlardı. Sanki inanacak bir şey bulmuşlar gibi, neredeyse umutla aşağıya bakıyor gibiydiler.

İç geçiren Linden, teşekkür etmek için elini Stave'in omzuna koydu. Sonra arkadaşlarının yanına dönmeye başladı.

Onlara ulaşmadan önce, Covenant onu karşılamak için geldi, hala daldırıldığı için damlıyordu. *Krillerin* ışığı değiştiği için yüzü gölgelerle doluydu: Branl hançeri yakınlardaki bir tepeye götürmüştü. Rüyaların aydınlanması gibi hayali olan argent, Covenant'ın gümüş saçlarında parlıyor ama yüz hatlarını karanlıkta bırakıyordu.

Bir anda, Swordmainnir geri çekildi. Bazıları suya sıçradı. yıkanmak için su. Diğerleri sanki Linden ve kocasına yer açıyormuş gibi uzaklaştı.

Kız ona ne söyleyebileceğini düşünürken, adam onu kollarına aldı. Onu kendine yakın tutarak, "Özür dilerim, Linden" diye mırıldandı. Sesi boğuk bir törpüden biraz daha fazlasıydı. "Seni incittiğimi hissediyorum ama nasıl olduğundan emin değilim.

"Tartışmanı bekliyordum."

Bir anlığına ona sarılmasına izin verdi. Sonra tekrar sarıldı.
"Kendimle tartışıyordum."

Onun gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. "Ne hakkında?" Adamın bakışlarına karşılık vermeye çalıştı ama bakışları utanmış gibi uzaklaştı. "Ne yapmak istediğini anlıyorum," dedi ona.

kendi törpüsüyle. "Daha iyi bir fikrim yok. Ama benden ne istediğinizi açıklamadınız."

Ya da Yeremya'dan.

Covenant'ın söylediği gibi, senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Sadece sana ihtiyacım var. Ama yüksek sesle itiraf etti, "Biliyorum. Yapamam. Yapamam. Her şey çok *belirsiz*." Parmak eklemleriyle alnına vurdu. "Ne yapmam gerektiği konusunda netim. Ne yapmaya çalışmam gerektiği konusunda. Ama geri kalan her şey sadece izlenimler, içgüdüler. Sen ve Jeremiah'ın burada olmanız bir tesadüf değil. Burada birlikte olmamız da tesadüf değil. Kahretsin," diye homurdandı, "siz olmasaydınız ben burada olamazdım. Ama bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Bir an tereddüt etti. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve Linden'i nazikçe sarstı. "Emin olduğum tek şey, *bunun - ü ç ü m ü z ü n* birlikte, bize yardım edecek arkadaşlarla- Lord Foul'un istediği şey olmadığı. Biz zaten onun öngöremeyeceği şeyler yaptık. Şimdi *de* onun öngöremeyeceği bir şey *olduğumuzu* düşünüyorum."

Neredeyse onu rahatlatıyordu. Ona inanmıştı: şimdi neredeyse inanabilirdi. Ama hâlâ korkuyordu ve ona neden korktuğunu söylememişti. Korkusunun adını kendi koymamıştı.

"Bu yeterli değil," dedi beceriksizce. Ben yeterli değilim.

Sesi sertleşti. "O zaman başka bir şey söyleyeceğim." Soğuk demir gibi sertleşti. "Bunların hiçbirisi işe yaramazsa - ne yaparsak yapalım her şey cehenneme dönerse - en kötüsü hayal edebileceğimizden daha kötü çıkarsa - bunu bizim *başlatmadığımızı* hatırlamak isteyebilirsiniz. Despiser'ın işi. Hiçbir şeyi engelleyemezdik. Tek yaptığımız onun yaptıklarına tepki vermek.

"Tüm bu dünya sadece zihnimizde var olsa bile - lanet olası Foul sadece sevmediğimiz bir yanımızın dışavurumu olsa bile - bunun için suçlanamayız. Biz kendimiz *yapmadık*. Biz doğduk. Seçmediğimiz hayatlar, seçmediğimiz ebeveynler, seçmediğimiz sorunlar

seçin. Bundan biz sorumlu değiliz. Sadece bu konuda yaptıklarımızdan sorumluyuz.

"Eğer yaptıklarımız yeterli değilse, çok kötü. Bırakalım bundan sonra ne olacağı konusunda Yaratıcı endişelensin. Eğer umursamıyorsa, en azından bizi hiçbir şeyle suçlayamaz."

Bir okşayış kadar nazik olan Covenant, avucunu Linden'in boynunun yan tarafına götürdü ve onu öpmeyi teklif etti.

Bir an için direndi. Ona yeterince vermemişti.

Hiçbir şey asla yeterli olmayacaktı. Ama ona sahip olduğu her şeyi vermişti. Ve o Thomas Covenant'tı, kocası ve sevgilisiydi. Hatta mümkün olduğunca onun koruyucusuydu. Ve Jeremiah için elinden geleni yapacaktı. Onu reddedemezdi. Onu reddetmek istemiyordu.

Onu öperken, "Kalbimin Thomas'ı" diye düşündü. Bunu yapamam.

Ama belki de yapabileceğini hayal etti. Gitmesine asla izin vermediği sürece.

Geri adım atacak gücü bulana kadar birkaç dakika geçti. Covenant'la işi henüz bitmemişti. Onun dokunuşuna, kollarına, ağzına ihtiyacı vardı. Dünyada zaman kaldığı sürece ona sarılabilir ve sarılabilirdi. Ama o

aynı zamanda Yeremya'nın annesiydi. Kalbi bölünmüştü.

Bu konuda yalnız olmadığını biliyordu. Tüm kalpler bölünmüştü, Covenant'inki de en az onunki kadar. Covenant'ın ona duyduğu arzusun, Toprak için duyduğu endişenin ve Lord Foul'la yüzleşme ihtiyacının, ne zaman bocalasa onu parçalamakla tehdit ettiğini öğrense şaşırmazdı. Ama onun bölünmeleri daha kişiseldi. Arkadaşlarını -derede yıkanan Devleri ve yakınlarda bekleyenleri- taradığında oğlundan hiçbir iz göremedi.

Midesi refleks olarak gerildi. Hemen Stave'e döndü. "Jeremiah nerede? Branl'ın ona göz kulak olacağını söylemiştin."

"Öyle yapıyor." Stave, Linden'in ötesindeki yükselişte parlayan ışığa doğru sertçe başını salladı. "Seçilmiş-oğul akıntıya karşı ilerlemek için gruptan ayrıldı. Branl biraz uzaktan onu takip etti. Görevini ihmal etmiyor."

Linden, Covenant'a bir bakış fırlattı; ama o başını salladı. "Hiçbir şey söylemedi. Onu konuşturmaya çalıştım ama aklında çok fazla şey vardı."

Eğer oğluna bir şey olsaydı, bunu hissederdin.
Eminim hissetmiştir?

"Tepenin ardında," diye devam etti Stave, "çocuk korunaklı taşların arasında bir otluk keşfetti. Anele'nin korkmasına neden olan şeye biraz benziyor. Orada durmuş, talepler ve yakarışlar sunuyor. Yine de hiçbir şey olmaz. Bu nedenle Branl müdahale etmiyor."

"Görünüşe göre oğlunuz Anele'yi Yozlaşmaya maruz bırakan kırılma ya da kusura sahip değil. Çocuğun sadece Anele'nin Kastenessen'e açıklığını miras aldığı sonucuna vardık ki bu artık onu tehdit etmeyen bir tehlike. Kötülükle karşılaşma arzusu aptalcadır ama onu tehlikeye atmaz."

"Ya da," diye karşı çıktı Linden omzunun üzerinden, "Lord Foul henüz bundan faydalanmadı."

Çoktan koşmaya başlamıştı.

Kaldırılmış yumruklar gibi kayalar yolunu zorlaştırıyordu. Olasılıklar içinde dönüp duruyordu. Stave haklı olabilirdi. Jeremiah'ın Anele'den aldığı armağanların ve lanetlerin katı sınırları olabilirdi. Bilmek için yeterince bilgili değildi. Ama başka şeyler hayal edebiliyordu.
Açıklamalar.

Kastenessen yeteneğini Jeremiah'ı her an, çocuk çıplak toprağın üzerinde durduğu her an almak için kullanabilirdi. Yine de *Elohim*, tüm acısına ve öfkesine rağmen bunu yapmamıştı. Bunun yerine beklemiş, istediği fırsat kendini gösterene kadar zamanını beklemişti.

Eğer o böyle bir kısıtlama uygulayabiliyorsa, Lord Foul da bunu kolaylıkla yapabilirdi. Onun kötülüğü Kastenessen'inkinden daha soğuktu ve çok daha hesaplanıyor. Despiser, Linden'in Mithil Stonedown'dan kaçışı sırasında Anele'nin kayda değer bir mesafe boyunca sahipsiz bir şekilde kaba otların üzerinde yürütmesine izin vermişti.

Yine de hiçbir şey ortaya çıkmadı. Linden, Stave'den ya da Branl'dan şüphe etmedi.

Yine de tehlike gerçektir. Her zaman gerçektir.

Ve Jeremy bunu anlamadı. Hazırlıksız yakalanmadığı sürece kendini savunabileceğini düşündü.

Önündeki yokuş dik değildi. Yorgunluk hissetmeyecek kadar da korkmuştu. Kolayca, hızla tırmanabilmeliydi. Yine de yukarı doğru tırmandıkça zayıfladı. İçindeki derin bir şey değişmişti. Mutabakat'ın niyetlerine teslim olması onu zayıflatmıştı. Her adımda uzuvlarından güç çekiliyordu. Tepeye ulaştığında nefes alış veriş boğuk bir soluğa dönüşmüştü.

Branl orada durmuş, düz gözlerinde sadece argent ile ona bakıyordu. Ona bir şans verseydi bir şeyler söyleyebilirdi ama kadın kendini onun yanından hızla geçmeye zorladı; aşağıya doğru.

Stave'in sadece birkaç adım arkasında olduğunu hissetti. Covenant, Rime Coldspray ve Frostheart Grueburn eşliğinde onu daha yavaş takip etti. Ama Linden onları görmezden geldi. Dikkati Jeremiah'nın üzerindeydi.

Kendisine bakamayacak kadar yaşlı ve yıpranmış tepelerin arasındaki bir oyukta duruyordu. Ve gerçekten de ot bulmuştu: Bir kaya kümesinin çevredeki yamaçların erozyonundan toprak topladığı yerde inatla büyüyen testere kenarlı gri-yeşil bıçaklardan oluşan bir yama. Loric'in mücevherinin hayalet ışığında, bu bıçaklar kesecek kadar keskin görünüyordu.

Jeremiah'nın etrafındaki her şey bıçak gibiydi: kazınmış yamaçlar, kayaların pürüzlü kenarları, derenin siyah kabarması ve kesilmesi. Linden'a göre Jeremiah paramparça olmuş bir camın ortasında, tehlikeye aldirmeden, tabanlarını parçalayacak bir adım atmak üzere olan bir çocuğu andırıyordu.

Onu görmemişti. Kadın güneyden gelmişti ve o da tepelerin çukuru kapatmak için çöktüğü kuzeye doğru uzanan kıvrıma bakıyordu. Baş konsantrasyon içinde eğilmişti. Gerginlik dalgaları omuzlarının seğirmesine neden oldu: sırtındaki kaslar büküldü ve serbest bırakıldı. Dişlerinin arasından, Linden'e ulaşmayan kelimeler mırıldandı.

Kendini yavaşlamaya zorladı. Yine de hiçbir şey olmadı. Stave haklıydı. Branl harekete geçmek için bir neden görmemişti çünkü

Sebep. Yeremya sadece kendisiydi: öfke ve korkuyla gergin, değerini kanıtlamak için çaresiz ama dokunulmamış.

Birkaç adım ötede durdu. "Jeremiah," diye nefes nefese kaldı.
"Tatlım."

Tanrım, kendini çok *zayıf* hissediyordu. Sanki ona isim vermeyi reddetmesi

En büyük korkusu onun tek güç kaynağı olmuştu. "Bu kadar yeter. Sen denedin. Artık durabilirsin."

Stave onun yanına geldi. Covenant, Ironhand ve Grueburn ona doğru yükseldiler. Tanıklık etmeye geliyor-

Branl arkalarından giderek *kril* ışığını mümkün olduğunca uzağa yaydı.

Jeremiah başını kaldırdı. Sırtını annesine dönerek yarım eliyle bir tırpan hareketi yaptı.

Hiçbir uyarı olmadan, sessiz bir şok tepeleri sarstı. Küçük bir zaman parçacığı için dünyanın kanunları duraklamış gibi göründü. Linden'in kalbi atmadı. Ciğerleri hava almak için gerilmedi. Dere yatağında durakladı, dengede ve hareketsizdi. Stave oyukta bir taş daha oldu. Aşağı doğru atılan bir adımla bir sonraki adım arasında ahit asılı duruyordu. Coldspray ve Grueburn dondu kaldı.

Sonra ikinci bir şok boşluğu serbest bıraktı. Linden'in nabızı örse vurulan bir darbe gibi çarptı. Covenant dengesini kaybetti. Stave kendini hazırladı.

Bir anda hava attar oldu, yanan etin dumanı gibi yoğun, tütsü cehennemi gibi iğrenç. Gökler sanki kurşuna dönüşmüş gibi Linden'in üzerine eğildi. Stave bile irkildi. Coldspray ya da Grueburn tökezledi. İçlerinden biri Covenant'ı yakaladı. Branl *krili* kaldırarak aşağı doğru inmeye başladı.

Lord Foul'un sesiyle, Yeremya öğütücü bir değirmen taşı gibi duyurdu, "Bilmeniz ilginizi çekebilir, aptallar ve hizmetkârlar, planınız amacına ulaştı. Yapınız ayakta duruyor, bana karşı çıkma arzunuzun değerli bir simgesi. Ancak orada bile yaptıklarınız aleyhinize işliyor. *Elohim*'den mahrum kalan Solucan ilerliyor. *Acele* ediyor, aptallar! Zaferlerimin saati yaklaşıyor. Bunu engelleyemezsiniz."

"Branl!" Covenant'ın nefesi kesildi. "*Krill. Krill*'i bana ver!"

Despiser ve Jeremiah onu görmezden geldi. Sadece Linden ile konuştular.

"Yine de," diye devam etti ezici ses, "bu toy velet bana meydan okumayı düşünüyor. *Bana!* Bu çocukça cesaretinin ödülü olarak, ona umutsuzluğun inceliklerinde bilge olmasını sağlayacak bir hediye verdim. Ona ihtiyacım olduğunda, onu alacağım ve senin hiçbir çaban onu kurtarmaya yetmeyecek."

Oğlunuz bana hizmet edecekse, bunu sizin huzurunuzda yapacaktır.

"Ve sen, çelimsiz kadın-" Lord Foul'un neşesi vadiyi doldurdu. "Sen benim kalbimin kızı oldun. Senden çok memnunum. Sonuna kadar, sen de bana hizmet edeceksin.

"Böylece her şey arzularıma uygun hale gelir."

Covenant hançeri Branl'dan kaptı. "Böyle mi düşünüyorsun, Foul? Sana neler yapabileceğimizi unuttun mu? Senin için geldiğimizi unuttun mu?"

"Unuttun mu, sefil?" diye karşılık verdi Despiser, acı ve neşeyle. "Buna güveniyorum. Hiçbir şeyi unutmam. Senin için hazırlıklıyım. Eğer benimle yüzleşmeyi düşünürsen, çabalarının sadece kendine zarar verdiğini göreceksin."

Covenant cevap vermedi. *Krill*'i iki yumruğuyla kavrayarak, gazabın vücut bulmuş hali gibi ilerledi.

Linden içgüdüsel olarak onun yolunu kesti. Onun niyetinin ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer düşünmek için zaman ayırsaydı, onun Jeremiah'ya zarar vermeyeceğini anlayabilirdi. Adam yine blöf yapıyordu. Ama o düşünmedi. Jeremiah onun *oğluydu*. Ve Antlaşma'nın veremeyeceği tepkileri verebilirdi.

Oğluma ne yaparsan yap, diye söz vermişti Despiser'a uzun zaman önce, *kalbini söküp atacağım*. Şimdi bunu yapamayacağını biliyordu. Artık eskisi gibi bir kadın değildi. Ülkeye gelişinden bu yana yaşananlar ona pahalı dersler vermişti. Covenant ona hâlâ öğretiyordu.

Gallows Howe gibi, dünyanın da intikamdan daha önemli ihtiyaçları vardı.

Yine de tereddüt etmedi. Nasıl tutacağını bildiği başka sözler de vermişti. Asasının bir hareketiyle Dünya Gücü ve Kanun'u ortaya çıkardı.

Sağlık sezgisi kusursuzdu. Ateşi de aynı derecede hassas olabilirdi: siyahlığına rağmen bir neşter kadar rafine. Sadece bir anlığına, onu amacına hazırlarken gökyüzüne doğru savurdu;

tam olduğunu doğruladı. Sonra da bir kırbaç şaklatır gibi oğluna doğru savurdu.

Jeremiah'a dokunmadan içinden akıp gitti. Ayinini Jeremiah'ın bedeninden, Jeremiah'ın dehşete düşmüş zihninden ziyade Lord Foul'un kötülüğünün perdesine ve tınısına göre ayarlamıştı. Karanlık alevi sadece Despiser'ı vurdu.

Bunu yapabiliyordu çünkü Lord Foul'un hâkimiyeti *Croye*'inkinden tamamen farklı bir türdendi. O canavar sadece Jeremiah'ya ulaşmış, ondan beslenmiş, onu kullanmıştı: onun içinde var olmamıştı. Ve savunması -ayırışması- onu korumuştur. Ama şimdi mezarından çıkmıştı. Kendi içinde yaşadı. Bu değişim Linden'in geri kazanılmış benliği ile onu yöneten güç arasındaki farkı ayırt etmesini sağladı.

Lord Foul'un inandığı kadar zayıf olabilirdi. Gerçekten de çaresizlik içinde onun kızı olmuş olabilir. Yine de o Seçilmiş Linden Avery, Jeremiah'ın annesi ve Covenant'ın karısıydı.

Bir alev patlamasıyla Despiser'ı sürgüne gönderdi. Onun Kötü niyet patladı ve delinmiş bir balon gibi yok oldu. Soyut fırtınalar attar kokusunu silip süpürdü. Kırık kayaların kahkahası tamamen yok olana kadar dağıldı.

Jeremiah atılmış bir kukla gibi ellerinin ve dizlerinin üzerine yığıldı.

Linden bir kalp atışı sonra ona ulaştı, esasını bıraktı ve kollarını ona doladı. Teninde onun sıcaklığını ve dehşetini, bütünlüğünü ve dehşetini hissetti. Sanki ciğerleri gömülmek üzere dizilmiş bir bedenin tatlı, hastalıklı kokusuyla tıkanmış gibi nefes almakta zorlanıyordu.

"Anne," diye mırıldandı. "Ah, anne. Solucanı hissedebiliyorum. *Hissedebiliyorum.*

Bir uçuruma gidiyor. Uçuruma! Ve hızlı gidiyor. Uçurum hiçbir şey değilmiş gibi."

Despiser'ın hediyesi.

Jeremiah'nın kemiklerinin iliklerinde başlayan ürperti tüm vücuduna yayıldı. Linden ona sıkıca sarıldı ama titremesine engel olamadı.

Lord Foul oğluna ondan korkmayı öğretmişti.

3.

Muhalefete Çağrıldı

Anlar ve fersahlar arasındaki bir başka yarış, şirketi Linden'in daha önce hiç görmediği kıvrımlı bir tepeye getirdi. Covenant'ın eldritch çemberinin atlıları ve Devleri ne kadar uzağa taşıdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece kendisinin ve yoldaşlarının hâlâ Aşağı Diyar'da olduğundan emin olabilirdi. Hyn, Hynyn ve Khelen'le birlikte Rallyn'in önderliğini takip ederek vahşi dörtnala koşusunu yavaşlattığında, Linden solunda devasa Landsdrop'u gördü, eğri büğrü kenarlarını eteklerinden binlerce metre yukarıya doğru itiyordu. Ve uzakta, sağında, o kararmış gümüş gibi gri ve loş suyun sıkıntılı bakışlarını yakaladı: Sarangrave Düzlüğü, uçurumların barikatu ile Lifeswallower'ın daha derin bataklığı, Büyük Bataklık arasında.

Tepedeki yıldızlar artık görünmüyordu. Sıkılmış yumruklar gibi gök gürültüsü başları, sıkışık ufukların arasında birbirlerine ileri geri vurarak gökyüzünü kapatıyordu. Hava, Solucan'ın çok uzaklara gitmesinden rahatsız olmuş bir şekilde karışıklık içinde yuvarlanıyordu. Güneşsiz geçen her saatle birlikte hava daha da serinledi.

Şirket aniden dik bir yamaçtan aşağı düştü. Gevşek şeyller üzerinde kayan Devler dengelerini korumak için debelendiler. Hyn bir an için dizlerini kilitledi ve kaydı. Sonra Linden'i güvenle taşıyan hafif ayaklı bir sıçrayışa geçti.

Jeremiah Khelen'in üzerine atıldı ama genç aygır onu ittiği için değil. Geçirdiği kazadan sonra ayağa kalktığından beri

Lord Foul ile karşılaştığında, çocuk sanki bazı kasları kesilmiş gibi sallanmıştı. Her zaman değişken olan gözleri mide bulandırıcı bir renk almıştı. Eğer zihnini yansıtıyorlarsa, düşünceleri kusmuk kusuyordu.

Covenant da sarsıldı. Mishio Massima durma noktasına geldiğinde eyerden düştü. Ama bu vertigonun bir etkisiydi. Her vahşi büyü çabası onu bir kasırgaya sürüklüyor gibiydi.

Yamacın eteğindeki daha düz bir zeminde, şirket İnatçı ot ve yabani ot tutamları arasındaki ince toprağa tutunmuş birkaç bodur meşe parçası arasında toplanmışlardı. İleride daha yumuşak bir yamaç uzanıyordu; yine de kimse acele etmeyi teklif etmedi. Covenant'ın

Krill'i Branl'a geri vermişti bile. Şimdi bağdaş kurup toprağa uzanmış, kim olduğunu hatırlamaya çalışan bir adam gibi başını tutuyordu. Daha önce de olduğu gibi, Swordmainnir sanki sırtlarında monolit taşıyorlarmış gibi hava almak için çabalıyordu.

Neredeyse aynı anda, şiddetli yağmur damlaları Linden'in yüzüne çarptı. Sıçrayan damlalar etrafa rastgele vuruyor, toprak buldukları yerlerde küçük toz patlamaları yaratıyordu. Yakında daha da artacaktı. Sağanaklar geliyordu, Aşağı Diyar'ın bu mevsimine hiç de uygun olmayan bir muson sağanağı.

Beklentiyle yüzünü buruşturarak Hyn'i Khelen'e yaklaştırdı.

Aynı anda, Covenant kendini ayağa kaldırdı. Uyuşmuş ayakları üzerinde kıpırdamadan Devlerin arasından Linden'e doğru ilerledi ve Jeremiah. Yanaklarından ter gibi damlalar süzülüyordu.

Dikkatle, "Nasılsın Jeremiah?" diye sordu.

Çocuk Covenant'ın yanından geçip gitti. Linden'in endişesini görmezden geldi. "Benim için endişelenmeyi bırak," diye mırıldandı. "Ben iyiyim. Bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

Elleri hâlâ ateşliymiş gibi titriyordu. Covenant

Linden'a sorular sordu.

Oğlunu inceledi. Yüzeysel olarak hasarsızdı: bu çok açıktı. Onu parçalara ayırmış gibi görünen sıkıntı fiziksel değil, duygusaldı. Sadece ruhu zarar görmüştü.

Hayatının büyük bir bölümünü gizlenerek geçirmişti: onu hem koruyan hem de engelleyen güçlü bir savunma. Mezarlarında çömelmek onu bazı yönlerden korumuştur ama ona nasıl yapacağını öğretmemişti.

Despiser'in öldürücülüğüne maruz kalmıştı. Sahip olma ve acımasızca küçümseme, meydan okuma girişimini soldurmuştu.

Linden, Hyn'in arkasından uzanıp Jeremiah'nın koluna dokunarak dikkatini çekti. "O kadar kötü mü tatlım? Bunun hakkında konuşabilir misin?"

Onu kendisini Despiser'a gösterme riskini almaya iten şeyin ne olduğunu sormak istedi, ama Despiser'ın cevabı zaten bildiğinden şüphelendi.

Cevap. Kendini işe yaramaz hissediyordu: kendine yeniden inanmasına yardımcı olacak bir şey yapması gerekiyordu. Ve Covenant ona dolaylı bir izin ya da cesaretlendirme şekli vermişti.

Eninde sonunda hepimiz bizi en çok korkutan şeylerle yüzleşmek zorundayız.

Jeremiah bir an için ona ters ters baktı, sonra başını çevirdi. Yaklaşan fırtınaya doğru mırıldandı: "Anlamıyorsun. Bunu göremiyorsun. Durduramıyorum. Tüm bu güç sadece korkunç değil. Bizden daha *gerçek*. Hepimiz öleceğiz ve ben bunu izleyeceğim."

Dağınık yağmur damlaları çakıl taşları gibi Linden'e çarptı. Hiddetle yüzünü sildi.

"Haklısın Jeremiah. Anlamıyorum. Ama yine de nasıl hissettirdiğini biliyorum. Senden daha cesur, daha güçlü ya da daha iyi değilim. *Tanrım*, Jeremiah. Deli bir adamın Thomas'a bıçak saplamasına izin verdim çünkü onu durdurmak için kendimi zorlayamadım. *Turiya* Raver bana dokundu, sadece *dokundu* ve o kadar korktum ki günlerce kendime gelemedim. Ve *mokşa* beni gerçekten ele geçirdi. Bunun nasıl bir *his olduğunu* biliyorum."

Hayatının ne kadarını utanarak geçirmişti? Kendini küçümseyerek?

"Ama seninle aynı sebepten dolayı hâlâ buradayım. Biz yalnız değiliz.

Yalnız değiliz."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Cirrus Kindwind yumuşak bir sesle. "Bunu konuşmuştuk, Seçilmiş-oğul. Devler neşenin duyan kulaklarda olduğunu onaylar çünkü masallarımızı anlatmak bizi birbirimize bağlar. Konuşarak ve duyarak, hayatlarımıza anlam katma çabalarımızı paylaşıyoruz."

Yağmur daha sert yağıyordu. Yakında bir şey duyamayacak, bir şey söyleyemeyecek kadar şiddetli yağacaktı.

Jeremiah suyun içinden fısıldadı: "Ama *görmüyorsun* ki o. Hiçbir şey demek istemiyorum."

Sefaleti Linden'in boğazını düğümledi. Ona verecek bir cevabı yoktu. Covenant'a inanıyordu ama kendine inanmaktan korkuyordu. En büyük korkusu-

O içten içe tökezlerken, Covenant elini onun kalçasına koydu. "Buradan gitmeliyiz." Şapırdayan yağmur damlaları yüzündeki ciddiyeti, istekli şefkatinin çizgilerini gizliyordu. "Belki bu fırtınanın en kötüsünden kaçabiliriz."

Sanki o tetiklemiş gibi, tepemizde bir şimşek çaktı. Gök gürültüsü havayı titretti.

"Bana kalırsa," dedi Rime Coldspray sesini yükselterek, "yaklaşmakta olan sağanak çok şiddetli görünmüyor. Yine de aşırı olacaktır. Zaman Yöneticisi akıllıca tavsiyelerde bulunur."

"Branl!" Covenant omzunun üzerinden havladı. "Ne kadar uzaktayız Gelmek mi?"

Alçakgönüllü, bir elinde *kril*, diğer elinde Longwrath'ın kılıcı omzuna yaslanmış halde Rallyn'in yanında oturuyordu. "Çevirilerimiz arttı, ur-Lord," diye cevap verdi. "Neredeyse otuz fersah yol kat ettik ve öğleden sonra sadece bir kısmını kaybettik."

Stave onaylarcasına başını salladı.

Linden, Ardent'in şirketi Kayıp Derinlik'ten çıkarırken ne kadar yol kat ettiğini hatırlamaya çalıştı. Bulutların arasından gelen bir başka parlama ve bağırış dikkatini dağıttı. Yağmur tufana dönüşüyordu.

Covenant küfrederek şirketin başına doğru geri dönmeye başladı. Yeni başlayan seller başını ve omuzlarını dövdü.

Branl hemen atından indi. Flamberge'i Onyx Stonemage'a verdi. Covenant ve Loric'in hançeriyle birlikte topluluğun ötesine geçti.

Yağmur toprağı dövdü. Toprağı çamura çevirdi. Pıhtılaşmış dereler Devlerin ayaklarının altından kıvrılarak geçti. Linden sağanağın ağırlığı altında ezildiğini, kalbinin üzerine eğildiğini hissetti. Oğlunun yardıma ihtiyacı vardı ve ona verebilecek hiçbir şeyi yoktu.

Devler kendilerini başlangıcı belli olmayan bir koşuya hazırladılar: vahşi büyüün ve Loric'in kılıcının yarattığı boşlukta bir yerde üzerlerine gelecekti. Hyn başını savurdu, toynaklarını yeniden konumlandırdı. Khelen, Jeremiah'ya bir uyarı homurdandı. Şimşek karanlığı yırttı. Gök gürledi dağların öfkesi gibi uçuşuma karşı.

Branl hızla hareket ederek Covenant'ı taşıdı. Covenant'ın ateş hattı, sanki toprak ve yağmur yakıtmış gibi sele meydan okudu. Alevler Linden'in evlilik yüzüğünde Wraithler gibi dans ediyordu. Refleks olarak Asa'yı yüzüğünden olabildiğince uzakta tuttu.

Dünya yok olduğunda, kalbi karanlığa gömüldü. O ve arkadaşları Jeremiah'ı Fırtına Dağı'na götürüyorlardı.

Despiser'a.

Oğlunu sevecektir.

Watlar ve Devler geçiş olmaksızın ciğerleri patlayacakmış gibi koşuyorlardı. Dik bir yamaçta zorlanıyorlardı, ölümlülüklerinin engellerine karşı ilerlemeye çalıştılar.

Sonra bir yamaçtan aşağı yuvarlandılar, bir heyelan gibi düştüler.

Yağmur yağmıyordu. Öğleden sonranın alacakaranlığı dünyayı seyrek bir yıldız serpintisinin altında tutuyordu. Her nefes çürüme ve daha kötü zehirlerden oluşan nemli bir miazmayı emiyordu.

Solda, biraz ötede, kesik bir levha gibi dik, yüksek bir uçurum yükseliyordu. Sağ tarafta ise su uzanıyordu: Sarangrave'nin sulak arazisi, işkence görmüş ağaçlarını, bükülmüş çalılıklarını ve fetorunu sallıyordu. Dallar şeytanların çağırın uzuvları gibi kıvranıyordu. Yoldaşlar, sanki kendilerini o pis kokunun içine atmak istercesine Düzlük'e doğru savruldular.

Sonra Covenant, Mishio Massima'nın dizginlerine asıldı ve hayvana durması için bağırdı. Rallyn bacaklarını inişe karşı destekledi: Ironhand ve yoldaşları topuklarını sıktı. Bölük adım adım yavaşladı.

Bir ağaç geçti, sonra bir başkası. Demir ağacı mı? Hyn bir derenin içinden sıçradı. Bataklığın kenarından parıldayan bir selvi kümesi uzanıyordu. Rallyn ve Covenant'ın bineğini takip eden yoldaşlar yönlerini değiştirerek uçuruma yaklaştı.

Hyn hızına hâkim olurken, Linden nerede olduğunu fark etti. Dağı daha önce bu açıdan hiç görmemiş olmasına rağmen, Şimşek Dağı'nı tanıdı. Profilden bakıldığında bir

Toprak Damlası'nın karşısında veya içinde diz çökmüş, ön kollarını ve gövdesini Yukarı Toprak'a dayamış, yüzü batıya dönük bir titan. Yakındaki uçurum, Arazi'yi bölen büyük uçurumun bir uzantısı olmaktan ziyade dağın bir yanıydı. Hyn'in şimdi koşar adım ilerlediği yamaç titanın baldırlarından biriydi. Diğer ise uçurumun dibinden Sarangrave'ye doğru uzanan bir vadinin uzak tarafını oluşturuyordu.

Vadi büyük bir Ranyhyn sürüsünü barındıracak kadar geniş, savaştan birkaç yüz Efendi Mağara Şövalyesi ya da *Kresh'i* barındıracak kadar uzundu. Alt yamaçlarda ve dipte, kuzeyden ve güneyden aşağıya doğru akan tatlı su akıntılarıyla beslenen dağınık demir ağacı ağaçları yetişiyordu. Düzlükten tırmanan bataklık otları, kahkaha otu ile büyümek için yer kapma mücadelesi veriyordu. ve daha zararlı bitkiler.

Ancak vadi tabanının omurgası, lağım gibi kokan bir nehir yatağıydı.

Yağ gibi yapışkan, dışkı gibi kokuşmuş kara su, dağın dizleri arasındaki uçurumda açılan bir yaradan akıyordu. Bir zamanlar nehir bu yaradan gürleyerek akmış, Yukarı Diyar'ın birleşik sularıyla Gök Gürültüsü Dağı'nın bağırsaklarını yıkamış, yasakların ve şaraphanelerin, kullanılmayan Wightwarrens'ların ve atılmış cesetlerin ve asit göllerinin atıklarını Büyük Bataklık'ın karşılamasına boşaltmıştı. Ama şimdi seviye yatağın kenarlarının çok altına düşmüştü. Akarsularla takviye edilmiş olsa bile, Defiles Kursu, dibindeki sümüksü kayaları örtmeye ancak yetecek kadar su taşıyordu. Uçurumdaki yara, bekleyen bir gaga gibi açılmıştı.

Böcekler Linden'in başının yanından açlıkla uğuldayarak geçti. Bazıları soktu. Tatarcık sürüleri sanki atılan toksinlerin kokusuyla besleniyorlarmış gibi orada burada dönüp duruyordu. Aşağı doğru inerken, selviler onun üzerinde yükselene kadar yükseliyor gibi görünüyordu, hırslı ve kirli. Demir ağaçları kudretli görünüyordu, ancak daha nazik bir ortamda kesinlikle daha uzun ve daha geniş olacaktı. Onların üzerinde uçurum baş döndürücü yüksekliklere uzanıyordu.

Daha alçak bir yerden bile, uçurumun açıkta kalan bağırsak kayasının dağın baldırları arasındaki vadiden biraz daha geniş olduğunu görebiliyordu. Yamaçlar, Thunder Dağı'nın kalçalarından sırtına doğru garip açılarla yayılıyordu. Orada dağın yamaçları engebeliydi ve

tehditkârdı, devasa bıçaklarla kesilmiş gibi yarıklar ve kusurlarla delik deşikti: geçilmez görünüyorlardı. Yine de Rime Coldspray ve yoldaşlarının, zaman ve belki de ip verildiğinde oraya tırmanabileceklerinden şüpheleniyordu. Stave ve Branl bunu kesinlikle yapabilirdi. Ama Linden'in kendisi yapamazdı. Onun için Thunder Dağı'nın yüksek tarafları ulaşılmazdı.

Burada Antlaşma'yı takip etmekten başka çaresi yoktu, tabii Hyn'i bırakıp Jeremiah'yı da yanına alarak kaçmazsa.

Vadi tabanında, bir demir ağacının gövdesinin yanında, Covenant sonunda durdu. *Krili* Branl'a verdi; ama atından inmedi. Bunun yerine, dağın boğazına bakarak grubun geri kalanının etrafını sarmasını bekledi. Omuzlarındaki gerginlik ve ellerinin eyer boynuzunu kavraması, Linden'e kendisini koltuğunda irade gücüyle tuttuğunu söylüyordu. Gözlerinden, Defiles Kursu'nun pis kokusu onları yakmış gibi yaşlar akıyordu; sanki bu koku pişmanlıktı.

Solunumları hafiflerken, Swordmainnir olası saldırıları veya kaçışları düşünerek endişeyle çevrelerini taradı. Buna karşılık *Harucha*'ler araziye karakteristik soğukkanlılıklarıyla ölçtüler. Yoldaşları arasında tek başlarına burayı hatırlıyorlardı. Kuşkusuz ortak anılarında, vadinin alt ucundaki selin en azından selvi ağaçlarının gövdelerinin bir kısmına kadar ulaştığı Defiles Kursu'nun en şiddetli zamanlarını da hatırlıyorlardı. Ama Jeremiah başını kaldırıp etrafına bakmadı. Kendi kendine mırıldanarak ellerini inceledi ve sanki ellerinin boşluğu onu kızdırmış gibi kaşlarını çattı.

Dengesini yeniden sağladığında, Covenant açıkladı, "İşte bu. Sanırım bu çok açık. Yapabiliyorken dinlenmeliyiz. Başka bir şansımız olacağından emin değilim." Buraya gelmek onun kararıydı. Yine de ses tonunda yoğun bir şüphe vardı. "Atları da göndermeliyiz. Artık bize yardım edemezler.

"Hazır olduğumuzda, Feroce'un dikkatini çekmeye çalışacağım. En azından yolun bir kısmında bize rehberlik edebileceklerini umuyorum."

Kimsenin dile getirmediği bir itirazı geçirterek ekledi: "Thunder Dağı'nda bulunduklarını hiç sanmıyorum. Ama onlar Sudan yaratıklar. Ve sadece herhangi bir su değil." Nehri işaret etti.

"Bu şeyin içinde gelişirler. Ayrıca ışığa da ihtiyaçları yok. Belki bizi Wightwarren'ları bulacak kadar uzağa götürebilirler.

"Ondan sonra," diye bitirdi sözlerini, "nereye gittiğimizi bilmemize gerek kalmayacak. Sadece savaşmak zorunda kalacağız. Sonunda Foul'un kendini savunma şekli bize nerede olduğunu gösterecek."

"Ya bize göster ya da bizi güt" demek istemiş olabilir.

Linden kendini toparlamaya çalışırken Jeremiah kaşlarının altından Covenant'a baktı. "Bu zaman kaybı," diye homurdandı çocuk.

"Manzaranın bir kısmını tanımaya başlıyorum. Solucan Yukarı Topraklar'da. Bir nehrin yanında. *Melenkurion* Skyweir'a ulaştığında hâlâ kaybolmuş gibi el yordamıyla etrafta dolaşiyor olacağız.

"Peki Feroce'a güvenebileceğinizi düşündüren nedir?" Yumruklarını sıkı, görünüşe göre alevleri toplamaya çalışıyordu. Ama Dünya Gücüne erişimi onu atlatmıştı. Belki de Solucan'ın hayalleri onu engelliyordu. "Pusuda bekleyen korkarken bir ittifakınız vardı. Şimdi Solucan uzaklaşıyor. Belki de Pusuda Bekleyen artık sana ihtiyacı olmadığını düşünüyordur."

Covenant omuz silkti. Jeremiah'la yüz yüze geldi ama cevap vermedi.

Kendini çaresiz ve kasvetli hisseden Linden, "Thomas, bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Başka ne yapabiliriz ki?" Cüzzam, Covenant'ın gözlerini acı ya da empati gibi bulanıklaştırdı. "Artık buradayız. Eğer bu bir hataysa, bu benim ilk hatam olmayacak. Hayatta yaptığım şeylerin çoğu yanlış yaptığım şeyleri telafi etmeye çalışmak.

"Her neyse Jeremiah'ı duydun. Farklı bir şey denemek için zamanımız yok."

Linden cevap vermedi. Bu tartışmayı çoktan kaybetmişti.

Ama Yeremya'nın işi bitmemişti. "Ama neden zahmet ediyorsun? Anladığımı sanıyordum. Yani, daha önce Solucan'ı görebiliyordum. Şimdi göremiyorum. Ne anlamı var ki? Nasıl olsa hepimiz öleceğiz."

Ona bir armağan verdim, ey Yeremya, onu umutsuzluğun inceliklerinde bilge kılacak.

Linden onu rahatlatmaya çalışmış olabilir. Covenant da öyle. Ancak Devler kahkahalara boğulmak gibi basit bir yöntemle onları susturdu.

Gürültülü neşeleri vadiyi doldurdu. Böcekleri ürkütüyor gibiydi. Tatarcıklar sulak alanın bataklığının güvenliğine kaçtı. At sinekleri ve sivrisinekler sızlanarak uzaklaştı. Sadece bir anlığına, Defiles Parkuru ve Sarangrave'in pis kokuları bile daha az ürkütücü hale geldi.

"Cesurca söyledin, genç Jeremiah," dedi Grueburn kahkahalarla gülerek. "İyi bir cevap."

Latebirth ve Halewhole Bluntfist nefes nefese kalarak iki büklüm oldu.

"Ama neden zahmet edelim ki?" diye yankılandı Cirrus Kindwind. "Gerçekten de neden? Korkularımızla alay ediyorsun, Seçilmiş-oğul."

Stormpast Galesend, Cabledarm'ın sırtını tokatladı. Cabledarm, Galesend'in kaburgalarına bir dirsek attı.

Jeremiah'ın alınmasını bekleyen Linden irkildi. Ancak aynı zamanda bir minnettarlık duygusu da hissetti. Son kahkahasını duyduğundan beri çok şey olmuştu.

Jeremiah hiddetlenirken, Demir El yerçekimi için mücadele etti. Mizahı kıkırdama patlamalarına dönüşene kadar gözlerini ovuşturdu. "Bütün yollar ölüme çıkar," dedi sesini bulduğunda. "Solucan bunu sadece hızlandırır. Yine de çabalamalıyız. Yoksa günlerimizin sonunda başımızı nasıl dik tutacağız?"

Linden, Jeremiah'nın kendisiyle boğuşmasını izledi. Alay edildiğini hissetmiş olmalıydı. Eminim bunu hissetmiştir? Ama Devleri de seviyordu. Ve onların neşesi alay gibi görünmeyecek kadar açık yürekliydi. Kısa bir süre ağzı buruştu: neredeyse kendine rağmen gülümseyecekti. Sonra yüzünde çelişkili bir ifade belirdi.

"Boş ver. Ciddi değildim. Nasıl istersen öyle olsun."

Toparlayabildiği kadarıyla bu kadar zarafet gösterebilirdi. Eğer öyleyse, Linden için yeterliydi.

Devler yatışırken Covenant, "Vay canına," diye söylendi. "Cehennem ateşi." Sonra sanki söyleyecek sözü kalmamış gibi sessizliğe gömüldü.

Stave ve Branl sanki sessizce anlaşmış gibi Ranyhyn'lerinden aşağı kaydılar. *Haruçaylar* kahkaha atabiliyorlarsa bile Linden bunu hiç duymamıştı. Ancak burada, Stave'in gözünde eğlenceye benzeyen bir parıltı yakaladı. Branl'ın eğilirkenki tavrı

Longwrath'ın bıçağının demir ağacının gövdesine değmesi, ince gerginliklerin hafiflediğini ima ediyordu.

Jeremiah hüzünlü ve mesafeli bir şekilde yere çöktüğünde ve Covenant attan indiğinde Linden da onlara katıldı. Alyansının yabancılığı ya da vahşi büyü'nün etkileri parmaklarının kaşınmasına neden oldu. Asayı dirseğinin kıvrımında tutarak, Rime Coldspray'e teşekkür etmenin bir yolunu düşünmeye çalışırken dalgınca kaşıntıyı ovuşturdu ve onun yoldaşları.

Sırtındaki ağırları dindiren Covenant en yakın dereye doğru ilerledi. Ardent'in atı onun yanından geçerek ağzını suya soktu ve içerken baloncuklar üfledi. Dörtlülük Ranyhyn daha sakin bir şekilde onu takip etti. Hynyn'in her zamanki imparatorluk havası bastırılmıştı ve Hyn'in başı sanki vedalarla ağırlaşmış gibi sarkmıştı. Khelen Jeremiah'ya endişeli bakışlar fırlattı ama geri çekilmedi.

Swordmainnir zırhlarını gevşettikten sonra, Onyx Stonemage kalan *alianta* su tulumlarını dağıttı: Linden'in yemeyi beklediği son yemek. Covenant hazine meyvelerini kabul etti. *Haruchai* bile öyle yaptı. Sonra Kindwind ve Grueburn boşalan çuvalları başka bir dereye taşıdı.

Vadideki böcekler korkularını unutmuşlardı. İğneleri olan birkaç uçan şey Linden'ı buldu. Bir tanesi sırtında bir yara açtı. Bir diğeri de boynunun yan tarafındaydı. Bu sancılardan ve bölgenin yenilenen fetorundan rahatsız olarak kendini leşi hatırlarken buldu. Leş *olduğunu* hatırladı; ulumayı hatırladı Adını Vermememiz Gereken Kadın'ın ıstırapı ve kınanması. Hatırlanan Elena-

Uçurumun dibindeki ağzın içine girmek Tehlike'den düşmeye benzer.

Kendi kendine yemin ederek, küçük acılarını iyileştirmek, böcekleri ve pis kokuların en kötüsünü koalamak; kurtçukları ve bitleri sınırlarından temizlemek için Asasından Toprak Gücü çağırdı. Sonra aynı küçük iyiliği arkadaşlarına da uzattı.

Jeremiah onun hediyesini görmezden geldi. Kendi düşüncelerine hapsolmuşken, herhangi bir fiziksel rahatsızlık hissediyor gibi görünmüyordu. Belki de onu soğuktan koruyan ve çıplaklığını muhafaza eden aynı miras

Ayakları da onu sokmalardan koruyordu. Linden ne zaman onunla konuşması gerektiğini düşünse, hazır olmadığını fark ediyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Solucan'ın ilerleyişini izleme yeteneği, merhemi olmayan bir yaraydı.

Arkadaşları gibi o da dere kenarında soluklandı ve hazine meyvelerinden payına düşeni yedi. Sonra bir kucaklaşmayı paylaştı Covenant; göğsünün inatçı kemiklerine yaslanırken, sivri parmakları saçlarında garip bir güvence gezdirdi.

Zayıf öğleden sonra akşama doğru azalırken, Sarangrave'nin sularından buharlar yükselmeye başladı. İlk başta belli belirsizdi, sadece *krillerin* ışığını yakaladıklarında görülebiliyorlardı. Ama yavaş yavaş kalınlaşarak lekeler ve sis dallarına dönüştüler. Dereceli olarak, opak kollar

ve tabakalar vadiye doğru yol aldı, dağın eteklerine doğru Defiles Rotasını izledi. Çok geçmeden sis, Düzlük'ü örten hafifçe çalkalanan bir duvara dönüştü. Genişlemeye devam ederse, yakında vadiyi dolduracaktı.

Sis telleri seyrek demir ağaçlarının arasına dolanırken, atlar da yola koyuldu. Mishio Massima sanki binicilere karşı sabrı tükenmiş gibi başını savurarak tırısila uzaklaştı. Ranyhynler daha resmiydi. Önce Covenant'ın etrafında toplandılar. Hep birlikte şaha kalktılar ve sanki onaylarını kazanmış gibi havayı pençelediler. Sonra ayrıldılar; Hynyn Stave'e, Rallyn Branl'a, Hyn ve Khelen Linden ve Jeremiah'a doğru. Hynyn Stave'in burnuna sokulurken, Stave de aygırın burnunu okşadı. Khelen de aynı sevgi gösterisini Jeremiah'a sundu. Jeremiah bir an için Ranyhyn'i reddediyor gibi göründü. Ancak aniden kollarını Khelen'in boynuna doladı: terk edilmek istemeyen bir çocuk.

Branl, Rallyn'in kişnemesine Lordlar kadar eski bir selamla karşılık verdi. Hyn, Linden'e doğru başını yere eğdi ve bir ön ayağını reverans yapar gibi büktü. "Hayır," diye nefes aldı Linden kısrağa sarılırken, "lütfen. Bunu aştık. Ben senin önünde eğilmeliyim."

Hyn yumuşak bir mırıltıyla cevap verdi. Nazik gözlerindeki bakış hüznün, gurur, şefkat, pişmanlık ve hatta atavistik bir alarmı ima ediyordu.

Yine de inancını kaybetmemiş gibi görünüyordu.

Saygı duruşunda bulunan devler kılıçlarını çektiler. Kılıçlarını yüksek tutarak, büyük atların sadakatini ve hizmetini selamladılar.

Ranyhyn'ler hep birlikte geri döndüler. Birlikte Mishio Massima'yı sisin içinde takip ettiler. Eğer son bir veda için kişnemişlerse de, sesleri duman tarafından yutuldu.

Yıldızlar kaybolmuştu; maskelenmişlerdi. Nemli buharlar su yolunun şeklini bulanıklaştırıyordu. Uçurum belirginliğini, amansız sertliğini kaybetmişti.

Yol arkadaşlarının etrafında, *krillerin* arjantı sisten geri yansıyarak bir sinozürün içinde duruyormuş gibi görünüyordu. Bir fener. Işığın ötesinde, dünyanın geri kalanı yavaşça kaynayan bir boşluk, nemli ve yapışkan.

Linden sise yeni bir endişeyle baktı. Uyarı vermeden saldıracak tehlikeleri ima ediyor gibiydi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Jeremiah kısık sesle.

"Bunun anlamı," diye yanıtladı Covenant, boğazının arkasından gelen alçak bir hırıltıyla, "yeterince bekledik."

Aniden sertleşerek *krilleri* aldı. Yanında Branl olduğu halde vadiden aşağı, Sarangrave'e doğru ilerledi. Loric'in hançeri önünü aydınlatıyordu. Arkasında, sis topluluğu çevrelemek için kalabalıklaştı. Durduğu yerde, selvilerin en dış dalları ve dalları görülebiliyordu; ama Linden arkadaşlarını zar zor ayırt edebiliyordu.

"Ben buradayım." Covenant bağılıyor gibi görünüyordu ama sis bazı sesleri boğarken bazılarını da vurguluyordu. Uzaktaki su şırıltısı onun sesinden daha belirgin bir şekilde duyuluyordu. "Bana Saf Olan dedin. Bir ittifak yapmıştık. Ben üzerime düşeni yaptım. Şimdi konuşmamız gerek. Feroce'u istiyorum."

Linden o sisin içindeyken, Sarangrave'in kulaklarından herhangi birinin onu duyabileceğine inanmayı imkânsız buluyordu.

Damlacıklar teninde boncuk boncuk birikti. Nem, gömleğindeki kusurlardan sızıyordu. Gözlerinden ziyade sinirleriyle oğlunun aurasını tespit etti. Yaydığı emanasyonlar, kendi içine doğru çömeldiği izlenimini veriyordu; oğlunun dokunuşundan korkuyordu. kaçmak istediğini söyledi.

Grueburn, "Telaşa kapılmak için bir neden göremiyorum," dedi. "Düşmanlarımız sadece sisin bizi korkutacağını mı düşünüyor? Ruh Yiyen'in zorluklarına katlandık ve yara almadan çıktık. Bu kadar umarsızca üstesinden gelemeyiz."

Jeremiah'ı rahatlatmaya çalışıyor olabilir.

"Evet," diye yanıtladı Demir El. "Yine de burada da Ruhbitici'de olduğu gibi sis var. Kendinizi hazırlayın, Swordmainnir. Belki de bu duman sulak alanın doğal bir sızıntısıdır. Ya da belki-"

Devler onun etrafında katafraktlarını sıkılaştırdı, kollarını ve omuzlarını gevşetti.

"Jeremiah?" Linden fısıldamak için içgüdüsel bir dürtü hissetti.

"Beni dinle. Dinliyor musun?"

Stave onun arkasında, kayıtsız ve sessiz bir şekilde duruyordu.

Covenant Düz'e bağılıyor olabilir ama sözleri kaybolmuştu. *Krill*'in ışığı Düz'ün üzerindeki örtüyü delip geçmiyordu.

Sarangrave.

Jeremiah inler gibi, "Onu durdurmanın bir yolu yok anne," diye cevap verdi. "Ovalara ne yaptığını görmelisin."

Linden onun kolunu kavradı. Adam geri çekilmeye çalıştığında, Linden tutuşunu sıkılaştırdı. "*Dinle* dedim. Belki de hissettiklerinden kurtulmanın bir yolu vardır. Belki de Foul sana o imgeleri dikkatini dağıtmak için vermiştir.

Belki de diğer olasılıkları düşünmeni istemiyordur. Belki de asıl sorunuz kendinizi nasıl savunacağınızı bilmemenizdir."

Jeremiah'nın ses tonu değişti. "Anne?"

"Dünya gücüne sahipsin," diye açıkladı, "ama bu bir silah değil. *Orcrest* gibi." Ya da Anele'nin kendisi gibi. "Seni korumuyor. Savaşmak için bir yolun olsaydı belki bu kadar umutsuz hissetmezdin."

"Ama ben bilmiyorum." Kolunu tutmasına rağmen sesi Covenant kadar uzak geliyordu. "Ben işe yaramazım." Kırılmış demek istemiş olabilir. Despiser'in kötülüğüne karşılık verme arzusunun aptalca bir hayal olduğunu öğrenmişti. "Tek yapabildiğim izlemek."

"Hayır." Sırf oğlunun sıkıntısı onu incittiği için Linden sesini yükseltmek istedi. Sessizce konuşmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Beni dinle tatlım. Her zaman yapabileceğimiz bir şey vardır, bu sadece

Olan bitene bakışımızı ya da kendimize bakışımızı değiştirmek.

"Sanırım kendini nasıl savunabileceğini biliyorum." Parmaklarıyla onun yaşadığı şoku hissetti. "Nasıl?"

"Linden Giantfriend." Sis, Rime Coldspray'in gerginliğini bastırdı. "Kalbim beni yanıltıyor. Timewarden'ın umutları suya düşer. Feroce

gelmedi. Ve bu sis-" Tükürür gibi bir ses çıkardı. "Taş ve Deniz! Bunun doğal olduğuna kendimi ikna edemiyorum. Bir kötülük onu çağırıyor."

Linden kulaklarını Ironhand'e kapattı. "Bunu dene." Jeremiah'ı daha yakına çekti. "Ellerini ateşle doldur. Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

"Neden?" Geri çekilmeye çalıştı. Daha önce başarısız olmuştu. "Bunun ne yararı olacak? Az önce dedin ki-"

Onun sözünü kesti. "Sadece *yap*. Sonra da asama dokun." "Anne!" diye itiraz etti. "Asanı kullanamam!"

"Bunu henüz bilmiyoruz." Sakin görünmeye çalışıyordu ama tüm çabalarına rağmen titriyordu. "Henüz denemedik."

"Önce senin Dünya Gücün. Sonra Asam. Ondan sonra, sırada ne olduğunu bulmana yardım edeceğim."

Coldspray dişlerinin arasından, yoldaşlarının ihtiyaç duymadığı uyarılar mırıldandı.

"Cehennem ateşi," diye öfkelenildi Covenant uzaktan. *Krill*'in parıltısı etkisiz bir şekilde zonkluyordu. "Seni Tanrı Raver tarafından *Turiya*'dan kurtardım. Ve sana kendini Solucan'a karşı feda etmemeni söyledim. Eğer yaralandıysan, bunu ben yapmadım. Anlaşmanın bana düşen kısmını tuttum. Tutmaya da devam ediyorum.

Şimdi sıra sende."

Linden onun öfkesini hissetti ama bir cevap duymadı. Sis başının etrafını sarmıştı. Jeremiah'nın yüz hatlarını zar zor seçebiliyordu.

Sanki aynı anda hem direnmek hem de itaat etmek istiyormuş gibi annesinin elleri arasında bocaladı. "Anne-?" Sıkıntısı patlamalar halinde geldi. "Ben-nasıl? Beni zorlama. I-"

Bir an için onu çok fazla zorladığından korktu. O sadece bir çocuktur. Ve hayatının çoğunu saklanarak geçirmişti. Aslında kendini sadece birkaç gündür tanıyordu.

Ama sonra çekilmeye çalışmayı bıraktı. Avuçlarında sanki derisi alev almış gibi alevler belirdi.

Dans ettiler ve çırpındılar, sert bir rüzgârda yanan ateşler gibi düzensiz bir şekilde bir o yana bir bu yana eğildiler. Ama onlara güveni arttıkça daha da güçlendiler. İhtiyaçlarının ölçüsüne göre, bunlar küçük şeylerdi, ellerinden daha büyük değillerdi. Dünya gücünün güneş sarısı

sisi geri itemezdi. Yine de bu alevler *onundu*. Özgürce verilmişlerdi.

Evet, diye düşündü Linden. Eğer bunu yapabiliyorsa, daha fazlasını da yapabilirdi. Ona bir şekilde öğretecekti. Eğer onunki yeterli olmazsa, kendi sağlık sezgisi ona yol gösterecekti.

"Dev dostu," diye ısrar etti Demir El. "Linden Avery."

"Şimdi de Asa," diye talimat verdi Linden Jeremiah'a, tekrar fısıldayarak. "Olasılıklarla dolu." Rünler. Berek Halfhand kadar eski demir topuklar. Vain ve Findail'in birleşmiş özleri. Kendi aşkı. "Onları hissetmeye çalış. Belki cevap verirler." Earthpower'dan Earthpower'a.

Evlilik yüzüğü vardı. Antlaşma onu beyaz altının hak sahibi yapmıştı. Kanun Asası olmadan kendi başının çaresine bakabilir miydi?

"Hemen yanıt vermeyebilir," diye itiraf etti. "O senin değil. Onu ben yaptım. Onunla bir tür simbiyotik ilişkim var. Ama denemeye devam edersen, sen-"

"*Katıl*, Dev Arkadaş!"

Demir El'in çılgılığı Linden'ı yakaladı. İstemsizce oğlunun ellerinden uzaklaştı.

Bir anda burnuna kangrenin kendine özgü kokusu geldi. Nekroz izlenimleri tüm sinirlerine, tüm vücuduna vuruyor gibiydi. O kokuyu, o yayılmaları tanıdı; ama şaşkın bir an için onları tanımlayamadı.

Sonra korkunç bir kükürt kabarması, şiddetli bir lav gıcırtısı gördü. Defiles Parkuru'nun uzak tarafında, biraz uzaktaydı. Yine de sisi delege kadar sıcaktı. Kükreyen vahşeti, uzun sıralar halindeki palaya benzeyen dişleri, korkunç çeneleri hatırladı.

Oh, Tanrım-

Onun ötesinde, Swordmainnir saldırıyı engellemek için yamaçtan aşağıya doğru ilerledi ve her birinin vurmak ve kaçmak için alanı olacak şekilde yayıldı. Stave sanki *skurjlardan* birine karşı koyabileceğini hayal ediyormuş gibi Linden'in birkaç adım önünde durdu.

Covenant arkasındaki tehdidin farkında olmayabilirdi. Taleplerini örtülü Sarangrave'e fırlatmaya devam etti. *Kril* ileri geri kesti: hiçbir etkisi olmayan kesikler. Ama şimdi yalnızdı. Görünüşe göre Branl, pusuda bekleyen kişinin kendisine saldırmayacağına güveniyordu.

Saf Olan, canavar yardımını geri çekmiş olsa bile. Alçakgönüllü sakın bir aceleyle, Longwrath'ın flamberge'ini iki eliyle kavrayarak vadiye geri döndü.

"Anne?" Jeremiah seslendi: iniltiye benzer küçük bir ses. "Anne? Ne oluyor?"

Birdenbire yenmiş topraktan bir canavar yükseldi.

Linden şimdi her şeyi açıkça görüyordu. Düşüncesiz yaratık toprağı yiyip bitirerek bir demir ağacının kökleri arasından çıkmıştı.

Neredeyse anında ağaç alevler içinde patladı. Bir şenlik ateşi kadar parlak ve Covenant'ın Haven Çiftliği'ndeki evinin yakılıp yıkılması kadar sıcak olan bu alevler açlığın ve yanıkların habercisiydi.

Bir dev kadar uzun ve kalın olan *skurj*, tüm uzunluğunun yarısı yer altında desteklenmiş halde alevler içinde duruyordu. Bir patlama gibi kükreyerek bir o yana bir bu yana dönüyor, görünüşe göre avının kokusunu arıyordu.

Sonra şirkete doğru koşmaya başladı, vadinin dibine doğru kıvrılırken tüm vücudunu topraktan çıkardı.

Başka koşullar altında, nehir canavarı duraklamaya zorlayabilirdi; belki de

su yolu. Ama Defiles Parkuru çok azalmıştı. *Skurj* tereddüt etmedi. Gücünü toplayarak kendini suların üzerinde kükürtlü bir yay çizerek fırlattı.

Öfkesi etrafındaki sisi dağıttı. O mesafeden bile Linden yüzüne vuran ısı dalgalarını hissetti.

Covenant'ın bağırıışları boğuk ve mahkûmdu. Yine de ısrar etti. Linden

düşünmedi. Hiç zamanı yoktu. Asasını kaldırarak Jeremiah'ın yanından ayrıldı. Bir belanın kuyrukları gibi siyah alevler tahtadan kurtuldu ve Devlere doğru aceleyle ilerlerken etrafını sardı.

Stave sorgusuz sualsiz ona eşlik etti. Hiç sorusu kalmamış gibi görünüyordu.

Coldspray ve Frostheart Grueburn'ün arasından geçerken, "Kıpırdama," diye ısrar etti. "Bunu yapabilirim." Kendi sesini bile zor duyuyordu. "Jeremiah'a iyi bak." Aklının bir köşesinde Yedi Söz'ü telaffuz etmeye başlamıştı bile. "Lord Foul onun ölmesini istemiyor ama o canavarın muhtemelen umurunda değil."

Skurj sadece bir taneydi.

Salva Gildenbourne'da, Asasına rağmen tek başına bir tanesi onu alt etmişti. Ve şirketin Andelain'e doğru kaçıışı sırasında Kastenessen'in canavarları onun için çok güçlüydü. Kayıp Derinlik'te onlarla savaşılamazdı.

O zamandan beri her şey değişmişti. Kevin's Dirt gitmişti. Kastenessen'in *Elohim*'in fane'ine geçişi bileklerindeki kelepçeleri çözmüştü. Covenant hâlâ pusuda bekleyen kişinin ona kulak verebileceğine inanırken, onun arkasını kollamak niyetindeydi.

"*Melenkurion abatha*," diye söz verdi usulca, *skurj* nehir kıyısından yükselip ona doğru ilerlerken. "*Duroc minas mill. Harad khabaal*."

Vadinin aşağısında Branl adımlarını hızlandırmadı. Kırılan bir dalganın acımasız kaçınılmazlığıyla ilerledi.

"Ona yardım edin!" Jeremiah Swordmainnir'e doğru nefes nefese bağırdı. "O şey onu *yiyecek*!"

Ironhand ya da yoldaşlarından biri cevap verseyse de Linden onları duymadı.

Şimdi! Kendine söyledi. *Şimdi* yap.

Uzak dur benden, seni aşırı büyümüş sümüklü böcek. Oğlumu alamazsın!

Ya da arkadaşlarım. Ya da *kocam*.

Elindeki Kanun Asası canlı ve korkunç bir haldeyken, *skurjun* çeneleri arasına Dünya Gücü ve Kanun'dan oluşan bir sel fırlattı.

Yaratığın vücudu ısı yayıyordu ama ışık yaymıyordu. Canavarın tüm parlaklığı dişlerinin acımasızlığından geliyordu. Kuzu gibi ve cehennem gibiydiler, parçalamak için kıvrılmışlardı: tahribatla parlıyorlardı. O geniş ağzın içine bakmak, canlı bir cesedin gırtlığına bakmak gibiydi.

Ama Linden olabildiğince hazırды. Gücü hazırды. Ve hayal kırıklığı ve korkudan bıkmıştı, fark etmesine izin verdiğinden daha derinden çileden çıkmıştı. Sayısız Mağara Şövalyesi'ni vahşi büyüyle katlettiği o dehşet gününden beri etkili bir darbe vuramadığını hissediyordu: ellerinde katledilmeleri onu hâlâ tiksintiyle dolduran duyarlı yaratıklar. Tanrı adına, sadece kendi kötü iştahını doyumak ve bir Raver'ın emirlerini yerine getirmek için yok etmeye çalışan bir canavara karşı koymaya *hazırды*.

Moksha Jehannum bir zamanlar onu ele geçirmişti. Onu canlı bir şekilde hatırlıyordu. Tıpkı Covenant gibi, sadece Asası ile bile olsa, kısıtlama ile işi bitmişti.

Karanlık sel, *skurjun* boğazından bir uluma kopardı. Canavar şaha kalktı ve bir kobra gibi dengede durmaya başladı. Bir ya da iki dakika boyunca, Yedi Söz'ü haykırmasına yetecek kadar uzun bir süre boyunca, onun gücünü yutmaya çalıştı; sanki *skurj*'un doğal içeceğiymiş gibi yuttu. Ama yapamadı. Onun gücü gırtlığını parçaladı, içine acı gönderdi. Başını savurarak ağzını kapattı, çenesini korkunç ışığının üzerine kapattı. Sonra daha fazla acı veremedi dönerek uzaklaştı.

Branl, *skurj*'un önünü sanki önceden görmüş gibi yumuşak bir şekilde kesti.

Covenant'ın yanından ayrılır ayrılmaz saldırısının zamanlamasını değiştirdi. Flamberge onun ellerinde bir teurji çizgisiydi. Bir vuruşta canavarın boynunun yarısını kesti.

Sonra, *skurj* asit kadar acı bir kan pınarına dönüşürken kenara fırladı. Kasılmalar canavarın içinde kıvranıyordu: kendini düğümler halinde hırpalıyor gibiydi. Ama yaralarından kurtulamadı. Havayı yalayıp yutarken, dişlerinin ışığı sisin içinde kayboldu.

Yine de Linden durmadı. Çok fazla şeye katlanmıştı ve bunun karşılığını ödemek istiyordu. Branl onun için *skurj*'u öldürmüştü: canavarın kanının öldürücülüğünü söndürmek için ateşini çevirdi.

Topraktaki her lekeyi ve sıçramayı temizlediğinde bile, cesedi küle çevirene kadar devam etmek istedi. Ama Stave'in elini omzunda hissetti ve şöyle dediğini duydu: "Yeter, Linden. Canavar öldürüldü. Şimdi sihirlerini korumalısın. Bir *Skurj*'un geldiği yere, diğerleri de mutlaka gelecektir."

"Hayır," diye nefes aldı Jeremiah, görünüşe göre kendi kendine. "O şeylerden daha fazla değil. Buna dayanamıyorum. Bizi nasıl buldu?"

Güvence istediye de kimse vermedi.

"Evet, Linden Dev Dostu," diye gürledi Demir El. "Cesaretin kalplerimizde bir övgü uyandırıyor. Yine de Stave Rockbrother akıllıca öğüt veriyor. Kastenessen'in yokluğunda, *skurjlar* şüphesiz *moksha* Raver tarafından yönetiliyor. Bu yalnızlığı daha büyük bir gücün takip ettiğine inanmalıyız.

yaratık. Elimizden geldiğince gücümüzü korumalıyız."

Biri bunu Covenant'a söylemeliydi. Hâlâ Sarangrave'den bir yanıt almaya çalışıyor, Loric'in *kriliyle* sisi kesiyor ve arada bir bağırıyordu. Mücevherin argenti, sulak alan onu boğana kadar yayıldı. Sesi Linden'in duyabileceği kadar çıkmıyordu.

"O halde," dedi sanki daha yeni düşünmeye başlamış gibi Rime Coldspray'in uyarısını anlamalıyız, "*görmeliyiz*. Gelen şeyin bizi gafil avlamasına izin veremeyiz.

"Beni izleyin. Bu lanet sisten kurtulacağım."

Buharlar algıyı şaşırtıyordu. Ironhand gibi Linden da bu buharların doğal mı yoksa çağrılmış mı olduğunu bilmiyordu. Ama umurunda da değildi.

Sisin kendisi sadece asılı nemden ibaretti. Toprak gücü ve Kanun onu yok eder.

"Bu çok iyi olur," diye cevap verdi Coldspray. "Denemeni yap, Dev dostu. Swordmainnir oğlunu koruyacaktır."

Linden başını salladı ama dinlemeyi bırakmıştı. Tekrar zihninde Yedi Söz'ü hazırladı. İçgüdüsel olarak arkadaşlarından uzaklaştı, böylece çalışabileceği bir alanı olacaktı. Yanında sadece Stave varken, duyularını sisin perdesine ve tınısına göre ayarladı. Sonra Asa'dan yeni alevler kaldırdı ve onları yukarı doğru savurdu.

Ateşinin karanlığından pişmanlık duyuyordu. Her zaman pişman olacaktı. Ama bunu nasıl gidereceğine dair hiçbir fikri yoktu. Sis daha basit bir sorundu. Ve lekeli teurjisi hâlâ Dünya Gücü'ydü.

Gözleri kapalıyken, Asa'sının potansiyelini giderek daha fazla çağırırdı. Sağlık duyusu, esasının

Buharlar: tenindeki özel nemlilikleri; kendilerine özgü akımları ve tatları. Sanki kendi kendine düşünüyormuş gibi, Yedi Sözcük'ü mırıldandı.

Niyetinin önündeki tek önemli engel, sisin boyutuydu. Düzlükten sürekli yükseliyor, durmadan vadinin içine doğru kıvrılıyordu. Ondan kurtulmak için, geldiğinden daha hızlı kovması gerekiyordu.

Melenkurion abatha.

Dolaylı olarak, belki de Feroce'un Yüce Tanrısı'nın Covenant'ın çağrısını görmezden gelmek için bir bahanesi olsun diye, bu çağrının pusuda bekleyen kişi tarafından yapıp yapılmadığını merak etti. Daha derin bir düzeyde, Jeremiah'nın sorusunun kıkırdaklarını çiğnedi. Cevabı bildiğinden korkuyordu.

Duroc minas değirmeni.

Ama yapması gereken işler vardı ve dikkatini dağıtmayı göze alamazdı. Eğer daha fazla *Skurj* geliyorsa-

Harad khabaal.

Arkasında Devler onaylarcasına mırıldandılar. Akrabalarından herhangi biri kadar cesur olan Stave onun arkasını korudu.

Tam tepesindeki havayı temizlediğinde, yıldızları ve akşamın başlangıcını ortaya çıkardığında, ateşini Defiles Parkuru'nun üzerindeki uçuruma doğru gönderdi; açığıtaki kayalığın her iki tarafındaki dik yamaçlara doğru.

"Bizi nasıl buldu?" Jeremiah tekrarladı. Sesini yükseltti, sorusunu bir talep haline getirmeye çalıştı. "Bizi nasıl bulduğunu bilmezsek kaçamayız."

Skurjlar Dünya Gücünün eforlarını hissedebiliyorlardı; ama Linden algılarının ne kadar uzağa ulaştığını bilmiyordu. Salva Gildenbourne'u yakıp yıkarken onun gücünü algılayabilirler miydi? Thunder Dağı'nın büyük kısmını geçtikten sonra algılayabilirler miydi? Ve bu kadar çabuk varabilirler miydi? Hayır: buna inanmıyordu.

Artık Covenant'ın öfkeli, paçavraya dönmüş çağrılarını hissetmiyordu; artık *krilin* parıldayan *yakarışını* da hissetmiyordu. Acımasızca odaklandı Hukuk ve sis personeline dikkat.

Swordmainnir'lerden biri yumuşak bir sesle, "İşte!" diye bağırdı.

Hızlı bir telaş Linden'in alevlerini rahatsız etti. Dudağını ısırdı, bocalama dürtüsüne direndi.

"Nerede?" diye sordu Demir El. "Gözlerim gençliğini kaybetti. Tanımlayamıyorum-"

Sis kadar sakın olan Stave, "Seçilmişler. Gücünüzü Defiles Parkuru'nun ötesindeki dağ yamaçlarına yönlendirin."

O da hemen itaat etti. *Mokşa*'nın güçlerinin Fırtına Dağı'nı güneyden değil de kuzeyden kuşatma ihtimali daha yüksekti.

Devler arasında yeni bir gerginlik yayıldı. Geç doğum inledi. Stonemage ve Grueburn sert bir şekilde küfretti.

"Seçilmiş oğul!" diye tersledi Cirrus Kindwind. "Arkamda dur. Ben hareket ettikçe hareket et. Seni koruyacağım."

Coldspray, Branl'a, "Zaman Yöneticisi'ni savunmalısın. Bunu yapamayız. Eğer Swordmainnir bir arada durmazsa, yakında düşeceğiz."

Linden gözlerini açtı ama Sandgorgon'ları ayırt etmek için onlara ihtiyacı yoktu. Onların hevesli vahşetini her sinirinde hissetti.

Tanrım!

-En azından bir kaç tane. İki sayı mı? Daha fazla mı?

Bir heyelan gibi ölümcül, dağın yamacından vadiye doğru savrulan dumanların arasında hızla ilerlediler.

Bir tanesi önden gidiyordu. Diğerlerinin biraz önüne geçmişti. Arkasından üç, hayır, dört Kumgorgonu daha geldi. Ayaklarının pedleri üzerinde çevik bir şekilde, bacaklarının garip bir şekilde geriye doğru esnemesiyle kayaların üzerinden süzöldüler. Canavarların geri kalanı da onları takip etti, solgun bir telaşla Fırtına Dağı'nın çarpık yamaçlarına doğru ilerlediler.

Bir an için Linden dondu kaldı. Denizlerin ötesindeki evlerini terk eden kaç tane Sandgorgon vardı? Bundan daha fazla mı? Eminim *daha fazla* değildir?

Şirket bu kadar çok kişiye dayanamazdı.

Daha da kötüsü, Jeremiah kurbanlardan biri olmayacaktı. Lord Foul ve *moksha* Raver *skurjları* kontrol edemeyebilir; onları Despiser'ın ödülünden uzak tutabilirdi. Sandgorgonlar başka bir meseleydi.

Samadhi Sheol'un parçaları zihinlerini canlandırıyor. Lord Foul'un isteklerine itaat edeceklerdi.

Sanki boğazına sarılmış gibi, Linden sise karşı siyah bir çığlık attı.

Yapabileceği en fazla şey buydu. Sandgorgonlar vadiye ulaşmadan önce onlara saldırmak, uzaktan verebileceği kadar çok hasar vermek istiyordu. Ama daha şimdiden kangren kokusunu almıştı.

Defiles Parkuru'nun yukarısında ikinci bir çıban, ikinci bir iltihaplanma ortaya çıkmıştı. Bağırsak kayası irin gibi iğrenç sıvılar akıtıyordu.

Tanrı cennette! Yapamayız-

Rime Coldspray, Swordmainnir'in düzenini ayarladı. Frostheart Grueburn, Latebirth ve Halewhole Blunfist ile birlikte Linden'in önünde durdu. Diğerleri Jeremiah'yı savunmak için pozisyon aldı. Bağırmaya çalışıyordu ama sesi iniltiye dönüşüyordu. Stave sanki dinleniyormuş gibi Linden'in yanında bekliyordu. Branl hiç acele etmeden vadi tabanı boyunca Covenant'a doğru geri döndü.

Yorgunluktan bitap düşmüş olan Covenant, Sarangrave'e bağırmaya devam etti. "Linden Giantfriend." Demir El'in sesi neredeyse kayıtsız geliyordu.

İmkânsız bir savaş ihtimali onun mücadelecî doğasına odaklanmış gibiydi. "*Skurj*"u sana emanet etmeliyiz. Eğer şansları yaver giderse Tek başınıza yaklaşırsanız, belki galip gelebilirsiniz. Sandgorgonlar çok güçlüdür ama sadece güç ve vahşet kullanırlar. Ve biz de güçlüyüz. Silahlıyız ve zırhlıyız. Onlara karşı durmayı umacağız. Eğer birleşik bir saldırı için toplanamazlarsa" -omuzlarını gevşetmek için omuzlarını silkti- "onlara bize saygı duymalarını öğreteceğiz."

Linden'in nabzının kulaklarında attığı *gümbürtü* Coldspray'in sözlerini ölçüyordu -*size güveniyorum*. Ondan sonra sadece üçte birini tanıyabildi. Yine de kendisinden ne istendiğini biliyordu.

Jeremiah'nın savunucuları vardı. Sandgorgonlarla savaşmak için dövülmüş bir kılıçla silahlanmış olan Branl, Covenant'ı koruyacaktı. Ve Covenant çaresiz değildi. Nom'a karşı kazandığı zaferin herhangi bir kalıntısı canavarların zihninde ya da *samadhi*'lerinde kalırsa, ona saldırmaktan çekinebilirlerdi. Geriye *skurj* kalıyordu.

Linden onları durdurabileceğine inanıyordu-

-Her seferinde bir ya da ikiden fazla gelmezlerse.

Uçurumun tepesindeki granitten vahşi ve kırmızı, dişlerle dolu bir çene fırladı. Linden acımasız bir memnuniyetle canavarın doğrudan Defiles Parkuru'nun üzerinde olduğunu gördü. Nehir yatağı eski sellerinden çok daha azını barındırıyordu; ama kalan fışkıрма hâlâ *suydu*: tahmin edilemeyecek kadar kirlenmişti, evet ve yıldızlara kadar kokuyordu, ama yine de suydur. Kaderi onun içinde yazılıydı.

Asasını bir palanın sapı gibi sallayarak ve Yedi Söz'ü dişlerinin arasından tıslayarak *skurj*'a dikenli ateş gönderdi.

Öndeki Sandgorgon çoktan vadiye yaklaşmıştı. Diğerleri yer kazanamadı ama hızla takip ettiler.

Melenkurion, *minas* ve *khabaal*'ı düşünen Linden, uçurumdaki canavarın menzilinin sınırına yakın bir yerde ortaya çıktığını fark etti. Onu öldürecek kadar sert vuramıyordu. Ama şimdi savaşıyordu: içgüdü ve çaresizlik ona rehberlik ediyordu. Canavarı doğrudan öldürmesine gerek yoktu. Nehri kullanabilirdi. Tek yapması gereken o lanet şeyin düşmesini sağlamaktı.

Kasıtlı olarak yaratığı taciz etti. Çenelerine ateş püskürttü, gırtlığında yaralar açtı. Sonra dişlerinden birinin kopmasına neden oldu.

Acı içinde kükreyen *skurj*, çıkışının kenarlarına doğru savruldu. Etrafındaki taş çatladı ve parçalandı.

Düşünen bir yaratık değildi. Gözlem yapmıyor ve dikkat etmiyordu: sadece avlanıyor, besleniyor ve acıya tepki veriyordu. Bir an sonra, kendi kıvranışı uçurumun bir bölümünü gevşetti.

Gök gürültüsü kadar gürültülü kaya parçalarının arasında canavar uçurumun yamacından aşağı yuvarlandı.

Skurj Defiles Parkuru'na çarptığında, çarpmanın etkisiyle buhar püskürdü. Kirli su yukarı doğru püskürdü, vadi tabanını zehir ve asit yağmuruyla doldurdu. Ama Linden bunu tahmin etmişti. Canavar yere düşerken, iki elinin arasına siyah alevden bir perde çekti. yoldaşlar ve nehir. Toprak gücü havadaki harabeyi yaktı. Ardından, aşındırıcı tufan dindiğinde, ateşini tekrar *skurj*'a çevirdi ve canavarı nehre hapsetmek için yaktı.

Açılan yaralar canavarın kaçışını engelledi. Sprey ve su sıçramalarını yutarken, ölümü yutarken paramparça olmuş gibi çığlık attı.

Sonra öfkeyle buharlaşarak çöktü; akıntıda boylu boyunca uzandı. Bir an sonra ölmüştü ve Defiles Kursu üzerinden akıp gitmişti.

Linden bir kutlama çığlığı atmak istedi. Bunun için etrafına bakındı. Ancak vadinin uzak tarafında aniden veba lekeleri belirdi; yakın tarafta, bölüğe bir taş atımı mesafede daha fazlası belirdi; ve ilk Sandgorgon dağın yamacından aşağıya doğru koşarak Branl ve Antlaşma'ya doğru hücum etti.

Bhrathairealm'in *gaddhi*'si Kumgorgonların *delilikten ya da kâbustan daha korkunç olduğunu* söylemişti. Büyük Çöl'de albino beyazlığında pişirilen bu yaratıklar, yıkımın vücut bulmuş haliydi. Onlar

kollarının ön kısımlarıyla graniti un ufak edebilirlerdi. Ve kafaları dövölmek için şekillendirilmişti, gözleri ya da diğer zayıflıkları yoktu. Kafalarının yanlarındaki sert deriyle korunan solungaç gibi yarıklardan nefes alırlardı.

Eğer o Sandgorgon Covenant'a vurmayı başarırda, vücudundaki her kemik kırılırdı.

Ama Linden onu savunmak için hiçbir şey yapamadı. Yarım düzine *skurj* çoktan kafalarını ve dişlerini yerden çıkarmıştı. Daha fazlası da yakındaydı. Çılgın ve öfkeli bir şekilde, kocasını Branl'a bırakarak bu tehditlerle yüzleşti.

Yeni bir savunma geliştirmişti. Alevi oradan oraya savurarak, Dünya Gücünü kuzu dişleri üzerinde yoğunlaştırdı. Gırtlaktan gırtlığa, kraken çeneleri boyunca acı patlamaları gibi patlamalara neden oldu. Küçük acılardı: *Skurjlar* devasaydı ve ağızlarında çok sayıda pala diş vardı. Yine de acıları şiddetliydi. Canavarları öfkeliendiriyordu ama aynı zamanda dikkatlerini de dağıtıyordu.

Yeryüzüne çıkışlarını yavaşlattı.

Glaive'ini kavrayan Demir El, "Aferin, Linden Dev Dostu. Böyle bir hileyi hiç düşünmemiştim."

Bu bir gecikmeden, geçici bir kesintiden başka bir şey değildi. Ama Swordmainnir için açık kapılar yaratabilirdi.

Linden obsidyeni ileri geri savurup Yedi Söz'le çabalarını vurgularken, Covenant ve Branl sonunda en yakındaki Sandgorgon'la yüzleşmek için döndüler. Sanki güçlerinden eminlirmiş gibi, saldırıyı karşılamak için ilerlediler. Branl, Longwrath'ın flamberge'ini kesmek için hazır tutuyordu. Covenant'ın yarım eli Loric'in parlayan hançerini sarılı kabzasından kavradı.

Arkalarında bir grup Feroce, belki de on tane çıplak çocuk-formu vardı. Ellerini yalvarır ya da tapınır gibi uzatmışlardı. Her birinin avucunda sıralı yeşil alevler bükölüp parlıyordu.

Arkalarında, Sarangrave'den daha fazla sis yığılıyor ve sulak alanın tehlikelerini gizliyordu.

Sandgorgon kendini topladı, suyun üzerine fırladı. Bir anlık titreşimle nehir kıyısının kenarında gözden kayboldu. Sonra bir sıçrayış daha onu Defiles Parkuru'ndan çıkardı. Sis kadar sessiz,

Yaşam ve ölüm arasındaki sınır olarak, İnanmayan ve Alçakgönüllülere doğru hızla ilerledi. Bir adım ve bir sonraki adım arasında, bir juggernaut oldu.

Covenant ve Branl tereddüt etmedi.

Bunun yerine yaratık bocaladı. Hedefine beş adım kala sarsılarak durdu. Başı bir o yana bir bu yana döndü, gizemli duyularıyla etrafı taradı. Covenant'ı hatırlıyor gibiydi. Körelmiş ön kolları havaya karışık darbeler indiriyordu.

Sandgorgon kendini toparlayamadan - Sheol'un engellenmiş *samadhi* kırıntıları tekrar hakimiyetlerini kazanmadan - Branl canavarın gövdesini boynundan göğsüne, oradan da karşı kalçasına kadar açan bir kesik attı. Sandgorgon devrilirken yaradan kan ve garip bağırsaklar fışkırdı.

Branl cesede bakmak için duraklamadı. Dört yaratık daha sadece kalp atışları uzaklıktaydı. Biri çoktan nehre atlamıştı. Bir diğeri de atlıyordu.

Ama Covenant tehlikeye rağmen Feroce'a döndü. "Bu etkileyiciydi," diye homurdandı sessizce. "Sen ne yaptın?"

Alçakgönüllü ilerlemeye devam etti. Kılıcı kan ve et parçaları saçıyordu, sanki eski sihirleri karşısındakinin kanını püskürtüyormuş gibi.

Sandgorgon.

Tek bir sesle, nemli ve dağınık, pusuda bekleyenlerin köleleri "Biz ona hayvani olduğunu, içgüdüsel bir yaratık olduğunu, niyetinin bu olmadığını hatırlattık. Sizin kudretli olduğunuzu hatırlamasını sağladık. Ne yazık ki biz sadece Feroce'uz. Çelimsiziz, Yüce Tanrımıza hizmet etmeye layık değiliz. Bu kadar çok kişiyi ya da bu kadar vahşiyi hatırlamaya zorlayamayız."

Branl son anda ilk yaratığın yanından çekildi, kollarının erişemeyeceği bir mesafedeydi ama kılıcının uzunluğu buna yetmiyordu. Kılıcını kaburgalarının altından gövdesine doğru kaydırırken, Sandgorgon'un savunması yoktu. Refleks olarak ön kollarını yarığın üzerine kenetledi; ama bunlar canının dışarı akmasını engellemeye yetmedi.

Covenant Feroce'a başıyla işaret etti. "Elinden geleni yap," dedi; talep etti. "Ve Yüce Tanrı'na söyle, senden daha fazlasına ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var. *Ona burada* ihtiyacım var. İttifaklar bunun içindir. Yardıma ihtiyacım var."

Branl, sert kemiği ısırın yatay bir kesikle döndü, neredeyse bir Sandgorgon'un yüzünün ve kafatasının üst yarısını koparıyordu. Fakat Longwrath'ın kılıcı orada takıldı ve bir duvarı yıkabilecek kemiklerin arasında öğütüldü. *Haruchai* kılıcını bir sonraki yaratığın önünü kesecek kadar hızlı çekemedi.

Üçüncü Sandgorgon Branl'a ezici bir darbe indirirken, Feroce feryat ederek ateşlerini savurdu.

Doğaüstü gücü bile yaratığıinkiyle boy ölçüşemezdi. Yine de *Haruchai*'ydi ve hızlıydı. Ve bir Sandgorgon'un Hergrom'u nasıl kolaylıkla öldürdüğünü, Ceer'i nasıl sakat bıraktığını unutmamıştı. O yaratığın kolunun altına dalarak darbeden kurtuldu. Ona dokunmadı.

Ayağa kalktı ve yaratığa doğru geri döndü. Ama şimdi Covenant'ı koruyamayacak kadar uzaktaydı ve kılıcını geri alması gerekiyordu.

Son anda, Feroce'un ayini etkisini gösterdi. Canavar tam Covenant'ın önünde hızını yavaşlattı.

Yüzünü buruşturarak ve acı çekerek *krili* kaldırdı. Eldritch bıçağı, Sandgorgon'un kalbine bir cinayet kadar kolay saplandı.

Yaratık ona doğru ilerlerken solungaçlarından kan fışkırdı. Çoktan ölmüştü. Yine de çarpmanın etkisiyle yere yığıldı. Hançer üzerindeki hakimiyetini kaybetti. Hançer toprağın üzerinde yuvarlandı ve yeni sisin içinden parçalanmış argent ışıkları gönderdi.

Yerden dördüncü Sandgorgon'a çılgınca baktı, sanki bakışları ve öfkesinden başka bir şeyle ona meydan okuyabileceğini hayal ediyordu. Alyansının etrafında çılgınlık parıltılarına benzeyen pullar toplandı; ama onları kullanamayacak kadar ağır düşmüştü.

Sıçrayan Branl, flamberge'inin tüm gücü ve büyüyle yaratığın sırtına indi.

Sandgorgon kan ve kemik yığını içinde sendeleyerek uzaklaştı. Bacakları altında kıvrıldı. Kasları tutulurken şekilsiz yüzünü vadi tabanına vurdu. Sonra hareketsiz yattı.

Daha fazla Kumgorgonu geliyordu: çok fazla. İlki vadiye ulaşmıştı. Birazdan Defiles Parkuru'nu geçecekti.

Branl, Covenant'ın elini kavramak için uzanırken omuz silkiyor gibiydi. Zahmetsiz bir hareketle İnançsız'ı ayağa kaldırdı. Bir an sonra *krili* aldı ve Covenant'a geri verdi.

Covenant Feroce'a, "Ya şimdi ya da asla," diye bağırdı. Zorlukla nefes alabiliyordu. Göğsünde bir şey kırılmış gibi hissediyordu. "İttifakın mühürlendiğini söylemiştin. *Şimdi* yardıma ihtiyacımız var."

O ve Branl birlikte vadi boyunca tırmanmaya devam ettiler. Acı içinde kıvranıyordu. Yol arkadaşı Longwrath'ın kılıcı kadar ölümcül görünüyordu.

Feroce hafif bir mesafeden takip etti. Ateşleri miyavlar gibi parlıyordu.

Linden izlemiyordu. Yapamadı. O *Skurj*'u taciz ederken Öfkeyle, Dünya Gücü ve Hukuk'u parlak lavlarına doğru fırlatarak başka bir demir ağacı anında alev aldı. Gövdesinden, dallarından, hatta yapraklarından yanan öz sular fışkırdı. Çok yakındaydı: kuduz ve açgözlü açık bir çene belirirken, sıcaklığı yüzüne tokat gibi çarptı. Canavar tarafından kökünden sökülen ağaç, sanki bir kenara fırlatılmış gibi yamaçtan aşağı yuvarlandı.

Gücünün uçurum kenarında çılgına dönen ve dengesi bozulan Linden, *skurj*'a obsidyen bir şiddet fırlattı.

Rime Coldspray onu durdurdu. "Geri çekil, Dev dostu! Daha uzaktaki tehditlere saldır. Yaklaşanlara karşı koyacağız!"

Coldspray bağıırken, Latebirth ve Bluntfist yanan ağacın kalıntılarına doğru koştu.

Linden Demir El'in haklı olduğunu biliyordu. Yine de içgüdüsel bir dehşet anında kendini kaybetti. O canavar çok *yakındaydı*. Herhangi bir devi tek bir ısırıkla parçalayabilirdi.

Jeremiah ona seslendi ama sesi dünyanın öbür ucundan geliyor gibiydi. Kükreyen sıcaklık ve vahşet her insan sesini boğuyordu.

Yedi Kelimeyi lanetler gibi haykıran Linden, kalbindeki öfkeyi diğer *skurjlara savurdu*.

Şimdi nehrin ötesinde en az on tanesi uluyordu. Topraktaki çıbanlar daha fazlasını vaat ediyordu. Latebirth ve Bluntfist'in karşılaştığı yaratığa katılan dört tanesi, şirket ile su yolu arasında yukarı doğru patlamak için yeraltında yollarını yemişti. Linden acı çekmeye başladı

o dördü. Sonra onların kendisine doğru gelmediğini fark etti. Onun yerine, öldürdüğü ilk canavarın etrafına üşüşmüşlerdi.

Besleniyorlardı. Ölülerini yiyorlardı.

Sadece bir anlığına, kendisinin ve Swordmainnir'in bir mühlete sahip olduğuna inandı. Ama yanıliyordu. Bu canavarlar ölülerini yiyerek, ölenlerin enerjilerini emerek çoğalıyorlardı. Sonra bölündüler. Yeterli beslenmeyle birken iki olurlar. Bir ölü *skurj* yeterince kükürt büyüü sağlarsa, iki kişi dörde, dört kişi sekize dönüşebilirdi.

Dehşet Linden'in kafatasında çınladı. Sanki bir çakıl taşı yağmuruna yakalanmış gibi tüm vücudunu sardı. Canavarlar onun ve arkadaşlarının onları öldürebileceğinden daha hızlı gelseler de yenilmeleri mümkün değildi.

Çok daha hızlı geliyorlardı.

Vahşi büyüye ihtiyacı vardı; onunki gibi bir düzine asaya ihtiyacı vardı; yardıma ihtiyacı vardı.

Hiç yardım yoktu.

Yüzüğünü çağırabilmek için esasını bırakacak zamanı da yoktu. *Krill* ya da vahşi büyüye erişimini kolaylaştıracak başka bir katalizörü de yoktu. Yardım almadan gümüş hasarı anında nasıl çağıracağını da öğrenmemişti. Zihnini temizleyebilseydi, sağlık duyularını yoğunlaştırabilseydi-

Çoktan çökmeye başlamıştı. Şimdi yapacağı herhangi bir duraklama son hatası olabilirdi.

Latebirth ve Halewhole Bluntfist en yakındaki yaratığa zıt yönlerden yaklaştı. Sadece Dev oldukları için sıcağa dayanabildiler. Latebirth canavarın yan tarafına doğru bir hamle yaptı. Ama hamlesi bir aldatmacaydı. *Skurj*'un çeneleri ona doğru uzandığında, geri sıçradı ve Bluntfist içeri daldı. Canavar gibi öfkeliydi, Bluntfist tüm kütlesi ve muazzam gücüyle boynuna iki eliyle bir kesik savurdu.

Kendini durduramayan *skurj*, ikinci bir hamleyle Geç doğum. Uzun kılıcı, yırtıcı dişlerinin arasından yaratığın boğazının arkasına, beynine saplandı. Bu kasılmalarla yere yığıldı.

Linden ve Coldspray aynı anda bir uyarı çığlığı attı ve Frostheart Grueburn saldırdı; ama çok geç kalmışlardı.

Bir başka *skurj*, Latebirth'ün ayaklarının neredeyse tam altında yerden fışkırdı. Sanki toprağı ığnerken onun kokusunu almış gibi, tam olarak nereye saldıracağını biliyordu. Canavar ortaya çıktığında kılıcını çekip kurtarmaya çalışıyordu. Tek bir akıcı hareketle, yukarı doğru yükseldi ve ısırdı-

Bluntfist, Latebirth'ün yardımına koştu. Grueburn sadece üç adım uzaktaydı. Stave böyle düşmanlara karşı çaresiz olduğunu unutmuş gibi Grueburn'ü takip etti.

Canavarın eneleri Latebirth'ü kollarının altından, önden ve arkadan yakaladı. Dişler zırhına saplandı.

Geç doğum!

Sertleşmiş taş onu en azından bir süreliğine korumuş olabilirdi; Bluntfist ve Grueburn'ün gelmesine yetecek kadar. Ama katafraktının bir tarafı kırılmıştı, Andelain'e giderken savaşta hasar görmüştü. Canavar onu sanki kumtaşıymış gibi parçalamış, göğsünden omurgasına kadar yırtmıştı.

Oh, Latebirth-

Bluntfist ve Grueburn boğazını paraladıklarında katil hâlâ kan ve organ yutuyordu. Taze kangren etraflarındaki toprağı lekeledi.

"Ware, Swordmainnir!" diye kükredi Demir El yoldaşlarının dehşeti karşısında. "*Skurj* beslenmemeli!"

Onlar acımasız fırtınalara ve sert savaşlara aşına devlerdi. Kederlerini ve korkularını nasıl bir kenara bırakacaklarını biliyorlardı.

Linden yapmadı. Sıkıntıdan hasta olmuş bir halde, dikkatini çeken ilk yaratığa çılgınca bir patlama gönderdi.

Defiles Parkuru üzerinde bir sıçrayışa başlamıştı. Linden'in ateşi çenelerinin arasından akıp gırtladıktan aşağı akarken, uzunluğunun yarısı havadaydı. Dünya gücü ve hiddetiyle, uzun bedenin içinde bir patlamayı ateşledi.

O zaman canavarın çoğunun Defiles Parkuru'na düşeceğini, nehrin diğer *skurjların* beslenmesini engelleyeceğini ummak zorundaydı. İzleyecek zamanı yoktu. Korkunç yılanların giderek daha fazlası vadinin yakın tarafına ulaşmış ya da

orada belirdi. Grueburn ve Bluntfist başka bir yaratıkla yüzleşmek için dönerek uzaklaştı. Onyx Stonemage ve Stormpast Galesend, Jeremiah ile birlikte yerlerini terk etti ve yeni bir düşmana meydan okumak için yamaçtan aşağı indi.

Stave, Latebirth'ün uzun kılıcını aldı. Kendisi kadar uzun bir silahı sanki onlarca yıldır kullanmayı öğrenmiş gibi hafifçe kullanarak Linden'in önünde Rime Coldspray'e katıldı.

Skurj'un arkasında, bir Sandgorgon seli vadiye doğru akıyor, mızrakların tek kararlılığıyla Covenant ve Branl'a doğru hızlanıyordu.

Kargaşanın ortasında bayılan Jeremiah, "Anne, kaç! Kaçmak zorundayız!"

Her an daha fazla *Skurj* ve Sandgorgon geliyor, canavarlar akın ediyordu. Belki de Linden kaçardı - belki de Devler kaçardı - eğer içlerinden biri canavarlardan kaçabileceğine bir an bile inanmış olsaydı. İçlerinden biri Antlaşma'yı ve Branl'ı terk etmeye istekli olsaydı.

Linden yüreğinin derinliklerinden alevli bir feryat yükseltti:

"Thomas!"

O ve Branl vadinin üçte birine kadar gelmişlerdi. Orada durdular. Görünüşe göre yerlerinde kalmaya karar vermişlerdi. Branl kılıcının erişimini sağlamak için biraz uzaklaştı. Covenant *krili* hazır tutuyordu. "Cehennem ateşi," diye inleyen Feroce'a doğru nefes nefese bağırdı. "Cehennem ateşi."

Kasıtlı olarak sol elini yüzüğü Loric'in mücevherine degecek şekilde kaydırды. Sonra vahşi bir büyü çılgılığı attı ve sanki onları *yasaklamış* gibi öndeki Sandgorgon'ları durdurdu. Bir düzine adım ötede durup onu incelediler.

Uzun zaman önce bir keresinde Nom'la durana kadar savaşmıştı. Yaratığı öldürmeye çalışmamıştı; ama onu yenmiş, boyun e ğ m e y e ve dinlemeye zorlamıştı. Daha fazlasını da yapabilirdi. Yine de o zamanki gücü Nom'a zarar vermemişti. Şimdi de Sandgorgonlara zarar vermiyordu. Derilerinin vahşi büyüye karşı bazı erdemleri vardı. Onun öfkesinin çoğuna dayanabilirlerdi. Bu kadar çok kişiye karşı, kontrol etmeyi umabileceğinden çok daha fazla öfkeyi serbest bırakması gerekecekti-

Defiles Parkuru'nun üzerindeki uçurumu parçalayarak dağa giden tek yolu kapatabilir.

Gözlerinde parlayan argent ve yaralı alnında yanan gümüş ile sanki zihni beyaz ateşe dönüşmüş gibi, canavarların uzaklaşmasını emretti. Nom'un ve kendi adına, onlara canlarını alıp gitmelerini emretti.

Onun otoritesini kabul etmediler. Eski saygı ve minnettarlıkları kalmamıştı. Belki de artık bu tür duyguları itaatkârlık olarak görüyorlardı. Bunun yerine samadhi-ya *da samadhî*'nin kalıntıları aracılığıyla onlarla konuşan *mokşa* Raver'e kulak verdiler.

Daha fazla canavar vadiden aşağı doğru hızla ilerlerken, Covenant ve Branl'ı izleyenler taktiklerini değiştirdi. İçgüdülerine itaat etmek, herhangi bir engeli dövmeye veya ezmeye çalışmak yerine, düşünebildiklerini gösterdiler.

Önce bir tanesi çömeldi: sonra dört tane daha: sonra bir o kadarı. Teker teker ön kollarıyla yere vurmaya başladılar.

Bir tanesi, Covenant'ın uyuşukluğuna rağmen hissettiği titreşimlere neden olacak kadar güçlüydü. Beş tanesi altındaki toprağı titretti, küçük taşları yerinden oynattı, topraktan püskürtüler çıkardı. Bir sayı-

Sanki baş dönmesine tutulmuş gibi sendeledi. Ayakta kalmak için çırpınırken, sol elini *krilden* çekmek zorunda kaldı. Bir, iki, üç kalp atışı boyunca Branl sarsılmamış, bir dağın kökleri kadar hareketsiz görünüyordu. Sonra sarsıntılara karşı duruşunu düzeltmek için ayaklarını kaydırmak zorunda kaldı.

Daha fazla Kumgorgonu geldikçe, yakındaki yaratıkların ne yaptığını anlamış gibi görünüyorlardı. Hiç tereddüt etmeden avantajlarını kavradılar. İleri atılarak, Covenant ve Branl'a albino yıldırımları gibi saldırdılar.

Oh, düşünebilirler-

Yine de hayvani kaldılar. *Samadhî*'nin zihni onlar için doğal değildi ve sadece kötü niyet kırıntıları halinde varlığını sürdürüyordu.

Düşmanlarına odaklanan Sandgorgonlar, Defiles Kursu'ndan demir bir ağaç kadar kalın bir dokunacın açıldığını görmediler; ya da tehlikelerini fark etmediler.

Branl, ayağındaki kararsızlığa ve Covenant'ın dengesizliğine rağmen, dokunaç saldıran yaratıklara doğru bir tırpan gibi savrulurken arkadaşını yoldan çekti.

Sandgorgonlar çok güçlüydü. Pusuda bekleyen daha güçlüydü. Sanki sisin gürültüsüne ses verilmiş gibi kükrüyordu. Horrim Carabal ağır bir kolla saldırıyı engelledi. Bir spazm kadar hızlı olan dokunaç, canavarlardan birkaçının etrafına dolandı. Sonra onları havaya kaldırdı.

Uluyan ve vahşileşen Pusuda Bekleyen, Sandgorgon'ları nehre kaptı ve onları aşağıya çarptı; onları kirli suyun altında tuttu.

Aynı anda, ikinci bir dokunaç yukarı doğru uzandı. Feroce'un çağrıları ya da kendi içgüdüleri tarafından yönlendirilen Pusuda Bekleyen'in kolu devrilmiş bir ağaç gibi çömelmiş Sandgorgonların üzerine düştü.

Bu darbe canavarları dağıttı. Sarsıntıları durdurdu.

Branl bir anda toparlandı. Covenant'ı düzeltti. Sonra Sandgorgonların karmaşasının içine daldı ve bıçaklardan oluşan bir kasırga gibi kesikler attı. Yaratıklardan bazıları kollarını ya da ön kollarını kaybetti. Biri bacağını kaybetti. Diğerleri Lostson Longwrath'ın flamberge'inin büyüüne karşı toparlanamadan iki tanesi öldü.

Covenant o sırada Linden'in çağrısını duydu, ancak Cevap ver. Lurker'dan gelen bir çığlık onu uyardı. Döndüğünde, Lurker'ın ilk dokunacının parçalanmış kütüğünün suyun üzerinde kıvranarak havayı kanla kirlettiğini gördü. Sandgorgon'ların Defiles Parkuru'ndan zarar görmeden çıktığını gördü.

Ah, lanet olsun.

"*Durma!*" diye bağırdı Feroce'a. "Yaralı olduğunu biliyorum! Yaralı olması *ölü* olmasından iyidir!"

Kendini toparlayarak iki eliyle *krili* bir kez daha sardı. Sonra nehre doğru ilerledi. Her adımda gücünün daha fazlasını topladı. Hançer onun avuçlarında daha uzun, daha parlak ve daha keskin görünüyordu. Fiziksel bıçak hala değişmedi, ancak vahşi büyü Loric'in teurjisi tarafından ima edilen bir uzun kılıç haline geldi.

Yedi Söz'ü hatırladı. Onun işine yaramıyorlardı. Onlar Dünya Gücünü ve Yasayı çağırıyordu. Onun gücü tamamen başka türdendi. Onu cüzzam kadar tanıdık lanetlerle odakladı.

Bir grup Sandgorgon'la karşı karşıyaydı ve daha fazlası da yoldaydı, tereddüt etmedi.

Onlar tehlikeli hale geldiğini fark edene kadar birini kesmiş ve diğerini delmişti. Birden korktular.
vahşi büyüden geri çekildi.

Covenant'ın dünyası sadece Sandgorgon'ları içerene kadar küçüldü. Bozuk görüşünün sınırlarında bir yerlerde, sisin içinde ve dışında girdaplar çizen masum şekiller vardı; ama onları tanıyacak zamanı yoktu. Pusuda yatanın sihirlerinin bir tezahürü olmaları için dua etti - Branl'ın düşmemiş olması için - Linden'in kendisini, Jeremiah'yı ve Devleri korumayı başarabilmesi için - arjantin kılıcına demir attı ve önündeki yaratıklara saldırdı.

Karısı ona bağırması ama o cevap vermemişti. Geriye tek bir cevap kalmıştı: tek bir cevap ve onu deneme fırsatı yoktu. Yeterli olup olmayacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Lurker'in kalan kolu Kumgorgonlara tekrar vurdu. Tekrar. Bazıları yalpaladı, görünüşe göre yaralanmıştı. Biri yere yığıldı ve bir daha kalkmadı. Çoğu, sanki **g ü ç l e r i n i** sınamak için yaşıyorlarmış gibi darbelere dayandı.

Soğukkanlı ve ölümcül Branl savaşmaya devam etti. Ama düşmanları taktiklerini yine değiştirmişti. Artık onların arasında kesip biçerek ilerleyemiyordu. Bunun yerine geri çekildiler, biraz mesafe kazandılar.

Sonra etrafını sarmak için dağıldılar.

Ve dağların yamaçlarından daha fazla Kumgören aşağıya doğru indi. Sayısız görünüyorlardı: bir tahribat sürüsü.

Vadinin daha yukarısında, Linden *skurjlara* çığlık atar gibi Toprak Gücü fırlattı. Asası, Kayıp Derinlik'teki ölüm kadar siyah ve *Melenkurion* Skyweir'in altında Roger ve *croye'*e karşı verdiği mücadele kadar abartılı, aralıksız bir alev sağanağı gönderdi. Gutrock'u oyabilecek teurji her tarafta canavarları patlattı. Birçoğunu incitti, geciktirdi, öfkелendirdi. Bazılarını öldürdü. Ama onlar lav yaratıklarıydı, magmanın içinde doğmuşlardı. Korkunçlukları bir kenara bırakıp

Ateşinden bir miktar. Ve daha fazlası geldi: o kadar çoktu ki her nefesi ciğerlerini kükürt ve çürümüşlükle dolduruyordu. *Moksha* Jehannum yaşayan tüm *skurjları* uzak kuzeydeki eski hapisanelerinden buraya getirmiş olmalıydı.

Korkusu gitmişti. Kızgınlık ve öfke içinde terlemişti.

Anoksi lekeleri, filizlenen enfeksiyonlar gibi görüş alanında dans ediyordu.

Asasının tahtası her an kırılıp parçalanacakmış gibi titriyor ve geri tepiyordu. Nabızı damarlarında farklılaşmamış bir kekemeliğe dönmüştü, tek tek atamayacak kadar düzensiz ve acildi.

Jeremiah'nın tek tük bağırışları ve uyarıları bile ona ulaşmıyordu. İçinde Dünya Gücü ve *skurj* dışında hiçbir şeye yer kalmamıştı.

Başarısız oluyordu. Tüm çılgınlığına ve çaresizliğine rağmen çabaları yeterli olmuyordu. Canavarlar onun yeteneklerinden çok daha fazlaydı. *Melenkurion* Skyweir'ın altında olduğu gibi Toprak Kanı tarafından harekete geçirilmiş olsa bile, ona karşı yükselen konukçuyla boy ölçüşemezdi.

Etrafında, arkadaşları imkansız ihtimallere karşı şeytanlar gibi mücadele ediyordu. Çiftler halinde savaşıp birbirlerini desteklediler: Stonemage ve Galesend, Grueburn ve Bluntfist. Cabledarm da Jeremiah'yı terk etmişti. Yanında bir Dev gibi duran Stave ile tüm gücünü savaşa adadı. Karşılıklı çalımlar ve kesikler atarak canavarların arasında kan dökölmesine neden oldular. Sadece Rime Coldspray Linden'ı korumak için kaldı.

Jeremiah'ı sadece sakatlanmış Cirrus Kindwind izledi.

Küçük patlamalar halinde, anlık ve bölgesel olarak, Swordmainnir başarılı oldu. Karşılaştıkları her yaratığı öldürüyor ya da sakat bırakıyor gibi görünüyorlardı. Ve Stave de herhangi bir titan kadar başarılı oldu; ta ki zamansız bir çene kırılması uzun kılıcını kırana kadar. Bundan sonra, kılıcının parçasını canavarın boğazına fırlatmaktan ve başka bir silah ararken geri çekilmekten başka çaresi kalmamıştı. Çıplak bedeni canavarlarla herhangi bir temasa dayanamazdı.

O olmadan, Cabledarm tek başına savaştı.

Yine de yoldaşların sonu gelmişti. *Skurjlar*, çılgın Toprak Gücü ve birkaç Dev tarafından üstesinden gelinemeyecek kadar çoktu. Ve saldırmayan yaratıklar beslendi. Çoğaldılar. Vadi tabanının büyük bir kısmı, bir fırının beyaz çekirdeği kadar ölümcül, kor gibi vahşı canavarların çılgın bir kaynaşmasına dönmüştü. Ağaçların çoğu alevler içinde kalmıştı ama yok olmaları hiçbir şeyi değiştirmede.

Linden artık düşünmüyordu. Bir anlamda, artık umursamıyordu. Endişelerini sayamayacak kadar ileri gitmişti. Bildiği kadarıyla kocası ve Branl çoktan ölmüştü. Sadece birkaç dakikası kalmıştı.

Jeremiah ancak Lord Foul ya da *moksha* Jehannum canavarları geri çevirirse hayatta kalabilirdi.

Cabledarm aniden yere düştü. Bir daha ayağa kalkamadı. Stormpast Galesend kolunun olduğu yerden kan fışkırarak yere düştü. Linden müdahale edemedi *skurjlardan* biri üzerine atladı.

Stave anında mücadelenin içine daldı ve Cabledarm'ın kılıcını ele geçirdi. Onyx Stonemage'a, o alt edilmeden önce katıldı.

Sis telleri savaşçıların arasında yuvarlandı, kızıl ve obsidyen ateşler flamalarda delikler açana kadar ayrıntıları gizledi.

Karmaşanın içinden Linden çok fazla Dev gördü: olması gerekenden yarım düzine daha fazla. Yorgunluktan ve alevden başı dönerek saymaya çalıştı. Üç Swordmainnir hâlâ savaşıyordu. Coldspray ve Kindwind beş ediyordu. Nasıl daha fazla olabilirdi?

"Hoş geldiniz!" diye bağırdı Demir El sesinde bir tantara ile. "Hepiniz gelin!" Sonra bağırdı, "Benim ve Kindwind'in görevini üstlenin ki savaşabilelim!"

Diğerleri - *diğerleri* mi? - Swordmainnir değıllerdi. Çoğu erkekti. Zırh yerine kanvas pantolon ve gömlek giyiyorlardı. Ve kılıç taşıyorlardı. İkisinin mızrağı vardı. Bir diğer bir *skurjun* çeneleri arasına koca bir mızrak sokmuş gibiydi. Linden kenarları bilenmiş kancalar, bir kolundan daha uzun kuşak iğneleri, sivri taşlarla süslenmiş mızraklar, devasa baltalar gördü.

Bu tür silahlar burada işe yaramaz olmalıydı; yine de en yakındaki canavarlar arasında karışıklığa neden oldular. Kancalar çenelerin menteşelerini parçaladı, çeneleri kapanamaz hale getirdi. Bel bağlama iğneleri dişleri parçaladı. Mızraklar saplanırken mızrak uçları yaratıkların dikkatini dağıttı. Baltalar mümkün olan her yerde kan akıtıyordu. Devler cüsselerine rağmen, kasırgalara karşı eğitilmiş denizcilerin çevikliğiyle hareket ediyorlardı.

Skurj'un saldırısı karşısında önemsiz bir güçtüler. Yine de şarkı söyler gibi savaştılar; sanki hayatlarını umutsuz bir davada harcamaktan memnunlarmış gibi.

Sparını bir canavara yediren adam savaştan kaçıp Linden ve Coldspray'e doğru geldi. "Ironhand," diye nefes nefese sıırıttı. Gözlerindeki toprak gücü ve lav yansımaları

histeri ya da delilik coşkusu. "Duyuyorum ve itaat ediyorum. Taş ve Deniz! Kaybolduk."

Rime Coldspray onu tanımak için duraksamadı. Devlere özgü bir savaş çılgılığı atarak taş glaive'ini kargaşanın kalbine doğru fırlattı.

Adam Linden'a şöyle dedi: "Böyle zor durumlarda ismim çok kullanışsız kalıyor. Tehlike anında kolay kullanım için bana Hurl derler."

Onu zar zor duydu.

Bir elinde yanmış bir knout kalıntısı olan bir kadın Hurl'ü takip etti; Linden'in yanından hızla geçti. Kadın Jeremiah'ya yaklaşıp yaklaşmaz Cirrus Kindwind koşarak Ironhand'e katıldı. Uzun kılıcını tek eliyle savuran Kindwind, ulaşabildiği her *skurj*'a öfkeli darbeler indirdi. Ama saldırısını tek bir skurj üzerinde sürdürmedi.

Yaratık. Taktiği hızlı. Görünüşe göre tek amacı acı vermektir; düşmanlarını yaralarla zayıflatmak.

Stave de çabukluğa güveniyordu. Yine de bir cerrah hassasiyetiyle dövüşürdü. Canavarların kalbini yarmakta insanlık dışı bir ustalık sergiliyordu. Bir şekilde her dış darbesinden, her yakıcı kan sıçramasından, her kükürt dokunuşundan kaçındı.

Hepsi boşunaydı. Yeni gelen Devlerden biri Linden'in hemen altında öldü. Onu kurtaramadı. O unutmuştu Kumorgonlar; unutulmuş Mutabakat ve Branl. Bir tür otonom vahşet dışında hiçbir şeyi kalmamıştı. Gücünün ve kuvvetinin uçuşunun ötesinde savaşmıştı. Artık sadece çırpınabilir ve düşebilirdi.

Yine de daha fazla Dev'in şaşkınlığı *skurj*'u etkilemiş gibi görünüyordu. Bu

öfkelerinin odağını değiştirdiler; ya da efendileri olarak Kastenessen'in yerini alan kötülükten yeni emirler aldılar. Karanlık zihinleri -ya da *mokşa* Raver'inkiler- Linden ve

Devler önemsizdi: daha sonra kolayca yenebilecek cılız rakipler. Daha büyük bir düşman dişlerini bekliyordu, gücü daha zengin bir ziyafet sağlayabilecek bir düşman. Vahşi büyü canavarların her birini katledebilirdi; ya da eğer ondan beslenebilirlerse onları yüceltebilirdi.

Sanki bazı *skurjlar* diğerlerinden daha isteksizmiş gibi sendeleyerek vadinin alt ucuna doğru döndüler.

Sarangrave ve Defiles Parkuru yakınlarında, Covenant zaman kazanmak için savaştı. Tek cevabı için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Son kumarı. Geride durup *konsantre* olabilmeliydi ve o zaman bile çok geç kalmış olabilirdi.

Ancak Sandgorgonlar onu yaşamının her anı için mücadele etmeye zorlarken bunu göze alamazdı.

Şimdi devleri görüyordu. Hiçbir yerden gelmiyor gibiydiler, sanki sisin vücut bulmuş haliydiler. Beş, hayır, altı taneydiler, ikisi kadın, geri kalanı erkekti. Swordmainnir değillerdi. Gemilerindeki aletlerle silahlanmış denizcilere benziyorlardı. Hareketleri hızlı ve isabetliydi ama savaşçıların akıcı duruşundan yoksundular.

Yine de Sandgorgonlar için uygun düşmanlardı, Covenant'tan daha çeviklerdi ve Branl'ın iki katı büyüklüğündeydiler. Bire karşı bir, onların saf kasları

canavarların vahşiliğiyle eşleşiyordu. Derileri, Büyük Çöl'ün aşırılıklarında ve denizin acımasız girdabında Kumorgonlar Kıyamet. Ezici darbelerden ve yıkıcı sulardan kurtulamıyorlardı. Ancak içgüdüleri ve refleksleri tek fikirlilik tarafından engellenmemişti. Güçlerinin yanı sıra zekâlarıyla da savaşıyorlardı; fırtınalarda kazandıkları becerilerle.

Ve yalnız savaşmadılar. Lurker'ın dokunaçları, ulaşabildiği kadar çok yaratığa vurarak saldırmaya devam etti. Aynı zamanda Branl, sanki kılıcına hizmet ediyormuş gibi, sanki eldritch flamberge tarafından kullanılan bir silahmış gibi yarışmanın içinde süzülüyor gibiydi. Eğer bir Dev bir Sandgorgon'u bir darbe ya da kesikle durdurursa, *Haruchai* ölümle geliyordu.

Yeni gelenler sadece altı kişi olmalarına rağmen, öfke gibi savaştılar. Silahları kısa sürede onları yarı yolda bıraktı. Bıçaklar derilerinde kırıldı Kumorgonlar. Mızrakların hiçbir etkisi yoktu. Mızraklar sadece mükemmel vurduklarında delip geçiyordu. Yine de Devler Dev'di, yumrukları ve kolları güçlüydü. Az sayıda olsalar da, canavarların akınını engellediler.

Bir şekilde Devler, Pusuda Bekleyen ve Branl, Covenant'ın etrafında bir alan açtılar.

Bu onun için yeterli olmalıydı. Ona bir şans sunulmuştu. Sadece kendini toparlaması gerekiyordu.

Ama hasarlı göğsü nefes nefese havayı emiyor ve baş dönmesi sanki korkunç bir yükseklikte durup aşağıya bakıyormuş gibi başını dolduruyordu.

Thunder Dağı'nın ölümcül yamaçlarından vadiye iniyordu; ve dizginlenemeyen vahşi büyüye karşı duyduğu korkuyu asla unutamamıştı. Nehrin üzerindeki yüksek uçurumun paramparça olduğunu çok kolay hayal edebiliyordu.

Sonra ona anlık bir ertelemeden daha fazlası verildi. Sanki görünmez bir el zihinlerini ele geçirmiş gibi bir tür sarsıntı Sandgorgon'ları kavradı. Durakladılar; sanki daha tatmin edici rakipler arıyorlarmış gibi vadiyi taradılar. Bir an sonra da dönüp gittiler.

Bazıları son bir darbe daha indirdi ama çok geçmeden hepsi vadiye geri dönmeye başladı. Toplu ve istekli bir şekilde, karşı konulmaz bir şekilde yokuş yukarı akan ağarmış bir nehir oluşturdular. Aynı anda *skurjlar* aşağıya doğru kıvranmaya başladı, yılan-canavarların korkunç sayıları. Sandgorgonlar yükseldikçe, sadece çok sayıda *skurjun* aralarından geçmesine izin vermek için ayrıldılar.

Saldırganlar hedeflerini değiştirmişti. Sandgorgonlar Linden, Jeremiah ve hayatta kalan Swordmainnir'e saldırmak için yarıştı. Bir *skurj* tsunamisi Covenant, Branl ve onların beklenmedik müttefiklerine doğru akıyordu.

Covenant'ın görüşü çok bulanıktı: Linden'in yanında hâlâ kaç Dev'in durduğunu söyleyemiyordu. Onu sadece Asasının titreyen ateşinden, lekeli ateşinden tanıdı.

Lanet olsun. O, kızın, bu adamla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Kumorgonlar. Branl ve Devlerin yardımıyla bile *Skurj*'un saldırısına karşı koyamazdı. Dağı parçalasa bile-

"*Daha fazla!*" diye bağırdı Feroce'a. "*Daha fazlasına* ihtiyacımız var!"

Pusuda yatanın yordakçıları ürkerek Daire'ye doğru çekilmişlerdi. Onu duymamış olabilirler. Kendileri ya da Yüce Tanrıları onu duymamayı tercih etmiş olabilir.

Kaybettiği her an için kendine lanet eden Covenant, vahşi büyülü uzun kılıcını elinden bıraktı. Ya şimdi ya da asla. Eğer sonuçlarına güvenemeyecekse cüzzamın ne faydası vardı? Kendisinden istenenleri yerine getirmesini sağlamayacaksa?

Hızlı bir hareketle *krilin* bıçağını sol avucuna geçirdi ve susuzluktan halsiz düşmüş kanı çekti. Ne bir asası ne de bir kanun aleti vardı. Ondaki önceki Yarım El Berek gibi onun da kana ihtiyacı vardı.

ve vahşı büyüünün bile başaramadığını başarmak için çaresizlik. Kesik elini sıkarak hançerin taşına kırmızı damlalar damlattı. Sonra bakışlarını yukarıya, Linden'i ve Sandgorgon'ların başlangıcını, Defiles Kursu'nun taşmasını, yükselen uçurumu geçerek dağın en yüksek yamaçlarına doğru fırlattı. Zihninde Yedi Söz'ü haykırdı: sesi olmayan bir dua.

"*Lütfen*" anlamına gelen bir dua.

Neredeyse anında cevap verildi.

Şekli ve sesi olmayan bir güç onun içinde, içinden ve etrafından patladı. Hem sessiz hem de görünmez bir patlama vadiyi bir uçtan bir uca sarstı. Dünya kadar eski olan teurji, gerçekliğin dokusu boyunca dalgalanıyor gibiydi. Sandgorgonları adımlarında sarstı; *skurjları* o kadar şaşırttı ki bazıları birbirlerine döndü. Net olması gereken görüntüler bulanıklaştı ve birbirine karıştı. Nehrin her iki yakasındaki yamaçlar titredi.

Sarsıntıdan sonra durgunluk geldi: zamanı durduracak kadar derin bir sessizlik. Varoluş nefesini tuttu. Sandgorgonlar tamamlayamadıkları adımlara başladılar. *Skurj*, korkunç çenelerini açarak durakladı. Dişler ya da beyinler kendilerini unuttu. Devler birbirlerine ya da Covenant'a göz kırpmaya çalıştılar ama hareket edemediklerini fark ettiler. Sadece Branl-

Kılıcını indiren Mütevazı, sanki anlamış gibi Covenant'ın önünde eğildi. Sanki onaylamış gibi.

Bir an sonra, tüm gökyüzü ur- viles kadar siyah, gutrock kadar geçilmez gök gürültüsü kafalarına dönüştü. Gökler, Gravin Threndor'u köklerine kadar sarsacak bir patlama için hazırlandı.

Sanki emir almış gibi, pusuda bekleyen saldırdı. Defiles Course'tan bir dokunaç şaşkın *skurj'a* doğru fırladı. Canavarlardan birinin etrafına dolandı.

Acı içinde çığlık atan Horrim Carabal yaratığı kaldırdı.

Dokunaç alev aldı: yılanmış odun gibi yandı. Kuduz alevler havayı kapladı. Lurker'ın ıstırapı çok büyük olmalıydı: *Turiya Raver*'in ihlalinden daha kötüydü; kendini sakatlamaktan daha kötüydü. Yine de Sarangrave'in hükümdarı onu bırakmadı. Bunun yerine *skurj'u* sulak alanın üzerinden doğuya doğru fırlattı.

O yaratık geri dönmedi.

Pusuda bekleyen de öyle. Kolu nehre düştü, alevleri su ve çürüme içinde boğdu. Sis içinde bataklıkların hıçkırıklarına benzer sesler yükseldi. Başka hiçbir dokunaç görünmedi.

Horrim Carabal'ın feryatlarının arasından tektonik bir kayma kadar derin bir sarsıntı geldi. Cızırdayan kaya parçaları aşağıya doğru süpürülürken Gök Gürültüsü Dağı'nın kendisi uluyor gibiydi. Fırtınalar Gravin Threndor'un yüksek tepesini örtene kadar aşağıya doğru kaynadı.

Ve Düzlüğün derinliklerinden, sular sanki dağ tarafından çağrılmış gibi Defiles Kursu'nun akıntısına karşı yükseldi. Nehir kıyıları arasında karanlık çırıntılar yükseldi.

Covenant nehrin farkına bile varmadı. Uzaktan belli belirsiz, bulutların arasından sarı alevlerin yükseldiğini gördüğünü sandı. Ayrık alevlerin bir çığın başlangıcı gibi alçaldığını gördüğünü sandı. Sanki hava bir yangına dönüşmüş gibi kükrüyorlardı.

"Size cevap verildi, Lordum," diye açıkladı Branl belirgin bir şekilde. "Her şeye rağmen değerli bir çaba. Serbest bıraktığınız güçlerin, kendileri de bir ateş formu olan *Skurj*'la nasıl savaşabileceğini düşünemiyorum. Yine de çağrı hem cesurca hem de öngörülmemiş. Sizin adınıza alçakgönüllü olduğum için gurur duyuyorum."

Sonunda Covenant yangınları daha net görmeye başladı. İnanılmaz derecede uzakta görünüyorlardı: vadiye ulaşamayacak kadar uzakta. Kumgorgonlar ve *Skurj* onların vahşetini hatırlıyordu. Ama şimdi o alevlerin Ateş Aslanları olduğundan emindi. Dünya Gücünü ve Fırtına Dağı'nın dayanıklı ruhunu temsil ediyorlardı. Onları ortaya çıkaran ayın kadar hızlı olabilirlerdi.

Kumgorgonları *skurj*lardan daha çabuk toparlandı. Ama Büyük Çöl'ün canavarları Linden ve birkaç arkadaşına doğru hücumlarına devam etmedi. Tuhaf duyuları yeni bir tehdidin yaklaşmakta olduğunu işaret ediyordu. Ve içlerindeki derin bir parça -*Samadhi* Sheol'e kulak veremeyecek kadar atavistik bir içgüdü- hevesle karşılık verdi. Kavurucu sıcaklarda ve yakıcı rüzgârlarda yetiştirilmişlerdi ve bin yıldır Kumgorgonların Kıyamet'inin kavurucu enerjileri içinde hapsolmuşlardı. Kendilerini her türlü düşmana karşı kanıtlama dürtüleri *Samadhi*'nin telkinlerinden daha ağır basıyordu. Kendini korumaya ağır basıyordu.

Birlikte Linden'den uzaklaştılar ve vadinin dibine doğru kasıtlı adımlarla ilerlediler. Orada bir duvar gibi durup

Ateş Aslanları'nın heyelan öfkesi.

Yükselen sulardan korkmaları için bir neden olmadığını zaten göstermişlerdi.

Alev canavarları dağların yamaçlarında sel oldu. Nehrin yukarısına doğru orman yangınları gibi yayıldılar.

Covenant dua eder gibi sessiz lanetler mırıldanarak uçuşurumu ve Sandgorgon'ları izledi. Eğer *samadhi* ve *mokşa* bu yaratıkların kontrolünü yeniden ele geçirmezse -eğer *skurjun* belirsizliği biraz daha sürerse-

Covenant'ın arkasında, Feroce onun dikkatini çekmek için bağıırıyordu. "Saf Olan, duy bizi." Yalvarışları nemli bir yaygaraydı, Ateş Aslanları'nın kargaşası, eski çağların haşlanması ve çarpışması arasında zar zor duyulabiliyordu.

büyüler. "Yüce Tanrımızın bedeni ateşin solucanlarına dayanamaz. Onları tehlikeye atmamalı. Yine de ittifak mühürlendi. İstirabında bile, Yüce Tanrımız bunu destekliyor.

"Daha yüksek bir yer aramalısınız. Biz yapacağımızı yaptık. Feroce daha fazlasını yapamaz."

Covenant şaşkın şaşkın bakarken Branl, "Ur-Lord!" diye seslendi. Sesi alışılmadık derecede acildi. "Feroce'a kulak verin! Sular yükseliyor!"

"İyi dedin *Haruchai*," diye mırıldandı bir Dev, Covenant'ı kollarının arasına alırken. Dikişli bir yüzü ve rüzgârın sertleştirdiği bir derisi vardı. ve güneşe rağmen bir fidan kadar ince ya da vücudu görüntüsünden onlarca yıl daha genç olan bir adam gibi eksik görünüyordu. Yine de kasları gevşemişti. "Bu sis yükselen bir seli maskeliyor. Doğudan gelen bir gelgit var. Devler bile böyle sularda yüzemez."

Skurjlar uçuşurumdan, Kumgorgonlardan uzağa döndüler. Kan ve besin arayışıyla diğer *skurjları* ısırarak bu canavarlar beslenmeyi bıraktı. Yılanlar gibi yükseldiler.

Dişlerini Covenant'a, Branl'a ve altı bilinmeyen Dev'e doğru salladılar.

Devler birlikte, kırılan bir lav dalgasının altından dışarı fırladılar. Covenant kurtarıcısının kollarında çaresizce sallanıyor, baş dönmesi kadar ani gelişen olayları anlamaya çalışıyordu. Grubun arkasında Branl tek başına savaşıyor, Longwrath'ın

flamberge'i kesiklerle bulanıklaştırdı. Ama keserken geri çekildi, canavarlara arkasını vermeden hızla ilerledi. Ateş Aslanları'nın gök gürültüsü bir yıkım gibi geliyordu, Landsdrop'u parçalayacak kadar güçlü bir depremin gümbürtüsü. Sarangrave'den yükselen suların gürültüsü, başka bir tsunaminin akıntısını andırıyordu.

Devler uzun kollarını sonuna kadar açarak vadinin güney kenarına doğru koştular. Uzun bir taş atımı ötede, daha fazla Dev Linden ve Jeremiah'ı yukarı doğru taşıyordu. Stave uzun kılıcını sallayarak onlara eşlik etti. Branl en yakındaki yaratıkları iki kez daha kestikten sonra Devleri takip etmek için döndü.

Ateş Aslanları Kumgorgonların duvarıyla karşılaştığında ve Horrim Carabal'ın seli *skurj*'u bulduğunda, sonuç tufan oldu. Aşağı Diyar'ın temelleri her yönden fersahlarca sarsıldı. Buhar ve öfkenin keskin patlamalarıyla çarpan gök gürültüsü başları, vadiyi varoluştan silecek gibi görünen bir tufana dönüştü. Yağmur, nihai karanlık gibi yağdı.

Sonra Devler bir huzzah yükseltti, yırtık pırtık ve minnettar. Canavarlar ölüyordu, hepsi. Covenant belli belirsiz yoldaşlarının çoğunun hayatta kaldığını fark etti. Linden'in ateşini sondan önce görmüştü. Lord Foul, Jeremiah'ya zarar gelmesine izin vermezdi.

Daha önce hiç karşılaşmadığı bir Dev tarafından taşınan Thomas Covenant rahatlamadığını hissetti. Kendini tüketmişti. Artık hiçbir şey hissedemeyecek kadar sersemlemişti.

4.

İsteksizlikler

Sağanak, Ateş Aslanlarının Kumorgonlarla işi bitene kadar sürdü; tüm *skurjlar* ölene ve pusuda bekleyenlerin seli doğruya doğru çekilene kadar; *samadhi* Sheol'un

Duyarlılık varoluştan tamamen kaybolmuştu. Sonra gök gürültüsü sanki amaçlarını unutmuşlar gibi dağıldı. Yağmurun ve karanlığın serinliği sisi dağıttı. Gördükleri karşısında titrer gibi parıldayan yıldızlar, gece gökyüzünü sevimlilikle deldi.

Linden Ateş Aslanları'nın ayrıldığını görmedi. Tek bildiği, onların da yok olduğuydu. Ama o öyle düşünmüyordu. Gravin Threndor'un Kadim ateş ve ihtişam dünyanın doğasında vardı, Solucan kadar doğaldı. Onların geri getirilebileceğinden şüpheliydi.

Savaşın kraterlerinden ve katliamından, yerdeki stigmata gibi veba lekelerinden, kangrenin yapışkan kokusundan mümkün olduğunca uzakta, vadinin yüksek bir yerindeki demir ağacının altında dinlendi. Kucağında Kanun Asası'yla sert gövdeye yaslanarak gücünün bir kısmının geri gelmesini bekledi.

Korkmak için çok yorgundu. Hurl onu buraya getirdikten sonra bile ayakta duramayacak kadar bitkin düşmüştü. Jeremiah'yı, Antlaşma'yı ya da Devleri düşünemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Bunun yerine yorgunluğun verdiği berraklığa daldı: Yasaklanmamış düşüncelerin kendi mantığını izleyerek başka bir zaman mantıklı gelmeyecek sonuçlara vardığı o uyuşuk zihin yapısına.

Şu anki durumunuzda, Chosen-

Artık savaşmayı bırakmıştı. Bu kadarı onun için çok açıktı.

-Önünüzde saygısızlık var.

Tanrım, o kadar çok şiddete katlanmıştı ki... Roger Mutabakatı ve *Croye*'e karşı verdiği mücadelelerden Defiles Kursu'nun yanındaki dehşet ve ölümlere kadar, savaşmış ve savaşmıştı. Vahşi büyüyle, onlarca ya da yüzlerce yanlış yönlendirilmiş Mağara Şövalyesi'nin canını almıştı.

Kalbimin kızı oldun. Bu kadarı yeterliydi. Bitmişti. Jeremiah'ın mezarından kaçışından beri hayatının temelleri değişiyordu. Daha da kaymaları gerekiyordu.

Vazgeçtiğini söylemek istemedi. Secdenin kıyaslamaları tarafından sürüklenerek, teslimiyet anlamına gelmeyen kanaatlere ulaştı. Kocasının *Skurj* ve Sandgorgonlardan oluşan korkunç bir bilmecenin içinden yolunu bulduğunu görmüştü. Devlerin bir anda ortaya çıkıp hayatlarını tehlikeye attığını görmüştü; Sarangrave'in pusuda bekleyeninin eski kötü niyetini bir kenara bırakıp korkunç acılara katlanmayı seçtiğini görmüştü. Rime Coldspray ve dört Swordmainnir'i, sevdikleri üç yoldaşları katledilirken savaşmışlardı. Stave ve Branl sanki yaşayan her *Harucha*'nin hünerine sahipmiş gibi savaşmışlardı. Linden, Covenant ve Jeremiah'nın hâlâ hayatta olması pek çok şey ifade ediyordu. Bu teslim olmayı gerektirmiyordu.

Ama tehlikeyi şiddetle karşılamaya devam edemezdi.

Lord Foul'un hizmetkârlarının ve müttefiklerinin vahşetini aşamazdı. Bunu yapamazdı. Farklı bir amaca, Ülke'nin kaderinde daha iyi bir role ihtiyacı vardı. Gallows Howe'un gazabından darağacının daha derin gerçeklerine; Garroting Deep'in kana susamışlığına ilham veren büyük yaslara geçmişti. Tüm hayatının ona öğretmeye çalıştığı derslere kulak verme zamanı gelmişti.

Eğer vazgeçmez ve savaşmazsa, geriye ne kalacaktı? Düşündükçe titremesine rağmen bildiğini sanıyordu; ya da daha az yorgun olsaydı titrerdi.

Çelişkide umut vardır.

Belki de bu doğrudu. Kendini nasıl affedeceğini bilmiyorsa, buna daha çok ihtiyacı olan insanlara ya da varlıklara başka şekillerde lütuf sunarak başlayabilirdi.

Kalbimin kızı mı? diye düşündü. Bana bir şans ver. Kızının aklında ne olduğunu sana göstereyim.

O hâlâ Seçilmiş'ti. Kararlar alabilir ve Despiser'in beklemediği yönlerde gidebilirdi.

Bundan sonra, çaresiz berraklığı başlangıç noktasına geri döndü. Kavgayla, şiddetle ve öldürmekle işi bitmişti. Her seferinde bir fikir, aynı mantığı aynı sonuçlara kadar takip etti.

Yorgunluk da böyleydi, biliyordu. Doğru koşullar altında belli bir miktar ışık saçıyordu; ama kendi koşulları onun daha fazla ışık saçmasını engelliyordu.

Daha sonra Hurl elinde kurutulmuş meyve ve iyileştirilmiş koyun eti dolu bir çantayla ona geldi. Ayrıca ona tatlı suyla seyreltilmiş bir şişe *elmas* içkisi sundu: Dev içkisinin onu kendine getirmeye yeteceğini, ama uykusunu getirecek kadar fazla olmadığını söyledi. Ve kadın Biraz yiyip biraz daha içtikten sonra gözlerini odaklayıp etrafına bakabilecek kadar güçlü hissettiğini fark etti.

Hayatta kalanlar, Branl'ın avucundaki *krillerin* gümüşüyle kendilerinin reenkarnasyonları gibi yanıyorlardı. Jeremiah'nın sıkıntısı onu çağırıyordu. Yakındaki bir ağacın gövdesine yaslanmış oturuyordu ama ne ona ne de kendi dışındaki hiçbir şeye bakmıyordu. Kollarıyla

Dizlerine sarılmış ve yüzünü kalçalarına saklamış bir halde, çok acı çeken bir çocuk gibi ileri geri sallanıyordu. Stave ve Cirrus Kindwind onun yanında duruyordu. Dev, Linden'in duyamayacağı güvenceler mırıldandı. Stave'in duruşundan nöbet tuttuğu anlaşılıyordu.

Hurl kısa bir mesafe ötede diğer yeni gelenlerin çoğuna katılmıştı. Bir yerlerden -muhtemelen Sarangrave'in saçakları arasından- erzak dolu çuvallar çıkarmışlardı: yiyecek ve daha fazla *elmas* avı; gerekli gördükleri ve fersahlar boyunca taşımış olmaları gereken diğer şeyler. Stonemage, Grueburn ve Bluntfist onlarla birlikte toplanırken Tuval giymiş kadın ve erkekler yiyecek ve içecek dağıttı.

Hayatta kalan Swordmainnir ve diğer Devlerin birçoğunda sızan haşlanma yaraları vardı. *Skurj*'un kanı ve bağırsaklarıyla temas onları yakmıştı. Ama onlar Dev'di, fulminating'e dayanabilirlerdi.

Acıtıyor. Hepsi de ölen yoldaşları için yas tutuyordu. Ancak bu acıya da en azından bir süreliğine katlanabildiler.

Linden'in yamacının aşağısında Covenant, Branl, Rime Coldspray ve denizciler adına konuşuyor gibi görünen, inanılmayacak kadar zayıf bir adam olan başka bir Dev'le birlikte duruyordu. Stave gibi Branl da yara almamıştı. Covenant'ın omuzlarındaki kambur Linden'a sert bir şekilde düştüğünü gösteriyordu, göğsüne zarar vermiş. Sinirleri çatlak kaburgalar ve yerinden oynamış kırkırdaklar tespit etti ama kırık kemik yoktu. Yine de tavırları harap olmuş yamaçları andırıyordu.

"Yemin ederim," diyordu, "mantıklı olduğunu düşünmüştüm. Kendimi ne yaptığımı bildiğime ikna ettiğimde böyle oluyor. Lord Foul Jeremiah'ya dokunduktan sonra bile buraya gizlice girebileceğimizi düşündüm. Başka bir şekilde girebileceğimizden hâlâ emin değilim. Ama bu bir felaketti.

"Cehennem ateşi, Coldspray! Az kalsın hepimizi öldürtüyordum." Diğer Dev'e, "Eğer ortaya çıkmasaydın-" diye ekledi.

Ya da, diye düzeltti Linden onun yerine, kendi gücünden korkmamış olsaydı; tüm vadiyi temizlemeye yetecek kadar vahşi büyüü serbest bırakmış olsaydı. Eğer gerçekten de *itidalli* davranmış olsaydı. Yine de onun kendini tutmakla iyi yaptığına inanıyordu. Çok az sağlık duygusu vardı ve vahşi büyü her zaman kontrole direnme eğilimindeydi. Belki de yanlışlıkla arkadaşlarını öldürdü.

"Yeter, Timewarden," diye cevap verdi Ironhand, yorgunluk ve kayıptan dolayı sert bir sesle. "Bir saldırı için kendini suçlamak yersiz. Öngöremediğiniz bir şeydi. Buradaki tehlikemiz hem aşırı hem de acıydı. Yine de daha doğrudan olan yolun tehlikelerini aşmadı. Ve burada düşmanlarımız kadar öngörülemeyen bir yardım bulduk."

Linden özel olarak başını salladı. Eğer önce ona yaklaşılmazsa, yakında Mutabakat'a gitmek zorunda kalacaktı. Kendisini teselli etmesi için onun kucaklamasına ihtiyacı vardı. Ve kendini olabildiğince iyi açıklamak istiyordu. Sır saklamaktan bıkmıştı, özellikle de ondan.

Ama oğlu öncelikliydi. Lord Foul'un gördüklerinin ve kendi çaresizliğinin ona neler yaptığını ancak hayal edebilirdi.

Kendine biraz daha yemek ve elmas *kokulu* sudan birkaç yudum daha içmek için izin verdi. Sonra ayağa kalkmak için büyük bir çaba harcamaya başladı.

Stave hemen ona yardıma geldi. Kolundaki eli onu kaldırdı, sabitledi. Tek gözü sanki artık ona kapalı değilmiş gibi onu inceledi. Sessizlik içinde onu Jeremiah'ya doğru destekledi.

Linden yaklaşırken, Cirrus Kindwind uzaklaştı. Belli ki kendi halkının tesellisine ihtiyacı vardı.

Her adım Linden'in oğlunun çaresizliğine dair algısını keskinleştiriyordu. Sınırları ona oğlunun zihninin hâlâ yerinde olduğunu söylüyordu. İstismara uğramış bir çocuk gibi ileri geri sallanmasına rağmen, mezarına çekilmemişti. Yine de sefalet içinde kaybolmuş görünüyordu.

Bir an düşünmek için durakladı. Ama herhangi bir şeyi yeniden düşünemeyecek kadar yorgun ve emindi. Kendini Kanun Asası'ndan aşağı indirerek Jeremiah'nın karşısında diz çöktü. Sonra Asa'yı aralarındaki ıslanmış zemine bıraktı.

"Jeremiah, tatlım. Beni duyabiliyor musun? Dinliyor musun?"

Yüzünü kalçalarına yaslayarak daha sert salladı.

"Jeremiah, dinle." Sesi bir iç çekiş gibiydi. "Zor olduğunu biliyorum." Thomas bunu ona kaç kez söylemişti? "Ama hâlâ hayattayız." Diğerleri değildi. "Bu bir son değil. Başladığımız işi bitirebiliriz."

Jeremiah bacaklarının arasından fısıldadı: "Yapabilirsin. Ben yapamam." Linden kendinde güç aradı. "Ne demek istiyorsun?"

Öfkesini toplar gibi yavaşça başını kaldırdı; sanki sorusu onu aşağılamıştı. Sandgorgon ve *Skurj* Anıları perili bakışlarında hortlaklar gibi dolaşıyordu.

"Çünkü hiçbir şey *yapamıyorum*, işte bu yüzden." Kızgın görünmek için gözle görülür bir çaba sarf etti ama sesinde sadece ıstırap vardı. "Ben bile

Tehlike. Foul beni canlı istiyor. Ama bütün o canavarlar vardı ve sana yardım edemedim. İzlemekten başka bir şey yapamadım. Ve bunu yaptığımda bile Solucan'ı görebiliyordum. Latebirth ve Galesend ölürken bile, korkunçtu, her yerde kan vardı ve o dişler. Solucan'ı hâlâ görebiliyordum. Her dakika, dünyadaki tüm skurjlardan daha fazla zarar veriyor ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok."

Onun çocukça cesareti için bir ödül olarak-

Onun için yanıp tutuşan Linden cesaretini topladı. "Biliyorum. Senin için korkunç olmalı. Bu yüzden Asamı almanı istiyorum."

Kadın şaşkınlık bekliyordu ama adam sadece başka tarafa baktı. "Neden? Hiçbir şey fark etmeyecek ki. Onu kullanamam. Nasıl kullanacağımı bilmiyorum. O benim değil. Geri almak zorunda kalacaksın. Başka seçeneğin yok."

Elini uzatıp onu sarsmak istedi; ama bundan kaçındı. Ona sunduğu şeyi takdir edemeyecek kadar dehşetle doluydu. Olabildiğince sakın bir şekilde, "İlk başta sırayla yapmamız gerekebilir. Devler ve Thomas yaralı. Bana ihtiyaçları var. Ama yine de başlayabilirsin. Ve her zaman tutmak zorunda değilim.

Kullanabilirim

Dokunmadan gücünün bir kısmını. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ ona sahip olmanı istiyorum. Senin olmasını istiyorum."

"Neden?" Jeremiah bir inilti gibi tekrarladı.

"Çünkü kendini savunabilmen gerekiyor," kendine inanması gerekiyordu, "ve benim artık buna ihtiyacım yok. Beyaz altınım var ve ikisini birden kullanamam. Kimse kullanamaz. Toprak gücü ve vahşi büyü birlikte çok fazla. Bu yüzden şimdi yüzüğümü nasıl kullanacağımı öğrenmek istiyorum. Senden Asa'yı nasıl kullanacağını öğrenmeni istiyorum."

"Yapamam," dedi tekrar. "Hiçbir fikrim yok-"

"Jeremiah." Adını bir azarlama gibi telaffuz etti. "Biz bunun hakkında konuştuk. Elbette nasıl yapılacağını bilmiyorsunuz. Ama öğrenebilirsin. Benim yardımına bile ihtiyacınız yok. Sağlık duygunuz ve kendi gücünüz var. Kendi kendine öğretebilirsin.

"Ve eğer konsantre olacağın başka bir şey varsa, Solucan'ı görmeyi bırakabilirsin. Toprak Gücü ve Kanun her türlü iyileştirmeyi yapabilir. Belki bu imgelemleri tedavi edebilirler. Belki Despiser'ın seni tekrar ele geçirmesini bile engelleyebilirler."

Risk alarak sözlerini şöyle bitirdi: "Ve belki de Asa'yı tekrar temizlemenin bir yolunu bulabilirsin. Yapamayacağımı biliyorum. O siyahlık benim çok büyük bir parçam."

Jeremiah ona baktı. Bakışlarındaki kasvetli azap çamurlu bir çalkantiya dönüştü. Belirsiz akıntıları, kendi derinliklerini gizleyerek bilinmeyen yönlerle doğru kıvrıldı. Bir an için onun tamamen uzaklaşacağından korktu; ondan çok fazla şey istemişti. Umutsuzluğu ve ayrışmayı seçeceğinden.

Ama sonra esasına uzandı.

"Deneyeceğim. Bu halime dayanamıyorum."

Beklenmedik bir gözyaşı seli karşısında gözlerini kırıştırtarak, kararsızca, "Sana söylediklerimi unutma. Kendi Dünya Gücünle başla. Asa'nın yapabildiklerine dokunmak için onu kullan. Bunu hissedebilmelisin. Sonra daha fazlasını yapabileceksin. İlk başta kolay olmayacak. Ama daha iyi olacaksın."

Şimdi onu görmezden geliyordu. Çoktan dikkati dağılmış bir halde, yazılı ahşabı okşadı, dokusuna aşına oldu, gizemli yazısını keşfetti. İhtiyacı olan sırları barındırıyormuş gibi kısa bir süre demir topuklarına baktı. Sonra ayağa fırladı, Kanun Asası'nı sanki başının etrafında sallamak istiyormuş gibi tuttu.

Ah, Tanrım. Oğlunun çocukluğuna veda etmiş bir kadın gibi garip bir şekilde çıplak ve mahrum hisseden Linden ayağa kalktı. Stave'in kolunu sıkıca tutmasına minnettardı, bir köşe taşı kadar güvenilirirdi; ama arkadaşına söyleyecek hiçbir sözü yoktu. Başka bir şey yapmadan ya da söylemeden önce ağlamayı kesmesi gerekiyordu.

"Ben scry yapmam, Seçilmişler," dedi eski Üstat herhangi bir duygu belirtisi göstermeden. "Benim görüşüme göre, gelecek sadece karanlık barındırıyor.

Yine de akıllıca davrandığınıza karar verdim. Çocuğun ihtiyacı büyük ve sizin başka güçlü yanlarınız da var."

Neyse ki Stave bir yanıt bekliyor gibi görünmüyordu. Kızdan bir işaret gelmeden onu Mutabakat'a doğru yönlendirdi.

O yaklaştıkça, Covenant Rime Coldspray'den uzaklaştı. ve zayıf dev. Bakışları acıdan ateş gibi yanıyordu ve yüzündeki çizgiler daha da derinleşmişti: Son birkaç saat içinde yıllarca yaşlanmış gibiydi. Kemer'le ilgili anıları olmasa bile, çok fazla zamanın yükünü taşıyordu. Hasarlı göğsü acılarının en küçüğüydü. Özünde, cüzzamlılara duyduğu öfkeyle tanımlanıyordu; Rağmen'in masum kurbanlarına. Lord Foul'a karşı çıkabilmek için diğer insanların acı çekmesi gerektiği gerçeğinden nefret ediyordu.

Kaburgaları her oynadığında yüzünü buruşturarak kollarını karısına uzattı.

Oğlunu feda etmiş olmaktan korkarak -kendini feda etmenin ilk adımı olarak- Covenant'ın kucağına sanki düşüyormuş gibi adım attı.

Konuşmaması bir merhametti. Kelimeler birer talepti. En azından birkaç dakikalığına, sadece kucaklanmaya ihtiyacı vardı. Ve hiç kimse

başka birinin kolları onunki gibi hissettiriyordu. Jeremiah'nın sarılmaları bile artık onu rahatlatamıyordu.

Ama Covenant'a yaslandıkça, onun yaralarını, bedensel acılarını ve mağdur ruhunu daha keskin bir şekilde hissetti. Kendini çok fazla şeyden sorumlu tutuyordu. Ve onu rahatlatmak ya da iyileştirmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Sağlık hissiyle Asa'nın Toprak Gücüne uzandı. Bir keresinde acı çeken bir Waynhim'i rahatlatmak için yaptığı gibi, uzaktan şifa çağırırdı.

İlk başta kalbini Covenant'ın göğsündeki sıkıntıya odakladı. Ancak kaburgalarının ve kıkırdağının bütünlüğünü yeniden sağladığında, Kanun'un merhemini Devlerin haşlanmalarına ve yorgunluklarına çevirdi.

"Teşekkürler aşkım," diye mırıldandı Covenant işi bittiğinde. "Bunun yardımı olur." Kolları onun etrafında sıkılaştı.

Rime Coldspray ve diğer birkaç Dev daha dik durdu. Üzüntülerine rağmen gülümsediler.

"Thomas." Linden Covenant'ı daha yakın tuttu. Onunla özel olarak konuşabilmeyi diledi. Söylemesi gereken şeyler yeterince zordu: bunları başka kimsenin duymasını istemiyordu. Ama bu dürtüye güvenmemeyi öğrenmişti. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Hala yapabiliyorken.

Bastırılmış bir nefesi serbest bıraktı. "Söyle bakalım."

"Seni seviyorum." Bunu söylemenin iyi bir yolu yoktu. Kelimeler yetersizdi. "Sana yardım etmek istiyorum. Lord Foul'u durdurmanı istiyorum. I

Toprak'ın, Dünya'nın, yıldızların ve *Elohim*'in kurtarılmasını istiyorum," dedi ama bu işlerin nasıl başarılabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Jeremiah'ın, tüm dostlarımızın ve değer verdiğimiz her şeyin güvende olmasını istiyorum.

"Ama artık savaşmayacağım."

Covenant sanki onu korkutmuş gibi kaskatı kesildi. "Ve sen başka bir seçeneğin olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorarken sesi gerginlikten sertleşmişti.

Gitmesine izin vermedi.

Tişörtünün ince kumaşına karşı başını salladı.

"Söyle bakalım," diye tekrarlardı dişlerinin arasından.

Söyleyeceği şeye yer açmak için göğsüne dokunabilecek kadar uzaklaştı. Parmaklarının uçlarını öperek gömleğindeki eski bıçak kesiğinden geçirdi. "Kendiniz söylediniz. Biz

bizi en çok korkutan şeylerle yüzleşmek zorundayız. Gerçekten başka yolu yok. Kaçış, neye mal olursa olsun değmez.

"Ama beni en çok korkutan Despiser değil. Jeremiah'yı kaybetmek bile değil. Ya da seni kaybetmek. Bu beni kırabilir ama en büyük korkum bu değil. Ve Solucan-

"Thomas, Toprak'ı senin ona aşık olduğun zamanki haliyle neredeyse hiç görmedim. Buraya ilk kez birlikte geldiğimizde her şey Sunbane'di. O zamandan beri çok şey kaybettik ve ben Jeremiah için çıldırıyorum.

"Andelain hayatımı değiştirdi. Hem de birden fazla kez." Glimmermere, *alianta*, percipience ve Ranyhyn onu değiştirmişti. "Ama ben bu dünyayı senin kadar önemsemeyi öğrenemedim. Solucan benim en büyük korkum değil."

O daha sözünü bitirmeden, "En büyük korkum dönüşebileceğim şey. Ya da zaten olduğum şey. Bununla bir şekilde yüzleşmem gerekiyor."

"O zaman nasıl-?" Covenant başladı. Ama kendini durdurdu. Bir an için ayağının altındaki zeminin kaydığını hisseden bir adam gibi çırpınır gibi oldu. Sonra sanki göğsü yeniden delinmiş gibi başı yukarı kalktı; sanki onu bıçaklamıştı. Sezgisel sıçramasının sarsıntısını hissetti. "Ah. *Şu* korku. Şimdi anlıyorum."

Linden tekrar başını salladı. Açık olmaya çalışarak, "Günler önce beni terk ettin çünkü Joan'la uğraşmak zorundaydın. Eğer yeterince uzun yaşarsak, ben de seni terk etmek zorunda kalacağım."

Ve oğlu.

Kadının omuzlarını kavrayarak vahşi bir büyü gibi yüzüne baktı. "Bu yüzden Jeremiah'a asanı verdin."

"Sebeplerden biri," diye kabul etti. Şimdi anladığına göre, onun bakışlarına dayanmak nispeten daha kolaydı. "Dünya Gücü ve Kanun bana yardım edemez. Yüzüğümü kullanmak zorundayım."

Hemen onu tekrar kendine çekti, kalbi onsuz atmaya devam etmeyi reddediyormuş gibi ona sarıldı. "Cehennem ateşi, Linden," diye nefes aldı. "Bu delilik. Tam da ihtiyacımız olan şey olabilir."

Onun kucaklamasına karşılık verdi. "Ve bunu deneyebilecek tek kişi benim. Bunu sen de söyledin. Lord Foul'la yüzleşmek zorundasın. Jeremiah da kendi kararını vermek zorunda. Geriye ben kalıyorum."

"Hatırlıyorum," dedi huysuzca. "Aklımı kaçırmış olmalıyım."

Sonra, gözlerinde okyanus dalgaları gibi birbirini takip eden şüpheleri ve kararlılıkları inceleyebilmek için onu tekrar kol uzunluğunda tuttu.

"Peki, neden olmasın?" diye hırladı. "Binlerce yıl önce güç kullanmaktan vazgeçmeye karar verdiğimde senden, İlk'ten ve Pitchwife'dan benim için savaşmanızı istemedim ama yine de beni hayatta tuttunuz. Belki bunu yapmanızı bile bekledim. Neden şimdi senin sıran olmasın? Elbette, bu sefer daha fazla düşmanımız var. Ama aynı zamanda daha çok dostumuz var. Ve bence lanet olası Foul'un daha önce hiç görmediği şeyler yapabiliriz. Neden kendi risklerinizi alma şansınız olmasın?"

Linden gözyaşlarının kısa süreli nüksetmesiyle gülümsedi. "Anlayacağını biliyordum." Sonra ekledi, "Ama Jeremiah'a söylemedim. Henüz o noktada değiliz. Oraya varacak kadar uzun yaşayamayabiliriz. Ve onun aklında başka şeyler var. Bilmesi gerektiğinden emin olana kadar onu korkutmak istemiyorum."

Covenant başını salladı; ama aniden dikkati dağıldı. "Anladım." Artık ona bakmıyordu. "Ama birdenbire işler bir dakika önce olduğu kadar basit değil."

Onun bakışlarını takip ettiğinde kalbi duracak gibi oldu.

Jeremiah, Asa'yı elinde tutarak, onun mirasını çağırmıştı. Toprak gücü. Ellerinden şaftın üzerine küçük alevler yayıldı. Rünlerin şifreli çizgilerini takip ettiler, demir topuklarda kısa süreliğine çiçek açtılar, ahşabı ölçtüler.

Onlar onunkilerdi ve simsiyahtılar, dünyanın kemiklerinin iliğinden sıkılmış zift kadar karanlık.

"Jeremiah!" Linden'in nabızı yeniden atmaya başladığında, şakaklarında, kulaklarında ve boğazının dibinde atmaya başladı. "Ne yapıyorsun?" Ondan Asa'yı değiştirmesini istemişti. Onun yerine kendi karanlığı onu değiştiriyordu.

Ona bakmadı bile. "Beni rahatsız etmeyin." Gözleri alevlerin rengini yansıtıyordu. "Konsantre olmaya çalışıyorum. Bu geçici bir durum. Yani, geçici olduğunu düşünüyorum. Sadece bu konuda ne yapacağımı henüz bilmiyorum."

Kendi kendine kaşlarını çatarak mırıldandı, "Düşündüğümde daha güçlüymüşün.

Bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum."

Linden müdahale etmek istedi. İtirazlar, uyarılar ve yalvarışlarla dolup taşı. Ama Covenant onu durdurdu. Elini yanağına koyarak onu kendisiyle yüzleşmeye çağırdı.

"Onu bir süre yalnız bırakın," diye yumuşak bir şekilde tavsiyede bulundu. "Denemek istiyor. Belki de bu şekilde öğrenmesi gerekiyordur. Belki de kendine ulaşmak için senden geçmesi gerekiyordur."

Covenant, "Belki de en büyük korkusuyla yüzleşmeye başlıyor." demek istemiş olabilir.

Linden ona inanmak istedi ama yapamadı. Babası kendini öldürürken onu tavan arasında kilitli tutmuştu. Annesi hayatına son vermesi için ona yalvarmıştı. Linden kendi özgür iradesiyle Asasını Jeremiah'a vermişti; ama kendini onun tehlikesinden nasıl uzak tutacağını bilmiyordu.

Yine de başka ne yapabilirdi ki? Sona geldiğinde onu terk etmeye çoktan karar vermişti. Onun için karanlıktan başka bir şey kalmadığında.

Oğlunu durdurmak yerine, sanki sahip olduğu tek savunmaymış gibi kocasına sarıldı.

B Ama yavaş yavaş yemek, seyreltilmiş *elmas* suyu ve Dünya Gücü'nün etkileri Linden'ı sakinleştirdi. Yavaş yavaş sakinleşmeye başladı.

Aynı faydalar, savaşın çılgınlığı ve çaresizliği azalmaya başlayana kadar *Harucha*'ye olmasa da yoldaşları olan Devlere de yansıdı. Ve Devler iyileştikçe, masallara olan ihtiyaçları da arttı.

Belli ki yeni gelenler ve Swordmainnir birbirlerini iyi tanıyorlardı. Ancak ayrıldıklarından bu yana çok şey olmuştu: her iki grubun da anlatacak ve duyacak çok şeyi vardı. Özellikle de denizciler Defiles Kursu'nun krizine neden olan olayların bir araya gelişini anlamak istiyorlardı. Dev oldukları için Covenant ve Linden'ı biliyorlardı; ama her şey

Yeremya ile ilgili olanlar onlar için bir gizemdi. Ve Swordmainnir, halkının kendilerine en çok ihtiyaç duyulduğu anda nasıl olup da gelebildiklerini duymak için sabırsızlanıyordu.

Herkes yemeğini yedikten sonra, denizciler Linden, Covenant ya da Jeremiah'ın yemek yemesi ihtimaline karşı biraz yiyecek bırakarak erzaklarını topladılar.

daha fazlasını istiyordu. Sonra Demir El, zamanın geldiğini duyurdu ve halkı acılı ve hazır bir şekilde onun etrafında toplandı.

Linden, arkasında Covenant, kollarını ona dolamış halde aralarında duruyordu. Branl, *krillerin* Devler için mümkün olduğunca fazla ışık tutması için Coldspray'e katıldı. Ancak Jeremiah'ın hikâyelerle ya da kederle hiç ilgisi yok gibiydi. Yapıtları üzerinde çalışırken her zaman olduğu gibi kendini tamamen işine vermişti. Gözleri alevleri izlerken, elleri onları Asa üzerinde dans ettirip oynatıyor ya da onlara Ranyhyn'i, titreyen portalları, uçup giden *Elohim*'i çağrıştıran şekiller veriyordu. Yavaş yavaş kendini ayarladı.

Yine de büyüye dair her ifadesi dünyanın kıyameti kadar cahil kaldı.

Stave belki de Linden'i rahatlatmak için oğlunun yanına yerleşti; ama Jeremiah'nın dikkatini dağıtmak için hiçbir şey yapmadı.

Demir El yeni gelen yedi erkek ve dört kadından oluşan Devleri tanıtarak sözlerine başladı. Hurl Linden çoktan tanışmıştı. Liderleri Dire'nin Gemisi'nin, Devler Gemisi'nin Kaptan-ı Derya'sıydı.

Swordmainnir ve Longwrath'ı ülkeye getirmişti. Adı Bluff Stoutgirth'ti, her ne kadar zayıf olsa da

Bir deri bir kemik kalmıktı ve tavırları emir vermekten çok eğlenmeye eğilimli olduğunu gösteriyordu. Ancak burada tavrı ciddi ve kederliydi. Denizcileri ve Rime Coldspray'in Swordmainnir'i Kara'ya yaptıkları yolculuk sırasında birlikte çok şey yaşamışlardı. Kayıplarını şiddetle hissediyorlardı.

Bluff Stoutgirth, Linden, Covenant ve *Haruchai* için yoldaşlarının isimlerini saydı -Etch Furledsail, Squallish Blustergale, Keenreef, Wiver Setrock ve diğerleri- ama Linden hepsini hatırlayacağından şüpheliydi. Yine de Dire'nin Gemisi'nden geldiklerini bildiği için minnettardı. Bu ayrıntı, gelişlerinin zamanlamasını değilse bile gerçeğini anlaşılır kılıyordu.

Çapa Ustası önce kendi hikâyesini anlatmayı teklif etti. Kılıç Ustası'ninkinden hem daha kısa hem de daha nazik bir hikâye olduğundan şüpheleniyordu ama belki de daha az öngörülemez değildi. Rime Coldspray'in onayıyla başladı.

Ironhand'in bölüğünün ayrılmasından sonra, Dire'nin Gemisi kadim *Coercrî*'de, Mahkûm Edilmemişlerin Kedisi'nde demirli kalmıştı. Denizciler birkaç gün boyunca Dev Gemilerini tamir etmek ve bakımını yapmak gibi sıradan işlerle meşgul oldular.

Sonra kıyıdaki hava koşullarında değişiklikler, denizde çalkantılar fark etmeye başladılar. Fırtınalar sahili vurdu ve görünürde bir neden olmadan tekrar kayboldu. Sağanak yağışlar Dire'nin Gemisini ıslattı.

açık gökyüzünden. Akıntılar tersine döndü ve pusulanın her noktasına demir atılana kadar Dev Gemi'yi bir o yana bir bu yana savurdu. Yine de Swordmainnir geri dönmedi. Devlerin arasında kaybolmuşlardı. arayışlarının belirsizlikleri.

Ancak beş sabah önce güneş mürettebatı şaşırtmış - Stoutgirth bunu inanılmaz bir neşeyle söylemişti - doğmamıştı. Yıldızlar gök kubbeden kaybolmaya başladı. Güneydoğudan gelen güçlü dalgalar Dire's Vessel'in demirlerini tehdit ediyordu. Bu tür olaylar büyük ve korkunç bir kötülüğün habercisiydi ama denizciler bu işaretleri yorumlayamıyordu.

Ancak ertesi gün yeni bir şaşkınlık ortaya çıktı. Yüzyıllar öncesinin masallarından çıkıp gelen bir adam, Dire'nin Gemisi'nin ön güvertesinde kendini gösterdi.

Muazzam yaşta bir adam olduğu çok açıktı. Yüzündeki çizgiler bir dünyanın haritasını çıkarır gibiydi. Gerçekten de yıllar o kadar uzun sürmüştü ki, durduğu yerde bedenini aşındırmış gibi görünüyordu. Kıyafeti eskiydi, dağınık bir cübbe.

Belirsiz bir tonu vardı ve uzuvlarında yara izleri vardı. Yine de boyun eğmeyen biri gibi davranıyordu ve bakışları şimşek etkisi yaratıyordu.

Bluff Stoutgirth, adamın *Haruchai*'lerden biri olduğunun şüphe götürmez olduğunu açıkladı. Gerçekten de Brinn olduğu açıktı, ur-Lord Thomas Covenant ve Güneş-Bilge Linden Avery'nin yoldaşı. Starfare'in Mücevherinde: Tek Ağacın Muhafızı olan *Haruchai*.

Stoutgirth, Gardiyan'ın verdiği haberlerin korkunç olduğunu itiraf etti. "Dünyanın Sonunun Solucanı harekete geçti, her şeyin mahvolmasını istiyor. Bu yüzden Tek Ağaç soluyor. Dünya'nın yaşamı sona yaklaşıyor." Yine de Devler kaderlerine ağıt yaktıklarında, sevginin, rüzgârın ve taşın, denizlerin, neşenin ve çocukların kaybından inlediklerinde, Brinn ağıtlarına cevap verdi.

"Yine de kazançtan olduğu gibi kayıptan da iyilik gelebilir. Tek Ağaç'ın düşüşü benim ibadetimi sona erdirdi. Daha önceki bir çağın vaatlerini hatırlamakta özgürüm. Ve Solucan beslenmesinde anlık değil. Hayat, dünyanın öz odununda hala devam ediyor. Bu armağan bana, azalan gücümü Toprağın hizmetinde harcayabilmem için verildi.

"Ben dayanırken size rehberlik edeceğim, çünkü yardımınıza şiddetle ihtiyaç duyulacak."

Dire'nin Gemisi'ndeki hiç kimse, diye devam etti Çapa Ustası, bu ihtiyacı anlayamazdı. Yine de Dünya'nın son tehlikesinde işe yarayabilecekleri düşüncesi yüreklerini ferahlatıyordu. Dire'in Gemisi'nin Kaptanı Vigilall Scudweather, kısaltılmış bir Dev Çağı'nda, kendisinin ve mürettebatın yarısının Dev Gemisi'ne bakmaya devam edeceğine karar verdi ve olayların sırası geldiğinde değerli bir amaca hizmet etmelerine izin vermesi için dua etti. Bluff Stoutgirth Diğerleri de hızlıca taşıyabilecekleri kadar erzak ve silah hazırladılar. Sonra Tek Ağacın Muhafızı'nı Grieve'den Seareach'e kadar takip ettiler, Sarangrave Düzlüğü'nün zorluklarına ve pusuda bekleyenlerin meşhur tehlikelerine doğru daima güneybatıya yöneldiler.

Bir mucize eseri, Sarangrave'in içine ve içinden tehdit edilmeden geçtiler. Gerçekten de, çabalarını kolaylaştıran büyüler hakkında hiçbir fikirleri olmamasına rağmen, her engelde yolları kolaylaştı. Ancak başka bir konuda talih onlara daha az iyi baktı. Muhafız'ın azalması durmak bilmiyordu ve hiçbir arkadaşlık ya da yemek bunu hafifletmiyordu. Geçen günün akşamında, sonunda yıprandı ve soldu, dünyanın rüzgârları boyunca sürüklenip gitti. O zaman Devler, Solucan'ı engelleyecek hiçbir şeyin kalmadığından korktular. Yine de sebat ettiler, çünkü Muhafız onları Fırtına Dağı'nı keşfedecek kadar uzağa götürmüştü. Biliyorlardı ki hedef. Bu yüzden kendilerini her şeyden mahrum bırakarak hızla ilerlediler.

Brinn *Haruchai* için üzülyorlardı, ta ki dağdaki kargaşayı görene kadar. Ve sonunda, talih bir kez daha gülümsedi. Dire'nin Gemisi'nin Devleri çok geç gelmemiştir.

Böylece Bluff Stoutgirth hikayesini bitirdi.

Rime Coldspray resmi bir tavrıyla, "Sevinç duyan kulaklarda olur," diye cevap verdi, "konuşan ağızda değil. Ancak bazı durumlarda, hem kulaklar hem de ağız sevinçli bilebilir, çünkü bunun nedenleri herkes için açıktır. Çekişmeler ve kayıplar içinde bocaladığımızda, senin gelişin yüreklerimizi ferahlattı. Bizler deviz ve kederlenmeliyiz. Yine de sevinçle doluyuz. Sen dünyanın karanlığında bir aydınlıksın."

Diğer Swordmainnir'ler de teşekkürlerini ve memnuniyetlerini sundular.

Ancak Covenant konuşmaya başladığında sessizliğe gömüldüler. Linden'i sıkıca tutarak, sesinde tanıdık bir acıyla denizcilere hitap etti.

"Brinn bir hizmetten ya da nimetten bahsetti. Hayatımı kurtardıktan sonra bile işi bitmemişti. Ama aklında ne olduğunu bana söylemedi. Artık biliyorum. Sen onun son hizmetisin. Onun nimeti. Biz yeterli değildik. Yardıma ihtiyacımız vardı. Ne olursa olsun, daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

Linden başını salladı. Manethrall Mahrtiir doğru söylemişti. *Ve bazen bizi kurtarmak için bir mucize yaratılır.* Dire'nin Gemisi'nin Devleri Covenant'a Ateş Aslanlarını çağırması için zaman vermişti.

Ama Swordmainnir minnettarlıklarıyla oyalanmadı. Yorgunlukları derindi ve Stoutgirth ile mürettebatının bilmesi gereken çok şey vardı.

"Tahmin ettiğiniz gibi," diye başladı Demir El, iç çekerek, "hikâyemiz hem uzun hem de öngörülmemiş. Bize hayatlara, kana ve acıya mal oldu. Yaptıklarımızın değerini ilan etmek bize düşmez. Yine de bu değer neşeye benzediğine inanıyorum. Konuşan ağız onu adlandıramasa bile duyan kulaklarda bulunacaktır."

Sonra Rime Coldspray, Dire's Vessel'in Devlerine hikâyesini anlattı.

Linden ilk başta rahatsız bir şekilde dinledi. Ironhand olayları ve amaçları Linden'in başarabileceğinden daha bağışlayıcı terimlerle anlatıyordu, özellikle de Linden'in kendisi söz konusu olduğunda. Coldspray'in anlatımındaki kıvrımlı ritimlere kendi sert kontrpuanını ekleme dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. Ama yavaş yavaş Ironhand'in sesi düşüncelerini doldurdu ve Coldspray'in sesinin akıntılarına kapılana kadar onu uyuttu.

Krill'in mücevherinin erişebildiği yerin ötesinde karanlık, sanki dünyanın tüm gerçeği gece olmuş gibi bekliyordu. Tepede izleyen yıldızlar, zor kazandıkları ertelemeye değer vermeyecek kadar mutsuz görünüyorlardı. Rime Coldspray'in hikayesinin bölümlerinin arkasında

Sarangrave'in suları zehir ve çürümeyi hatırlatan mırıltılar çıkarıyordu. Jeremiah'nın Asa'yı incelemesi yukarıya doğru küçük alevler gönderdi ama ışık saçmadı.

Yine de *krill*'in argent'inin çevresi içinde, Bluff Stoutgirth ve yoldaşları şaşkına dönmüştü. Anchormaster ve Hurl'ün Keenreef ve Squallish Blustergale hikayenin her anında şakalarını bastırıyor gibi görünüyorlardı. Etch Furledsail, Wiver Setrock ve kadınlardan biri - Stoutgirth ona Baf Scatterwit mi diyordu? Dire'nin Gemisi'nin mürettebatı sevinç dışında her türlü tepkiyi birlikte gösterdi.

Yine de kimse Rime Coldspray'in sözünü kesmedi. Covenant bile, şüphesiz kendi sözlerini ekleyebilecek olmasına rağmen yorumlar. Bunun yerine, sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi dikkati dağılmış görünüyordu.

Sonra Coldspray'in işi bitti. Uzun bir sessizlik onu karşıladı, ta ki Stoutgirth parlak bir sesle, "Dişe dokunur bir hikâye, Ironhand-açık bir tehlike ve belirsiz bir haklılık, tuhaf varlıklar ve abartılı çabalardan oluşan gerçek bir şölen. Şüphesiz dünya durdukça biz de onu kemirip iliğini arayacağız.

"Yine de değerden bahsettiniz. Kendi adıma, Ironhand, bunu kabul etmiyorum." Mutlu bir şekilde güldü. "Bu haliyle Ruh Yiyen'in tuzaklarına düşmüş denizcilere benziyoruz. Başarısız olan ve tanıklık edilmeden düşenlerin hikâyesinin hiçbir değeri olamaz, çünkü bu hikâyenin anlatılması onların sonunu kurtarmaz. Övünmeliyiz, Rime Coldspray! Dünyanın Sonu önlenene kadar bu şirketin yaptıklarının adını anmayacağım. Ancak o zaman bu hikâye, ona değer verebilecek kişilerle paylaşılabilir."

Linden kaşlarını çattı ve Çapa Ustası'nın arkadaşlarına hakaret ettiğini düşündü. Ama Devler Stoutgirth'in iddiasında farklı bir şey duydu; ya da farklı kulaklarla duydu. Denizcilerinden birkaçı güldü ve hem Grueburn hem de Kindwind kıkırdadı.

"O halde," diye cevap verdi Rime Coldspray, şaşkın ve hüzünlü bir ifadeyle, "bu Ruhbiter'den kurtulmaya çalışmalıyız ki daha sonra hayatta kalmamızla övünebilelim."

Demirbaşı başını salladı. "Ve bu amaçla, Ironhand, değinmediğin bir konu var. Bu ölümcül denizlerde nasıl yelken açmayı düşünüyorsun? *Harucha*'nin istenmeyen adamlarının üstesinden geldin. Ve yoldaşların aramızda saygı duyulan efsane figürleri. Böyle bir yiğitlik ve güç topluluğunu bir araya getirdiğine göre amacın gerçekten de büyük olmalı.

"Ironhand, niyetin nedir?"

Coldspray cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapattı. Başıyla selam vererek kenara çekildi ve soruyu Covenant'a ya da belki Covenant ve Linden'a yöneltti.

Covenant'ın kolları bir an için sıkıştı. Linden'ın kulağına fısıldadı: "Cüzzamlı olmanın en zor kısmı bu. Yardımına ihtiyacım olacak."

Kadın irkilerek, gözlerinde sorularla ona döndü; ama adamın tek cevabı ondan uzaklaşırken yüzünde beliren çarpık bir gülümsemeydi. Denizciler ve Swordmainnir onun üzerinde yükseliyordu, yine de sanki boyu onlarınkine eşitmiş gibi onlarla yüzleşti.

"Umarım benden hiçbir şeyden emin olmamı beklemiyorsunuzdur. Çok fazla düşmanımız var ve onların da çok fazla gücü var. Ve Solucan hakkında bildiğim tek şey onu durduramayacağımız. Ama elim kolum bağlı oturup ölmeyi beklemek istemiyorum. Tüm bunları Despiser başlattı. *Onu* durdurabileceğimizi düşünüyorum. Onun kötülüğüne bir son vermek istiyorum."

Defiles Parkuru'nun ağzını işaret etti. "Thunder Dağı'na çıkmak istiyorum. Wightwarrens'a kadar, eğer bu mümkünse. Lord Foul orada. Gidip onu bulmak istiyorum."

Kısa bir süre için omuzları korkularını boğuyormuş gibi kamburlaştı. "Ama önce yapmak istediğim başka bir şey var."

Devler onu incelerken Branl'a yanına gelmesini işaret etti. *Krill*'i alarak yarım eliyle sarılmış bıçağından tuttu. Gümüşün içinde devam etti.

"Demir El hikâyesini anlattı. Swordmainnir senden ayrıldıklarından beri kan ve cehennem içinde. Longwrath için savaşırken Scend Wavegift'i kaybettiler. *Skurj*'a karşı,

Moire Squareset'i kaybettiler. Ve sonunda Kastenessen Longwrath'ı öldürdü. Tüm bunlar yeterince kötüydü. Ama şimdi bedel daha da yüksek." Coldspray ve Stoutgirth ölümlerini çoktan kabul etmiş olsalar da, Covenant isimler konusunda ısrar etti.

"Latebirth, Stormpast Galesend ve Cabledarm bizim için öldü ve Dire's Vessel hiç tanımadığım bir adamı kaybetti. Ona Uykucu Kafa diyordunuz, nedenini Tanrı bilir. Hayatını verirken kesinlikle uyuklamıyordu.

"Bu çok fazla. Siz devsiniz, hepiniz. Bu kadar acıyı sonsuza dek taşımayı kendinizden isteyemezsiniz. Bir *caamora*'ya ihtiyacınız var. Bizi bekleyen şeylerle başka nasıl yüzleşeceksiniz?"

Demir El etrafına bir göz attı. "Ateşimiz yok," dedi sertçe, "eğer bir ağaç daha feda etmezsek."

Skurj tarafından ateşe verilen demir ağaçlarının hepsi yanarak kül olmuş ya da yağmurla birlikte sönmüştü. Vadide Yeremya'nın deneyleri dışında alev yoktu.

"Ve senden bunu yapmanı istemeyeceğim," diye güvence verdi Covenant ona. "Sana bir *caamora* sözü verdim. Bu sözü tutmaya niyetliyim.

"Onu yaptığımda Longwrath'ın bedenini kullanabileceğimi düşündüm. Bu bir tür onaylama gibi geldi. Onun yaşadıklarından iyi bir şeyler çıkarmanın bir yolu. Ama burada kaybettiğimiz Devler *skurjlar* tarafından parçalandı. Zaten saygısızca görünüyorlar. Onları kullanmak saygısızlık gibi görünüyor.

"Bu yüzden kendimi yakacağım."

Arkadaşlarının aniden telaşlanması üzerine hızla ekledi, "Vahşi büyüden bahsediyorum. Kendimi yakacağım ve sizi teselli edecek kadar sıcak yanabileceğimi umacağım.

"Bu vahşi bir büyü. Beni tüketiyor. Hatta beni korkutuyor. Ama bana zarar vermez. Tek tehlike kontrolümü kaybetmem. Çok fazlası azından daha fazla zarar verebilir."

Sonra tekrar Linden'a döndü. "İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var.

Sağlık duygun. Bana göz kulak olmanı istiyorum. Eğer çok ileri gitmeye başlarsam, beni durdurmanı istiyorum."

Adamın kaşlarının çatıklığındaki çığ ihtiyacı görünce, göğsünde bir çekiç darbesi hissetti. Onu nasıl durdurabilirdi? Ona fiziksel olarak zarar gelmeyeceğine inanıyordu. Onun gücü *kendisiydi*. Ama ruhunun bedeli

aşırı olabilirdi. İsteksizliği onun için gerekliydi. Bu onun savurganlığını dengeliyordu: bu onun, zarar verebileceği korkusuyla başa çıkma yoluydu. Arkadaşlarına zarar verirse -herhangi *bir* şeye zarar verirse- kendini affedemeyecekti.

Ona sahip olmak dışında onu nasıl durdurabilirdi?

Ama ona itiraz etme ya da kendini hazırlama şansı vermedi. Devlerin endişelerini, şüphelerini görmezden geldi. Onlar bu riski almasını istemediklerini söyleyemeden, evlilik yüzüğünü Loric'in kesilmiş mücevherine dokundurdu.

Anlar arasındaki boşlukta ateş oldu.

Onu hâlâ görebiliyordu. Gümüş bir yangının çekirdeğinde, güçlükle kontrol altına alınmış bir şenlik ateşi gibi alev alev yanıyor, irade gücüyle herhangi bir Dev kadar uzun, dönen bir sütun şeklinde bağlanıyordu. O yanarken, *kril* parmaklarından düştü: artık ona ihtiyacı yoktu.

Her santimetresinden alevler fışkırıyor gibiydi. Etini kemiklerinden ayıracak kadar saf görünüyordlardı. Yine de tükenmemişti. Bunun yerine büyüleri onu yüceltmış gibi görünüyordu. Vahşi bir şekilde Sihirle, Solucan'ın yardımı olmadan yaşamı ve zamanı sona erdirebilirdi.

Yine de onun gücü de bir ulumaydı. Ona eziyet ediyordu. Toprak'taki durumunun merkezinde yatan çelişki, *doğruluk ya da ihanetin tek kelimesiydi*. Vahşi büyü olmadan hiçbir şey kurtarılamazdı. Onunla her şey lanetlenebilirdi.

Dehşetine rağmen, Linden anlamıştı. Vahşi büyü ile yıkım kolay gelirdi. *Bunun* doğru olduğunu biliyordu. *Caesure*'larda görmüştü bunu; Mağara Şövalyeleri'nin devşirilmesinde. Ateşle, Mutabakat yıldızları göklerden söküp atabilecek gibi görünüyordu. Ağlamadan nasıl izleyeceğini bilmiyordu.

Covenant alev alev yanarken, Rime Coldspray ve diğer Devler bir an tereddüt ettiler. Onu Linden kadar tanımıyorlardı ama kendini hem zorlama hem de dizginleme çabasının onu nasıl sarstığını görebiliyorlardı. Ancak aynı zamanda onun ne teklif ettiğini de anladılar. Bir zamanlar Kederli Ölümler'e verdiği hediye duymamış olsalardı bile, bu fırsatı değerlendirmek için can atarlardı.

Kendini riske atmayı seçmişti. Onu nasıl reddedebilirlerdi?

Demir El aniden ateş girdabının içine uzandı, Covenant'ı kocaman elleriyle yakaladı ve onu yukarı kaldırdı. Alevler etine saldırıp kemiklerini yakmakla tehdit edercesine kalbine ulaşırken onu orada tuttu.

Kadının kavrayışı adamın konsantrasyonunu tehdit ediyordu; ama adam gücünü geri çekmedi.

İhtiyacı olduğu için acısı çok şiddetliydi. Yaslarını dağlamak için böyle bir ıstıraba ihtiyacı vardı. Arınma olmadan ateş, üzüntüsü acıya dönüşecekti. Sonunda neşeyi duyma yeteneğini de kaybedecekti.

Coldspray onu kavrarken, Covenant kendini korumak için savaştı. Çok fazla ve az arasındaki denge. Ama onu Frostheart Grueburn'e teslim ettiğinde, kendini kontrol etmekte zorlandı. Vahşi büyü daha da yükseldi.

Linden onu kendi ıstırabıyla izledi. Söyleyemediği çığlıklar boğazını düğümledi. Stave gelip onun arkasında durdu. Onu sabitlemek için omuzlarından tuttu. Jeremiah Kanun Asası'nı düşürmüştü. Covenant'a şaşkınlık dolu bakışlarla baktı. Ama o gümüş ateş ve Thomas'tan başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Covenant.

Daha ne kadar dayanabilirdi? Grueburn'den sonra üç Swordmainnir kalmıştı. Stoutgirth ve mürettebatının sayısı on birdi. Onlar da bir *caamora*'nın iyileştirici acısı için sabırsızlanıyordu. Covenant nasıl olur da-?

Onu nasıl durdurabilirdi?

Cirrus Kindwind onu Grueburn'den aldı, sağlam eli ve sakat ön kolunun kütüğüyle beceriksizce destekledi. Onu çok uzun süre tuttu, ama yeterince uzun değil. Onun çektiği çileye karşı duyarlı olduğundan, ağıtının tamamını tavlamasına izin vermedi. Onu Onyx Stonemage'a bıraktığında, tam olarak sakinleşmemiş görünüyordu.

Linden onu durduramadı. Ona yardım edemezdi. Ona sahip olmadan olmazdı. Kendi seçimlerini onunkilere dayatarak. Bir zamanlar Jeremiah'ın içine girdiği gibi onun da içine girmek için sağlık duyusunu kullanarak; uzun zaman önce Covenant'ın kendisine birkaç kez yaptığı gibi.

İyilik başırlamaz-

Stonemage onu Bluntfist'e teslim ederken dişlerinin arasından boğuk soluklar yükseldi.

"Anne!" Jeremiah bağırdı. "Bir şeyler *yap*!"

Stave, Linden'in kulağının dibinde sert bir sesle, "Katıl, Seçilmiş. Yüzüğün cevap veriyor."

O sözleri söyler söylemez, alyansından ateş püskürdüğünü hissetti.

O da beyaz altın sahibi olmayı hak etmişti.

-başka bir gerçek bul-

Kalp atışları arasındaki küçük ilham boşluğunda sesini geri kazandı.

"İndirin onu." Yüzüğünden flamalar gibi alevler çıkardı ve onları etrafına sardı. Ateşle konuştu. "*İndirin* onu!"

Swordmainnir onu çok iyi tanıyordu. Ona karşı koyamadılar. Şaşkın ve kararsız olan Halewhole Bluntfist, Covenant'ı yere indirdi.

Linden hemen ona doğru koştu. Kollarını, sevgisini ve ışıltısını ona doladı. Sonra kendini ona verdi ya da onu kendine ait kıldı. Onun aşırılıklarını doktorunun ihtiyatıyla dengelemenin bir yolunu bulana kadar, sezgileriyle güçlerini birleştirdi.

Dire'nin Gemisi'nin Devleri etraflarında toplanırken birlikte alevler içinde kaldılar. Covenant ve Linden birlikte yanarken, denizciler ikişer ikişer onun ve Linden'in omuzlarını tutmaya, acıyla kıvranmaya ve serbest kalmaya geliyorlardı.

Linden ve arkadaşlarının arasına bir gözyaşı perdesi düştü. Bir an için kör oldu. Neredeyse sağırdı. Ama sonra *caamora* bitti. Devlerin sonuncusunun da geri çekildiğini hissettiğinde, ateşini gevşeterek Covenant'inkini de yanına aldı. Yüzüğü onunkine cevap vermişti: şimdi onunki de onunkine cevap veriyordu. Sanki kısa bir süreliğine bir olmuşlar gibi, birbirlerinin kollarında yanmamış ve yanmamış bir şekilde durana kadar vahşi büyüü bıraktılar.

Devlerin şarkı söylediğini duydu; ama inanılmaz derecede uzakta görünüyorlardı ve onları dinlemedi. Bunun yerine sadece kocasının kucağındaki ihtiyacı ve kalbinin rahatlamış atışını duydu.

Dünyada sevgi de var.

5.

"Geri Dönüş Beklentisi Yok"

Sanki *croyel* hâlâ gömülü geçmişini ortaya çıkarma gücüne sahipmiş gibi -ya da Lord Foul bu gücü miras almış gibi- Jeremiah kız kardeşlerini hatırladı. İkisi de daha yeni yürümeye başlamıştı.

ince bacaklarının üzerinde. Asla yeterince yemek yoktu. İsimleri-? İsimleri gitmişti. Despiser'ın şenlik ateşinin aydınlattığı soluk lekeler dışında yüzlerini hayal edemiyordu. Onlar farklı bir dünyada, bir yokluk duvarının uzak tarafında var olmuşlardı. Yiyeceğe kendisinden daha çok ihtiyaç duyan ciyaklayan ağızlar dışında onun için bir anlam ifade ettiklerinden emin değildi. Yine de onların kız kardeşleri olduğunu hatırlıyordu.

Linden ve Covenant onun hakkında bunu bilmiyordu. Bu onun son sırrıydı: kız kardeşlerini hatırlıyordu.

Küçümseyen bir ses ona onları korumak için bir şeyler yapması gerektiğini söyledi.

Yapmalıydı, her ne kadar önce o gitmiş olsa da, annesi çığlık atmayı bitirir bitirmez sağ elini ateşe sokmuştu ve ondan sonra başka bir şey hissedemeyecek kadar acı içindeydi. O korkunç alevlerin ona bir daha dokunmaması için kendini nasıl gizleyeceğini öğrendikten sonra bile, bir şeyler yapması gerektiği fikri kalbini burktu.

Neden şimdi bunu düşünüyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Kız kardeşlerini *korumak* mı? *Nasıl koruyacaktı?* Sadece beş yaşındaydı. Annesi sürekli dua ediyor ya da ağlıyordu. Kesin olarak bildiği tek şey

iyi olmak zorundaydı. Ona söyleneni yapmak zorundaydı. Şenlik ateşinde Lord Foul'un gözlerine itaat etmek zorundaydı. Çocuklar böyle yapardı. Bu şekilde hayatta kalırlardı.

Ama onlar senin kız kardeşlerindi, değil mi?

İsimlerini bile hatırlamıyorum.

Yine de onların tehlikesini biliyordunuz, değil mi?

Ben sadece bir çocuktum. Hiçbir şey bilmiyordum.

Yine de annenin acısını duydun, değil mi? Ateşin yaktığını anladın, değil mi?

Sadece *beş* yaşındaydım, Jeremiah itiraz etmeye çalıştı.

İtaat etmek zorundaydım. İtaat ettin mi? Böyle bir bedel karşılığında mı?

Başka bir şey yapamadım! Her şey çok acıtıyordu!

Yine de sana ihtiyaçları vardı, değil mi? Siz alevleri reddetseydiniz, onlar da aynı şeyi yapmaz mıydı? Bu nedenle onların acılarının nedeni siz değil misiniz?

Ben sadece bir çocuktum.

Ama artık çocuk değilsin. Dur.

O zaman olduğu gibi şimdi de suçlanmaya layık değil misiniz? Sevdiğinizi iddia ettiğiniz kişileri tehlikeye atan eylemlerinizi ve kendinize acımanız yüzünden hala suçlanmaya layık değil misiniz? Mülkiyete meydan okuyarak onların yönünü ve amacını açığa vurmadınız mı? Bu tehlikeyi de biliyordunuz, değil mi?

Dur. Evet, dur. Dur.

O zaman şimdi suçlamayı nasıl reddediyorsunuz?

Yeremya'nın bu sese verecek bir cevabı yoktu. *Elohim* için tasarladığı tapınak bir cevap değildi. Lord Foul'u alt edebileceğini düşünerek çimlerin üzerinde durmasının bir mazereti olamazdı. Kız kardeşlerini korumalıydı. Onları koruyamazdı. Yine de bunu yapmalıydı. Linden ve Covenant onun yüzünden dünyayı kurtarmayı başaramazken Solucan'ı izlemeyi hak etmişti. Lord Foul'a nerede olduklarını söylemişti.

Bu yüzden şimdi saplantılı bir şekilde Kanun Asası üzerinde yoğunlaştı: herhangi bir yapı üzerinde çalıştığı kadar saplantılı bir şekilde. *Caamora*'nın şaşkınlığını, alarmin sarsıntısını atlatır atlatmaz Asa'yı eline aldı ve çalışmasına devam etti. Covenant yaralanmamıştı.

Linden değildi. Jeremiah bunu görebiliyordu. Ona ihtiyaçları yoktu ve onun yapacak başka işleri vardı.

Garip siyah ahşabı tuttuğunda, onun olanaklarını hissetti. Bir anlamda o da bir yapıydı. Tanımlayabileceği parçalardan oluşuyordu. Canlı ahşap. Demir topuklar eski sihirle dolu. ve Rünlerin dili. Siyahlık, Linden'in siyahlığı: değıştirmeye çalıştığında kendi Dünya Gücünü ele geçiren derin abanoz. Bu parçaların nasıl etkileşime girdiği bir gizemdi ama bu onu rahatsız etmiyordu. Kendi yapılarının parçalarının nasıl etkileşime girdiği bir gizemdi. Bunun hakkında düşünmesine gerek yoktu. Bunun yerine parçaların birbirine nasıl uyduğunu anlamaya çalıştı. *Tasarımı* görmek istiyordu.

Bunu yapabilseydi, Asa'yı nasıl kullanacağını bilirdi. Gücü olurdu. Bir şeyler yapabilirdi. Fark yaratabilecek şeyler. Onu mazur gösterebilecek şeyler.

Zihnindeki küçümsemeyi susturabilecek, Solucan'ın görüntülerini engelleyebilecek şeyler. O zaman bir şansı olacaktı-

Bu hediyeı onı Linden vermişti. Annesi: onu seven annesiydi, Lord Foul'un şenlik ateşine kendi elini sokan değil. Asa'yı incelerken, ona zarar vermeye çalışan herkesi ya da her şeyi seve seve öldüreceğine inanıyordu.

Ama Linden'in hediyesinin sırrı olan tasarım onu yanıltmıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu *göremiyordu*. Asa'nın bazı kullanım alanlarını sezmeye başlamıştı. Bunlardan birkaçı onun için mümkün bile olabilirdi. Ve o bu olasılıklar üzerinde yoğunlaşırken, Lord Foul'un imgelemleri üzücü canlılıklarının, kaçınılmazlıklarının ve alaycı ağırlıklarının bir kısmını kaybetti. Yine de tasarımın kendisi, hediyein kilidini açacak anahtar onun ötesindeydi. Alevlerin karanlığını değıştiremezdi.

Kalbinde, o hala sadece beş yaşındaydı.

Sonunda yolunu bulma çabaları, o bildik inşa etme takıntısından uzaklaştı. Bir tür hummaya, hiçbir yere varmayan düzensiz bir çaresizliğe dönüştüler. Cirrus Kindwind ona yemek teklif ettiğinde yedi. Suyu kabul etti. Belli belirsiz bir şekilde Swordmainnir ve denizciler birlikte konuşuyor, hikâyelerine ayrıntılar ve açıklamalar ekliyor, önlerindeki tehlikeleri tartışıyorlardı. Onların ölülerini nehre bırakmaya karar verdiklerini duymuş, pusuda bekleyen

cesetleri denizin temiz sularına taşıyacaktı. Linden ve Covenant'ın birlikte uzaklaştıklarını gördü; çok uzağa değil ama en azından yalnızmış gibi davranabilecekleri kadar uzağa. Hiç düşünmeden Stave ve Bran'ın tüm grubu izlediğini biliyordu. Ama asıl dikkati Asa'da sabit kalmıştı.

İstediği her şey olmalıydı. Dünya Gücü ve Hukuk kaynaklarını çağırmak, elini uzatmak kadar doğal olmalıydı.

Öyle değildi. Gece yarısı çiçekleri gibi alevleri yükseltme ve şekillendirme yeteneği, olmadığı her şeyle onunla alay ediyordu. Ateşi ne algısını genişletti ne de yorgunluğunu hafifletti. Onun için çok önemsizdi.

İyileşme. Hiçbir gücü yoktu. Ve her zaman siyahtı.

Kafasının içindeki kahkahalar onunla alay ediyordu. Solucan'ın istemsiz bakışları onunla alay ediyordu.

Bu nedenle onların acılarının nedeni siz değil misiniz? O halde şimdi suçlamayı nasıl reddediyorsunuz?

Kanun Asası bir Linden Avery ya da bir Thomas Covenant gerektiriyordu.

-Ve Jeremiah daha çocuktı.

Sonunda sanki sadece bitkin düşmüş gibi elindekini bıraktı. İki eliyle yüzündeki acıyı temizlemeye çalıştı. Kaşlarının arkasına saklanarak bir süre kuru bir sosis kemirdi, biraz daha su içti. Sonra uzanabileceği düz bir yer aradı.

Hemen ardından Linden seslendi, "Jeremiah, tatlım. İyi misin?" diye seslendi.

"Beni rahat bırak!" diye karşılık vermek istedi. Benim için endişelenmene ihtiyacım yok. Ama tabii ki bunu söylerse herkes onun nasıl hissettiğini anlayacaktı.

Onun yerine mırıldandı, "Sadece yorgunum anne. Uyumam lazım."

"Dinlenebildiğin kadar dinlen." Covenant'ın sesi mesafeliydi. Başka bir şey düşünüyordu. Muhtemelen Linden'ı. "Zamanımız azalıyor. Gece yarısından önce başlamak istiyorum."

İyi, diye düşündü Jeremiah. *Sen* başla. Biri bana acıyana kadar uzanacağım.

Ama öyle demek istemedi. "Kayboldum" demek istedi. Yardıma ihtiyacım var. Ama bana yardım edemezsin. Sen zaten her şeyi yaptın. Gerisi sana kalmış.

ve ben yeterli değilim.

sesler duyulurken, uyanık yatıp mutsuzluğunu çiğnemesi bekleniyordu.

güldü ve Solucan harap oldu. Ama fark ettiğinden daha yorgundu. Dünyadan düşerek kendini şaşırıttı.

Rüyalarında yıldızların dönüşünü izledi. İlk başta yavaşça, sanki bilmediği bir dansı yapıyormuş gibi temkinli ve kasıtlı bir şekilde dönüyorlardı. Sonra daha hızlı hareket ettiler. Ve döndükçe, birbirlerine yaklaştılar, parıltılarını daralttılar, göklerin geri kalanını karanlığa boğulmuş, Kayıp Derinlik kadar mahkum bıraktılar. Bir süre sonra çarpışmaya ve birleşmeye başladılar. Yine de farklı bir ışıltının diğerleriyle ve daha sonra diğerleriyle birleşmesi, parıltılarını daha parlak hale getirmedi. Bunun yerine özel yaşamları birbirlerini söndürüyor gibiydi. Çok geçmeden yüzlercesi ya da binlercesi tek bir ışıltıya dönüştü ve bu ışıltı neredeyse hiç görünmüyordu: gecenin uçsuz bucaksız harabesinde sönmekte olan bir kor.

Ama aynı zamanda, o körelmiş tek kıvılcım daha da ağırlaştı. Daha büyük değil, hayır. Sadece daha iriydi. Ve Jeremiah'ın üzerine eğildi, dayanılmaz ağırlığını kalbine doğru bastırdı. Nefes alamıyordu. Göğsünde hava alacak yer kalmamıştı. Kalbi artık atmıyordu. Bu kadar baskı altında kanı damarlarından geçiremiyordu. Gökyüzüne dönüşüyordu, siyah ve boş, sonsuz derecede ıssız.

Kaburgalarının arasına sıkışmış bir enfilade ile uyandı. Kurşunların anıları, eşek arıları gibi öfkeli bir şekilde yanından ve içinden vızıldıyordu. ılgınca ayağa kalkmaya çalıştı, rahatlamak için ıldırıyordu.

Stave kolunu kavradığında neredeyse bağırıyordu.

Haruchai neredeyse fısıldayarak, "Hâlâ telaşlanıyorsun, Seçilmiş-oğul," dedi. "Yakın bir tehlike yok. Rüya­lar kehanet değildir. Onlar sadece senin korkularının habercisidir." Sonra ekledi, "Seçilmişler de Devler gibi henüz uyuyor. Sadece Demir El ve çapa ustası Branl ile nöbet tutacak. Dinlenmelerine izin vermemiz iyi olur."

Yeremya eski efendisine bağlanma dürtüsüne direndi. Hiç ışık yoktu: Branl *krillerin* üzerini örtmüş olmalıydı. Stave'in tutuşu, bağlarını kaybetmiş bir gerçeklikteki tek kesinlik gibi geliyordu. Çocuk yarı yarıya yıldızların küçülen spirallerine, ölümcül sönüşlerine devam ettiklerini görmeyi bekliyordu. Ama tabii ki oldukları yerde kalmışlar, kaderlerine tutunmuşlardı.

Hava, Defiles Sahası ve Sarangrave Düzlüğü'nün, demir ağacı külünün ve boğulmuş skurjun karmaşık kokuları ile yoğundu. Sandgorgonların kömürleşmiş cesetleri. Jeremiah'nin etrafında karanlık kan gibi pıhtılaşmıştı. Yerdeki her boşluğu ve gizli nişleri dolduruyordu. Zamanın akışına baktığında gece yarısının yaklaştığını fark etti.

Stave kadar sessiz bir şekilde, "Covenant nerede?" diye sordu.

Haruchai vadinin aşağısını işaret etti. "İşte orada. Bir kez daha Feroce ile iletişim kuruyor."

Jeremiah Sarangrave'nin bataklık kenarına doğru baktı. Bu mesafeden Antlaşma'yı göremiyordu. Huzursuz akıntılar ve yırtıcı hayvanlardan kaynaklanan çok fazla duyusal karmaşa vardı. Pusuda bekleyen hâlâ acılarından yakınıyor, ıslak ıslak inliyordu. Ama sulak alanın yakınlarında Jeremiah, zümrüt renginin parıltılarını gördü. bir hükümdara katılmak için toplandı. Yeşil alevler düştü ve iç çekişler gibi yükseldi.

Arkalarında Düzlük doğuya doğru uzanıyor, her fersahta biraz daha kararıyor, ta ki kıyameti gökyüzününkine dönüşene dek.

Ona daha yakın bir yerde devlerin cılız şekilleri uzanıyordu. Birkaçı yamacın tepesine yakın demir ağaçların kovuklarına yaslanmış uyuyordu.

Horluyor ve rüyalarından rahatsız olarak huysuzca kalkıyorlardı. Daha aşağıda, ama yine de savaşın gürültü ve patırtısının üzerinde, diğer denizciler ve Swordmainnir rahatmış gibi yapabilecekleri toprak parçaları bulmuşlardı.

Tepedeki leş yiyiciler yıldızların arka planında kanat çırpıyordu. Düzlükten gelen şapırtılar ve su sıçramaları besleniyormuş gibi ses çıkarıyordu. Canavarların çarpık leşleri vadi tabanını moloz gibi kirletiyordu. Binlerce yıldır Büyük Çöl'de ağartılmış olan ölü Sandgorgonlar sadece kükürt ve Ateş Aslanları kokuyordu. Ama *skurjun* kangren *kokusu* kanlarının döküldüğü her yere sinmişti. Eğer Pusuda Bekleyen'in seli çekildiğinde birçoğu bataklığa çekilmemiş olsaydı, koku daha da kötüleşebilirdi.

Dünyanın son gecesinde Stave'le birlikte duran Jeremiah güneş ışığına hasretti. Bir kez daha sıcak, sarı bir ışığa hasretti. Temiz ateşi çağırmaya çalışarak avuçlarını alevle doldurdu. Ama mirasının karanlığı devam etti. Karanlıkla kaplanmış, onun Büyüler sıradan gözle sadece daha derin lekeler olarak görülebiliyordu, stigmata kadar keskin.

Stave hâlâ onun kolunu tutuyordu. "Seçilmiş oğlum." Eski Üstat sesini sadece Jeremiah için yükseltti. "Seçilmiş'in teklif ettiği görev çok aşırı olabilir. Sizden kendisini aşan bir başarı istedi. Eğer öğütlerime kulak verirsen, bu nedenle-"

Haruchai durakladı, görünüşe göre bir yanıt bekliyordu.

"Lütfen." Jeremiah, "Zahmet etme," diye homurdanmak istedi. Bana yardım edemezsin. Küçümseyici kahkahalar kulaklarında sanki onun bir parçası, kesilip atılamayacak kadar sinsi ve kişisel bir kanser haline gelmiş gibi yankılanıyordu. Gittikçe yaklaşan son bir iyilik gibi görünüyordu. Ama Stave'i küçümsemedi. Kendisini daha küçük hissettirmeyen herhangi bir öneriye - "Aklıma gelen her şeyi zaten denedim."

"İşte bu," diye yanıtladı Stave. "Sizi korkutan görevleri bir kenara bırakın.

Asa hakkındaki bilginiz arttıkça, gücünüz de artacaktır. Şimdilik sadece mevcut ihtiyaçları karşılamak için çaba gösterin. Bu şirketin eksiklikleri ve gereksinimleri çoktur. Bunların arasından pusulanız dahilinde olanı seçin."

"Ne gibi?" Jeremiah sordu. Stave'in tavrı küçümsemeyi yasaklıyor gibiydi.

"Seçilmiş oğlum," diye karşılık verdi Stave, "duyuların çok keskin. Gravin Threndor'a tırmanışımızın önünde ciddi engeller olduğunu anlayacaksın. Bunlardan ilki çok açık. Hava çok gürültülü. Durduğumuz yerde bizi rahatsız ediyor. Bu olacak dağın içinde dayanılmaz.

"Timewarden, Seçilmişlerin dünyayı temizleyeceğini hava. Ancak, Kanun Asası artık size emanet edildi." Stave eğildi, mili aldı ve havaya kaldırdı. "Bu nedenle görev sana düşüyor - görev ve fırsat. Gücün artması, gücün kullanılmasından gelir."

Stave konuşurken, Jeremiah'nın damarlarında küçük patlamalar gibi şaşkınlık patlamaları meydana geldi. Asayı kavradı. "*Hava*," diye nefes aldı. Sinirlerine göre atmosfer Dünya Gücü kadar belirgindi. Sinsi lekeleri o kadar netti ki neredeyse elle tutulur gibiydi. O kadar çok zaman ve çaba harcamıştı ki. "Bunu neden düşünemedim?"

Stave omuz silkti. Sonunda Jeremiah'nın kolunu bıraktı. Ama Jeremiah bunu fark etmedi bile. Zihni koşturuyordu. Başarısız olması gerektiğine inanmasına nasıl izin vermişti? *Croye*'in onun üzerinde hâlâ o kadar gücü var mıydı?

Lord Foul mu? Sadece Asa'dan çıkarabildiği küçük alevlerin önemsiz olduğunu mu düşünmüştü? Onları nasıl temizleyeceğini bilmediği için mi etkisizdi? Onları *test* etmiş miydi?

Yapmamıştı. Bunun yerine Despiser'ın, Solucan'ın ve hatta Linden'in cesaretlendirmesinin dikkatini dağıtmasına izin vermişti. Aptalca bir hataydı, ayağını bastığı yere dikkat etmeyerek kendi boynunu kırması kadar aptalcaydı. Ve aptallık başarısızlıktan daha kötüydü. Dehşetten de kötüydü: onu işe yaramaz hale getiriyordu.

Cirrus Kindwind bir keresinde ona *hayatın amacının seçim yapmak ve bu seçim doğrultusunda hareket etmek olduğunu söylemişti*. Eğer Linden'in ondan yapmasını istediği şeyi yapamıyorsa, başka bir şey yapabilirdi.

Yapılması gereken *bir şeyi* yapabilirdi.

B Çok geçmeden Mutabakat vadiye geri dönmeye başladı, arkalarında mide bulandırıcı zümrütleri sancak gibi dalgalanan bir Feroce korteji vardı. Yol boyunca Branl *krili* ortaya çıkardı.

Aynı anda, Rime Coldspray, Bluff Stoutgirth ve Humbled Thunder Dağı'nın buzağısının sırtından aşağıya indiler. Uyuyan Devlerin üzerine gümüş yayılırken Ironhand ve Anchormaster onları uyandırmaya başladı.

Jeremiah'ın düşüncelerinin çok gerilerinde, Solucan'ın görüntüleri kıpırdandı. Konsantrasyonunu bozduklarında, kalbini acıtıyorlardı. Şimdi Kara Nehir ile Mithil'in birleştiği yeri tanıdığını düşünüyordu. Eğer öyleyse, Solucan Güney'in büyük bölümünden geçmişti. Ovalar. Kusursuz bir fırtına kadar öfkeli, cisimleşmiş felaket alevlendi ve

bir zamanlar Garroting Deep'in sınırını oluşturan tepelere daha da yaklaştı. Ve kayıp orman bölgesinin ötesinde *Melenkurion* Skyweir duruyordu. Yol arkadaşlarının fazla zamanı kalmamıştı. Muhtemelen çok uzun süre dinlenmişlerdi.

Ama şimdi Jeremiah o kâbus görüntülerini bir kenara itebiliyordu. Lord Foul'un gözleri olan dişler ve *Croye*'in beslenme anıları artık onu tüketmiyordu. Yapması gereken bir iş vardı, anladığı bir iş. Bazı açılardan, kendi yapılarından birini yapmaya benziyordu: iyi hava parçalarını kendine doğru çekmeyi ve zehirleri reddetmeyi içeriyordu; bir tür nefes alınabilir yapı oluşturunuyordu. Linden havayı bu şekilde temizlemiyor olabilirdi ama bunu nasıl yapacağını biliyordu. Asıl zorluk bunu yapmaya *devam etmek* olacaktı. Sürekli aşınacaktı: sürekli yeniden inşa etmesi gerekecekti. Ve şirket taşındıkça erozyon daha da kötüleşecekti. Yine de Stave'in önerisi ona umut verdi. Covenant'ın yaklaşmasını izleyen Jeremiah kendini neredeyse hazır hissetti.

Yamaçta onun etrafında ve üstünde, Swordmainnir omuzlarını silkerek zırhlarını giydi, silahlarını inceledi. Wiver Setrock ve Keenreef adındaki kadın, erzakları azalıyor olmasına rağmen, hiç sormadan bir yemek daha hazırladılar. Diğer Denizciler şikayet ediyor ya da şakalaşıyorlardı. Baf Scatterwit özel olarak hiç kimseye nerede olduğunu sormadı. İçten bir şaşkınlıkla Dire'nin Gemisi'nin ve diğer arkadaşlarının nereye gittiğini öğrenmek istiyordu. Ancak Stoutgirth cevap yerine talimatlarla karşılık verince, şaşkınlığını unutmuş gibi itaat etti.

"Kolayca şaşkına dönüyor," dedi adamlardan biri -Squallish Blustergale?

-"Yine de usta bir denizcidir, her durumda hızlıdır. Evet, hem de cesur. Kimse çarşaplarda ondan daha uzun süre dayanamaz ya da gerektiğinde ondan daha şiddetli mücadele edemez. Ayrıca şaşırtma konusunda da naziktir. Bu yüzden aramızda çok değerlidir."

Jeremiah onun için bir sempati duydu. Dalgın bir zihnin güvenlik yanılsamasını beslediğini ve bu yanılsamanın tehlikeli olduğunu çok iyi biliyordu.

Kendi kendine mırıldanarak etrafta annesini aradı.

Covenant Feroce'u çağırmak için ayrılana kadar, Linden'le birlikte otuz kırk adım ötedeki çalkantılı toprakta uyumuşlardı.

vadiye bakan yüksek uçuruma yaklaştı. Artık uyanıktı, giysilerindeki kiri temizliyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. Jeremiah'ya doğru yaklaşırken sağ eli evlilik yüzüğüne yapışmış, sanki elinden alınmasından korkuyormuş gibi yüzük parmağının etrafında döndürüp duruyordu.

"Jeremiah, tatlım," diye sordu yaklaştığında, "uyuyabildin mi?"

"Anne." Kanun Asası'nı bir söz ya da savunma gibi önünde tutarak onu karşıladı. "Benim için endişelenme. İlerleme kaydediyorum."

Çelişkili tepkilerini gizlemek için başını eğdi:

Başarabileceği şeyler için heves; başaramayacağı şeyler için üzüntü.

"Yani, bir bakıma."

Endişesi ona kadar ulaştı. Argent yansımaları, dehşet kalıntıları gibi bakışlarına musallat olmuştu. Sözsüz ve endişeli bir şekilde ona sıkıca sarıldı. Sonra geri adım attı. "Sana söylediklerimi unutma.

Başarısızlık diye bir şey yoktur. *Biraz* ilerleme hiç yoktan iyidir. Bu şartlar altında, muhtemelen etkileyicidir. Sadece elimizden geleni yapabiliriz." Kadının g l msemesindeki hüzün adamın yüreğini burktu. "Bunu benim de hatırlamam gerekiyor."

O bir yanıt vermeyi d ş nemeden, kadın kocasıyla buluşmak için döndü.

Covenant vadinin yamacından yukarıya doğru sert bir şekilde çıktı, sertliğini yumuşatabilecek her şeyi, kişisel emirlerini geride bırakmış bir adam gibi yürüyordu. Deneme zamanı gelmişti.

Jeremiah, Covenant'ın da Linden kadar korktuğunu görebiliyordu. Ama onun için, garip bir şekilde, korku bir güç kaynağı gibi görünüyordu. *Krill*'in ışığında gümüş saçları vahşi bir sihir gibi parlıyordu, yüreğinin alev alev yanması gibi.

Linden'in kucaklamasına kısa bir süreliğine karşılık verdi; Devlere yaklaşırken kolunu onunkiyle birleştirdi. Sadece bir anlığına, çıldırmanın ya da gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi göründü. Sonra ifadesi sertleşti. Yüzündeki çizgiler kesiklere benziyordu.

"Feroce ile konuştum," diye gereksiz bir açıklama yaptı. "Sanırım bu çok açık." Yaratıklar onun bir düzine adım gerisinde, her zamanki gibi ürkek ve zorlanmış bir halde duruyordu. "Daha önce hiç

dağın içinde. Ve gitmek istemiyorlar. Oraya *Yaratıcı'nın yeri* diyorlar. Lord Foul'un evi. Bu onları korkutuyor.

"Ama pusuda bekleyen kişi onlara başka seçenek bırakmadı. Tartışmak zorunda bile kalmadım. Onlara sadece şunun sözünü vermem gerekti" -Defiles Course'un boğazını işaret etti- "burası bir Yaratıcı yeri değil. Parçalanmış Tepeler gibi. Lord Foul'u koruyor ama o orada yaşamıyor. Wightwarrens'ta bir yerlerde, muhtemelen Kiril Threndor'da. Feroce o kadar uzağa gitmeden bize yardım edebilir.

"Ne bulacağımızı bilmiyorlar. İyi bir şey yapabileceklerinden emin değiller. Ama suyu biliyorlar, özellikle de kirli suyu. Bize rehberlik etmeye çalışacaklar. Ve-" Covenant aniden durakladı. Bir an için, sanki yüzleşemeyeceği kadar acı veren anılar tarafından saldırıya uğramış gibi gözlerini kapadı. Sonra kendini kontrol etti, sertçe omuz silkti. "Suyun nereden geldiğini hatırlamasını sağlamaya çalışacaklar. Eğer bunu başarabilirlerse, bir harita kadar iyi olabilir."

"Ne diyor?" diye sordu Baf Scatterwit. "Bir harita mı? Bir haritadan mı bahsediyor?" Kadın tedirgin olmaya başlamıştı.

Demircibaşı zayıf bir elini onun omzuna koydu ve onu yatıştırır gibi görünen yumuşak bir emir mırıldandı. Kadın ona gülümsedi, başını salladı ve bir daha konuşmadı.

Covenant gergin bir sesle sözlerini şöyle bitirdi: "Eğer Feroce'un yapabilecekleri bizi Wightwarrens'a götürmezse, kendi yolumuzu bulmamız gerekecek."

Demirel sertçe başını salladı. "O halde, Timewarden, geriye sadece iki mesele kalıyor. Sen ve Linden Giantfriend ve Seçilmiş-oğul gücünüzü korumak için yemelisiniz. Ve dağın içinde hayatta kalmaya bakmalıyız.

"Biz devleriz, taş severleriz. Gizli geçitleri denemekten korkmayız. Ayrıca Çapa Ustası ve Dire'nin Gemisi'ndeki yoldaşlarımız da bize eşlik edecek, çünkü onlar Tek Ağaç'ın son Muhafızı Brinn *Harucha*'nin isteklerini böyle yorumluyorlar."

Stoutgirth onun iddiasını gülünç bulmuş gibi sırıttı; ama bu şakaya karşılık vermedi.

"Denizci oldukları için," diye devam etti Coldspray, "yanlarında epeyce halat getirmişler. Böyle bir ihtiyat kesinlikle bize iyi hizmet edecektir."

Çenesinin köşelerindeki kaslar gerildi. "Yine de nefes almalıyız. Su kanallarının içindeki havanın dayanılmayacak kadar kötü olacağı kesin. Çok geçmeden sadece nefes almak bile ölümcül olacaktır." Ses tonu içten pazarlıklıydı. "Bu yüzden sormak zorundayım. Nefes alamazsak Yıldırım Dağı'na çıkmaya nasıl cesaret edebiliriz?" "Belki de Feroce-" diye başladı Covenant karanlık bir sesle.

Jeremiah bir adım öne çıktı. "Bekle." Elleri kaşınıyordu Personelden beklenti. "Bunun üzerinde çalışıyordum." Hızlıca Stave'e baktı. "Emin değilim ama öğreniyorum. Belki yapabilirim-"

Aniden gözlerini kapattı; kelimeleri unuttu. Ya şimdi ya da asla. Annesi ona en iyi güç aracını emanet etmişti. Eğer onun yanıldığını kanıtlarsa, bunu geri vermek zorunda kalacaktı. Onun için beslediği umutlar -ve kendisinininkiler- yok olacaktı.

Sadece bir anlığına, göz kapaklarının ardındaki karanlıktan kötülük fışkırdı. Yanıldığını kanıtlamak mı, yavru köpek? Nasıl kanıtlayamazsın? Sen bir araçtan başka bir şey değilsin, bir amaç için bir araç. Her eylemin benim arzularıma hizmet ediyor.

Ama Yeremya dinlemeyi reddetti. Bütün şirket onu izliyordu. Ve Asa *canlıydı*. Küçük yollarla onun Toprak Gücüne, sağlık hissine cevap veriyordu. Bu yanıtların büyüyeceğine inanabilirdi. Ve bu arada -şimdi, tam burada- havayı hissedebiliyor, tadına bakabiliyor, neredeyse doğasına dokunabiliyordu. Sağlık ve hastalık arasındaki farkı ayırt edebiliyordu.

Kasıtlı olarak ellerinin içine alevler doldurdu. Lekelerini görmezden gelerek onları Asa'nın etrafına sardı. Sonra odundan, bedeninin içerdiğinden daha fazla teurji istedi. Elinden geldiğince nefes almaya konsantre oldu-

- zehirleri ve yozlaşmayı uzaklaştırmak üzerine-
- çürümüşlüğü ve iftirayı reddetme üzerine-
- Ve ona doğru kalan temizliği çekmeye devam etti.

Ve *yaşamı* soluduğunu ve soluduğunu bildiğinde, iyi hava yapısını yoldaşlarına doğru genişletti.

Gördün mü? İçindeki alaycıya söyledi. Bunu yapabilirim.

Yapabilirim. Sonra çabalarının etkilerini görmek için gözlerini açtı.

Linden rahat bir nefes aldığı anda nefesi kesildi. "Jeremiah," diye mırıldandı. "Tanrım-" Covenant ciğerlerini doldurdu ve sanki hava onu onaylamış gibi daha uzun durdu. Jeremiah'a bir bakış attı

Bir biley taşından çıkan kıvılcım yağmuru gibi. Rime Coldspray ve Bluff Stoutgirth başlarını kaldırıp canlılığın yayılışını örneklediler. Söz verir gibi sırtarak dişlerini gösterdiler. El kol hareketleri ve rahatlamayla yoldaşlarını daha da yaklaştırmaları için teşvik ettiler.

Tüm topluluk daha rahat nefes almaya başladığında Demir El, "Aferin Jeremiah Seçilmiş Oğul. İtiraf etmeliyim ki bunu öngöremedim. Eğer böyle bir çabayı sürdürebilirsen-"

Söyleyebileceği şeylerin geri kalanını yuttu; sorabileceği soruları.

"Daha da kolaylaşacak," diye mırıldandı Jeremiah bilinçsizce. "Yani, sanırım kolaylaşacak. Henüz alışamadım. Sadece pratik yapmam gerek."

Blustergale kıkırdarak Jeremiah'ın sırtına onu yere düşürecek bir tokat savurdu. Ama son anda Dev, Jeremiah'ın küçük olduğunu hatırlar gibi oldu. Eli Jeremiah'ı nazikçe okşadı ve geri çekildi.

Stave başıyla onayladı. Ağzının kenarındaki bir gerilme gülümsediğini ima ediyordu.

Covenant'ın arkasında, Feroce'lar sanki duyulmaktan korkuyorlarmış gibi yumuşak seslerle bağıyorlardı; ama Jeremiah onların çığlıklarını nasıl yorumlayacağını bilmiyordu.

Kendini kanıtlamaya başladığına göre, su yolu boyunca belirsiz tırmanışı denemeye hevesliydi. Ancak Rime Coldspray, Covenant ve Linden gibi ona da yiyeceğe ihtiyacı olduğunu tekrar hatırlattı. Jeremiah isteksizce elindekini bıraktı.

büyüler.

Bir yandan yiyip içerken bir yandan da belirsizlikleri ve tehlikeleri tartıştılar.

Thunder Dağı'nın kalbine bu şekilde yaklaşmak Covenant'ın fikriydi ama dağın içindeki Defiles Yolu'nun geçilebilir olup olmadığını bilmiyordu. Geçmişte Wightwarrens'a yalnızca Yukarı Diyar'dan girmişti. Kesinlikle Devler

yetenekli dağcılar ve deliciler. *Haruchai*'ler kayalıklar ve uçurumlar için doğmuşlardı. Ve şu anki amaçları için yeterli donanıma sahiptiler - ya da Çapa Ustası öyle iddia ediyordu. Yine de aşamayacakları engelleri hayal edebiliyorlardı. Ne de olsa su sudur. Basınç altında, Devleri, *Haruchai*'yi ya da Feroce'u reddedecek darlıklardan geçmenin yolunu bulabilirdi.

Buna ek olarak, Despiser düşmanlarını nerede arayacağını açıkça biliyordu; ve hizmetkârları çoktu. Her an Mağara Şövalyelerini ya da yabancı yaratıkları bölüğün yolunu kesmeleri için gönderebilirdi. Uzun zaman önce, güçlerinin büyük bir kısmını dehşetler oluşturmuştu. Yol arkadaşları, yollarının herhangi bir bölümünün tartışmasız olacağını varsayamazdı.

Yeremya bütün bunları pek dikkat etmeden dinledi. En azından şimdilik, yemek ve Kanun Asası ile yetiniyordu. Sonunda ne yapması gerektiğini ve bunu nasıl yapacağını biliyordu. Bunu yapabileceğini çoktan göstermişti. Bütün bölük hayatlarını ona emanet etmişti. Ve Stave ona daha da güçleneceğine dair güvence vermişti. Havayı iyileştirmekten daha fazlasını yapmayı bile öğrenebilirdi.

Eğer Lord Foul onu almaya çalışırsa, on altı Dev, iki *Haruchai* ve iki beyaz altın kullanıcısı onu koruyabilirdi.

Bu yüzden kendisine verilenleri yedi, hafifçe *elmas* suyu katılmış su içti ve annesiyle Antlaşma'nın bu son yemeği bitirmesini beklerken sabırsızlığını gizlemeye çalıştı.

Sonunda şirket hazırды. Keenreef ve diğer birkaç kişi denizciler erzak çantalarını omuzlamışlardı. Etekleri ve mızraklarının hepsi yok edilmişti ama Stoutgirth'in mürettebatının çoğu hâlâ silah taşıyordu: kütük kancaları, uzun bıçaklar, kuşak iğneleri.

Swordmainnir

zırhları ve kılıçları vardı. Ve *Haruçaylar*, halklarının silahlara güvenme konusundaki karakteristik isteksizliğini bir kenara bırakmışlardı. Branl, Longwrath'ın flamberge'ini omuzlarken, Stave de Cabledarm'ın uzun kılıcını taşıyordu.

Bu yoldaşların arasında Covenant ve Linden küçük ve savunmasız görünüyordu. Ama Covenant'ın gözlerinde tehlikeli bir umut vardı. Linden ise içine kapanık görünüyordu. Artık zorlu tırmanışlar ve düşmanlar gibi ayrıntılar umurunda değil gibiydi. Sadece yüzüğünü parmağında çevirme şekli endişeli olduğunu ima ediyordu.

Demir El resmen taştan kılıcını çekti. Onu hazır tutarak granitten bir sesle konuştu.

"Burada kendimiz için hayal ettiğimiz tüm geleceği teslim ediyoruz. Geri dönme ihtimalimiz yok. Gerçekten de bir gün daha yaşayacağımıza güvenemeyiz. Kaderimiz şu: Düşmanların en iğrenciyle yüzleşmek için Fırtına Dağı'na giriyoruz ve yine de Solucan Dünyanın Sonu'na doğru çok sayıda ligler uzakta, hiçbir eylemimizin onu engelleyemeyeceği yerde. Böylece dağın içindeki en büyük zaferler bile boşa çıkabilir, çünkü hikayeye kulak verecek hiçbir yaşam kalmayacaktır.

"Yine de ilan ediyorum"-Coldspray kılıcını başının etrafında bir kez salladıktan sonra sırtındaki kınına soktu

-Gözüm korkmuyor. *Ben yılmadım*. Kalpler atarken ve ciğerler nefes alırken, hayatlarımızın önemini teyit etmeye çalışırız. Masalların gerçek değeri şurada yatar: Masalların anlattığı kişiler, yaşadıkları sıkıntıların nasıl karşılanacağını düşünmezler. Yok olmamız gerektiğinde, bizim için dileğim, değerli gördüğümüz şeylere sınırsız sarıldığımızı bilerek sona ulaşmamızdır."

Sonra sesi yumuşadı. "Şüphesiz bu aptallık. Yine de eylemlerimiz ne zaman başka türlü oldu? Biz dev değil miyiz? Ve ahmaklığımız, kahkahalarımızın denizini yükselttiğimiz taş değil mi? Talihsizlik ve mucize denizlerine karşı hiçbir çıpanın güvenli olmadığını her zaman bildiğimiz halde, dehşete kapılmak ve geri çekilmek için ne nedenimiz var?"

Belki de devam edecekti; ama Demirci Kaptanı gülmeye başlamıştı. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama sözcükler geniş bir neşe dalgası içinde kayboldu. Bir an için diğer denizciler sessiz kaldılar, beyhudelik görüntüleri karşısında dehşete kapıldılar. Ama sonra Baf Scatterwit kahkahalar atmaya başladı: kendi iyiliği için gülmekten zevk alan bir kadının mutlu neşesi. Kahkahası yoldaşlarının korkularının yarattığı tikanıklığı açtı.

Onun açık yürekliliğine kapılan Dire'nin Gemisi'nin mürettebatı, sanki kendileri de enfes bir şakaymış gibi kükredi.

Swordmainnir daha ölçülüydü. Çok fazla yoldaşlarını kaybetmişlerdi. Ancak Rime Coldspray kıkırdamaya başladığında, Frostheart Grueburn onu takip etti ve ardından Cirrus

Kindwind. Ironhand ve savaşçıları, ağırbaşlı tavırlarıyla denizcilerin sevincine ortak oldular.

Jeremiah içten içe hepsinin aklını kaçırdığını düşünüyordu. Yine de kendini sırtırken buldu. Hayatında çok az gerçek kahkaha duymuştu ve Devlerin neşesi özellikle bulaşıcıydı. En azından geçici olarak, Lord Foul'un küçümsemesini ve *Croye*'in kötülüğünü boş gösteriyordu. terkedilmiş kuyu.

Uzun zaman önce, Saltheart Foamfollower gülerek Covenant'ın Despiser'a karşı zafer kazanmasını sağlamıştı.

Devler azalmaya başladığında Covenant, "Taş ve Deniz hayatın derinliklerinde," diye mırıldandı. Alıntı yapıyor gibiydi. "Dünyanın iki değişmez sembolü." Sonra başını karanlık göklere, yok olan yıldızlara doğru kaldırdı. Yüzüğünden çıkan kısa bir gümüş parıltısı geceye meydan okudu. "Elimde değil. Devleri hep sevmişimdir. İçinde *Haruchai*, Ranyhyn, Ramen, Insequent ve hatta *Elohim* olan her dünya değerlidir. Ama gerçekten de Devlerin yerini hiçbir şey tutamaz."

Yeremya da onunla aynı fikirdeydi.

Demir El, Covenant'ın güç anına dişlerini göstererek karşılık verdi. "Öyleyse, Timewarden," dedi, "şimdi aşkını haklı çıkaralım."

Kolunun bir hareketiyle Swordmainnir ve Dire's Vessel'in mürettebatını da yanına alarak vadinin kenarından Defiles Parkuru'nun boğazına doğru ilerlemeye başladı.

Jeremiah sanki o da çağırılmış gibi onları takip etti. Asa ve kendi gücüyle ortamdaki pis kokulardan temiz hava çekti.

Bir süre sonra Cirrus Kindwind onun yanına geldi. Frostheart Grueburn şimdi Linden ve Stave'e eşlik ediyordu ve Anchormaster, Covenant ve Branl ile birlikte bir yer talep etmişti. Devler ve *Haruchai*'nin eşlik ettiği Covenant, Linden ve Jeremiah, maws gibi kraterlerin arasından ve rütbeli cesetlerin yanından geçerek, Land'ın en eski sularının zehir yüklerini taşıdığı ve kötülüğün kucağına döküldüğü mağaraya doğru yol aldılar. Sarangrave.

Görünüşe göre Feroce şirketin hareketini önceden tahmin etmişti. Zaten nehir kıyısında, bir taş atımlık mesafede duruyorlardı.

Uçurumda, ellerinde zümrüt ve gözlerinde çıplak korku olan on küçük yaratıktan oluşan bir küme vardı. İlk Devler onlara yaklaştığında tepki vermediler. Bunun yerine Defiles Kursu'nun pis kokusu içinde durdular, birbirlerine baktılar ve sanki tanrıları onları harcanabilir ilan etmiş gibi titrediler.

Ama Covenant yaklaştığında cemaatlerinden uzaklaştılar. İrkilerek tek bir sesle konuştular: Sıkıştırılmış çamur gibi ürkütücü bir ses, nemli ve zayıflamış.

"Biz Feroce'uz," dediler sanki ağlamanın eşiğindeymişler gibi. "Biz sadece Feroce'uz. Yüce Tanrımızın emriyle yardım girişiminde bulunduk. Bizi aşıyor. Biz yeterli olamayız."

Covenant onlara merhamet göstermeyen bir adam gibi baktı; ama sözleri tavrını yalanlıyordu. "Yeterli olmak zorunda değilsiniz. Sadece denemek zorundasınız. Daha fazlasını yapamadığınızda, gitmekte özgürsünüz."

"Öyleyse," diye yanıtladı yaratıklar, "başlayacağız. Başarısızlığımızı uzatmak istemiyoruz."

Birlikte uçurumun açık ağzıyla yüzleştiler. Sıkı bir küme halinde, daha derin karanlığa doğru ilerlemeye başladılar; *krillerle* ve şirketle, geceyle ve kimsesiz yıldızlarla alay eder gibi görünen bir karanlığa. Onları zorlayan elle tutulur bir güç olmamasına rağmen, sanki kırbaçlanıyormuş gibi hareket ediyorlardı.

Covenant onları izledi ama takip etmedi. Bunun yerine Devlere ve *Harucha'i*'ye şöyle seslendi: "Unutmayın. Beyaz altın çoğunlukla işe yaramaz olacak, en azından bir süreliğine. Fazla kontrolüm yok. Yararlı bir şey yapmaktansa bir göçüğe neden olma ihtimalim daha yüksek. Ayrıca dengemi koruyamıyorum. Ve Linden'in ne yapabileceğini öğrenecek zamanı olmadı. Bize verebileceğin her türlü yardıma ihtiyacımız olacak."

"Bunu öngörmüştük, Timewarden," diye yanıtladı Demir El. Sakince. "Eğer Devler aptalsa, aynı zamanda kaya gibi akıllıdırlar, her taşa ayak basabilirler. Senin de rızanla, seni ve Linden'i Dev dostu ve Jeremiah'ın seçilmiş oğlu. Bizim kollarımızda birçok tehlikeden korunacaksın."

Şimdi Covenant arkadaşlarına dönüp baktı. "Linden?"

"Bence bu iyi bir fikir." Kendinden emin görünmek için hissedilir bir çaba sarf etti; ama Jeremiah onun sesindeki sıkışık gerginliği duydu.

"Grueburn beni sayamayacağım kadar çok kez taşıdı. Onun için endişelenmiyorum. Ve bunun görünüşünden hoşlanmıyorum." Nehir ağzını işaret etti. "Başka bir şey yoksa, kaygan olacak." Ağzı buruştu. "Taşınmayı tercih ederim. Grueburn için sakıncası yoksa."

Grueburn'ün yanıtı homurtulu bir kıkırdamaydı.

Covenant başını salladı. "Jeremiah?"

Jeremiah biraz rahatladığını hissetti. "Annem haklı. Olmak istediğim kadar güçlü değilim. Yani asa konusunda. Eğer kendi tırmanışımı yapmak zorunda kalmazsam, daha iyi konsantre olabilirim."

Covenant kendisi için tereddüt etmedi. Coldspray'e kaba bir şekilde, "Teşekkürler. Bunu kendim düşünmeliydim."

Sonra Bluff Stoutgirth onu ayağından kaldırırken rahatlamak için gözle görülür bir çaba gösterdi.

Bir an içinde Jeremiah Kindwind'in koluna oturmuş, sırtını Kindwind'in göğüs zırhına dayamıştı. Işıksız alevleri Asa'nın uzunluğu boyunca bir aşağı bir yukarı koşuşturdu. Olmaları gerekenden daha zayıftılar ama şirketin rahatlamasına yetecek kadar saflık topladılar. Nefes alıyorum.

Linden, Grueburn'ün kucağındaki pozisyonundan Jeremiah'ya anlam veremediği bir ifadeyle baktı. Bir uyarı mı? Bir dua mı? Veda mı ediyordu?

Kendi amacını bulmuştu ama bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Rime Coldspray ve tüm Devler birbiri ardına Feroce'un uzaklaşan yeşilini takip etti. *Krill*'i başının üzerinde tutarak aydınlatmasını genişleten Branl, Stoutgirth ve Covenant yakınlarındaki Ironhand'in arkasından yürüdü. Stave, Grueburn ve Covenant arasında bir pozisyon aldı.

ve Kindwind.

Sanki şarkı söyleyeceklermiş gibi adım atıyorlardı. Swordmainnir ve denizciler bildikleri dünyayı terk ettiler. Defiles Rotası'nın yanında Gravin Threndor'a ve karanlığa girdiler.

6.

Feroce'un Yardımı

Frostheart Grueburn onu Defiles Parkuru'nun kayalık boğazına taşıırken, Linden gökyüzüne son bakışını da kaybetti. Sanki ötesindeki tüm dünya

anlık kanal, anlık karanlık yok olmuştu. Sanki yaşayan her şeyin, hayatın kendisinin kaderi buna indirgenmişti: aşılmaz gece yarısı; yağ ya da siyah buz gibi kaygan taş; Thunder Dağı'nın akıl almaz tonları, uğursuz ve baskıcı. Sanki kendisi de bir yükten başka bir şey değilmiş gibi.

Yıldızların yok oluşu, Solucan'ın çoktan yol açtığı katliamın sürekli bir hatırlatıcısı olmuştu. Ama kaybedilenler, geriye kalanları daha da değerli kılıyordu.

Yine de dünyaya karşı sorumluluğunu bir kenara bırakmıştı. Görevini seçmişti. Bu onun için gerekliydi, affedilme umudu veren tek seçenektir. Ama bu Solucan'ı durdurmuyacaktı. Lord Foul'u engellemeyecek, arkadaşlarını kurtarmayacak ya da oğlunu kurtarmayacaktı.

İlk başta su yolu daraldı, teraslar gibi alçak basamaklarla yükseldi ya da savaklar gibi engelleri aştı. Ironhand'in ötesinde - Stoutgirth, Covenant ve Branl'in ötesinde - Feroce, eidolonlar gibi zorlukla yuvarlanan kayaların üzerinden tırmandı.

Devleri tek sıra halinde alacak kadar genişti. Uzun çağlar boyunca zehirler ve sızan kötülükler taşı çukurlaştırmış, acımasız şekillere sokmuş, korozyonla kırılğan hale getirmişti. Ama sular aynı zamanda her yüzeyi balçık gibi kaplamıştı. Ve her yerde

Akıntılar boşluklar bırakmıştı, nekrotik yosunlar yapışmıştı, balmumu gibi yapışkan, yağ gibi hain. Onlara dokunmak, parmakları irin içinde gezdirmek gibi bir şeydi.

Ancak geçit daralırken, tavanı daha da yükseliyordu. Burada Defiles Deresi, Thunder Dağı'nın özündeki bir yarıktan aşağı akıyordu. Duvarların birkaç kol yukarısında, Feroce'un yeşili nem ve yosun üzerinde hastalıklı bir şekilde parlıyordu: nehrin eski akışının kalıntısı. Bu sınırın üzerinde, *krill*'in argenti karanlığın içinde kayboldu.

Yarık eskiydi: Linden'in Arazi hakkındaki bilgisinden çok daha eskiydi. Belki de Landsdrop'u yaratan sarsıntıdan beri, çağlar boyunca varlığını sürdürmüştü. Böyle yapmaya devam edebilirdi. Yine de tepedeki kaya kırılğan görünüyordu. Feroce'un yol arkadaşlarını yönlendirdiği yerdeki kaya yığınları, taşların düştüğünü gösteriyordu.

Ancak bir sarsıntının kaya parçalarını serbest bırakma ihtimali onu rahatsız etmiyordu. Onun daha acil endişeleri vardı. Dağdan ya da karanlıktan -kaygan yüzeylerden ve iğrenç yosunlardan- daha çok havadan korkuyordu. Hava sadece kötü kokulu ve can yakıcı değildi: Süzölmüş kötülüklerle doluydu. Her nefes, sakatat ve cesetlerden; Dünya'nın derin yerlerinden çıkan garip lav ve yıkıntı göllerinden; korkunç ayınların ve k a z ı l a r ı n kalıntılarından korkunç kokular getiriyordu. Zamandan, çürümeden ve damıtılmadan.

Ve "Adını Vermemesi Gereken Kadın "dan. Bir askının sıkışması gibi aralıklarla, Linden bane'in kendine özgü ipuçlarını tattı korkunç ve acı bir ıstırap. Ciğerlerine çektiği miasma'ya ancak Jeremiah Dünya Gücüyle onu iyileştirdiği için katlanabiliyordu.

Daha önce vadideki havanın bir kısmını tatlandırmıştı. Burada o kadarını yapamadı. Atmosfer daha yoğun. Arkadaşlarının teker teker ilerlemek zorunda kalması da zorluklarını daha da artırıyordu. Asa'nın faydalarını çok fazla zorlamak zorunda kaldı. Sonuç olarak, Rime Coldspray ve öndeki diğer Devler kan getirecekmiş gibi öksürmeye başlamıştı. Onların hırıltılı solukları arasında Linden, Covenant'ın hırıltılarını duydu. Arkadaki devlerden bazıları öğürdü. Sıkıntıların sesleri

Duvarlardan geri tepti; yarığı doldurana kadar yukarı doğru çoğaldı.

Şirket yükseldikçe hava kötüleşmeye devam edecekti.

Bilinmeyen fersahlarca geçit, tehlikeli zemin ve kirlilik şirket ile geminin daha katlanılabilir atmosferi arasında uzanıyordu.

Wightwarrens. Ve Jeremiah şimdiden bocalıyordu.

Buna hazır değildi; yirmi bir hayatın her nefes için ona bağlı olmasına hiç hazır değildi.

İçgüdüsel olarak Asa'nın kaynaklarına ulaşmayı, onları kendi başına kullanmayı arzuluyordu. Jeremiah onun çok gerisinde değildi: Cirrus Kindwind'in önünde Frostheart Grueburn'ü sadece Stave takip ediyordu. Linden asayı elinde tutarken Dünya Gücünü ve Yasayı tahtadan çekebiliyordu. Göğsü *ağrıyordu*. İyi hava almak istiyordu.

Oğluna verdiği işi üstlenme dürtüsüne direnmek nefes almak kadar acı vericiydi.

Ama Asa'yı teslim etmişti çünkü Jeremiah'nın ona kendisinden daha çok ihtiyacı vardı. Sonunda ona kesinlikle ihtiyacı olabilirdi. Daha güçlü olmak zorundaydı. Eğer güvenini zamanından önce geri alırsa meydan okumasını baştan kolaylaştırdı - kendine inanma çabalarını baltalayacaktı.

Yine de şirket mücadele ediyordu. Taş ve su bir mahzen kadar soğuk olmasına rağmen Grueburn'ün yüzünden ter akıyordu. Sıkıntısı irfanla sertleştirilmiş zırhını delip geçiyordu. Devler arasında yavaş yavaş çılgınca öksürükler yayılmaya başladı. Grueburn'ün önünde, Baf Scatterwit o kadar şiddetli bir spazm geçirdi ki ayağı kaydı. O Kendini iki eliyle yakaladı, nehre düşmekten kurtuldu ama diz kapağı duyulabilir bir çatırtıyla kayaya çarpmadan önce değil. Devlerin küfürleri arasında boğulurken kendini yukarı çekti. Ancak sonra durmak zorunda kaldı ve dizine masaj yapmak için eğildi.

Coldspray ya da Covenant'tan gelen düzensiz mırıltılar Linden'in adını tekrar ona iletti; ama bunu duymasına gerek yoktu. O anlamıştı. Jeremiah daha iyisini yapmak zorundaydı.

"Jeremiah, tatlım." Nefes nefese kalmıştı. "Çok zorluyorsun." Henüz kendini yeterince tanımıyordu. "Düşündüğünden daha kolay. Bu *Kanun* Asası. Bunun için yapıldı. Bunu yapmak zorunda değilsin.

zorlamamalısınız. Sadece teşvik etmelisiniz. Onu yönlendirin. Nasıl hissettiğinizi ifade etmesine izin verin."

"Yapamam." Jeremiah'nın protestosu korku doluydu. "Bu hiç mantıklı değil."

Linden sabretmek için mücadele etti. "Bir de şu şekilde dene.

Gözlerinizi kapatın.

Nerede olduğunuzu unutun. Neler olduğunu unutun. Yapabiliyorsanız personeli unutun. Dünya gücüne ve havaya, temiz havaya, sizi hayatta tutan havaya konsantre olun. Kalelerinizden birini inşa etmek gibi. Ne yaptığınızı düşünürsünüz. Nasıl yaptığınızı düşünmezsiniz. Asa sadece bir araçtır.

"Kendine güvenirsen bunu yapabilirsin."

Adamın kararlılığının kırıldığını neredeyse duyabiliyordu. "Bu değil-" diye ısrar etmeye başladı. Ama sonra durdu. "Pekâlâ," dedi inler gibi. "İnşa etmeyi deneyeceğim. Daha önce işe yaramıştı. Sadece beni suçlama-"

Sessizliğe gömüldü.

Bir an için ayinin etkileri tamamen kayboldu.

Linden havayı cam kırıkları gibi ciğerlerine çekti. Tüm kasları bir anda tutulmuş gibiydi. Grueburn'ün nefes alışları et yırtılması gibi geliyordu. Hat boyunca devler tökezleyerek durdular, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktüler. *Kriller* onları hayalet gibi aydınlatıyordu, sanki ölümler diyarına geçmiş gibiydiler.

Feroce, Sarangrave Düzlüğü'nün çamurunun bir zamanlar hurtloam olduğunu hatırlamasına neden olmuştu. Covenant öyle söylemişti. Havaya da benzer bir şey yapabilirler miydi? Eğer onlardan isterse?

Sonra Linden, Jeremiah ve Asa'dan yayılan daha güçlü bir Dünya Gücü akımı hissetti. İlk başta belirsizdi. Dalgalandı ve geri çekildi. Bir iyileştirici nefes buldu, tekrar kaybetti. Yine de kalbi yükseldi. Onun Asa'nın potansiyeline erişimi, kendi zihninde saklı olan ve vahşi büyüyle açılabilen odaya benziyordu. Odanın var olduğunu öğrenmek, onu tekrar bulmasını sağlamıştı. Ve her seferinde, arama daha tanıdık geliyordu. Kapı daha kolay açılıyordu. Paniğe kapılmayı reddederse, aynı şey Jeremiah için de geçerli olabilirdi.

Genç ve yetenekliydi. Bazı açılardan, kendisi hakkındaki algısı onunkinden daha esnekti, sınırlarının farkındalığıyla daha az çelişiyordu. Bir ya da iki kalp atışı için gücü azaldı; ama aynı zamanda

daha istikrarlı hale geldi. Sonra daha iyi bir hava dışarı doğru esmeye başladı. Bir kısmı yarığın boş tepelerine doğru kaçtı. Çoğunluğu ise şirketin üzerinden geçti.

Linden tazeliği ciğerlerine çekti, bunun için savaştı. Hâlâ kirliydi ama her nefeste daha temiz hale geliyordu. Jeremiah çabalarını artırırken Devler arasında rahatlama iniltileri yayıldı.

Grueburn büyük hava parçalarını ısırp yutuyor gibiydi.

minnetle. Vahşi bir sırıtişla dişlerini gösterdi. Hâlâ öksüren Baf Scatterwit gülmeye başladı. Denizciler ve Swordmainnir de birer birer ona katıldı. "Aferin, Seçilmiş Oğul!" diye seslendi Demir El. "Her şeyde aferin

Sakin ol! Davamızın sonu gelmiş olabilir. Belki de yakında yok olacağız. Yine de mucizeler boldur ve Seçilmiş Yeremya bunların arasında en üst sıradadır."

Yavaş yavaş Linden'in arkadaşları daha dik durdular. Tekrar hareket etmeye başladılar.

Feroce duraklamamıştı. Şirketin yaşadığı zorlukları fark etmemiş olabilirler. Ya da umursamamış olabilirler. Kendi korkuları vardı. Ironhand ve Covenant'ın belki de bir taş atımı ilerisinde, sorunlu yeşil bir köşenin ötesinde gözden kayboldu. Nehir boyunca yığılmış molozları sanki taşlar Gravin Threndor'un rüyalarından oraya yuvarlanmış gibi argent çizgileri aydınlatıyordu.

Solunumu hafiflediğinde, Linden gök gürültüsü duyduğunu düşündü. Hayır, gök gürültüsü değil. Ses yavaş yavaş netleşmeye başladı. Atmosferik olamayacak kadar ıslak, karmaşık ve sabitti.

Krill'in aydınlattığı alana sprej püskürttü. Bölük bir kayalığa yaklaşıyordu.

Şelale.

Spreyin yanaklarına değdiği yerler acıyordu.

Boğuk kükremesinin tınısından dalmanın yüksekliğini ölçemedi; ama Devlerden ne bir uyarı ne de bir üzüntü duydu. Demir El, Covenant'ı görüş alanından çıkarırken tereddüt etmedi ve Branl'ı yolu aydınlatması için geride bıraktı.

Birkaç dakika içinde, birkaç denizci ve Onyx Stonemage Branl'ın pozisyonuna koştu, ardından Squallish Blustergale ve Çapa Ustası'nın mürettebatından daha fazlası geldi. Grueburn dönüşe yaklaşıırken, Linden

Suyun çok yüksekten düşmediğinden daha emindi. Yine de endişesi, Grueburn'ün onu kayalıkların yanından geçirmesine kadar dinmedi.

köşeye. Sonra şelalenin, bir devin diğerinin omuzlarında durmasından daha uzun olmadığını görebildi.

Oraya tırmanamazdı. Belki Grueburn de tırmanamazdı. Ama burada nehrin azaldığı açıktı. Nispeten dar bir su fışkırması kanalın derin merkezine doğru ilerliyordu. Nehrin iki yanında, çok daha ağır bir akıntının çağlar boyunca bıraktığı daha kademeli yamaçlar vardı. Parçalanmış deri gibi yosunlarla kaplanmış kırık kayalar olası artışlarla yukarı doğru yükseliyordu.

Yükselişin biraz yukarısında, Coldspray ve Covenant Branl'ı ve ışığı bekliyordu. Üstlerinde, Feroce sanki kayma tehlikesi yokmuş gibi kenara doğru tırmanıyordu. Zümrüt rengi ışıltıları duvarlarda dalgalanarak ve gıcırdayarak gözden kayboldu. Sonra sanki yarık bir mağarayı barındıracak şekilde açılmış gibi ateşleri söndü.

Linden tekrar Jeremiah'ya baktı. Loric'in mücevherinin ışıltısı, Asa'dan kıvrılan sarmaşıklar gibi siyah güç dallarını ortaya çıkarıyor ve havayı değerli kılıyordu. Ancak çocuk çalıştıkça yüzünde gergin bir ifade belirliyor ve tahta kavrarken titriyordu. Hâlâ çok fazla çabalıyordu.

"İyi misin tatlım?" Linden suyun sesi üzerine sordu. "Dinlenmeye ihtiyacın var mı? Birkaç dakika daha hayatta kalabilmeliyiz."

"Beni rahatsız etmeyin." Sesi mesafeliydi, konsantrasyon içindeydi. Onu zar zor duydu. "Ben iyiyim."

"Feroce acelesi varmış gibi davranıyor," diye önerdi Covenant, "ama onlara yetiştiğimizde beklemelelerini isteyebilirim."

Jeremiah başıyla onayladığında, Rime Coldspray yukarı doğru devam etti.

Onun arkasında, Bluff Stoutgirth mürettebatına ilerlemelerini işaret etti. Devler kadar emin adımlarla ilerleyen Branl, Grueburn ve Linden'i geçerek sıranın başına yeniden katıldı.

Argent'in eşlik ettiği Demir El, Covenant'ı uçurumun kenarından geçirerek sert serpintiden uzaklaştırdı. Kenarda Branl tekrar bekledi. Hâlâ tek sıra halinde olan Devler tırmanışa geçti. Grueburn ve Linden'in önünde, Scatterwit taşların hainliği üzerinde topallayarak ilerliyordu. Belli ki acı çekiyordu, yine de hasarlı diz kapağı onu eğlendiriyormuş gibi kısa aralıklarla kıkırdadı.

Sonra Grueburn Őelaleyi aştı ve Linden ŐaŐkynlıkla bakakaldı. Önünde, kril ıŐıŐı bir gölün siyah yüzeyinde oynaŐıyordu.

Çok büyük olabilirdi. Mağaranın yüksekliği öyle olduğunu ima ediyor gibiydi; *krillerin* ulaşamadığı karanlık ise suyun sınırlarını gizliyordu. Sıvı obsidyen Linden'in soluna doğru kıvrılıyor, mağara duvarını takip ederek görüş alanının dışına çıkıyordu. Ama ileride ve sağda gölün sonu yokmuş gibi görünüyordu ya da Linden'in duyuları güç imalarıyla karışmıştı.

Ürkütücü bir şekilde hareketsizdi, taş gibi duruyordu. Yakın zamana kadar mağaranın dolu olduğu duvarlardaki yosunlardan su damlıyordu. İnce damlalar boşlukta oraya buraya düşüyor, belki de karanlıkta görünmeyen sarkıtlardan damlıyordu. Ama hiç dalgalanma yoktu: hiç. Ses de yoktu. Damlalar göle çarpıyor ve sorunsuzca emiliyordu. Su, kenardaki kayaların üzerinde cam gibi düz duruyordu.

Ironhand, Covenant'la birlikte göl kenarındaki kıvrımın yakınında durmuştu. Grubun geri kalanı birer birer onlara ulaştı ve durup kör derinliklere ya da örtülü mesafeye baktı. Branl Loric'in hançerini bir an salladı ve gümüşün kusursuz abanoz üzerinde süzölüşünü izledi. Sonra geri çekildi.

Mağarada kurşuni bir sessizlik hüküm sürüyordu. Bu noktadan bakıldığında Şelaleden bile ses çıkmıyordu. Devler konuşmak istemiyor ya da konuşamıyor gibiydi. Linden'in gözlerine gölün üzerindeki hava ter gibi yoğun ve ağır görünüyordu.

Sağlık sezgisi yine Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın ipuçlarını yakaladı. Burada daha güçlüydüler. Nereye baksa, dağ kadar eski - toprak kadar eski- ayinlerin döküntüleri gölü boyuyordu. Leş yiyenler derisinin tadına baktı.

Gürültülü Şeyler dikkatini dağıttığından, Feroce'un gittiğini fark etmekte gecikti.

Gitti mi?

"Thomas?" Sessizlik boğazını mühürlemiş gibiydi. Adından fazlasını söyleyebilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. "Feroce? Nereye gittiler?"

Rime Coldspray ve yoldaşları mağarayı, gölü taradı. Covenant, görme yetisini kaybetmiş bir adam gibi Linden'in yanından ya da içinden baktı. "Suyun içine." Sesi olağanüstü derecede netti: kesin ve meydan okuyan. Yankılar uyandırması gerekirdi. Bunun yerine ölü doğmuştu. "Nedenini bilmiyorum. Hiçbir şey söylemediler."

"Bizi terk ettiklerine inanmak istemiyorum," dedi Branl, "bizi terk ettiklerine inanmak istemiyorum."

"Ben de öyle," diye onayladı Stave. "Yüce Tanrılarına kulak veriyorlar."

Demir El öksürdü, boğazını temizledi. "Onlar olmadan-"

Sanki onları çağırmış gibi, mağaranın sola doğru genişlemesinin Linden'in görüşünü kestiği noktanın yakınında, yüzeyde narin yeşil alevler belirdi. Sular tarafından rahatsız edilmeyen yaratıklar ateşlerinin altında yükseldiler ve gölden zümrüt rengini kaldırdılar. Kayalara tırmanırken suyun siyah parlaklığında hiçbir iz bırakmadan geçip gittiler.

"Neden oyalanıyorsunuz?" Nemli sesleri yükseklerle tırmandı. "Acele etmelisiniz. Tehlike var, çok tehlike. Heybete karşı sağır mısın? Şaşkınlığa kör müsün? Acele etmelisiniz."

Devler arasında gerginlik vardı. Harekete geçmeye hazırlandılar. Ama Rime Coldspray olduğu yerde duruyordu. Covenant, Feroce'a seslendi: "Neler oluyor? Yüzmek için çok kötü bir zaman seçtin. Bir şeyi mi uyandırdın?"

Gölü inceleyen Linden hiçbir şey görmedi, hiçbir şey duymadı. Sadece kırkayakların rahatsız edici gıdıklamasını hissetti, çekingen ve istekli.

"Acele etmeyecek misiniz?" diye ısrar etti yaratıklar. "Biz sadece Feroce'uz. Bizim için tehlike yok. Hayatlarınızı kaybettiniz."

Covenant bir an için donmuş gibi göründü, şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Sonra Demir El'e "Git!" diye bağırdı.

Coldspray bir anda tehlikeli taşların üzerinde ilerlemeye başladı. Arkasından devler olabildiğince hızlı bir şekilde onu takip ettiler. Ama Baf

Scatterwit'in çatlayan dizi onu yavaşlattı. Grueburn boştaki kolunu salladı, Halewhole Bluntfist'i ve arkadan gelen denizcileri onu geçmeye çağırdı. Sonra uzun kılıcını çekti; Scatterwit'e ayak uydurdu. Cirrus Kindwind de aynı şeyi yaptı ve Jeremiah'ı sakat önkoluyla destekledi. Cabledarm'ın uzun kılıcını tutan Stave, onlarla su arasında konumlandı.

Linden oğluna bakmadı. Göl onu kavramış gibiydi. Çok fazla kırkayak vardı, gittikçe çoğalıyorlardı. Örümcekler. Kurtçuklar. Günahlarıyla ziyafet çekmek isteyen solucanlar. Sadece Jeremiah'ın Dünya Gücü ve Kanun dalları onu koruyordu.

Suda bir çıkıntı belirdi.

Hayır, bir şişkinlik değil: bir *vücut*. Bir taş atımı uzunluğunda. İki kol açıklığı genişliğinde. Bir yılan gibi kıvrak, yüzeyi bükme için yukarı akıyor ve sonra durmadan aşağı kayıyor. Göl kadar karanlık ama güçle dolu. Eğer bir başı ya da kuyruğu varsa bile, Linden onları görememişti. Hiçbir hafif dalgalanma ya da sıçrama, devasa canavarın süzülüşünü tanımlamıyordu.

Feroce, Covenant'ın önündeki kayalıklardan acınası bir itirafta bulundu: "Yüce Tanrımızın tanrısına bakmaya çalıştık. Bunu başardık. Düşünceleri bozuk. Görkemden yoksunlar. Geriye sadece yıkım kaldı. Hepinizi katledecek."

"Cehennem ateşi," diye homurdandı Covenant. "Sanırım pusuda bekleyen bile bir yerlerden gelmiş olmalı. Eğer annesi buysa, yeterince gördüm. Daha fazlasını istemiyorum."

Branl, *kril* ve Longwrath'ın flamberge'yle birlikte su hattında duruyordu. Linden, Covenant'ın yüzüğünden gelen vahşi bir büyü titreşimi hissetti.

Refleks olarak alyansı onun kendini hazırlama çabasına cevap verdi. Yaklaşan ısı ve argent, teninde gezinen şeyleri kovaladı. Canavarın vücudunun uzun kavisini akmaya devam etti. Eğer şirketin varlığını hissediyorsa, farkındalığı derinliklerde gizliydi.

Linden dikkatini yüzüğüne odaklamaya çalışarak Covenant'ı desteklemeye, iblisin dokunuşunu bertaraf etmeye çalıştı. Ama Asa'ya çok yakındı. Jeremiah'nın gücü onu engelliyor gibiydi ya da o kendini engelliyordu. Vahşi büyü ve Kanun çatışıyordu.

Coldspray ve ardından Çapa Ustası kavisini döndüler. Dire'nin Gemisi'nin mürettebatı peşlerinden koşarak mağara duvarına yaklaştı. Silahları hazır olan Stonemage ve Blunfist, Branl'inki gibi suyun kenarına yakın bir yerde mevzilenmiş, bölüğün arkasını koruyorlardı. Scatterwit geride kalmaktan korkuyormuş gibi inledi.

Feroce yine ortadan kaybolmuştu. Önden mi gitmişlerdi? Linden bilmiyordu. Nefes almak için mücadele etti. Bir an önce geçti

Şirketin alarminin Jeremiah'nın konsantrasyonunu bozduğunu fark etti. Yardıma ihtiyacı vardı.

Burada Asa'ya dokunmadan onu çağıramazdı. Yüzüğünün zonklaması ve kaşıntısı araya girdi. Korku araya girdi. Grueburn'ün kollarından uzaklaşarak Kindwind'e uzandı ve Jeremiah; ama yeterince uzanamadı. Sonra Grueburn Kindwind'e yaklaştı ve Linden Asa'yı bir demir topuğundan kavradı.

Bunu kabul etmedi. Bunun yerine oğlunun rahatsız kararlılığına kendi iradesini ekledi, onun niyetlerini kendi niyetleriyle pekiştirdi.

Ona hızlı bir teşekkür bakışı attı. Rahatlamış bir şekilde tekrar kendine geldi. Ciğerlerindeki zehir baskısı hafifledi. Tüm Devler daha hızlı hareket ediyor gibiydi. Scatterwit'in hızı bile artmıştı.

"Katılın!" Branl sakince seslendi. "Su yükseliyor."

Linden bakmak için başını çevirdi.

Oh, kahretsin. Branl haklıydı. Hâlâ hareketsiz, hâlâ sessiz olan gece yarısı gölü, onun fark edemeyeceği bir kaynaktan beslenerek sınırlarını yutmaya başlamıştı. Kayalara çarpıyor ya da sıçramıyordu. Sadece onları kaplıyordu.

Haruchai'nin önderliğinde Grueburn, Kindwind ve Scatterwit bölüğün arkasındaki virajı geçti. Branl ışık taşıyarak hemen önden koştu. Linden mağaranın bu yönde daraldığını gördü. Duvarlar, akan bir su tabakasında birleşene kadar birbirlerine yaklaştılar. İlk başta, tabaka dik görünüyordu, kendi genişliğiyle incelmış düz bir şelale. Tırmanmak imkânsızdı. Ve gölün üç ya da dört Dev yüksekliğinde açılan tünele çıkan hiçbir yamaç yoktu. Feroce göle doğru bakıyordu. Sanki engellenmişler gibi çıkmaz sokağa girdiler.

Ama sonra Linden, akan suyun argente ve zümrüt rengini bir çağlayan halinde yansıttığını gördü. Şelalenin altındaki taş, erozyon ve toksinlerin kusur bulduğu her yerde çukurlaşmış ve kesintiye uğramış, onlarca veya yüzlerce yerde kırılmıştı.

Yine de tırmanmak imkansız olurdu. Taş kaygan olurdu-

Göl yükseldi. Eklenen suyun geldiği gibi hızla çekilmesi gerekirdi ama öyle olmadı. Pusuda bekleyen çılgın tanrı bir şekilde tüm yüzeyi daha da yükseltti. Grueburn, Kindwind ve Scatterwit duvara yaklaşmak zorunda kaldılar.

Stave hiçbir açıklama yapmadan koşarak uzaklaştı. İnsanlık dışı bir şekilde emin adımlarla Alçakgönüllülere yetiştı, Devlerin arasında ilerledi. O

Cabledarm'ın kılıcını Anchormaster'a verdi. Linden onun ip istediğini duydu.

Baf Scatterwit dizini tutarak gölün kenarına doğru tökezledi. Sağ ayağı suyun altında kaldı. Ağırlığının etkisi suyun devasa yükselişi üzerinde hiçbir etki yaratmadı.

Linden'in o anda ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Gölün gücü hislerine meydan okuyordu. Ama Scatterwit tekrar dışarı fırladı. Daha hızlı topallamaya çalıştı.

Linden, Asa'nın topuğuna yapıştı ve Jeremiah'nın havayı temizlemesine yardım etmek için çabaladı.

Bir denizci, bir erzak çuvalından Stave'in kolu kalınlığında bir halat çıkardı. Bir ucunu omzunun üzerinden iki kez geçirdi ve kendi altına sıkıştırarak sabitledi. Hemen çıkmaz sokağın hızlı tabakasına yaklaştı. Sanki zorluklar önemsizmiş gibi, yükselmeye başladı.

Su üzerine çarptı. Gölün ürkütücü yüzeyini etkilemeden üzerinden sıçradı. Eski aşındırıcılarla, damıtılmış kalıntılarla sıırıslık olmuştı. Ama ona görünürde bir zarar vermemişlerdi. Bedeni dağın lekelerini reddediyordu.

Grueburn sert bir sesle, "Dev dostu," diye homurdandı. Kılıcıyla Scatterwit'i işaret etti.

Linden o yöne baktı ve Scatterwit'in eskisinden daha ağır bir şekilde topalladığını gördü. Çok daha ağır. Her adımında sanki dengesini kaybetmiş gibi sağa, göle doğru yalpalıyordu. İrade gücüyle kendini toparlıyor gibiydi.

Tanrı-

Baf Scatterwit'in sağ ayağı kesilerek koparılmıştı. Ayak bileği. Temiz bir kesik: temiz ve dağlanmış. Hiç kan yoktu. Ayağının gittiğinin farkında değil gibiydi. Sanki sadece hasarlı dizi ağrıyormuş gibi hareket ediyordu.

Linden Devleri uyarmak için bağırmaya başladı; ama Grueburn onu durdurdu. Kılıç Ana dişlerinin arasından hırladı, "Biliyorlar." Aniden kılıcını kınına geri soktu. Serbest eliyle Scatterwit'i destekledi, böylece kadın devrilmeden acele edebildi.

Panik ve Grueburn'ün hücumu Linden'in Asa üzerindeki hakimiyetini kırdı. Toprak gücü ve kara alev bocaladı. Hava Linden'in göğsüne bir bıçak sapladı. Ama Jeremiah bir an sonra tutuşunu sıkılaştırdı, boşluğu aldı. Yanaklarında ve alnında karmaşık vurgular parlıyordu.

Acil bir nefesle bir sonraki nefes arasında Linden, Stave'in Rime Coldspray'in kafasından daha yükseğe çıktığını gördü. El ve ayak parmakları hasarlı taşı pençe gibi kavramıştı. Bir nefes daha aldı ve yolun yarısından fazlasını tırmanmıştı. Sonra tünelin ağzına ulaştı ve ipi arkasına takarak gözden kayboldu.

Şimdi, diye düşündü Linden. Şimdi onu güvence altına almak zorunda. Scatterwit için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Stave'in zamanı yoktu. Grueburn'ün yardımıyla Scatterwit diğer devlere katıldı. Kindwind ve Jeremiah en son geldiler. Bluff Stoutgirth Scatterwit'e acı dolu bir bakış attı, sonra başını başka yöne çevirdi. Diğer denizciler dişlerini kırmak istercesine sessizliklerini çiğnediler.

Hepsi hazırды. Covenant şimdi Coldspray'in sırtına yapışmış, kollarını serbest bırakmıştı. Ama göl hâlâ yükseliyordu. Birkaç kalp atışı içinde, daha fazla değil, en yakın ayakları tehdit edecekti. Koparacak-

Stave'in ipi sarsıldı. Demircibaşı'nın bir sözüyle Wiver Setrock halatı yakaladı ve test etti. Daha fazla halat taşıyan Setrock, halat ve palamarlarda usta bir denizci olarak yukarı doğru fırladı. Stave'inakinin aksine, ayakları arada bir kayıyordu; ama bu anlık kaymalar onu pek yavaşlatmıyordu. Bozulmuş su canını yaktıysa da acıyı görmezden geldi.

Dudağa ulaştı, nehrin tüneline kayboldu. Anlar Daha sonra, ipi yoldaşlarına doğru sarktı. Sonra Keenreef ve Hurl, her biri yeni iplerle tırmanıyordu.

Göl yükseliyordu. Bekleyen devler duvara daha da yaklaştı. Bazıları şelalenin içinde durmuş, ağızlarını kapatarak nefes alıyordu. Feroce kısa bir mesafeden izledi. Devler

Su önce ayak bileklerine, sonra dizlerine kadar geldi; ama korkmadılar. Duru gözlerinde yeşil ve gümüş parlıyordu.

Linden, Coldspray ve Kindwind'e daha sonra gitmelerini, Covenant ve Jeremiah'yı güvenli bir yere götürmelerini söylemek istedi. Ama konuşmaya çalıştığında sesi kesildi. Cirrus Kindwind'in Jeremiah'yı tek eliyle nasıl yukarı taşıyacağını hayal bile edemiyordu.

Covenant, Ironhand'in arkasından pusuda bekleyen yaratıklara sordu: "Peki ya siz? Size ihtiyacımız var."

"Feroce Feroce'dur," diye cevap verdiler, sanki bu cevap yeterliymiş gibi. Her adımda batarak geri çekilmeye başladılar. Suyu daldıklarında ateşleri suyun üzerinde kısa bir süre parladı, sonra söndü.

"Cehennem ateşi," diye mırıldandı Covenant. "Lanet olsun."

Çapa Ustası Coldspray'e, "Bu gibi durumlarda, iradem emrediyor," dedi. Ses tonunda beklenmedik bir otorite vardı. "Sen ve Frostheart Grueburn yükselmeli. Halewhole Blunfist ve Etch Furledsail, Cirrus Kindwind'e yardım edecek." Bir an tereddüt etti, sonra homurdandı, "Baf Scatterwit arkayı tutmalı."

Scatterwit bir kuzgunun vıraklamasına benzer bir kahkahayla karşılık verdi.

Elbette, diye düşündü Linden acı acı. Scatterwit sakatlanmıştı. Bu nedenle yoldaşlarından daha harcanabilir durumdaydı.

Kendi kendine inleyen Linden, Grueburn'ün sırtına ulaşana kadar etrafından dolaştı. Swordmain'in iki eline de ihtiyacı olacaktı-

Jeremiah'nın gücü aniden buharlaştı. "Bunun için üzgünüm." Sesinde gergin bir tını vardı. "Geri döneceğim."

Kindwind tarafından kaldırılarak omzunun üzerinden sırtına geçti. Yer değiştirirken Asa'yı göğüs zırhına dayadı, böylece kollarıyla boynunun iki yanında tutabilecekti. Orada asılı kaldı, bacaklarıyla göğsünün yanlarına sarıldı. Sonra gözlerini kapadı; tekrar Dünya Gücü'nü uygulamaya başladı. Kara alev Kindwind'in yüzünün önünde yukarı doğru büküldü.

Şimdi tünelin karanlığından dört ip sarkıyordu. Demir El, Oniks Taşbüyücüsü ve iki denizci hemen yukarı doğru fırladı. Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Grueburn bir ateş sıçraması gibi yükselmeye başladı. Linden lekeli sellerin arasından Blunfist ve Körüklü yelken desteği Kindwind.

Jeremiah, üzerine su yağarken bir şekilde Dünya Gücü'nü boşaltmaya devam etti.

Göl hala yükseliyordu. Devlerin geri kalanından bir kol mesafesinden daha uzakta değildi. Sadece Branl onlarla ölümcül yüzey arasında duruyordu.

Flamberge'ini omzuna dayayan Mütevazı, suyun kenarına çömeldi ve *krilin* ucunu bir taşla sapladı. Orada bekledi ve Yüce Lord Loric'in kılıcına dokunmaya cesaret ediyormuş gibi gölü inceledi.

Bir süre sonra Grueburn, Linden'i tünelden yukarı, nehir geçidinin daha derin karanlığına taşıdı. İlk başta hiçbir şey görmedi. Granit ve siyah su duyularını dolduruyordu. Ama sonra Covenant'ın yüzüğü yumuşak bir parıltı yaymaya başladı. Strain kontrolünü kaybetmeden vahşi büyüü ortaya çıkarmaya çalışırken alnını düğümledi, dişlerini gösterdi.

Yavaş yavaş onun çelişkili, zayıf ışığı çevreyi ortaya çıkardı.

Mağaranın üzerindeki geniş ağzının ötesinde, tünel uzak bir yerden aşağıya doğru keskin bir açı yapan bir oluğu ya da kanalı andırıyordu. yukarıda. Küçülen nehir dibini doldurmuş, raflar gibi düzlemlerin, oyulmuş kusurların, çukurlaşmış engellerin üzerinden gürültüyle yuvarlanıyordu. Covenant'ın gümüşü sıçrama ve serpinti boyunca kanıyordu. Ironhand, Stave ve birkaç Dev, yoldaşlarına yer açmak için akıntıya karşı yollarını zorlayarak yukarı doğru ilerlemişti.

Stave ve denizcilerin halatlarını sabitleyebilecekleri hiçbir çıkıntı ya da sabit kaya yoktu. Bunun yerine Keenreef, Hurl ve iki yoldaş nehrin içinde oturup ayaklarını çatlaklara ve çukurlara dayayarak halatları sabitlediler. Basit bir güçle, şelaleden yükselen Devleri desteklediler.

Daha önce Stave de aynı şeyi yapmış olmalı.

Grueburn ve Kindwind, Blunfist ve Furledsail'i yukarı doğru yönlendirdi. Nehir dizlerine vuruyor, onları alıp götürmek için kaynıyordu. Ama onlar devdi: Ayaklarının üzerinde durdular. Tüm Swordmainnir tüneldeydi. Daha fazla denizci halatlara doluştu. Linden'in hesabına göre, sadece Scatterwit, Squallish Blustergale ve Branl acil tehlike altında kalmıştı.

Buradaki nehir de gölün etrafındaki gibi bozulmuştu. Bane'in salgıları kokuyordu.

Grueburn Ironhand'e katılırken, Covenant Linden'a ateş parıltısı gibi bir bakış attı. Doğası gereği, vahşi büyü kısıtlamaya direnirdi. Tekrar tekrar kullanıldıkça daha tehlikeli hale geliyordu. Ama Linden ona yardım edemezdi. Havada çok fazla Dünya gücü vardı. Paraşüt onu daraltıyordu. Adını Vermemesi Gereken Kadın'ın hatırlattıkları ona saldırdı. Alyansı artık onunkine cevap vermiyordu.

"Gittikçe zorlaşıyor," diye inledi Jeremiah. Gözlerini sıkıca kapatmaya devam etti. "Solucan - *Melenkurion* Skyweir'ı görebiliyorum."

Grueburn ve Kindwind nehirde omuz omuza durdular. Jeremiah ve Covenant'ı rahatlatmak -kendisini rahatlatmak- için yanıp tutuşan Linden, elini tekrar Asa'nın üzerine koydu ve kararlılığını oğlununkine ekledi.

"Ne kadar uzakta?" diye sordu ona. "Ne kadar uzakta?"

"Bilmiyorum." Jeremiah sınırlarına yaklaşmıştı. "Yeterince yakın." Sonra ekledi, "Ama Solucan bir nehirde. O kadar hızlı hareket etmiyor."

İhlamur da gözlerini kapattı; gözyaşlarının gürültüsünü dinledi. Su. Solucan, Son Tepeler'in sınırını geçmiş olmalıydı. Bir zamanlar Garroting Deep olan vahşi araziye geçiyordu. Ve yol boyunca, adını seyreltilmiş Dünya Kanı yükünden alan Kara Nehir'den su içerek açlığını yatıştırıyordu.

Yine de Solucan Kara'nın büyük bölümünü korkunç bir hızla kat etmişti. Skyweir'ın derinliklerine doğru ilerlemesine ne kadar zaman kalmıştı? Bir gün mü? Daha az mı?

Bir an sonra Covenant'ın vahşi büyüğü kayboldu. Linden gözlerini açtığında Branl'ın elindeki *krilden* gümüş aktığını gördü. Kanalin kıvrımlı uzunluğunda köpüren suyun üzerinde parlıyordu. Aynı anda bağırışlar duydu.

Hurl seslendi, "Güvendeler!" Ve Demircibaşı öttü, "Taş ve Deniz! Biz Devleriz! *Haruçaylar* da kendi tarzlarında Devdir. Yaşıyoruz!"

"Göl hâlâ yükseliyor," diye devam etti Hurl. "Hatta daha da hızlı kabarıyor. Yine de Scatterwit daha fazla zarar görmedi. Ve Blustergale iki ayak parmağından fazlasını ve üçüncüsünün bir kısmını kaybetti. Eğer bir kalp atışı daha erken olsaydık-"

Blustergale sahte bir öfkeyle kükreyerek onun sözünü kesti. "Hiç acı yok! Hiç yok diyorum! Bu en soğuk kalbi bile ateşleyecek bir hakaret değil mi? Ben de en az diğerleri kadar ölümlü ve acı çekmeye layık bir dev değil miyim? Pusuda yatanın tanrısı beni ya da Baf'ı bu kadar az mı düşünüyor?"

Scatterwit mi, yoksa buradaki herkes mi *acı çekmeye* tenezzül etmiyor?"

Scatterwit kıkırdarken, Bluff Stoutgirth emretti, "Yeter, Blustergale. Aramızdan bazıları ayak parmaklarını gerekli görüyor. Buraya yükselebileceğini göster, ben de senin hışmına katlanayım. Ancak kayar ya da bocalarsan, seni adil bir şekilde cezalandırılmış sayacağım."

"Göl hâlâ yükseliyor," diye tekrarladı Hurl daha ısrarla. "Küstahlık ve kabadayılık onu yavaşlatmayacak."

"Evet," diye cevap verdi Demircibaşı, "ve yine evet." Neşesi yerine gelmişti. "Bizi azarlamayı uygun gördüğünüze göre, suyun ilerleyişini işaretlemek için kalacaksınız." Sonra denizcilerini harekete geçirdi.

Oniks Taşbüyücüsü'nün önderliğinde diğerleri ilerledi.

Branl, Coldspray, Grueburn ve Kindwind'e; Covenant, Linden ve Jeremiah'ya yaklaştı. Loric'in hançerini, ısıltısı gözlerine yansımaları diye tutuyordu. O sırada gölgeler yüzünü gizliyordu.

"Göl *krillere* aldırış etmedi." diye duyurdu.

"Feroce haklıydı," diye homurdandı Covenant. "Lurker'ın tanrısı çıldırmış. O bıçak her şeyi kesebilir." Kanalı karanlığına doğru baktı. "Şimdi endişeliyim. Yukarıda ne olduğunu bilmiyoruz. O yaratıklara ihtiyacımız olacak."

"Buraya kadar geldiler," diye iç geçirdi Linden. Korkularına rağmen- "Bize katılmazlarsa, katılamayacakları içindir."

"Biliyorum." Covenant'ın sesinde gerginlik zonkluyordu. Kolları yorulmaya başlamıştı. Ironhand'ın sırtına sonsuza dek tutunamayacaktı. Ama Coldspray'in nehrin ağırlığına karşı koyabilmesi için ellerine ihtiyacı olacaktı. Grueburn ve Kindwind'in de onların ellerine ihtiyacı olacaktı. "Sadece bir süreliğine sürtüklük yapmak istiyorum."

"Timewarden," diye yanıtladı Rime Coldspray azarlar gibi, "senin Masallar acının ötesinde kısaltılmış. İçlerindeki neşeyi duyamadan sona eriyorlar. Ve kelimeleri garip kullanıyorsun. "Kaltak" mesela. Biz sizi daha iyi dinleyene kadar bundan kaçınırsanız nezaket göstermiş olursunuz."

Covenant Linden'a çarpık bir gülümseme verdi ve gözlerini devirdi.

"Nasıl istersen öyle olsun. Lanet olası Despiser'ı bulduğumuzda şikâyetimi dile getireceğim." "Ve bir tane daha," diye iç geçirdi Demir El. "Senin için bir sınır yok mu?"

kısalık?"

Linden, Covenant'ın gülebilmesini diledi. Kendisi de gülmek istiyordu. Ama içinde gülmek yoktu. Sprey leş vaat ediyordu. Dehşeti ima ediyordu. Kanalin darlığında bile hisler eğikti. Yine de giderek güçleniyorlardı.

N Şirket fazla oyalanmadı. Hurl'dan gelen bir çığlık gölün şelalenin kenarına yaklaştığını haber veriyordu. Nehrin basıncına karşı direnen Swordmainnir ve denizciler yukarı doğru savaşarak ilerlediler. Çapa Ustası'nın

Mürettebat Baf Scatterwit'in beline bir ip bağlamıştı. Önündeki devler halatı tutuyordu. Ve Squallish Blustergale onun ağırlığının bir kısmını alarak yanında kaldı. Birlikte yoldaşlarının arkasında ilerlemeye çalıştılar.

Linden'in kolları ağrıyordu. Kramplar uyluklarını tehdit ediyordu. Yine de Grueburn'ün sırtına binmek olabileceğinden daha kolaydı. Devlerin hepsi kamburlarını çıkararak hareket ediyor, kaygan kayalara ya da gizli yosunlara takıldıklarında kendilerini yakalamaya hazır bekliyorlardı. Grueburn'ün duruşu Linden'in tutunmasına yardımcı oldu.

Haruchai için bu geçit imkânsız olmalıydı. Devlerin dizlerine kadar ulaşan su, Stave ve Branl'ı bellerinin üstünden vurdu. Yine de iki adam sanki bir devmiş gibi ilerlediler.

tereddüt edemezdi. Branl'ın elindeki *krii* hiç tereddüt etmedi. O ve Stave hantal kılıçlarını onlarca yıl bu tür silahlarla eğitim görmüş adamlar gibi taşıyorlardı.

Çok geçmeden Hurl şirketi arayarak gölün kanalın dibine ulaştığını bildirdi.

Özenle hazırlanmış Dev küfürleri mırıldanan Swordmainnir ve denizciler, sonu yokmuş gibi görünen bir tırmanışa devam ettiler.

Ancak sonunda Rime Coldspray bir genişleme noktasına geldi. Burada nehir yüzyıllar boyunca kumtaşı ve şeyl birikintilerini duvarlardan söküp atmıştı. Alttaki bazaltta bir çukur kazmıştı. Sonuç, tüm Devlerin toplanabileceği bir boşluk ve *Harucha*'yi yutacak kadar derin bir havuzdu. Neyse ki birkaç kaya parçası kenarlara tutunmuştu. Orada burada, duvarlardan inatçı granit çıkıntılar çıkıyordu.

Coldspray, Bluff Stoutgirth'e bir soru sordu. O başını salladığında, dinlenmesini emretti.

Frostheart Grueburn minnetle Linden'ı bir kayanın üzerine bıraktı. Cirrus Kindwind Jeremiah'yı Linden'ın yanına bıraktı ve sırtındaki gerginliği hafifletmek için daha dik durdu. Coldspray yakınlardaki Covenant'a yerleşirken, Anchormaster Taşbüyücü, Blunfist ve ekibini düzene soktu; bazıları havuzda göğüslerine kadar ayakta dururken, diğerleri kayalara yaslandı ya da duvarlara dayandı. Sonra yiyecek ve temiz su istedi.

Denizciler, kurutulmuş sığır ve koyun eti parçalarını, peynir kabuklarını, hardpan dokulu ekmekleri, kurutulmuş meyveleri, su tulumlarını paketinden çıkardılar. Onlar bunu yaparken Linden, Jeremiah'dan Kanun Asası'nı aldı ve dinlenip yemek yiyebilmesi için havayı temizleme görevini üstlendi. Daha önce onun yardımını sorgulamamıştı: şimdi ona güvenmekten çekinmiyordu. Görünüşe göre onun hediyesini geri almayacağına inanmayı öğreniyordu.

Fırsat buldukça Devler'e başka türden içecekler uzattı; Covenant'ın kaslarının titremesini hafifletti; Jeremiah'nın gücünü besledi. Çocuk kendi kendine mırıldanır gibi, "Bu güzel bir numara. Bunu öğrenmek istiyorum." Ama asaya uzanmadı. Solucan'ın görüntüleri bakışlarının derinliklerinde kuzgunlar gibi süzülüyor gibiydi.

Su tulumlarının bazılarında seyreltilmiş *elmas suyu* vardı. Linden ağzındaki ve boğazındaki kirlilik tadını temizleyecek kadar yutkunduktan sonra yemek yiyen Devlere katıldı.

Bir süredir Hurl'ün sesini duymamıştı. Gölün üzerinde kalmayı başarabildiğine emin miydi? Ancak Demircibaşı Hurl'ün adına bir endişe duyduysa bile bunu şakalarla gizledi.

"Thomas?" Linden sordu. "Ne düşünüyorsun? Bu canavar bu kadar suyu ne kadar yükseğe kaldırabilir?"

Cevap vermek için ağzını açtı; tekrar kapattı. Bir süre sonra, "Lanet olsun." dedi. Şaşkınlık ve rahatlama. Yarım elinin işaret parmağıyla oluğun aşağısını gösterdi.

Havuzun aşağısındaki uzakta, kararsız zümrüt rengi duvarlara ıslak bir şekilde yansıyor.

Feroce'un ateşleri hâlâ biraz uzaktaydı ama yaklaşıyorlardı. Ve çok geçmeden, Linden arkalarında beliren Hurl'un cüssesini seçti. Yeşil ışığın içinde, Illearth Taşı'nın bir avatarı gibi, bir şekilde hortlak gibi görünüyordu. Sırtışı bir şeytanın yüzünü buruşturmasını andırıyordu. Yine de zarar görmemişti.

Feroce'un durumunu ölçmek daha zordu. Linden onların büyülerinin doğasını hiçbir zaman hissedememişti. Onun bakış açısından daha küçük, daha zayıf görünüyorlardı, sanki göle daldıkları için küçülmüşlerdi. Ve sonunda havuza girdiklerinde, gerçekten de küçüldüklerini gördü. Kolları ve alevleri suyun üzerinde zahmetsizce yüzmelerine rağmen

Yüce Tanrıların tanrısıyla karşılaşmaları onları utandırmış gibi kendi içlerine çekilmiş görünüyorlardı.

"Gölle birlikte yükseldiler," dedi Hurl hayret dolu bir ses tonuyla. "Onlardan tüm umudumu kesmiştim. Yine de göl çekilebileceğini ima etmeye başladığında, Feroce ortaya çıktı."

Yaratıklar Covenant'la yüzleşti; ama şimdi ne ürküler ne de korktular. Ne de yoklukları için ondan af dilediler. "Biz sadece Feroce'uz," dediler. "Yüce Tanrımıza hizmet ediyoruz. İbadetimizi sorgulamayız. Emredildi, itaat ediyoruz." Ortak seslerinin tuhaflığı, Feroce'un yozlaşmışlığını vurgular gibiydi. atmosfer, nehrin kokusu, duvarların kaygan parlaklığı.

"Ama biz Yüce Tanrımızın tanrısını gördük. O küçülmüş. Belki de küçülmüştür." Sadece Antlaşma'ya saygı duyuyorlardı. Alevleri bile ona odaklanmış gibi görünüyordu. "Belki Saf Olan da azalmıştır." Gözlerindeki zümrüt parlıyordu. Yaralı alnında sprey gibi parlıyordu. "Tekrar acele etmelisiniz. Biz sorgulamayız. Emredilir, itaat ederiz. Yine de şüphe bulaşır. Yayılır. Bir son yaklaşıyor. Ondak korkarız. Bu bizi sevindirir.

"Acele etmelisin."

"Ya da ne?" Covenant dikkatle sordu.

Feroce artık korkmuyordu ya da korkuları farklı bir endişeye dönüşmüştü. "Biz bir hiçiz," diye cevap verdiler. "İbadet her şeydir. Yoksa o da bir hiçtir."

"Anne?" Jeremiah nefes aldı. "Neler oluyor?"

Linden onu susturmak için omzuna dokundu. Asayı daha sıkı kavradı.

"O zaman Yüce Tanrınızı unutun," dedi Antlaşma neredeyse sakince; neredeyse yumuşakça. "İttifakımızı unut. Clyme'in bu uğurda öldüğünü ve Solucan'ın hayal edebileceğiniz her tanrıyı yok edeceğini unutun." O yapmadı

Sesini yükseltti ama tonu kalınlaştı, sertleşti. "*Jheherrin*'in Saf Olan'ı kurtardığını unutma. Senden daha zayıftılar ve belki de daha çok korkuyorlardı ama yine de ona yardım ettiler. Sonra o da onları serbest bıraktı.

"*Bunu* hatırlamaya çalışın. Şüphe bulaşırsa, cesaret de bulaşır."

Linden nefesini tuttu. Eğer Feroce şimdi geri dönerse-

Uzun bir süre sessiz kaldılar. Hareket etmediler. İri gözleri Covenant'ın üzerinde sabit kaldı. Yine de birbirleriyle görüştükleri izlenimini veriyorlardı.

Covenant kararlı bir şekilde onlara baktı ve bekledi.

Sonunda çamur gibi çökerek iç çektiler. "Biz Feroce'uz. Cesaretten bihaberiz. İtaat ederiz çünkü mecburuz."

Tekrar acele etmeleri için ısrar etmediler. Bunun yerine Covenant'tan uzaklaşarak havuzun ortasında toplandılar. Orada birbirleriyle yüzleştiler ve ateşlerini, cevaplayamadıkları sorular gibi uzattılar.

Cevaplar.

"Thomas?" Linden sordu.

Ona ya da kendi düşüncelerine kaşlarını çattı. "Biliyorum. Pek güven verici değil." Sonra yüzünü buruşturdu. "Peki yeni olan başka ne var?"

"Gitmeliyiz," dedi Rime Coldspray'e. "Zamanımız tükeniyor."

Yine de şüphe

bulaşıcıdır.

Bulaşıcıydı.

Demir El başını sallayarak Bluff Stoutgirth'e seslendi. "Çapa Ustası?"

"Evet." Stoutgirth sırtıttı. Mürettebatına sanki şaka yapıyormuş gibi, "Gelin tembeller. Ziyafet ve tembellikten vazgeçin. Biz oyalanırken, dünyanın kıyameti kederli büyüyor. Yakında yelkenlerini açıp karşı koymadan yola çıkabilir."

Mürettebatı homurdanarak, homurdanarak ya da alay ederek karşılık verdi; ama hemen erzaklarını toplamaya başladılar. Çok geçmeden hazırıldılar.

Linden tereddüt etti, oğlundan emin değildi. Ama Jeremiah hiç sormadan asayı istedi. "Şimdi daha iyi hissediyorum," diye güvence verdi. "Pratik yapmak istiyorum." Onunla yüzleşti, bakışlarını tuttu. "Ama belki de artık bana yardım etmemelisin. İşi çok kolaylaştırıyorsun. İşin yarısını sen yaparken kendimi zorlamama gerek yok."

Yüzü buruştu. Elbette haklıydı. Kendini daha güçlü kılmalıydı; mirasını hak etmeliydi. Ama onu tekrar terk edeceğini zaten biliyordu. Hatta Covenant'ı bile terk edecekti. Ve bunu yaptığında, bir daha geri dönebileceğine dair hiçbir umudu olmadan gidecekti.

Asayı oğluna uzatırken elleri titriyordu. Parmaklarını açmak bir irade eylemi gerektiriyordu.

Adamın dikkati bir anda tahtaya kaydı; ama kız yapışmış bir halde ona bakmaya devam etti. Dikkatle dedi ki, "Seninle gurur duyuyorum. Bunu biliyor musun?"

"Tabii anne." Ses tonundan dinlemediği açıkça anlaşılıyordu.

Ellerinden ve ihlal edilmiş kalbinden çağırdığı ayin, kadının şimdiye kadar yaptığı her şey kadar karaydı.

Feroce tarafından yönetilen şirket yukarı doğru mücadele etti. Zümrüt nehirden aşağıya enfeksiyon gibi sızıyordu. *Krill*'in ışığı taşın düzensiz yüzeylerine çarptıkça bir yerden bir yere yalpalıyor gibiydi. Kanal bitmek bilmez gibiydi. Kıvrımları ve Thunder Dağı'nın iç kayalıklarındaki virajlar Linden'in önünü görmesini engelliyordu. Şirketin ne kadar tırmanmak zorunda kalacağını tahmin edemiyordu.

Neyse ki Jeremiah'ın Dünya Gücü ve Hukuk kullanımı geliyordu. Devler daha rahat nefes alabildi. Ve She'nin ipuçları Linden'in daha önce hissettiği, Adı Anılmaması Gereken kişi, kanalın sınırları içindeki gece yarısı ateşiyle azaldı.

Blustergale Scatterwit'i desteklemeye devam etti. Yoldaşlarından birkaçı sırayla ona bağlı ipi tuttu. Onlar gibi, o da savunulamaz bir geleceğe doğru çabalayarak ilerledi.

O kadar ani oldu ki, Linden'in sadece irkilmeye ve tutunmaya vakti oldu, Grueburn kaydı: dalmaya başladı. Ama Stave ayağını sabitleyerek onu durdurdu. Kendini ellerinin üzerinde yakaladı ve dengesini yeniden sağladı. Özür diler gibi mırıldanarak Linden'i ileriye taşıdı.

Diğer devler de kaydı. Yorgunlukları arttıkça, daha sık ayaklarını kaybettiler. Çoğu çabucak toparlandı ya da yoldaşları tarafından kurtarıldı. Ama denizcilerden biri Keenreefi de beraberinde götürecektik kadar sert düştü. Kollarını savurarak aşağıya doğru sürüklendiler. Ancak Wiver Setrock onların hücumunun altında dizlerinin üzerine çöktü, kollarını açtı, Grueburn ve Kindwind ile çarpışmadan önce yoldaşlarını yakaladı. Başka bir denizci ve Onyx ile Arkasındaki Taşbüyücü Setrock, Devlerin ayaklarını bulmasına yardım etti.

Endişe ve şakalar kanalda yankılandı. Coldspray ve Stoutgirth gereksiz uyarılarda bulundular. Jeremiah bir an için çılgınca etrafına bakındı: neler olduğunu fark ettiğinin tek işaretiydi bu. Sonra dikkatini tekrar Asa'ya verdi.

Karanlık. Yeşil göz kamaştırıyor. Argent parıltıları. Mineral ve kirlilik kokan gürültülü su. Hain kayalar ve yosunlar. Daha fazla karanlık. Covenant bir tövbekar gibi Coldspray'in sırtına yapıştı. Jeremiah Kindwind'in arkasında yarı diz çökmüş, katafraktının karşısındaki asayı tutuyordu. Linden Grueburn'ün nefes alışını dinledi, kaslarındaki gerginliği hissetti ve hiçbir şey yapamadı.

Sesi duyduğunda önüne bakmaktan vazgeçmişti. "Ve zamanından önce değil! Şüphesiz her şeyin bir sonu vardır. Ancak böyle bir tırmanıştan sonra, daha az belirsiz bir zirve elde etmeyi tercih ederdim."

Linden başını kaldırdı; Feroce'un ateşlerinin artık duvarlara yansımadığını gördü. *Krill*'in aydınlatması ileride açık bir alan olduğunu ima ediyor gibiydi. Sezgilerini yukarı doğru genişletmeye çalıştı,

ama yapamadı. Devler ve kirli su, Toprak gücü ve efor duyularını engelliyordu. Loric'in mücevheri bile algısını engelleyen bir etkiye sahipti.

Devlerden hiçbirini, tekrar dinlenebilecekleri bir yere ulaşmak için acele ederken konuşmadı.

Feroce gibi Coldspray ve Stoutgirth de görüş alanından çıkmıştı. Denizciler ve Swordmainin için ışık tutan Branl, kanal ağzının kenarında duruyordu. Artık Linden nehrin kayalıktaki başka bir büyük oyuktan aktığını görebiliyordu; ama alanın büyüklüğü hâlâ ondan gizleniyordu.

Ancak Grueburn yukarı doğru çabaladıkça Linden suyun çalkantısında daha karmaşık tonlar, yeni perdeler ve tınlar duydu. Başka bir şelale mi? Hayır. Sesler o derin tınlamadan yoksundu. Bir süre sonra birden fazla sel sesi dinlediğini fark etti. Anlık akıntının ve püskürmenin ötesinden başka derelerin çalkantısı geliyordu, iki farklı su kaynağı, ikisi de kayda değer bir yükseklikten sıçramıyordu.

Yarım düzine denizci Humbled'a ulaştı. Onu sola doğru geçip gözden kayboldular. Stonemage ve Setrock açıklığa ulaştıklarında, Keenreef'i ve Dire'nin Gemisi'nin mürettebatının çoğunu sağa yönlendirdiler. Grueburn ve Kindwind birlikte Linden ve Jeremiah'yı tünelin kenarındaki düz taşa taşıdılar.

Linden, Thunder Dağı'nın magmatik özündeki bir baloncuğa benzeyen büyük bir mağaraya baktı. Aşağı mağaranın ölçülerine göre, boyutları mütevazıydı. Bir taşla tavana vurabilir ya da bir çakıl taşıyı önündeki karanlık suyun yarısına kadar atlayabilirdi: artık küçülmüş bir göl, duvarların üzerinde kokuşmuş iplikçikler ve lekelerle işaretilenmiş bir göletten biraz daha fazlasıydı. Suyun eski yüksekliğinde, mağaranın dibine yığılmış kayaların üzeri örtülmüş, şirket için işe yaramaz hale gelmişti. Gölün şimdiki seviyesinde, mağaranın herhangi bir yerine tırmanabilirdi.

Yine de hava yapışkandı, kehanetlerle doluydu. Adı Anılmaması Gereken Kadın'ın incitici tınısı burada daha güçlüydü. Öfke ve yıkım önerileri Linden'in teninde böcekler gibi hissediliyor, somutlaşıyor ve besleniyordu. Jeremiah ve Earthpower olmasaydı, yüksek sesle inleyebilirdi.

Ama sonra Grueburn onu arkalarındaki Devlerin yolundan çekerek kenara taşıdı ve Linden suyun girişlerini fark etti.

Gerçekten de iki tane vardı, biri solda çaprazında, diğeri ise karşısında ve biraz sağında. Soldaki akarsu duvardaki bir yarıktan akıyordu, bir devin geçebileceği kadar geniş olmayan bir yarıktan. Orada köpüren su, mağaranın çok yukarısında bir yerden çağladığı izlenimini veriyordu. *Krill*'in ışığında püsküren su gümüş renginde parlıyordu.

Diğeri akarsu göl yüzeyinin altındaki bir açıklıktan kaynıyordu. Görünüşe göre taştaki ince bir kusurun tabanından, farklı kaya formlarının isteksizce kaynaştığı bir dikişten geliyordu. Su, kendi ağırlığının baskısı altında göle doğru kaynıyordu.

Sadece soldaki yarık şirkete bir çıkış yolu sunuyordu. Oraya tırmanmak zor olacaktı. Çatlak daralırsa, geçit vermez hale gelebilirdi. Ama oradaki su tazeydi.

Tanrım, *tazeydi*. Temiz bir kaynaktan ya da birkaç kaynaktan geliyordu. Ve yarık erişilebilirdi. Şirket, gölete dalmaya katlanmadan, Linden'i Bane'in daha fazla dokunuşuna maruz bırakmadan oraya ulaşabilirdi.

Mağara Şövalyeleri Feroce'lardan tamamen farklıydı. Elbette temiz su kaynaklarına ihtiyaçları vardı? Bu kadar bol bir kaynak Wightwarrens'a doğru mu giderdi?

Covenant'a doğru dönerken kalbi boğazında atıyor gibiydi.

Rime Coldspray onu mağaranın çıkışının uzak tarafına indirmişti. Stave ve tüm Devler artık tünelden çıkmıştı ve Cirrus Kindwind Jeremiah'yı kayalıklara indirmişti bile. Asaya yaslanmış, dinleniyordu ama çabalarını gevşetmedi. Şirketin etrafında dalgalanan parlak güç şeritleri atmosferi yumuşatıyordu.

Covenant'a bakmayan tek kişi oydu. Stave, Branl ve Devler, bir karar vermesini bekleyerek İnançsız Zaman Bekçisi'ni izlediler. Sanki herhangi bir şüphe olabilirmiş gibi-

Ama o onları görmezden geldi. Onun yerine Feroce'la yüzleşti.

Yeşiller içinde, onun birkaç adım ötesinde kümelendiler. Bazıları ayaklarını gölete sokmuş duruyordu ama batmıyorlardı. Yine birbirleriyle iletişim kuruyor gibiydiler. Ateşleri ellerinde bir dil gibi dans ediyordu.

Linden gördüğü manzara karşısında irkildi. Kesinlikle daha küçüklerdi.

Küçülmek. İnancını kaybediyor.

Covenant'ın sabırsızlığı omuzlarını sıkmasından ve sırtının sertliğinden anlaşılıyordu. Şirketin izleyeceği yol belli olmasına rağmen, yaratıklardan bir tür onay istiyor gibiydi.

Gergin bir duraksamadan sonra, "Şimdi ne olacak? Burada öylece takılamayız. Zamanımız yok."

Feroce ona bakmadı. Sanki vurulmayı bekliyorlarmış gibi sesleri titriyordu.

"Bize kızacaksın. Bizi dikkate almayacaksınız."

"Ne?" Covenant'ın şaşkınlığı duvarlarda belli belirsiz yankılandı.

"Yardım etmeye çalıştığın için sana kızacak mıyım? Neden?"

Yaratıklardan ikisi yarığı işaret etti. "Oraya girmemelisiniz. Yanlış yönlendirir." Diğer iki yaratık ise ikinci girintinin tabanını gösterdi.

"Daha zengin suyu takip etmelisiniz." Sonra birbirlerine yaklaştılar.

"Şimdi yok olacağız. Bize acı çektirmeyeceksin."

"Thomas!" Linden itiraz etti. Eliyle aceleyle çatlağı işaret etti. "Bu su *taze*." Tehdit kokmuyordu.

Devler başlarıyla onayladılar.

Covenant Ferroce'a, "Ah, dur," diye hırladı. "Sana hiçbir şey yapmayacağım. Hiçbirimiz yapmayacağız." Omzunun üzerinden gözlerini kısarak Linden'e baktı, sonra tekrar yaratıklara hitap etti.

"Ama bize bir

Açıklama. "Daha zengin" su mu? Sanırım içinde daha fazla pislik olan suyu kastediyorsunuz. Bu hiç mantıklı değil. Bizi zehirleme ihtimalini boş ver. Haklı olduğunu varsayalım. Diyelim ki Wightwarren'lara daha yakın akıyor. Devler bile böyle bir basınca karşı yüzemez. Ve biz de nefesimizi hava bulacak kadar uzun süre tutamayız."

"Bir dakika bekle," diye mırıldandı Jeremiah. Siyah dallar gölet boyunca kıvrıldı. Uzak duvar boyunca aradılar. Ama başka bir şey söylemedi; Linden'in kulaklarında uğuldayan alarm da onu dinlemesini engelledi.

"Söyle bana," diye devam etti Covenant. "Neden *bu* su? Neden takip edemediğimiz bir iz takip edebildiğimiz bir izden daha iyi?"

Yaratıklar irkildi. Ateşleri söndü. "Biz Feroce'uz. Yapmamız gerektiği gibi itaat ediyoruz. Öfkeye cevap veremeyiz." Covenant yumuşak bir şekilde yemin etti.

Titreyen nemli ses, "Hedefinizi bilmiyoruz. Dağı bilmiyoruz. Ama burada birbirine karışmış anıların tadını alıyoruz. Bu sular Yaradan'ın küçümsemesini barındırmıyor. Başka güçler onları zenginleştiriyor, evet. Sahte tapınmayı teşvik ediyorlar, bizim için iğrenç, baştan çıkarıcı." Feroce ürperdi. "Yine de eminiz. Hafıza kesindir."

Jeremiah tekrar, "Bir dakika," dedi.

Herkes onu görmezden geldi.

"Sadece suyun akışı. Düz yol. Yanıltıyor. Işığı hatırlatmaz. Üzerine hiç ışık düşmedi. Güneş yok. Alev yok. Büyü yok."

Işık yok mu?

"Taş ve Deniz!" diye homurdandı Demir El. Diğer Devler üzüntülerini mırıldandılar.

Haruçaylar sanki farklı sonuçlar çıkarıyorlarmış gibi izlediler ve dinlediler.

"Daha zengin sular," dedi Feroce, "çok şey hatırlar. Karanlığı ve korkunç gücü hatırlarlar. Garip teoriler. Zaman ölçüsüz. Ve ışık. Işık! Uzak bir çağda, güneşi biliyorlardı. Unutmadılar.

"Hafıza orada."

Yaratıklar hep birlikte göletin yüzeyinin altından püsküren türbülansı işaret etti.

Oh, Tanrım. Bocalarken, diye düşündü Linden, Işık - Tatlı su çağlayanı hiç meşale görmemişti. Kaya ışığının kızıl parıltısını hiç hissetmemişti. Bu yüzden uzun dalgalanması yeraltı mezarları. Mağara Şövalyelerinin bile aydınlatmaya ihtiyacı vardı.

Ama diğer akarsu, kahretsin. Bu geçit vermez fışkıрма Soulsease'den geliyordu. Bir zamanlar Yukarı Diyar'da seyahat etmişti. Güneşin sıcaklığını bilirdi. Ve çok batıda, Soulsease Wightwarrens'a girdi. Ama sadece birkaç gün önce yolunu kaybetmişti.

dağın içinden. Şimdi Kayıp Derinlik'e doğru dalıyordu. Bu nedenle, Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın ıstırapı ve öfkesiyle doluydu.

"Thomas." Linden'in sesi fısıltıya dönüşmüştü. Sesini yükseltemeyecek kadar korkmuştu. "Yapamam. Hiçbir yolu yok-" Kendisine felaketi hatırlatan suya dalamazdı. Delirirdi.

Demir Kaptanı gergin bir sesle, "Bu Feroce hakkında çok az şey biliyoruz. Dire'nin Gemisi'nden bizler hikâyeni duyduk ama yaşamadık. Amacımızdan sapmış olmaları mümkün mü? Eğer artık korkunç tanrılarının iradesiyle yönetilmiyorlarsa, sulardan ziyade yanlış yönlendiren onlar olabilir."

Covenant başını salladı. "Bundan şüpheliyim. Bizi o gölde terk etmek için mükemmel bir şansları vardı ama yapmadılar. Pusuda bekleyen hala yaşamak istiyor. Hâlâ yaşamak istiyorlar. Sahip oldukları tek umut biziz."

Onun gibi Linden da Feroce'a inanıyordu. Yine de şirket onların önerdiği yere gidemezdi.

Minnettar olmalıydı. Onun yerine çılgılık atmak istedi. "Bir dakika *bekle* dedim!" Jeremiah daha güçlü bir şekilde talep etti. "Sen dikkat etmiyorlar."

Bir darbe kadar şiddetli olan Covenant, Feroce'tan uzaklaştı. Yumruklarını kalçalarına dayayarak, Devlerin yayılışını ve aşağı doğru inen oluğun ağzını dik dik süzdü. "Cehennem ateşi, Jeremiah! Ödeme *Neye* dikkat?"

Jeremiah, Covenant yerine Linden'la yüzleşti. "Bak anne." Kara ateş, kirli suyun ağzında oynaşüyor, duvarın dikişinden yukarı doğru kıvrılıyordu. "*Bak.*"

Linden ona baktı ve "Beni zorlama" diye düşündü. Zorlayamam.

Ama o onun oğluydu. Onu reddedemezdi. Kurtçuklar, örümcekler ve solucanlarla karşılaşma ihtimalinden dolayı özel olarak titreyerek Frostheart Grueburn'den onu yere bırakmasını istedi. Jeremiah'nın yanında, Asa'nın Toprak Gücünün bir kısmını ödünç alabilecek kadar yakınında durduğunda, duyularını erimiş taşa doğru çevirdi. Alarm onu engelledi ama onu bir kenara itti. Dengesiz bir şekilde algısını suya, duvara yöneltti.

Şurada.

İçgüdüsel olarak geri çekildi; boğazını bir iniltiye karşı kapattı.

Dikiş boyunca uzanan kaya inceydi. Kırılacak kadar ince görünüyordu. Ve onun ötesinde-

Kan gelene kadar dudağını ısırdı.

-Farklı bir yarık uzanıyordu, ucu dikişte olan bir kama. Dar bir yarıktı, ama uzaklara doğru genişleyerek onun görüş alanının ötesine geçti. Ve içi su doluydu.

Hayır, bir kalp atışı sonra fark etti, dolu değildi. Fırtına Dağı'nın altındaki her yerde, Ruhsaz eski akışının bir kısmına kadar küçülmüştü. Ondan önce güçlü bir seldi. O gizli yarık gerçekten de doluydu. Ve mağaranın kendisi de doluydu: bu gerçek muhtemelen suyun ağırlığının neden yıllar önce yarıktan geçmediğini açıklıyordu. Mağara basıncı eşitlemeye yaramıştı. Ama şimdi-

Ah, şimdi duvarın arkasındaki seviye düşmüştü. Yarık kendini boşaltmış, su göletin üzerindeki bir devin yüksekliğinden biraz daha fazla bir yükseklikte akmayı bekliyordu. Eğer kaya kırılırsa, ortaya çıkacak sel çok şiddetli olacaktı. Yine de Devler buna dayanabilirdi. Stave ve Branl yapabilir. Nehir yeni bir seviye, yeni bir denge bulduğunda, şirket ona karşı yükselebilirdi.

Suya yaz. Tanrı yardımcım olsun.

Linden hazır değildi. Asla hazır olamayacaktı.

"Linden?" Covenant hayal kırıklığı içinde seslendi. "Jeremiah? Ne oldu?"

Kahretsin, *göremiyorum.*"

Linden, kendisinin bile güçlkle duyabileceği kadar kısık bir sesle "O duvar ince. Arkasında bir yarık var. Çatlağın ne kadar yüksek olduğunu ya da ne kadar uzağa gittiğini söyleyemem. Ama eğer duvarı kırarsak-"

Daha fazlasını söyleyecek cesareti yoktu.

"İşte bu," diye onayladı Jeremiah daha yüksek sesle. "İşte yol bu. Oraya gidebiliriz."

Swordmainnir mağaranın diğer tarafına merakla baktı. Çapa Ustası'nın başını sallamasıyla Hurl ve Wiver Setrock sağ taraftaki duvar boyunca çalışmaya başladı. "Biz taş ilminde bilgeyiz," diye açıkladı Stoutgirth gereksiz yere. "Gücümüzün yolu açmak için yeterli olup olmadığını anlayacağız."

Hurl ve Setrock'u beklerken, tayfalarından dördünü su tulumlarını temiz akarsudan doldurmaları için sola doğru gönderdi.

"Taş," diye mırıldandı Feroce, "dayanıklılığı hatırlar. Yumruklara ya da kılıçlara teslim olmaz."

"Sorun bu değil," diye mırıldandı Covenant suların gürültüsü arasında. Coldspray'in yardımıyla kaygan çıkışı geçti, ardından Linden ve Jeremiah'ya doğru ilerledi. "Sorun kontrol. Çok fazlası kolay. Yeterince zor."

Linden sanki düşüyormuş gibi ona doğru döndü. Ona ulaştığında kollarını boynuna doladı ve ona yaslandı.

"Ah, Thomas," diye fısıldadı ona tek başına. "Bunu yapamam. Adını Vermemem Gereken Kadın'ı hissedebiliyorum."

"Ne, *burada* mı?" diye nefes aldı. Alarm tutuşunu sıkılaştırdı. "O yakın mı?"

Linden başını salladı. "Öyle demek istemedim. Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama onun gücünü hissedebiliyorum. Suyu sızıyor. Sadece koklamak bile yeterince kötü. Eğer ona dokunursam-"

Dehşet midesinin çukuruna, tüm sinirlerine çöreklenmişti. Bu bela onun için ölüm demekti. Ruhu için açlık çekiyordu.

Bir an için, Covenant onu ulumak isteyen bir adam gibi tuttu. Sonra kendine hâkim oldu. "Anlıyorum," dedi sert bir sesle. Onu leşten kurtarmak için, onu tutmak zorunda kalmıştı.

Suyun altında boğulmakla tehdit et. "Yapabilirsem seni bağışlayacağım. Eğer Devler yeterince güçlü değilse, deneyeceğim-"

Adamın dişlerini göstermiş gibi yüzünü buruşturduğunu hissetti. "Cehennem ateşi, Linden. Çatıyı çökertebilirim."

Onun ne demek istediğini biliyordu. Çok az sağlık duygusu vardı ve kendinden çok fazla korkuyordu. Tutkuları çok aşırıydı. Kısıtlama.

Hurl ve Setrock dikişe ulaştılar. Hurl kulağını taşa dayayıp dinlerken, Setrock bir avucunun içiyle önce hafifçe, sonra daha sert bir şekilde kusura vurdu. Daha sert. Sonra Hurl geri çekildi. Çapa Ustası'na seslendi: "Bu taşın ötesinde su var. Linden Giantfriend ve Chosen-son bunu çok iyi biliyor." Sesi gölün yüzeyinde arjant çizgileri gibi yayılıyordu. "Yine de Feroce

Ayrıca. Taş çağlar boyunca çok acı çekmiş ve sertleşmesi için çok şey emmiş. Darbelere ya da demire boyun eğmeyecektir."

Branl Longwrath'ın kılıcını bir soruymuş gibi kaldırdı.

Hurl başını salladı. "O kılıcın kuramları muğlak. Burada yeterli olacaklarını düşünemiyorum."

"*Kriller* mi?" diye sordu Branl.

Bu fikir Linden'in irkilmesine neden oldu. "Hayır," dedi Covenant'a. "*Krill* olmaz. Yeterince derin kesebilir. Ama onu kim tutarsa tutsun çok yakın olacak." Tonlarca su ve kaya dışarıya doğru çarpacaktı - başka seçeneği yoktu. "Bunu yapmak zorundayım."

Başını geri çekti, gözlerinin içine baktı. "Emin misin?" Kadın onun bakışlarını tutamadı. Alnını onun göğsüne yaslayarak iç çekti, "Deneyebilirim. Yüzüğümü kullanmaya başlamalıyım. Belki de Hatta yardım bile."

Aşağı mağarada vahşi büyüü çağırdığında, alyansı onunkinden bir yanıt almıştı: kıskaçların ve koşuşturmanın hislerini susturan gümüş bir zonklama. Belki de kendi gücü onu Bane'in işkence ve eziyet dolu sızıntısından koruyacaktı.

Covenant'ın kararlılığını topladığını hissetti. Kısa bir süre için tekrar sarıldı. Sonra dönerek uzaklaştı.

Herkesin duyabileceği şekilde bağıarak, "Dinleyin! Linden bizim için o duvarı yıkacak ve bunu buradan yapmak zorunda kalacak." Dikişin tam karşısında. "Ama bunu yaptığında çok fazla su salacak. Ona değmesini istemiyorum! Nasıl yapacağın umurumda değil. Bir şeyler düşün. Sadece onu sudan uzak tut!"

Jeremiah ona bakakaldı. Çocuk şaşkınlıkla Dünya Gücü üzerindeki hakimiyetini kaybetti. Linden'in ciğerlerindeki hava tükendi. Öğürmeye başladı. Ama sonra Jeremiah toparlandı. Yenilenen alevler dışa doğru yayıldı.

"Anne?" diye sordu endişeyle. "Anne mi?"

Nefes nefese, "Benim için endişelenme. Senin işin yeterince zor. Eğer bunu yapabilirsem, bir sel olacak ama yine de havaya ihtiyacımız olacak. Devler benimle ilgilenecek. Nefes alabildiğimiz sürece iyi olacağım."

Demirel ve apa Ustası kısa birkaç kelime konuştu. Sonra Rime Coldspray duyurdu, "Zaman müdürü, bu yapılacak. Buradaki su iğrenç. Daha da kötüleşecek. Yine de bu tür hakaretlere karşı dayanıklıyız. Onayınızla, Linden Giantfriend'i Bluff Stoutgirth ve emrindekilere emanet edeceğim. Zırhlar ve kılıçlar onları engellemeyecek. Frostheart Grueburn, içerideki geidimiz açıldığında Dev Dostu'nu karşılamaya hazır olacak."

Covenant itiraz etmedi. Linden edemezdi.

Stoutgirth hemen birkaç emir verdi. Hemen ardından Linden dışındaki herkes harekete geçti.

Su tulumlarını dolduran denizciler birbirlerine yardım ederek yarığı geçtiler ve doğrudan dikişe doğru ilerlediler. Blustergale, Baf Scatterwit'in yardıma ihtiyacı olmadığına dair ısrarına rağmen ona destek oldu.

Linden'a cesaretlendirici bir gülümseme gönderen Grueburn, Jeremiah'yı taşıyan Cirrus Kindwind'in ardından uzaklaştı. Stave'in desteğiyle Covenant Ironhand'in sırtına tırmandı. Sanki baş dönmesine yakalanmış gibi gözleri bulantıyla doldu.

Branl yanından geçerken Linden bir an için ondan kendisiyle birlikte beklemesini istemeyi düşündü. *Krill*'in mcevherini vahşı büyüyü tetiklemek için kullanabilirdi: bunu daha önce bir kez yapmıştı. Ama o zamanki sonuç onu dehşete dşrmştı. Mağara şövalyelerinin kömürleşmiş kalıntılarını çok iyi hatırlıyordu, onlarcasını ya da yüzlercesini. Ruhu hâlâ o günkü Katliam. Alçakgönüllü'ye başıyla selam verdi ama konuşmadı.

Stave onun yanına geldi. Ona ciddi bir selam verdi ve tek gözüyle onu süzdü. "Böyle zor durumdayken, Seçilmiş," dedi, "Devler seni bir *Harucha*'den daha iyi koruyabilir.

Yine de senden ayrılmayacağım. Bir kez yanınızdan ayrılmayı kabul ettim. Bunu bir daha yapmayacağım."

Linden'in Arazi'ye dönüşünden sonra ona ilk katılan arkadaşlarından Stave sonuncusuydu. Ramen'ler gitmişti. Liand ve Anele lmştı. Ve bazı açılardan Stave hepsinden daha fazla acıya katlanmıştı. Minnettarlığını ifade edecek hiçbir kelimesi yoktu.

Stonemage, Bluntfist ve son denizcilerin arkasından gelen Etch Furledsail, Linden ve Stave ile birlikte durdu. Devlerin arasında bile uzun boyluydu: artık genç olmayan, zarif ve güzel bir kadındı.

Saçlarına dağılmış gri, gözlerinde bir parıltı ve yıpranmış bir yüz. "Sizi koruma niyetimiz gereksiz bir tehlikeyi beraberinde getiriyor gibi görünebilir. Sizi temin ederim ki öyle değil. Bu kayaların tehlikelerini aşmak için acele etmeye cesaret edemem.

Bu yüzden sizi suyun ötesine taşıyacağız.

"Hiçbir şeyden korkmayın," diye ekledi. Bir el hareketiyle Setrock ve Hurl'ü dikişin yanında işaret etti. "Bir devin başarısız olduğu yerde, üçü

Başarılı. Ve biz suda ustayız. Burası ise tamamen zararlı." Gölete kaşlarını çattı. "Yine de bize zarar vermez.

"Dev dostum, senden tek istediğim duvar açıldığında direnmemen. Böyle sellerden kaçmak için hızlı hareket etmeliyiz."

Linden hiçbir şey söylemedi. Dinlemeyi bırakmıştı. Bakışları, saldırmak istediği kusurun her iki yanında toplanan arkadaşlarını takip ediyordu ama o izlemiyordu. Dikkati içe dönmüştü. Furledsail'in sesi onun üzerinden geçerken, içinde saklı olan kapıyı, niyetinin belirli bir kesişimini aradı

ve duygu ve açıklık, ihtiyaç ve iradeli çaresizlik, ona vahşi büyüye erişim sağladı.

Furledsail, Linden'in sessizliği karşısında kaşlarını kaldırdı. Stave hafifçe omuz silkerek cevap verdi.

İlk başta, Linden yolunu bulamadı. Ters gidebilecek çok fazla şey vardı. Eğer duvarı yıkarsa, muazzam miktarda su doğrudan ona doğru çarpacaktı. Hâlâ mağaranın çıkışının diğer tarafında duran Feroce'un posasını çıkaracak kadar sert çarpabilirdi. Ya da yarığın yanında duran Devler parçalara çarpabilir, çağlayana kapılıp parçalanabilirdi.

Jeremiah'nın konsantrasyonu tekrar bozulabilirdi. O zaman felaketin sinsi fetüsleri Linden'i alt edebilirdi. Ve şirketin duvarın arkasındaki yarık boyunca bir geçit açabileceğinden emin olamıyordu. Eğer o çatlak mağaranın boşaltabileceğinden daha fazla su barındırıyorsa-

Körüklü yelken onu gölete, dehşet ve ıstırap dolu anılara taşımaya niyetliydi-

Ama sonra Covenant onun adını söyledi. Jeremiah "Anne!" diye bağırdı. Bir kaya gibi sabit duran Stave, "Sen Seçilmiş Linden Avery'sin,

Ringthane, Giantfriend ve Wildwielder onuruna isimlendirildi. Sizden çok şey istendi, ama çok şey de verildi. Şüphe zamanı

geçti. Geriye sadece eylemler ya da ölüm kaldı. Başka durumlarda, saygısızlığa cüret ettiniz. Şimdi korkmanıza gerek yok."

Kendisi için değerli olan insanların sesleriyle demirleyen Linden, zihnini çok fazla endişenin, çok fazla olası felaketin yaygarasına kapattı. Yalnız değildi. Kocas ve oğlu onu seviyordu. Arkadaşlarının ona inancı vardı. Onlara güvenebilirdi.

Ama onun için gizli yerlerine ulaşamazlardı. Bunu kendisi yapmak zorundaydı. Ve nasıl yapacağını biliyordu. Bunu daha önce yapmıştı. Sadece zihinsel adımlarını takip etmesi gerekiyordu.

Sağlık hissini içe doğru takip ederek gücünün mahrem odasını buldu. Her tarafı affedilmemiş korkular ve günahlarla maskelenmişti ama yine de onun bir parçasıydı. Buna hakkı vardı.

Şimdi ya da asla. Bunu kendine ne kadar sık söylemişti?

Yüzüğünden şimşek gibi argent parıldamaya başladığında, tereddüt etmedi. Ve kendini tutmadı. O, kontrol edilemez bir potansiyelle dolu bir Antlaşma değildi. *Sezaryenlere* neden olmak hassasiyet, üstün bir incelik gerektiriyordu: granit ve bazaltlara saldırmak ise sadece *güç* gerektiriyordu.

Sanki birdenbire kudretli bir hale gelmiş gibi *güç* verdi.

Taş dikiş boyunca çatladığında, tüm mağara çığlık atıyor gibiydi. Moloz ve su duvardan çığlıklar gibi fışkırdı.

Linden bir nefes daha alamadan her şey kaosa dönüştü.

Bir su çığı gölete çarptı, ama o bunu zorlukla gördü; Devlerin sürüklenmemek için birbirlerini tuttuklarını zorlukla gördü; Jeremiah'ın kara ateşi vahşi ve yararsız bir şekilde her yöne savurduğunu zorlukla gördü. Çoktan Furledsail'in kollarına atılmıştı.

Aynı anda hem emin hem de temkinli olan Kürklü Yelken gölete doğru ilerledi. Ancak göletteki çalkantıyla doğrudan yüzleşmedi. Bunun yerine sağa doğru açılı bir şekilde ilerledi, ani çırpını ve sıçramayı geçti.

Aynı anda Hurl ve Setrock dalışa geçti. Hurl uzandı, uzun ve sığ, geçebildiği kadar mesafeyi geçti. Setrock daha derine, daha kısaya gitti. Furledsail beline kadar batarken, Hurl onun ötesinde yüzeyi kırdı.

Suyun üstünde, dalgaların kırbacı ve geri tepmesi, Kürklü yelken yükünü fırlatmak için dik olarak savurdu.

Linden, Stave'in yüzüşüne çılgınca bir bakış attı. Sonra Hurl'ün elleri onu yakaladı.

Onu tutmadı. Suyu basarak onu başının üzerinden geriye attı. Kör bir atış-

Kör ve hatasız. Wiver Setrock ustalıkla onu havadan yakaladı. Aynı hareketle, o da onu arkasına fırlattı.

Bir kalp atışı sonra, Linden suyun kenarında Grueburn'ün pençesinde yatıyordu. Grueburn ihtiyatlı bir telaşla kayalıklardan yukarı çekilip sırtını diğer Devlerin arasındaki duvara dayadı. Linden'e bakarken sırtışı neşeye doluydu.

Linden'in zihni bomboştu. Sanki kılıç ustasını tanımıyormuş gibi Grueburn'e bakıyordu.

Ama içinde bir yerlerde bir ses ötüyordu. Başardın.

Başardın.

Bana *kızım* mı dedin? diye bağırdı Lord Foul'a. İzle ve öğren, seni kendini beğenmiş piç!

Tezahürat yapabilir ve tehdit edebilirdi çünkü Despiser onun en büyük korkusu değildi. O Covenant'ın sorunuuydu. Dünyanın Sonu'na giden farklı bir yol seçmişti.

Vahşi büyü gerekli bir adımdı.

7.

Nihayet

Çalkantılar içeriye doğru çöktü. Mağarayı doldurmakla, tüm şirketi boğmakla tehdit ediyorlardı. Feroce kükreyen dalgalar halinde yok oldu. Selle birlikte gelen hava mineral kokuyordu. ve nefreti hapsetti. Yeremya'yı aştı; Kanun Asası'nı aştı.

Ancak nehrin kısıtlı hacmi birkaç gün öncesine göre daha azdı, çok daha az; ve mağaranın çıkışı akıntının en büyük kısmını yuttu. Her iki tarafta da dalgalar ağır denizler gibi duvarlara çarpıyor, birbirlerinin üzerine düşüyordu. Gölet kaynayan bir kazan, kapalı bir fırtına haline geldi. Dalgalar Giants'ın bileklerini, dizlerini ve kalçalarını parçaladı. Akışkan darbeler Stave ve Branl. Yine de an be an suların çırpınışı ve geri tepmesi dağın boğazından aşağı akıyordu.

Sel yavaş yavaş dengesini bulmuş gibiydi. Yarığın suyu çekildikçe gücü de azaldı. Kargaşa duvarlara ve şirkete tokat attı ama onları ele geçirmedi. Daha küçük dalgalar önce diz, sonra da bilek seviyesine kadar indi. Kısa süre sonra su sadece Devlerin ayaklarına sıçradı. Gök gürültülü uğultusu azaldı.

Aynı zamanda, açılan yarıktan yuvarlanan hava öldürücülüğünün bir kısmını kaybetti. Asırlardır ya da çağlardır tıkalıydı ve bulaştığı hastalıklar çamur gibi kalınlaşana kadar birikmişti. Ama şimdi nehir gibi akıyordu ve yarığı boşaltırken daha temiz bir kaynaktan hava çekiyordu. Nefes nefese kalan Linden bir şeylerin tadına baktı.

hayata benziyordu. Jeremiah Dünya Gücü üzerindeki hakimiyetini yeniden kazandığında, tüm şirket daha rahat nefes almaya başladı.

Çabaları onun zarar görmediğini doğruladı.

Ama Feroce gerçekten de gitmişti. Eğer selden kurtulmuşlarsa bile, sürüklenip gitmelerine izin vermişlerdi: mağaraya ve kara göle, Defiles Course'a ve Sarangrave'e geri dönmüşlerdi.

Linden hâlâ hayatta olduklarını düşünmek istiyordu. Ellerinden geleni yapmışlardı. Belki de Yüce Tanrıları şüphelerini affederdi.

Ironhand'den gelen bir bağırış yarığın geçilebilir hale geldiğini duyurdu. Branl, Demirbaşı ve yarım düzine mürettebatı suyun eski kanalına inerken yolu aydınlatmak için *krilleri* yaklaştırdı, sonra da yukarı doğru tırmanmaya başladı. Nehir bacaklarına sürtünüyordu ama görüş alanından çıkana kadar daha da yükseldiler.

Covenant, akıntının gürültüsü arasında Branl'a devam etmesini söyledi. Coldspray'in onayıyla, Alçakgönüllü Loric'in hançerini yarığa götürdü. Mücevher bir anlığına gölün kargaşasında arjantin rengi kesikler bıraktı. Sonra Demir El onu takip etti, onunla birlikte Antlaşma'yı taşıdı ve cüssesi ışığın çoğunu engelledi. Kalan çizgiler ve parıltılar mağarayı ve suyunu hayalet gibi, geçici, sanki her yer eriyormuş, zamanın gerçekliği içindeki yerini kaybediyormuş gibi gösteriyordu.

Halewhole Bluntfist daha sonra Setrock ve Furledsail ile gitti. Cirrus Kindwind Jeremiah'ı peşlerinden taşıdı. Sonra sıra Frostheart Grueburn'e geldi. Linden Grueburn'ün sırtına tırmanırken, yarıktan bir ipin sarktığını gördü: bir cankurtaran halatı. Onyx Stonemage ucundan tutarken, biri -Bluff Stoutgirth ya da denizcilerinden biri- ipi gerdi. Onayını mırıldanan Grueburn, Linden'i arkasındaki Stave ile birlikte yarığa taşırken onu sabitlemek için ipi tuttu. Squallish Blustergale Scatterwit'i destekledi. Stonemage arkadan yetişti.

Yaşam hattı gerekliydi. Grueburn'ün ayaklarının altında bir yerlerde taş vardı: Olmak zorundaydı. Ama uzun çalkantılı bin yıllar, bataklık kadar iğrenç, kalın alüvyon tabakaları biriktirmişti. Grueburn'ün kalçalarına çarpan su, tırmanışının önündeki en büyük engel değildi. Çamur daha kötüydü. Baldırlarına kadar battı ve

Her adımda sürüklenen çamur. Bir ayağını çamurdan çekerken, ağırlığı diğerini daha da derine sürüklüyordu. İpe ihtiyacı vardı.

Bu nedenle, üzerinde güvenli bir zemin bulan herhangi bir Dev, hattı demirlemek için durakladı. Sonuç olarak, denizciler ve Swordmainnir kendilerini ya da birbirlerini sağlam bir zeminden diğerine çektikçe zorlu dalgalanmalarla ilerleme kaydediliyordu.

Harucha'nın yükselmeyi nasıl başardığını Linden hayal bile edemiyordu.

Arkasına baktığında, alışılmadık bir şekilde kaşlarının çatıldığını hissetti. Stave'in yüzündeki kızgınlık. Kaslarındaki gerginlik en az Grueburn'ünki kadar hissediliyordu. Aralıklarla cankurtaran halatına tutunuyor, belli ki onun yardımına ihtiyaç duymak istemiyordu.

Ne kadar devam edebilirdi? Devler ne kadar dayanabilirdi? Linden onların dayanıklılığı karşısında sık sık hayrete düşmüştü ama yine de - yarık, yoldaşların yan yana birbirlerine yardım edemeyecekleri kadar dardı ve çamur *derindi*. Her yeni adım bir öncekinden daha fazla çaba gerektiriyor gibiydi.

Yukarıdan gelen bir çağrı, Stoutgirth'in bataklığın dipsiz görüldüğü bir çukura düştüğü konusunda topluluğu uyardı. Denizcileri onu geri sürükledi; ama sonra öndeki Devler çukuru geçmenin bir yolunu ararken diğer herkes beklemek zorunda kaldı.

Linden bir panik dalgası hissetti. Duvarlar içeri doğru eğiliyor gibiydi. Yarık giderek daralıyor muydu? Grueburn'ün bacaklarının yanından kaynayarak geçen akıntı, dökülen kötülük taneleri gibi Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın parıltılarını taşıyordu: ışısız, görünmez ama Linden'in sinirleri için belirgin.

Eğer Frostheart Grueburn dengesini kaybettiyse - Eğer Linden suya daldıysa -

Görünüşe göre Stoutgirth'in düşüşü ve kurtarılışı çukurda sıkışan gazları serbest bırakmıştı. Sis gibi ağır, sülfür ve çürüme akıntıya karışmış.

Linden'in gözlerini yaktılar, burnunu soktular, göğsünü ısırdılar, ta ki akan su onları çekip götürüne kadar.

Covenant'ın çaresizliğine küfrettiğini duyabiliyordu. Jeremiah başını iki yana salladı, nehir boyunca kara bir ateş savurdu. Sprey teninde ter gibi duruyordu.

Sonra Demircibaşı başarılı olduğunu bildirdi. Halat tekrar ileri doğru sallanmaya başladı.

Sırayla Kindwind ve Grueburn çukura ulaştı. Linden, Stoutgirth'in hatasını şimdi anlamıştı. Sağlık duyusu alüvyonun değişen derinliklerini ölçemiyordu. Her şey o kadar eski, çöp ve minerallerle o kadar doluydu ki, korkunç ayınların artçı etkileriyle o kadar doluydu ki, algılamayı reddediyordu.

Bluntfist ve Furledsail'in yardımıyla Cirrus Kindwind Jeremiah'ı çukurun kenarından geçirdi: dar bir yol. Linden, Grueburn'ün omzundan sarkana kadar yer değiştirdi; Grueburn çukurun etrafından dolanırken çukurun üzerinde sallanıyordu. Stave sırt üstü yüzerek ve kendini ip boyunca çekerek karşıya geçti. Blustergale Scatterwit'in güvenliğini sağlarken Grueburn ve Kindwind bekledi. Sonra Blustergale

Scatterwit önde. Onyx Stonemage'a yardım etmek için geride kaldı.

Şirket yukarı doğru çırpınıyor ve sarkıyordu. Grueburn ve Jeremiah için acı çeken Linden, Grueburn'ün zırhına tutunmaya ve Grueburn'ün dengesini bozmamak için hareketsiz kalmaya odaklandı.

Burada hava kesinlikle daha iyiydi. Nehir, atmosferini de beraberinde sürüklediği için Jeremiah'dan daha az şey talep ederek daha temiz hale geldi.

Felaketin izleri devam ediyordu ama azalmışlardı.

Karanlığa doğru, sonsuza kadar. Yarık genişledi. Tekrar daraldı. Aralıklarla, girintili çıkıntılı taşlar çamuru kesintiye uğrattı. Uzun süre boyunca çamur daha derin görünüyordu. Devler, gerilen kaslarını beslemek için nefes almak için savaştılar.

yorgunluk. Soluk soluğa kalışları su akıntısının üstündeki yarığı dolduruyordu. Linden en son ne zaman dinlendiklerini hatırlayamıyordu.

Sonra ip daha sıkı çekildi. Grueburn onu iki eliyle kavradı. Biraz daha rahat hareket etmeye başladı. Arkasında Scatterwit kıkırdadı, bir inilti kadar kederli bir sestti bu. *Krill*'in ışığı yarığın daha da aşağısına ulaştı. Kindwind'in başına dokundu, Jeremiah'nın saçlarında ateş gibi parladı. Sol taraftaki duvar nehirden uzağa doğru eğilmeye başlamıştı. Tepedeki karanlık daha açık hissediliyordu.

Önde gelen Devler ayakta durabilecekleri bir yer bulmuş olmalılar; sağlam bir kaya üzerinde toplanıp ayaklarını sağlamlaştırabilecekleri bir yer.

Grueburn, "Yakında, Dev Dostum," diye soludu. "Yakında."

"Öyle olsa iyi olur." Jeremiah kelimeleri öksürerek söyledi. "Daha fazla dayanamayacağım."

Linden duvarlardaki gümüş *renginin* giderek daha da parlaklaşmasını izledi. Birkaç dakika içinde Branl'ı gördü. Onun durduğu yerde sol duvar yıkılmış gibi görünüyordu.

Ama sonra yarığın daha da genişlediğini gördü. Kapı direği gibi sert bir kenarın ötesinde, duvar geriye doğru kıvrılıp yarığı devam ettiriyordu. Nehir oradan akıyor, şimdi birbirinden daha uzak olan dik kenarlar arasında daha yavaş akıyordu. Dönüşü geçince, kaba taşlar suyun üzerinde platform gibi bir zemin oluşturuyordu, belli belirsiz düz ve belki on ya da on beş adım genişliğinde.

Bluff Stoutgirth ve yakın arkadaşları göğüslerini kabartarak orada bekliyordu. Coldspray, Covenant'ı ayağa kaldırmıştı. Loric'in mücevherinin parıltısından gözlerini kısarak Jeremiah ve Linden için sabırsızlanıyordu. Setrock ve Fuledsail ile birlikte Bluntfist halatı almıştı. Birlikte, sanki yoldaşlarını bir mahzenden çıkarmayı umuyorlarmış gibi çekiyorlardı. Bacaklarını çamur kaplamıştı ama bu rahatsızlığı görmezden geldiler.

Platformda bazı denizciler su tulumlarını ve yiyecek paketlerini açmaya başladı.

Grueburn'ün sırtından aşağı kaymaya hevesli - kollarını Covenant'a dolamaya hevesli - Linden etrafına bakmadı. Taşa düştüğünde bacakları acıdı. Covenant'a doğru ilerlerken tökezledi ve kendini yakalamak zorunda kaldı. Sonra adam ona sıkıca sarıldı. Sarılışındaki aciliyet onunkiyile eşleşti.

"Cehennem ateşi, Linden," diye mırıldandı kulağının dibinde. "Bunun hiç bitmeyeceğini sanıyordum."

Artık sona ermemişti. Yoldaşlar sadece bir mola bulmuşlardı.

Aşağı doğru açılan yarıktan Stonemage, Blustergale ve Scatterwit'i nehirden çıkardı: Devlerin sonuncusu. Kardeş gibi birbirine benzeyen Stave ve Branl, Linden ve Covenant'a doğru geldiler.

Linden Jeremiah'nın Asa'nın gücünü söndürdüğünü hissetti. İçgüdüsel olarak irkildi. Ama buradaki atmosfer ciğerleri için daha nazikti.

Her ne kadar tozlu ve kullanılmamış, bayat ve buruk olsa da nehir, atıklarının ve zehirlerinin çoğunu beraberinde taşıyordu. Boğulmadan nefes alabiliyordu.

Covenant'ı kalbini rahatlatacak kadar uzun süre tuttuktan sonra oğluna döndü.

Jeremiah taşın üzerinde oturmuş, kol ve bacaklarındaki titremeleri kontrol edebilmek için dizlerini göğsüne doğru çekmişti. Asasını yanına bırakmıştı. Suyun karşısına baktı, bakışları uzaktaki duvar kadar ifadesizdi. Salyası sarkık alt dudağında toplanmıştı: Linden'in ayrışmadan çıktığından beri görmediği bir manzaraydı bu.

Onun yanında diz çöktü, kolunu omuzlarına koydu. "Jeremiah, tatlım? Sen iyi misin? Yorgun olmana şaşmamalı. Hepimizi hayatta tutuyorsun."

Gözleri hiç kaymadı. Gözlerini kırpmıyor ya da yutkunmuyor gibiydi. Sesi alçak bir törpü gibiydi, karnının üzerinde sürünen bir yaratığın çıkardığı sese benziyordu.

"Bu adil değil anne. Hiç adil değil. Çok yorgunum. Devam edemiyorum. Devam edemem. Ama Dünya gücüne sahip olmalıyım. O olmadan-" Aniden bacaklarını serbest bıraktı, sanki yorgunluğu onu tiksindiriyormuş gibi yüzünü tokatladı. "Beni koruyor.

"Nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. O dağ çok *büyük*. Ve Solucan nehrin içinde. Bulabildiği her Dünya gücünü içiyor ama daha fazlasını istiyor. *Hepsini* istiyor."

Oh, Jeremiah-

Linden oğluna, "Daha da güçleneceksin. Zaten güçlüsün. Bir şeyler yiyeceğiz, biraz dinleneceğiz. Daha iyi hissedeceksin. Sonra sana tekrar ihtiyacımız olacak. Nehre geri dönmek zorundayız. Sen de kendinizi koruyabilirsiniz."

Tükenmişlikten ya da umutsuzluktan kurşuna dönmüş kafasını ona doğru çevirdi. "Sen neden bahsediyorsun?" Sanki kör olacakmış gibi ona baktı. "Nehir mi? Neden?" Bir eliyle duvarı işaret etti. "Yol orası. Öyle olmalı. Orada hava daha iyi. Artık bana ihtiyacın olmayacak."

Kaşlarını çattı, bir an kafası karıştı. Sonra ayağa kalkıp etrafına bakındı.

Devler grotesk gölgeler oluşturuyor, şekiller duvarların üzerinde geziniyor gibi görünüyordu. Ancak aralarındaki *kriller* yarığın bu bölümünü net bir şekilde aydınlatıyordu.

Uzun zaman önce muazzam bir basınç altında, bu taraftaki taş katmanları kaymıştı. Yarım düzine adım ötesinde çapraz olarak başlayan

Devler ve tepedeki karanlığa doğru düzensiz bir şekilde eğilen kadim güçler, duvarın üst kısımlarını alt kısımlardan geriye doğru çekmişti. Sonuçta ortaya kaba bir çıkıntı ya da raf çıkmıştı: yukarı doğru kıvrılan, bazı yerlerde düz duran, bazı yerlerde ise bir titanın merdivenleri gibi çıkıntı yapan doğal bir oluşum; orada burada moloz yığınları tarafından engelleniyordu. Kısa mesafelerde atların geçebileceği kadar geniş görünüyordu. Diğer kısımlar ise bir seferde birden fazla devin geçmesine izin vermeyecek kadar dardı.

Krill'in aydınlatmasının ötesinde, Linden'in duyularının menzilinin ötesinde, yarığın sırlarına doğru tırmanıyordu. Nereye gittiğini bilmesine imkân yoktu. Ama aşağıya doğru sürüklenen hava açık bir şekilde daha temiz.

Şüphesiz, taşta yaşayan Mağara Şövalyelerinin bile kirlenmemiş havaya ihtiyacı vardı.

Her halükarda, çıkıntı daha yükseğe çıktı. Yeraltı mezarlarına ulaşacak kadar uzağa gidebilir.

"Haklısın," diye mırıldandı Jeremiah'a. "Yukarı çıkmak zorundayız." Sonra hemen ekledi: "Ama bu sana ihtiyacımız olmadığı anlamına gelmiyor. Sadece bir süreliğine kendini yıpratmayı bırakabileceğin anlamına geliyor.

Belki Asa'yı kullanmanın başka yollarını da öğrenebilirsin."

"Ne gibi?" diye sordu sanki kadın hayal bile edilemeyecek bir şey önermiş gibi. Ahşabın rengini etkilemekte çoktan başarısız olmuştu. Onun üzerindeki etkisini geri alamazdı.

Linden ona doğrudan bir cevap vermek yerine, "Burada olmanın bir nedeni var tatlım. Bu bir tesadüf değil." Onun iyiliği için, kendisini titreten bir çıkarım ağı ördü. "Tabii ki buradasın Çünkü Roger seni aldı. Thomas'ın yüzüğünü ona vermem için bir yol aradı. Ve Lord Foul intikam istiyor. Yaratıcı'yı tuzağa düşürmesine yardım edebileceğini düşünüyor. Onunla savaşmaman için kafanı umutsuzlukla doldurmaya çalışıyor.

"Ama bu o kadar basit değil. Diyar'a gelecek kişileri seçen tek kişi Lord Foul değil. Bizi manipüle edebileceğini düşündüğü için ya da zaten onun olduğumuzu düşündüğü için seçiyor. Ama Yaratıcı da bizi seçiyor. İkisi de bizi seçti." Covenant ona bunu öğretmişti. Şimdi o bunu daha da ileri götürdü. "Tek fark, Yaratıcı bizi manipüle etmiyor. Kendi kararlarımızı vermemize izin veriyor."

Şirketin geri kalanını görmezden gelen Linden, cesareti kırılmadan önce meramını anlatmak için acele etti.

"Yaratıcı sende umut görüyor, tatlım. Kendin için seçebileceğin şeyleri, fark yaratabilecek şeyleri görüyor. İşte bu yüzden-" Tanrım. Bunu söylemek zorunda mıydı? Bununla yüzleşmek zorunda mıydı? "İşte bu yüzden Roger sana ulaşmadan önce beni uyarmadı. Eğer bana senin tehlikede olabileceğine dair bir ipucu vermiş olsaydı, Roger'ı bir şekilde durdururdum. Seni bulamaması için uzaklaştırdım."

Oturma odasında Revelstone ve Thunder Dağı'nın görüntülerini gördüğünde neredeyse bunu yapacaktı.

"Yaratıcı beni uyarmadı çünkü sana ihtiyacı var."

Kadının iddiası Jeremiah'nın mağdur ruhunda bir kıvılcım çakmış gibiydi. Kararsızca onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. Bakışlarının bulanıklığı ona yapıştı.

"Bana *nasıl* ihtiyacı var? Ne yapmam gerekiyor?"

Linden'in buna verecek bir cevabı yoktu.

"Her zaman yaptığın şeyi," dedi Covenant kabaca. Linden'in arkasında durmak için gelmişti. Linden onun kaslarındaki gerginliği hissetti, sesindeki sıkışıklığı duydu. "Lanet olası Foul'un beklemediği bir şey."

Jeremiah'nın başı Mutabakat'a doğru döndü. Ağız açık kaldı.

"Belki de," diye devam etti Covenant, "seni işaretlediğini düşünüyorsun. Belki de yarı el olmanın senin üzerinde bir tür hak iddia ettiği, senin üzerinde özel bir gücü olduğu anlamına geldiğini düşünüyorsun. Ama bu yanlış. O iki parmağı o kesmedi. *Annen kesti*. Ve bunu elinin geri kalanını kurtarabilmek için yaptı. Yarım el olmak seni kurban yapmaz. Seni özgür kılar.

"Despiser seni sandığı kadar iyi tanımıyor. Tanıyamaz. Kafanı hayallerle doldurmak sadece dengeni bozmak için bir numara. Gerçeği görmeni istemiyor. Sadece onu seçersen onun olursun."

Jeremiah Covenant'a bakakaldı. Linden, oğlunun gözlerinde kargaşanın Lifeswallower'ın bataklığı gibi kaynayışını izledi. O anlamaya çalışırken tüm şirket duraklamış gibiydi: nehir bile nefesini tutmuş gibiydi. *Kriller* her yöne ışık ve gölgeler saçıyordu.

Yeremya boğuluyormuş gibi itiraz etti: "Ama benim gördüklerim *gerçek*. Solucan *gerçek*."

"Hepimiz öleceğiz" demek istemiş olabilir.

"Şey, elbette." Covenant'ın ses tonundan omuz silktiği anlaşılıyordu. Despiser yalan söylemezdi. "Ama mesele bu değil. Solucan *senden* daha gerçek değil. Sadece daha dramatik."

"Anlamıyorum," diye inledi Jeremiah. "Yapamam, Lord Foul çok güçlü."

Şaşkınlığı ve ihtiyacı Linden'in yüreğini burktu; ama Covenant merhamet etmedi. "O zaman bırak çok güçlü olsun. Onu yenmene gerek yok. Sadece beklemediği *bir şey* yap. Kendin ol."

Kanun Asasına ve kendi Dünya Gücüne sahip genç bir adam: *yaratma* yeteneğine sahip genç bir adam. Öfkesi ve hüsranı içindeki Despiser bile yaratma yeteneği olmadan tüm arzularını tatmin edemezdi. Linden Covenant'ın ne dediğini anlamıştı. Lord Foul'un oğluna neden ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ama Jeremiah'nın anlamadığını, sanki onun içine sağlık duygusuyla girmiş gibi net bir şekilde görebiliyordu. Kendisi hakkında bilmediği ne kadar çok şey olduğunu bilemeyecek kadar gençti. Başını eğip utanmış gibi mırıldandığında, "Belki de Roger'ın doğru bir fikri vardı. Belki de hepimiz tanrı olmaya çalışmalıyız," dediğinde, onun içindeki *croyel*'i duyar gibiydi: ele geçirilmiş olmanın mirası.

Yine de küçümseme duymadı. Acı, evet. Korku. Kendine acıma. Ama aşağılama değil. Doğuştan gelen başka hakları da vardı.

İhtiyacı olduğunda yardımına koşacaklarına inanmayı deneyebilir miydi? Yaşadığı sıkıntı onu ne kadar incitirse incitsin ya da onun için ne kadar korkarsa korksun, ona güvenmeli miydi? Durumu krize girdiğinde onun yanında olmayacaktı.

Şimdi ona güvenmek, ona verebileceği son hediye olabilirdi.

Yoldaşlar bir yemek daha yedikten, su tulumlarını paylaştıktan ve yarıktan içeri süzülen iyi havayla kendilerini olabildiğince tazeledikten sonra yola koyuldular

Yukarı doğru. Bir kez daha, Ironhand ve Anchormaster

Ama bu kez Covenant, Branl ve Halewhole Bluntfist ile birlikte arkalarından yürüdü. Hurl, Keenreef ve diğer birkaç denizcinin ardından Linden ve Jeremiah, Stave, Frostheart Grueburn ve Cirrus Kindwind eşliğinde teraslı çıkıntıyı denedi. Oniks Taşbüyücüsü ve Stoutgirth'in mürettebatından daha fazlası geldi. Daha önce olduğu gibi, Blustergale ve Baf Scatterwit arkadan geliyordu.

Bastıkları yüzey yer yer kayrak taşını andırıyordu ve buralarda ilerlemek kolaydı. Kayaların parçalandığı bazı merdivenler küçük engellerdi. Ama bazen kesik basamaklar Linden'in beline kadar ulaşıyordu. Birkaçı ondan daha uzundu: uçurumlar kadar tehditkâr gölgeler oluştuyorlardı. Covenant ve Jeremiah gibi onun da bir sonraki seviyeye çıkarılması gerekiyordu.

Duvarlar, Thunder Dağı'nın kusurlarının ve inatçılığının değişimlerini izleyerek birbirlerine doğru eğildi ve birbirlerinden uzaklaştı. Nehir giderek şirketin aydınlatmasının ulaşamayacağı bir yere düştü. Suyun çağıltısı sanki dünyadan kayboluyormuşçasına uzaklaştı; ve onunla birlikte O'nun döküntüleri ya da döküntüleri de Adlandırılmayan da geri çekildi. Rüzgarlar ve anaforlarla hava düzeldi.

Yarık gibi, çıkıntının genişliği de dalgalanıyordu. Linden aralıklarla Jeremiah'nın omzunda, sanki hâlâ onu koruyabilecekmiş gibi yürüyebiliyordu. Daha sık olarak şirket tek sıra halinde ilerlemek zorunda kalıyordu. Çıkıntı tehlikeli bir şekilde daraldığında, Cirrus Kindwind elini Jeremiah'nın omzunda tuttu ve Frostheart Grueburn de aynı şeyi Linden için yaptı.

Bir süre sonra Rime Coldspray ve Bluff Stoutgirth çıkıntıdaki bir aralığa geldiler. Linden nasıl geçtiklerini göremiyordu. Devler görüşünü engelliyordu. Her adımı gölgeler tarafından gizleniyordu. Ama Jeremiah'la birlikte boşluğa ulaştıklarında, denizcilerin boşluğun üzerine bir halat gerdiklerini ve bir ucunu Hurl'ün tuttuğunu gördü ve diğer tarafta Wiver Setrock. Kindwind ve Grueburn destek için hattı kullanarak Jeremiah ve Linden'a uzak tarafa kadar yardım etti.

Devlerin sonuncusu da güvende olduğunda, şirket tırmanmaya devam etti.

Linden süre duygusunu kaybetmişti. Dağın sonsuz gece yarısında zamanın geçişini gösteren hiçbir şey yoktu. Nehir yavaş yavaş duyulmaz oldu. Ondan sonra, şu sesler dışında hiçbir ses yoktu

Arkadaşlarının çabaları ve nefes alışları. *Krill*'in ışığı Branl hareket ettikçe değişti, ama sadece kaya ve daha fazla kayayı ortaya çıkardı, kalıcı ve rahatlamamıştı. Onun ötesinde, karanlık obsidyen ya da bazalt gibi kalındı.

Nehir hala havayı kendisiyle birlikte aşağıya doğru çekiyordu: Linden'in yüzünde oluk gibi bir esinti. Bir süreliğine, ciğerlerindeki lekenin azalan basıncından bir ilerleme hissi elde etti. Ancak kısa süre sonra, değişiklikler ayırt edilemeyecek kadar silikleşti. Sonra yorgunluk ve gerginlik, adımlarının anlamı için tek ölçüsü haline geldi.

Jeremiah aralıklarla Asa'dan geçici teurji hareketleri yaptı ama bunların amacı Linden'in gözünden kaçtı.

İlerideki mesafede, yarık keskin bir şekilde sola doğru kıvrılıyordu. Kör bir köşenin ötesinde, bir başka yüksek basamak ya da raf çıkıntıyı kesiyordu. Bu basamak Devlerin sandıklarına ulaşıyordu. Denizcilerden bazıları bir sonraki seviyeye yardım almadan çıkabilmişti; ama Swordmainnir'in yükü daha ağırdı ve yorgunlukları daha derindi: daha küçük arkadaşları gibi onların da yardıma ihtiyacı vardı.

Grueburn onu rafın yanından kaldırdığında, Linden çevresini taramak için durakladı.

Krill'in aydınlattığı alan içinde, çıkıntı bir yol kadar geniş ve nispeten düz görünüyordu. Ama yarık daralıyordu. Sola doğru genişledikten sonra yavaş yavaş sağa doğru kıvrılıyordu; bunu yaparken de karşı taraf görüş alanını kısıtlıyordu. Tepesinde duvarlar birbirine yaslanmıştı: Karanlığın içinde bir yerde buluştuklarını ve yarığı kapattıklarını düşündü. Üstünde, ışığın en uzak olduğu yerde, yakın duvar boyunca uzanan bir çizgi, bir başka bir çıkıntı.

Uzaktaki duvar tünel ağzı gibi deliklerle doluydu, mücevherin ışığının giremediği açık ağızlar. Devler için yeterince büyük görünüyorlardı. Birkaçı şirketin izlediği yolla aynı hizadaydı ama çoğu eğrinin etrafına dağılmıştı.

Linden, Covenant'ın gerginliğini hissedene kadar kaşlarını çatarak deliklere baktı. Bir ateşin sıcaklığı gibi içinden akıyordu. Gözlerini dikmiş bakıyordu.

Sanki bir darbe bekliyormuş gibi yumruklarını sıkmış ve omuzlarını germiş bir halde ilerideki çıkıntı boyunca ilerliyordu.

Bakışlarını takip ettiğinde kemikleri gördü.

Çıkıntıyı görebildiği kadarıyla doldurmuşlardı: uyluklar ve kaburgalar, kollar, eller ve ayaklar, kafatasları. Ezilmiş çocuklar gibi küçük yığınlar. Bütün iskeletler üst üste yığılmış. Femurlar ve ulnalar rastgele atılmış. Kendi yıkıntılarına sırtan parçalanmış kafatasları. Yüzlerce, hayır, binlerce. Çoğu Mağara Şövalyelerini akla getiriyordu ama bazıları Linden'a ur-villeri ya da daha garip canavarları düşündürüyordu.

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı Covenant. "Bu muhtemelen iyi bir haber.

Biri onları buraya atmış. Wightwarren'lara yaklaşıyor olmalıyız. Ama cehennem ateşi! Sanırım başımız belada."

Krill'in gümüşünde kemikler kurumuş, ağarmış görünüyordu: yaşlılıktan ağrıyor gibiydiler. Ama Linden onları daha yakından incelediğinde, sadece bazılarının yaşlı olduğunu gördü. Diğerlerinin üzerinde hâlâ et parçaları, kanlı kefenler vardı. Yanından geçen esintide yeni bir çürüme tadı vardı-

-ve başka bir koku, tanımak istemediği bir koku. Çok iyi hatırlıyordu.

Daha taze yığınlar sıçan kaynıyordu. Kemikleri korkusuzca temizliyorlardı, hiç tehdit edilmemiş yaratıklar. Arada sırada karanlık bir göz Linden'a parlıyordu. Bıyıklar seğiriyordu. Tombul vücutlar her et parçası için savaşıyordu.

Uzun zaman önce Starfare's Gem'de, onların bir Raver tarafından ele geçirilmiş ve onun kanına susamış bir halde Covenant'a üşüşüklerini görmüştü.

"Thomas," diye fısıldadı: kuru bir vıraklama.

Ona doğru uzandı. "Ne oldu?" Kadın elini tuttuğunda, adam onu sertçe kavradı. "Bir şey mi hissediyorsun?"

"Yapabilirim-" Linden söylemeye çalıştı; ama boğazı tıkanı. Kelimeleri zorla çıkarmak zorunda kaldı. "Oh, Thomas. *Moksha*'nın kokusunu alabiliyorum."

Kuzgunların kesin kötülüğü sinirlerine işlemişti. *Turiya*'yla ilgili anıları yeterince kötüydü. *Moksha*'nın ona yaptıkları daha da kötüydü.

Covenant ona baktı. "Lanet olsun." Bakışlarının arka planında karanlık ve aydınlık savaşıyordu. Sonra dönüp gitti.

"Branl!" diye bağırdı. "Coldspray! Saldırıya uğrayacağız!"

Demir El bir soru sordu; ama yoldaşları o cevap vermeden önce tepki gösterdi. Bluntfist, Kindwind ve Grueburn, Covenant, Jeremiah ve Linden'ı çıkıntı boyunca daha uzağa, duvara daha yakın bir yere çağırdı.

Taşbüyücü, onlarla yarığın dibi arasında kılıcını çekti. Branl *krili* Hurl'un eline tutuşturdu, Longwrath'ın flamberge'ini savurdu. O ve Stave, Taşbüyücü'yü kuşattı.

Şaşkına dönen denizciler Baf Scatterwit'i kenardan yukarı kaldırdılar. O çırpınarak uzaklaşırken, Squallish Blustergale için kollarını uzattılar.

"Emin misin?" Covenant nefes nefese Linden'a döndü.

"Tabii ki emin." Jeremiah sesinin sert çıkması için hissedilir bir çaba sarf etti ama sesi hırıltılı çıktı. "Her zaman saldırıya uğruyoruz.

"Göremiyorum!" Kindwind'in sırtını itti. "Göremiyorsam hiçbir şey yapamam."

Uzun kılıcını kavrayan Cirrus Kindwind onu daha iyi koruyabilmek için yer değiştirdi. Bluntfist ve Grueburn kılıçlarını hazırladı.

Scatterwit ve Blustergale'i önlerinde sürükleyen Coldspray ve Stoutgirth daha da yaklaştı. "Setrock!" diye emretti Çapa Ustası. "Keenreef. Furledsail. Bizi yönlendir! Yolumuzdaki kemikleri temizleyin. Eğer saldırıya uğrarsak, emin adımlarla ilerlemeliyiz."

Üç denizci ileri atıldı. Scatterwit hoplaya zıplaya peşlerinden gitti. Yoldaşlarından ikisi kollarından tutup onu kenara sürükledi. Blustergale ve bir başka Dev, Setrock, Keenreef ve Furledsail'i takip ederek çıkıntıdaki enkazın temizlenmesine yardım etti.

Kemiklerin çoğu bir kenara atıldıklarında parçalandı. Yaşlılık dumanı yayıyorlardı.

Linden içgüdüsel olarak Asa'dan Dünya Gücü çekti ve sağlık hissini daha uzağa gönderdi. Uzak duvardaki delikler derin görünüyordu. Boş gibiydiler: hiçbir yere çıkmayan tüneller. Farelerin küflü bir kokusu vardı, leş ve eski toz kokusu. Ve Raver-

Mokşa Jehannum'un imaları sinirlerini yakıyordu ama kaynağını, herhangi bir kaynağı bulamıyordu.

Hurl, ışığını uzatmak için *krili* başının üzerinde tuttu. Wiver Setrock ve arkadaşları kemiklerin arasından geçtiler. Arkalarındaki denizciler yarığa daha fazla ittiler. Sıçanlar kaçışarak uzaklaştı. öfkeyle. *Mokşa* gizli kaldı.

Coldspray aniden, "Beklemenin bir yararı yok," dedi. "Evet," diye onayladı Demir Kaptanı. "Eğer saldırıya uğrayacaksak düşmanlar yolumuz boyunca yaklaşmalı. Bizi şaşırtamazlar."

Ironhand'in bir sözü üzerine Stonemage ve Bluntfist, Blustergale'in peşine düştü. Bluff Stoutgirth, Hurl ve geri kalan denizciler, Coldspray takip etti. Kindwind ve Grueburn, Covenant, Linden ve Jeremiah'ı duvardan uzaklaştırdı. Branl ve Stave ile birlikte bölüğün geri kalanının peşine takıldılar.

Etrafında savunmacılardan oluşan bir kordon olmayınca Linden kendini savunmasız hissetti. Karşısındaki taştaki delikler, siyah ve kötü niyetli gözler gibi onu izliyor gibiydi. Ama Jeremiah gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı: artık görebiliyordu. Kollarını gevşetti, Asa'yı sanki erişimini test ediyormuş gibi bir o yana bir bu yana salladı. Kararlılık yüz hatlarını sıkılaştırdı. Ve Covenant, Setrock, Keenreef ve Furledsail'in peşinden sanki kendisinden çok onlar için korkuyormuş gibi yürüdü.

Branl, Covenant'a ayak uydurdu. Stave Linden'in yanında kaldı.

Frostheart Grueburn bir elini Linden'in omzuna koydu ve Linden onunla duvar arasında kaldı. Sakince Linden'a güvence verdi, "Stoutgirth Çapa Ustası sakın konuşuyor. Düşmanlarımız bizi burada şaşırtamaz. Pozisyon ya da gizlenme avantajı arayacaklardır."

Linden rahat değildi. *Mokşa* Raver'ın yakınlarda bir yerde çömeldiğini hissedebiliyordu. Hurl'ün *kril* üzerindeki tutuşu Branl'inki kadar sağlam değildi. O hareket ettikçe, gölgeler duvarlar boyunca, çıkıntı boyunca sallanıyordu. Tehditler her yönde pusuya yatmış gibiydi.

Coldspray tarafından teşvik edilen bölük daha hızlı ilerledi. Aynı anda Stoutgirth öndeki denizcilerine seslenerek Bluntfist ve Onyx Stonemage'ı beklemelerini emretti.

Çıkıntı boyunca yayılmış olan yoldaşlar kavisi yuvarladılar. Linden ileriye görebilmek için Devlerin arkasına baktı. Sessizce acele etmesi için dua etti. Uzak duvara dağılmış delikler onu rahatsız ediyordu. Adını koyamadığı bir nedenden ötürü, onların kara bakışlarının altından çıkmak istiyordu.

Bir an sonra Setrock hayal kırıklığı içinde bağırdı. Devlerin arasında bir boşluk açıldığında, Linden çıkıntının eğrinin ötesinde kısa bir mesafe boyunca düz devam ettiğini gördü. Sonra büyük kayalardan oluşan bir yığın tarafından kapatıldı. Son sıçan da onların arasında kayboldu.

Blustergale ve arkadaşları hâlâ kemikleri tekmelemeye devam ediyordu. Diğer Devler kayaları inceliyor, cüsselerini test ediyor ve onları geçmenin bir yolunu arıyorlardı.

Ironhand ve Demir Ustası yaklaşırken, Furledsail onlara doğru döndü. "Bu engelin dengesi tehlikeli görünüyor," diye rapor verdi. "Taşları kaydırmamız mümkün olabilir." Tereddüt etti, yoldaşlarına baktı ve ekledi: "Yine de bu oluşum doğal değil. Üstelik yeni yapılmış. Bizi engellemek için yerleştirildiğini düşünüyorum."

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı Covenant. "Cehennem ve kan."

Sesi barikatı vahşı bir büyüyle parçalayacak kadar gergin ve endişeliydi. *Mokşa*'nın Linden'a ne yaptığını biliyordu.

Onun gücü çıkıntıyı paramparça edebilir.

Dudağını ısırarak Linden, kayaların arasında duyularını zorladı. Onların ötesinde ne olduğunu anlamak istiyordu. Ama algısını yeterince genişletemedi. Keskin bir çatlama sesi dikkatini dağıttı. Yukarıdan granit bir çarpma sesi geldi; bir menhir kadar büyük bir kaya diğeriyle çarpıyor ya da duvardan sekiyordu.

Başını kaldırdı. Hiçbir şey görmedi.

Bir an sonra, bir dev büyüklüğünde bir kaya parçası uzaklarda bir yere çarptı. Parçalardan oluşan bir spreyl halinde geri tepti. Bıçak gibi keskin kıymıklar çıkıntının yanından tıslayarak geçti. Kalan kütle kavis çizerek uzaklaştı, deliklerin altındaki uzak duvara çarptı ve moloz yığınınına dönüştü. Parçaların suya çarptığını duymadı. Yarık çok derindi.

Devler bağırdı. Linden, Jeremiah ve Covenant itilip kakıldı. tekrar duvara yaslandılar. Kindwind ve Grueburn üzerlerine çömeldi, onları ilimle sertleştirilmiş zırhlarıyla korudu.

Görünüşe göre uçurumun kenarını umursamayan Stave, yarığın epey yukarısındaki çizgiyi ya da çıkıntıyı işaret etti. "İşte," diye duyurdu. "Taş şu yükseklikten düştü."

"Orada *durmayın!*" diye tersledi Covenant. "Eğer bizi vurması gerekiyorsa, daha fazlası olacak!"

Stave Covenant'a baktı. "Gerçekten de, Timewarden. Bu açıdan bakınca, önceden haberim olacak. Duvar bir ölçüde barınak sağlıyor ama aynı zamanda görüşü de engelliyor."

Yukarı doğru bakarak, "Hayır-" dedi. Sonra ablukanın yakınındaki Devlere doğru döndü. "Dikkat edin!"

Çok geç kalan Linden, başka bir kayanın hızla savrulduğunu hissetti.

Bu seferki duvarlara çarpmadı. Bir meteor kadar sert bir şekilde aşığı indi.

Denizciler Scatterwit'i kenara iterken, ikinci kaya onun bulunduğı yere bir adım kala çarptı. ıkıntının yarısı genişliğinde bir parçayı koparan kaya, sekerek uzaklaşırken enkazla birlikte ciyakladı.

Genişliğin yarısından fazlası. Sadece bir kol açıklığı kaldı.

Linden, Covenant, Jeremiah ve onların yakın savunucuları, arkadaşlarını takip edebilmek için bu molayı geçmek zorundaydılar.

Covenant'ın vertigo-

"Devler!" diye kükredi apa Ustası. "Barikatı kaldırın! İlerlemeliyiz!"

Setrock, Keenreef ve Furledsail ile birlikte yığını zorlamaya başladı. Dire'in Gemisi'nin diğere üyeleri de güçlerini arttırmak için koştu. Hurl onlara daha fazla ışık vermek için harekete geçti. Scatterwit onun peşinden koştu.

Stoutgirth uzun bir adımla mola yerini geçti. Coldspray onun arkasından geçti, sonra bölüğün arkasının güvende olduğunu doğrulamak için geriye baktı. Linden, Covenant ve Jeremiah. Branl ve Stave.

Kindwind ve Grueburn.

Üçüncü bir kaya parçası uzaktaki duvarda patlayacak gibi oldu. Bir granit füzesi çıkıntıyı boydan boya yardı.

Blustergale omzundan fıskıran kanla yere yığıldı. Bir parça atardamarı delmişti. Bluntfist'in zırhından kopan parçalar Stonemage'i sendeletti. Linden'in adını hatırlamadığı bir denizci paramparça olmuştu. Bir an için tüm vücudu kasıldı. Yarım düzine yaradan kan ve sıvı fıskırdı. Kendini toparlamaya çalışırken dengesini kaybedince çıkıntıdan aşığı düştü.

Söyleyemediğı bir ıgılık Linden'ı boğdu. Covenant tehlikeye aldirmeden molaya doğru koştu. Jeremiah çılgınca etrafına bakındı.

Sanki hiçbir yerde yokmuş gibi, Hurl'ün göğsünün ortasında taştan bir mızrak belirdi. Geriye doğru yayılarak duvara çarptı. Darbe *krili* elinden düşürdü. ıkıntıya çarptı, sıçrayarak uzaklaştı-

Gölgeler her yönden saldırdı.

Linden'in korkusundan daha hızlı olan Branl, kırıktan atladı ve balıklama daldı. Blustergale'in kanında kayarak, hançeri damlanın ağzında yakaladı.

Her nasılsa uzun kılıcını saklamış.

Yarıktan daha fazla mızrak geçti, taş millerin yaylım ateşi. Setrock ve yoldaşları ablukadan geri püskürtüldü. Şimdi Linden, karşıdaki tünellerin her birinde bir Cavewight'ın durduğunu görüyordu.

Duvar. Deliklerden mızraklar fışkırdı. Sonra Mağara Şövalyeleri kenara çekildi. Daha fazla mızraklı yaratık ortaya çıktı, atışlarının gücüne doğru adım attı.

Rime Coldspray, Bluff Stoutgirth'ten daha yüksek sesle emirlerini haykırdı. Aynı anda, Covenant'ın önünü kesmek için yarığın üzerinden geri döndü. Küfürlerine aldırmadan onu ayağından çekip sırtına aldı ve böylece onu koruyabildi.

Grueburn ve Kindwind zırhlarıyla Linden ve Jeremiah'ı korudu. Grueburn'ün kılıcı bir mızrağı kenara fırlattı. Stave Havadan bir tane daha.

Bluntfist kenara yaklaştı ve olabildiğince çok denizciyi korudu. Topallayan Stonemage da ona katıldı. Bluntfist bir mızrağın katafraktına saplanmasına izin verirken bir diğerini de parçaladı. Stonemage iki mızrağı savuşturdu. Arkasındaki devler kaçtı.

Yarı kana bulanmış bir halde ayağa kalkan Branl, *krili* kaldırdı. Tek eliyle flamberge'ini savurdu. Bir mızrak paramparça oldu. Parçalar yarığın içine düştü. Parlak gümüş, yarık boyunca çıkıntının üzerine yayıldı.

Gölgeler şakalaştı, alay etti.

Devam eden dalgalar halinde daha fazla mızrak geldi.

Kefenler ve halatlar arasında geçen yıllar denizcileri çevikleştirmişti. Eğilip büküldüler; birbirlerini itip yollarından çektiler; mızrakları kuşak iğneleri ve yumruklarıyla engellediler. Fırsat bulduklarında Mağara Şövalyeleri'nin silahlarını kuşandılar.

Hıçkırarak ağlayan Scatterwit ellerini Blustergale'in omzuna kenetledi. "Kendini koru!" diye soludu. "Yara benim. Onu ben koruyacağım." Ama kadın onun itirazını görmezden geldi.

Linden yakınlarında Earthpower filizlendi. Jeremiah aniden Kindwind'in korumasını aştı. Linden'in kullandığını duyduğu kelimeleri haykırarak açık bir alan buldu ve Kanun Asası'nı bir mızrak gibi doğrulttu. "*Melenkurion abatha!*" Tahtanın demirden ucundan kara alevler yükseldi. "*Duroc minas değirmeni!*" Büyü şimşek gibi çaktı

yarık, tünellerden birine doğru ilerledi. "*Harad khabaal!*" Oradaki Mağara Şövalyeleri alev aldı, acı içinde parladı.

"Alın *bunu*, sizi piçler!" Scatterwit gibi o da hıçkırarak ağlıyordu. "Öğreniyorum! Hepinizi öldüreceğim!"

Linden için Mağara Şövalyeleri Roger Covenant anlamına geliyordu. Roger'ın öfkesinin patlamasından korkarak Jeremiah'ın adını haykırdı. Ama Devlerin kükremeleri ve çabaları, mızrakların keskin darbeleri arasında kendini zor duydu.

Çocuk başka bir patlamaya hazırlanırken, Stave ona ulaştı. Mağara Şövalyelerine ve mızraklara sırtını dönen Stave, Jeremiah'nın önüne geçti ve Jeremiah'yı kendisine bakmaya zorladı. Kargaşanın ortasında bir esinti kadar sakin olan eski Üstat, "Böyle bir gücü dikkatle kullan, Seçilmiş-oğul. Bu senin için yeni bir şey. Bu nedenle belirsizdir."

"Rockbrother!" diye seslendi Frostheart Grueburn.

Stave Kılıçaslan'a bakmadı. "Ayrıca," dedi Jeremiah'a, "ur-Lord'un sakat oğlu her an saldırıya katılabilir. Ona karşı koymak için hazırlanmalısınız."

Grueburn küfrederek Linden'i terk etti ve Stave'e doğrultulmuş bir mızrağı durdurmak için sıçradı. Kılıcının çılgınca hamlesi iskaladı: mızrağın ucunu göğüs zırhına sapladı. Mızrak uzaklaştı ve çıkıntıya çarptı.

"Roger?" diye bağırdı Jeremiah. "*Roger*'la dövüşmemi mi istiyorsun? Bunu nasıl yapacağım?"

"Dikkatle," diye cevap verdi Stave sakin bir şekilde. "Kesinlikle tutkuyla, ama aynı zamanda özenle." Adım adım Jeremiah'yı Cirrus Kindwind'in cüssesi ve zırhının sığınağına geri çağırdı.

Linden telaş ve korkuyla karışıklığı tüm duyularıyla araştırdı; ama Roger'dan hiçbir iz bulamadı.

Mızrak yağmuru aniden durdu. Linden'in duymadığı ya da hissetmediği bir işarete cevap veren Mağara Şövalyelerinin hepsi açık tünellerden geri çekildi.

Bir an sonra, şirketin ötesindeki barikat sanki bir kilit taşı sökülmiş gibi yıkıldı. Dev kayalar kenardan yuvarlandı ve ses çıkarmadan karanlığa düştü. Bir anda, bariyerin büyük bir kısmı sanki bir kapı tekmelenerek açılmış gibi yok oldu.

Çıkıntı boyunca uluyan bir Mağara Şövalyesi kalabalığı hücum etti.

Mızraklar, falçyonlar, sopalar ve baltalarla silahlanmışlardı. Omuzlarından sarkan taş levhalar zırh görevi görüyordu. Gözlerinin sıcak kırmızısı, *krillerin* dalgalanan ışıltısını küçümsüyordu.

Ani hareketleri devlerin dengesini bozdu. Koçbaşı gibi bir sopa bir denizcinin kafasının yan tarafına çarptı ve onu yarığın içine düşürdü. Çıglıklar onu takip etti. Kürklü yelkenli, kaburgalarının altındaki bir yarıktan dökülen kanla geriye düştü. O da uçuşunun kenarından aşağı yuvarlanabilirdi; ama Setrock arkasından fırladı ve onu kollarının arasına aldı.

Saldırgan Keenreef alnının ortasına indirdiği sert bir yumrukla durdu. Sonra bir baltanın acımasız darbesinden kaçmak zorunda kaldı.

"Geri çekilin!" Demirbaşı'nın emri duvarda yankılandı.

Sesi olağanüstü derecede tedirgin değildi; fırtınalara alışkındı. Belki de kaybetmeye de alışkındı. "Geri çekil, Dire'nin Gemisi! Bu Swordmainnir'in işi!"

Ama kendisi geri çekilmedi. Mızrağı Hurl'un göğsünden çekip çıkararak Mağara Şövalyeleriyle karşılaşmak için ilerledi. Gülüyor gibiydi.

Onyx Stonemage ve Halewhole Bluntfist saldırıya karşı koymak için koşmaya başlamıştı bile. Rime Coldspray Branl için bağırdı; Covenant'ı Humbled'a gönderdi. Elindeki glaive ile Stonemage ve Bluntfist'in peşinden koştu.

Çıkıntı toplu bir saldırı için çok dardı. Dörtten fazla Mağara Şövalyesi saldırıya öncülük etmedi; ve o zaman bile birbirlerini engellediler. Stonemage ve Bluntfist kalan denizcilerin aralarına girmesine izin verdi. Sonra iki Swordmainnir yaratıklarla yüzleşti.

Coldspray, Stoutgirth'i yoldaşlarının üç adım gerisinde durdurdu. O ve Çapa Ustası fırlatılan mızraklara karşı kendilerini hazırladılar; Taşbüyücü ve Keskin Yumruk'u geçerek savaşılan herhangi bir Mağaraadam'ı kesmeye hazırdılar.

"*Lanet olsun*, Branl!" Covenant talep etti. "Bir şeyler yap! Kendi başımın çaresine bakabilirim!"

Branl bir an için Covenant'ı inceledi; nazikçe omuz silkti. Sonra Loric'in hançerini İnançsız'a verdi. Çıkıntıdaki yarıktan atlayarak Demir El'e katılmaya gitti.

Covenant, Linden ve Jeremiah geride kaldı. Stave, Grueburn ve Kindwind. Ama çok geçmeden denizciler Kürklü Yelken'i taşıyan Blustergale'i sürükleyerek yanlarına geldiler. Setrock tarafından sıkıştırılan Scatterwit mücadeleden çekildi.

Linden, sadece Covenant'ın elindeki *kril* ve gözlerin kızıl parıltısıyla rahatlayan karanlıkta Devler ve Mağara Şövalyelerinin dövüşünü izledi. İlk başta, Bluntfist ve Stonemage inanılmaz derecede etkili görünüyordu. Yetenekli ve güçlüydüler. Kılıçlarını savurmak için aralarında yeterince yer vardı. Ve yaratıkların yanlarından geçmesine izin verebilirlerdi: Coldspray ve Stoutgirth sırtlarını koruyordu. Kuduz hamleler ve kesikler bir kenara itildi. Cesetler kan revan içinde çıkıntidan aşağı yuvarlandı.

Ama Mağara Şövalyeleri de kudretliydi, kayaları elle kazabilecek güçle doğmuşlardı. Neredeyse devler kadar uzunlardı. Kolları daha uzundu. Ve Linden'in sayamayacağı kadar çoktular. Eninde sonunda sayıları Devleri alt edecekti. Bluntfist ve Stonemage çoktan geri çekilmişti. Devler Ironhand ve Anchormaster da geri çekilmek zorunda kaldı.

Branl komutanların arasında ilerledi. Bluntfist ve Stonemage'ı geçti, Mağara Şövalyeleri arasında bir gölge gibi sürüklendi. Uzun kılıcının dalgalanan kenarlarıyla etrafındaki yaratıkları biçiyor gibiydi. Ulumalar çığlıklara dönüştü. Cesetler yere düştü. Mağara Şövalyelerinin baskısında, kısa boyu bir avantajdı. Devlerin boyunda dövüşen yaratıklar onun kesik telaşını, hızlı vuruşlarını engelleyemiyordu. Dans. Bir an için ilerlemeyi durdurdu. Linden neredeyse savaşı değiştirebileceğine inanıyordu.

Yine de Mağara Şövalyeleri çok fazlaydı. Ve akılsız değillerdi. Çabucak taktiklerini değiştirdiler. Öndekiler kenara fırladı, diğer yaratıkların silahlarını ve güçlerini Mütevazılar'a yöneltmelerine olanak tanıyan bir alan açtı.

Branl bir mızraktan kurtuldu, mızrağı kullananın kollarını kesti. Sanki tek bir hareketle, bir yandan bir sopayı engelledi, diğer yandan bir kılıca karşı koydu. Uyluklara, dizlere, ayak bileklerine kesikler attı.

Ama daha fazla Mağara Şövalyesi geldi. Cesaretine rağmen, geriye doğru yenildi.

Yakında Antlaşma'nın başka seçeneği kalmayacaktı. Jeremiah'in hiç seçeneği olmayacaktı.

Linden görüş alanının sınırında, başka bir kayanın derinliklere düştüğünü gördüğünü düşündü. Bir Cavewight'ın onun peşinden havada yayıldığını gördü ya da hayal etti.

Görüntüyü yok etmek için başını salladı. Branl'a ve mücadele eden Swordmainnir'e yardım edemezdi. Kendine söz vermişti-

Ama başka ihtiyaçlarını da karşılayabilirdi. Asa'dan, Jeremiah'dan Dünya Gücü'nü kaparak Blustergale'in omzuna ve Furledsail'in yanına ateş etti.

Şiddetle çalışırdı. Nezaket için zamanı yoktu. Savaş yaklaşıyordu. Bir şiddet eylemi gibi Blustergale'in kanamasını durdurdu, kemikleri onardı, yarayı kapattı; damarlarına enerji akıttı: istismar kadar acımasız bir iyileştirme. Onun yaşayacağından emin olduğunda, Furledsail'i de aynı şekilde tedavi etti.

Tüm devler onunla ilgilenmişti. Bazıları hayatlarını vermişti. Yaşayanları böyle ödüllendirirdi.

Sonra Stave ona seslendi. Başını kaldırdı, bakışlarını kavgaya dikti.

Hâlâ onun yanında duruyordu. Bununla birlikte Branl'a bir *Haruchai* daha katılmıştı. Yeni gelen, düşmüş bir yaratıktan bir falçion almıştı. Branl'la birlikte Mağara Şövalyeleri'ni yavaşlatmaya çalışıyorlardı, böylece Swordmainnir istila edilmeyecekti.

Başka-?

Linden onu tanımadı.

Bir kalp atışı sonra, ikinci bir tanıdık olmayan *Haruchai* çıkıntıya hafifçe indi. Duvardan aşağı inmeye çalışıyor olmalıydı. Kendi halkından biri bile bu kadar yüksekten bu kadar kolay bir şekilde taş a çıkılamazdı.

Bir gazinin kırılmış saçlarına sahipti: yüzü eski yara izleriyle doluydu. Stave'e ve denizcilere bakmak için durakladı.

Grueburn ve Kindwind. Linden ve Jeremiah. Sonra Covenant'a baktı.

Linden ilk kez bir *Haruchai*'nin vurdumduymaz yüzünde açık bir şaşkınlık gördü.

8.

Utanç Verici Seçimler

Vahşi büyü Covenant'ın içinde kabardı. Serbest bırakılmak için can atıyordu. Alyansı yüzük parmağında acıyordu. Pusu üç devi öldürmüştü bile. Hurl'un cesedi duvara yaslanmış, taş bir mızrak tarafından fareler için taze bir ziyafete dönüştürülmüştü. Dire'nin Gemisi'nden iki adam yarığın içine, Defiles Kursu'nun uzak kucağına dalmıştı. Hâlâ sayılamayacak kadar çok Mağara Şövalyesi ileri atılıyordu: kırmızı gözlerden ve gulyabaniler gibi ciyaklayan vahşetten oluşan bir fırtına. Covenant, bölüğün savunucularının saldırıya daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Stonemage ve Bluntfist. Coldspray ve Stoutgirth. Branl, Longwrath'ın flamberge'yle. Eldritch Kılıcı'nın büyüleri burada anlamsızdı: kenarları değildi. Alçakgönüllüler ve Devler birlikte Covenant'ın kavrayabileceğinden çok daha etkiliydiler.

Anchormaster'ın kalan denizcileri mızraklarını kuşanmıştı. Blustergale ve Furledsail bile Linden'in şiddetli iyileşmesinden sonra yeniden ayağa kalkmış ve silahlarını almışlardı. Ama çatışmaya giremediler. Çıkıntı çok dardı.

Covenant öldürmekten nefret ederdi ama onunla birlikte olanların acı ve kayıplarından duyduğu tiksinti daha büyüktü. Onları kurtarmak için, çıkıntıda her Mağara Adamını yakabilirdi. Ve bunun bedelini ödeyecekti; bu ölümleri ruhundaki lekelere ekleyecekti. Yüzüğü kullanılmak için yalvarıyor gibiydi.

Yine de ateşini bastırdı, belirsiz gücünü yuttu. Kurtarmayı arzuladığı insanlara zarar vermeden Mağara Şövalyelerine saldırmak için yeterli kontrolü yoktu. Linden'i koruyamazdı.

ve Yeremya. Toprakları için savaşmayı seçen hiç kimseyi bağışlayamamıştı.

Ve tanıdık olmayan Efendi'nin ona neden böyle şaşkınlıkla baktığını anlamadı.

Haruçaylar bunun için mi gelmişti? Bhapa ve Pahnı tarafından çağrıldıklarına göre, Toprak'ın son savunmasına katılmak için Fırtına Dağı'na koşmuş olmalılar. Yoksa neden buradaydılar? Kendilerine ihtiyaç duyulduğu anda başka nasıl gelebilirlerdi?

"Thomas," diye nefes nefese kaldı Linden. "Thomas."

Covenant onu zar zor duydu. Loric'in *krilini* sanki unutmuş gibi kavradı.

Bu Usta neden şaşırdı?

Neyse ki yalnız gelmemişti. Bir Cavewight'ın silahıyla Falchion, diğer savaşçı şimdi Branl'ı destekliyordu. Mükemmel bir uyum içinde, dansçıların zarafetiyle kan döküp ölüm saçarak yaratıkların arasında akıp gidiyorlardı: Oraya bir kesik, buraya bir hamle, dönen bir çalım, devam edip gidiyordu, hepsi de Covenant'ın kavrayamayacağı kadar hızlıydı. Sakatlanmış ve ölmekte olan Mağara Şövalyeleri yarığın içine karla karışık yağmur gibi savruluyordu. Ve iki Usta'yı geçerek savaşanlar, Swordmainnir'in sert demiriyle ya da Stoutgirth'in mızrağıyla karşılaştı.

Savunmacıların gücü ve becerisi hücumu yavaşlattı. Onu durdurdular.

"Ur-Lord." Stave sesini yaygarayı, öfkeyi, acı çığlıklarını ve soluk soluğa kalışları delip geçecek şekilde yükseltti. "İşte Ustalardan Canrik. Yoldaşı Dast. Üstümüzde, Ulman ve Ard burada sonucu bekliyor." Stave'in ses tonunda alaycı bir ton vardı, keskin ve haklıydı. "Senin hayata dönüşünden habersizlerdi."

Farkında değil-? Bu fikir Covenant'ı şaşırttı. Gerçekler değişti. Çıkıntı bir tarafa doğru eğildi. Dönmeye başladı. İmkansız bir taşın üzerinde durdu, dengesini koruyamadı. Yarık onun adını çağırıyordu, değişen baştan çıkarmalar ve emirlerden oluşan bir *chiaroscuro*. *Krill* uyuşmuş parmaklarından düştü.

Bhapa ve Pahnı Üstatlara ne söylemişti? Kordonlar Revelstone'a ulaşmış mıydı? Ardent ölüm hediyesinde başarısız mı olmuştu? O zaman Üstatlar neden buradaydı?

Covenant, çıkıntı durana kadar, her şey durana kadar gümüş ulumak istedi.

Girdabın içinden Linden'in kolları onu buldu. "Thomas!" Yakınlarda *krili* tutan Stave'i gördüğünü sandı; ama sadece karısının sesini duydu. "Efendiler geldi. Stave iki yüz tanesinin geldiğini söylüyor!" Her kelimesinde onu geri çağırmaya çalışıyordu. "Ama bizi nerede arayacaklarını bilmiyorlardı. Çok fazla tünel var. Dağılmak zorunda kaldılar. İçlerinden dördü bir yer buldu. Wightwarrens bu yarıktaki açılıyor. Yukarıda bir yerde." İşaret ediyor gibiydi. "İki yüz, Thomas! Diğerleri nerede olduğumuzu öğrenir öğrenmez daha fazla yardım alacağız.

"Dayan, Thomas! Dayanmalısın."

Sersemlemiş bir halde ona odaklanmaya çalıştı. Elleri beceriksizce kızın yüzünün iki yanına gitti. Onu tam önünde tuttu, Neredeyse burun buruna geliyordu, böylece onunla birlikte dönecekti ya da onun gerçeği sabit kalacaktı. Dönmüyordu. Çıkıntı dönmüyordu. Dünya bile değildi. Her şey onun zihnindeydi.

Böyle şeylere alışık olması gerekirdi. Yeterince sık başı dönmüştü-

"Anne?" Jeremiah sordu. Yalvarıyor gibiydi. "Bizi kurtaracaklar mı?"

Canrik konuştu. "Ur-Lord." Sesi sertti. Şaşkınlığı öfkeye dönüşmüştü. "Cevaplanması gereken sorular var." Sonra yumuşar gibi oldu. "Burada cevaplanamazlar.

"Devler!" diye seslendi. "Halatınız var mı? Yukarıdaki çıkıntıya ulaşırsak iyi olur. Uzman ve Ard bize yardım edecek. Başka yolumuz yok."

Bir sopa Taşbüyücü'nün bacağına saplandı. Kadın yere düştü. Stoutgirth saldırganına tükürdü. Mağara Büyücüsü'nün ağzından fışkıran kan Çapa Ustası'nın yüzüne sıçradı. Ama Stoutgirth'in işi bitmemişti. Zayıflığına rağmen, Cavewight'ı mızrağının ucunda havaya kaldıracak kadar güçlüydü. Öfkeyle yarattığı uçurumun kenarına fırlattı.

Stonemage'ın acısı Linden'in irkilmesine neden oldu. Covenant'tan uzaklaştı. "Onlara yardım edin!" diye bağırdı Canrik'e. "Stonemage ayakta duramıyor!"

Efendi ona baktı ve ters ters baktı. "Buna gerek yok. Saldırı başarısız oldu.

Bir bozgun başlıyor."

Öfke gibi korkularla boğuşan Covenant, içindeki fırtınayı bir kenara itti. Bütün yarık dönmeye devam ediyordu ama o bunu görmezden geldi. Bacaklarını açarak ayakta durdu ve çıkıntı boyunca baktı.

Görme bozukluğu ve baş dönmesi yüzünden Canrik'in haklı olduğunu gördü. Sadece yedi ya da sekiz Mağara Şövalyesi hâlâ savaşıyordu. Diğer Üstat Dast, geri çekilmeye çalışan yaratıkların peşindeydi. Branl, Bluntfist ve Coldspray'in rakiplerine yardım etmek için döndü. Kılıcından bağırsaklar dökülüyor, kırmızı spreyler saçılıyordu. Coldspray her darbeye parlak kanlar akıtıyordu. Bluff Stoutgirth mızrağını fırlattı: bir zırh plakasını oyan son bir vuruş. Sonra Taşbüyücü'ye doğru eğildi, kolunu omzuna attı ve onu ayağa kaldırdı. Birlikte bölüğün geri kalanına doğru sendelediler.

Blustergale talimatları beklemedi. Bölüğün çuvallarından birinden ağır bir ip bobini çıkardı. Baf Scatterwit onu elinden almaya çalıştı: İyileşen omzu hâlâ güçsüzdü. Baf Scatterwit onu reddetti; ipi Wiver Setrock'a verdi. Onu teselli etmek için, "Hazır ol. Başka görevlerin de olacak."

Bir kahkaha attı. "Ben hazırım. Her zaman hazır değil miyim?"

"Demir Ustası!" diye bağırdı Setrock. "Usta bir öğüt veriyor Yükseliş! Diğer Ustalar bize yardım etmek için bekliyor."

Stoutgirth kan maskesinin içinde sırttı ve gözlerini devirdi. "Tembel! Neden gecikiyorsun? Eğer yardım teklif edildiğinde kabul etmezsek, sadece aptal değiliz. Aynı zamanda akılsızız da."

Setrock hemen çıkıntının kenarına doğru ilerledi ve yukarı baktı. Bir an için mesafeyi ölçtü, ip bobinini kaldırdı. Sonra başıyla onayladı. Güç kazanmak için çömelerek, bobini şirketin yukarısındaki çıkıntıya fırlattı.

Bir an için karanlıkta kayboldu. Sonra ipin bir ucu yılan gibi aşağı indi.

Covenant daha sakin bir nefes aldı ve etrafındakilerin tekrar gerekli konumlarına yerleşmelerini izledi.

Stoutgirth Taşbüyücü'yü çıkıntıya indirdi ve duvara yaslayarak oturttu. "Bir sıra daha," diye emretti Scatterwit'e neşeyle; fazla neşeyle. Bakışlarındaki ıstırap ses tonunu yalanlıyordu. "Üç beşiği donatın. Zaman Müdürünü ya da Linden'i Dev dostu ya da Jeremiah Seçilmiş-oğul kollarının gücüne." Cirrus

Kindwind'in sadece bir eli olduğunu ya da Blustergale ve Furledsail hâlâ iyileşiyordu ya da Onyx Stonemage yaralanmıştı ya da Scatterwit'in kendisi bir ayağını kaybetmişti.

Covenant onayladı. Yeni bir baş dönmesi onu düşmeye zorladığında tutunabileceğine inanmıyordu.

Cevaplanması gereken sorular?

Canrik yine Linden'e sanki bir engerek yılanıymış gibi bakıyordu. Sanki ihanete uğramış gibi-

Onun bakışları altında, giysilerinin içinde büzülmüş gibiydi. Üstatların çok fazla güvensizliğine katlanmıştı; çok fazla yargılamaya. Onlarla olan geçmiş omuzlarında bir değirmen taşı gibi asılı duruyordu. Ama Canrik'in açık öfkesine cevap vermedi. Onun yerine Jeremiah'ya döndü. Bir şey göstermek isteyen bir kadın gibi, açıkça, "Dünya gücüne ihtiyacım var, Jeremiah. Taşbüyücülüğü için. Sakıncası var mı?"

Görünüşe göre Canrik'in Kanun Asası'nın artık çocuğa ait olduğunu anlamasını istiyordu.

Jeremiah kaşlarını çattı. "Yaralanmış." Şaşkın görünüyordu. "Sormana gerek yok. Sana ihtiyacı var."

"Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum" demek istiyor gibiydi.

Üstatların Linden'de hâlâ bir kötülük gördüğü fikri Covenant'ın Canrik'in yüzüne vurma isteği uyandırdı. Kendi öfkesinin yoğunluğundan titreyerek onun Oniks Taşbüyücüsü'ne doğru yürüyüşünü izledi.

Yaralı Swordmain, bir kayanın çıkıntıyı kırdığı yerin uzak tarafında oturuyordu. Dizinden gelen hisleri engellemek ve acının kendi kontrolünü kırmasını önlemek için ellerini uyluğunun etrafında kenetledi. Linden boşluğu yarımsız geçmeye çalışmadı ve Devlerden yardım beklemedi. Bunun yerine gediğin yakınında durdu ve başını eğerek duyularını Taşbüyücü'nün yaralı bacağına yoğunlaştırdı. Sanki kendi isteğiymiş gibi, ateş

Krill'in parıltısında keskin bir ebon izi olan Kanun Asası'ndan açıldı. Taşbüyücü'ye doğru uzanırken çukur gibi kıvrımlar çiziyordu.

Onların ötesinde, Rime Coldspray bir Cavewight'ı çıkıntıdan aşağı tekmeledi: görünüşe göre yaratıkların sonuncusuydu. Zor nefes alıyordu, o ve

Halewhole Bluntfist bir an için Dast'ın saldırının kalıntılarını taciz ettiği mesafeyi inceledi. Sonra Branl'ı selamlamak için kılıçlarını kaldırdılar.

Haruchai selamıyla karşılık verdi. Yüz ifadesinden ne gurur ne de memnuniyet anlaşıyordu. Dast'ın düşüncelerinden bir şey anladiysa bile bunu belli etmedi.

Covenant kısa bir süre Canrik'le yüzleşti. "Bu ne cüret?" diye sormak istedi. Bu ne *cüret*? Sen lanet ellerinin üzerinde otururken onun yaşadığı onca şeyden sonra? Ama kendini tuttu. Burada anlamadığı çok şey vardı. Efendi'nin de anlamadığı çok şey vardı.

Dikkatini kasıtlı olarak Jeremiah'ya yöneltti. Bir törpü gibi sert bir sesle, "Solucan şimdi nerede?" diye sordu.

Linden gibi o da bir gösteri niyetindeydi.

Jeremiah irkildi. Asa üzerinde bükülen ellerini inceledi. "Hâlâ nehirde." Sesi acıyla titriyordu. "Hâlâ yerin üstünde. Ama gittikçe yaklaşıyor. *Melenkurion* Skyweir'ı artık göremiyorum. Nehrin çıktığı yerde bir çatlak olan büyük bir uçurum var."

Covenant omzunun üzerinden tekrar Canrik'e baktı. Bunu duydu mu, seni kendini beğenmiş piç? Soruların olduğunu mu sanıyorsun? Hiçbir fikrin yok.

Covenant'ın hayata dönmesinden bu yana Linden'in oğlunun iyiliği için yaptığı her şey haklıydı.

Sonra Jeremiah'ya kararsızca, "Endişelenme," dedi. Çocuk, Linden'in Canrik'in halkıyla olan sorunlu geçmişinden habersizdi. Bunu ne zaman açıklayacaktı ki? Neden açıklasın ki? Galt, Jeremiah'nın hayatını kurtarmıştı. "Sana olanların zalimce olduğunu biliyorum. Ne kadar acı verdiğini ancak tahmin edebilirim. Ama bu konuda bir şeyler yapma şansın olacak. Ve Üstatlar bize yardım edecek."

En azından soruları cevaplanana kadar.

Canrik cevap verircesine, "Ustalara yalanlar verildi. Stave düşüncelerini gizliyor. Alçakgönüllü Branl

gerçek."

Branl'ın zihninin açıklığı Covenant'ı rahatsız etmedi. Elbette Branl doğruyu söyleyecekti. Halkını bilgilendireceğine söz vermişti. Covenant onun tüm gerçeği söyleyeceğine güveniyordu.

Ama yalanlar? *Haruchai*'ye kim yalan söylemişti? Bu riski kim almıştı?

Peki Üstatların sezgileri nasıl engellenmişti?

Stave, Canrik'e onaylamadığını ima eden bir düzlükle baktı; ama Usta'ya sitem etmedi.

Covenant'ın etrafındaki Devler çıkıntıdan ayrılmak için hazırlıklarını aceleyle tamamladılar. Spume Frothbreeze adında bir denizci ayaklarını duvara dayadı. Omzundaki ikinci bir halat kangalıyla kendini elden ele yukarı doğru çekti. Scatterwit'in halatı beline düğümlenmişti, böylece onu arkasından sürükleyebilecekti.

Covenant'ın bulanık görüşüne göre, bir sonraki çıkıntının yüksekliği ulaşılmaz görünüyordu. Ard ve Ulman oradaysa bile onları ayırt edemiyordu. Birkaç dakika içinde Frothbreeze belirsizliğe gömüldü.

Ama Devler tereddüt etmedi. Hemen ardından bir kadın şirketin son halatını getirdi: Far Horizoneyes. Frothbreeze gibi o da uzun bir deneyimin verdiği rahatlıkla tırmandı.

Keenreef ve Setrock kalan erzakları alıp hızla yukarı çıktılar. Covenant, Scatterwit'in sırasına düğümlenmiş beşiklere kaşlarını çattı: üç tanesi sırayla bağlanmıştı, böylece o, Linden ve Jeremiah içlerine oturabilir ve Giants ve *Haruchai* onları kaldırırken sadece tutunabilirlerdi. Bunu yapmak istemiyordu. Dengesini yine kaybedebilirdi. Ve üçü de savunmasız kalacaktı. Eğer Mağara Şövalyeleri saldırılarını yeniler, daha fazla mızrak fırlatır-

"*Hayır.*" Demir El'in sesi onu endişelerinden uzaklaştırdı.

Sessizce konuşmasına rağmen, öfkesi onu şok etti.

Döndüğünde, Bluff Stoutgirth'in Hurl'ün bedenini omuzlarına alarak ayağa kalktığını gördü.

"Hayır," diye tekrarladı Coldspray, öfkeli ya da kederli.

"Anchormaster, hayır." Stoutgirth ağıt yakar gibi, "Birini *Skurj'a* kaptırdım," diye cevap verdi. "Onun için,

Bana bir *caamora* verildi. Ama burada üç kişi öldürüldü ve ikisi de kederin erişemeyeceği bir yere düştü." Kanlı peçesinin ardından dişlerini gösterdi. "Hepsi benim emrim altındaydı ve cezaları ölüm oldu. Hurl'u farelerin beslenmesine terk etmeyeceğim."

"Yapacaksın," diye karşı çıktı Demir El. "Yasınızı inkâr etmiyorum. Yine de sen Dire'in Gemisi'nin Kaptan-ı Deryası'sın ve görevden alınmadın. Bir Dev armadan düştüğünde fırtınalar dinmez. Aramızdaki değerli yoldaşların kaybı da tehlikemizi hafifletmez.

"Dünyanın sonu her keder için yeterli olacaktır. Bir ceset için hayatını tehlikeye atmayacaksın."

"Yapmayacak mıyım?" Stoutgirth onun bakışlarına karşılık vermedi. "Bu senin sözün mü, Rime Coldspray? Beş Kılıcıinnir'ini kaybetmiş ve denizler ötesindeki çabalarının amacına ulaşamadığını görmüş biri olarak mı böyle konuşuyorsun? Ironhand, senin kalbin taştan. Benimki su."

Coldspray yumruklarını sıktı: gözlerinde öfke parlıyordu. Ancak o daha karşılık veremedi, adam başını kaldırdı ve bir deli gibi güldü. İki adımda uçurumun kenarına vardı. Orada çömeldi, kollarını Hurl'un bedeninin altına koydu ve onu derinlere doğru itti.

Gülerek ya da ağlayarak, "Nehirlere veriyorum. Onun gibi benim de kalbimi denizlerin kurtuluşuna taşıyın."

Burkulan neşesi, yarığı dolduracakmış gibi görünene kadar yükseldi: dünyanın düşmüşleri için kırık bir adamın threnodisi. Ama pişmanlığının şirketi iplerden alıkoymasına izin vermedi.

Covenant yüksek çıkıntıya ulaştığında oturmak zorunda kaldı. Düğümlemiş beşiğinden kurtulunca, yarıktan uzağa giden derme çatma tünelin bir duvarına çöktü; ellerini Dizlerini göğsüne çekti ve acilen onlara sarıldı; yüzünü sakladı. Baş dönmesi, imkânsız talepler ve çelişkiler yüzünden kendini insansız hissetti. Hurl'ü çok az tanıyordu. Öldürülen diğer denizcilerin, kendilerini savunmak için tek bir darbe bile vurmada hayatlarını kaybeden devlerin isimlerini bile hatırlayamıyordu. Ve verdiği kararlar onları mahvolmaya sürüklemişti. Onların ölümünü değerli kılmak onun sorumluluğuydu.

Bu yapılamazdı. Yaptığı hiçbir şey Lord Foul'un sayısız kurbanını teskin edemezdi. Hâlâ Dünya için mücadele edenlerin cesaretini onurlandırmak için hiçbir şey yeterli olamazdı.

Yine de Covenant denemek zorundaydı. Baş dönmesi ve beyhudeliğin siren şarkısına kulaklarını kapatmak zorundaydı. İnanmak zorundaydı-

Cesaretin ve berrak görüşün ötesinde başka bir gerçeği bulamayacağı kadar kara ya da derin bir kıyamet yoktur.

O bir cüzzamlıydı. İsteddiği şeye inanabilir miydi? Bedelini ödemeye razı olduğu sürece?

Neyse ki yalnız değildi. Kara'da nadiren yalnız kalırdı; ama bu kez ona yoldaşlık ve yardımdan daha fazlası verilmişti. Linden ona doğru geliyordu. Kadının gözlerindeki sevgiyi, saf endişeyi fark etmek için sağlık hissine ihtiyacı yoktu. Jeremiah onun arkasından geliyor, Kanun Asası'nı sanki akıl sağlığı yerindeymiş gibi tutuyordu.

buna bağlıydı. Stave, Loric'in *krilinin* ışığını tünele getirdi. Branl, Covenant'ı hâlâ dehşete düşüren aşırılıklara gitmişti. İki Üstat -Ard ve Ulman- çıkıntıda durmuş, halatlara yardım ediyorlardı. Ve hâlâ devler vardı.

Tanrı, Devler - Rime Coldspray'in yoldaşlarından beşi: Anchormaster'ın denizcilerinden dördü: hepsi öldü, Lostson Longwrath gibi dünya için kayboldular. Yine de geriye kalanların sayısı ölümlerden fazlaydı.

Ve iki yüz Efendi Wightwarrens'a gelmişti. İki yüz-

Covenant'ın neye inanıp inanmayacağını seçme yeteneği cüzzamlı olmanın bir yanıysa, bu da diğer yanıydı: böyle bir bolluğa nasıl katlanacağını bilmiyordu. Onlarca yılını bir dünyada, bin yılını ise başka bir dünyada tek başına nasıl ayakta duracağını öğrenerek geçirmişti.

Yine de minnettar değilmiş gibi davranamazdı. Linden yanına oturup kolunu omuzlarına attığında, onun bakışlarına karşılık verebildiğini fark etti.

"O kadar da kötü değil," dedi kabaca. "En azından hâlâ birlikteyiz. Bazılarımız başardı."

Seni seviyorum, Linden Avery demek istedi.

Sarılması anladığını gösterir gibiydi.

Faydasızca gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı. "Ne durumdayız?" Gölgeler ve keskin gümüş, etrafında toplanan şekilleri karıştırdı.

"Burada kalamayız."

"Yakında hazır olacağız," dedi ona. "Bazı Devlerin yardıma ihtiyacı var." Cirrus Kindwind ve Onyx Stonemage. Baf Scatterwit. Squallish Blustergale. Etch Furledsail. "Şu anda yukarı çekiliyorlar. Geriye sadece Canrik ve Dast kaldı."

Elbette, diye düşündü Covenant. Doğal olarak Üstatlar en son gelmekte ısrar edeceklerdi.

İki yüz tanesi Wightwarren'larda bir yerdeydi. Kaç Mağara Şövalyesine karşı? Hiçbir fikri yoktu. Roger'ın Thunder Dağı'ndaki her canlıyı çağırmak için bolca zamanı vardı. Ve *Mokşa* Raver hâlâ bir tehditti. Hâlâ Lord Foul'un herhangi bir sayıdaki hizmetkârına komuta edebilirdi. Covenant iki yüz *Harucha*'nin yeterli olacağından emin değildi.

Ve Yeremya'ya söylediklerine rağmen, onların yardımına güvenebileceğinden emin değildi. *Efendilere yalanlar verilmişti*. Bu yalanların ne olduğunu bilmiyordu. Bu nedenle Efendilerin gerçeğe nasıl tepki vereceklerini tahmin edemiyordu.

Kindwind ve Stonemage birlikte çıkıntının üzerine çıkarıldı. Son denizciler ve *Haruchai* de yukarı çekildiğinde, Canrik Devlerin arasından Rime Coldspray'e doğru yürüdü.

"Ironhand," dedi hemen, "bu geçitte oyalanmamalıyız."

Coldspray ona baktı. "Evet. Düşmanlarımız varlığımızdan emin. Kesinlikle bize karşı gelecekler. Ve burada geri çekilemeyiz. Eğer başka bir yön bulamazsak yok olacağız, olmak zorundayız. Bize rehberlik edebilir misin?"

Canrik başını salladı. "Wightwarrenlar hakkındaki eski bilgimiz az ama buraya geliş yolumuzu unutmadık. Ve akrabalarımızla yeniden bir araya geldiğimizde, bilgimiz artacak.

"Ne arıyorsun? Kastenessen'i nerede keşfetmeyi umuyorsunuz?" - Linden'a iğneleyici bir bakış fırlattı- "Toprak ve Yeryüzü yaratılmamışken dengesiz bir *Elohim*'le yüzleşmek niyetiniz olmaya devam ederse?"

Covenant düşünmek için duraksamadan ayağa fırladı. "Kastenessen?" diye tersledi. Yalan mı? "Bu fikre nereden kapıldın? Kevin'in Kir'i solduğunda bunu hissetmedin mi? Bunun ne anlama geldiğini sanıyordun? Kastenessen günler önce pes etti."

Açıkça görülüyor ki Üstatlar Dünyanın Sonu Solucanı'nın uyandırıldığını biliyorlardı.

"Biz kör değiliz, efendimiz," diye karşılık verdi Canrik. "Kevin'in Dirt'ünün sona erdiğinin farkındayız. Ama yanıltıldık, Stave bizimle konuşmuyor ve Branl da"-Üstat kelime arıyor gibiydi
-"Garip bir şekilde isteksiz. Amacınızı anlayamıyoruz."

Covenant öfkesini yutmak için çaba sarf etti. Efendiler onun düşmanı değildi. Sadece Linden hakkında kötü düşündükleri için öfkeliydi.

"Kiril Threndor'a gitmeliyim," diye mırıldandı. "Eğer bunu istemek çok fazla değilse. Despiser'ı bulmak istiyorum. Ve Mağara Şövalyeleri tek sorunumuz değil. Oğlum buralarda bir yerde. Her şeyi deneyecek kadar korkmuş durumda. Ayrıca *Moksha* Jehannum var. Muhtemelen çok kızgındır.

"Canınızı sıkan nedir bilmiyorum ama önemsiz bir şey. Bunun için zamanımız yok."

Canrik bir an için susturulmuş gibi durdu. Yavaşça alnına bir kaş çatma ifadesi yerleşti. Sonra, "Sorularımız yanıtlanmalı," dedi.

Cevap beklemeden tünelden aşağı doğru yürüdü. Coldspray, Covenant'a sertçe baktı; ama o gecikmedi.

Swordmainnir'ini selamlayarak Halewhole Blunfist ve Frostheart Grueburn'ü Canrik'in peşinden gönderdi. Sonra da Cirrus Kindwind, Ard ve Ulman'ı yanına alarak, Onyx Stonemage'ı Covenant, Linden ve Jeremiah ile bırakarak onu kendisi takip etti.

Zaptedilmiş bir Çapa Ustası mürettebatını topladı. Yaralanmamış denizcileri -Wiver Setrock, Spume Frothbreeze, Keenreef, Far Horizoneyes-önden gönderildi. Scatterwit, Blustergale, Furledsail ve Dast ile birlikte şirketin geri kalanını takip etti.

Covenant içgüdüsel olarak Linden'in elini tuttu ve yarım elini Jeremiah'in omzuna koydu. Stave ve Branl'ın eşliğinde geçit boyunca ilerlemeye başladılar.

Yeremya direnmedi ama başı eğik yürüdü, ayaklarını nereye koyduğuna dikkat etmedi. Elleri sıkılaştı ve Personelin üzerinde rahatlamış, kalp atışları gibi aceleci. Arada bir başını kaldırıp etrafına bakıyordu. Ama konuşmadı; konuşmadı Covenant ya da Linden'i fark etmemiş gibi görünüyor.

Belki Roger'ın doğru bir fikri vardı. Belki de hepimiz tanrı olmaya çalışmalıyız.

Bu düşünce Covenant'ın midesinin asit yutmuş gibi yanmasına neden oldu. İnanmayı reddetti-

Linden bir an için oğlunu inceledi. Sonra gözlerini kaçırdı. Covenant'a baktı, ihtiyaçlarını dile getiremeyen bir kadın gibi yalvarıyordu. Ancak neredeyse aynı anda dikkatini Stave'e çevirdi.

Kısık bir sesle sordu, "Ustaları rahatsız eden ne? Pahnı ve Bhapa onlara ulaştı mı?"

"Pahnı ve Bhapa'nın yalan söylediğini mi düşünüyorlar?" diye sormuş olabilir.

Buna inanıyor olamazlar. İnanıyorlarsa neden geldiler?

"Seçilmişler," diye yanıtladı Stave, "halkımıza onlardan beklediğim saygıyı göstermeliyim." Ses tonundan mesafeli olduğu anlaşılıyordu. "Şüphelerinden bahsedecekler ve Anında takipten kaçtığımızda öfkelenirler. Kim olduklarını ve ne olacaklarını belirlemek onların hakkıdır.

"Yine de Üstatların Kordonları duyduğunu ve sorguladığını kabul etmekte özgürüm. Hizmetine sadık kalan Ardent Bhapa ve Pahnı'yi Revelstone civarına gönderdi. Onların sözleri Üstatların sizi aramaya gelmesine neden oldu, Seçilmiş." Linden'in unvanına ince bir vurgu yaptı. "Şimdi Kordonlar Üstatlara eşlik ediyor. Düşmanlarımız ve kaderimiz izin verirse, onlarla yeniden bir araya geleceksiniz.

"Bundan daha fazlasını açıklamayacağım."

"Lanet olsun, Stave," diye mırıldandı Linden. "Bu yeterli değil. Mutabakat'ın hayatta olduğunu nasıl bilmezler? Bhapa ya da Pahnı onlara söylemedi mi?"

Kordonlar sonunda Efendileri nasıl harekete geçirmişlerdi, eğer ur-Lord'un onlara, İnançsız'a, Yozlaşma'yı iki kez yenmiş olan adama ihtiyacı olduğu konusunda ısrar ederek değilse?

Covenant, "Bunu yakında duyacağız," diye araya girdi. Stave'in vicdanına meydan okuyacak cesareti yoktu. Bunun yerine Linden'in elini sıkıca kavrayarak onu rahatlatmaya çalıştı. "Ya da hayatımızın geri kalanını savaşıarak geçireceğiz ve hiçbir şey duymayacağız. Her iki durumda da fark etmez. Onlar sadece Efendi değil. Onlar *Haruchai*. Eninde sonunda bize yardım edecekler, bizim yaptığımızı düşünseler bile.

arkalarından korkunç şeyler çeviriyorlar. Yapmak zorundalar. Başka bir şey yapamayacak kadar utanıyorlar. Şimdiden iki tane Lord Foul'la benimle yüzleşme şansları var, Kevin'la bir kez bile. Bununla nasıl yaşayacaklarını bilmiyorlar."

Stave omuz silkmiş gibi başını salladı. Branl kendi fikrini söylemedi.

Linden uzun bir süre önündeki bağışlamayan taşı inceledi. Sonunda konuştuğunda sesi o kadar yumuşaktı ki Covenant onu zar zor duydu.

"Yoluma çıkmalarına izin vermeyin. Bu benim son şansım. Solucanı durduramayız. Bu benim hatam ama elimden bir şey gelmiyor. İşte bu yüzden-"

Aniden durdu.

"Biliyorum," diye iç geçirdi Covenant. "Hepimiz aynı gemideyiz. Korkularımızla yüzleşmekten daha kötü olabilecek tek şey onlarla yüzleşmemektir."

Linden cevap vermedi; başını kaldırmadı. Sanki boğuluyormuş gibi onun eline sarıldı.

Covenant bu duyguyu biliyordu. Kadının ihtiyacı olan cesareti bulacağına inanıyordu. Onun yaptıklarını yapabilen bir kadın daha fazlasını da yapabilirdi. Ama onu kaybetmeye nasıl dayanacağından hiç emin değildi.

Despiser'a duyduğu öfkenin büyüklüğü bir sorumluluk. Çoğu zaman başarısız olması gerekirken onu ayakta tutmuştu. Ama şimdi daha iyi bir cevaba ihtiyacı vardı ve öfkesi onu kör etmekle tehdit ediyordu.

Cüzzamının paradoksu buydu. Lord Foul ile yüzleşmek için kesinlikle hissizliğe ihtiyacı vardı. Dokunulmaz olmalıydı: her hakarete karşı bağışıklığı olmalıydı; vahşi büyüünün aşırılıklarından etkilenmemeliydi. Roger'ın bağlılığına yapılan üstü kapalı ihanetten etkilenmemeliydi. Yine de hissizlik onu iktidarsız da bırakabilirdi. Daha önce de yapmıştı.

Linden gittiğinde, onun kalbini de yanında götürecekti. Göğsündeki o büyük boşluğu öfkenin doldurmasına izin verirse, başarısız olacağı kesindi.

Covenant bu yabancı pasajda Wightwarren'ları tanıdı. Onları kabalıklarından tanıyordu.

Mağaracıların kazıları -dikkatsiz duvarlar ve yırtık pırtık tavan, yaratıkların girdiği düzensiz taş çıkıntıları

Başladıkları işi bitirmeyi ihmal ettiler ve tünelin içgüdüsel kurnazlığıyla kayaç içindeki damarları ve lodları takip ettiler.

Buradan, yeraltı mezarlarını iyi bilen biri, Covenant'ın bir zamanlar Despiser'a teslim olduğu Kiril Threndor'u, Yıldırımın Kalbi'ni bulabilirdi.

Ama daha ne kadar gitmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve hedefine ulaşmadan önce şirketin tekrar saldırıya uğrayacağından emindi.

Sanki haklı olduğunu kanıtlamak istercesine, ilerideki karanlıktan bir uyarı çığlığı geldi: Demir El'in sesi. Bağırışları, çabaları ve silahların çarpışmasını duydu. Onyx Stonemage hemen durmasını işaret etti. Üç adım daha ilerledi, sonra durdu, uzun kılıcını yumruklarının arasına almış bekliyordu.

"Anne?" Jeremiah faydasızca sordu. "Anne mi?"

Branl, "Mağara bekçileri geçidi kapatmış," diye duyurdu, "küçük bir kuvvet. Yarıktan çıkacağımızı tahmin etmediklerini tahmin ediyorum. Bize karşı hazırlıklı değillerdi. Yine de dar alan onlara yardımcı oluyor. Onlar için yeterli-"

Stave başını salladı. Branl kısa bir süre bakışlarını kıstı. Sonra Alçakgönüllü dedi ki, "Bunlar yeterli değil. Dört Efendi saldırıyor arkadan gelen yaratıklar. Kılıçmainnir'in kılıçları ile Canrik ve Dast için açıklıklar yaratılır. Üç Mağara Şövalyesi düşmüş. Beş. Şimdi sekiz." Bir anlık sessizliğin ardından Branl, "Geçit temizlendi," dedi.

"Yaralanan var mı?" Linden sordu.

Branl tereddüt eder gibi göründükten sonra şöyle dedi: "Yetenek ve zırh Swordmainnir'i korudu. *Haruchai* onların acılarını dikkate almaz."

"Başka bir deyişle," diye tersledi, "onları tedavi etmeyi teklif ederek onları aşağılamamı istemiyorlar."

Covenant dişlerini sıktı. Elbette haklıydı.

Stave omuz silkti. "Üstatların anlayamadığı çok şey var."

"Anne," diye kalın bir nefes aldı Jeremiah. "Kan kokusu alıyorum."
Linden, Covenant'ın yanından geçip çocuğa baktı. "Biliyorum tatlım. Tüm bu cinayetlerden bıktım. Ama duramayız. Eğer savaşırmazsak, bizi öldürecekler."

Kendi kendine mırıldanır gibi, "Mağara Şövalyelerinin, Foul'un onları nasıl kullandığını bilselerdi muhtemelen bizim tarafımızda olacak olmaları beni çok sinirlendiriyor. Tanrı aşkına, *düşünebiliyorlar*. Sadece yeterince net düşünemiyorlar."

Ve muhtemelen çocuklarını seviyorlar, Covenant onun için ekledi. Muhtemelen yaptığımız şey için bizden nefret ediyorlardır. Ama bu düşünceyi kendine sakladı.

Yeremya, Antlaşma'nın duymadığı bir şeyler mırıldandı. Stonemage onları harekete geçmeye çağırıyordu.

Hâlâ Linden'in elini tutan ve avucunu Jeremiah'nın omzuna yaslayan Covenant tekrar ilerlemeye başladı.

Çok geçmeden o da kan kokusunu alabildi: kan ve daha acı sıvılar. İleride, *krill*'in aydınlatması zeminde ve duvarlarda kıpkırmızı parıltılar yakaladı. İksir kadar karanlık görünüyordu. Bölüğe önderlik eden Devler ve Efendiler, arkalarında parçalanmış ve içleri boşaltılmış cesetler bırakarak çatışma alanını geçip gitmişlerdi. Cesetlerin ve dökülen bağırsakların etrafında kalın havuzlar halinde kan vardı. Stonemage sanki bunu görmezden gelmeye gücü yetmeyecekmiş gibi katliamın içinden geçiyordu. Stave ve Branl, kıpkırmızı parçaların içinde, damlayan cesetlerin üzerinde umursamaz bir tavırla yürüyorlardı. Ancak Covenant, ölülerin arasından mide bulandırıcı yolunu seçebilmek için Linden ve Jeremiah'yı bırakmak zorunda kaldı.

Tanrım, Despiser'dan nefret etmemek çok zordu. Öfke tek mantıklı tepki gibi geliyordu.

Arkadan gelen Devler öldürülen Mağara Şövalyelerinin yanından geçerken Branl Covenant'a şöyle dedi: "Swordmainnir geçitlerin kesiştiği bir yere ulaştı. Canrik ve yoldaşlarının aşına olduğu yol sağ tarafta, ama orada hava tehlikelerle dolu. Samil, Vortin ve diğer Efendiler soldan yaklaşıyor. Araştırmalarının Kiril Threndor'a yönelmediğini bildiriyorlar. Bu nedenle Demir El ilerlemeye devam etmek istiyor. Sadece sizin onayınızı bekliyor, Lordum."

Covenant bir an tereddüt etti, her seçimin sonuçlarını tahmin etmeye çalıştı. Sonra, "Ona güvenmesini söyle.

kendisi. Daha fazla Üstat bizi bulacaktır. Sonunda bazıları Kiril Threndor'a nasıl ulaşacaklarını öğrenecekler."

Branl ve Stave başlarıyla onayladılar. Branl'ın tavrı, Covenant'ın cevabını iletirken konsantrasyonunun arttığını ima ediyordu.

Covenant onaylaması için Linden'a baktı; ama onun dikkati Jeremiah üzerindeydi. Çocuk sanki kör olmuş gibi dümdüz önüne bakıyordu. Elleri sanki Solucan'la güreşiyormuş gibi Asa'nın üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

Kendi kendine inleyen Covenant, Oniks Taşbüyücüsü'nün peşinden gitti.

O ve yoldaşları kavşağa vardıklarında, Frostheart Grueburn, Halewhole Bluntfist ve Dast'ı onları beklerken buldular. Grueburn'ün sol önkolundaki bir kesikten kan damlıyordu. Bir mızrak Bluntfist'in sağ yanağını parçalamıştı. Ama yaraları yüzeysel görünüyordu. *Krill*'in argent renginde, sırtışları yüz buruşturma gibi cıfcaflı görünüyordu.

Covenant ve diğerlerine ilerlemelerini işaret ettiler. "Ironhand," diye açıkladı Grueburn, "artık ön saflarda yer almamıza gerek olmadığını düşünüyor. Bu nedenle biz arkayı koruyacağız." Grueburn, "Dev olmamıza rağmen acele etmemizi tavsiye ediyoruz," diye eklerken Bluntfist kıkırdadı. "Şu tünel" -Covenant'ın sağındakini gösterdi- "kokularla dolu. Tatsızlıkların habercisi."

"Dikkatli olun," diye uyardı Covenant onları gereksiz yere. "Sizi kaybedemeyiz."

Koşmaya başlama dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı.

Bu tünel dik bir şekilde tırmandı; aşağı indi; tekrar yükseldi. Garip açılarla dönüyordu. Bir süre sonra, Covenant'ın ardından demir sesleri yankılandı.

Boğuk hırıltılar, gümbür gümbür darbeler. Branl, Mağara Şövalyelerinin Grueburn, Bluntfist ve Dast'a saldırdığını bildirdi. Ama artık geçidin sınırları Kılıçmainnir ve Efendi'ye yardımcı oluyordu. Bölüğü takip ederek savaşırken geri çekilmeyi göze alabiliyorlardı. Ve çok geçmeden

yaratıkları geri püskürtmeyi başardılar. Boğuşma sesleri azaldı.

Branl akrabalarından gelen bilgileri aktarmaya devam etti. Öncü birlik uzakta bir dallanmaya ulaştı. Dört usta daha oradaydı. Bu *Harucha*'ler bir mağara bulduklarını bildirdiler, zemini sığ bir leğen olan küçük bir mağara gibi bir alan ve

diğer pasajlara açılan kapılar: yoldaşların sorgulanabileceği bir yer.

Covenant Branl'a, "Bundan hoşlanmadım," diye yakındı.

"Zamanımız tükeniyor." Ve Üstatların suçlamalarını duymak istemiyordu.

"Bu konuda tek bir sesle konuşuyorlar," diye yanıtladı Branl. Ses tonu kişisel tepkisini gizliyordu. "Yaptıklarımızın ve amaçlarımızın hesabını istiyorlar."

"Yanıtlanacaklar," diye karşılık verdi Stave. "Yine de gecikme ihtimali de hoşuma gitmiyor. Solucan Dünya Kanı'nı içmeden önce amaçlarımıza ulaşamazsak dünyanın gidişatı üzerinde hiçbir etkimiz olamaz."

Alçakgönüllü omuz silkti. "Üstatlar reddedilirse, inkârla karşılık verebilirler."

"Oh, Tanrım," diye iç geçirdi Linden. "Tam da ihtiyacımız olan şey."

Covenant kendi kendine yemin etti. Linden başka ne yapmış olursa olsun, Üstatlara yalan söylememişti. Ama Dünya'nın mahvoluşunu onun başlattığı gerçeğinin ötesini göremeyebilirlerdi.

Yüksek sesle, "Onları ikna edemiyor musun, Branl? Neden burada oldukları önemli değil. Cehennem ateşi! Bhapa'nın burada olması bile önemli değil.

ve Pahnî onlara yalan söyledi. Yardıma ihtiyacımız var. Bizi şimdi geri tutmak sadece teslim olmaktır. Kendimizi de öldürebiliriz."

Alçakgönüllü, Covenant'ın bakışlarını üzerinde tuttu. "Onları etkileyemem Lordum. Ben eskisi gibi değilim. Düşüncelerim artık onlarınkiyle uyuşmuyor. Benim yaptığım gibi davranmayacaklarını düşünüyorlar. Akıllarınca, Solucan'ın uyanışını engellemiş olacaktı. Bu inanç onların gazabını haklı çıkarıyor."

Jeremiah kıvranıyordu. Branl sözlerini bitirir bitirmez, "Bu çok aptalca," diye homurdandı: Zehir gibi bir küçümseme. "O olmasaydı Covenant burada olmazdı. Ve ben de *burada* olmazdım. Çoktan Roger'a ve o *croyel*'in *ebedi* olmasına yardım ediyor olurum.

"*Bunu* Üstatlara söyledin mi?"

"Ne amaçla, Seçilmiş-oğul?" diye karşı çıktı Branl. "Yozlaşma'nın Kemer'in içinde hapsedilmişken yaratılışı tehdit edemeyeceğini söyleyeceklerdir. Ve hapisteyken, onu engellemek için çok şey denenmiş olabilir. Sadece Solucan'ın Uyanış onun zaferini garantiler."

Covenant öfke dışında bir yanıt düşünemedi Linden konuştu. "Bana bağlıysa," dedi Alçakgönüllü'ye, "her şeye cevap veririm. Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum. Burada durup tartışmayı göze alabilir miyiz bilmiyorum. Ama Üstatlar önemli. Elimden geleni yapacağım."

"Seçilmiş." Branl'ın yüzünde hiçbir şey yoktu. Yine de eğildiğinde ona tüm saygısını gösterdi. Sonra geri döndü, elinde şirketin tüneldaki tek ışığı.

Kahretsin, diye düşündü Covenant. Karım-Dişlerini göstererek sırtmaya çalıştı. Bu başarısız olunca, Alçakgönüllülere yetismeye odaklandı.

Eskisi gibi değilim.

Ve Linden korkularının en aciliyle yüzleşiyordu.

B Covenant ve yakın arkadaşları çok geçmeden tünelin çatallandığı yere ulaştılar. Orada dört Üstat onu bekliyordu. Ard ve Ulman'ı tanıdı. Diğer ikisi Vortin ve Samil'di.

Krill, Vortin'in ve Samil'in gözlerinde, onlar Mutabakat'ın önünde eğilirken anlık bir merak uyandırdı. Linden'e baktıklarında öfkeleri açığa çıktı. Ama fazla oyalanmadılar. Branl, Grueburn, Bluntfist ve Dast'ın arkayı korumasına yardım edeceklerini açıklarken, dört adam geçitlerin karanlığına doğru ilerledi.

Covenant arkasında yine silah sesleri duydu. Devasa yeminler tünel boyunca soluk soluğa yankılandı. Bluff Stoutgirth'in sesi Scatterwit ve Blustergale'i rahatsız etti.

Bir Swordmain "Yeterince hızlılar," diye cevap verdi. Anchormaster. Grueburn? Bluntfist? "Telkinler onları hızlandırmayacak."

Covenant dişlerini sıkarak Linden, Jeremiah ve Stave ile birlikte Stonemage'ı takip etti. Aralarında Branl, belirsizlikleri inanca dönüşmüş bir adam gibi ilerliyordu.

Bu geçit de dolaşırken yükselip alçalıyordu; ama şimdi her yükseliş topluluğu dağın daha ykseklerine götürüyordu. Covenant'ın kadim Gök Gürültüsü Kalbi'ne göre nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Yeraltı mezarları ile ilgili insan anıları

O ve arkadaşlarının o zaman karşılaştığı tehlikeler. Bu karanlıkla, bu taş ağırlığıyla çevriliyken, daha ne kadar yol gitmesi gerektiğini hayal bile edemiyordu.

Yorgun olduğu için düzensiz tırmanış uzun gelmişti. Engebeli koridorun belirsizlikleri görüşünü her iki yönde de engelliyordu: *krillerin* tesini göremiyordu. nndeki Devler gibi, arkasındakiler de sanki dünyadan silinip gitmişler gibi önemsiz görünüyorlardı. Sadece Linden ve Jeremiah gerçekti. Branl, Stave ve Onyx Stonemage.

Ama sonra tünel aşağı doğru o kadar keskin bir aı yaptı ki Covenant dengesini korumak için dizlerini kilitlemek zorunda kaldı. Tekrar yukarı bakabildiğinde, geçidin sonunu, daha geniş bir alana açılan bir açıklığı gördü. Onun bakış açısından bu boşluk siyah ve dipsiz bir çukuru andırıyordu. Ama içine giren ve içinden geçen figürler derin olmadığını gösteriyordu.

Branl'ı mağaraya kadar takip ettiğinde arkadaşlarını buldu. merkezinin yakınında toplanıyor. Ironhand ve Cirrus Kindwind. Stoutgirth'in denizcilerinden dördü. Ve Ustalar-

Daha fazla *Harucha*'nin şirkete katıldığını fark edene kadar sayıları kafasını karıştırdı. Devlerin önünde eğildiler, kapalı yüzlerle Covenant ve Linden'a baktılar. Sonra, sadece Rime Coldspray ile yaralı Canrik'i bırakarak uzaya dağıldılar.

Mağara belli belirsiz daireseldi ve duvarları doğal görünüyordu. Yontulmuş olmaktan ziyade, sıkılmış yumruklar dizisi gibi boğumlu bir tavan. Zemin, alttaki granitin büzüştüğü ya da soğuduğu çukur bölgelerin üzerine düşmüş kayalardan oluşan karmaşık bir karmakarışıktı, yüzeyde dar çatlaklar oluşturuyordu. Duvarların etrafında düzensiz aralıklarla boğaz gibi açılan dört tünel daha vardı: ışığın giremediği, karanlıkla boğulmuş boğazlar. Ustalar iftler halinde her girişte nöbet tutmak üzere harekete geçti.

"Thomas?" Linden usulca sordu. "Pahni ve Bhapa nerede?"

"Gelecekler." Covenant emin görünmeye çalıştı. Wightwarrenlar çok büyüktü; ama *Harucha*'nin zihinsel birliği

ne zaman ya da eğer.

Kaşlarını çattı. "Onlara ihtiyacımız var. Üstatlar sorularına cevap verebileceğimi düşünüyorlar ama muhtemelen veremem." Kısa bir süre sessiz kaldı. Sonra iç çeker gibi ekledi, "Pahni ve Bhapa'yı tekrar görmek istiyorum."

"Ben de," diye mırıldandı. Zaten çok fazla arkadaşını kaybetmişti ve daha fazlasını da kaybedecekti. Bundan nasıl kaçınacağını bilmiyordu.

O ve Linden, Coldspray ve Kindwind'i selamladılar, Wiver Setrock ve diğer denizcileri kabul ettiler. Covenant Canrik'e kaşlarını çattı ve "Söylediklerine dikkat et" diye düşündü. Çok dikkatli ol. Ama Efendi'yi yüksek sesle uyarmadı. Bunun yerine dönüp diğer denizcileri Anchormaster ve kalan denizciler mağaraya girer.

Hem Furledsail hem de Blustergale şimdi Baf Scatterwit'e yardım ediyordu.

Sanki ayağını kaybetmemiş gibi yürümeye çalışırken ayak bileğinin kütüğü yırtılmıştı ve her adımda kan izleri kalıyordu.

Yine de yoldaşlarına katılırken kocaman sııttı.

Birkaç dakika sonra Grueburn, Bluntfist ve beş Üstat küçük mağaraya girdi. Koşar adımlarla geldiler ama topluluğun geri kalanını gördüklerinde yavaşladılar. Karmin çizgileri uzuvlarını, tuniklerini ve katafraktlarını lekelemişti; ama kanın çok azı onlara aitti. Yaralı insanlar gibi hareket etmiyorlardı. İki Swordmainnir Ironhand'lerine yaklaştı. Dast, Ard ve Ulman girişlerde nöbet tutan *Harucha*'lere katıldılar. Vortin ve Samil, Canrik'in yanında yerlerini aldılar.

Rime Coldspray'in çenesi sanki küfür çiğniyormuş gibi çalışıyordu. "Burada Efendiler cevap istiyor," diye homurdandı, "her gecikme düşmanlarımıza hizmet etse de."

"Biliyoruz," dedi Canrik, onun öfkesine aldırmadan. "Zorunluluğu anlıyoruz. Yine de Ustaların Sesi'nin ve Ramen Kordonları'nın gelişini bekleyeceğiz. Düşüncelerimiz diğer Efendilere ve oradan da daha uzaktaki akrabalarımıza ulaştı. Handir ve yanındakiler şimdi bize doğru geliyorlar. Sondan önce ur-Lord'un huzurunda duracaklar. Solucanı üzerimize getiren ve yalanlara yol açan Linden Avery'den teselli isteyecekler."

Covenant öfkesini kontrol etmek için yumruklarını birbirine vurdu ve alyansının sert çemberini yumrukladı. Linden haklıydı. Bunu kendi kendine tekrar tekrar söyledi. O haklıydı. Hiçbir şey yapamazdı Lord Foul'a karşı koymak için yeterli değildi. Beş Swordmainnir, Dire'nin Gemisi'nden sekiz Dev, Stave ve Branl, Roger ve *moksha* Jehannum'u ve Despiser'ın çağırdığı diğer güçleri bir kenara bırakın, binlerce Cavewight'a karşı koymak için yeterli değildi.

Jeremiah belli belirsiz bir sesle, "Annemi tanımıyorsun," dedi. Gözleri sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi boş bakıyordu. Ellerinden siyah güç, Asa'nın rünleri boyunca yağ gibi akıyordu. "Neden yalan söylesin ki? Senden korkmuyor."

Bir an için Linden'in yüz hatları buruştu. Sonra elleriyle yüzünü kapattı. Ellerini tekrar indirdiğinde ifadesi sertleşmişti ve Canrik'e sabitlediği bakışları kasvetliydi.

Ahit sanki boğuluyormuş gibi Üstada, "Burada daha ne kadar durmamızı bekliyorsun?" diye sordu.

Canrik ona ciddiyetle baktı. "Takip eden Mağara Şövalyeleri öldürüldü. Sezgilerimizin erişebileceği mesafede başka kimse toplanmıyor. Bizi nerede arayacaklarını bilmedikleri sonucuna vardık. Yakın bir saldırı yok." Etrafındaki devlere baktı. "Ve yoldaşlarınız her türlü soluklanmayı memnuniyetle karşılıyor olmalı."

Verdiği cevabın Covenant'ı memnun edeceğine inanıyor gibiydi.

Covenant hiçbir şey söylemedi. Zayıf görüşüne rağmen, Efendilerin tavırlarının değiştiğini görebiliyordu. İlk şaşkınlıklarını atlatmışlardı. Şimdi daha fazla öfke ifade ediyorlardı. Onlar Covenant'ın kendisi tarafından değil ama varlığı nedeniyle ihanete uğramış gibi hissediyorlardı. Ve Linden'i suçladılar-

Günler önce, Antlaşma'nın bir görüntüsü onları yanıltmıştı. Roger, Jeremiah ve *croyel* ile birlikte Revelstone'a sihirle gizlenmiş olarak at sürdüğünde, Efendiler gerçeği ayırt edememişlerdi. Şüphe duymak için sebepleri vardı.

Yine de Covenant onlara bağışlamak istedi. Linden Handir ve diğer Üstatlardan zaten çok çekmişti. Daha fazlasını hak etmiyordu.

Stoutgirth Anchormaster, alışılmadık bir şekilde kaba davranarak mürettebatına yiyecek ve su dağıtmalarını söyledi. Ancak onlar bunu yapamadan daha fazla Üstat gelmeye başladı. Dörderli gruplar halinde, çeşitli geçitlerden mağaraya girdiler: bir grup *Haruchai*; sonra iki grup. Devlerin önünde kayıtsızca eğildiler. Linden ve Covenant'a azarlama kadar sert, düz bakışlar attılar. Jeremiah'ı görmezden geliyor gibiydiler. Sonra topluluğun etrafında bir kordon oluşturmak için dağıldılar; ama bunu Covenant, Linden ve Jeremiah'yı korumak için mi yoksa onlara karşı savunmak için mi yaptıklarını Covenant anlayamadı.

Handir bir keresinde Linden'in güç araçlarını elinden almakla tehdit etmişti.

Buna izin vermeyeceğim, dedi Covenant kendi kendine.

Katlanamam.

Ancak Efendilerin kararlarını onlar adına veremezdi. Özgürlüğün *gerekliliği* herkese olduğu gibi onlara da aitti.

Hâlâ içindeki baskı su gibi yükseliyordu. Yakında birine, herhangi birine, daha iyi bir sebep olmaksızın öfkelenmeye başlamak zorunda kalacaktı.

çünkü bir çıkışa ihtiyacı vardı.

Handir nihayet mağaraya girdiğinde bir çılgılığı bastırmak için dilini ısırdı.

Handir'in saçlarının gümüş rengi, yüzünü ve kollarını bir amblem gibi saran yara izleri onun yaşını ve boyunu gösteriyordu. O, otoriteye alışkın Ustaların Sesi'ydi.

Halkından üç kişi ona eşlik etti ama yalnız değillerdi. Aralarında Manethrall Mahrtiir'in Kordonları, Bhapa ve Pahni de vardı.

Bu manzara karşısında Covenant'ın öfkesi uçurumdan düşen bir dalga gibi dağıldı. Kordonların değiştiğini görebiliyordu. Tanıdığı Pahni, Liand'ı diriltmeye çalışmayı reddettiği için Linden'i affetmiş olabilirdi. O kız Linden'i kucaklamak için koşabilirdi; minnettarlık ve rahatlama gözyaşları dökebilirdi. Ve cesur, çekingen Bhapa sadece kendini dikkat çekecek kadar önemli görmediği için geride durabilirdi.

Şimdi değil. Her nasılsa Ramenlerin ikisi de Mahrtiir'in ruhunu miras almıştı. Pahni vurucu bir yırtıcı kuş gibi ileri atıldı ve gözleri haklılık duygusuyla parlıyordu, bilenmiş demir gibi keskindi. Bhapa yaklaştı

Daha yavaş, ama isteksiz ya da korkak olduğu için değil. Aksine, zayıflıklarından arınmış bir adamın kararlı adımlarıyla yürüyordu.

İkisi de Üstatları Revelstone'dan irade gücüyle getirdikleri izlenimini verdiler.

Pahni Demir El'e bir Ramen selamı verdi. Kord'un bakışları Swordmainnir arasında gezindi, kayıplarını saydı. Sonra eğildi tekrar daha derinden, düştüklerini kabul ederek. Ama Covenant'ı selamlamadı. Jeremiah'ın elindeki Asa'yı gördüğünde gözleri açılrsa da, dikkati onun üzerinde kalmadı.

Linden'e sabitlediği bakış aynı anda hem gururlu hem de meydan okuyucuydu. Linden'e yanlış yaptığını söylemesi için meydan okuyor gibiydi.

Linden kıza doğru yürümeye başladı, sonra dudağını ısırarak kendini durdurdu.

Gözleri morarmıştı.

Bhapa'nın tavrı daha çekingendi. Coldspray ve yoldaşlarını resmi bir şekilde onurlandırdı. Covenant'a da sadece "Timewarden" diyerek selam verdi. Jeremiah'a bakarken kaşları kalktı; ama o da şaşkınlıktan duraksamadı. İp gibi gergin bir sesle, "Handir'den aldığımız bazı haberler var. Manethrall Mahrtir'in düşmediğine dair güvence aldık. Bunun için minnettarız. Ama onun dönüşüm hikâyesini başka bir zaman dinlemeliyiz." Sonra Kordon gelip Linden'in önünde durdu.

Kollarını ona doğru kaldırdı ama adam onu kucaklamadı. Bunun yerine taşın üzerine çöktü; sanki onun efendisiymiş gibi, bir Ranyhyn kadar onurlu bir şekilde önünde secde etti.

"Bhapa-" Linden'in sesi kesildi. "Ah, Bhapa." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ne yapıyorsun? Ne oldu sana böyle?"

Kordon sertçe dizlerinin üzerine çöktü. Bir süre kadının yüzünü inceledikten sonra ayağa kalktı. Nem bakışlarını yumuşatmıştı ama tavrı değişmemişti. Sanki bir söz veriyormuş gibi konuştu.

"Linden Avery, Ringthane ve Seçilmişler, affınıza sığınıyorum. Yaptıklarımın hesabını vereceğim. Ama öncelikle sizi temin ederim ki Kordon Pahni suçsuzdur. Benim emrimle konuştu. Sonucun suçlusu benim, başkası değil."

Pahni bir kişneme olarak Clarion'u duyurdu, "O benim Manethrall. Hizmetleriyle hayatımı onurlandırdı. O nereye götürürse, memnuniyetle takip ederim."

Cennetteki Tanrı, Covenant düşündü. Sen ne yaptın?

Linden yine dudağını ısırdı, duygu selini zapt etmekte zorlanıyordu.

Jeremiah bir an için kollarını ona dolamak ister gibi göründü. Ama kendini tuttu ve geri çekildi. Bhapa ve Pahni'yi sadece kısa bir süredir tanıyordu ve sadece *croye*'in alay perdesinin arkasından. Olanları nasıl yorumlayacağını bilmiyordu.

Kaşlarını çatan Handir, Kordonlar ondan önce gelirken kendini tutmuştu. Şimdi konuştu.

"Ben Handir," dedi buruk bir ses tonuyla, "yılların ve kazanımların hakkı olarak Üstatların Sesi. Aramızda çok şey var. Cevaplanmalı.

"Sezgilerimizin Yozlaşma'nın hizmetkârlarının cazibesini delip geçemediğini pahalıya öğrendik. Burada birini görüyoruz ur-Lord gibi görünüyor, ancak onun benzerini daha önce de gördük. Yeni bir cazibe gösterisinden ziyade onun gerçekten ur-Lord olduğuna dair bir güvenceye ihtiyacımız var."

Linden irkildi. Hoşnutsuzluk Swordmainnir arasında yayıldı. Branl kaşlarını çattı. Stave'in ağzı gerildi.

Ama önce Covenant cevap verdi. Handir'in meydan okuması öfkesini bir anda geri getirdi.

"Oh, dur," diye hırladı. "Branl sana kim olduğumu söylemiş olmalı. Şüphecilikten o kadar mı hastasın ki, Alçakgönüllülerden birine bile güvenemiyorsun? Alçakgönüllülerin *sonuncusuna* mı?

"İşte, sana göstereyim."

Hiddetle Jeremiah'ya doğru yürüdü. Jeremiah'ı şaşırtan bir şekilde, Covenant yarım elini siyah tahtaya vurdu ve bir an için onu kavradı. Sonra tekrar Handir'le yüzleşmek için döndü.

"Doğruluk testini hatırlıyor musun? Her şeyi hatırladığını sanıyordum. Roger benmişim gibi davranırken, Linden'in Asa'yı kullanmasına izin vermedi. Hatta ona dokunmasına bile izin vermedi. Şimdi o benim karım. *Karım*, anlıyor musun?"

Haruchaï'ler eşlerine tutkuyla bağlıydı-

Covenant dışlerini gıcırdatarak, "Sizi neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum. Gerçekten umurumda da değil. Cevap mı istiyorsunuz? Böyle devam ederseniz, hepiniz *bana* hesap vereceksiniz."

Sonra durdu. Handir'in bariz memnuniyeti onu susturdu. Şimdi Handir'in talebinin dolaylı bir amaca hizmet ettiğini fark etmişti. Covenant istemeden de olsa Handir'in otoritesini, yargılama hakkını teyit etmişti.

Handir'in Covenant'ın kimliğinden şüphe etmemiş olması mümkündü- Bu fikir Covenant'ı makaraya aldı. Bhapa ve Pahnı ona ne söylemişti?

Ustalar mı?

Kendine has bir meydan okumayla Stave kayıtsızca, "Rahat olun, Zaman Müdürü. Efendiler taş istiyorlar ama bataklığın üzerinde duruyorlar. Gerçekten de yanıltılmışlar. Adanmışlığından emin olmayan Handir, daha derin kaygılarını gizliyor."

Efendilerin Sesi Stave'in iddiasına tepki vermedi. Covenant Handir'e, "O zaman işe koyul," dedi. "En azından birimiz Tanrı sorularınıza cevap versin."

Vortin ve Samil kasıtlı olarak liderlerinin yanında durmak için hareket ettiler. Branl'ın da kendilerine katılmasını ister ya da bekler gibi göründüler; ama Alçakgönüllü, Covenant, Linden, Jeremiah ve Stave ile birlikte kaldı.

Mağaradaki gerilime duyarlı olan Bluff Stoutgirth, mürettebatını kenara çekerek yolundan çekildi. Rime Coldspray de gözlerini kısarak yoldaşlarına aynısını yaptı, ancak Swordmainnir açıkça arkadaşlarını savunmak istiyordu. Ustaların kordonu hepsinin etrafında sıkılaştı. Kordonun içinde Pahnı yakınlarda bir yerde duruyor, görünüşe göre bekliyordu. Ama Bhapa sırtı Handir'e dönük, yüzü Covenant ve Linden'a dönük duruyordu.

Covenant bir kez daha eski Kord'un yeni tavrının, kazanılmış ciddiyetinin gücünü hissetti.

"Kordon," dedi Handir sert bir sesle: bir azarlama ya da uyarı. Bhapa onu duymazdan geldi.

"Ringthane ve Timewarden," diye söze başladı yaşlı Raman, bir garrote kadar kesin bir sesle, "Efendilerin gazabına ben katlanacağım. Onların yanlış anlamalarında sizin hiçbir payınız yok. Onların öfkesi bir yanlış anlamaya değil yalan, ama saklanan bir gerçek üzerine. Bunun için, tekrar haykırıyorum

Pardon, Ringthane. Seçim bana aitti. Cord Pahnı benim emrimle konuştu."

"Ve yine öyle yapacağım," diye açıkladı Pahnı. "Ranyhyn'e hizmet ettiğim gibi Manethrall'ıma da hizmet ederim."

Ama Bhapa onun için duraksamadı. "Üstatların ikilemi şudur. Sizin dönüşünüzü bilmiyorlardı, Timewarden, çünkü ben bilmelerine izin vermedim. Solucan'ın uyandırılmasından haberdar edildiler. Onlara Solucan'ın Dünya'nın Kanına olan açlığı anlatıldı. Ama senin dirilişin hakkında hiçbir şey söylenmedi, Timewarden. Adın anılmadı. Solucanı uyandıran aynı eylemle bize geri getirildiğiniz bilgisini kabul etmedim."

Soğukkanlılıklarına rağmen Handir, Canrik ve diğer Üstatlar öfkelerini belli ettiler. Branl Covenant'ın dönüşünü açıklamış olmalıydı. Yine de Bhapa'nın itirafı karşısında hazırlıksızdılar. Bin yıl önce Kan Muhafızları Ramen'e güvenmişlerdi.

"Aksine, Ringthane," diye devam etti yaşlı Cord Linden'e, "onları dünyanın kıyametinin suçlusunun sen olduğuna inanmaları için cesaretlendirdim." Sesi boğucu bir tondaydı. "Ona talimat verdiğim gibi konuşan Pahnı, ilk andan son ana kadar tek amacının oğlunu geri getirmek olduğunu, yol açtığın tahribata hiç aldırış etmediğini düşünmelerine neden oldu. Bu nedenle Üstatlar Dünya'nın son suçunun intikamını almak için geldiler."

Covenant ağzı açık, sözsüz ve dehşete düşmüş bir halde dinledi. Linden sanki Bhapa ona ihanet etmiş gibi bakıyordu: kendisine yemin etmiş bir adam. Devler silahlarını kavrayarak usulca küfrettiler. Sadece Jeremiah tepki vermedi. Anlaşılan Solucan'ın görüntüleri onu geri aldı.

Sonra Handir havladı, "Yeter! Ben çocuk muyum ki bir Raman benim yerime geçsin?"

Samil ve Vortin bir tehdit gibi hızla Bhapa'ya yaklaştılar. Onu kabaca kavrayıp bir kenara sürüklediler.

Linden feryat edecek gibi görünüyordu. Covenant onu dizginlemek ve dikkatini dağıtmak için refleks olarak, "Bu benim hatam," dedi. Onun sıkıntısı onunkinden daha kötüydü. Zaten kendini suçluyordu: "Bhapa ve Linden'e söylemeliydim.

Pahni ne diyecek. Yapmadım çünkü Üstatların kendi kararlarını vermeleri için bir şansı hak ettiklerini düşündüm. Hiç aklıma gelmedi-"

Kordonları ele geçiren neydi?

Linden ona bakmadı. Bütün yüzü Bhapa'ya yalvarıyor gibiydi.

Bhapa Handir'in öfkelerini görmezden gelerek ona şöyle dedi:

"Sözüne sadık kalan Ardent bizi Revelstone civarına getirdi. Orada Efendiler bizi karşılamadan önce özel olarak konuşabildik. Dileklerimin yükünü Kordon Pahni'ye verdim çünkü onun ihtiyacı açıktı. Kendi öfkemin beni zayıflatabileceği yerde onun tutkusunun galip gelmesi için dua ettim."

Daha fazlasını söylemeye çalıştı; ama Şamil boğazına bir el atarak onu susturdu: neredeyse onu ayağa kaldıracak bir boğulma.

Geçiş olmadan, Covenant'ın evlilik yüzüğü yandı. Ani ateş zihnini doldurdu, serbest bırakılmak için zorlandı.

Kordon'a yönelik tehdit Swordmainir için çok fazlaydı. Rime Coldspray bir anda elinde kılıcıyla Samil ve Bhapa'ya ulaştı. Frostheart Grueburn bir adım gerisinden onu takip etti.

Etraflarında, Ustaların kordonu bir ilmik gibi kapandı. Devler silahlarını salladı: kılıçlar ve mızraklar. Pahni'nin boğazı yumruklarında belirdi.

"Handir!" Covenant tersledi. "*Handir!*"

Handir'in çenesi çatırdadı. Bir kez başını salladı.

Samil Bhapa'yı serbest bıraktı. Samil ve Vortin geri çekildiler.

Covenant derin bir nefes aldı, yüreğindeki ateşi söndürmek için çaba sarf etti.

Linden ağlar gibi küçük bir sesle sordu, "Neden Bhapa? Bunu neden yaptın?"

Handir onun yerine konuştu. Ironhand'e şöyle dedi: "Darbelerini geri çek. Bize karşı duramazsınız. Bu nedenle saldırmayacağız. Eşit olmayan savaşları küçümseriz. Samil sadece Kord'a sessizliği empoze etmeye çalıştı."

Coldspray isteksizce kılıcını kınına soktu. Grueburn ve diğer Devler silahlarını indirdi. Onlar bunu yaparken, Efendiler de topluluğun etrafındaki çemberlerini gevşettiler.

Sesleri Linden ile karşı karşıya geldi. "Sorunuzu paylaşıyoruz, Linden Avery. Yanıtını duyacağız. Ama önce neler olduğunu doğrulamamız gerekiyor."

O -ya da Bhapa- itiraz edemedi Handir Covenant'a değil Branl'a döndü.

"Düşüncelerin rahat mı?" diye sordu Yüce Lord Loric'in *krilinin* tam ışığında. "Stave gizlenmeyi öğrendi. Bu yüzden şüpheli. Gizleme yalanı mümkün kılar. Şimdi sen de aynı şekilde yalan söyleyebilir mi?"

"*Turiya* Herem gerçekten öldürüldü mü? Linden Avery gerçekten de bir Forestal'ı Toprak'a geri getirdi mi? Kaderindeki çocuk *Elohim*'in korunması ve Kevin's Dirt'ün sona ermesi için? Kumgorgonları ve *Skurjları* yendiniz mi? ur-Lord şimdi Kiril Threndor'da Yozlaşmaya meydan okumaya mı çalışıyor?"

Branl bir kaşını kaldırdı. Sonra da alınmaya tenezzül etmeyen bir adam gibi omuz silkti. "Ben *Harucha*'yim," dedi. "Dahası, ben Alçakgönüllüyüm. Zihnimi yalanlarla kirletmem."

"Ayrıca," diye ekledi daha sert bir şekilde, "Ramen'e iftira atılmasına göz yummayacağım. Senin gibi, Handir, Efendilerin Sesi, ben de onların yaptıklarının hesabını istiyorum. Yine de onlar her zaman sadık ve cesur yoldaşlar oldular. Üstatlar Revelstone'da etkisiz kalırken onlar kendilerini tamamen feda ettiler. Hiçbirine katlanmayacağım"

Onları ihbar ediyorum."

Handir Branl'ı inceledi. Branl'ın zihnini araştırıyor gibiydi. "Artık etkisiz değiliz," diye karşılık verdi yaşlı adam. "İki Yüz Üstat Wightwarrens'a girdi, bize söylendiği gibi Linden Avery ve Kastenessen'i arıyorlar. İki yüz kişi de *Melenkurion* Skyweir'a doğru ilerliyor; eğer varışları gecikmezse onlar da Solucan'a karşı kendilerini tamamen feda edecekler."

Pahni hemen hiddetli ve gururlu bir sesle, "Ranyhyn seni doğurmaya razı oldu mu?" diye karşılık verdi.

Handir ona baktı. "Bunun doğruluğunu biliyorsun Kord Pahni. Küstahlık ederek hatanı daha da ağırlaştırma. Yaptıklarını haklı çıkardığında yargılanacaksın."

Sonra Branl'a olduğu kadar Covenant'a da şöyle dedi: "Ranyhyn bizi buraya kadar taşıdı. Onların yardımı olmasaydı bu kadar hızlı ilerleyemezdik. Ama

Melenkurion Skyweir'a giden ustalar bunu daha küçük hayvanlarla yaparlar. Büyük atlar orada binilmeyi reddederler."

Pahni'nin gözlerindeki parıltı coşkuyu andırıyordu. "Böylece Ranyhyn Manethrall Bhapa'nın amacını onayladı."

Efendilerin Sesi kaşlarının çatılmasına izin verdi. "Seni duyamıyorum," dedi Kordon'a. "Bununla birlikte, Alçakgönüllülerin sonuncusuna kulak vermem gerektiği açıkça görülüyor. Onun sayesinde, tıpkı Ur-Lord'un varlığıyla olduğu gibi, Ramen'in yalanları ortaya çıktı. Şimdi Linden Avery'nin sorusu yanıtlanmalı.

"Ramen Bhapa, entrika çevirmek ve yanıltmak senin halkının doğasında yok. Neden onların mirasına ihanet ettiniz? Neden gerekli gerçekleri gizlediniz?"

Covenant nefesini tutuyordu. Nefesini dışarı vermek için kendini zorladı. İki yüz Usta'nın Solucan'a doğrudan karşı çıkmaya niyetli olduğu fikri onu dehşete düşürmüştü. Anlamsız katliam görüntülerini yok etmek için başını salladı.

Rime Coldspray ve Swordmainnir temkinli ve rahatlamış bir halde Bhapa'yı inceliyor, önlerindeki adamı onunla ilgili anılarına göre ölçüyorlardı. Dire'nin Gemisi'nin Devleri Kordonları bilmiyordu ama Demir El'i desteklemek için hazır bekliyorlardı. Sadece Baf Scatterwit gergin görünmüyordu. Sanki mağaradaki herkes onu eğlendiriyormuş gibi kendi kendine kıkırdıyordu.

Jeremiah, Covenant'ın duyamayacağı bir şeyler mırıldandı. Çocuk sanki cinayet işlemeyi düşünüyormuş gibi karanlık bir ifadeyle kaşlarını çattı. Covenant Gözlerindeki yokluk, Solucan'ın *Melenkurion* Skyweir'a girmesini izlediğini gösteriyordu.

Bhapa morarmış boğazını gevşetmek için başını döndürdü. Linden ve Covenant'a yaklaştı. Toplantının açık merkezinde durdu: duygularının ateşi için yere ihtiyacı olan bir adam. Gözleri etrafını saran kasvetin içinde beyaz alevler gibiydi.

"*Bunun içindi*," dedi Handir'e boğuk bir öfke tonuyla. "Burada Ringthane'in, Seçilmişler'in, Linden Avery'nin gerçeğiyle karşılaşabilesin diye... onunla karşılaş ve *utancı öğren*."

Sonra Ustaların sıkılmış reddiyesine sırtını döndü.

"Ringthane" -doğrudan Linden'e hitap etti- "benim için çok değerlisin. Hem Pahnî'nin kuzeni hem de benim yarı kız kardeşim olan Sahah'a gösterdiğin özen sayesinde saygımı kazandın. Ramenlerin bildiği hiçbir yardım onu ölümden geri getiremezdi ama sen bunu başardın.

"Birinci Woodhelven'in ardından Manethrall Mahrtiir'in hayatını kurtardığında ve onun benim Manethrall'im olarak yerini koruduğunda kalbimi kazandın. O zamanlar, onun rehberliği olmadan bu zamanların tehlikesiyle başa çıkamazdım. Onu bağışlayarak, beni bağışladın. Ayrıca."

Linden gözlerinden akan yaşlarla onu dinledi ama hiç ses çıkarmadı.

Yaşlı Cord'un sesi devam ederken yükseldi. Öfke her kelimenin arka planında gök gürültüsü gibi gıcırdıyordu.

"Ve o büyük eylemlerden bu yana, oğlunuza olan bağlılığınız, en uç noktalardaki yiğitliğiniz beni ruhen sersemletti, ve Timewarden'a olan sonsuz aşkınla. Ben hiçbir şey bilmiyorum *Turiya* Herem'in, Forestal'ların ya da *Elohim*'in. Yine de biliyorum ki Solucan'ın uyanışının Fangthane'ın kurnazlığının bir sonucu olduğu, içinizdeki Kutsalsızlaştırma arzusunun değil. Sen sadece Timewarden'a ve oğluna duyduğun sevgiyle hareket ettin.

"Linden Avery, Seçilmiş, Ringthane, bu uykusuzlar sizin hakkınızda kötü düşünmeye cüret ettikleri için *iliklerime kadar kırıldım*. Kendilerine Toprağın Efendileri adını vermişler ama *hizmet* etmiyorlar. Gerçek hizmet, hizmet ettiği davaya boyun eğerek ve o davayı kutsal sayarak. Ramenler bunu anlar. Gerçek hizmet kendisinden istenen eylemleri yargılamaz. Kendi gururunun emirlerine göre *buna* rıza göstermez ve *bunu* reddetmez. Kendinden verir çünkü hizmet ettiği amaç değerlidir.

"Bu efendilerin kendi iradeleri beni *rahatsız ediyor*. Korumaya yemin ettikleri her iyiliğe karşı bir hakarettir."

Bhapa sanki Covenant'ın yüreğinin kabardığından habersizmiş gibi, Swordmainnir'in gözlerindeki parlak onaydan habersizmiş gibi, Linden'in ağlamasından bile habersizmiş gibi daha yumuşak bir sesle, "İşte benim gerekçem bu. Efendiler'i Ülke'nin zarar görmesi için yanıltmadım ya da

kendilerinin. Ben sadece" -kelimeyi tükürdü- "onları yargıları ve gururları konusunda cesaretlendirdim ve Kutsalsızlıkla yüzleşmek için öfkeyle at sürmeleri için dua ettim. Böylece onları kendi aptallıklarıyla yüzleşmeye zorlamayı umdum.

"Eğer daha fazlasını söylemem gerekiyorsa, sadece şunu ekleyeceğim: Zaman Yöneticisi'nin adını anmadım çünkü Üstatların buna kulak asmayacağından korktum. Son ihtiyacında ne zaman onun yanında oldular ki? Onların hizmet anlayışlarının eylemsizliği zorunlu kılacağından korktum."

Sonra Kordon bitti. Sanki içindeki tutku tükenmiş gibi kısa bir süre yığıldı. Ama bir an sonra omuzlarını dikleştirdi ve başını kaldırarak yaptığı şeyin sonuçlarını kabullenmeye hazırlandı.

Linden'in tek cevabı, ona doğru giderken hıçkırır gibi adını söylemek oldu. Onun şaşkın bakışlarına, kollarını ona dolayarak ve sıkıca sararak karşılık verdi.

Covenant kendi kendine ağlamak istedi. Gülmek, Kordonlar'daki sevincini haykırmak ve Efendiler'i azarlamak istiyordu. Ama kargaşasını bastırdı, Handir'e konsantre olabilmek için kendi duygularını bir kenara bıraktı.

Her türden kader bir uçurumun kenarında duruyordu. Şimdi atılacak tek bir yanlış adım ölümcül olabilirdi. Covenant başının döndüğünü hissetmeliydi; ama inancının bu ana uygun olduğunu gördü. Bhapa Üstatları bir doğruluk krizine, kendilerini tanımlamalarını özüne kadar araştırarak bir meydan okumaya getirmişti. Ve burada Antlaşma'nın niyetlerini kurtaracak ya da lanetleyecek güce sahiptiler. Yine de sonucu beklemekten memnundu. Kendisine İnançsız diyordu ama adı "baba" anlamına gelen Bhapa'ya inanıyordu. Adı "su" olan Pahnî'ye.

Ve *Haruchaî*'ye her zaman güvenmişti.

Efendilerin Sesi konuşmadı. Görünüşünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Akrabalarıyla hararetli bir tartışmaya girdiğine şüphe yoktu; ama onlar düşüncelerini gizliyorlardı.

Linden minnettarlığını ifade ettikten sonra Bhapa'yı serbest bıraktı. Gözlerini kırıpıştırarak temizledi ve ona çarpık bir gülümseme verdi. Sonra Pahnî'ye döndü.

Belli ki genç kadına karşı kendinden emin değildi. Linden Liand'ı diriltmeye çalışmayı reddettiğinden beri Pahni onunla tek kelime bile konuşmamıştı. Linden Kordon'a sarılmayı teklif etmek yerine, sesinde bir özlem sızısıyla sordu: "Tanrım, Pahni. Bunu nasıl yaptın?"

Liand'da ilk aşkını bulduğunda bir kızdan biraz daha fazlası olan bir kadın, Revelstone'da toplanmış Efendilerle yüzleşecek gücü nasıl bulmuştu?

Kısa boyuna rağmen Pahni, Linden'in sorusunu buyurgan bir tavırla karşıladı. Sanki günlerce kalbini bile y taşına vurmuş gibi bilenmiş görünüyordu. Hiç tereddüt etmeden cevap verdi: "Kederimi bir tür öfke haline getirdim. Azarlamak için konuştum, Üstatların kendilerini daha iyi hissetmeleri için onları kışkırttım. Bizler geriye kalan hayatız. Onlar yapamazdı

Sadece bir Kordon, dünyanın Kutsallıktan Arındırılmasına izin verdikleri için onları suçlarken boş durdular. Getirdiğim suçlamaya verecek cevapları yoktu.

onlara karşı."

Yas tutmadılar. Bu yüzden yasları onları yönetti.

Bir şahinin çağrısı kadar sert olan Pahni ekledi, "Affına sığınmıyorum Ringthane. Ben bir Ramen Korduyum. Manethrall'ımın emrine uyduğum için pişmanlık duymayacağım." Ama sonra onun tavrı biraz yumuşadı. "Ben de sizin adınıza gücendim. Ben de Efendilerin utandırılmasını istiyorum."

Bunun üzerine Linden elleriyle yüzünü kapattı.

Rahatlamış ve minnettar olan Covenant Bhapa'nın yanına gitti. Yaşlı Kordon onun bakışlarıyla karşılaştığında kin gütmeden, "Çok büyük bir risk aldın. İşe yaramazsa ne yapacaktın?"

Bhapa'nın ağzı buruştu. Neredeyse gülümsüyordu. Eski çekingenliğinden bir iz taşıyarak, "Timewarden, senden söz ederdim. Senin ihtiyacın benim gazabımdan daha ağır basıyor. Eğer Ringthane'in adı

Başarısız olsaydınız, sizinki galip gelebilirdi -ama," diye itiraf etti pişmanlıkla, "bu durumda utancın yükünü ben taşımış olurum."

Covenant başını salladı. Nefesinin altında mırıldandı, "Cesur bir adamsın. Burada olmana sevindim. Ama belki de gerçek konusunda onlara güvenmeliydin. Bu iş" -başını sallayarak Üstatları işaret etti- "henüz çözülmedi."

Yine de Handir ve halkı hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey açıklamadı. Zihinsel tartışmalarını sürdürürken mağarayı ve şirketi korudular, kazınmış imgeler gibi hareketsiz kaldılar.

Bir karar almak için sabırsızlanan Devler kendi aralarında telaşlandılar.

Grueburn ve Stonemage alçak sesle Bluff Stoutgirth'in denizcileriyle konuşup onlara Bhapa ve Pahni hakkında daha fazla şey anlatırken, Rime Coldspray Kordonlara yaklaştı. Açıkça belli olan kızgınlığına rağmen onları nazikçe selamladı, cesaretlerini övdü, Linden'e olan sadakatleri için teşekkür etti. Ancak daha sonra tahammülünün sonuna geldi. Ramen'in yanından geçerek Handir'le yüzleşti ve Canrik, Samil ve Vortin.

"Bu kadar yeter!" diye seslendi, böylece tüm Efendiler onu duyabilecekti. "Siz kendinizi sorgularken, düşmanlarımız bize karşı toplanıyor. Böyle bir belirsizlik size yakışmıyor. Eğer yanımızda durmayacaksanız, kenara çekilin. Kiril Threndor'a ulaşmalıyız."

"O zaman utancı kabul etmek zorunda mıyız?" diye tersledi Canrik. "Bu mu senin öğüdün Dev? *Haruchai*'yi şekillendiren ve bilgilendiren katı kurallar hakkında hiçbir şey bilmeyen sen mi?"

Demir El karşılık vermeye başladı; ama Handir aniden sessizlik işareti yaptı. Coldspray'i görmezden gelerek, *krillerin* parıltısı karşısında Covenant'a baktı.

"Yine de bu da aptallık." Her zamanki sertliğiyle konuştu ama yine de ses tonunda bir protesto çığlığı vardı. "Şüphesiz Linden Avery beyaz altının haklı sahibi oldu. Ve Yozlaşmaya karşı gösterdiğiniz çabalar her şeyi iki kez aştı.

beklenti. Yine de Solucan beslendiğinde, vahşi büyü ona karşı koyamaz. Dünya'nın yıkımına yalnızca Yasa karşı koyabilir, ancak Asa ona hakim olmayan bir çocuk tarafından tutuluyor. Neden hayatlarımızı iyi bir sonuç elde edilemeyecek bir yerde harcamak istiyorsunuz?

"Eğer utanmamız gerekiyorsa, buna katlanacağız. Biz *Haruchai*'yiz. Yine de aptallık adına hizmetimizde ısrar etmek zalimce, değil mi? Beyhudelik adına Lordum. *İsraf* adına."

Covenant ona şiddetle sırtıttı. "Sen söyle bana. Hangisini yapmayı tercih edersin? Burada Mağara Şövalyeleri'yle savaşarak ölmeyi mi? İyi bir şey olma ihtimalini göze almayı mı? Ya da etrafta durup israftan şikâyet ederken yok olup gitmeyi mi?"

Üstatların Sesi sadece bir an durakladı. Sonra da hiç istifini bozmadan, "Savaşacağız," dedi.

Covenant yumruklarını sıktı; havayı yumruklama dürtüsünü bastırdı. "O zaman beni Kiril Threndor'a götür. Linden'ı koruyabildiğin kadar koru. Jeremiah'ı güvende tutun. Ve kendinizi hazırlayın. Lord Foul'u çoktan şaşırttık. Belki sizi de şaşırtırız."

Bundan sonra artık kendini tutamadı. Handir'den uzaklaşarak tavana doğru bağırdı, "Duydun mu, seni işkenceci piç? *Haruçaylar savaşacak!*"

Ardent'in son servisi amacına ulaşmıştı.

9.

Ayrılık Şirketi

Covenant Linden'la konuşmak, ona kendisini sevdiğini hatırlatmak ve onu rahatlatmak için elinden geleni yapmak istiyordu. Ayrıca Jeremiah'yı da kontrol etmek istiyordu.

Çocuğun başka bir yerdeki bakışları

değişiyordu: tüm yüzü değişiyor gibiydi. Gözlerinin buğulu tonu, sanki irisleri kanıyormuş gibi kıpkırmızı bir renk almıştı. Yüzü daha zayıf görünüyordu, dehşet ve yeni doğan korku yüzünden gençliğini kaybetmişti. Elleri artık Asa'yı sıkıca kavramıyor, dönüşmüş mirasının kara alevlerini saçmıyordu. Onu tuttuğunu unutmuş olabilir.

Puerilevalor'u için kefarete olarak-

Kendisini Solucan'ın görüntülerinden koruma yeteneğini kaybediyordu.

Covenant bir şeyler söylemek, sorular sormak, anlamak; yapabiliyorsa rahatlatmak istedi. Ama zamanı yoktu. Mağarada meydan okumasının yankıları sürerken, Ustaların kordonu harekete geçti.

Nöbetçilerin zihinsel bağırıışlarına yanıt veren *Haruchai*, odanın açıklıklarına doğru koştu. Şirketin ve Kordonların etrafında birkaç Üstat koruyucu bir çember oluşturdu: Handir ve Canrik, Samil ve Vortin, Dast ve Ulman. Stave bir elinde *krili* tutuyor, diğer elinde Cabledarm'ın uzun kılıcını taşıyordu. Branl, Longwrath'ın flamberge'ini hazırladı.

"Mağara Şövalyeleri," diye duyurdu Ustaların Sesi, taş kadar tutkusuz. "Güçlerini topladılar. Şimdi ilerliyorlar."

Covenant döndü, girişleri taradı. "Nerede?" "Her tarafta, Lordum," diye yanıtladı Branl.

Demirbaşı'na başını sallayan Rime Coldspray ve yoldaşları Handir'in savunma düzenine katıldı. Denizciler kendilerini Swordmainnir'i destekleyecek şekilde düzenlediler.

"Cehennem Ateşi!" Covenant'ın yüzüğü kullanılmak için kaşınıyordu. Parmak eklemli tavana vahşi bir büyü fırlatmak için mantıksız bir istek duydu. "O zaman birini seç! Hangisi Kiril Threndor'a doğru gidiyor?"

Jeremiah'nın kolunu kavrayıp onu harekete geçirmeye hazırlanırken Linden'in yüzü korkudan solgunlaşmıştı.

Onu üzerinden attı. "Yine mi?" diye huysuzca itiraz etti. Sonra sesi karardı. "Tabii ki. Her zaman saldırıya uğruyoruz." Sesi farklı bir insan gibi çıkıyordu, daha yaşlı, istismara alışmış biri. "Biri onlara bizim kadar lanetli olduklarını söylemeli."

"Jeremiah!" diye bağırdı Linden usulca. "Tatlım? Sana neler oluyor?"

Bir an için çocuğun gözleri yuvalarından fırladı. Sonra dişlerini gösterdi. Bakışları odaklandı.

"Anlıyorum anne." Sesi yine farklıydı, sanki bu kez başka bir mezardan kalkmış gibiydi. "Stave'in ne dediği umurumda değil. Sana göstereceğim."

"Yolu bilmiyoruz," dedi Handir Antlaşma'ya. "Buradaki hiç kimse tanıdık geçitlerden geçmedi. Yolumuzu tahmin etmeliyiz. Sadece Kiril Threndor'un o yönde olduğundan eminiz." Covenant'ın yukarısını ve arkasını işaret etti. "Orada bir yol açmaya çalışacağız"- Kiril Threndor'un yönüne en yakın tüneli gösterdi

-"Diğer Üstatlarla karşılaşmayı umuyorum. Onların bilgisi daha uzaklara uzanabilir."

"Elbette," diye mırıldandı Jeremiah. "Neden olmasın?"

Bhapa ve Pahnı, Stave ile birlikte Linden ve Jeremiah'nın yanında duruyordu.

Kordonlar garrotalarını yumruklarında tutuyorlardı.

Covenant sıcak taş üzerinde yağmurun cızırtısı gibi bir ses duydu: koşan ayaklar. Yaklaştı. Handir'e cevap veremedi,

Mağara Şövalyeleri her taraftan mağaraya hücum etti. Bir anda, alanı kaos ve ulumayla doldurdular.

Mızraklarını ve coplarını, mızrak gibi ağır falçyonlarını, devlerin kafasını kesmek için şekillendirilmiş baltalarını sallayarak geldiler. Mağaranın her girişinden o kadar kalabalık bir şekilde içeri daldılar ki, düşmanlarını sular altında bırakabilir, ayakta kimse bırakmayabilirlerdi.

Ama o kadar uzağa gelmediler. Odaya üç adım kala, Ustaların deniz duvarına çarpan dalgalar gibi çarptılar.

Gördüklerini anlamakta güçlük çeken Covenant, savaşçıların saldırıyı dişli bir cepheyle karşılamasını izledi. Her girişte, üç ya da dört adamdan oluşan sıkı kamalar, hücum edenleri dişler gibi ısıırıyordu. Kan fışkırarak düşseler bile, *Haruchai* ilk yaratıkların kafasını karıştırdı; onları her iki tarafa da sapmaya zorladı. Bazı Mağara Şövalyeleri cesetlere takıldı ve bir daha ayağa kalkamadı. Diğerleri ise oluşumları aştı ve canlarını Ustaların siperlerine doğru savurdu.

Takozlar tutmadı. Tutamazlardı. Çok fazla Mağara Şövalyesi vardı. Ancak *Harucha*'ler tek başlarına savaşta en yıkıcı hallerini alırlardı. Önleri çöktükçe, kendi aralarında dönüyorlardı. Saldırganlar, katliam onları yüceltiyormuş gibi savaşıyorlardı. Sıçradılar ve eğildiler, kaçtılar ve vurdular. Yumruklar kolları kopardı, boyunları kırdı.

Tekmeler dizleri yerinden oynattı, ayakları parçaladı. Ve ustaların çoğu silahları kaptılar. Mağara Şövalyelerini tırpan gibi kesip iç organlarını, beyinlerini ve kanlarını topladılar.

Yine de yaratıklar çoktu; ve binlerce yıl boyunca nefretlerini ve vahşiliklerini, tekil hayallerini defalarca engelleyen halklara duydukları kızgınlığı beslemişlerdi. Canavarların vahşiliğiyle savaştılar. Kendilerini katlettiler, karşılığında katliam yaptılar. Covenant düzinelerce Usta'nın çok sayıda Mağara Şövalyesi'nin arasında yok oluşunu izledi. Nereye baksa, *Haruchai*'nin yaratıkları öldürdüğünü ya da sakat bıraktığını görüyor gibiydi ama yine de her an Efendiler geri püskürtülüyordu. Baltalar kafaları koparıyor, gövdeleri parçalıyordu. Mızraklar, sopalar, acımasız kılıçlar: hepsi tahribata yol açıyordu. Silahlı savaşçılar bile öldüler, önlerindeki düşmanları öldürürken arkadan kesildiler.

Covenant bunu durdurabilirdi - ama sadece mağaradaki herkesi öldürerek, yaşayan her şeyi küle çevirerek. Engellenmiş kalbi yandı, hiçbir şey başaramadı.

Daha fazla Mağara Şövalyesi içeriye doğru ilerledi, ceset yığınlarının üzerinde uzun bacaklı adımlarla yürüyorlardı. Silahları kırmızı harabeleri savuruyordu. Savaş adım adım bölüğün etrafını sardı. Handir savunmasını hazırladı. Swordmainnir kılıçlarını hazırlamış bekliyordu.

Arkalarında Linden ve Jeremiah karşı karşıya gelmiş, görünüşe göre tartışıyorlardı. Endişe yüz hatlarını germişti. Adam çaresizlikten dişlerini gıcırdatıyordu sanki. Kadın bağılıyor olabilirdi - ikisi de bağılıyor olabilirdi - ama Covenant onları duyamıyordu. Ulumalar ve çığlıklar onu sağır ediyordu; parçalanmış etlerin mide bulandırıcı sesleri, darbelerin sert şaklamaları, kırılan kemiklerin çatırtıları.

Jeremiah sanki annesine cevap veriyormuş gibi Kanun Asası'nı kaldırdı. Onu başının üzerinde bir çeyrek sopa gibi tutuyor, ateşi indirmeye hazırlanıyordu. Gözlerindeki bakış ıstırap doluydu.

Branl aniden Covenant'ın kolunu kavradı ve onu Handir'in mağaradan çıkmayı önerdiği tünele doğru çevirdi. Aynı anda, şirket ile o çıkış arasındaki *Haruchai* taktiklerini değiştirdi.

Bu hiddet ve kargaşanın ortasında akıl almaz bir zarafete sahip olan Efendiler geri çekilerek Cavewight'lara açık bir hat, savunmanın sıkışık merkezine doğru uzanan bir koridor bıraktılar.

Covenant, Linden'in "*Şimdi*, Jeremiah!" diye bağırdığını duyduğunu sandı. Yaratıklar zafer çığlıkları atarak ileri atıldılar.

Şimdi ya da asla.

-Ve Jeremiah asayı salladı.

Kuyudan kara şimşekler çıktı. Toprak gücü Mağara Şövalyelerine çarptı, ateş bir cehennem kadar sıcaktı. Sanki kemikleri çıraymış gibi onları ateşe verdi. Kükremeleri çığlıklara dönüştü. Meşaleler gibi yanarak kaçmaya çalıştılar.

Daha fazla yaratık saldırdı. Daha fazla yaratık alev aldı. Jeremiah sanki çabaları kalbini parçalayan pençelermiş gibi çığlık attı. Gözleri acıdan ağlıyordu. Yine de bir öldürme sarsıntısıyla gücünü boşalttı.

Bir an için -sadece bir an için- bir yol açtı.

"Şimdi!" Linden tekrar bağırdı. "*Kaçın!*"

Bu sefer Devlere bağıırıyordu.

Bölük itaat etti. Ustalar ve Swordmainnir, ardından da Dire'nin Gemisi'nin Devleri tarafından korunan Branl, Covenant'ı ileri çekti. Stave, Bhapa ve Pahnı'yle birlikte Linden ve Jeremiah'yı güttü. Hayatta kalan *Harucha*'ler arkayı korumak için toplanırken, Ülke'nin savunucuları Jeremiah'ın yolu boyunca ilerledi.

Bir an sonra çocuğun gücü kesildi. Sanki tendonları kesilmiş gibi iki büklüm oldu. Asayı düşürdü: bayılmış olabilirdi. Ama Uzak Ufuklar onu yerden kaptı ve bir adım bile atmadan kucakladı. Furledsail asayı kaptı ve koşmaya devam etti.

Mağara adamları önlerindeki geçidi doldurmuştu. Sadece duraklamışlar, şok olmuşlar ya da çıgıllıklardan ürkmüşlerdi. Ama tünelde oldukları sürece hareketleri kısıtlıydı. Canrik ve Samil'le birlikte -Vortin, Ulman ve Dast'la birlikte- Handir yaratıkların içine daldı, onları parçalayıcı bir rüzgârdaki dallar gibi kırdı. Ve *Harucha*'nin gücüne dayanabilen Mağara Şövalyeleri, Swordmainnir'in kılıçlarına yenik düştü.

Cesetleri çiğneyen şirket, çıkışlarını sağladı.

Ama artık Ustalar da engelleniyordu. Hızları ve çeviklikleri daha az etkili olmaya başlamıştı. Bir mızraktan kaçan Ulman, bir falçıyonun darbesine doğru adım attı. Bıçak böğrünü açtı ve omurgasına ulaşacak kadar derin kesti. Kıp kırmızı fışkırarak yere düştü. Öndeki diğer savaşçılar sadece Swordmainnir'in hızlı becerisi, uzun kılıçların yalama ve itme gücü tarafından desteklendikleri için hayatta kaldılar.

Arkayı tutan *Haruçaylar* bunu savaş eğitimi almış Devlerin yardımı olmadan yaptı. Anchormaster ve Frothbreeze ellerinden gelen yardımı yaptılar: yine de Ustalar arasındaki kayıplar ağırdı. Kılıçlara, baltalara ve devasa sopalara karşı mücadele ederken, Stoutgirth'in mürettebatına saldırmak için başlarının üzerinden fırlatılan mızraklarla da mücadele etmek zorunda kaldılar. Bu mızraklardan bazılarının önünü kesmek için sıçramak Ustaları savunmasız bıraktı. Ya kesildiler ya da tükürüldüler.

Savaşçıların arkasında Keenreef ve Setrock erzak çuvallarını savuruyor, su tulumları ve yiyeceklerle dolu mızraklarını engelliyorlardı.

Efendiler öldükçe, Mağara Şövalyeleri daha da yaklaştı. Kaç tane *Harucha* arkada mı kaldı? On kişi mi? Daha az mı?

Covenant yaygara arasında Scatterwit'in güldüğünü duydu: korkunç bir ses, tiz ve acil, histeri kadar ateşli. Scatterwit'in Efendiler'in arasına dalmasını izlemek için arkasını döndü. Stoutgirth'in ve Blustergale'in bağırışları peşinden geldi ama Scatterwit onları duymazdan geldi.

Bileğindeki kütük üzerinde yalpalayarak, ulaşabildiği her yaratığı kucaklamak istercesine kollarını iki yana açarak Mağara Şövalyelerine doğru koştu.

Bir anda sırtından bir mızrak ucu fırladı. Bir cop sol omzuna çarptı. Sağ kaburgalarının arasına bir balta saplandı. Gülüşü kesildi; ama o yılmadı. Dört, hayır, beş Mağara Şövalyesini göğsüne bastırdı. Onları kalkan olarak kullanarak, büyük gücünü ve ağırlığını peşindeki yaratıklara karşı kullandı.

Bir an için inanılmaz derecede başarılıydı. Bir şekilde yoldaşları ve düşmanları arasında bir boşluk açtı. Beş adım. Yedi adım. On adım. Bir balta kafasına inip beynini ve kemiklerini parçaladığında yere yığıldı. Yine de bacakları onu ileri itti. Kollarındaki yaratıklardan destek alarak savaşmaya devam etti.

Sonra işi bitti. Gücü ve yaşamı tükenmişti: bacakları tutmuyordu: dizlerinin üzerine çöktü. Cesetler tarafından dik tutularak, düşmanları onu parçalara ayırana kadar orada diz çöktü.

Çapa Ustası çığlık atarak onu takip etmeye çalıştı. Frothbreeze ve Blustergale kollarından tutup onu geri çektiler.

Öfke Covenant'ın boğazını doldurdu. Zorlukla nefes alabiliyordu. "*Krill*," diye soluk soluğa kaldı. "*Krill*'e ihtiyacım var!"

Scatterwit bir boşluk açmıştı. Cavewight'lar ilerlemeye devam etmeden önce arkaya ulaşabilirse-

Stave ve Branl onu anlamış olmalıydı. Stave hiç tereddüt etmeden parlak *krili* Covenant'ın ellerine tutuşturdu. Aynı anda Branl da Covenant'ın yanından geçti. Tek koluyla, Covenant'ın geçebilmesi için denizcileri ayırdı.

Linden onun adını haykırırken, Covenant vahşi bir büyü dalgası yarattı.

Ama onun ham gücünü serbest bırakmadı. Onun yerine *krilin* bıçağı boyunca gümüş ateşi şekillendirdi. Krill'e karşı yaptığı gibi

Kumgorgonları, bir fırının beyaz çekirdeği kadar sert, ars rengi bir kılıç yaptı.

Branl'la birlikte Mağara Şövalyeleri'yle buluşmaya gitti.

İki adamın arkasından bölüğün geri kalanı kaçmaya başladı. Handir'in zor durumdaki kadrosu ve çarpıcı Swordmainnir. Yalnızca son artçı birlik tarafından desteklenen Covenant ve Branl, saldırganları arasında kan dökülmesine neden oldu.

Covenant kendini savunmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Hiçbir yeteneği yoktu ve umursamayacak kadar yanıyordu. Kendi korumasını

Branl'ın flamberge'i, birkaç Efendinin filo hünerlerine. Seçtiği teurjiyi kullanan Covenant, öldürmenin vücut bulmuş hali oldu.

Her kesik ve itişte, her çalgınca vuruşta kendini dehşete düşürüyordu. Hareket etmeye devam edebilmek için inilti gibi küfürlerle kendini kışkırtmak zorunda kaldı. Aksi takdirde dizlerinin üzerine çökecek, tiksintiden sakat kalacaktı. Mağara Şövalyeleri sadece basit düşünüyorlardı: akılsız değillerdi. Ve uzun bir geçmişleri vardı. Kendi şartlarına göre bir medeniyetleri vardı. Lord Foul'un onları kullanmasını asla hak etmemişlerdi. Covenant'ın şimdi onlara yaptıklarını da hak etmiyorlardı.

Despiser'ın bunun bedelini ödeyeceğine dair kendi kendine söz verdi; ama hiçbir söz böyle bir katliama göz yummak için yeterli değildi.

Branl ve Ustalar kendi bedellerini ödediler. Cerrahlar kadar hassas, rüzgâr kadar akıcıydılar. Ama kestikleri ve engelledikleri, yumrukladıkları ve savuşturdıkları yerleri Ahit harap etti.

Mağara Şövalyeleri sonsuz görünüyordu. Mağaradaki mücadeleden sonra hâlâ hayatta olanlara diğer geçitlerden gelenler de katıldı, kana susamış yaratık orduları ve eski kızgınlıklar. Yine de onlar bile yoğunlaşmış yıldızlar gibi parlayan vahşi büyüden dövülmüş bir kılıca karşı koyamazlardı. *Harucha*'nin becerisiyle de boy ölçüşemezlerdi. Çığlıkları ve feryatları tünelden aşağıya doğru ilerledi, arkalarındaki Mağara Şövalyelerinin kalplerini deldi. Öfkeleri korkuya dönüştü. Dehşet ve paniğe dönüştü.

Arkadaşlarının baskısına karşı koyarak kaçmaya çalıştılar.

İlk başta başarısız oldular. Mağaradan ilerleyen yaratıklar henüz korkmamıştı. Geri çekilme dürtüsüne direndiler. Ama yüksek sesli çaresizlik geçidi doldurdu. Mağara Şövalyelerinin içine doldu,

öfkelerini de alıp götürdü. Yığılı ölülerini arkalarında bırakarak kaçmaya başladılar.

Orada Covenant irkilerek durdu. Eldritch uzun kılıcı yıpranmış ve solmuştu: *Krill* uyuşmuş pençesinde sallanıyordu. Cehennem ateşi, demeye çalıştı. Cehennem ve lanet. Ama nefesini tutamıyordu. Hiçbir yerde hava yoktu. Sadece kan vardı.

Kan ve cesetler, bazıları hala son çırpınışları içinde kıvranıyor.

Konuşabilseydi Branl'dan ve Üstatlardan kendisini affetmelerini isteyecekti. Arka tarafı koruyan *Harucha*'lerden geriye sadece yedi kişi kalmıştı ve çoğu yaralıydı. Kaç tanesi çoktan canını vermişti? Covenant tahmin etmeye dayanamıyordu.

Elbette kendini savunma hakkı vardı? Sevdiği insanlar ve onların dünyası için savaşmaya? Şüphesiz tüm bu kandan Despiser sorumluydu?

Elbette, dedi Covenant kendi kendine. Ancak hasmının kötü niyetli olduğu gerçeği onu suçluluktan kurtarmıyordu. Gerçek cinayetlerin çoğunu o işlemişti-

Bu tür eylemlerin bir bedeli vardı. Tekrar nefes alır almaz bunu ödemeye niyetliydi. Kiril Threndor'a giden yolu bulur bulmaz.

Branl tek kelime etmeden koluna girip onu harekete geçirdi. *Krill*'in ulaşamayacağı bir yerde, topluluğun geri kalanı tüneldeki bir dönemeçte gözden kaybolmuştu. Ama hâlâ kavga seslerini duyabiliyordu. Mesafe yüzünden boğuklaşan darbeler ve bağırışlar karanlığın içinden yankılandı. Açıkça Handir'in yoldaşları ve Swordmainnir yollarını kesen Mağara Büyücülerini geri püskürtmeyi başardı. Ama yaratıklar pes etmemişti. Her adımda karşı koydular.

Onlar *Haruchai* değildi. Covenant'ın ne yaptığını ve tekrar ne yapabileceğini bilmelerine imkân yoktu.

Covenant tırıs kalkarak karısının ve arkadaşlarının peşinden koştu, uyuşmuş ayaklarının üzerinde hiç temiz nefes almamış bir adam gibi tökezledi.

Dönemeci geçtikten sonra, *krill*'in ışığı Mağara Şövalyelerinin cesetleri arasında bir Kılıçaslan'ın cesedini ortaya çıkardığında neredeyse düşüyordu.

Cirrus Kindwind duvara yaslanmış, bir gözünden girip diğerinden çıkan bir mızrakla garip bir açıyla desteklenmişti.

Kafatasının arkasına. Uzun kılıcı, sanki son gücüyle fırlatmaya çalışmış gibi birkaç adım ötede duruyordu. Yüz hatları mızrağın etrafını sarmıştı: bir meydan okuma hareketi gibi onu yerinde tutuyorlardı.

Karanlıkta savaşıyordu. Covenant tek ışığı taşıyordu.

Dayanılmaz gözyaşlarıyla kör olmuş bir halde, Branl'ın ona rehberlik edeceğine güvenerek tekrar koşmaya başladı.

İlerideki çatışma sesleri aniden kesildi.

Karanlık kadar sessiz olan Branl, "Diğer Efendiler Mağara Şövalyelerine saldırmak için geldiler. Yol temizlendi." Bir anlık sessizlikten sonra

"Böyle kalmayacak." diye ekledi.

Covenant görüşünü temizlemeye çalıştı ama arkadaşlarından hiçbir iz göremedi. Sadece cesetler ve sakatat olarak sıralanan dökülmüş sivilar buldu.

Tünel tekrar döndü. Dik bir şekilde yükseliyordu. Yokuşun tepesinde, korkunç ölü yığınlarının üzerinden tırmanmak zorunda kaldı. Onlara bakmaya korkuyordu; Handir'in halkından bazılarını, başka bir Swordmain'i, Cords'u görmekten korkuyordu. Linden ya da Jeremiah. Arkadaşları kurtarıldıklarında yokuş yukarı bir savaş veriyorlardı.

Cavewight yığınlarının ötesinde, şirkete yetişti.

İlk başta Bluff Stoutgirth ve tayfasının ötesini göremedi. Geçidin daha geniş bir bölümüne yayılmışlardı: uzun formları görüşünü engelliyordu. Ama sonra denizciler kenara çekildi ve *krilin* gümüşü diğer hayatta kalanların üzerine düştü.

Önde, Ustaların Sesi Canrik ve Dast, Vortin ve Samil ile birlikte duruyordu. Onlara dokuz ya da on akrabaları da katılmıştı. Hızlı bir bakış Covenant'ın çok sayıda yarası olduğunu gösterdi. ve lekeler. Yine de tüm *Haruçaylar*, sanki acıları yüzeyselmiş gibi; sanki çok sayıda insanlarını kaybetmemişler ve hiç üzüntü nedir bilmiyorlarmış gibi davrandılar. Covenant'a daha yakın olan ve hâlâ nefeslerini kontrol etmeye çalışan Frostheart Grueburn, Onyx Stonemage ve Halewhole Bluntfist, Ironhand ile birlikte bekliyordu. Katafraktları kan içindeydi; uzun kılıçları yorgunluktan güçsüz düşmüş ellerinde titriyordu. Ama yaraları hafif görünüyordu. Sadece gözlerindeki karanlık Kindwind'in kaybına ihanet ediyordu.

Stoutgirth'in dehşeti daha açıktı. Boğazından bir ses, bir haykırış ya da çığlık çıkarmaya çalışırken çeneleri çalışıyordu.

acısını dindirebilirdi. Yine de dilsiz kaldı.

Kahkahalar dünyadan uçup gitmişti. Yanındaki Squallish Blustergale açıkça ağlıyordu. Diğer denizciler şok içinde başlarını öne eğdiler ve Yorgunluk.

Bhapa ve Pahni sanki toplulukta yerleri yokmuş gibi diğerlerinden ayrı duruyordu. Savaşmamışlardı. Savaşmamışlardı.

Cirrus Kindwind hariç. Ve onlar Ramen'di, ruhlarını canlandıracak açık gökyüzü olmadan kaybolmuşlardı.

Devlerin arasında Covenant, Stave ile birlikte Linden ve Jeremiah'ı buldu.

Çocuk artık kendine gelmişti; ayağa kalkmıştı. Kanun Asası'nı geri almıştı. Asayı dik tutarak, elleri asanın gövdesinde gezinirken kaşlarını çattı ve nasıl soracağını bilemediği soruların cevaplarını yazılı tahtada arar gibi rünlerin izini sürdü. Covenant geldiğinde başını kaldırıp bakmadı. Konsantrasyonu herkesi dışlıyordu.

Ama Linden'in bakışları hemen kocasına kaydı. Ağız onun adını şekillendirdi.

Onu görmek Covenant'ın yeniden ağlayacak gibi hissetmesine neden oldu. Kadının gözlerindeki karmaşık şaşkınlığı fark etti: Oğlu, arkadaşları ve özellikle de kendisi için duyduğu korku, henüz kararlılık kazanmamış bir dehşetle birleşmişti. Ve başka bir şey, bir tür korku-

Kadının yüz ifadesini görene kadar kana bulandığını fark etmemişti.

Hemen ona gitti. Ama ona dokunmadı, onu kirletmedi. Buna cesaret edemedi. Elleri kesik kesik hareketler yaptı, sonra tekrar yanlarına düştü. Avucundaki *kril*, etrafındaki yüzlerle alay eder gibi görünen cıvı cıvı gölgeler oluşturuyordu.

Linden'in ağız onun adını tekrarladı. Thomas. Ve tekrar, Thomas.

Handir devlerin arasından ona doğru ilerledi. "Ur Lordu," dedi Efendilerin Sesi, "Gecikmemeliyiz. Kiril Threndor'a giden iki yol artık biliniyor." Bunları yeni gelenlerin zihinlerinden edinmiş olmalı. "Biri daha doğrudan. Aynı zamanda daha tehlikeli. Eğer mecbur kalırsak, bunu deneyeceğiz. Sadece sizin sözünüzü bekliyoruz."

Jeremiah asasını taşın üzerine vurdu. Sesi çatallaştı. "Zamanımız yok. Anlamıyor musunuz? Bütün *dağ* yıkılıyor." Başını ellerinden kaldırmadı. "Solucan bunu hissetmiyor bile."

Covenant inledi. *Melenkurion* Skyweir, Kevin's Watch gibi düşüyordu. Cehennem Ateşi

Linden oğlunu inceledi. Yüzü buruştu. Sonra içindeki bir engel kırılır gibi oldu; ya da belki de onu bir kenara itti. Covenant'a gitti, kollarını onun boynuna doladı, tüm benliğiyle Sanki günahlarını, suçlanan ruhunu kucaklamak için can atıyormuş gibi sıırıslıkla tişörtüne ve kot pantolonuna sarıldı.

"Thomas," diye kulağına nefes verdi. "Ah, Thomas." "Ur-Lord," diye daha yüksek sesle tekrarladı Handir.

Covenant kalan gücünü karısına sarabilmek için *krili* bıraktı. Başka ne yapabilirdi ki? Sıkıntısı için söyleyecek hiçbir sözü yoktu; pençelenmiş kalbini yatıştırarak hiçbir dil yoktu. Onu kaybedecekti. Solucan onun yerine seçimlerini yapıyordu.

"Bundan emin misin?" Linden acı dolu bir fısıltıyla sordu. "Yani Kiril Threndor konusunda?" Her şey hakkında demek istemiş olabilir mi? "Lord Foul'un orada olduğundan emin misin?"

Onunla yüzleşmek istediğine emin misin?

"Elbette öyle." Covenant onun kabulüne sarıldı. "Ya da ben oraya vardığımda öyle olacak. Başka nerede olabilir ki? Elbette, hepimizin ölmesini istiyor." Jeremiah hariç herkesin. Despiser muhtemelen Jeremiah kurtulsun diye Mağara Büyücüleri'ne bir *geas* koymuştu. "Ama bu işe yaramazsa, onu bulmamı istiyor. Beni bitirmenin zevkini yaşamak istiyor."

Covenant'ın zar zor duyacağı kadar yumuşak bir sesle mırıldandı Linden, "O zaman bana yardım et. Ben bunu yapamam."

Ona "Yapabilirsin" demek istedi. Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Ama söylemedi. Onun iman ikrarlarını yeterince sık duymuştu.

"Ur-Lord!" diye ısrar etti Handir; ama Covenant onu dinlemiyordu. Çoktan kana bulanmıştı. Bedelini hesaplamak için artık çok geçti. Belki bir gün affedilirdi.

Linden'i serbest bıraktı. Kadın kollarını gevşettiğinde, adam Jeremiah ile yüzleşmek için ondan uzaklaştı. Kasıtlı olarak kendini

çocuğun önünde, boş yumruklarını kalçalarına dayadı.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu. "Sana ihtiyacım var. Beni duymak zorundasın. Yardımına ihtiyacım var."

Linden ona oğlunun görüldüğü kadar kaybolmadığını gösterebilirse toparlanabilirdi.

Jeremiah asadan başını kaldırıp bakmadı. Gölgele yüzünü yeniden tanımlıyor gibiydi. *Croyel* adına konuşuyormuş gibi iğneleyici bir ses tonuyla hırladı: "O zaman vazgeçebilirsin. Seni *göremiyorum* bile. Hiçbir şey göremiyorum. Solucan şu dağın altında. Hepsi bu kadar."

Beni affet, diye düşünen Covenant havladı, "*Jeremiah!* Kendine gel! Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Daha da kötüleşecek. Unuttun mu? Foul seni *kullanmak* istiyor. Sana hayal edebileceğinden çok daha fazla zarar verecek."

Çocuk sanki Covenant ona vurmuş gibi irkildi. Karanlık yüzüne yayıldı.

"Thomas!" Linden itiraz etti.

Covenant onu görmezden geldi.

"Şu anda sadece seni yumuşatıyor. Yakında ciddileşecek. Seni parçalamaya çalışacak, içini dışına çıkaracak, canını o kadar çok yakacak ki istediğini yapmaya *hevesli* olacaksın. Eğer bana yardım etmezsen, o kazanır."

Linden, Covenant ve Jeremiah'ın arasına girmeye çalıştı. Stave onu geride tuttu. Reddedilen *Haruchai* anlamış gibiydi-

Jeremiah ağlamak ister gibi görünüyordu. Farklı bir sesle, istismar edilmiş ve zavallı bir şekilde, "Yapamam-" diye inledi.

Covenant sabrı tükenmiş gibi karşılık verdi: "*Yapabilirsin*. Bu hakka sahipsin. Bununla *doğdun*. Tek yapman gereken seçmek," *yapmalısın* ya da *yapamazsın*. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, kalbini sertleştirmeye çalıştı. Kasıtlı olarak sert bir sesle, "Aksi takdirde saklanmaya geri dönebilirsin. İşe yaramazsın."

Jeremiah'nın bulanık bakışları yavaşça Covenant'a odaklandı. Gerçekliğin başka bir boyutundan dönmüş gibiydi; özel bir cehennemden. Cevap geldiğinde, cevabı netti.

"Oraya geri dönmek istemiyorum."

Covenant neşelenmek istedi. Yüzünü buruşturarak bu dürtüyü bastırdı. "O zaman kendine güven. Asa'ya güven. Karşı koymanın bir yolu var. Sen sadece

onu bulmak zorundayım.

"Ve sana ihtiyacım olduğunu unutma. Despiser'ı şaşırtmaktan daha iyi bir şey yapabilirsin. Kendini şaşırtabilirsin."

"Ur-Lord," diye sordu Handir, bir sopa gibi sert bir sesle. "Beni duymuyor musun? Her gecikme ölümcüldür. Bir yol seçmelisin."

Covenant hâlâ Ustaların Sesi'ni duymazdan geliyordu. Linden'la yüzleşmek zorundaydı.

Öfkeli ve acı dolu gözlerle ona bakıyordu. Elleri sanki ona vurmak istiyormuş gibi kenetlenmişti. Oğlunu incitmişti.

O daha konuşmadan, sert bir sesle, "Belki de yanıliyorumdur," dedi. Yarım elinin parmaklarıyla alındaki yara izine masaj yaptı. "Belki de yanılmıyorumdur. Ona bir bakın. Ne görüyorsun?"

Bir an daha öfkesi Covenant'ı taradı; ama onu reddedemedi.

Duygularını Jeremiah'ya odakladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Farkındalıklar bakışlarının arka planına yayıldı. İrkilmiş bir ses tonuyla, "Onu geri getirdin," diye nefes aldı.

Covenant başını salladı. Birden kendini bitkin hissetti, her uzvu zayıflamıştı, sanki onu kırabilecek bir sınavdan geçmişti.

Handir'e zayıf bir sesle, "Doğrudan yol. Jeremiah haklı. Başka bir şey için vaktimiz yok."

Direkt'in ne anlama geldiğini biliyordu. Daha fazla öldürmek gerekecekti.

Rime Coldspray yaşlı *Harucha*'nin başında durdu. "Eğer bu yol tehlikeliyse," diye sordu, "tehlikeleri nasıl bir şekil alıyor?"

Handir kaşlarını çatarak ona baktı. "Uzunluğunun bir kısmı boyunca, Ironhand, her taraftan saldırıya maruz kalacağız."

Bir küfür savurdu. Sonra Covenant'a yansıyan argente dolu bir bakış attı. "Evet, Timewarden. Öldürmemiz ve ölmemiz gerekiyorsa, o zaman bunu hızlıca yapalım ve işimiz bitsin."

Hemen denizcilere döndü. Artık kendisinden emin bir şekilde, onlara bölüğün arka tarafını korumaları için Ustalara yardım etmelerini söyledi.

Branl *krili* geri almıştı. Onu Covenant'a geri verirken, "Dikkatli olun, efendimiz. Oğlunuz henüz bize karşı gelmedi. *Moksha* Raver hâlâ hayatta. Ve Yozlaşma'nın başka hizmetkârları olduğundan da şüphemiz yok."

Handir zihninden verdiği bir komutla yeni gelen Ustaları denizcilere destek olmaları için gönderdi. Canrik ve Dast, Samil ve Vortin'in de katılımıyla geçit boyunca ilerlemeye başladı. Swordmainnir de onu arkasından takip etti. Kordonları işaret eden Covenant, Branl'a eşlik etti. Stave, Linden ve Jeremiah'yı ileri doğru itti.

Wightwarrens'in yoğun gece yarısında tek ışığı Covenant taşıyordu. Onu sabit tutmaya çalıştı ama kolları da düşünceleri gibi dalgalanıyordu. Dikkatli olun. Roger ve Cavewights ve *moksha* Jehannum.

Cirrus Kindwind. Baf Scatterwit. Çok sayıda *Haruchai* öldürüldü. Peki ne için? Onun için değil. Linden için bile. Lord Foul onlardan korkmuyordu. Çoktan zafere ulaştığına inanıyordu. Yaptıkları hiçbir şey Solucan'ı durduramazdı.

Hayır, hepsi Yeremya içindi: tüm tehditler ve kan dökmeler, tüm çabalar ve kederler. Böylece Despiser onu alabilecekti.

Antlaşma sadece Yeremya'nın sonunda direnmenin bir yolunu bulması için dua edebilirdi.

B Çok geçmeden, bölüğün ilerleyişi çılgınca ve neredeyse sürekli bir savaşa dönüştü. Tünel daha sık dallanıyor, başka geçitlerle kesişiyordu; ve hemen hemen her kavşakta, toplu Mağara Şövalyeleri bekliyordu, ya da küçük gruplar Ustalar ya da her ikisi.

Edindikleri silahlarla -ağır falçyonlar, neredeyse devler kadar uzun mızraklar, Covenant'ın kaldıramayacağı baltalar- Handir, Canrik ve yoldaşları önden gidiyordu. Aldatıcı bir çeviklikle düşmanlarının arasından sıyrılıp açıkta kalan uzuvları, boğazları, kasıkları kesiyor ya da bıçaklıyorlardı. Birlikte, birbiri ardına gelen saldırıları bozdular.

Ve arkalarından Swordmainnir geldi. Rime Coldspray ve kadınları bir tür öfkeyle, acımasızca ve vahşice dövüştüler. Bıçaklarından kan fışkırıyordu. Kızıl havayı boyadı, duvarları çizdi, zemini sırladı. Sanki midelerini bulandırıyormuş gibi üzerlerinde taşıyorlardı ama tereddüt etmediler.

Mağara Şövalyeleri çılgık atarak ya da çoktan ölmüş olarak yere düştü. *Haruchai* de düştü. Bölüğe yeni savaşçılar katıldı. Birlikte aceleyle

bir mücadeleden diğetine.

En azından şimdilik, Lord Foul'un kuvvetleri arkadan saldırmadı. Ustalar Mağara Şövalyeleri'nin arkalarındaki tüneli doldurduğunu bildirdi; ama yaratıklar uzaktan takip etmekten memnun görünüyordu. Covenant'ın vahşi kılıcından korkuyorlardı ya da saldırmak için daha emin bir fırsat istiyorlardı.

Yeni edindiği anıların rehberliğinde, Ustaların Sesi bir kolda sola döndü, iki kavşaktan dümdüz geçti, üçüncüsünde keskin bir şekilde sağa aç yaptı. Geçit, teraslar gibi basamaklar halinde yukarı doğru tırmanıyordu. Ölenlerin çığlıkları topluluğun arkasında hayalet gibi iz bırakıyordu.

Otuz ya da daha fazla *Haruchai* artık bölüğe katılmıştı. Mağara Şövalyelerinin kayıpları çok daha fazlaydı. Ama binlerce Mağara Şövalyesi vardı. On binlerce. Şu anda tünellerin kendisi bölüğün en iyi savunmasıydı. Covenant ve yoldaşlarının hayatta kalmasının başlıca nedeni Handir'in rotasının mağara gibi başka bir açık ölüm alanından kaçınmasıydı.

Linden, Covenant'ın yanında, korkularının onu bulamayacağı kadar küçülmek için kendi içine kapanıyormuş gibi acele etti. Yine de Linden Avery olarak kaldı. Jeremiah'nın rızasıyla, Asa'dan aralıklarla Dünya Gücü ödünç aldı ve Devler arasında yayararak Covenant'ın azalan rezervlerine canlılık kattı. Bhapa ve Pahnı'ye de aynı hediye teklif etti; ama onlar bunu reddettiler. Onlar Ramen'di. Bu geçitlerde sonsuza dek koşabilirlerdi, kapalı alanlardan nefret etmelerine rağmen atlar gibi çeviktiler.

Efendilere hiçbir şey vermedi. O daha iyi biliyordu.

Yol boyunca Jeremiah kendi Asa-Ateşini kullandı. Ancak alevleri dışarıya doğru yaymak yerine, onları kendi içine çekiyor gibi görünüyordu. Sanki kendi derisini kavurmak, kendini azarlamak istiyormuş gibi alevler kollarına doğru ilerledi. Sonra göğsünde kayboldular. Ve o

Asa'nın sihirlerini emdi, gözleri ışığı reddeder gibi görünene kadar karardı. Covenant'ın gümüşünde obsidyen parçaları gibi parlıyorlardı.

Covenant çocuğun ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu sorgulamadı. Bu tepkiyi o kışkırtmıştı. Şimdi yapması gereken

ona güven.

Mücevherin parıltısı önünü görmesini engelliyordu ama gördüğünü sanıyordu-

Aniden hançeri indirdi ve boştaki eliyle gölgeledi. "Branl?" Bir soruyu ifade edemeyecek kadar zor nefes alıyordu. "Branl?"

"Gerçekten de Lordum," diye cevap verdi Alçakgönüllü, sanki anlamış gibi.

Orada: Covenant'ın yukarısında, Swordmainnir'in karanlık şekillerinin ötesinde, geçici olarak rakipsiz bir şekilde yukarı doğru ilerleyen uzakta: soluk bir parıltı. Kırmızımsı ama kıpkırmızı değil; Mağara Şövalyeleri'nin gözlerinden daha sıcak ve daha sarı. Giants araya girdiğinde titriyor gibiydi ama Covenant bunun ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

Sonra Linden onun kolunu tuttu, adını söyledi; ve o emindi.

Kaya Işığı. Şirket Wightwarrens'in aydınlık bölgelerinden birine yaklaşıyordu.

Parıltı daha da güçlendi. Handir tarafından çağrılan Ustalar arkadan koşarak Covenant ve Linden'i, Jeremiah ve Kordonlar'ı geçti. Taze öfke ve demir geçit boyunca çınladı. Sert darbeler. Çığlıkların, ulumaların, çılgınlıkların kudurmuş tekrarı.

"Biz sizi koruyacağız," dedi Stave aniden, "ama siz de kendinizi savunmalısınız. Kalabalık bir grup bizi bekliyor." Yeremya'nın omzuna dokundu. "Duyuyor musun, Seçilmiş-oğul? Düşüncelerini bizim tehlikemize çevirmelisin. Hayatlarımız senin yardımını gerektirebilir."

"Benden ne istiyorsun?" Jeremiah nefes nefese kaldı. "Daha fazla öldürmek mi? Kanun bunun için değil. Solucan'ı unutamam. Yeterince güçlü değilim."

Linden gözlerinde çaresizlikle ona baktı.

"O zaman endişelenme," dedi Covenant mide bulandırıcı nefesler arasında. "Farklı türde bir dövüşe hazırlanıyorsun." Linden da öyle. "Bunu geri kalanımıza bırak."

Devlere ve *Harucha*'ye. Ve onu boğmaya yetecek kadar kan dökmüş olan Covenant'ın kendisine.

Kendisine başka seçenek bırakmadı. Önceki hayatında güce sırtını dönmüştü. Şimdi bunu kendisinden talep ediyordu.

Kaya Işığı üzerine vurdu. Rime Coldspray ve yoldaşları bir açıklıktan geçerek iki yana dağıldılar. Darbeler ve bağırışlar

tünelden aşağıya vuruyordu, ama sesler garip bir şekilde boğuktu. Bir uçurum onların gücünü yutuyor gibiydi.

Nefes almakta zorlanan Covenant, Linden'in bir iki adım önüne geçti. ve Jeremiah; Stave'in önünde. *Krill*'i onu kör etmemesi için yanında tutuyordu. Branl, Bhapa ve Pahn'iyle birlikte zayıflığını tünelden bir cadde kadar geniş bir çıkıntıya sürdü.

Orada kendini kayaların aydınlatdığı bir uçurumla karşı karşıya buldu.

Her ne kadar bir yarığı andırsa da, kayadaki bir hata ya da kusurdan kaynaklanmıyordu: uzun ve yüksekti ama geniş değildi, duvardan duvara bir taş atımlık mesafeden biraz fazlaydı. Aksine, yüzyıllar ya da bin yıllar boyunca kazılmış, şekillendirilmişti. Her yerdeki kırmızı ışık, mekânı oluşturan çabaya ve teçhizata tanıklık ediyordu. Tepede, sağda ve solda, Covenant'ın soluk görüş alanının ötesine uzanıyordu. Ancak çıkıntının kenarına yaklaştığında, kazının dibini görebiliyordu: molozlarla dolu kaba bir çukur, bir çöplük kadar çöp doluydu.

Stave'in uyarısına rağmen durdu ve baktı, bir an için bakmaktan başka bir şey yapamadı. Birkaç kalp atışı için savaşmayı unuttu; tehlikeyi tamamen unuttu. Gördüklerini anlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Karşısındaki çıkıntı onun durduğu yere benziyordu. Her biri bir diğerinden iki ya da üç Dev yükseklikte duvara oyulmuş, ortak geçitler gibi beş, altı, hayır yedi katın en alçağıydı. Ve her yatay kesimin, her şekilli yolun arkasında kapı girişlerine benzer açıklıklar vardı. Uçurumu her iki yönde de belki yirmi adımlık aralıklarla ölçüyorlardı. Taş kapılar bazılarını kapatıyordu. Diğerleri açık duruyor, aydınlık odaları ortaya çıkarıyordu.

Alışkanlıklar. Covenant zorlukla düşünebiliyordu. Sanki dehşeti içine çekiormuş gibi nefes almak için çırpınıyordu. Konutlar. Evler.

Evler aileleri ima ederdi. Aileler çocukları ima eder.

Zayıflayan görüşüne yetecek kadar yakınında yüzlerce kapı vardı; ve uçurum uzundu. Şirketin ortaya çıktığı duvar karşısındakini yansıtıyorsa, boşluk binlerce kişiyi barındırıyordu.

Binlerce ev. Bir şehrin Cavewightish versiyonu.

Ah, cehennem. Covenant, yaratıkların savunmasız olduğu, eşlerinin ve çocuklarının öldürülebileceği bir yere kan dökmüştü.

öldürüldü. Despiser'a itaat etmekten daha iyi nedenlerle savunacakları bir yer.

Baktığı her yerde Mağara Şövalyelerinin toplandığını gördü. Her seviyede, silahlı gruplar toplanıyor ve koşuyorlardı.

Buradaki herhangi bir kontrolsüz vahşi büyü çocukları yakabilir.

-Uçurumu aşan köprülerin üzerinde.

Cehennem ateşi! Bu lanet şeylerden düzinelerce vardı, çıkıntılar kadar geniş, işlenmiş granit yollar. Birkaç tanesi dümdüz uzanıyordu, bir seviyeden diğerine; ama çoğu kavis çizerek farklı yükseklikteki duvarları birbirine bağlıyordu. Covenant'ın solundaki en yakın köprü, karşısındaki üçüncü seviyeye ulaşıyordu: sağındaki daha uzaktaki bir diğeri ise dördüncü seviyeye uzanıyordu. Ayrıntılı ve görünüşe göre rastgele bir açıklık ağı, her çıkıntıya doğrudan veya dolaylı erişim sağlayarak alanı çaprazlıyordu.

-Birbirlerine.

Ve her köprüde, Mağara Şövalyeleri savaşmak için havada koşuşturuyordu.

-*Her taraftan saldırıya maruz kaldı.* Lanet olsun!

Covenant Branl'ın üzerine yürüdü. "Buradan çıkmamız gerek! Burası onların evi! *Çocuklarını* öldürmeye başlayamayız!"

Alçakgönüllü omuz silkti. "Yapmamız gerekeni yapıyoruz. Düşmanlar şimdi arkamızdaki geçitte kalabalıklaşıyor. Geri çekilme seçeneğini feda ettik.

"Yolumuz orada." En yakın köprüyü işaret etti. "Karşımızdaki üçüncü kattan, üstümüzdeki beşinci kata geçmeliyiz. O yükseklikte bir geçit Kiril Threndor'a doğru uzanıyor. Daralması bizi bir kez daha koruyacaktır."

"O zaman kaç!" Covenant bağırdı. "Onlar bizi durdurmadan önce!"

Burada vahşi büyüü serbest bırakamazdı. Dünyayı kurtarmak için bile yapamazdı.

"Thomas!" Linden kolunu tuttu, onu çekiştirdi. "Bak!"

Bir an için aklı karıştı. Sonra dikkatini kendisini dehşete düşüren olasılıklardan uzaklaştırdı.

Her iki tarafta da yoldaşları çoktan savaşmaya başlamıştı.

Sol tarafta, Demir El ve Ayaz Yürekli Grueburn Mağara Şövalyeleri'nin arasında öfkeyle ilerliyordu. Aralarında Handir ve yarım düzine Usta kaçtı ve vurdu. Oniks Taşbüyücüsü ve Halewhole Blunfist sağ tarafa gitmişti. Daha fazla *Haruchai* ile

üç kat daha fazla yaratığa karşı durdular. Savaşın kakofonisi korkunçtu. Daha da korkunç görünüyordu çünkü yüksek uçurumda anlamsızmış gibi dağılıyordu.

Dire'nin Gemisinin Devleri Covenant'ın arkasından gelmişti. Son altı ya da yedi Üstat tüneli kapatmaya ve bölüğün arkasını korumaya hazırlandı.

Covenant şimdi üstündeki katlarda daha fazla Üstat gördü: geniş bir alana dağılmış dört kişilik gruplar. Arkadaşlarını kurtarmak için çok azdılar; çok uzaktaydılar.

"*Soğuk sprey!*" diye bağırdı, sanki düşüyormuş gibi.

Ironhand ve Handir karşılıklı bağııştılar. Coldspray, Bluff Stoutgirth'e komutlar yağdırdı. Çapa Ustası küfürlerle karşılık verdi. Bakışlarında delilik vardı.

Tanıdık olmayan silahlarını tutan denizciler sağa doğru hücum etti. Beceriyle olmasa da güç ve kitleyle, Taşbüyücü ve Kör Yumruk'u desteklemek için koştular.

Bhapa ve Pahnı bir an tereddüt edip birbirleriyle konuştular. Sonra Çapa Ustası'nı takip ettiler.

Haruchai, Giants ve Ramen birlikte Cavewight'ları geri çekilmeye zorlamaya başladı.

Aynı anda, Coldspray ve Grueburn çabalarını iki katına çıkarmış gibi görünüyordu. Yaratıkları doğradılar, etlerini ve kemiklerini parçaladılar, cesetleri çıkıntıdan aşağı fırlattılar. Handir ve Canrik aynı anda hem yüksekten hem de alçaktan saldırarak tek vücut halinde savaştı. Samil ve Dast Mağara Şövalyelerinin ayaklarını yerden kesti. Vortin ve yoldaşları boyunları kırdı, kafataslarını çatlattı, uzuvları sakatladı.

Covenant bir an için anlamadı. Demir El şirketi bölmüştü. Şüphesiz onu zayıflatmıştı? Ama sonra onun Mağara Şövalyelerini de böldüğünü fark etti. Artık Lord Foul için değil, evleri için savaşıyorlardı. Bir yerine iki tehdide karşı koymak için acele ediyorlardı.

Covenant yakınlarında, Coldspray'in taktikleri hiçbir işe yaramamış gibi görünüyordu.

Yaratıkları geri iten tek şey vahşi savaştı.

Bununla birlikte, bölüğün geçmek zorunda olduğu köprülerde daha az sayıda düşman toplanmıştı.

Coldspray ve Grueburn en yakın açıklığın ayağını, üçüncü kata çıkan sığ kavisi ele geçirdi. Handir ve savaşçıları Demir El'in pozisyonunu korumak için savaştı.

Mağara adamları Covenant'ın arkasındaki tünelden çıkmaya çalıştı. Ustalar onları geri püskürttü.

Branl, Covenant'ı Coldspray'in peşinden sürükledi. Covenant Linden'in elini tuttu ve onu yanına çekti. Stave Jeremiah'ı getirdi.

"Anne!" Covenant çocuğu zar zor duyabiliyordu. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Stave'in yanında kal!" diye seslendi. "Sana söyleyecektir!"

Coldspray ve Grueburn köprüye doğru ilerlemeye başladı. Önlerinde, Mağara Şövalyeleri'nin yeni bir saldırısı açıklıktan aşağı doğru uluyarak geliyordu. Branl ve Stave, Covenant ve Linden ile birlikte iki Swordmainnir'i takip etti, ve Jeremiah. Handir ve yoldaşları bir şekilde yakın düşmanlarının işini bitirdi.

Kılıç gibi hızlı olan Handir ve Canrik, Ironhand'e katılmak için koşular. Dast ve Samil. Vortin ve birkaç *Haruchai* arkayı korudu.

Tünelin ağzında Ustalar teker teker öldü. Sayısız Mağara Şövalyesi çıkıntıya ulaştı. Bazıları Covenant'a eşlik eden grubun peşinden hızla gitti. Diğerleri denizcileri takip etti.

Bhapa ve Pahnı ile birlikte savaşçılar dördüncü seviyeye ulaştılar. Stoutgirth ve tayfası sanki bir kasırgaya yakalanmış gibi savaşıyordu. Kesik bacağının üzerinde tökezleyen Far Horizoneyes çıkıntıdan düştü. Blustergale mızrağını her savuruşunda yaratıkları etrafa saçıyordu. Stoutgirth'in bağırıışları, mürettebatını köprüye sürerken histeri gibi geliyordu.

Coldspray ve Grueburn yukarı doğru yükseldi. Covenant'ın içinde baş dönmesi kadar ölümcül, bıçaklar kadar ölümcül bir kafa karışıklığı dönüyordu. Altında bir uçurum açıldı. Onun adını soluyordu. Branl ve Linden onu tutmasaydı-

Sersemlemiş ve başıboş bir halde Swordmainnir'i takip etti.

Diğer yaratıklar üst katlardan mızraklar fırlatmaya başladığında, saldıran Mağara Şövalyeleriyle çarpışmaktan hâlâ bir düzine adım uzaktaydılar.

Katafraktları tarafından kısmen korunan Ironhand ve Frostheart Grueburn duraksamadı. Şiddetle küfrederek, Coldspray

düşmanlarını karşılamak için acele etti. Grueburn uzun kılıcıyla ya da açık eliyle milleri kenara itti.

Handir ve savaşçıları Covenant, Linden ve Jeremiah'nin etrafında bir kalkan oluşturdu. *Haruchai* bir fırlatma yağmuruna karşı koydu. Handir bir mızrağı yakaladı, diğerini engelledi. Üçüncüsü göğsünü deldi ve onu bir taş gibi sessiz bir şekilde uçuşuma fırlattı.

Canrik ve diğer Ustalar havadan şaftları yakalayarak liderlerinin ölümü hiçbir şeyi değiştirmemiş gibi ilerlediler. Vortin'in yoldaşlarından biri yanlışlıkla bir av yakalayıp karnını deştiğinde, savaşçılardan hiçbiri irkilmedi.

Covenant, Rime Coldspray'in Mağara Şövalyeleri'nin seline çarpmasının şokunu hissetti. Düşmesi gerekirdi: çarpmanın etkisiyle mermer bir levha bile yarılabilirdi. Yine de ayakta idi. Arkasında Grueburn onu tek eliyle destekliyordu; Canrik, Dast ve Samil ise sanki silah kullanmak için doğmuşlar gibi saldırıyorlardı.

-Ve mızraklar durdu. Yaratıklar

Her iki duvar boyunca uzanan fırlatıcılar artık kendi türlerine çarpmadan atamıyordu. Mağara Şövalyeleri, Soğuk Püskürtücü ve Grueburn ilerledi.

Yükseklerden gelen bir kaya parçası, denizcilerin ve Kordların yukarı doğru koştuğu açıklığa çarptı. Sekerek uzaklaşan taş, iki Usta'yı da beraberinde götürdü.

Bundan sonra Covenant, Stoutgirth ve diğerlerini gözden kaybetti. Nerede olduğunu bile bilmiyordu. Botları kan içinde kayıyordu: Branl ve Linden'in onu nasıl ayakta tuttuğunu hayal bile edemiyordu. Zihni çılgınca dönüyordu. Bir katliam girdabının üzerinde yükseliyor gibiydi.

Sonra üçüncü katın düz rafında soluk soluğaydı ve Linden ateş gibi acil bir şekilde adını haykırıyordu ve körfezin karşısındaki beşinci kata giden köprü sadece bir düzine adım ötedeydi.

Mağara gözcüleri her iki yönden de geliyordu ama onlara ayıracak zamanı yoktu. Az önce geçtiği açıklığı görünce dengesini kaybetti. Katliamla kayganlaşan virajın yukarısında, daha fazla Mağara Şövalyesi cellatlar gibi yükseldi; ölümü hak etmiş gibiydiler. Bölüğün bu yerleşim yerine girdiği geçitten döküldüler, Ustaların ölümüyle serbest kalan bir selde yukarı doğru fışkırdılar.

Çok kalabalıktılar. Hepsi buydu: çok fazlaydılar. Swordmainnir ve *Haruchai* zaten umutsuzca savaşıyor, kana bulanıyordu. Covenant, Linden ve Jeremiah'ı Stave'e emanet eden Branl, akrabalarına destek olmak için koştu. Jeremiah paniğin eşiğinde titriyordu, kara yıkımı her yöne savurmaya hazırды. Linden onun yanında duruyordu ama ona yardım edemeyecek kadar kaybolmuş görünüyordu: dehşete düşmüş ya da felç olmuş. Covenant'ın dengesiz bir parçası her yeri, çocukları, aileleri ve yaşayan her şeyi yıkmak istiyordu. O ve yoldaşları *daha fazla* Mağara Şövalyesi'ne dayanamazdı.

Birden sakinleşti, baş dönmesiyle neredeyse barıştı, köprünün üzerinde öfkeyle yükselen yaratıklarla yüzleşmeye gitti. Bir kez daha *Krill*'in bıçağı boyunca vahşi büyüü şekillendirerek, şiddetli argentten bir uzun kılıç oluşturdu. Onunla, açıklıktan büyük granit parçalarını kesmeye başladı.

Oradaki Mağara Şövalyeleri onun ne yaptığını görünce donup kaldılar.

Üç darbe köprünün sertleşmiş maddesini yarıya kadar kesti. Dördüncüsü köprüyü boydan boya titretti. Taş kendi ağırlığıyla çığlık attı.

Çığlık atan yaratıklar kaçmak için döndüler. Köprü gök gürültüsüyle yıkılmadan önce çoğu alt çıkıntıya ulaştı. Geri kalanlar aşağı düştü.

Hâlâ sallanmakta olan Covenant neredeyse enkazın peşinden derinliklere iniyordu. Stave onu geri sürükledi.

Covenant duraksamadı. Kafasındaki tüm düşünceler gitmişti: halkını buradan çıkarmak için duyduğu zorunlu arzu dışındaki tüm kavramlar ya da farkındalıklar. Kendini kanın tadından asla kurtaramayacaktı. Katliam silahını kuşanarak arkadaşlarının bir sonraki köprüye ulaşmasına yardım etmek için koştu.

e ve onunla birlikte olanlar ancak beşinci seviyeye ulaşabildiler çünkü yerleşim yerine giren yeni Usta grupları ihtiyaç duyulan yerde birleştiler. Taze ve kansız bir şekilde hayatlarını Mağara Şövalyeleri'nin arasına attılar. Onlar *Haruçay*'dı. Ülkenin uzak bir bölgesinde, onlardan iki yüz kişi

Dünyanın Sonu Solucanı'na çıplak elleriyle karşı koymak için at sürdüler. Korkuyu hiç bilmeyen ve bedelini hesaba katmayan adamlar gibi savaşıp ölerək Rime Coldspray ve Frostheart Grueburn'ün açıklığının tepesini aşmasına yardım ettiler.

Swordmainnir'le birlikte yükselen Üstatlardan sadece Canrik ve Samil kalmıştı. Branl tek başına arkayı koruyor, Longwrath'ın flamberge'yle her adımda mücadele ediyordu. Stave bir şekilde mızraklarını Covenant, Linden ve Jeremiah'dan uzak tutuyordu.

Neyse ki Kiril Threndor'a giden tünel yakındaydı. Ve yolu kapatan Mağara Şövalyeleri beklenmedik Ustalar tarafından dağıtılmıştı. Karşı duvardan, gök gürültüsü gibi gürültülü, şimşek gibi şiddetli daha fazla yaratık geldi; ama çoğu vuracak kadar yakın değildi.

Başından beri olduğu gibi yine de çok kalabalıktilar. Önümüzdeki geçitte bölüğü takip edeceklerdi. Sonunda herkesi öldüreceklerdi.

Canrik'in ısrarıyla Coldspray ve Grueburn yoldaşlarını tünelin kör karanlığına doğru götürdüler. O ve Samil, arkayı koruyan Branl ve Stave'e katıldılar. Hayatta kalan Efendiler, Mağara Şövalyeleri'nin takip edememesi için ölmeye hazır bir şekilde tünelin girişinde dizildiler.

Covenant onlara "Hayır," diye bağırdı. "Bizimle gelin." Çok *fazla Harucha*'nin öldürüldüğünü görmüştü.

Branl onu susturdu. "Geçidi mühürleyecek misiniz Lordum?"

Covenant nefes almakta zorlandı. "Evet."

Daha önceki tünellerde bunu yapamazdı. Bölüğün geri çekilmesi gerekebilirdi. Şimdi Despiser'a giden bir yol elde etmişti. Geri dönüş yoktu.

"O halde," dedi Branl kesin bir ifadeyle, "bu Efendiler diğer Devlere ve Kordonlara yardım edecekler."

Covenant hareket etmeye çalıştı; *krili* kaldırmaya çalıştı. Ciddi misin sen? Onları orada bırakmamı mı istiyorsun? Tünelin dışındaki savaşçılar onun çılgın bakışlarıyla karşılaşp onaylarcasına başlarını sallayana kadar kolları ona itaat etmeyi reddetti.

Burada bile kendi seçimlerini yaptılar. Onlara karşı çıkamazdı.

Lanetler yağdırarak Loric'in hançerinin ağzında son kez ateş dövdü. Uzuvarlarını kullanmayı unutmuş bir adam gibi kıpırdamadan önce duvarlara sonra da tavana gümüş kesikler attı. Vahşi büyüyle, geçit mühürlenene kadar büyük taş parçalarını kesti.

Bundan sonra içten içe çöktü. Hâlâ yürüyebiliyor, yönlendirildiği yere gidebiliyordu; ama düşünemiyor ya da konuşamıyordu. Katliam görüntüleri kafasını dolduruyordu. Yaralar ona gulyabanilerin sırtışları gibi bakıyordu. Düşen taşların gürültüsü zihninin sınırlarına doğru yayılım ateşi açıyordu.

Çok fazla ölüm. Çok fazla ölü. Ve denizcileri kaybetmişti. Onlarla birlikte herkesi kaybetmişti.

Mağara Şövalyelerinin yaşadığı yere katliam getirmişti: suçlarının uzun listesinde sadece bir madde daha.

Tüm bunlar ne içindi? Covenant kendi nedenlerini biliyordu ama Lord Foul'unkiler onu korkutuyordu. Solucan durdurulamazdı. Sonunda, Despiser uzun zamandır aradığı özgürlüğünden emin olabilirdi. O halde neden hizmetkârlarının hayatlarıyla bu kadar hovardaca oynamıştı? Onları kurban etmekten zevk mi alıyordu? Yoksa içten içe Covenant'ın onu engellemenin bir yolunu bulabileceğinden mi korkuyordu?

Hayır. Despiser Covenant'ı çok iyi tanıyordu.

Ama Lord Foul, Linden ve Jeremiah'yı tanımıyordu: aynı samimiyetle değil. *Elohim*'i koruyan ve Solucan'ı geciktiren fane, Covenant'ın karısını ve evlatlık oğlunu hafife aldığını göstermişti. Onların çabaları ve muhalefeti olmasaydı, Zaman Kemerinden çoktan kaçmış olabilirdi.

Belki de bu, savunmasının acımasızlığını açıklıyordu.

Tünel yükseldi. Covenant günahlarının ağırlığını arkasında sürükleyerek yukarı doğru tırmandı.

Yanında duran Linden, kendisini bekleyen soykırımı gören bir kadın gibi gözlerini dört açmış, önüne bakıyordu. Jeremiah asayı sanki parçalamak istiyormuş gibi sıkıyordu. Her adımında irkiliyordu. Az sayıdaki yoldaşlarına önderlik eden Coldspray ve Grueburn terk edilmiş gibi yığıldılar.

Sadece Stave ve Branl, Canrik ve Samil hiçbir fedakârlıktan korkmayan adamlar gibi tırmanışa devam ettiler.

Bir yarık tüneli boydan boya kesti. Sanki dağları yaracak kadar keskin bir baltayla yapılmış gibi zemini yarıyordu. Esneyerek

Krill'in parıltısından kurtulamayacak kadar siyahtı. Ama inceydi: uyluğundan daha geniş olmayan bir çatlak. Görmezden geliyormuş gibi yaparak karşıya geçti.

Daha fazla çatlak belirdi. Çatlaktan biraz daha fazlasıydılar, ancak ona şiddetin Kiril Threndor'u, Yıldırımın Kalbi'ni parçaladığı zamanları hatırlatmaya hizmet ediyorlardı.

Yaklaşıyordu-

Devler durduğunda neredeyse onlara çarpıyordu. Gözlerini kırpıştırarak ve sersemlemiş bir halde etrafına bakındı.

Volkanik bir kazanın geride bıraktığı doğal bir oluşum olan abartılı bir kesecik gibi bir odaya girmişlerdi. Bu

Ama Coldspray ve Grueburn sanki kendi sonlarını getirmişler gibi bocalayıp duruyorlardı.

uzanmak istedi. Boşluk onları yüzükoyun yatıracak kadar büyüktü. Bir düzine uyuyan devi barındırabilirdi.

Bir tarafta bir çift büyük kaya duruyordu. Görünüşe göre garip bir şekilde yersizdi. Covenant buraya nasıl geldiklerini hayal bile edemiyordu. Ama bolca yer vardı ve zemin yaklaşık olarak aynı seviyede. Kendini ayaklarının üzerinde sallanırken bulduğunda, Dünya'nın tehlikesine rağmen uzanıp dinlenecek kadar yorgun olduğunu fark etti.

Yine de onun yorgunluğu Coldspray ve Grueburn'ün yorgunluğu yanında devede kulak kalırdı. Her ne kadar gizleseler de *Haruchai* bile muhtemelen yıpranmıştı.

Grueburn'ün uzun kılıcı parmaklarının arasından sarkıyordu. "Bu "Uzaklardan gelen bir kırlangıç ılığı gibi ağlamaklı," diye sordu, "savaşla işimiz bitti mi? Kollarımı kaldıramıyorum."

"Swordmainnir'in en kudretlisi," diye mırıldandı Coldspray usulca.

"Kendimle böyle övündüm ve öyleyim. Bakın." Onu kaldırdı

Glaive. "Elim sağlamdır." Ölmekte olan bir yaprak gibi titriyordu.

"Gözlerim keskin." Yorgunluk bakışlarını parlattı. "Şüphesiz, ben-"

Aniden kılıcını bıraktı. Omuzları çöktü. "Taş ve Deniz! Keder ve ölüm beni mahvetti. Kanın tadını tüküremem. Günlerimin sonuna kadar ağzımı dolduracak."

İç geçiren Covenant, "Kulübe katıl," diyecek kadar kendine geldi. Jeremiah hiçbir şey söylemedi. Kanun Asası'yla olan belirsiz mücadelesi dışında her şeye olan ilgisini kaybetmiş görünüyordu. Bacaklarını açarak bir duvara yaslandı ve siyah tahta kalçalarının üzerine gelecek şekilde bağdaş kurarak oturdu. Gözlerinde derinleşen karanlığı kimsenin görmesini istemiyormuş gibi başını eğik tutuyordu.

Linden bir an onu inceledi, sonra arkasını döndü. Çok uzun zamandır kendi içinde sıkışıp kalmıştı; çok uzun zamandır ifade etmesine izin vermediği ihtiyaçlar ve korkularla doluydu. Beyaz altının haklı sahibiydi: saatlerce kendi darbelerini vurabilirdi. Yine de kendini tutmuş, savaş rüzgârlarının ortasında toz gibi pasif kalmıştı. Bir şekilde kendini saklamıştı-

Ama artık savaşmayacağım.

Sonu gelmeyen kışkırtmalara rağmen kararına sadık kalmıştı. Bu kadar kısıtlamanın bedeli ağır olmuş olmalıydı. Şimdi patlamaya hazır görünüyordu.

Yine de Demir El'e sorarken sesi sıkışmamıştı: "Peki ya diğerleri? Onları ölüme terk ettik."

Onun acısı Longwrath'ın kılıcının kenarlarını andırıyordu.

Coldspray başını salladı. "Savaşabildikleri ve kaçabildikleri sürece yok olmayacaklar." Sanki kendini rahatlatmak istermiş gibi konuştu. "Bizi kaybettikten sonra canlarını kurtarmak için geri çekilecekler.

Benim

komutlar sadeydi. Ve Halewhole Bluntfist ve Onyx Stonemage birer Swordmainnir. Çapa Ustası'nın mürettebatını ve Karanın Efendileri'ni - ve kesinlikle Ramen Kordonları'nı- boş yere feda etmemeleri gerektiğini anladılar. Bunun yerine yerleşim yerinden bir çıkış yolu arayacaklar."

Sonra sesi yıprandı. Yırtılacak gibiydi. "Artık üzerimize düşeni yaptık. Bizden başka bir şey istemeyin. Daha ileri gidemeyiz."

Covenant daha önce bir kez, Saltheart Foamfollower Mağara Şövalyelerini öldürmenin coşkusu tattığında ve daha fazlasını öldürmek istediğini fark ettiğinde, bir Devin gözlerindeki umutsuzluğu görmüştü. Bu umutsuzluk, tüm halkı öldürüldüğünde Foamfollower'ı hayatta tutmuştu.

öldürüldü. Coldspray'in ve Grueburn'ün teslim olması Covenant'ın ağlama isteği uyandırdı.

Titreyen bir nefes aldı. O zaman, dedi kendi kendine. Burası her yer kadar iyi bir yer.

Cehennem ve kan.

Ironhand'e dedi ki, "Endişelenme. Bizi yeterince ileriye götürdün. Kimse daha fazlasını yapamazdı."

Sonra içten içe yüzünü buruşturarak Linden'a, "Eğer yapacaksan, şimdi tam zamanı. Başka bir şansın olmayacak."

Duvarlarda gümüş, dağların iksiri gibi koyu çizgiler oluşturuyordu.

Ona döndüğünde yüzünde bir endişe parladı; ama itiraz etmedi. Bunun yerine kendini sıkıca kavradı, baskıyı onu kırmakla tehdit edene kadar artırdı. "Şimdiden mi?" diye sordu umut ya da mizah olmadan. "Emin misin? Hâlâ yaşamak istiyorum."

Bakışları hâlâ seninle yaşamak istediğimi söylüyordu.

"Kiril Threndor uzakta değil." Covenant bir an için boğuldu. İçine dolan kederi yutmak zorunda kaldı. "Oraya benimle gidemezsin. Jeremiah da gidemez. Buraya kadar."

Sanki af diliyormuş gibi ekledi: "Branl'ı ben alırım. Jeremiah Stave, Canrik ve Samil'e sahip olacak."

Uzaklara baktı. Gözlerini Coldspray ve Grueburn'den kaçırdı, sanki onun için ödedikleri bedelden utanmış gibiydi. Onun yerine tekrar oğluna baktı.

Kimseye özel bir şey söylemeden, "Pekâlâ. Bunu ben seçtim. Farklı bir seçim yapmış olsaydım o zavallı Üstatlardan bazıları hâlâ hayatta olabilirdi." Bir an için boğulur gibi oldu. "Ya da Baf Scatterwit. Cirrus Kindwind. Tanrım, onu sevdim-

"Şimdi fikrimi değiştirirsem onları kaybetmek boşa gidecek."

Covenant'ın görüşü bulanıklaştı. Gözlerini temizlemek için sıkarak kapattı. Onunla alay eden Lord Foul, Linden'e *kızım* demişti. Yanılmıştı.

Jeremiah yerden aniden, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Linden gözlerini kaçırmamasına izin vermedi. "Jeremiah, tatlım-" Sesi kırılıyordu. "Gitmek zorundayım."

Jeremiah tek bir hareketle ayağa kalktı ve bakışlarını *krillerin* ışığına doğru kaldırdı. Gözleri asa kadar siyahtı. Beyazları bile gece yarısına dönmüştü.

"Nereye gideceksin?"

"Bunu daha fazla erteleyemem." Sesi kopacak kadar sertti. "Beni seni kaybetmekten daha çok korkutan tek şeyle yüzleşmem gerekiyor. Sen ve Thomas."

Yüzü buruştu. İtirazlar yüz hatlarını tırmaladı. "Ama geri döneceksin," dedi sanki bu bir soru değilmiş gibi. "Yaptığın şey bu. Sen geri gel."

İrkildi ama tereddüt etmedi. "Hiç sanmıyorum tatlım. Bu sefer olmaz."

Jeremiah ona dehşetle baktı. "Beni bırakacak mısın? Lord Foul'un beni almasına izin mi vereceksin?"

"Hayır, Jeremiah." Sesi keskinleşti. "Ona *izin* vermeyeceğim. Hiçbir şey. Ama senin için onunla savaşmam. Asayı geri alsam ve tam karşında dursam bile sana yardım edemem." Daha nazik bir şekilde, "Keşke seni bağışlayabilseydim, ama yapamam. Eğer seni almasını istemiyorsan, onu kendin durdurmalısın."

"Zor olduğunu biliyorum."

Oğlu onun sözünü kesti. Bir ihbar gibi haince, "Zor olduğunu biliyorum" diye alay etti. Bunu söyleyip duruyorsun. Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Zaten savaşmayı denedim. Yeterince güçlü değilim. *Croyel* benim kolay olduğumu düşündü. Despiser'ı nasıl durdurabilirim ki?"

Linden başını salladı. Onun sıkıntısı Covenant'ın içini sızlattı. "Bilmiyorum. Ama sana inanıyorum. Bunu başarabilirsin."

"*Yapamam!*" Bağırışı etin yırtılması gibiydi, acı doluydu ve kanla çalkalanıyordu. "Solucan'ın *her şeyi* yok edişini izlemek zorunda kalacağım!"

Covenant'ın dengesi bozuldu. Sadece keder onu dizlerinin üzerine çökmekten alıkoydu. Sadece bilenmiş bir empati onu öfkelenmekten alıkoydu.

Jeremiah. Ama keder ve empati yeterliydi. Diğer her şey uzaklaştığında kendini onlara dayandırdı.

"Her zaman vazgeçmeye karar verebilirsin," dedi sanki kararlı ve eminmiş gibi; sanki harcayacak gücü varmış gibi. "Buna hakkın var. Eğer gerçekten istediğin buysa." Ya da çocuk Lord Foul'a katılabilirdi. "Ama benim

Sana. Sana kesinlikle ihtiyacım olacak. Ve Linden bana yardım edemez. Başka kimse edemez. Sadece sen varsın.

"Ama önce Linden'in gitmesine izin vermeliyiz."

Jeremiah, Covenant'a öldürmeye yetecek kadar siyah bir bakış fırlattı. Bir kalp atışı sonra çocuk annesine sırtını döndü.

"O zaman git." Sesi Kiril Threndor'a giden yol kadar ışıksız ve ölümcüldü. "Beni zaten hiç sevmedin. Ben sadece bir bahaneydim. Elimi o ateşe sokmama izin verdiğin için kendini suçlamak zorunda kalmak istemezsin."

"Jeremiah-" Linden şimdi ağlıyordu. "Tatlım-"

Ah, cehennem, diye düşündü Covenant. Solucan'ın vizyonları Jeremiah'in tüm şeytanlarını ortaya çıkarmıştı. Onları bastırmak için günler harcamıştı. Artık onu onlar yönetiyordu. Kasıtlı olarak tekrar oturdu, sırtını annesine, Covenant'a ve arkadaşlarına verdi. Elleri, Caerroil Wildwood'un rünlerini yeniden yazmak istercesine asanın ahşabı boyunca ebon alevleriyle boğuşuyordu.

Belki de hepimiz tanrı olmaya çalışmalıyız.

Devler boş gözlerle, kurumuş kana bulanmış, cenotaphlar gibi sessiz bir şekilde izlediler. Branl kaşlarını çatarak Jeremiah'ı inceledi, sanki çocuğu nereden keseceğini düşünüyormuş gibiydi.

Covenant *krili* Stave'e verdi. Sonra Linden'in kolundan tutup onu uzaklaştırdı. Linden hıçkırıklarını göğsüne bastırırken, Stave ona sıkıca sarıldı.

Elinden geldiğince şefkatle, sessizce söz verdi, "Onunla konuşacağım, aşkım. Henüz farkında değil ama sadece seni haklı çıkarıyor. Onun için savaşamazsın. Ona ne olursa olsun, bu konuda bir şeyler yapabilecek tek kişi o."

"Ah, Thomas." Sıkıntı, spazmlar gibi sert bir şekilde içini ürpertti. "Çok korkuyorum. Ya yanlış anlarsa?"

Bir an için devam edemedi. Kendi başına ayakta durma isteğini kaybetmiş gibi Covenant'ın üzerine yığıldı.

Sessizce ona sarıldı. Söyleyecek sözü yoktu-

Ama yavaş yavaş onun kucaklamasına karşılık verdi; daha düzenli bir nefes aldı. Bir kolunu serbest bırakarak yüzünü sildi, gözyaşları ve kan yanaklarına bulaştı. "Ve seni sonsuza dek seveceğime yemin ettim.

Beni hiç bırakmadığın gibi. Şimdi giden benim. İkinizin de gitmesine izin vermek zorundayım."

Covenant ona elinden geldiğince sıkı sarıldı. "Anlıyorum. Benden bu kadar kolay kurtulamazsın." Sonra daha ciddi bir şekilde, "Her halükarda ben de senin gibiyim. Jeremiah'ya inanıyorum. O da böyle hissetmek zorunda. Eğer hissetmezse, bunu asla atlatamaz."

Bir zamanlar Covenant'ın kendisi de umutsuzluğu benimsemişti.

"Ayrıca," diye ekledi Stave, zamanını bekleyen ve sabrı tükenmiş bir adam gibi, "yalnız gitmeyeceksin." *Krill* yüzünde parlıyordu; kaybettiği gözünün yarasında. "Linden Avery, senden bir daha ayrılmayacağımı söylemiştim. Seçilmiş-oğul'u Canrik ve Samil'e ve Swordmainnir'e emanet ediyorum. Sana eşlik edeceğim."

Sürpriz, Linden'in gerginliğinin bir kısmını gevşetmiş gibiydi: şaşkınlık ya da rahatlama. Covenant'ı çabucak öpecek ve yüzünü tekrar silecek kadar uzun süre eski Üstadı görmezden geldi. Sonra Stave'e döndü.

"Nereye gittiğimi biliyor musun?"

"Belki." Stave gülümsemiş olabilir. "Belki de yanılıyorum. Umurumda değil. Bir zamanlar, önünüzde Kutsallıktan Arınma'nın yattığını ilan etmiştim. Şimdi senin içinde Kutsalsızlık olmadığına ikna oldum. Sizi korumak için yanınızda durmayacağım. Bunu yapacağım çünkü siz bana öğretmeye çalışsanız da ben alçakgönüllülüğü öğrenemedim. Daha fazla eğitim istiyorum."

İddiası kulağa *Haruchai* mizahının bir örneği gibi geliyordu.

Linden onun adını söylemeye çalıştı. Görünüşe göre söyleyememiş. Bunun yerine ona gitti, kollarını boynuna doladı.

Stave saçlarının arasından Covenant'ın bakışlarıyla karşılaştı. "İyi bir evlilik yaptınız, Timewarden," dedi sanki karakteristik metaneti bir tür şakaya dönüşmüş gibi. "Onun geri dönmesini sağlamak için çabalayacağım."

Covenant başını salladı. Ne söyleyebilirdi ki? Minnettarlığını ifade edecek hiçbir kelime yoktu.

Linden eski Üstadı serbest bıraktığında Loric'in hançerini İnançsız'a geri verdi.

Covenant onu aldı; kavradı. Boğazı da *krili* kavradığı kadar sıkıydı. Linden'a "Hazır mısınız?" diye sormak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Ağzının köşesi büküldü: neredeyse kalbini kıracak başarısız bir gülümseme. "Asla hazır değilim. Bunu beklemekten vazgeçtim."

Yara izini kabaca ovuşturdu, kendini toparlamaya çalıştı. "O zaman seni sevdiğimi unutma. Ben de seni *seviyorum*."

"Jeremiah için de endişelenme. Sen üzerine düşeni yaptın. Onun için yaptığın her şeyin boşa gittiğine inanmayı reddediyorum. Gerisi bize kalmış."

Ağzı "Deneyeceğim" dedi. Gözleri "Kalbimin Thomas'ı" dedi.

Devler ona veda etmedi. Frostheart Grueburn dişlerini alt dudağına dayadı: protestolarını bastıran bir kadın. Gözyaşları açıkça yanaklarından aşağı akıyordu. Rime Coldspray yorgunluğuna -ya da dehşetine- dayanamıyormuş gibi başını öne eğdi.

Yeremya hiçbirine bakmadı.

Linden ve Stave birlikte duvarlardan ve Swordmainnir'den birkaç adım ötedeki boş bir alana geçtiler. Orada tıpkı Çelişkiler ya da karşı ağırlıklar. Adamın dengeli rahatlığı kadının titreyen gerginliğini dengeledi. Bir an düşündükten sonra Cabledarm'ın kılıcı Canrik'e. Artık hiçbir silah ona hizmet edemezdi.

Bir lanet kurtarıcısı kadar acımasız olan Mutabakat, Linden'in ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Şimdi tereddüt etmeyi göze alamazdı. Vakti yoktu ve kararlılığı herhangi bir gecikmede başarısız olabilirdi. Kızın nereye gittiğini biliyordu. Onun için kendisinden daha çok korkuyordu.

Sanki bunun için günler öncesinden hazırlanmaya başlamış gibi hançerin taşına taze vahşi büyü yaptı ve bıçağı çizmelerinin arasındaki taşa sapladı. Sert yüzey gümüşü yakaladığında, *krili* yana doğru sürükledi ve graniti nemli kil gibi kesti. Adım adım Linden ve Stave'in etrafında bir daire çizdi.

Kesik çizgisi boyunca gücü, özlemini çektiği yakıt kayaymış gibi parlıyordu.

Karısını ve eski Üstadı içine alacak geniş bir çembere ihtiyacı yoktu. Beceriksizliğine ve kederine rağmen hızla başlangıç noktasına döndü. Sonra kendini dik durmaya zorladı. Vahşi büyü tavana ulaştı. Parlaklığı sayesinde Linden'in bakışlar.

Onun hatırı için evlilik yüzüğünün üzerine bir söz öpücüğü kondurdu ve elini sıkarak yüzüğü havaya kaldırdı.

Grueburn gibi ağlayan Covenant, yüzüğünü *Krill*'in mücevheri.

Dünya onun gibisini bir daha görmeyecek.

Ona iyi bak sevgilim, öyle ki sonunda hepimizi iyileştirebilsin.

Çok geç, Jeremiah "Anne!" diye bağırdı. Linden ve Stave gitmişti. Covenant sanki düşüyormuş gibi arkasını döndü.

Elena, diye düşündü dolaylı olarak, çok üzgünüm. Elimden geleni yapıyorum.

Başka birinin seninle ilgilenmesi gerekiyor.

S Ta ki zamanı kalmayana kadar. Kendi zayıflığını ya da burkulan kalbinin feryadını kaldıramazdı. Hareket etmeye devam etmeliydi.

Yakında bir şekilde huzur bulacaktı.

Ah, Tanrım.

Jeremiah şimdi ayakta idi ve Covenant'a harap olmuş bir yüz gösteriyordu. "Bunu yapmaya devam ediyorum," dedi o kadar acı içinde ki

geri dönmek istedi. "Sanki çok geç olana kadar onu hatırlamıyorum bile." Sanki yere konuşuyormuş gibi başı öne eğikti. "Ne yaptığını anladığımda çoktan gitmiş oluyor. Veda bile edemiyorum."

Asla hazır değilim.

Covenant bu duyguyu biliyordu.

Linden'in oğluya konuşmayı bir süreliğine ertelemesine izin verdi. Cesaretinin kırıntılarını toplamaya çalışırken Branl'a "Daha ne kadar var?" diye sordu.

Alçakgönüllü önündeki tünele baktı. "Kiril Threndor yakınlarda, Lordum." Sonra kaşlarını çatı. Yüzünün çizgilerindeki gerginlik, ses tonunun gizlediği endişeleri ele veriyordu. "Yine de kalbim beni yanıltıyor. I

Yolsuzluğun kendisine yakın başka bir savunması olmadığına inanamıyorum." Kısa bir süre Samil ve Canrik'e danışır gibi göründü. "Ayrıca, Lordum, Yolsuzluk'un varlığını fark edemiyorum. Onun kötülüğü özeldir. Yanılıyor olamaz. Bizi büyük bir kötülüğün beklediği açık. Yine de bu Yolsuzluk değil. O yok" -Branl ani bir düşünceyle kaşlarını kaldırdı- "ya da cazibeyle örtülü."

Covenant özel olarak yemin etti ama şaşırılmış gibi davranamazdı. Lord Foul onun geleceğini biliyordu ve Despiser kurnazdı.

Günahlarının izi olan alnındaki yarayı uyuşuk bir şekilde ovuşturdu.
-Antlaşma Yeremya'ya döndü.

"Solucan'ı görebilmen muhtemelen iyi bir şey." Nazik olmaya çalışmadı. "Zamanı geldiğinde anlayacaksın."

Jeremiah başını kaldırdı. "Kes şunu." Felaketi gözlerinden okunuyordu. Yırtık pırtık ve kirli, eski kanla lekelenmiş ince pijaması onu boş bir ev kadar sevimsiz gösteriyordu. "Anlayamayacağımı bildiğin şeyler söylemeyi bırak. Bana ihtiyacın olduğunu söyleyip duruyorsun ama nasıl ve neden olduğunu söylemiyorsun. Sanki benim

önemli, ama neden bahsettiğinizi bilmiyorum. "Neden seninle gelemiyorum?"

Covenant mizah ya da nezaketten yoksun bir şekilde sırtıttı.

"Eğlenceli, değil mi?"

Sen de hepimiz gibisin. Kimse size bir cevap veremez. Yapabileceğin tek şey tahmin etmek. Sonra da kendi şans."

Ancak hemen uzandı ve yarım elinin parmaklarını Kanun Asası'nın etrafına sardı. Bir başka doğruluk testi: Çocuğun kendisine inanmasını istiyordu.

Tahtaya dokunduğunda ölü gibi hissediyordu; neredeyse kırılğan. Tamamlanmak için olgunlaşmış.

İrkilen Jeremiah alevlerini söndürdü. Ama başka tarafa bakmadı. Bakışları Covenant'ınkilere yapıştı. Bir an için gözleri Harrow'unkilere benzedi, boşluklar kadar derin, kendisinin olmayan bir hayata aç. Ama yavaş yavaş daha sert, daha düz hale geldiler: obsidyen ve öfkenin siyahı.

Covenant açıkça şöyle dedi: "Benimle gelemezsin çünkü dikkatini dağıtana kadar Lord Foul'a bu kadar yakın olmanı istemiyorum. Ama ben

gelmeni istiyorum. Sanırım ne zaman olacağını bileceksin. Bunu hissedebileceksin." Ustalara bir göz attı. "Ya da Canrik ve Samil söyleyecek. Ya da Solucan'ı izlemek sana söyleyecek."

Jeremiah bakakaldı.

Asayı ve *krili* kolları ağrıyacak kadar sıkı tutan Mutabakat açıklamaya çalıştı.

"Sana ihtiyacım var çünkü Lord Foul'u tek başıma yenebileceğimi sanmıyorum. Yeterince güçlü değil misin? Ben de değilim. O benim bir parçam.

"Solucan Toprak Kanı'nı içtiğinde, Zaman Kemerini parçalanmaya başlayacak. İşte o zaman Foul kaçabilir. Her şeyden çok özgürlüğü istiyor. Mecbur kalırsa, Yaratıcı'yı tuzağa düşürmeye çalışmaktan bile vazgeçer. Burada sıkışıp kalmak-" Covenant Asayı bıraktı. Parmaklarını saçlarının arasına soktu ve düşüncelerini dile getirmeye çalışarak çekti. "Bu tür bir umutsuzluk için yeterince büyük bir kelime yok."

Yeremya başka bir şey anlamasa bile *bunu* anladı.

Covenant yine dengesini sağlayamadığından kendini sallanırken buldu. Niyetlerini dile getirir getirmez imkansız hale geldi. O Yere düşmek istedi; son çöküş anını hâlâ seçebiliyorken sadece yere çarpmak ve orada yatmak.

Ama Linden'a sözler vermişti. Neredeyse herkese öyle ya da böyle sözler vermişti. Ve Jeremiah'nın sıkıntısına sırtını dönemezdi.

"Onu meşgul etmek için yardımınıza ihtiyacım var. Eğer yapabilirsek, şansını kaçırmamasını istiyorum. Burada bizimle kaldığı sürece savunmasız olacak. O zaman ben de kendime göre bir cevap bulabilirim."

Bu senin için yeterince açık mı? Cehennem ateşi, Jeremiah! Elimdeki tek şey bu.

Çocuk karanlığa baktı. Sanki kalbinin çalışması ciğerlerine yer bırakmıyormuş gibi nefesi düzensiz parçalar halinde geliyordu. Sanki ağzı ve boğazı kanla doluymuş gibi yutkundu.

"*Yapamam*. Anlamıyor musun? O *Despiser*. Beni istediği zaman alabilir. *Hiçbir şey yapamam*."

"Oh, dur," diye tersledi Covenant. "Zamanımız tükeniyor!" diye bağırabilirdi. "Her zaman yapabileceğin bir şey vardır. Yeteneklerin var. Asa'ya sahipsin. Ve *sahip* olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun." *Beni kırdı. Kullanılmaktan nefret ediyorum*. "Başka bir şey yoksa, saklanabilirsin. İstedikçe kadar saklanabilirsin."

Jeremiah yıllarca süren ayrışmadan kurtulmuştu. Belki de Lord Foul'un pençesinden kurtulmanın yolunu bulabilirdi.

Çocuk sanki Covenant'tan bir ısırık almak istiyormuş gibi dişlerini gösterdi; ama Covenant'ın onunla işi bitmişti. Sezgisel olarak, eğer Zaman'ın sonunun yaklaştığını hissetti. Gitmesi gerekiyordu.

"Bana yardım et," diye bitirdi. "Bana yardım etme. Her şey sana bağlı. Zamanım kalmadı."

Dengesini bulmuş bir adam gibi, Yeremya'nın lekeli mücadelesine; kayıp çocuğun çıplak ihtiyacına sırtını döndü. Bir zamanlar Covenant, yılan sokmuş bir çocuk uğruna Ülke'nin mahvolmasını göze almıştı. Birden fazla kez, Linden'in Jeremiah'ı benzer seçimler yaptı. Bu farklıydı. Yeremya kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün, çaresiz değildi. *Değildi.*

Ve Lord Foul onu anlamıyordu. Bunca zaman sonra, Despiser'in hâlâ neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Covenant Linden'in oğlundan ayrılırken Rime Coldspray konuştu. *Krill*'in ışığında kapalı bir kapı gibi görünüyordu. Sesi paslanmış demir gibiydi. bıçak bakımsızlıktan kemirilmişti. Yine de bakışları kan maskesinin içinde emindi.

"Korkmayın, Timewarden. Biz yaşadığımız sürece, Seçilmiş-oğul'un yanında olacağız. Eğer biz ona rehberlik edemezsek, belki Canrik ve Samil bunu yapacaktır. Onlar değerlerini gösterdiler. Stave'in ya da Branl'ın yerine başarısız olmayacaklar."

İşaretsiz bir mezar gibi sessiz olan Frostheart Grueburn başıyla onayladı.

Covenant bu umutla Branl'ı odadan çıkarken takip etti.

T Alçakgönüllü, Longwrath'ın flamberge'ini hazır tutuyordu. Hafifçe yürüdü, bir esinti kadar sessizdi. *Bizi büyük bir kötülüğün beklediği apaçık ortada.* Arkasında, Loric'in cesaretinin ışığını taşıyan Covenant, kırılmış taştaki çatlakların üzerinden geçti ve ilim karanlığa gömüldü. Tünel sanki kıvranıyormuş gibi bir o yana bir bu yana dönüyordu. *Yozlaşma'nın yakınında başka bir savunma olmadığına inanamıyorum.* Orada burada, duvarlardaki mika ya da kuvars parçacıkları gümüşü yakalıyor ve göz gibi parlıyordu.

Daha fazla çatlak bağırsak kayasını kusurlu hale getirmiş. Burada serbest bırakılan güçler dehşet verici olmalı: Yüce Lord Prothall'ın eski Kanun Asası için Drool Rockworm ile mücadelesi; Lord Foul'un şiddetli ve

Covenant'ın ruhunu yok etmek için giderek artan çılgınca çabalar. *Krill*'e tutunan Covenant, kendisine seslenen, ba dönmesi ve teslimiyet çağrısı yapan ince yarıkların yanından koşarak geçti. Bir kez teslim olmuştı. Bir daha olmaz. Şimdi değil. Linden en büyük korkusuyla yüzleşmeye gitmişti. O da aynısını yapmaya niyetliydi.

Sonra argent ilerideki bir açıklığın kenarlarını yakaladı. Covenant kükürt kokusu aldı, kükürdün korkunç kokusu. Uzun zaman önce Hotash Slay'in soldurucu dokunuğu gibi uzak bir sıcaklık hissetti. Ve attar.

"Ur Lordu," dedi Branl sertçe. "Dikkatli ol. Kudret ve kötülük vardır. Kaynağını syleyemesem de lme yemin ediyorlar."

Attar, Covenant düşündü. Cenazelerin, korunmuş cesetlerin tatlı, hastalıklı kokusu. Lord Foul.

Bir halk olarak *Haruchai* bu kokuyu bilmiyordu. Despiser'la hiç yzleşmemişlerdi.

Nefes almak için ırpındığının, terinin gözyaşları gibi yüzüne aktığının, ellerinin humma ve sayıklamaya tutulmuş gibi titrediğinin farkında bile olmayan Thomas Covenant, Kiril Threndor'a giden son Alçakgönüllü'ye eşlik etti.

Burayı biliyordu. Herhangi bir kbusta burayı tanıyabilirdi. Burada kendi gücüyle, kendi yüzüğüyle öldürülmüştü. Burada Zamanın Kemer'i'ne katılmak, yaşamı mümkün kılan Yasaların en gereklisini ruhuyla savunmak için acılar içinde yükselmişti.

Burası Thunder Dağı'nın, Gravin Threndor'un derin göğsündeki bir apseye benzeyen bir odaydı: yuvarlak ve yüksek, çok sayıda Mağara Şövalyesi'nin ibadet edebileceği kadar büyük ve veba lekeleri gibi kaya ışığı lekeleriyle keskin. Rastgele ışık duvarlardan acı gibi sızıyordu. Duvarlar sanki acımasız bir bıçak tarafından şekillendirilmiş, öfkeyle kesilmiş ve her yöne ışık saçan yüzlere ayrılmış gibiydi. Tavandan gelen ışık, parlatılmış metali andıran sarkıtlar tarafından kırılmış bir cam spreyi gibi geri püskürtülüyordu: yansımalar o kadar parlak ve kırık ki deliliğin eşiğinde dönüyor gibiydiler. Sarkıtlardan bazıları da parçalanmış, başlarının üzerinde oyuk gibi boşluklar bırakmış ve enkazları zemine saçılmıştı. Mağaranın sınırlarında, duyulmamış çığlıklar gibi tüneller açılıyordu. Aralarına, mağaranın duvarlarına benzeyen birkaç kaya parçası serpiştirilmişti.

Antlaşma'nın Yeremya'yı bıraktığı taşlar, ait oldukları yerden şiddet ya da ayin yoluyla uzaklaştırılmıştı.

Gutrock'un çatlamasının kaynağı buradaydı, Kiril Threndor'da. Bu çatlaklar korkunç savaşların anılarıydı, yaraların diliyle ifade edilen hatıralardı. Odanın içinde daha fazla yarık zemine delilik saçıyordu. Derinliklerinden karanlık havaya karıştı. Yer yer yüzey bükülmüş, levhalar eziyetli açılarla eğilmişti.

Ancak çatlaklar odanın ortasındaki zamanın yıprattığı kürsüye dokunmadı. Kusurlar, sanki inkâr edilmişler gibi o taştan kaçınıyordu; sanki hiçbir zarar biçimi alçak platformun temel özünü ve anlamını değiştiremezmiş gibi.

Kiril Threndor'a iki adım kala Covenant durdu. Artık attar kokusunu fark etmiyordu. Zemindeki çatlakların cazibesine ya da Mağara Şövalyelerinin her an akın edebileceği girişlere aldırış etmedi. Kürsüdeki figürün yanında durduğu yerde donup kalmıştı.

Bu görüntü kalbine saplanan bir bıçak kadar *yanlıştı*; bir kez Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormanda, bir kez de burada Despiser'ın ellerinde hayatını iki kez sona erdiren bıçak darbesi kadar can yakıcıydı.

Roger Covenant.

Beklediği belli olan Roger babasıyla yüzleşti. Etli yanaklarını diken gibi bir sırtış kaplamıştı. Omuzlarının kamburu ve gövdesinin ağırlığı, ölümlü bedenine olan saygısızlığını, küçümsemesini ele veriyordu. Gömleğinin ve pantolonunun üzerinde yanık izleri vardı. Linden ile olan savaşları. İyileşmiş yanıkların buruşuk derisi kumaştaki deliklerden ve yırtıklardan görünüyordu. Yaptıklarının bedelini acı çekerek ödemişti-

Ellerinde silah ya da herhangi bir güç aleti yoktu. Ama sağ eli Kastenessen'in sağ eliydi, lav gibi sıcak ve kırmızı, güçle doluydu. *Skurf*'un çeneleri gibi parlıyordu. Bu da ona acı çektirmiş olmalıydı.

Covenant'a dişlerini gıcırdattı. "Merhaba baba." Ağzı alay ediyordu; ama sesi işkence görmüş bir şeydi, bir rafta bükülmüştü Eklemleri açılana ve kasları yırtılana kadar yatıştırılmaz arzular. "Buraya gelmek için kendi tatlı zamanını kullandın."

Gözleri Lord Foul'un gözleri gibiydi, çürüyen dişler gibi keskin.

10.

Tüm Kayıp Kadınlar

Linden bunu seçmişti. Bu Despiser'in manipölasyonlarına bir tepki değildi: bunu kendisi yapmıştı. Onun arzularının yolundan çıkmıştı. Eğer şimdi ona hizmet ediyorsa, Yanılmış ya da kandırılmış gibi davranamazdı.

Onun seçimi. İyi ya da kötü, onun seçimi.

Hatırlayacağına dair kendine söz vermişti; utanç ya da acının, korku ya da başarısızlığın hiçbir etkisinin, kendi özgür iradesiyle hareket ettiği gerçeğini karıştırmasına izin vermeyecekti. Lord Foul'u suçlamayacak, Thomas'ı onu bağışlamadığı için suçlamayacak ya da zayıf olduğu için Yeremya'yı daha az düşünmeyecekti.

Bu sözü kendine vermişti. Yine de çevirinin ilk anında bunu unuttu. Kim olduğunu, neden burada olduğunu ve ne yapmaya niyetlendiğini unutmuştu. Bu tür şeyler bir büyü dalgasıyla içinden silinip gitmişti. Dünyası sihir ve ihtişama dönüşmüştü ve ona meraktan başka bir şey gerekmiyordu. Çeviriden daha öte bir şey gerçekleşmişti. Zevkin tek olası tepki olduğu bir transubstantiation alemine girmişti. Burada memnuniyeti huşu içinde buldu ve Huzur, kurtarılmışların tarifsiz insanlığı.

Ayaklarının altındaki zengin halı, damıtılmış bir teselliydi. Tapınma, alçakgönüllülük, kutsallaşma sahnelerini tasvir eden arajmanlar kadar hiyeratik olan diğerleriyle örtüşüyordu: dindarların sevinçle acı çektiği tablolar. Her birinden sonsuza kadar teselli bulabilirdi; ama

Gözleri ve kalbi her yönden coşkuya kapılmıştı. Her nasılsa kilimlerin zenginliği hem eksiksiz hem de şeffaf, katı ve uçucu. Özlem kadar saf, mermer kadar dayanıklı, berrak bir zemin üzerinde uzanıyorlardı. Kilimlerin araya giren maddesiyle zenginleşen taş, akkor haline gelecek kadar cilalanmış gibiydi. Mermerin ışıltısına katlanabilmesinin tek nedeni, çevresinin tonuna ve tınısına yüceltilmiş olmasıydı.

Kendinden geçmiş ve sayıklayarak etrafına bakarken, görkemli bir sarayın balo salonu gibi bir alan gördü; o kadar çok güzellik gördü ki, hepsini takdir etmeyi umamazdı. Her yönden güzellikler fışkırıyordu. Duvarların yanında, parlatılmış altından mangallar tütsü ve saflık kokan alevler sunuyordu. Duvarların arasında halılar, kristal kadar temiz cam gibi narin telkari şaftlar, dünyaların ihtişamı kadar parlak avizeleri destekleyen kollar oluşturmak için yukarı doğru uzanıyordu. Onların ötesinde, kanat gibi zarif geniş merdivenler daha yüksek katlara ve daha ince ihtişamlara doğru süzülüyordu. Yine de adımları ve tertemiz tırabzanları onu kalkıp keşfetmeye çağırıyordu. Bulunduğu yerden memnundu, memnun olmaktan da öte; zaten öyleydi. Herhangi bir yükselişin -herhangi bir hareketin- onun mükemmel huzurunu azaltacağı konusunda gözleri kamaşmış ve mest olmuştu.

Yükseklerde, mozaikler koro gibi şarkı söylüyordu: saygılı bir ilahi Sadece övgü olarak duyulabilir. Takımyıldızları ve gökkubbeyi yeni filizlenen yaratıklar gibi, galaksiler, yıldızlar ve her zaman yeni olan dünyalar gibi gösterdiler.

Yine de duyularına diğer tüm cömertliklerden daha lezzetli gelen şey fışkiyeydi. Zeminin ortasındaki gayzer, tek bir elmas gibi kusursuz ve yüzlü bir şekilde yükseğe uzanıyor, yayılan sularını geniş bir alana yayıyordu: işlenmiş mücevherler kadar hassas damlacıklardan oluşan tüylü bir spre. Orada hiçbir küçük mücevher düşmedi. Her bir klinquant boncuk

Beklemede, askıda, hareketsiz. Buz gibi durağan ve sevimli çeşme kendi ihtişamını sergiliyordu: zamanın ötesine geçmiş bir simge, mükemmelliği ebedileştirilmiş gibi değişime karşı mühürlenmiş - ve ebediyen sayısız.

Büyülenmiş bir halde, rüyadaki bir figür gibi etrafına bakıyor, hayatı, aşkı ve tehlikeyi unutarak, kendini aşan bir coşku uğruna

Anlamak.

Ama Stave onun önünde duruyordu. Onu tanı mıyordu; ya da görmüyordu; ya da onu meraktan uzaklaşt ırarak bir önemi yoktu. Kaybetti ğ i gözünün izi kaş larını çatmasına neden olmuş tu. Elleri kadının omuzlarını kav rıyor ve hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Seçilmiş," dedi sanki dünyanın öbür ucundan konuşuyormuş gibi. "Linden Avery. Beni duymuyor musun?"

Onun yan ından ya da içinden, sanki fark edilmeyi gerektirmeyecek kadar zayıf bir hayalmiş gibi baktı. Belki de onun görüşünde bir bulanıklıktan fazlası değildi. Yakında görüşü netleşecek ve adam gitmiş olacaktı.

"Buras ı benim bildi ğ im bir yer." Söyledi ğ i her kelime ş aşkınlık içinde kaybolup gitti. "Onun gücünü bir kenara bırakmayı öğrendim." Görünürde hiçbir neden yokken, onu yakından inceledi. "Bunu sen de biliyorsun, Linden. Daha önce durduğumuz yerde, Kayıp Derinlik'in labirentleri arasında duruyoruz. Ancak o zaman, Dünya Gücü ve Kanun Asası senin büyüü bir kenara bırakmanı sağladı. Şimdi kendinizi başka yollarla geri kazanmalısınız."

Linden kısık bir sesle, "Neden buraday ım?" diye sordu. Ama Stave'le konuşmuyordu. Sadece bu kadar güzelli ğ in kendisini nasıl kutsad ığını anlamıyordu.

Kaş ları daha da çatıldı. "Pek çok cevab ı olan bir soru, Linden. Bir tanesi, amacın için daha iyi bir yer bilmedi ğ imden seni buraya yönlendirdim." Tereddüt etti; hafif bir *Haruchai* omuz silkmesi yaptı. "Bu tür konular için uygun bir dilim yok. Benim inanc ıma göre vahş i büyü ile yapılan çeviriler niyetin netli ğ i ile yönlendirilir. Şimdiye kadar rotalar ımız ve varış noktalar ımız Ranyhyn tarafından belirlendi. Bizim için belirsiz olan konular onlar için açıktı. Şimdi yolumuzu yardım almadan bulduk."

Elleri kadının omuzlarında sıkılaşt ı. "Ancak burada, rotamızı sen seçmedin. Açıklık yükü bana aitti. Bir zamanlar seni rızan olmadan Revelstone'a götürdüğüm gibi, şimdi de seni Kayıp Derinlik'e getirdim. Eğer hata yaptıysam, bu benim hatamdır."

Solmaya başlamıştı. Linden onu zar zor görebiliyordu. Nefis bir zevk, yavaş yavaş onu gözlerinin önünden siliyordu. Yakında gözleri berrak, saray kadar özgür ve değerli olacaktı. Hayatta görmek, duymak, dokunmak ve koklamak dışında hiçbir şey istemiyordu-

"Neden geldik?" diye devam etti, sanki neredeyse çözülmek üzere olduğunu bilmiyormuş gibi. "Bir başka yanıt da felaketin yükseldiği. Mesafe çok uzak olsa da, O'nun ışımaları çok belirgin. Oğlun Linden'i ararken, Adlandırılmaması Gerekeni uyandırdık. Ondan sonra uyuşukluğa geri döneceği düşünülebilirdi. Timewarden tarafından avından mahrum bırakılmıştı. Şüphesiz öfkesi büyüktü. Yine de Yüce Lord Elena'nın ruhundan da beslenmişti. At başka bir zaman, eski uykusuna devam edebilirdi.

"Ama şimdi anlıyorum ki yapamamış. *Skurj*'a karşı serbest bırakılan sel, uykusunun uçurumunu doldurdu.

Aslında, bu sular Kayıp Derinlik'ten sadece Viles'in kalıcı ayinleri tarafından alıkonulmuştur. Böyle bir su baskını Adlandırılmaması Gereken Kadın gibi bir varlığa zarar veremez. Yine de onu rahatsız eder. Bu yüzden yükseliyor."

Adamın sesi daha acil hale geldi, ancak sadece belirsizlik olarak var oldu. "*Ayağa kalkıyor*, Linden. Ve korkarım ki-" Solmakta olan elleri onu sarstı. "Linden, beni dinle. Ben *Harucha*'yim. Hiçbir şeyden korkmuyorum ama yine de titriyorum. Felaketin Kiril Threndor'a yükselmesinden korkuyorum. Yozlaşmanın kokusunu ve Zaman Bekçisi'nin gücünü fark etmesinden korkuyorum. Öfkeyle üzerlerine düşüp Zaman Muhafızı'nı yerle bir etmesinden korkuyorum.

"Bu nedenle size burada rehberlik ettim. Umuyorum ki vahşi büyülerle O'na sesleneceksin. Benim duam, Linden, Kiril Threndor'a yaklaşmadan önce O'nu bize çekmen."

Ondan bir şey istemiş olmalıydı. Yoksa neden sarayı sesiyle, elleriyle, ısrarıyla çınlatsındı? Ama her kelime, ağzı onu şekillendirir şekillendirmez buharlaştı. Hiç ses çıkarmasa da olurdu. Onun gözünde, balo salonunun gösterişli girişleri arasında azalan bir kusurdan başka bir şey olarak kalmaya devam etti.

"Linden." Sesi berrak güneş ışığında karla kaplı tepeler kadar sakın çıksa da, ince bir çaresizlik ifade ediyordu. "Beni duymalısın. Tüm hayat bir bıçağın ucunda sallanıyor ve ben korkuyorum. Bana kulak verilene kadar elim sana vurmaya ve tekrar vurmaya devam edecek.

Ne yazık ki kalbim buna dayanamaz. Beni duymalısın."

Unutmamıştı. Onu unutmuştu. Dilin bir anlamı olduğunu neredeyse unutmuştu. Sözleri gözünün önünden geçti. Sonra da yok oldular. Geriye sadece ensorcelment'lar kaldı.

Ama Stave yalnız değildi. Arkasında bir dizi yaratık çömelmiş, arka ayakları üzerine kalkmaya çalışıyordu. Bir düzineden fazla olmayan siyah şeyler. Ve gri olanlar, daha küçük, bunun yarısı kadar. Ağızlarındaki zalim yarıkların ötesinde gözleri yoktu. Islak burun delikleri yüzlerine hakimdi. Sivri kulaklar kafataslarının üzerinde seğiriyordu. Başları ve vücutları kılsızdı.

Stave döndü ve sanki saygıyı hak etmişler gibi onları selamladı.

Onunki gibi anlamsız sesler çıkardılar.

İçlerinden biri diğerlerinden daha uzun, siyah demirden bir cerrid, kısa bir cirit gibi bir asa tutuyordu. Demirden zehir kadar korkunç, dumanlı bir sıvı damlıyordu. Uzun boylu yaratık Linden'a burnunu çekti, sonra arkasını döndü. Alçak hırıltılar ve hırıltılarla, ciritinin ucunu havaya anlaşılmaz semboller çizmek için kullandı. Asit damlaları oraya buraya saçıldı; ama yere değmeden buharlaştılar.

Ölçüsü ve süresi olmayan bir an boyunca hiçbir şey değişmedi. Linden hiçbir şey hatırlamıyordu. Sadece balo salonu kalmıştı. Stave gibi, yaratıklar da solmuştu, siyah ve gri olanlar. Onun gibi, onlar da neredeyse yok olmuşlardı.

Sonra fıskiye'nin içinden ince bir sarsıntı geçti, o kadar kısa ve savunulamaz bir titreşimdi ki görmeye meydan okuyordu. Bunu gördüğüne inanamıyordu. Kendi korkusunu güçlkle fark etti.

Bir kâbus uçurumundan düşer gibi yavaş ve korkunç bir şekilde, fıskiye'nin tepesindeki tek bir su mücevheri düşmeye başladı.

Işık küçük boncuğun etrafında parlıyordu. Bir aydınlanmaya benziyordu; Dünya'nın mücevherlerinin özü gibi; Güneş'in son parıltısı gibi

gökleri harap etti. Düştü ve sonsuza dek düştü, sonsuz ve ölümcül; ve Linden onu izlerken kalbi atmadı, ciğerleri nefes almadı. Sonunda yere, kilimlerin genişliğine ulaştığında, küçük bir sıçrama yaptı: paramparça olmak üzere olan bir dünyanın ilk zayıf titremesi.

Uzaklarda bir yerde, yüzlerce fersah ötede, Solucan

-

Linden gözlerini kırıştırdı. Küçük bir kaş çatması alnını düğümledi.

Kalbi

zayıf bir ritim sundu.

Yaratıklar gırtlaktan gelen yakarışlarına devam ettiler -ve bir su damlası daha bitmek bilmeyen ölümüne başladı- ve Stave tekrar onun önünde durup omuzlarını tuttu.

Onun adını tekrarladığında, ağlamak istedi.

İkinci bir küçük sıçrama. Birkaç dalgalanma. Halıda mı? Mermerde mi?

Üçüncü bir nadir su mücevheri ve bir dördüncüsü, mükemmellikten zamana ve harabeye düşüyor. Vurduklarında, narin ve korkunç bir ses çıkarıyorlardı.

Tanrım, diye düşündü. Stave. Solucan. Baş belası.

Ur-viles ve Waynhim. Bir kez daha, o kendini nasıl kurtaracağını bilemezken onu kurtarmaya gelmişlerdi.

Bu yerde, kurtarma bir vahşetti. Yüce bir başarıyı, sarayı çağlar boyunca koruyan ilmin zaferini yok etti. Linden üzerindeki etkisi de daha az acımasız değildi.

Yağmur damlaları yıkım gibi anıları geri getirdi. Düşünceler katliam ve felaketti.

Jeremiah. Thomas!

Bir şekilde *Haruchai*'ye ulaştı. Sesi çeşmenin biriken damlalarından daha yumuşaktı. Gözleri yaşlarla dolu olmalıydı.

"Ne dedin sen? Bane hakkında mı?"

Sırtını dikleştirdi. Çenesi gururla kalktı. Gözleri parladı.

"O yükseliyor, Linden. Eğer O'na seslenmezsen, Zaman Yöneticisi'ne saldırarak. Oğlunu tüketecek."

Lanet olsun! Linden, Stave'in ona vurmuş olmasını diledi. Kendini yumruklamak istedi. En kötü korkularıyla yüzleşmeyi seçmişti. Sonra da hepsini unutmuştu. Ve o mucizeler arasında kendini kaybederken, Dünya'nın tehlikesi dayanılamayacak kadar artmıştı.

İsmi Lazım Değil, Thomas ve Jeremiah'ı alabilir.

Başka bir hayatta, Linden'a bir kurşun isabet etmişti. Kalbinin üzerindeki yara izi gömleğindeki mükemmel daireyle eşleşiyordu. Artık geri dönüş yoktu. Yapılan seçimler geri alınamazdı.

Thomas'ın öngörülemeyen güçlü yanları vardı. Hayatta kalabilirdi. Ama sadece Kanun ve Dünya Gücü Jeremiah'ı korumaya yetmeyecekti.

Linden'in ya da Dünya'nın iyiliğİ için, ur-viles ve Waynhim, Viles'in uzun süren ayinlerini bozmuş; onların

kendi ihtişam mirası. Balo salonunun etrafında hafif bir çiseleme vardı. Fıskiye den damlacıklar halinde toplanan ince bir sis yayıldı. Damlalar tavandaki müzikten sızıyordu. Dalgalar merdivenlerden aşağı aktı. Avizeler yavaş yavaş ışıklarını saldı. Su lekeleri dokuma halıları, eski zemini lekeledi.

Geri dönüş yok. Ya şimdi ya da asla. Tanrı yardımcım olsun.

Linden sadece ur-villere ve Waynhim'e, loremaster'ın gözsüz yüz hatlarına, "Ne pahasına olursa olsun bana yardım etmeye devam ediyorsunuz ve ben size borcumu nasıl ödeyeceğimi hâlâ bilmiyorum," diyecek kadar gecikti. Sonra dönüp gitti.

Yumruklarını sıkarak yüzünü Kayıp Derinlik'in üzerindeki kör taştan fersahlara doğru kaldırdı. Yağmur yanaklarına ve alnına sıçradı. Katıksız yaşı gözlerini yaktı. Damlaların tadı ağızda toz gibi kaldı.

Sanki ne yapabileceğini her zaman biliyormuş gibi, evlilik yüzüğünü çağırdı. Artık umutsuzluğa, suçlamaya ve yetersizliğe tahammülü kalmamıştı. Sadece güç işe yarayacaktı. Çılgılık atan bir kadın gibi, Thunder Dağı'nın bağırsak kayasına vahşi bir büyü kükremesi fırlattı.

"*Ben buradayım!* Beni bir kere kaybettin! Şimdi gel beni al!"

Onun teurjisi devasa taşları toz haline getirebilirdi; dağın ağırlığını Kayıp Derinlik'in mağaralarına çökertebilirdi. Ama onun sağlık sezgisi kusursuzdu. Gümüşü kayaya fırlatmadı: onu Gök Gürültüsü Dağı'nın özünden geçecek şekilde ayarladı, sadece bane'in duyabileceği bir perdeye kadar keskinleştirdi.

"Gelin ve beni *alın!* Seni kurtarabilirim!"

Melenkurion Skyweir çoktan düşmeye başlamıştı. Devasa çöküşünü atmosferik basınç gibi teninde hissetti, imkansız bir gök gürültüsünün homurtusu gibi duydu. Solucan her an dünyanın kalbinden Dünya Kanı'nı içmeye başlayabilirdi.

Çiseleyen yağmur yavaş yavaş yağmura dönüştü. Mozaiklerin arasındaki detaylar bulanıklaştı ve melodileri sıvıya dönüşürken aktı. Merdivenler çöktü, yanlarından ince akıntıları silkti. Merdivenlerin şaftları

Avizeler kendilerine olan inançlarını kaybetmiş gibi eğildiler. Tepeler kıvrıldı

Linden'in botlarının etrafında, hiçbir yere akmıyordu. Argent yağmur damlalarını patlayan yıldızlar kadar parlak yaptı.

"Sana kendini nasıl kurtaracağını söyleyebilirim!"

Stave'in elini omzunda hissetti. Onun dikkatini çekmek isterken dokunuşu neredeyse çekingen görünüyordu. Ama gücü ve haykırışı tükenene kadar, çağrısına daha fazla dayanamayana kadar onu kabul etmedi.

Arkadaşına döndüğünde gümüş lekeler görüş alanında küçük güneşler gibi dans ediyordu.

Stave yağmur perdesinin ardından ona şöyle dedi: "Bu kadarı yeter. Eğer çağrınız duyulmazsa, başka hiçbir şey yeterli olmayacaktır."

Ur-viller ve Waynhim heyecanlı ya da korkmuş köpekler gibi birbirlerine havladılar. Loremaster jerridiyle istifa ya da cesaretlendirme işareti yaptı. Su, sanki sıvı ölüyormuş ve son büyüünü bırakıyormuş gibi yaratıkların derisinde parlıyordu.

"Bu yüzden konuşmalıyım," diye devam etti eski Üstat. "Bunu yapmam için bana başka bir fırsat verilmeyecek."

Linden ters ters baktı ve gözlerini kısarak gözlerindeki lekeleri temizlemeye çalıştı. Islak saçları yanaklarına dağılmıştı.

"Açıkça belirtmeliyim ki Linden, gözümde harikulade bir hale geldin. Burada hayatımı kaybettim. Belki de Bane sana kulak verecektir. Ben acı çekmeyeceğim. Onun gözünde tüm insanlar hain. Beni yiyip bitirecek."

Su Linden'in yüzüne aktı, çenesinin çizgilerinden dağıldı. Damlalar tenine çarptı. Burada hayatımı kaybediyorum. Bunu nasıl düşünememişti? Saatlerdir niyetini sadece kendisini tehdit ediyormuş gibi hayal etmişti. Ama elbette Stave haklıydı. Felakete karşı koyamazdı. Adını Vermemesi Gereken Kadın ona tahammül edemezdi.

"Veda ederken," dedi son yoldaşı ona, "yüksek sesle söylemeliyim ki hiçbir şeyden pişman değilim. Korkularım yok oldu. Her zaman yaptığın gibi çok risk alıyorsun. Bundan sonra ne olursa olsun, senin yanında yer almaktan gurur duyduğumu bil."

Adı Anılmaması Gereken Kadın sadece insanları öldürürdü; sadece onları öldürür ve yerdı. Onlar için başka bir kullanımı yoktu. Kadınları tamamen farklı bir şekilde tüketiyordu. Onların yaşamlarının işkencesini arzuluyordu.

bedenleri yok edildiğinde ruhları. Ruhlarının çektiği ıstıraba açlık duyuyordu, ölümsüz ve sonsuz bir azap. Kendi ıstırabına benziyor, onu doğruluyor ya da haklı çıkarıyordu.

Bir anlamda, gerçek ya da mecazi anlamda, felaket buradaydı çünkü Lord Foul ona ihanet etmişti; yalanlarla onu baştan çıkarmış ve mahvetmişti; onu Zaman'ın içine hapsetmişti. Artık sadece acı çekebilirdi - ve avucunun içine giren her kadının acılarından beslenebilirdi.

Diassomer korku ve dehşetle - Affedilmeyen Elena, Antlaşma'nın tecavüzden *doğan* kızı. Emereau Vrai, Kastenessen'in ölümlü aşığı. Bir Ardent'in Auriference dediği Insequent. Dünya çağları boyunca yüzlerce ya da binlerce kadın. Ona göre tüm kadınlara ve tüm aşklara ihanet edilmişti.

Eğer gerçek adını -gerçek kapsamını ve gücünü- unutmamış olsaydı, her şeyi çoktan sona erdirmiş olurdu.

Linden su sıçramaları ve dereler arasından Stave'e baktı. Binlerce yıllık ilim, bu birkaç ur-vil ve Waynhim tarafından Gariplerinin gizemli emirlerine göre serbest bırakıldıkça yağmur sağanak haline geliyordu. Kırbaçlanan damlalar ve kalıntılarla dolu spreysel asit gibi yakıyordu. Sesini bulmaya çalıştı; arkadaşına reddiyeler haykırabilmek için acıyı yuttu. Eğer Demondim'den koruma istemezse, onun adına yalvarmak niyetindeydi.

Ama o yapmadı. Zaten bunalmıştı. Senin yanındaki yerim beni gururlandırdı.

Anlar arasındaki küçük boşlukta, vücudunun üzerinden akan yağmur suyu haşerata dönüştü. Eli kadar uzun kırkayaklara, beslenen kurtçuklara, yüzlerce kısaçlı örümceklere, sıçrayıp kıvranan bitlere, yuva yapan solucanlara dönüştü. Gürültülü şeyler her yerde sürünüyor, pençeliyor ve gagalıyordu, aşıklar kadar samimi, ölüm yiyiciler kadar hırslı. Beslenmeyi durdurmak için umutsuzca bir hayvan gibi çırpındı. deli kadın, çılgınca kendine vurdu, kan akana kadar kafa derisini deşti.

Stave onun adını haykırarak olabilir. Bağırırsa bile, yağmur sesini havada tokatladı.

Çağlayanlar ağızını ısırarak böceklerle doldurdu. Yumurtalarını gözlerine bırakarak ürediler. Nefes almaya çalıştığında, nefesi kesildi.

tiksintiyi ciğerlerine doldurdu ve kustu. Böcekler ve çıyanlar boğazına doluştu.

-*Suya yazılmış*. Despiser onun kaderini belirlemişti. Su dehşetti. Hevesli bir ıstıraptı. Onu leşe ve çığlıklara dönüştürdü.

Şimdi Lord Foul ona aşılmaz bir mesafeden gülüyordu. *Kalbimin kızı oldun*. Adını Vermemesi Gereken Kadın'a güldüğü gibi güldü. Yakında Zaman parçalanmaya başlayacak ve o özgür olacaktı. Linden bunu kendi başına getirmişti. Sanki hayatının toplamı ve tamamlanmasıymış gibi dünyaya vermişti. Bu asla durmayacaktı. Bedeninin her santimetresinde onu çılgına çeviriyordu. Buna dayanamıyordu. Eğer eline bir bıçak verilseydi, derisini kemiklerinden ayırmakta tereddüt etmezdi.

Böyle bir saygısızlık onu bitirmeliydi. Ama bunun sonu yoktu. Her zaman daha kötüye gidebilirdi.

Ve Linden sağanak halinde çırpınırken, felaket tellalı omuzlayarak mağaraya doğru ilerledi.

Gücü muazzamdı. Hiç şüphe yok ki Kayıp Derinlik'in geçitlerinden geçmek için Kendini şekillendirebilirdi. Ama yapmadı. Hasar ona uygundu: Ardında bıraktığı enkazı severdi. İçeri girdiğinde, öfkesinin yuvarlanan kütlesi taşı harabeye çevirdi. Her omuz silkişinde, ilerleyişi duvarlara moloz fırlattı. Birçok yüzü ateşle kazınmıştı. Dilsiz çığlıklar ağızlarını gerdi. Azap gözlerini oyuyordu.

Linden ne yaptığını bilmeden çırpınmayı bıraktı. Bane'in aşırılığı ve öfkesinin büyüklüğü onun mutlak Dikkat. Birdenbire solucanlar ve kurtçuklar duyum olmaktan çıktı. İçgörü haline geldiler.

Adı Anılmaması Gereken Kadın konuştuğunda, sesinin etkisi Linden'in kalbini durduracak gibiydi. Sesin şiddeti yağmuru buhara ve haşlamaya dönüştürdü.

"Benimle konuşuyor musun?" Kükreme Linden'ın kulaklarını sağır etti. "Benimle *tasarruf* hakkında mı konuşuyorsun? *Cesaretin var mı?* Benim acım kurtarılamaz. Sadece beslenebilir ve *büyüyebilir*."

"Sen benimsin. Senden zevk alacağım. Seni bana ihanet eden adamın kemiklerindeki iliği çiğnemek için sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Acına katlan. Kısa sürecek. Sonra seni tüketeceğim ve sonsuz kederin ve pişmanlığın vecdini tadacaksın" -bir canavar gibi ağlamak için kendini topladı- "*ve ıstırap!*"

Linden itiraz edemedi. Bane'in niyeti adildi. Linden kırkayak ve örümcekleri hak ediyordu. Korku onun gerçek mirasıydı: acınası, kendine acıyan ebeveynlerinin mirası. Cüretkârlığı, kör dikkatsizliği ve yetersizliğiyle hem Dünyanın Sonu Solucanı'nı hem de kendi en kötü kâbuslarını uyandırmıştı. Bu felaketi kendi başına getirmişti.

Yine de tahammül edilemezdi. Felaket *Stave*'i, başka dostu yokken arkadaşını öldürecekti. Onun günahları yüzünden ölmek üzere olduğunu bilmek dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Günler önce, hayatının temelleri değişmeye başlamıştı. Şimdi yeni hizalara yerleştiler. Mezarından kalkan bir kadın gibi değişti. Bir anda tüm gerçekliği değişti.

Kalbinin ateşli teklemesinden daha hızlı bir şekilde, kurtçuklar, kıvrınma ve sefalet vahşi bir büyüünün feryadına dönüştü.

Bane'inkine denk bir gücü yoktu. Adı Anılmaması Gereken Kadın ölümlü olan her şeyin ötesindeydi. Yine de Linden Thomas Covenant'ın karısıydı. Onunla aşk ve neşe içinde evlenmişti. Tutku ve cesaretle onu beyaz altının hak sahibi yapmıştı. Çaresiz değildi.

Damarlarındaki nabız kadar hızlı bir şekilde, değerli arkadaşının etrafında gümüş bir güçle döndü, onu parlak alevden bir yumrukla yakaladı: bir yumruk ya da bir daire. Çeviriyi mümkün kılacak *krili* yoktu ama başka kaynakları vardı. Kevin'in Nöbeti'nin çöküşü sırasında zaman dizilerinin dışına çıkmasını sağlayan düşüncesiz reflekslere sahipti. Joan'ın deliliğine tökezlemeden *kesikler* yaratmasını sağlayan keskin duyulara sahipti. Ve kocasının gerekli isteksizliği onu engellemiyordu.

Bane ileri atılırken, Linden *Stave*'i kavradı ve *fırlattı*. Bu andan uzağa. Bu yerden, bu taştan, bu kaderden uzağa. Hedefini seçmek için içgüdülerine *-niyetinin netliğine-* güvenerek, seçimlerinin bedelini ona ödetmedi.

Belki de onu affederdi.

O gittiğinde, bane çılgık atarak üzerine atlamadan bir kalp atışı önce kendini vahşi argente sardı.

Ur-viller ve Waynhim şimdi ona yardım etmeye çalışmıyordu. Yağmurla örtülü bir şekilde, tanıklar gibi ayrı durdular: belirsiz umutlarının yok oluşunu izlemeye mahkûm edilmiş yaratıklar.

Bane'in öfkesi Linden'ı aldı, onu akkor haline getirdi ve cehennem azabına sürükledi. Ama iblis ona *sahip* değildi. Haşarat ve salgın hastalıklar ona sahip değildi. Kendi ateşine bürünmüştü, Kalbini ve ruhunu kozaladı. Bane'in korkunç bedeninin içinde yutulmadı. Bunun yerine, dehşet ve yenilmiş ölüm hislerini sanki önemsizmiş gibi geride bıraktı.

Gyre'li Kasreyn'e göre beyaz altın, kusurlu bir dünyada mükemmelliği biçimlendirebilen kusurlu bir araçtı. Ama o mükemmellik peşinde değildi. Tek istediği, en azından verdiği sözü tutmaya çalışana kadar kendini korumaktı.

Kendisini bir emboli, Adını Vermemesi Gereken'in kan dolaşımındaki küçük bir pıhtı ya da kabarcık olarak görüyordu. Dokunulmamıştı çünkü önemsizdi. Vahşi büyü onu zamana, ölümlülüğe karşı koruyordu. Hiçbir şeyi kontrol edemiyordu. Bane'e zarar veremezdi. Ama kendisi olarak kalabilirdi. Düşünebilir ve çabalayabilirdi. Devasa varlık hayal kırıklığı ve şaşkınlık içinde kükredi, açlığı bastırdı; ama Linden onu görmezden geldi.

Linden Avery bu kadarı seçmişti. Bunu neden yaptığını biliyordu. Kaybolduğunu biliyordu. Azmi ve ateşi söner sönmez ölecekti. Yine de yılmadı. Yapabildiği sürece, kurtuluşun peşinden gitti.

Parçalanmış ruhların muazzam çalkantısı, felaketin kurbanlarının kaynayan kargaşası arasında Linden, Elena'yı aradı.

Elena Lena-kızı, tecavüz çocuğu, Rağmen'in avı. Lord Foul'a karşı çıkmak isterken, Kevin Landwaster'ın hayaletini diriltmek için Ölüm Yasası'nı çiğnemişti ve bu suçuyla Despiser'in hizmetkârı olmuştu. Linden onu Andelain'de Ölümler arasında gördüğünde, Elena hâlâ kendi Kutsalsızlığının yaralarını taşıyordu. Yine de Linden ona ne acımış ne de şefkat göstermişti. Elena'nın daha sonra Bane'e kurban edilişi hakkında Linden sadece ne bildiğini biliyordu

söylenmişti. Ama ilk Yasa-Kırıcı'ya kendisinin ne yaptığını çok iyi hatırlıyordu. Şimdi bunu günahları arasında en az affedilebilir olanı olarak görüyordu.

Sanki *yargılama* hakkı varmış gibi -dünyanın son krizini harekete geçiren o- Berek, Damelon ve Loric'in Kevin'e verdiği anlayış ve teselliği Elena'dan esirgemişti.

Merhamet yerine Elena'ya sadece taleplerini sunmuştu: kendi suçluluğunun bencilce açıklamalarını.

Kendin için üzölmeyi bırak. Bu hiçbir işe yaramaz.

Bu anı Linden'in hâlâ içini sızlatıyordu. Onu buraya o getirmişti. Bu yüzden -ve leşin imaları bunu gerektirdiği için -Kocasını, oğlunu ve Dünya'nın yakın zamanda yok olmasını terk etmişti.

Bane'in yaygara koparan kaosu boyunca, Covenant'ın kızını arayarak süröklendi.

Çok sayıda yüz onun önünde feryat etti ve kaçtı. Yüzlercesi. Binlerce. Hepsini nasıl kurtaracağını bildiğine inanıyordu. Ya da belki de sadece umut ediyordu. Ama işe dört kez ihanete uğramış olan Elena'dan başlamak zorundaydı: doğum koşulları, Toprak-Kan'ın mağarasındaki kendi eylemleri, Linden tarafından ve Bane'in çılgın ızdırabının cehennemine atılarak.

Elena buradaydı. Onu bulmak sadece bir zaman meselesiydi ve Linden'in gücü devam ettiği sürece zamana karşı bağışıklığı vardı.

Elena'nın yüzündeki dehşet dolu ifade belirlediğinde, Linden hayalet uzaklaşmadan önce onu gümüşle kavradı.

Elena mücadele etmedi ama Linden onu zar zor tutabildi. Bane'in gazabı eidolonu her yönden vuruyordu. Adlandırılmaması Gereken, Linden'in kalkanına tüm birikmiş kütlesiyle baskı yaptı: çağların ağırlığı. Sadece Linden'in kozası onu korudu. Sadece vahşi büyü Elena'yı onunla yüz yüze tuttu.

"Ah, Elena." Alevler içinde konuştu. Pişmanlığını ve utancını dile getirecek başka bir sesi yoktu. Sözleri nikâh yüzüğünün ağıtıydı: mutlak bir sözün mutlak bir şekilde bozulmasının kederi. "Çok özür dilerim. Sana yaptığım şeyi hak etmedin. Sen ve Caer-Caverall Thomas'ı bana getirdiniz. Minnettara olmalıydım. Ama ne kadar acı çektiğimden başka bir şey düşünemiyordum. Sana öyle davrandım ki

senin hatandı. Benden daha güçlü olmanı istedim. Beni affetmeni istedim ama bunu söyleyemedim. Kendimi affedemem.

"Ben Kevin gibiyim. Kendi saygısızlığımı kendim seçtim. Sen sadece bir hata yaptın. Hak etmiyorsun-"

Elena'nın çığlıkları Linden'in duyabileceği hiçbir ses çıkarmadı. Yine de Yüce Lord'un itirazları Linden'i susturdu. Zihninde avatarlar gibi belirmişlerdi; Elena'nın kalbini kıran her bir yaranın yeniden canlandırılması gibi.

Neden geldin? Benim çektiğim acılar yeterli. Başkalarının acı çekmesini istemiyorum. Seni bu kadere ben çağırmadım.

Korkunç baskılar Elena'nın yüz hatlarını bozdu: onları yırtılana kadar gerdi; granit düğümler halinde sıkıştırdı. Gözleri yaraydı.

Sonsuz dehşete mecbur bırakıldığımı mı sanıyorsun? Ölüler o kadar zalim değildir. Babama olan sevgimden dolayı Sunder ve Hollian'ın ricalarını kabul ettim, çünkü sen onun sevgilisisin ve korunman gerekiyor.

Linden Avery, işkencemi katlıyorsun. Kendini lanetledin. Onun delirdiği gibi ben de delirmeliyim. Neden geldin?

Akıl almaz bir uzaklıkta, *Melenkurion* Skyweir'in yıkımının gök gürültüsü patladı. Şüphesiz Solucan, Dünya'nın Kanı'nın kaynağından beslenmeye başlamıştı? Dünyanın kalan ömrü kalp atışlarıyla ölçülebilir miydi?

Linden'in umurunda değildi. O bir doktor, bir cerrah, bir şifacı olarak eğitilmişti. İlk ve tek sorumluluğunun önündeki ihtiyaca bir cevap bulmak olduğunu iliklerine kadar biliyordu.

"Sizi özgür kılmak için," diye cevap verdi alevler içinde. "Elimden geldiğince çoğunuzu özgür bırakacağım. Bane'e Kendisini nasıl özgürleştireceğini anlatacağım. Ama seninle başlamak zorundayım. Canını yaktığım kişi sensin."

Thomas Covenant'ın kızı, kendi oğlu kadar değerli.

Elena'nın feryatları duyulmuyordu. Yine de Linden onu duydu. Sesi gözlerinden, şakaklarında zonklayan damarlarından fışkırıyor gibiydi.

Yapamazsın. Duyuyor musun? Duyamazsınız. Bizler ruhuz. Onun ıstırabı bizi bağlıyor. Olduğumuz gibi, O'ndan ayrılamayız. Yaşamak zorundayız.

yeniden özgür olmak için. Bedenimiz olmalı. Biz gerçekten olmalıyız

Ayrı, ruh ruhtan, düşünce düşünceden. Acı acıdan. Bizi serbest bırakmak için, ölümlerimizi geri almalısın.

Serbest bırakılamayız!

Bu çılgılık Linden'in kalbini parçaladı. Neredeyse kararlılığı kırılıyordu. Bir an için sadece Elena'ya bakabildi. Ölümünü *geri almak* mı? *Nasıl?* Elena Thomas değildi: Linden'in sinirlerine, Linden'in ihtiyaçlarına, Linden'in sevgisine basılmamıştı. Bedeni kavrayışın ötesine geçmişti. Ve Linden'in elinde ne *Krill* ne de Asa vardı. Sadece yüzüğü vardı.

Seni bu şekilde bırakmak zorunda olduğumu söyleme bana!

Ama sonra önyargıları değişti. Hayatını nasıl tutacağını bilmediği sözler veriyordu. Onları tutmak için hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Yine de hayal edebileceğinden çok daha fazlasını başarmıştı. Ama daha fazlası olduğu için değil ya da sadece daha fazlası olduğu için değil. Hayır, o kadar çok şey yapabilmişti ki Çünkü yalnız değildi. Liand'dan Anele'ye, Stave'den Ranyhyn'e, Swordmainnir'e ve Thomas'ın kendisine kadar her işinde ona yardım edilmişti. Ona hediyeler verilmişti-

Ona apaçık olması gereken ama yine de aklının almadığı gerçekleri öğretmişlerdi. Berek Halfhand onda Darağacı Howe'u görmüştü, acının çoraklaştırdığı bir harabe yığını ve Katliam. Ancak Garroting Deep'te, sırlıslık olmuş toprağın altında daha derin bir gerçeği keşfetmişti.

Kan dökmek ve intikam almaktan çok, eski orman eski haline dönmeyi arzuluyordu. Ağaçlar, tahrip edilmiş genişliklerini ve heybetlerini geri kazanabilselerdi, öldürmeye tamamen sırt çevirebilirlerdi.

Bunu şimdi anlıyordu. Bane anlamadıysa bile, iyileştirmenin intikam almaktan hem daha zahmetli hem de daha değerli olduğunu anlamıştı. Ve bazen iyileşme, hastanın durumu kadar aşırı önlemler gerektiriyordu. Cerrahlar uzuvları keser ya da kökünü kazırdı. Kurbanlar verdiler. Organ nakli yaptılar. Bedeline bakmadılar. Sadece yapabileceklerini yaptılar.

Ve burada bile, Dünyanın Sonu'nun başlangıcında Kayıp Derinlik'te, Linden yalnız değildi.

Vahşı bir büyü aleviyle, iblisin vahşetinin akıntısına karşı savruldu ve Elena'yı da kendisiyle birlikte sürükledi.

Bane'in direnişi acımasız ve kördü, yönlendirilmemişti. Adlandırılmaması Gereken Kişi tüm manzaraları paramparça edebilirdi ama Kendi içinde nasıl savaşacağını bilmiyordu. Daha önce buna hiç ihtiyaç duymamıştı. Linden durmadan mücadele ediyor ve aradığını bir anda buluyor gibiydi.

Bane'in sınırlarındaki alev, açlık ve iğrençliğin içinden Demondim'in doğuşunu gördü.

Çökmekte olan bir teurji tufanı altında, ur-viller ve Waynhim, Gariplerinin ortak bir yorumuyla birleşmiş, sonunda akraba olmuşlar gibi bir arada durdular. Tek bir kişi olarak ya da Linden'i incelediler.

Defalarca, yeteneklerine ihtiyacı olduğunu bilmediği zamanlarda ona yardım etmişlerdi. Thomas gibi. Toprağın kendisi gibi.

Yaratıklara bakarken, sonunda Viles'in kadim büyülerini sadece hatırlayabilsin ve harekete geçebilsin diye çözmediklerini anladı. En saf miraslarını onun ihtiyaçlarından ve arzularından daha büyük nedenlerle bırakmışlardı. Gariplikleri daha fazlasını gerektiriyordu. Kayıp Derinlik'in harikalarını, ona ve Toprak'a defalarca yardım etmeleriyle aynı sebepten dolayı bozmuşlardı: böylece artık savunmasız olacaktı. Böylece erişilebilir olacaktı-

Benden ne istediğinizi ya da neye ihtiyacınız olduğunu bana bildirmenin bir yolunu bulabilirsiniz-

Ur-viller ve Waynhim kendi formlarına duydukları nefretten kaçmak dışında ne istemişlerdi ki?

Linden, loremaster bakışlarıyla buluşana kadar bekledi; uzun boylu yaratık başıyla onaylayana kadar. Sonra da Elena için elinden geleni yaptı.

Kendisini koruyan vahşi büyü örtüsünü riske atan Linden, Elena'yı bane'den dışarı fırlattı; onu bir umut kırıntısı ya da tutulmuş bir söz gibi loremaster'ın bekleyen kucağına attı.

Yaratık yutkunur gibi oldu. Elena'nın hayaleti ortadan kaybolmuş gibiydi. Linden emin olamıyordu. Adı Anılmaması Gereken Kükrüyordu: Linden'in göğsünü sersemleten, zihnini sarsan bir uluma

kemik haznesi, kulaklarını, gözlerini, ağzını ve ciğerlerini durdurdu. Kim ya da ne olduğunu neredeyse hiç bilmiyordu.

Zaman onun etrafında yıpranıyor, çözülmeye başlıyordu. Yakında bozulma dünyayı çözecekti. Gerçeklik şeklini kaybedecekti. Varoluş sona erecek.

Yine de vahşi büyü onu korudu. Kendi ihtiyaçları onu korudu; kendi aşkları. İşi bitmemiştir.

Yanından çılgılık atarak geçen ilk hayaleti yakaladı: herhangi biri olabilecek bir kadın, Diassomer Mininderain, Sara Clint, Joan'ın kendisi, herhangi biri. Elena'ya yaptığı gibi, vahşileşmiş ruhu loremaster'a ya da tüm Demondim-canlılarına verdi. Sonra başka bir kurbanı uzandı.

Linden daha fazlasını yapamadan, felaket bir savunma buldu. Kendini sıkıştırmaya, gücünü ve cüssesini Linden'in etrafında yoğunlaştırmaya ve kendini daha katı hale getirmeye başladığında, vahşiliğinin başlangıcı ve sonu yokmuş gibi görünüyordu. Linden artık ateş ve öfke akıntılarında sürüklenmiyordu. Dağları yerinden oynatacak kadar büyük baskılar onu sıkıştırdı. Onu cüceleştiren güçler kulak zarlarını patlatmakla, ciğerlerindeki damarları patlatmakla, gözlerinden kan fışkırtmakla tehdit ediyordu. Kayıp kadınlar tarifsiz çılgınlıkları içinde hareketsiz kaldılar.

Ancak Linden'in, Adı Anılmaması Gereken Kadın'ı duymak için kulaklara, gözlere ya da havaya ihtiyacı yoktu.

"Beni küçümsüyorsun! Beni küçültmeye cüret ediyorsun! Yapamayacaksın! Kurtarmaktan bahsediyorsun ama amacın *ihanet*. Sana izin vermeyeceğim!"

Linden'in sesi yoktu. Sesi ezilmişti. Sadece vahşi bir sihirle konuşabiliyordu: hayatın temel taşını oluşturan *kurtar ya da lanetle* paradoksu.

"Bu ihanet değil. İyilik. Tüm bu zavallı kadınları kurtarabilirim. Sana kendini nasıl kurtaracağını söyleyebilirim."

"*Nasıl?*" Bane'in kükremesi bir alaydı, kezzap kadar aşağılayıcıydı. "Sen bir hiçsin! Benim sonsuza dek denemediğim ne öneriyorsun?"

Linden hareket edemiyordu. Resmen ölmüştü. Bane'in gücü onun için çok fazlaydı. Yine de cevap verdi.

"Zaman Kemerini kırılıyor. Bana inanmıyorsanız, kendiniz bakın. Bunu görebilirsiniz. Dünyanın Sonu Solucanı

Toprak Kanı. Her şey yok olacak. Hapishanemiz parçalanmaya başlıyor.

"O düşerken, sen dışarı çıkabilirsin. Özgür olacaksın. Ama şimdi gitmelisin. Aksi takdirde ne olacağını bilmiyorum. Sen sonsuzluğa aitsin. Eğer gitmezsen - eğer Zaman'ın içinde kalırsan - diğer her şeyle birlikte sen de yok olabilirsin."

Belki de Adlandırılmaması Gereken Kadın yok olmayı, çektiği acılara ebedi bir son vermeyi arzuluyordu. Eğer öyleyse, Linden başarısız olmuştu. Ama en azından kendi ıstırabı da sona erecekti.

"Tek istediğim," diye ısrar etti ateşle, "kadınlarınızı serbest bırakmak. Artık onlara ihtiyacın yok. Artık değil. Onlar bu dünyanın bir parçası." Onlar cüruftu, kusurdu. "Eğer onları yanına alırsan, sadece sana engel olurlar. Hatta seni engelleyebilirler. Gerçekten özgür olamazsın."

Felaket onun etrafında kasıldı. Korkunç güç etini, organlarını, kemiklerini ve zihnini hamur haline getirdi. Adlandırılmaması Gereken'in ham öfkesi dışında onun için hiçbir şey yoktu.

"Aptal! Deli kadın! Hain! *Özgürlük* istediğimi mi sanıyorsun? Beni tanıımıyorsun. *Özgürlük ıstıraptır. İğrençliktir. Kurtuluş* değildir. Ben ıstırap çekiyorum çünkü kim olduğumu unuttum.

"Bu dünyanın yok olması benim için bir şey ifade etmiyor. Ben ölemem. *Gerçek ismime sahip olmalıyım!*"

Sarsıntılar Thunder Dağı'nı köklerine kadar sarstı. Şoklar varoluşun tanımlarını bozdu. Levhalar tavandan düştü ve toz haline geldi. Granit, ur-villerin ve Waynhim'in başlarına ve omuzlarına kül gibi savruldu. Taş ayaklarının altında yalpaladı. Yine de gururla kök salmış gibi durdular: bacaklar dik, sırtlar muhteşem, kollar serbest bırakılan ruhları karşılamak için açıktı. Loremaster'ın ürkütücü yüzü içten gelen bir yüceltmeyle parlıyordu.

Linden, anların yapısını karıştırarak kendisine doğru titreyen, yaklaşan *kazalar* gibi dalgalar hissetti. Bunun dışında hiçbir risk kalmamıştı.

"O zaman bana Emereau Vrai'yi ver." Kastenessen'in sevgilisi: bir *Elohim* tarafından sevilmiş olan tek kadın. Ona sihirlerinden bazılarını vermişti. *Merewives*'i başka nasıl yaratabilirdi? Belki de kimsenin bilmediği sırları da açıklamıştı.

Ölümlünün -Bane'in diğer kurbanlarından hiçbirinin- bilemeyeceği bir şey. Yoksa neden halkı onun suçunu Durance'ı hak edecek kadar iğrenç bulmuştu? Linden uzun zaman önce aşkıyla sıradan bir kadına zarar verdiği için cezalandırıldığını duymuştu; ama bu açıklamaya güvenmiyordu. *Elohim* ne zaman bireysel yaşamlar için bu kadar koruyucu olmuştu? Emereau Vrai biliyor olabilirdi -ve eğer biliyorsa, Demondim spawn onu anlayacak kadar bilgili olabilirdi. "Size doğruyu söylediğimi göstermeme izin verin."

Ben bir kadını, lanet olsun! Seni baştan çıkarmak istemiyorum.

Bane öfkeyle kasıldı. Şiddeti arttı. Dayanılmazdı, cevaplanamazdı. Linden vahşi büyüye -evlilik bandına- Thomas Covenant'ın vaadine tutunmuş olsa da, Adlandırılmaması Gereken'in öldürücülüğü içinde bir kıvılcımdan, sönmekte olan bir kordan biraz daha fazlasıydı. Yüzlerce ya da binlerce kadın acılarını ve çaresizliklerini haykırdı ama sesleri çıkmadı.

Sonra baskı azaldı. Kendi kendine miyavlayarak, musibet hafifçe geriledi. Linden nefes almayı hatırladı. Gözlerindeki kanı kırptırdı.

Önünde aşağılanmış bir yüz belirdi. Sadece Linden'in zihninde kayıtlı olan bir ses şöyle dedi: Ben Emereau Vrai. Kastenessen beni hâlâ seviyor mu? Bu kıyamete ihanet ettim ama onun tarafından değil. Beni lanetin oyuncağı haline getiren onun akrabalarıydı. Yaptığım her şeyi, o benden alındığı için yaptım.

Benim adımı söyledin. Hiçbir şeyi affetmediğimi bil. Bu ev sahibi arasında yalnızım, kaderimi onaylıyorum. İsmi vermemem gereken kişi benim tanrımdır. İstirabım ibadettir.

Linden, "Tabii ki seni hâlâ seviyor." diyebilirdi. Kalbinde, gitmene asla izin vermedi. Senin için kendini delirtti. Ama buna gücü yoktu. Hayatı ve iradesi neredeyse tükenmişti. Emereau Vrai'ye sarılmak ve Kastenessen'in sevgilisini Demondim'in kollarına göndermek için son gücüne ihtiyacı vardı.

Onu memnuniyetle kabul ettiler ve Kayıp Derinlik'teki yıkımın ortasında saygılarını sundular.

Sonra Linden'in işi bitti. Vahşi büyü içinden çekildi ve bane'in dışkılamasının içine kalkansız bir şekilde sürüklendi. Bildiği kadarıyla, hayatta kalmasının tek sebebi, o sırada

Anlar arasındaki kırılma. Bane'in öfkesinin akıntıları onu zamanın dizilerine geri götürdüğünde ölecekti.

Yine de bu kırık ya da başka bir duraklama onu tuttu. Ölmedi, hareket etmedi ya da düşünmedi. Acının tüm diyarları sanki dokunulmaz hale gelmiş gibi yanından geçip gitti.

Sanki sonunda kocasına layık hale gelmişti.

Görme, duyma ya da dokunma dışındaki duyularıyla Demondim-yaratıklarını tanıdı. Eldritch miraslarının enkazında krallar gibi duruyorlardı. Aralarındaki her bir yüz şimdi loremaster'ınki gibi parlıyordu. Bedenlerinin oranları değişiyordu, sanki insana dönüşüyorlardı; loremaster'ın şekil değiştirmiş ruhunu paylaşıyorlardı. Daha uzun görünüyorlardı.

Hep bir ağızdan felakete ilahi okudular: bir ilahi ya da yakarış gibi Gırtlaktan konuşmaları kadar yabancı ve bir o kadar da anlaşılmazdı. Her yükseliş ve düşüşte, her vuruşta, ilahileri tehlike biriktiriyor gibiydi, sanki kendi yıkımlarından daha fazlasını tehlikeye atıyorlardı; sanki sözlerinin birikimi gerçekliğin alınlıklarını tehdit ediyordu. Yine de hevesleri gözsüz yüzlerinden okunuyordu. Her nasılsa, bin yıldır uğruna çabaladıkları bir yok oluş ya da tanrısallaşma krizine varmışlardı.

Yasağı yüceltiyor ya da yasaklıyor olabilirler.

Verdiği yanıt, bağırsaklarını her yöne doğru kasılmalara yol açan bir çığlık oldu:

"BEN KENDİMİM!"

Linden'in kalbi tekrar attığında, artık bane'in içinde değildi. Bunun yerine, bir sevgilinin şefkatiyle kucaklanıp taşındığını hissetti. Anlayışını aşan güçler onu Kayıp Derinlik'in yıkımından korudu.

Linden bir an için felaketin ruhları ur-villerin ve Waynhim'in bekleyen kollarına, ağızlarına ve bedenlerine bırakışını izledi: uzun bir ıstırap seli o kadar aniden dindi ki, ona ne olduğunu adlandıramadı. Sonra felaket müzik gibi yükselmeye başladı, sis gibi soyut ve tanrısallık kadar güçlü, Thunder Dağı'nın inatçı temelleri arasından; ve Linden de onunla birlikte yükseldi, dağın karmaşık kayaları ve oyukları arasından sanki bir hayalet kadar geçiciymiş gibi geçti.

11.

Derin Amacımın

Jeremiah, uzun bir hıçkırık gibi gelen bir an boyunca Covenant ve Branl'ın geçit boyunca uzaklaşmasını izledi Kiril Threndor'a doğru; *krillerin* gümüş renginin dünyadaki son ışık gibi solmasını izledi. Sonra tekrar yere katlandı.

Kanun Asası'nı kalçalarına dayamış otururken ve Solucan'ın görüntüleri zihninin sınırlarını kemirirken, mutlak karanlığa baktı ve zamanın dışında olmadığına inanmaya çalıştı. Taşın hafifçe titremesinin Kemer'in çöküşünü haber vermediğine. Linden geri dönmeyeceğini söylediği için Mutabakat'ın ona geri döneceğine. Bağışlanacağına.

Annesi nereye ya da neden gittiğini açıklama zahmetine bile girmemişti.

Öfkeliydi; konuşamayacak ya da yas tutamayacak kadar öfkeliydi. Linden ve Covenant ona imkânsız bir yük yüklemişti, sanki bir şekilde Dünya'yı kurtarmaktan sorumluymuş gibi. Sanki kız kardeşlerini Lord Foul'un şenlik ateşinden kurtarmak için çok küçük olan aynı çocuk değilmiş gibi.

Bir düzeyde, kendisine de kızgın olduğunu biliyordu. Kızgındı çünkü kendi çocukluğundan nefret ediyordu. Çünkü kendini işe yaramaz ve aptal hissediyordu. Çünkü Linden'dan bir açıklama almaya, fikrini değiştirmeye ya da ona veda etmeye çalışmamıştı. Covenant ondan çok şey beklediği için kızgındı. Ama bu öfke başka bir Jeremiah'a aitti.

Kastenessen onu kırmıştı - annesi ve ilk arkadaşı tarafından terk edilen çocuğu değil.

Elbette, Covenant'ın uzaklaşma nedenlerini anlıyordu. *Dikkatini dağıtana kadar Lord Foul'a o kadar yakın olmanı istemiyorum.* Sözler mantıklı gibi geliyordu. *Ama gelmeni istiyorum. Onu meşgul etmek için yardımına ihtiyacım var.* Bu yeterince basitti.

Ama bu hiç de basit değildi. Covenant da demişti ki, *"Yeterince güçlü değil misin? Ben de değilim.*

Ve sonra çok güçlü olmasına izin ver. Beathim'e ihtiyacın yok. Ve Beklemediği bir şey yap.

Peki *bu* ne anlama geliyordu?

Peki bu neyi başaracaktı? Jeremiah, Linden ya da Covenant'ın kendisinin yapacağı hiçbir şey Solucan'ı durduramazdı. Zaten Dünya Kanı içiyordu: Jeremiah bunu hissedebiliyor, görebiliyor ya da duyabiliyordu. Tüm dünya kendi ölümünü engellemeye yetecek kadar güç içermiyordu.

Lord Foul'un şansını kaçırmaması neye yarar ki? *Onun çocukça cesareti için bir ödül olarak-*

Yeremya kızgındı, tamam. Tabii ki kızgındı.

Bazı açılardan, Thunder Dağı'nın kasvetli gece yarısında orada oturmak, *croyel* tarafından ele geçirilmekten daha çok acı veriyordu. O acı yaratık onu gerçekten çaresiz bırakmıştı, bir ceset kadar nasıl kullanıldığını ya da neye dönüştüğünü etkileyemiyordu. Ama *artık* çaresiz değildi: gerçek anlamda değil. Kanun Asası'na ve kendi Dünya Gücü'ne sahipti. Mağara Şövalyelerini öldürebilirdi. Sonunda belki Coldspray ve Grueburn'ün iyileşmesine nasıl yardım edeceğini kendi kendine öğretebilirdi. Başka hiçbir şey olmasa bile, bu mağarayı ılık ve sıcaklıkla doldurabilmeliydi. Ama Asa'nın olasılıkları sadece onunla alay ediyordu. Yapamayacağı her şeyi vurguluyorlardı.

Covenant ve Linden, Yeremya'dan dünyayı yeniden yaratmasını da isteyebilirdi.

Beyhudeliğini kemirerek Devlerin bitkin nefes alışlarını, *Harucha*'nin işe yaramaz metanetini, çok fazla yaradan yavaşça damlayan kanı görmezden geldi. Arkadaşlarına söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Arkadaşları. Ona yardım edemediler.

Belki Roger'in doğru bir fikri vardı. Belki de hepimiz tanrı olmaya çalışmalıyız.

Bu fikir acımasız bir şakaydı.

Linden'ı asla dinlememeliydi. Asasını asla kabul etmemeliydi. Mezarında saklı kalmalıydı. Daha iyi durumda olurdu. Kimse ondan mucizeler yaratmasını beklemezdi.

"Seçilmiş oğul?" diye sordu Rime Coldspray: aşınmış bir fısıltıyla. "Jeremiah? Beni duyuyor musun?"

Ona hırlamak istedi. Zemin onun altında titredi. Thunder Dağı'nın bağırsaklarını bir ateş kapladı. Uzakta, *Melenkurion* Skyweir'in çöküşünün yarattığı kükreme ve takırtı dünyayı sarstı. Bunu hissedebiliyordu. Yükselen toz ve yıkıntı bulutları, Diyar'ın son alaca karanlığına bir gölge düşürüyordu. Bunu görebiliyordu.

Covenant zamanını boşa harcıyordu. Linden hayatını bir kenara atmıştı. Ama doğal olarak Ironhand ve Grueburn ne olduğunu duymamıştı.

Jeremiah duydu. Yalnızdı.

"Meşgulüm," diye mırıldandı. "Ne istiyorsun?"

"Seçilmiş-oğul." Rime Coldspray net konuşmak için hissedilir bir çaba sarf etti. "Size daha fazla yük olmak istemiyorum. Bu kadar karanlıkta tamamen kör değiliz. Ve *Harucha*'nin görüşünün bizimkini aştığından da şüphem yok. Yine de küçük bir alev ruhlarımızı rahatlatacaktır.

"Bir *caamora* istemiyorum," diye ekledi, sanki adamın yanlış anlamasından korkuyormuş gibi. "Yorgunluktan bitap düşmüş durumdayım ve ağıt yakacak halim yok. Yine de ateş ve ışık bir iyilik olurdu." İç çekti. "Belki de Zaman Yöneticisi'nin ihtiyacına göre çağrılana kadar ayakta kalmamı sağlarlar."

"Evet," diye nefes aldı Grueburn. Sesi daha fazlasını söyleyemeyecek kadar güçsüz geliyordu. "O zaman oturmalısın." Jeremiah'ın hatırladığına göre

birkaç büyük kayayı duvarlara dayadı. Bunlar artık görünmezdi, sağlık duyusu için boştu, çevredeki taştan ayırt edilemezdi; ama Devler onların üzerinde durabilirdi. "Hissetmiyor musun? Zemin sallanmaya başlıyor. Solucan dalgalanmalar gönderiyor. Ne kadar çok içerse, o kadar büyüyecekler. Yakında ayakta duramayacaksınız.

Denemezsen daha uzun süre dayanırsın."

"Taş ve Deniz!" diye soludu Demir El. "Dünyanın sonu mu geldi? Timewarden'ın amacını gerçekleştirmesi için zaman kaldı mı?"

Bu kadar maliyetle bu kadar yol geldik ve çok mu geç kaldık?"

"Nereden bileyim?" diye karşı çıktı Jeremiah suratsızca. "Daha önce hiç bir dünyanın ölümünü izlememiştim." Sonra homurdandı, "Tabii ki biz de

Geç oldu. Tüm o Mağara Şövalyeleri bunun içindi. Lord Foul onları bizi yavaşlatmaları için gönderdi."

Annem ve Antlaşma benim üzerime düşeni yapabileceğimi düşünmeye başladıkları anda mahvolduk, diye ekledi kendi kendine.

Ama Canrik azarlar gibi, "O ur-Lord, İnançsız. Kendisi için olmasa da Toprak için hayatı iki kez Yozlaşmanın pençesinden kurtardı. Biz Efendileriz ve çok şüphe ettik. Artık belirsizlikle işimiz bitti. Branl bizimle konuşabildiği sürece hiçbir şeyden korkmayacağız."

Jeremiah yüzünü buruşturdu. "Peki. Bunu sen yap. İstediğin kadar hiçbir şeyden korkma. Ama burası sarsılmaya başladığında seni uyarmadığımı söyleme, o zaman düşersin."

Mağaranın karanlığı ve içindeki karanlık birbirini yansıtıyordu. İkisini birbirinden ayırt edemiyordu.

"Ah, Seçilmiş-oğul." Coldspray'in sesi zemini kazıyor gibiydi. Sesi taş kadar dengesizdi. "İçinde bulunduğun durum gerçekten de çok acı. Seni nasıl teselli edebilirim bilmiyorum.

"Yine de siz ışıkla teselli bulursunuz."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Jeremiah sodalı su gibi yakıcı bir sesle karşılık verdi. "Annem bana bu şeyi verdiğinden beri deniyorum" -asayı kaldırdı, kalçalarına vurdu- "ama olduğum şeyi değiştiremem. Ama ne olduğumu değiştiremiyorum. Her şey sadece siyah."

Asa, onun lekeli kaynaklarını kullanmaya başlamasından kısa bir süre sonra ona karşı dönmüştü. Ondan önce gücü güneş ışığının sıcak sarısı gibiydi. Coldspray ve Grueburn'e en azından bir parça nezaket sunabilirdi. Ama odunla olan çabaları onu değiştirmemişti. Onun yerine inkârlarını, savunmalarını ortadan kaldırmıştı.

Gerçeği ortaya çıkarmıştı-

Demir El tekrar iç çekti. "Ah, o zaman." Omuz silkmiş olabilir. "Başka bir aydınlatmadan yoksun olarak, *Harucha*'nin kesinliğini taklit edeceğim. Linden Giantfriend ve Covenant Timewarden'ın her beklentiyi aşacağına güveneceğim.

Birincisi. Ve ayrıca-" Yumuşak bir şekilde inledi. "Ben de senin öğütlerine kulak vereceğim, Seçilmiş-oğul. Kiril Threndor'a çağrılana kadar dinleneceğim."

Jeremiah, kadın kendini hareket etmeye zorlarken eklemlerinin gıcirtısını duydu. Kaslarının sessiz ağlayışını, soluk alıp verişini, nabzının yalpalamasını hissetti. Grueburn'le birlikte onun karşısındaki duvara gitti. Görünüşe göre kayaların üzerine eğilmek ya da oturmak için kendilerini aşağıya bıraktıklarında, zırhlarının ve kılıçlarının ağırlığı omuzlarını inletiyor gibiydi.

"Ur-Lord başladı," diye duyurdu Canrik. "İki büyük kötülükle yüzleşiyor. Branl şimdi Yozlaşma'nın ur-Lord'u'nun oğlunu ele geçirdiğini fark ediyor. Bir bütün olarak duruyorlar." Bir an sonra, "Böyle bir çatışmada Branl'ın pek faydası olmaz," diye ekledi. Ses tonunda acımasız bir ton vardı. "Bedeni *Skurj*'un ateşine ve öfkesine dayanamaz. Bu yüzden ur-Lord'u koruyamaz."

Ele geçirildi, diye düşündü Jeremiah. Oh, neşe. Kendi umutsuzluğuna rağmen, Covenant'ın oğlu için refleksif bir acı hissetti. Roger *croye*/ ile ortaklığını kaybettiğinde, Lord Foul'un tanrılığa giden tek yolu olduğuna karar vermiş olmalıydı; Kemer'in parçalanmasından kurtulmanın tek yolu. Ama Despiser'a asla güvenmemeliydi. O kadar çaresiz olmalıydı ki-

Sonra Jeremiah Roger'ı unuttu. Ur-Lord başladı. Zaman tükeniyordu ve Jeremiah hâlâ bir çocuk kadar çaresizdi.

O anda her şeyden çok, Hukuk Asası'nı reddetmiş olmayı diledi. Bir fark yaratabileceğine nasıl inanabilirdi ki?

Solucan yavaşça içiyor gibiydi: kendinden geçmiş görünüyordu. Yine de şok dalgaları Arazi'nin kemikleri arasında çoğaldı, anlar arasındaki boşluklardan geçti. Güneybatıda zaman bükülmeye ve akmaya başlıyordu. Bir zamanlar eğilmiş olan dağlar *Melenkurion* Skyweir'a karşı eriyormuş gibi yığıldılar. Karışıklık dağ eteklerini bozdu. Binlerce yıl önce Garroting Deep'te ölmüş olan ağaçlar parladı ve bulanıklaştı.

Melenkurion. Yedi Kelime. Jeremiah aniden onları denemeye karar verdi. Ne yapabileceklerini hayal bile edemiyordu ama bir şeyler denemek zorundaydı. Her şey ölmeyi beklemekten daha iyi olabilirdi.

Melenkurion abatha. Duroc-

Gözlerini kırptırdı; kaşlarını çatarak karanlığa baktı. Mağarada ışık vardı. Bunu daha önce nasıl fark etmemişti? Silikti, evet. Ama yine de-

Yeni olmalı. Solucan'ın dikkatini dağıttığı sırada ortaya çıkmış olmalı.

Soluk ama belirgin: Rahatsız edici bir aktinik mavi, büyücülük kadar ürkütücü. Devler tarafından engellendiği yerler dışında, kayaları sanki büyü kanamaya başlamışlar gibi kireçliyordu. Yine de Jeremiah'ın sınırlarına hiçbir şey iletmiyordu. Sağlık hissi ışığın var olmadığında ısrar ediyordu.

Garip parıltıda *Harucha'i*'yi gördü. Hayaletler ya da sihirli değnekler gibi belirsiz bir şekilde Kiril Threndor'a, Devlere ve taşlara sırtlarını dönmüşlerdi. Gerginliklerini, Antlaşma'ya yardım etme arzularını hissedebiliyordu.

Tekrar tekrar gözlerini kırptırdı. Bu keskin maviye ne sebep oluyordu?

Peki neden sadece sıradan gözle görülebiliyordu?

Coldspray'in ya da Grueburn'ün adını söylemeye çalıştı. Yedi Söz'ü yüksek sesle söylemek için çabaladı. Ama ağzı ve boğazı aniden çok kurudu.

O ve arkadaşları mağarada yalnız değillerdi.

Onu ürküten bir ağırlıkla kayalar genişlemeye başladı.

Çömelmiş devler gibi açılmışlardı: topa benzeyene kadar kıvrılarak kendilerini gizleyen canlı kaya canavarları. Şimdi ayağa kalkmışlar, Swordmainnir'i baş aşağı fırlatıyorlardı.

Jeremiah boyunları olmayan lümpen kafalar, aktinik gözler, fosforlu maviyle çizilmiş eskizler gibi iri kollar ve bacaklar gördü.

Hayal gibi sessiz, halüsinasyon gibi sessiz yaratıklar hareket etti.

Coldspray ve Grueburn yere düştü. Sesle birlikte Canrik ve Samil döndüler. Tehlikede olduklarını anlamak için zamana ihtiyaçları yokmuş gibi canavarların üzerine atıldılar.

Yanan gözler parladı. Jeremiah dehşet içinde yaratıklardan birinin Üstatlarla buluşmak için hareket edişini izledi. Sallanan bir kol Samil'e bir sopa gibi çarptı ve onu duvara fırlattı. Jeremiah o korkunç sesi duydu.

Samil'in kafatası yarıldığında parçalanan kemiğin şapırtısı. *Haruchai* Kan ve beyin karmaşası içinde yere yığıldı, bir oyuncak bebek gibi cansız bir şekilde yayıldı.

Canrik öldürücü bir darbeden kurtuldu. Canavarın kaval kemiğine neredeyse bacağını kırarak bir tekme savurdu. Sonra bir toprak yığını gibi savruldu. Duvara çarptığında sadece havada çılgınca bir dönüş onu hayatta tuttu.

Aynı anda, diğer taş-şey Devlere yaklaştı. Ağır bir ayağını kaldıran yaratık Coldspray'in sırtına vurarak omurgasını ezmeye çalıştı.

Kenara yuvarlanmak için çabaladı; başaramadı. Ama zırhı onu korudu.

Ayak darbesi ciğerlerindeki havayı boşalttı. Sırt plakası boynundan beline kadar çatladı. Yine de kırılmamıştı.

Sonra Frostheart Grueburn dizlerinin üzerine çöktü ve uzun kılıcını canavara doğru vahşi bir hamleyle savurdu. Demir, paramparça olmuş bir çan gibi çınlayarak sekti: Neredeyse kızın elinden kurtuluyordu. Taş-şey zarar görmemiş gibi görünüyordu. Ama kızın darbesi, dengesini toparlayana kadar geri adım atmasına neden oldu.

Nefes nefese küfürler savuran Demir El, ilimle sertleştirilmiş glaive'ini iki yumruğuyla kavrayarak kendini ayağa kaldırdı.

Canrik tekrar saldırmak için geldi. Olabildiğince hızlı hareket etti; ama büyük gücü bile topallamasını ya da dengesizliğini gizleyemedi.

"Hayır!" Coldspray'in nefesi kesildi. "Bir açıklık bekleyin! Çabalarımızı birleştirmeliyiz!"

Sendeleyerek durdu.

Bir anda, sanki canavarın kafasını kesecekmiş gibi bıçağını kaldırdı. Sonra ileri atıldı ve tüm cüssesiyle yaratığın göğsüne doğru düz bir tekme savurdu.

Jeremiah kadının dizlerinin yırtıldığını duyduğunu sandı ama kadın bağırmadı. Taş-şey iki adım geri gitti, üç-

-Canrik yaratığın sırtına atladı ve ellerini gözlerinin üzerine kapattı.

-Ve Grueburn diğer canavara saldırdı. Uzun kılıcını atarak yaratığı yakaladı ve kollarını ona doladı,

Jeremiah'dan zorla uzaklaştırdı. Açık bir güç ve çaresizlikle, onu bir düşüşün içine atmaya çalıştı-

-Ve *mokşa* Jehannum, Jeremiah'ın içine çekilen bir nefes kadar kolay girdi.

Ondan sonra Jeremiah yoldaşlarına ne olduğunu sadece Raver'ın dışarıya attığı bakışlardan anladı. Kendisi için seçmiş olabileceği her şey elinden alınmıştı.

T Sahip olmanın ilk sarsıntısı bir orman yangınının sıcaklığı kadar acımasızdı. Jeremiah'ı yakıp kül etti ve geriye külden başka bir şey bırakmadı. Yine de haşlayıcı duygusal ihlal bir anda geçti. Çığlık atmaya bile çalışmadan gitmişti.

Ardında, mutlak ve unutulmaz bir huzur bıraktı.

Tam bir çaresizliğin verdiği huzur, korkularını, acısını ve çılgınca çırpınışlarını yok etti. Bir kalp krizi gibi aniden, her türlü sorumluluk, arzu ve ihtiyaç üzerinden kalktı.

Ondan daha fazla bir şey istenemezdi -kendisinden daha fazla bir şey isteyemezdi- çünkü hiçbir seçenek kalmamıştı. Sonunda insanlığa benzeyen her şeyden kurtulmuştu.

Oh, *moksha* Jehannum'un varlığının ve gücünün bilincindeydi, her sinirinde ve lifinde farkındaydı. Kendisine sahip çıkıldığını biliyordu. Raver'ın engin neşesini, kendinden geçme ya da hezeyan gibi bir zafer hissini hissetti. Raver'ın tahribata karşı doymak bilmez açlığını fark etti. Sonunda *Mokşa*'nın ve Lord Foul'un aracı haline geldiğini biliyordu: sadece Despiser'a hizmet etmek için yaşayan bir şey.

Yine de etkisi incitici değildi. Saf bir rahatlama, mutluluğu taklit eden bir yatıştırıcıydı. Bu sahip olma eylemi bir armağandı, bir lütuftu, bir hayır duasıydı. Onu bir lütuf gibi rahatlatmıştı. Nihayet olması gereken çocuk olmuştu; on yıl önce Lord Foul'un şenlik ateşine elini soktuğundan beri olması gereken çocuk.

Evine, kendine gelmişti.

Şimdi gerçeği anlıyor musun? diye sordu Raver nazikçe, hevesle. Uzun zamandır niyetimizden kaçmaya çalışıyorsunuz, uzun zamandır ve büyük bedeller ödeyerek. Uzun zamandır

Yaralarınız her geçen gün daha da derinleşirken, kendinizi acı çekmekten sakladınız. Artık bir aletin acımasızca kullanılması dışında onun için hiçbir teselli ya da yatıştırıcı olamayacağını kavriyor musunuz? Hizmetin kabul edilmesinde hem özgürlük hem de yüceltme olduğunu anlıyor musunuz?

Bunu tüm gerçek inananlar bilir. Her arzularını ve armağanlarını kendilerinden daha yüce olan varlıkların iradesine teslim ederler ve bu teslimiyetleriyle kurtuluşa erişirler. Öz irade yalnızca korku yaratır. Sadece acıya ulaşır. En yüksek zafere yalnızca benliğin terk edilmesiyle ulaşılır.

Anladınız mı? Sonunda Despiser'ın sevgili oğlu olduğunu ve ondan çok memnun olduğunu kabul ediyor musun?

Raver orada durakladı. Yeremya'dan bir yanıt bekliyor gibiydi; bir kabullenme işareti. Ama Yeremya cevap vermedi. Kendini unutmuştu ve neyin tehlikede olduğunu hatırlamıyordu. Sadece huzur içindeydi. Bağımsız bir varoluşa sahipmiş gibi görünen tek parçası Solucan'a bakan kısmıydı. Yine de bu görüntü ne korku ne de beklenti uyandırıyordu. Hiçbir kişisel anlamı yoktu. Bu sadece *şuydu*: sahip olmak kadar gerçek ve kaçınılmaz bir gerçek.

Mokşa onu dürtmedi. Çağlar kadar sabırlı olan Lord Foul'un son Ravers'ı, Jeremiah ile birlikte dünyadaki tüm zamanı alabilecekmış gibi bekledi. Dakikalar, saatler ya da yıllar geçip de Jeremiah hâlâ rahatlamadığında, *Moksha* Jehannum, Coldspray, Grueburn ve Canrik'in kaderiyle hafifçe ilgileniyormuş gibi uzaklara baktı.

Yorgunluklarına rağmen Jeremiah'ın yoldaşları savaştı. Frostheart Grueburn kalbini parçalayacakmış gibi görünen bir haykırıyla düşmanını devirmeyi başardı. Ama taş-şey düşerken büküldü ve onu altına çekti. Üzerine düştüğünde, çarpmanın etkisiyle katafraktı kurumuş bir kil gibi kırıldı, ince ve kırılıyordu. Ciğerlerindeki hava patladı.

Yine de canavar ona saldırmak için yer değiştirdiğinde yuvarlanarak uzaklaştı.

Darbesi zemini sarstı; ya da Solucan'ın beslenmesi sarstı. Pürüzlü yüzeyde çatlaklar oluştu. Çılgınca soluyarak ve zırhının parçalarını dökerek ayağa kalktı.

Diğer yaratık körlemesine çırpınarak Canrik'i sırtından atmaya çalıştı. Ama kolları ona ulaşamadı. Bir şekilde ellerini gözlerinin üzerinde tuttu. Coldspray'i göremiyordu. Jeremiah *mokşa* sayesinde Coldspray'in hasarlı dizinden gelen acı feryadını duydu ya da hissetti. Yine de o Demir El'di. Pes etmedi. Taş-şey'in göğsüne tekrar tekme attı; sıkılmış dişlerinin arasından hırladı; tekrar tekmeledi. Aynı anda Canrik tüm gücünü kullanarak taş-şeyi sürükledi. yaratığın kafasını geriye attı. Dengesini kaybeden yaratık duvara doğru tökezledi.

Vurduğunda, Canrik ezilmiş olacaktı.

Onlar Jeremiah'ın arkadaşlarıydı. Canrik-Samil bile çoktan ölmüştü.

Çocuğun sükûnetinde belli belirsiz bir tedirginlik vardı. Kendisinin ya da Raver'ın kaşlarının çatıldığını hissetti.

Jeremiah, *mokşa*'ya nasıl ulaşacağımı bilmiyorum, diye itiraf etti.

Nasıl? diye sordu Raver. Sesi yeni sikkeler kadar parlaktı: Lord Foul'un vahşi gözleriyle damgalanmış parlayan altın.

Nasıl alet olunacağını bilmiyorum. Kendini zor duydu. Yeterince bilmiyorum. Çok kör bir bıçak gibiyim. Bileylenmedim. Hazır değilim.

İyi dedin. *Moksha* Jehannum'un onayında müstehcen bir ton vardı; bir köle taciri iması. Tüm aletler amaçlarına göre rafine edilmelidir. Despiser'in niyeti dile getirilemeyecek kadar görkemlidir. Doğan hiçbir ölümlü onun eline uygun değildir. Eski özlemlerinin en büyüğünden daha büyük olmalısın. Arzularına sevgiyi yanlış isimlendirerek, armağanlarınızdan kazanç sağlamaya çalışan daha düşük varlıklar tarafından üzerinize yüklenen her talebi aşmalısınız. Boyun eğerek Sonsuzluğun ve huşuun heybeti. Raver kıkırdadı: bir tuzağın çenelerinin kapanması gibi bir ses. Hizmetimin mükemmelliğinde ben de öyle yapacağım. Sonra dikkati daha da keskinleşti. Bu nedenle, ben senin içindeyim.

Zalim mavi, Jeremiah'nın ötesindeki savaşın silüetini oluşturuyordu. Sırtında Canrik'i taşıyan canavar fırsatın farkına varmış gibiydi. Granit kütlesini duvara doğru savurdu. Ama son anda Canrik fırladı. Yaratığın gözlerini tam zamanında açarak, taştan şeyin Rime Coldspray'in glaive'ini boğazına sapladığını görmesini sağladı.

Mavi zevkle baktı. Kılıcının ucu parçalandı: kılıcı kenara savruldu. Poniard kadar keskin parçalar yere saçıldı. Zayıflığı ve kendi gücü Coldspray'i dizlerinin üzerine düşürdü.

Umutsuzluk yüz hatlarını mide bulantısı gibi sarmıştı.

Frostheart Grueburn düşmanıya bir kez daha yakınlaşmayı göze almadı. Ağır darbelerden kaçarak geri çekildi, daire çizdi. Fırsatını bulur bulmaz uzun kılıcını almak için atladı ve yuvarlanarak ayağa kalktı. Çentiği gördüğünde bir anlık şaşkınlık yüzünü buruşturdu İlk darbesi demirin içinde kalmıştı. Ama başka silahı yoktu.

Metal titreyip tizleşirken çılgınca savuşturarak tekrar geri çekildi.

Neden? diye sordu Jeremiah.

Gerçekten de, Raver cevap verdi. Ne yazık ki cahil olduğunuzu gözlemlediğimden alınmayın. Sende bir kusur yok. *Kroyel* size eziyet etmek yerine öğretmek için gönderildi. Ne yazık ki, kendi arzuları tarafından baştan çıkarılmış küçük bir varlıktı. Sizi hazırlamadı. Bu yüzden ben müdahale ettim.

Benim görevim körelmiş bıçağı bilemek. Yine de sen sadece demir değilsin.

Ne güç ne de ateş sizi arındırır. Bilgiye ihtiyacınız var.

Bu bilgiyi vereceğim. Bakın!

Mokşa Yehannum Yeremya'nın zihninde bir işaret yaptı ve Kanun Asası sanki onun elinden çıkmış gibi orada belirdi. Elleri hâlâ onu tutuyordu: parmakları siyah ahşap üzerinde pençeler gibi kıvrılmıştı; atavistik bir inkâr gibi. Yine de düşüncenin vizyonuyla onun görüntüsünü kesin ve somut olarak gördü.

Bu alet, dedi *mokşa*, dokunmayacağım. O iğrenç ve aşağılık, beni engellemek için yapılmış. Ancak senin ellerinde kudretlidir, harikalar yaratabilir. Senin armağanlarına hizmet etmek için yapıldığında - ve bu armağanlar da Despiser'a hizmet ettiğinde - sonsuzluğu etkileme gücüne sahiptir, şekilsizlikten düzeni şekillendirir.

Doğru kullanımının ilmi konusunda size rehberlik edeceğim.

Jeremiah nefes aldı. Şekilsizlikten bir düzen. Bu fikir onu memnun etti. Yapılar. İnşa etmek. Onun tek neşesi. Kendisine bahşedilen huzura beklenmedik bir mutluluk, bir olasılıklar duygusu eklenmişti.

Kendimizde değer bulabilmek için yapmamız gerekeni yaparız.

Tanrılığa giden birden fazla yol olduğunu anlamaya başlamıştı.

Zihnindeki Asa'nın, ellerindeki Asa'nın ötesinde, Devler ve Canrik hâlâ mücadele ediyordu. Güçleri azalıyor olsa da -her adım ve çaba kaslarındaki yaşamı tüketiyor olsa da- daireler çizip kaçıyor, görünüşe göre

canavarları Yeremya'dan uzaklaştırdı. Ama taştan yaratıklar onun için bir tehdit oluşturmuyordu. Onu koruyorlardı. Arkadaşlarını Kanun Asası'ndan uzak tutmak için gönderilmişlerdi.

Evet, Jeremiah söyledi. Evet, evet.

Moksha'nın onayı gerçekliği büküyor ve dalgalandırıyor gibiydi. Sesi Solucan'a ait gibiydi.

O zaman dikkatle izleyin. Garroting Deep'in nefret edilen Forestal'ı, iradesini ve gücünü senin enstrümanının üzerine yazdı. Düşmanlarımız arasında en çok hor görülenlerden biri olmasına rağmen o bile efendimize hizmet etmek zorunda. Despiser'in heybeti ve kurnazlığı işte böyle. Ben rünleri okurken iyi dinle.

Bunların önemi sizi üzecektir. Bu beni üzüyor. Raver'ın sesi üzgün gelmiyordu. Ben sadece senin yücelmeni istiyorum. Ne yazık ki, tüm bilgiler acı vericidir. Yine de gereklidir. Ve rahatsızlığın kısa sürecek. Çabucak neşeye döneceksiniz.

Jeremiah başıyla onayladı. Kendi içinde, mezarların özel sessizliğinde maskelenmiş bir halde, Raver'ın duymadığı sorular sormaya başladı. *Croyel*'in ev sahibi ve kurbanı olarak geçirdiği zaman

ona sahip olmanın bir işkence olduğunu öğretmişti. Buna yalnızca başka seçeneği olmadığı için katlanabilmişti. O halde neden *mokşa* ona sadece rahatlama ve kolaylık getirerek girmişti? Raver neden onu huzur ya da zevkle uyutma zahmetine girmişti?

Cevabı bildiğinden şüpheleniyordu. *Özgürlüğün gerekliliği* hakkında konuşan çok fazla insan duymuştu.

Ve Kastenessen onu kırmıştı; ama bu ihlal onu yok etmemişti. Şimdi bu deneyimin ona yararlı bir şey öğrettiğini fark etmişti. Aynı anda birden fazla Jeremiah olmayı biliyordu, her biri diğerlerinden farklıydı. Kendi düşüncelerinin yanı sıra Raver'ınkileri de düşünebiliyordu.

Lord Foul'un kendisinden istediği şeyin, kendi kendine gizlice, zorlanabilecek bir şey olmadığını söyledi. Vahşi büyü gibi, yeteneği de *croye*'in ondan yaptığı küçük kullanımların ötesine zorlanamazdı. Ne kadar bilenmiş olursa olsun, kendisi kabul etmediği sürece hiçbir şeyi aşamazdı. Bir noktada, Despiser'in Jeremiah'ın kendi seçimiyle ona hizmet etmesine ihtiyacı olacaktı. Boyun eğmesi için. *Mokşa*'nın verdiği ya da dayattığı huzur bir cazibeydi.

Bu fikir Jeremiah'yı rahatsız etmedi. Raver'ın ustalığı direnişe ya da direniş duygularına izin verdi. Sıkıntıyı ortadan kaldırmıştır. Yine de birden fazla Jeremiah vardı ve bazıları *mokşa* Jehannum'un dikkatini çekmeyecek şekilde gizlenebilir ya da ayrıştırılabilirdi.

Neşeyle köpüren *Moksha* Asa'yı okudu. Onun sihirleri Ateşle ya da parıltıyla değil, insanoğlunun karanlık kavramlarını küçümseyen daha derin bir siyahla. Bedensiz parmağı yazıyı yorumlarken izini sürdürdü. Yine de bunu kelimelerle açıklamadı. Bunun yerine Yeremya'ya imgeler verdi.

Rünler canlanırken Jeremiah kendini Gallows Howe'un yıkık toprağında, ağaçların öfkesiyle çevrili bir halde buldu.

Onun oradaki varlığı sadece bir hayaldi. Caerrol Wildwood'un öfkesinin Garroting Deep'e hükmettiği bir çağa zaman içinde geçmemiştir. Bedeni hâlâ Fırtına Dağı'ndaki bir mağaranın zemininde oturuyor, Kanun Asası'nı uyluklarının üzerinde tutuyor, bağırsak kayasından yükselen sarsıntıları hissediyor; görünüşe göre yoldaşlarının son güçleriyle savaşmalarını izliyordu. Ama aklı-

Zihni Forestal'ın sembollerini takip ederek *Moksha* Jehannum'un anıları.

Jeremiah'ın gördüğü her şeyi *mokşa* nefretle, vahşetle ve tiksintiyle izledi. Ayaklarının altındaki toprak Kuzgunların ölümünü içmişti. Ruhları acı içinde feryat ederken, varsayılan bedenleri Howe'un darağacında sallanıyordu. Diyar'ın başka herhangi bir yerinde, herhangi bir yerde, *mokşa*, *samadhi* ya da *turiya*, etleri alındığında kolayca kayıp gidebilir, katledilmenin dehşetinden kendilerini kurtarabilirlerdi. Ama Caerrol Wildwood'un arazisinde bu lüksten mahrum bırakılmışlardı. Forestal onlara bunu *yasaklamıştı*. Kaçamazlardı.

Bu hatıra *Moksha* Jehannum'u öfke ve hüsrarla köpürttü. Yine de Raver'ın aradığı şey buradaydı, yasaklamanın doğuştan gelen ilminde; Caerrol Wildwood'un nefret ettiği diyarındaki her yapraktan ve daldan, her daldan ve gövdeden ve kökten güç veya duyarlılık veya kararlılık veya öfke çekme ve sonra bu gücü *moksha* ve kardeşlerinin dayanamayacağı şekillerde ifade etme yeteneğinde.

Raver'a göre, Gallows Howe onun için her şeyi özetliyordu. ormanlardan nefret ediyordu. Ama nefreti bundan daha fazlaydı. Derin olduğu kadar genişti de. Her yerdeki her çeşit ağacı kapsıyordu: genç ve yaşlı, zarif ve budaklı, dik ve uzanmış. Tek başlarına her biri çıra kadar savunmasızdı.

Birlikte dağlar kadar güçlüydüler. Bu yüzden *moksha* Varlığının her zerresini titreten bir şiddetle onlardan nefret ediyordu. Onun olmadığı her şey onlardı: görkemli, büyük, cömert, misafirperver, sade, bereketli. Varlıkları, yeşerdikleri her toprak parçasını haklı çıkarıyordu ve Raver onların yok olması için yanıp tutuşuyordu.

Yeremya tüm bunları *moksha* Yehannum'un gördüğü gibi gördü. Raver'ın öfke dolu öfkesini o kadar yoğun hissetmişti ki, bunu paylaşıyor gibi görünüyordu. Ve *moksha*'nın bunu paylaşmasını istediğini biliyordu. Ama gizli gözleriyle Howe ve Derin'i de gördü. Sayısız ağacın öfkesini ve kederini biliyordu. Bu tutkuların Forestal'ın gücünün özünü nasıl oluşturduğunu anladı. Dahası, ormanın kan dökmeye olan büyük iştahının doğuştan gelmediğini de biliyordu. Bu korkunç bir suça verilen bir tepkiydi.

Bunun arkasında yatan güç öfke değil, tüm kırılğan görünümüleriyle yeşile ve canlı dünyaya duyulan kederli bir hayranlıktı. Caerrol Wildwood'un olduğu ve yaptığı her şeyin özü ve hüznü onun aşkıydı.

Garroting Deep ise Toprak'ın bir simgesiydi. *Moksha*'nın ağaçlara olan nefreti daha kapsamlı bir kötülüğün sadece bir tezahürüydü: Toprağın her yönünü hor gören ya da ondan korkan öfke ve umutsuzluk

Ülkenin zengin güzelliği.

Bu da Yeremya'yı rahatsız etmedi. Öfke duymadı, protesto etme arzusu hissetmedi. Bunun yerine bunu kendi özel benlikleri arasında değerlendirdi.

Hiçbir şeye direnmedi ve bu yüzden ondan hiçbir şey alınmadı. Bir kurban gibi pasifti, hayatının büyük bölümünde yaptığı gibi düşüncelerini kendine sakladı.

Frostheart Grueburn hâlâ dengesiz bacakları üzerinde dönüyor, körelmiş uzun kılıcını savuruyordu. Rime Coldspray, kılıcı kabzasına kadar parçalanana dek düşmanına saldırdı ve saldırdı. Canrik taştan şeyin bacakları arasında dönerek canavara çelme takmaya ya da onu devirmeye çalıştı. Ama bu taktik onu başarısızlığa uğrattı. Yaratık çok güçlü ve çok ağırdı.

Haruchai hâlâ mücadele ediyordu. Ve *Swordmainnir*'i bile aşan dayanıklılık kaynaklarına sahipti: hala düşünebiliyordu. Canavarı alt edemeyecek kadar güçsüz olduğunu anladığında kaçtı. *Ironhand*'in kılıcının uzun bir parçasını kaparak tekrar yaratığın sırtına atladı. Yırtık dirseğini yaratığın gözlerinden birine sapladı.

Darbenin gücü elini yarmış. Parmaklarının arasından kan fışkırdı. Ama şerit içeri girmişti. Aktinik mavi bir an için parladı. Sonra göz karardı.

Taş-şey'in sesi yoktu. Çığlık atamıyordu. Yine de ellerinin refleks olarak yüzüne vurması bir çığlık kadar yaralayıcıydı. Bir eli gözündeki parçayı sıyırdı. Diğer *Canrik*'in bileğini yakaladı. Şiddetli bir savuruş onu uzağa fırlattı.

Tamamen şans eseri, canavar onu *Kiril Threndor*'a doğru tünele fırlattı. Mağaradan kayboldu.

Yeremya ona ne olduğunu göremedi. Devlerin nasıl ayakta kaldıklarını bilmiyordu. Yine de bu manzara onu üzmedi. Sanki çoktan yenik düşmüş gibi arkadaşlarını kayıtsızca izledi.

Yasaklamayı şimdi anlıyordu: nasılinı, nedenini, gerekli gücü. Bunu dilin engelleri olmadan özümsemişti çünkü *mokşa* ve *Despiser*'ın bunu anlamasına ihtiyacı vardı. *Lord Foul*'un daha derin amacı için bu çok önemliydi. Ama *Jeremiah*'ın aydınlanmaları daha da ileri gitti. *Gallows Howe*'da

Garroting Deep etrafında bir bayrak gibi açıldığında, yasaklamanın başka amaçlar için de, *Despiser*'ın olmayan arzular için de gerekli olduğunu fark etti.

Yasaklamak elbette Toprak Gücüydü; ama ağaçlar ve onların Ormanları tarafından tamamen farklı bir büyü biçimine dönüştürülen Toprak Gücüydü.

Jeremiah, *mokşa* için daha fazlasına ihtiyacım olduğunu söyledi.

Yasaklamak tek başına yeterli olsaydı, Ormanlılar Lord Foul'u kendileri yenebilirlerdi.

Gerçekten de. *Moksha* Jehannum'un onayı akkor halindeydi. Nefret sadece bir inceliktir. Bı a ı m kemmelle tirmek için başka bileme taşlarına ihtiyaç vardır.

Jeremiah çaresiz ve kayıtsız bir şekilde izlerken, Raver onu diğer anılara, hatırlanan ilmin diğer ifadelerine doğru büyüleyici bir dalı a götürdü.

Ge i i bir kasırgaydı, baş döndürücü bir chiaroscuro, bir bakışlar ve içgörüler seli. Onları kavramaya  alı madı: onlara neredeyse hiç bakmadı. Bunun yerine onları basitçe kabul etti; sinirlerine kazınmalarına, beynine yazılmalarına izin verdi. Bazıları binlerce yıllıktı: Büyük Bataklık'ın bataklığına g m lm   mücevherli bir tabut, Northron Tırmanı ları'nın karları arasında kaybolmuş bir mağarada m h rlenmi  bir duvar halısı, bir kitap kadar bilgiyle dolu bir periapt. Diğerleri ölçülemeyecek kadar eskiydi: bir *Elohim*'in özünden Forestal'ların yaratılışı, D     Devi'ni şekillendiren karmaşık ayinler, Ateş Aslanları'nın  a ırılması. Bunları anlamlandırması gerekmiyordu çünkü bunlar zaten ona aitti, onun teslimiyetine ve kullanımına hazırdı.

Ancak Jeremiah, bu hatıraların hızlı karmaşası arasında, *mokşa* Jehannum'u özel bir zevkle dolduran bir anı buldu. Bu, Raver'ın *mokşa*'nın Linden'ı ele geçirdiği o korkunç, harika anı hatırlamasıydı.

Belki de içinde bulunduğu durum Yeremya'yı dehşete d   rmeliydi; ama öyle olmadı. Raver'ın ona  ektirdi i eziyetleri, çektiği i kencelerden aldığı zevki çok iyi biliyordu. Kendisi de böyle şeylerden kurtulmu tu. Ve onun bir şekilde *Mokşa* Jehannum'u Covenant'ın ya da ülke'nin iyiliği için kovdu unu biliyordu. O Linden Avery'ydi.

Moksha'nın zalimli i onu tanımlayamazdı.

Ancak kendi anılarından bazıları Raver'ınkilerin arasında ya ıyordu ve *bunlar* Jeremiah'ın yüreğini burkuyordu. Onun sakinli ini sildiler,

kendisine verilen rahatlamayı bir seraptan başka bir şey değilmiş gibi reddetti. İlk kez, annesinin de daha çocukken neler çektiğini öğrenmişti.

Mokşa'nın hatırladığı Jeremiah tavan arasında onunla birlikte durmuş, babasının kesik bileklerinden akan kanı izliyor ve kanı damarlarına geri göndermekte çaresiz kalıyordu. Çoktan kan kaybetmiş ve ölmek üzereydi.

Mağdur adam, yardım isteyemesin diye onu kendi yanına kilitlemişti. Gerçekte, onu kendine acıma duygusuna teslim oluşuna tanıklık etmeye zorlamıştı: babası.

Sadece sekiz yaşındaydı.

Anne. Jeremiah feryat etmek istedi. *Anne*. Ama Raver'ın işi bitmemiştir.

Karga, *Mokşa* Linden'in annesini hatırladı. Jeremiah'ın şimdiki yaşlarındayken, annesinin yatağının başındayken annesi ölüm için dua etmişti. *Mokşa*'ya göre kadının hastalığı ölümcül olmayabilirdi. Ama Linden annesinin yalvarışlarına kulak vermişti. Annesi kocasının ölümüne neden olduğu için, hayatını çekilmez hale getirdiği için onu, Linden'i suçlamıştı. Ve Linden bakım sağlamak için yalnız bırakılmıştı. Terini silmek. Salya akan mukusu silmek. Klozete bak. Linden kendi ıstırabını tükettiğinde, o-

Yeremya buna nasıl dayanacağını bilemedi.

-Bir tomar kağıt mendil alıp annesinin boğazına zorla soktu; annesi bir daha asla kimseyi suçlamayana kadar daha da fazlasını soktu.

Raver bu olaylardan zevk alıyordu. *Mokşa*, Jeremiah'nın annesinin her zaman bir kurban ve bir katil olduğunu anlamasını istiyordu. Onu sevdiğini iddia eden kadın da öz annesi kadar acınası ve zayıftı. Linden'in ailesi onu olduğu kişi yapmıştı. Asla daha fazlası olamayacaktı. Onun yüzünden -*Mokşa* Jehannum sanki gerçek şüphe götürmezmiş gibi bunda ısrar ediyordu- Jeremiah her zaman Lord Foul'a ait olmuştu. İlk andan itibaren, kendi mağduriyetlerini hak etmiş kadınlar tarafından Rağmen'e hizmet etmek üzere yetiştirilmişti.

Lord Foul'un şimdi sunduğu armağan salt huzurdan, basit bir rahatlamadan çok daha fazlasıydı: aşkınlıktı. Yeremya'nın teslimiyeti sonsuzlukta bir yerle, bir çeşit tanrılıkla ödüllendirilecekti.

Yaralarının ve mücadelelerinin hiçbir anlamı olmayacaktı. Sonunda miras aldığı değersizlikten kurtulacaktı.

Mokşa, Yeremya'nın geleceğine dair bu vizyonu sanki mükemmel bir zevkmiş gibi teşvik etti. Ve Yeremya Raver'i duydu. Raver'in ondan ne istediğini anladı. Ama artık dinlemiyordu. Gizli sessizliği içinde, hayatta hiçbir güç ona sahip çıkmasını gerektirmezken annesi olmayı seçen kadın için haykırıyordu.

Evet, Lord Foul'un hizmetçisine söyledi. Evet. Evet.

Gerçek koşullarından tamamen bağımsız olarak -sahibinden tamamen gizlenmiş olarak- şunu demek istiyordu: Arkanı kolla, seni pislik herif. Senin için geliyorum.

Beklemediği bir şey yap.

Spazmlar mağarayı sarstı. Zamansal kırılmanın öncüleri tavandan kaya parçalarını kopardı, enkazı zemine saçtı. Grueburn nefes nefese bir o yana bir bu yana sendeledi, ayakta zor duruyordu. Canrik mağaraya geri döndü. Elindeki kanamayı durdurmak için yumruğunu sıkmaya devam etti. Devlere yardım etmenin bir yolunu ararken çaresizlik yüz hatlarını çarpıttı.

Bir sakat olarak etkisiz kalan Coldspray, Jeremiah'nın tam önünde durdu. Tek gözlü canavar ona doğru ilerledi, saldırmaya hazırды. Sanki kendi sonuna gelmiş ve artık kollarını kaldıramayacakmış gibi bekledi.

Ama yaratık onu ezici bir kucaklamayla sarmak için uzandığında, kız glaive'inin kalıntılarını kaldırdı ve kabzasını yaratığın sağlam gözüne sapladı.

O gözün ışığı söndüğünde, kör olmuş taş-şey saldırdı. Dilsiz bir acıyla, Demir El'i önemsiz bir şeymiş gibi bir kenara fırlattı.

Ancak şimdi canavar göremiyordu. Acılarından dolayı kafası karışmış olan canavar, Coldspray'in yerini tespit edemiyor gibiydi. Onu takip etmek yerine ilerlemeye devam etti. Devasa kollarını sallayarak Jeremiah'a doğru geldi.

İstemedenden gelen bir darbe yeterli olurdu. Hafif bir darbeden bile kurtulamazdı. Lord Foul'un onun için planları-

Jeremiah'nın içinde, *mokşa* Jehannum müstehcen bir şekilde hırladı. Dikkati dağılmış bir halde Jeremiah'nın yarım elini Kanun Asası'ndan çekip aldı ve havada hızlı bir sembol çizdi.

Yaratık bir adım daha atmaya başladı. Hareketin yarısında aniden toza dönüştü: sadece zeminden yükselen sarsıntılarla kıpırdayan bir kalıntı yığını.

O kısa an boyunca Yeremya şansını denedi.

Raver'dan şaşırtıcı türde ve miktarda ilim öğrenmişti, adını koyamayacağı kadar çok bilgi. Yasaklamak bunun bir parçasıydı. Uyarı Sözü adı verilen bir Dünya Gücü ifadesi de bunun bir parçasıydı. Lordların bir zamanlar Trothgard'da yaptıkları özenli iyileştirmeler ve Caerwood ur-Mahrtiir'in Aşağı Diyar'ın çorak arazileri arasında bir çardak çağırdığı müzik gibi, *lillianrill*'in tahta büyüleri de bunun bir parçasıydı. İki Nehir Vadisi'ndeki büyük ağaç-şehir Revelwood'un nasıl şekillendiğini biliyordu.

Ama hepsi bu kadar değildi: daha fazlasını öğrenmişti. Eğer serbest bırakılsaydı, Zaman sönene kadar *mokşa* Jehannum'u hapsedecek bir hapisane tasarlayabilirdi. Kesintisiz birkaç gün verilseydi, kadim şiddetin Thunder Dağı'nın kalbine verdiği zararı onarabilirdi. Birkaç yıl ve bir Forestal'ın yardımıyla Aşağı Diyar'ı bir bahçe haline getirebilirdi.

Ama Raver onu serbest bırakmamıştı ve sadece bir anı vardı. Fırsat eline geçtiğinde hiç tereddüt etmedi.

Asa'dan aldığı küçük bir yudum Toprak Gücü, kalıtsal teurjisini geri getirdi. Sonra çaresizlikten ayağa kalkarak sahibiyle yer değiştirdi.

Tek bir kalp atışında, *mokşa* Jehannum'u kendi içine hapsetti.

Raver çılgılık atarak mücadele etti. Tabii ki çırpındı. Jeremiah'ın yaptığı her şeyi biliyordu. Ona yol gösterecek uzun yılların deneyimi vardı. Çılgınlığı ve olgun dehşeti vardı. Ve Jeremiah sadece bir ölümlüydü. Bir *Harucha*'nin inatçı metalinden yoksundu. Bir devin yüce ruhuna sahip değildi. Doğuştan gelen, ele geçirilmeye karşı koyma kapasitesi yoktu.

Ama Lord Foul'un hizmetkârının erişemeyeceği kaynaklara sahipti. Linden onu uzun yıllar boyunca bakım ve şefkatle kutsamıştı. Anele ona güç vermişti. Kendini koruduğu çaresizlikten nasıl uzaklaşacağını öğrenmişti. Ve Kanun Asasını kavramaktan korkmuyordu.

Moksha tavana doğru dehşet içinde uludu. Çırpındı ve kıvrandı, Jeremiah'in kendisine karşı yükselttiği engelleri çılgın pençeleriyle tırmaladı, keskin dişlerini Jeremiah'in kararlılığının etine geçirdi. Vahşi ve umutsuz, Raver savaştı.

Yine de Yeremya savaşmayı reddetti. Düşmanına karşı gücünü ölçmeye ihtiyacı yoktu. Bunun yerine *moksha*'nın paylaşmadığı bilgiye güvendi. Kendi geçmişine dönerek, Raver'ı *ayrıştırdı*; Lord Foul'un hizmetkârını bir zamanlar kendisinin de yattığı, saklandığı ve kaybolduğu mezarlığa götürdü. Neredeyse hiç çaba harcamadan, Raver'ı bekleyen toprağa bıraktı.

Dünya Gücü ve yeni edindiği ilimle, Raver'ın çığlıklarını artık duyamayana kadar *moksha* Jehannum'u sıkıştırdı. Kötü ruhun üzerine toprak yığdı, mezarı dümdüz etti. Sonra arkasını döndü.

Mağaranın bir tarafında Rime Coldspray ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. İkinci canavardan kaçmaya çalışan Frostheart Grueburn dizlerinin üzerine çökmüştü. Canrik, Coldspray'in kılıcının bir parçasını daha bulmuştu. Şimdi bir açıklık arıyordu, bir diğer elini feda etme şansı.

Dişlerini sıkkan Jeremiah güçle ayağa kalktı. Asanın bir topuğundan çıkan gök gürültüsü gibi bir patlama taştan şeyi parçaladı. Toz haline geldi, düştü.

Yer sarsıldı. Tavandan daha fazla taş döküldü. Çatlaklar açıldı, rendelendi ve kapandı. Orada burada, yaralar duvarları yarıyordu. Bağırsak kayası parçaları sızıyor ve sanki özleri içlerinden sıkılıyormuş gibi akıyordu.

"Özür dilerim," diye soludu Jeremiah: arkadaşlarının soluk soluğa kalışının belli belirsiz bir yankısı. "Yani, bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Önce nasıl yapacağımı bilemedim. Sonra bir şans beklemek zorunda kaldım."

Swordmainnir ve Canrik'in ona verdiği bir şans.

"Bize aldırmayın," demeyi başardı Demir El kırık nefesler arasında.
"Timewarden-Solucan-"

Yeremya'nın düşünecek zamanı yoktu. Covenant'ın ona ihtiyacı vardı. Canrik zaten Kiril Threndor'a giden tünelde onu bekliyordu.

Zaman ayırdı. "Şaka yapıyorsun." Ses tonu *Mokşa*'nın neşesini ima ediyordu. Raver'ın içine girmekten keyif almıştı. "Seni bu halde bırakamam. Ayakta duracak kadar güçlü görünmüyorsun.

"Bu annemin asası. Aslında bana ait değil. Ama artık nasıl kullanacağımı biliyorum."

Sonra ikinci bir Dünya Gücü patlaması yaptı.

Bu patlama, taş-şey'i yok eden güç kadar şiddetliydi; ama tamamen farklı bir tür teurji, daha doğal bir sihirdi. Coldspray ve Grueburn'ün canını yaktı ama onlara zarar vermedi. Bunun yerine şiddetli bir iyileşme, bir onarım vahşeti sağladı. Çok fazla şeyi çok çabuk öğrenmişti.

kibarlık. Ve Solucan besleniyordu. Sarsıntılar dünyanın özüne yayıldı. Zaman'ın bozulmaları Dünya'nın son krizine doğru ilerliyordu. Kiril Threndor ve Covenant'a ulaşmak zorundaydı.

Bir anda işi bitmişti. Hissettiklerini anlatacak kelime bulamadığı için Asa'yı bir kez yere vurdu. Sonra Canrik'i takip etmek için kendini topladı.

Rime Coldspray'in ayağa kalktığını ve ateşi çıkmış gibi titreyerek uzuvlarını test ettiğini görene kadar -Frostheart Grueburn'ün yanında durduğunu ve Canrik'in açık bir şaşkınlıkla onu izlediğini hissedene kadar- Jeremiah mağaranın sıcak ışıkla dolu olduğunu fark etmemişti. Bunu hafife almıştı.

Asa ellerinde tanınmış gibi hissettiriyordu. Bu geniş gönderdi Güneş ışığı kadar nazik ve yatıştırıcı alevler saçıyordu. Gövdesi sağlıklı bir öz odunun temizliğiyle parlıyordu. Yüzeyi boyunca, Caerrol Wildwood'un rünleri vaatler gibi belirgin bir şekilde kalmıştı ama anlamları artık belirsiz değildi. Onlar bir sunu ve yakarıştı: hem mümkün kılıyor hem de dua ediyorlardı.

Bedenen olmasa da ruhen Sunder ve Hollian'ın soyundan gelen Jeremiah Chosen-son'a, Forestal'ın yazısı restorasyon için yalvardı.

12.

Sen Benimsin

Thomas Covenant, Kiril Threndor'un yüksek odasının kenarında, gördüklerini sindirmeye çalışırken şok ve öfkenin etkisiyle hareketsiz duruyordu.

Burada ihtiyacı olan şey öfke değildi: bunu biliyordu. Eğer gerçeği kendisi görememiş olsaydı, Ölüler arasındaki Yüce Lord Berek'e kulak verebilirdi. *Onu sadece bir kişi serbest bırakabilir.*

Öfke tarafından zorlanan İre, kesinlikle kendisinin efendisi olması gerektiğinde onu yanıltacaktı.

Ama hissettiklerini kontrol edemiyordu.

Merhaba baba. Bu onun oğluydu. *Oğlu*, güç ve kötülük tarafından bir veba kurbanı gibi sarılmış. *Buraya gelmek için kendi tatlı zamanını kullandın.* Lord Foul'un çürümüş gözleriyle oğlu.

Despiser sonunda Covenant'ın kayıp oğlunu ele geçirmişti. Lord Foul ele geçirmişti-

Bu manzara Covenant'ın ruhundaki en kuru çırayı tutuşturdu. Bir nefesten diğerine geçerken alev alev yanmaya başladı; Akkor bir öfke. Vahşi ateş, kalbinin acilen düğümlenip serbest kalması gibi dalgalar halinde teninde kızardı. Gözlerinden alevler fışkırıyor, kollarından ve göğsünden fırlıyordu. Öfkesi, kaya ışığının hastalıklı chiaroscuro'sunda argent saçıyordu. Parlak ölüm, alnındaki yara izinde bir bıçak gibi toplanmıştı.

Berek Linden'ı uyarmıştı. Covenant'ı uyarmıştı. Ama Lord Foul'un hangi yollarla kazanabileceği hakkında hiçbir şey söylememişti.

Özgürlük.

"Sorun ne baba?" Roger tüm varlığı küçümseme tarafından tüketilmiş gibi baktı; sanki parçalara ayrılmış ve yanlış bir şekilde tekrar bir araya getirilmişti. İnkâr edilmiş bir ıstırap yüzünü buruşturmuştu. Her an, tanınmayacak kadar çarpıtılmış, sakat bir şeye daha çok benziyordu. Sağ eli hasta bir lav gibiydi, dumanlı ve çürümüştü. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Onun durumu merhamet gerektiriyordu. Covenant için merhamet öfkeydi.

Covenant'ın bir adım önünde, Branl kürsüdeki figüre baktı. Longwrath'ın flamberge'ini, sanki onu daha fazla kullanmayacakmış gibi umursamazca tutuyordu. "Ur-Lord," dedi, sanki çok da ilginç olmayan bir simgeyi inceliyormuş gibi, "Yozlaşma'nın varlığını neden fark edemediğimi şimdi anlıyorum. Aurası hem Kastenessen'in skurj *doğumlu* teurjisi tarafından bulanıklaştırılmış hem de insan kölesi tarafından gizlenmişti. Burada kötülüğü apaçık ortada. Yozlaşma oğlunuzu aldı ya da oğlunuz kendini verdi. Ya ikisine ya da hiçbirine karşı çıkmalıyız. Beden onu korurken ruha zarar veremeyiz."

Cehennem ve kan. Covenant'ın Humbled'a verecek cevabı yoktu. Roger için de yoktu. Alevler içinde kalarak *krili* daha sıkı kavradı ve ilerlemeye başladı. Çatlaklar, öfkesinin sonucu gibi önündeki zemini çiziyordu; ama onları görmezden geldi. Baş döndürücü yansımalar, sarkıtlar ve işkence görmüş granit levhalar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Her adımında Loric'in hançerini daha da yukarı kaldırdı. Taşının parlaklığı sesini dolduruyordu.

"Bırak onu," diye hırladı Despiser'a. "Bu seninle benim aramda. *Onu bu işe karıştırma.*"

"Baba!" Roger şaşırmış gibi yaptı. Dehşete düşmüş gibi yaptı. "Hâlâ anlamıyorsun." İnsanlık dışı elini *kril* ile eşleştirmek için kaldırdı. Kükürt kokusu attar kokusunu örtüyordu. Magmanın kızıl sıcaklığı kaya ışığını ürkütüyordu. "Sen ve o lanet kadın araya girmeseydiniz bunların hiçbiri olmayacaktı. Tek istediğim *croyel'di -croyel* ve Jeremiah- ama sen onları almama izin vermedin. Eğer yoluma çıkmasaydın, burada olmazdım.

"Bunu *sen* yaptın baba. Elimde kalan tek seçenek buydu."

"Umurumda değil," diye karşılık verdi Covenant. "Bunu kendine sen yaptın.

Kimse seni zorlamadı. Tek yapman gereken annene acıydı."

savunması olmayan zavallı, dengesiz Joan'ın üzerine atsaydı, "bunların hiçbirisi olmazdı."

"Gerçekten mi?" diye söylendi Roger. Yüzünü buruşturması alaycı bir ifadeyi andırıyordu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Önemsemelisin. Sana nedenini söyleyeyim. Neler olup bittiğinden bihaber görüldüğün için açıklayacağım.

"*Annem*" -kelimeyi tükürdü- "işe yaramazdı. Bana yardım edemezdi. O sadece seni benden uzak tutmak için bir dikkat dağıtıcıydı. *Croyel* ve Jeremiah benim çıkış yolumdu. Onlara sahipken, kimseye *hizmet etmek* zorunda değildim. Umursamak zorunda değildim. Ama sen bunu elimden aldın, sen ve o lanet kadın. Kapıyı yüzüme kapattın *baba*. Elimde kalan tek şey bu.

"Ne yaparsan yap ölmeyeceğim, neden biliyor musun?" Roger'ın içindeki baskı yüzünde korkunç şekiller oluşturdu. Lurid ateşler gözlerini doldurdu. Tehditler yarım elinden dökülüyordu. "Lord Foul beni de yanında götürecektir. Anlaşma böyle. Ben kendimi ona verdim, o da bana sonsuzluğu verecek. Kemer bizi dışarı çıkaracak kadar parçalanana kadar bekleyeceğiz. Sonra gideceğiz. Sanki sen ve bu iğrenç yer hiç var olmamış gibi olacak.

"Ne isterse yapmasına izin veriyorum çünkü *beni kurtaracak!*"

Kusursuz kürsünün yarısına geldiğinde Covenant durdu; öfkesini haykırmanın eşiğinde dondu kaldı. Roger'ın sesindeki acı onu durdurdu. Oğlunun ruhundaki boşluğu neredeyse duyabiliyordu.

Branl haklıydı. Elbette haklıydı. Covenant önce Roger'ı vurmadan Lord Foul'a saldıramazdı. Despiser'a zarar vermek için oğlunu öldürmesi gerekecekti ve oğlunun annesini çoktan öldürmüştü.

Daha iyi bir cevaba ihtiyacı vardı. Bir şekilde öfkeyi bir kenara bırakmalı, korkuyu yutmalıydı. Roger'ın alaycılığı ve küstahlığı gerçeği maskeliyordu.

Genç adam kendine yaptığı şey karşısında dehşete düşmüştü.

"Hayır," diye tersledi Covenant, soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Seni yanına almayacak. Sana teklif ettiği her neyse, düşündüğün gibi olmayacak." Kendini bir kalkan gibi ateş ve öfkeyle sarmalamıştı ama cesaret edebilirse onları omuzlarından silkebilirdi. Tabii cesaretini toplayabilirse. "Korkuyorsun Roger. Düşünemeyecek kadar korkuyorsun. Beynini kullanmıyorsun.

"Sen fizikselsin. Bunu anlamıyor musun? Sen ölümlüsün. Sahip olduğun tek şey zaman. Hayatı mümkün kılan tek şey. O olmadan, sen bir hiçsin. Sen sadece-"

Zemin, Roger'ın sabırsızlığı ya da Solucan'ın beslenmesiyle sarsıldı. Duvarlardaki çatlaklar inledi. Sarkıtlar kaya ışığını ve gümüşü keskin parçalar halinde etrafa saçıyordu. Covenant dengesini kaybetti, Branl onu yakalayana kadar sendeledi.

Roger homurdanarak, "Tabii ya," dedi. "Tabii ki fizikselim. Bu yüzden bana ihtiyacı var. Bu yüzden ona güvenebilirim. Senden kurtulmak için bana ihtiyacı var.

"Sana şunu söyleyeyim baba. Lord Foul senden korkuyor. Seni yendiğini sandığı zamanlarda onu çok şaşırttın. Ama bu olmayacak bu sefer olacak. *Ben* bunun için varım. Bu yüzden benimle bir anlaşma yaptı. Onu bir daha şaşırtmayacağından emin olacağım."

Çılgınca bir telaşa direnen Covenant bağırdı, "Hayır! O sadece seni *kullanıyor*. Sana *ihtiyacı* yok. İsteddiği zaman istediği kadar fiziksel olabilir." Covenant, Foul's Creche'de Illearth Taşı'yla karşılaştığında Despiser'ın hor görmesinin somut etkisini unutmamıştı. "Ama sen istediğin kadar ebedi olamazsın.

Sen onun için bir *pisliksin*. Bir engelden daha fazlasısın, bir hapishanesin. Senin içindeyken Zaman'ın çöküşünden kaçamaz. Eğer bunu denerse, sen öldüğünde o da ölecek. Seni geride bırakmadıkça dışarı çıkamaz.

"Ve bunu yaptığında, onu takip edemeyeceksin ve ona eşlik edemeyeceğinden emin olabilirsin, çünkü *sen* sadece sensin. Sonsuzluk için yaratılmadın. Sen sadece korkmaya dayanamayan korkmuş bir adamsın. Kendini Foul'a teslim etmek umut değil, *paniktir*."

Roger eli gibi kükrüyor, vurmaya hazırlanıyordu; ama Covenant duraksamadı. "Sen de hepimiz gibi öleceksin," diye ısrar etti. "Hiçbir anlaşma seni kurtaramaz. Foul seni bir tanrı yapamaz. Bunu o da benim kadar iyi biliyor. Eğer kendini başka türlü ikna edebiliyorsan, ona sandığından daha uzun süredir hizmet ediyorsun demektir."

"*Hayır*, baba." Roger'ın sesi histeri gibi titriyordu. Ağzının kenarları acıyla burkuldu. "Her şeyi yanlış anladın. Lord Foul yalan söylemez. Korkmayı bırakacağıma söz verdi. Söz verdi.

Şu anda olanlar geçici. Bir daha asla acı çekmeyeceğime söz verdi."

Elbette, Covenant cevap vermek istedi. Hepsi doğru.

Korkmayacaksınız.

Ölmüş olacaksın.

Ancak kürsüden gelen ani bir güç dalgası boğazını kapattı.

Roger'ın sesi aniden değişti. "Yeter." Ezilmiş kayaların, düşen dağların sesine dönüştü. Tektonik bir altüst oluşun derinliğine ve yankısına sahipti. "Bu sözü yerine getireceğim. Yaltaklanmana bir son vereceğim. Şimdi sessiz olacaksın. Kendini benim düşmanım olarak gören bu lanetli wight ile konuşacağım."

Roger istemsizce dilini ısırdı. Ağzından kan sızdı. Gözlerinden zehir akıyordu.

Aynı anda, Roger'ın arkasında, içinde ya da içinden, Covenant başka bir şekil gördü; devlerden daha uzun, Yüce Lordların hayaletlerinden daha kudretli bir şekil. Otorite ve kaya ışığı şekli belirginleştiriyordu; ama ana hatları içinde yokluktan başka bir şey yoktu, Kayıp Derinlik'in uçurumu gibi bir boşluk. Şeklin tek özelliği Dişli gözler. Roger'ınkilere benziyorlardı, sarı ve acıydılar. Ama içlerindeki vahşet ya da umutsuzluk, Roger'ın inkâr ettiği dehşetten daha şiddetliydi.

"Ur-Lord," diye uyardı Branl gereksiz yere. "Yozlaşma ortaya çıkıyor. Yine de oğlunuzun mülkiyetini elinde tutuyor."

Covenant Despiser'a, "Oh, güzel," diye hırladı. "Buna sevindim. Artık seninle doğrudan konuşabilirim."

"Gerçekten kendinden utanmalısın. Taşıyıcılara ihtiyacın yok. Roger'ın gitmesine izin verecek kadar terbiyeli olmalısın. Ya da terbiyeyi beceremiyorsan, en azından haysiyetli olmalısın. Onu kullanmak seni sadece korkak gösteriyor."

Lord Foul genişledi. Kendini Kiril Threndor tarafından hapsedilemeyecek kadar büyüttü. Yine de, sanki kendini kayanın üzerine yerleştirmiş gibi, parlak silueti görünür kaldı.

"İyi tanıştık, Timewarden." Bağırmadı ama yine de her kelimesi bir yıkım patlamasıydı. "Geçmişte sana yalaka, anil ve aptal demiştim, ama şimdi bana layık olduğunu görüyorum. Ölümün kesinleşti. Benim için hiçbir çaba gerekmiyor."

Bunu garanti ederim. Yine de sonunda benim elimle yok edilmeyi hak ettiğinizi kabul ediyorum."

"Elbette." Covenant *krill*'i hazırladı. Yapabildiği kadarıyla Lord Foul'un sert şeklini görmezden geldi ve Roger'a konsantre oldu. "Dene bakalım. Bir daha teslim olmayacağım. Ve kendimi tutmaktan bıktım."

Despiser taş öğütür gibi güldü. "Yine de aptallığı unutmamışsın. Bu beni memnun ediyor." Gözleri ve Roger'ın gözleri havayı ısırdı. "Bana karşı çıkabilecek güçte olduğuna dair yanlış inancından zevk alıyorum."

"Unuttun mu, Timewarden? Şu anda bile ölümlülerin hatırlama yetisi sende yok mu? Benim olduğuna dair sana güvence vermiştim. İki kez boyun eğmeyi reddetsen de her zaman benim hizmetkârım oldun. Beni engellemek için gösterdiğin çabaların her biri bugünkü zaferime vesile oldu. Bana karşı çıkmaya cüret ettiğin için özgür olacağım."

Covenant başını salladı. "Belki de unutan *sensin*. Bunu daha önce de konuşmuştuk. Her iki taraf için de geçerli. Eğer ben senin isem, sen de benimsin. Belki her zaman senin oldum, ama beni öldürmene izin verdiğimde seni benim yaptım."

"Ve görünüşe göre Linden'ı unutmuşsun. Ona da aynı şeyi söylemeye çalıştın. Sana göre, onun yaptığı her şey senin kaçışını garantiliyor. Ama o hâlâ burada. Hâlâ beklemediğin ve hayal bile edemeyeceğin şeyler yapıyor. Gerçeklik parçalandığında seni burada tutmanın bir yolunu bile bulabilir."

Despiser kabardı. Şiddet kazanıyor gibi görünüyordu. Ama Covenant irkilmedi.

"Jeremiah'ı unutmadın mı? Ona ihtiyacın yok mu? *Daha derin amacınız* için o gerekli değil mi? Elinde Kanun Asası varken onu kullanmayı nasıl umabilirsin?"

Lord Foul'un kahkahası vahşiceydi. Cevaplanamaz gibiydi.

"Gerçekten de çocuk Kanun Asasını elinde tutuyor. Ama hizmetkârım *mokşa* onu ele geçirdi. Şu anda bile benim isteğimi bekliyor. Onun aracılığıyla, Kanun'un kendisi benim niyetimi destekliyor."

Oh, kahretsin! Covenant tüm ateşine rağmen bocaladı. Jeremiah *Mokşa'nın elinde miydi?* Odanın duvarları etrafında daralıyor gibiydi. Uğruna dua ettiği gelecekler halüsinasyon gibi soldu. Çocuk üzerine kumar oynamıştı: kumar oynamış ve kaybetmişti.

Linden, oğlunun Despiser'a hizmet ettiğini öğrendiğinde buna nasıl dayanacaktı?

O anda Roger saldırdı. Yarım eliyle babasına bir yakıcı ok fırlattı.

Covenant refleks olarak Loric'in *kriliyle* patlamayı yakaladı; mücevherin ışıltısı ve vahşi bir büyü patlamasıyla onu engelledi. Argent kızıla karşı, erimiş taşın vahşetine karşı kendini kurtarmak için savaştı.

Ama ne yaptığını pek bilmiyordu. Branl'ın izini kaybetti. Hançer kavrayışında sarsıldı: Roger'ın gücü onu uyuşmuş parmaklarından koparmaya çalıştı. Güçlerin tılsımı onu kör etti. Kiril Threndor kısa bir süre için kendini ters çevirdi. Yerden kalktı, kendini yerde hissetti. tavana doğru düşüyordu. Sonra tüm oda baş dönmesiyle sarsıldı.

İçgüdüsel *olarak krile* sarıldı, kalbinin ihtiyacını bıçağın kesik mücevherine yıldırım gibi gönderdi; hayatta kalmak için çırpındı.

Oğlunun gücü onu dehşete düşürmüştü. Roger artık daha güçlüydü. İnsan elinin Kastenessen'den kopması onu zayıflatmamıştı. Kastenessen'in *Elohim*'in fane'ine geçmesi de öyle. Roger'ın yumruğu *skurj*'un tahrip edici gücünü koruyordu. Ve Lord Foul onun arkasında ya da içinde durarak onu destekliyordu.

Yakında *kriller* erimeye başlayacaktı. Erimek zorundaydı. Ölümlülerin yaptığı hiçbir şey Roger'ın öldürücülüğüne ya da Mutabakat'ın vahşi tepkisine dayanamazdı.

Tavanın ve sarkıtların, kırılan kayaların ötesinde, Lord Foul izledi. Gözlerinden onay fışkırıyordu.

Magma gibi patlamalar Covenant'ın silahını bir o yana bir bu yana savurdu. Vahşi sıcaklık ellerini kemirdi, kollarını kemirdi. Ve ölü sinirleri ona ihanet etti. Onu acının en kötüsünden korudular ama aynı zamanda kavramasını da zayıflatmışlar. Kabza büküldü. Parmaklarının derisi kayganlaşmış gibiydi. Tutamıyordu.

Dayanmak zorundaydı. Son kriz anı yaklaşıyordu. Felaketler alnının kemiklerini yakıyordu. Bedeninde yaşam kaldığı sürece kendisinden istediği her şey kavrama ve tutma yeteneğine bağlıydı.

Bir şekilde Roger'ın saldırısına dayandı. Roger'dan daha fazla Vahşi bir büyü vardı. Bir anlamda beyaz altın gibiydi. Beyaz altın.

Onun için mümkün olan güç sadece insanlığıyla, etiyle, kemiğiyle ve tutkusuyla sınırlıydı. Loric'in hançeri erimiyordu. Antlaşma'nın elleri bile öyle değildi. Kurtaran ve lanetleyen kuramlar tarafından korunuyorlardı; yenilenme ve yıkımın çelişkisi tarafından Zaman Kemerinin kilit taşını oluşturunuyordu. Gitmesine izin vermediği sürece-

Ama daha fazlasını yapamazdı; Roger'ı ya da Despiser'ı tehdit etmek için ilerleyemezdi. Birlikte çok güçlüydüler. Roger'ın vahşiliği elinden gelenin en iyisini istedi ve elinden gelenin en iyisi yeterli değildi.

Lavlara ve kötülüğe karşı koymak için savaşırken, duvarların karşısındaki kayalar kendilerini açıp canavarlara dönüştüğünde hiç aldırış etmedi.

İki tane. Üç.

Görünüşe göre Despiser tatmin olmamıştı. Covenant'ın ölümünü Roger'ın başarısız olmasına izin vermeyecek kadar çok arzuluyordu.

Taş-şeyler boşluklardı. Aktinik auralarına rağmen, sadece sıradan gözle görülebiliyorlardı. Branl onları hissetmedi. Onun dikkati Covenant'ın mücadelesine sabitlenmişti. Her seferinde bir adım atarak kürsüye doğru eğik bir şekilde yaklaştı. Ama bir açık arıyordu, Covenant Roger'ın dikkatini dağıtırken saldırmak için bir şans. Başka tehditlere dikkat etmiyordu.

Monolit kadar devasa ve bir o kadar da sessiz olan yaratıklardan ikisi, karşı taraflardan Humbled'a doğru ilerledi. Üçüncüsü Covenant'a doğru ilerledi.

Covenant beyaz ateş ve kıpkırmızı kükürtten başka bir şey görmedi; Roger'ın ayininin yırtıcı sıcaklığından başka bir şey hissetmedi. Roger ona *kayıtsız* demişti. O da artık habersizdi. Kalbinde ya da zihninde tutunma ihtiyacının aşırılığından başka bir şeye yer yoktu.

Ama Branl *Harucha*'ydi. Covenant kadar şaşkın olabilirdi; onun kadar çaresiz hissedebilirdi. Yine de o iliklerine kadar bir savaşçıydı, savaşla tanımlanmıştı. Yakındaki taş-şey ona vuracak kadar yaklaşımadan bir kalp atışı önce onu gördü.

O anda ne düşünmüş ya da hissetmiş olursa olsun, tereddüt etmedi. Kürsüden uzaklaşarak, yaratığın boynunun yan tarafına iki eliyle bir kesik savurdu.

Demirin çınlaması sarkıtların arasında titredi. Flamberge stresle şarkı söyleyerek geri sıçradı.

Canavar bir anda durdu. Boğazının üçte biri kesilerek açılmıştı.

Branl'ın kılıcının kontrolünü yeniden ele geçirmesi için bir an gerekti. Sonra tekrar savurdu.

Bu sefer yaratık dizlerinin üzerine çöktü. Bir iç çekiş gibi yavaşça yüzüstü yere yığıldı ve toz haline geldi.

Acı ve nefretle yanıp tutuşan Roger, artan soykırımı besledi. Covenant parıltının içinden Roger'ın yüz hatlarını seçebildi. Onların Acı içinde kıvranarak haykırıyor gibiydi, sesi aşan, güçlerin ateş fırtınasını aşan ihtiyaçlar ve korkular feryat ediyordu. Roger'ın ağzından Covenant'ın duyamayacağı kelimeler dökülüyordu.

Baba, Covenant'ın oğlu bana yardım et der gibiydi.

Birdenbire kendi korkusu ve acısı kayboldu. Ellerin yanması uyuşukluğa dönüştü. Kavrayışı Roger'ın saldırısına karşı *krili* sabitledi. Vahşi büyü algılanamayacak kadar keskin bir seviyeye yükseldi. *Moksha* Jehannum Jeremiah'ı almıştı. Covenant Linden'a ne olduğunu bilmiyordu ama Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın yenilemeyecek kadar güçlü olduğunu biliyordu. Ve Dünyanın Sonu Solucanı besleniyordu. Covenant'ınkinden daha güçlü güçler mücadele Thunder Dağı'nı köklerine kadar sarstı. Şimdiye kadar korumak için çabaladığı her şeyi kaybediyordu. Yine de gözünü korkuttu. Hâlâ uğruna savaşacağı bir şey vardı.

Oğlu ele geçirilmişti. Roger, Kastenessen'in elinin onulmaz yarasını taşıyordu. Aptal ve korkaktı ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ailesini o seçmemişti.

annesinin zayıflığına ya da babasının yokluğuna neden olmuştu. Şimdi sıkıntısının ölçüsüzlüğü Covenant'ın gönüllü acılarını önemsiz gösteriyordu.

Covenant'ın acısını farklı türde bir öfke yok etti; daha önceki öfkesi. Bu yeni öfke onun cüzzamlılara duyduğu eski, tanıdık öfkeye benziyordu. Bu, Despiser'a zarar verme arzusundan daha soğuk, daha sakın ve daha eksiksiz bir tutkuydu: öylesine öfkeli bir sempati ki, coşku gibi hissettiriyordu.

Loric'in hançerini sıkarak ateşini mücevherin içine yoğunlaştırdı. Sonra kürsüye doğru ilerlemeye başladı.

Her seferinde bir adım atarak, sağanak magmaya ve kötü niyete karşı ilerledi.

"Hayır!" diye bağırdı Despiser. "Buna izin vermeyeceğim!"

Branl yere düşmüş taş-şey'in üzerinde dururken, ikinci yaratık arkasından geldi. Granit kolunun bir hamlesi omzunu parçaladı ve onu duvara fırlattı. Kakofoninin ortasında gürültüsüz büyülerle, flamberge yere çarptı. Kalkmak için çabaladı ama bacakları onu bıraktı.

O anda, Stave sanki tavandan düşmüş gibi Kiril Threndor'da belirdi. Bir şekilde Linden onu buraya getirmişti. Onun yanından isteyerek ayrılmış olamazdı.

Yine de o *Haruchai*'ydi: etrafında olup bitenleri ölçmek için zamana ihtiyacı yoktu. Ayakları yere değdiğinde Branl'ın uzun kılıcına doğru atıldı. Bir yuvarlanış onu yumruklarındaki flamberge ile birlikte ayağa kaldırdı. Momentumu onu, Mütevazı'ya vuran yaratığa doğru düz bir hamleye taşıdı.

Eski olmasına rağmen, kılıç Kasreyn'in ilmine dair bazı izler taşıyordu. Canavarın göğsünün derinliklerine saplandı. Stave uzun kılıcı çekip çıkardığında, taştan şey bir tarafa devrildi. Ölürken toza dönüştü ve sürüklenip gitti.

Covenant ile üçüncü canavar arasında durmak için acele ederken Stave'in gözlerinde kükürt ve vahşi büyü yansımaları parladı. Yüzünde gergin bir öfke ve keder maskesi vardı.

Linden, Covenant düşündü. Oh, Tanrım. Ne yaptın sen?

Ama savaşmayı bırakmadı.

"Hayır!" Lord Foul tekrar kükredi. "Buna *izin* vermeyeceğim!"

Sahibi tarafından kırbaçlanan Roger hedefini değiştirdi. Bir çığlık kadar şiddetli bir şekilde gücünü Mutabakat'tan uzaklaştırdı.

Bir hata Anlar arasındaki boşlukta Covenant, Despiser'in düşmanlarını yanlış değerlendirdiğini ya da sadece kendi öfkesine yenik düştüğünü düşündü. *Haruchai* ona karşı koyamazdı. Asıl tehlike Covenant'tı.

Ancak daha sonra Covenant, Roger'ın gözlerindeki çılgınlığı gördü - Despiser'in acısının daha insani bir ıstırapla köreldiğini gördü - Roger'ın Covenant'ı koruyan Stave'e değil de Branl, o yapamadı.

Alçakgönüllü soluk soluğa duvara yaslanmıştı. Bir omzu paramparça olmuştu. Diğer kemikleri kırılmıştı. Bacakları onu tutmayı reddediyordu. Yine de kendini kenara çekmeyi başardı.

Roger'ın patlaması onu yok etmedi. Bunun yerine enkaza dönmüş kolunu dumanı tüten bir harabeye çevirdi, kaburgalarındaki eti sıyırdı. Bu daha az hasar bile onu öldürebilirdi; ama Roger'ın saldırısı yakarken dağıldı. Branl bayılmıştı ama kanaması yoktu. Göğsü hâlâ hava almak için inip kalkıyordu.

Roger bunu yapmıştı: *Roger*. Yapabildiği kadar merhametli bir davranıştı. Lord Foul'un ustalığına rağmen Roger, Covenant'ı korumak için Stave'i hayatta bırakmıştı.

Ve Antlaşma-

Covenant şansını fark etti.

Tökezleyerek Roger'a doğru koştu ve kürsüye ulaştı. Düşünebildiğinden daha hızlı bir şekilde, *kril* ile kesti.

Hızlı bir vuruş Kastenessen'in elini kopardı.

El patladı; ya da Lord Foul'un Roger'daki varlığı patladı. Sarsıntı Covenant'ı uzağa fırlattı. Kafatasını çatlatacak kadar sert vurdu. Küçük güneşlerden oluşan bir kasırga zihninde dönüp durdu. Hançeri bir yerde kaybetti. Gözlerinden kan gelmeye başladı. Kulaklarından aktı. Kollarını, bacaklarını hissedemiyordu. Birbirinden kopuk anlardan oluşan bir girdap gerçekliğin sınırlarını emiyordu.

"*Sen*," diye öfkелendi Despiser, "*galip* gelemeyeceksin!"

Covenant'ı taştan çekip alan bir güç onu daha uzağa fırlattı. Levhaların ve yarıkların üzerinde dağılmış kemikler gibi savruldu.

Ne gücü ne de silahı vardı. Uzuvarı da olmayabilirdi. Bir atış daha onu bitirebilirdi.

Gözleri görmez halde ve çaresiz, vahşi bir büyüyle cevap verdi. Zihni beyaz bir ateşe dönüştü. Hâlâ yaşayan sinirleri olan ve acıyı hissedebilen her yerinden şiddetli alevler fışkırdı.

"Seni piç kurusu." Roger, Lord Foul'a bağılıyor gibi görünüyordu ama Covenant sadece fısıltılar duydu. "Bana yalan söyledin."

"Ve şimdi alındın mı, küçük adam?" diye homurdandı Despiser. "Senin gücenmeni umursamıyorum. Ben yalan konuşmam. Eğer duyduysan yalan, sizin kendi eserinizdi. Şimdi bunun acısını çekeceksin."

aptallığınızın sonucu. Izdırabınızın kısa süreceğini bilerek rahatlayın."

Ateş dalgaları gibi yayılan Covenant gözlerindeki kanı kırpmaya çalıştı; görmek için mücadele etti.

Eğik bir bazalt tabakasının üzerinde yatıyordu. Kenarından hayal meyal, zarar görmemiş kürsüyü, kırık sarkıt yığınlarını gördü. Lord Foul'un öfkeli şekli hâlâ odaya hükmediyordu, karşı konulamayacak ya da tahammül edilemeyecek kadar muazzamdı.

Branl vurulduğu yerde yatıyordu. Stave ortadan kaybolmuş ya da düşmüştü.

Başka bir canavarla mı karşılaşmıştı? Covenant'ın Kiril Threndor'da hâlâ kaç tane taştan yaratığın dolaştığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ama orada, kürsünün solunda, sahipsiz ve insan olan Roger duruyordu. Kan pınarları elbiselerini çizmiş, yüzünü lekelemişti. Despiser'a bakarak, kanamayı yavaşlatmak için fışkıran bileğini kolunun altına sıkıştırarak acısının üzerine eğildi. Covenant'a baktı; Covenant'ın farklılaşmamış, işe yaramaz güç yumruğuna.

Sonra tekrar Lord Foul'a döndü.

Sarsıntılar zemine doğru ilerledi. Roger'ı sendelettiler, Covenant'ı acımasızca sarstılar. Despiser ve kürsü etkilenmedi.

Lord Foul'un ısırın gözleri Covenant'ın üzerinde belirdi. "Sana gelince," diye alay etti, "yenilmiş İnançsız, iktidarsız Zaman Bekçisi, sonunu yeniden düşündüm. Ölümüne aç olsam da, çaresizliğini de arzuluyorum. Bu yüzden kendime hangi sonun ruhunu daha çok yaralayacağını sordum; benim ellerimde acı içinde ölmek mi, yoksa değer verdiğin her şeyin nihai yıkımına tanık olmak mı? Olduğun gibi kal ve görkeme dönüşümü gözlemleyebilirsin.

Bana karşı çıkmaya devam edersen, senin zayıf hayatını bir fener gibi söndürürüm."

Covenant gözlerini kısarak *krilin* yerini tespit etti. Çok uzaktaydı. Kavra ve tut.

Dene, diye soludu, ama konuşamıyordu. Bakalım ne olacak. Zorlukla hareket edebiliyordu. Henüz kazanmadın.

Yine de parıltısı azaldı. Gücünün azalmasına izin verdi.

Sonra kendini ayağa kalkarken buldu. Stave onu arkasından kaldırdı, tek başına ayakta duramadığı zamanlarda ona destek oldu.

Lord Foul'un taştan savunucularının sonuncusu da gitmişti.

Oda sanki bir tsunaminin ön kenarından vurulmuş gibi sarsıldı. Covenant'ın bağırsakları ve göğsü düğümlendi, kan kusmakla tehdit ediyordu. Ama Stave'in kolları onu destekledi.

Stave usulca, "*Moksha* Jehannum Seçilmiş-oğul'u aldı," diye nefes verdi. Flamberge'i bırakmıştı. Artık ona ihtiyacı yoktu. "Canrik ona yardım edemez. Ironhand ve Frostheart Grueburn yardım edemez. Samil öldürüldü."

"Linden?" Covenant öksürdü: kaburgalarının kırık uçlarını birbirine sürtüyormuş gibi görünen bir çaba.

"Bilmiyorum." Stave acısını gizlemedi. "Bane tarafından ele geçirilmeden önce beni yanından kovdu. Yaşamasını ummak istiyorum ama yapamıyorum."

Bir an sonra, eski Üstat fısıldadı, "Anlayamıyorum, Zaman Yöneticisi. Zaman bağlı olmadan geliyor. Yakında tamamen çözülecek. Yozlaşma neden hâlâ devam ediyor?"

Covenant bir ağız dolusu kanın arasından, "Çok fazla eğleniyor," diye soludu. Sayısız bin yıllık tutsaklıktan sonra - "Çoktan kazandığını biliyor. Sadece Jeremiah'ı bekliyor."

Ve Lord Foul beklerken-

Covenant saldırmak istedi. Despiser'ı durduracak gücü bulmak için can atıyordu. Ama çok zayıftı. Çok kötü yaralanmıştı. Linden ve Jeremiah için üzüntüden hasta olmuştu. Beklemekten başka çaresi kalmamıştı.

Roger daha iyi bir babayı hak ediyordu.

Roger ağlıyordu. Kelimelerle konuşmak istemiş olabilirdi ama sadece hıçkırıklarla konuşabildi. Sonsuzluk hayalleri kuran genç bir adam-

"Timewarden," diye sordu Stave, alışılmadık bir acelecilikle, "bir işe kalkışmalıyız. Bu kıyamete göz yumamayız."

Biliyorum, diye düşündü Covenant belli belirsiz. Sadece nefes almak için bir şansa ihtiyacım var. İnanacak bir şeye ihtiyacı vardı. Umut edecek bir şeye.

Ne tür bir aptal dünyayı tek başına kurtarabileceğini düşünür? Umutsuzluğun ne kadar baştan çıkarıcı olabileceğini unutmuştu.

"Beni dinleyin, Timewarden," diye emretti Stave. "*Krill*'i geri almaya çalışacağım. Eğer başarırsam, onu kullanmalısın. Sen-"

Covenant, Stave'in kolunu zayıfça kavradı; *Harucha*'yi dizginlemeye çalıştı ama elbette başaramadı. Kan tükürerek, "Bekle. Jeremiah'ı istiyor. Hâlâ vaktimiz var."

Çok fazla vahşi büyü sadece Kemer'in düşüşünü hızlandırır. Despiser'in gidişini kolaylaştıracaktır.

Stave hareket etmedi. Covenant'a güvenmiş olabilir. Sadece tereddüt etmiş olabilir.

Lord Foul'un bakışları başka yöne dönmüştü. Kayaların arasından Covenant'ın Jeremiah'ı bıraktığı mağaraya doğru bakıyor gibiydi. Gözlerinden heves damlıyordu. Hiç olmadığı kadar savunmasızdı.

Hâlâ vaktimiz var.

Covenant, Linden'in oğlunu *Mokşa* Raver'a terk etmişti.

Despiser'in gözleri aniden parladı. Meşale gibi parladılar. Öfkesi Covenant'ın kulaklarını sağır etti. Kiril Threndor, Thunder Dağı ölümcül bir kriz geçirmiş gibi dağın göğsünde kıpırdandı.

Stave bir şeyler söyledi. Bağırıyor olabilirdi ama Covenant onu duyamadı.

Roger hareket ediyordu.

Bir terk edilmiş gibi, hayallerinin enkazı gibi kırık dökük olan Roger kürsüye doğru tökezledi. Çömeldi. Tekrar ayağa kalktığında Yüce Lord Loric'in hançerini kavradı.

Kolunu kaldırdığında, kopan güdükten taze kan pompalandı. Kırmızı bir suçlama gibi taşın üzerine sıçradı.

Bıçağı Lord Foul'un şekilsiz suretine saplarken attığı çığlık duyulmuyordu.

Cılız bir saldırı, bir şey başaramayacak kadar alçak ve zayıf. Ve Despiser kudretliydi: fiziksel olarak neredeyse hiç güçlü değildi. Yine de hançerin taşında vahşi bir büyü parıldıyordu. Loric kılıcını uzlaştırmaz olasılıklar arasında arabuluculuk yapması için dövmüştü. Bu onun engin bilgisinin en yüksek başarısıydı. Her nasılsa acı-

Lord Foul'un muazzam gücüne rağmen, *kriller* onu çivilemiş gibi görünüyordu.

durduğu yerde; onu bir yere sabitleyin. Öfkesini bir yumrukta topladı. Tek bir yumrukla Roger'ı ıslak posaya çevirdi. Ama kürsüden ayrılmadı. Zamanın kısıtlamalarını aşmadı.

Roger-

Şimdi Covenant, Stave'in "Seçilmiş-oğul kendini serbest bıraktı!" diye bağırıldığını duydu.

Nihayet. Şimdi ya da asla.

Covenant hırpalanmış ve ölmüştü, kendi ağırlığını taşıyamayacak kadar zayıftı, adını koyamayacak kadar kırılmıştı. Ama o hâlâ bir beyaz altın sahibiydi, Tanrı tarafından *hak edilmiş* bir beyaz altın sahibiydi. Ve sözler vermişti. *Kısıtlamalarla işim bitti*. Lord Foul'a bir bayamo kadar şiddetli bir ateşle vurdu.

Despiser uluyarak çırpındı. Sanki bu çaba önemsizmiş gibi, *krili* dışarı attı. Sonra Covenant'a döndü. Öfkeli ve Vahşice, öyle bir güçle karşılık verdi ki Covenant'ın kemikleri un ufak olmalıydı.

Taşlar sallandı. Magmatik levhalar kurumuş yapraklar gibi savruldu. Sarsıntılar kalan sarkıtları parçaladı, havayı dönen enkazla doldurdu.

Ama Covenant patlamaya dayandı. Vahşi büyü ona dayandı. Bir kez teslim olmuştu. Bir daha asla.

Yeremya *mokşa* Yehannum'u yenmenin bir yolunu bulmuştu. Yardım geliyordu. Covenant'ın tek yapması gereken hayatta kalmaktı. Ve Lord Foul'u incitmeye devam etmek. Kaçışını engellemek. Despiser, Zaman kendi üzerine çökmeden önce Jeremiah'ı hâlâ ele geçirebileceğine inanmış olmalıydı. Covenant'ın bunun olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Güçler Kiril Threndor'da toplandı. Yakıcı gümüş ve Lord Foul'un balyoz darbeleri odayı sarsıyordu. Covenant Stave'in hâlâ yaşadığını biliyordu çünkü o, Covenant, dizlerinin üzerine çökmemişti. Artık hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyordu. Yine de her şeyi sanki sınırları beyaz altınmış gibi, duyuları vahşi bir sihirilmiş gibi *hissediordu*. Lord Foul'un her bir birleşimini tanıdı. kötü niyet. Verdiği yanıtların her birine kendi adını verebilirdi.

Zamanın Kemer'i'nde geçirdiği bin yıl onun için boşa gitmemişti. Kalbi, zihni ve hatta cüzzamlı bedeni bile vahşi büyüü anlamıştı. Kendi fiziksel varlığına neredeyse hiç ihtiyaç duymayana kadar ateş ve kararlılıkla rafine edilmiş, yarı yarıya gerçekliğin dışına çevrilmişti.

Despiser'ı burada tutamazdı: bunu biliyordu. Anlar yıpranıyordu. Anlar birbirinin içine geçiyordu. Nedenler ve sıralamalar birbirine karışıyor. Lord Foul bu belirsizliklerden daha uzun yaşayabilirdi: Covenant yaşayamazdı. Sadece düşmanın dikkatini dağıtmak, Despiser'ın bitmek bilmeyen nefretini meşgul etmek için savaştı. Despiser'ın *şansını kaçırmamasını* sağlamak için.

Sonra fırsat geldi, Lord Foul'un ya da Covenant'ın.

Covenant, Jeremiah'ın odaya girdiğini gördü; Jeremiah'ın güneş ışığı kadar temiz ve gerekli olan Toprak Gücü'ne bürünmüş olarak koştuğunu gördü. Elindeki öz odundan yapılma Asa, Lord Foul'un vahşetine meydan okuyan, kaya ışığını ve argenti delen bir saflıkla parlıyordu.

Arkasından Coldspray, Grueburn ve Canrik geldi ama bu yarışma onlar için değildi. Stave ve Branl gibi onlar da Covenant'ın isteyebileceğinden ya da hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yapmışlardı. Onların rolü Toprakların kaderi sona ermişti. Antlaşma'nın mücadele koşullarını değiştirme gücüne sadece Yeremya sahipti.

Ve Jeremiah neyin gerekli olduğunu biliyordu. Covenant, Lord Foul'u engellemek, Jeremiah'ın sahipliğini engellemek için savaşıırken, Jeremiah büyülerine şekil verdi-

Despiser'in anlık tepkisi neşe, zafer ve coşkuydu. Sanki saldıracakmış gibi Jeremiah'ya uzandı. Ama vahşi büyü Lord Foul'un gücünün ellerini yırttı, kavrayışını parçaladı. Jeremiah Dünya Gücü'nü kullanırken Covenant Despiser'in kavramasını parçaladı.

Fırtına Dağı'nın bağırsaklarında, Solucan'ın beslenmesinin sonuçları genişledi. Şok üstüne şok, nihai sonuçlarına doğru tırmandılar. Dalgalar sanki kaya suya dönüşmüş gibi duvarlardan aşağı ve yukarı aktı. Granit acı, kaya ışığının yüzlerinden damladı. Doğal olmayan sıcaklık ve soğuk, Covenant'ın yüzüne nefes nefese kalmış gibi, zamanın zorlanmış nefes verişleri gibi çarptı.

Bir an ya da bir saat içinde -hiç de zaman kaybetmeden- Lord Foul neler olduğunu anlamış gibi göründü. Kaçmak zorunda olduğunu anlamış gibi görünüyordu. Özgürlük istiyorsa, Yaratıcı'ya karşı olan *derin amacından* vazgeçmek zorundaydı. Aksi takdirde kapana kısılacaktı. Varlığı sona erecekti.

Yıldızların ölümü gibi çığlık atarak arkasını döndü.

Ama çoktan geç kalmıştı. Çünkü Jeremiah- Tanrım, Jeremiah!

-Yasaklamayı öğrenmişti.

Dünya gücü ve savurganlığı ile - çok fazla incinmiş ve sonunda işi bitmiş bir çocuğun hırçınlığı ile

çaresizlik-Jeremiah Lord Foul'un kaçmasını yasakladı.

Despiser dehşet içinde düşmanlarıyla tekrar yüzleşmek için döndü.

Antlaşmayı görmezden geldi. Vahşi büyü etsiz bedenini parçaladı, bedensiz sinirleri boyunca her yere ateşli zararlar gönderdi; ama o caymadı. Acıyı çok iyi biliyordu: çağlar boyunca kendi ıstırabına sarılmıştı. Hasar ve azalma onarılabilirdi. Özgürlük şansı bir daha asla eline geçmeyecekti.

Lord Foul emrindeki tüm güçle Yeremya'ya odaklandı. Ama şimdi ele geçirmeye çalışmıyordu. Onun yerine yok etmeye çalıştı.

Yasaklamayı Jeremiah'dan daha iyi biliyordu. Çocuğun asla olamayacağı kadar güçlüydü. Covenant onu yaraladığında, konsantrasyonunu sağlamak için uzun umutsuzluk çağlarını çağırabilirdi.

İlk başta, Yeremya Asa'yı yüce bir kesinlik içinde kullandı. Kendini *mokşa* Raver'dan kurtarmıştı: gücünü kazanmıştı. Ve hayatının büyük bir bölümünü ayrışma içinde geçirmişti. Onu tanımlamasına rağmen reddetme ihtiyacı duyuyordu. Yine de o sadece kendisiydi; sadece insandı. Lord Foul Despiser'dı, ebedi ve doyumsuz.

Covenant elinden geldiğince savaşmasına, umutsuzca çırpınmasına ve şiddetli hasar vermesine rağmen, Jeremiah bocalamaya başladı.

Asa avuçlarında titredi. Kolları titriyordu. Gözleri dehşetin çığlıklarıydı. Elinden gelenin en iyisini yaptı ve bu yeterli değildi. Yasakları yavaş yavaş parçalanmaya başladı.

"*Jeremiah!*" Covenant bağırdı: bir yangın çığlığı. "*Dayanın! Geliyorum!*"

Stave'in yardımıyla kürsüye doğru ilerledi ve yaklaşırken düşmanının derisini yüzdü. Ama başarısız olacağını zaten biliyordu. Fırtına Dağı'nın tüm gövdesini parçalayabilirdi -içinde o ölçekte bir yıkıcılık hissediyordu- ama Lord Foul'un uçuşunu engelleyemezdi. Vahşi büyü yanlış türden bir güçtü. Despiser gibi, beyaz altın da özgürlüğü arzuluyordu; ve her türlü yasak, Kanun'un yapılarını ve emirlerini gerektiriyordu.

Jeremiah tek dizinin üzerine düştü. Ağzından kan fışkırdı. Asa'dan akan toprak gücü azalmaya başladı. Başka bir anda-
Jeremiah! Oh, Tanrım!

Hiç beklenmedik bir anda, Kiril Threndor'da büyük bir gök gürültüsü koptu. Tüm dağı sendeletti. Covenant bir an için Solucan'ın karnını doyurduğunu, Dünyanın Sonu'nun geldiğini düşündü. Sonra daha net gördü.

Bir tanrının yumruğu gibi bir el Despiser'ı yere serdi. Covenant'ın zihnini  atlatmakla tehdit eden g  , Lord Foul'u kürsüye yığılmış, neredeyse cisimsiz, neredeyse inler halde bıraktı. Aşkın bir dokunuş Jeremiah'ın yasaklamasını sağlamlaştırdı. Sanki sonradan olmuş gibi, doğaüstü bir şey Linden'ı Jeremiah'nın yanına bıraktı.

Bir kalp atışı sonra gök gürültüsü geçti ve Dünya'yı kendi yıkımına terk etti. Gücün yokluğuunda, Solucan'ın beslenmesinin yükselen sarsıntıları bir erteleme gibi hissettirdi.

Linden Jeremiah'yı kucakladı ve tekrar ayağa kalkmasına yardım etti. Onun dönüşü Jeremiah'ın kararlılığını ve gücünü tazeledi. Yeni Dünya Gücü odayı doldurdu. Reddedilenler Despiser'ın etrafında sıkılaştı.

Covenant onun k r olduğu kadar sağır da olduğuna inanıyordu. Onu hayatta tutan tek şey vahşi b y yd . Yine de Linden'in şöyle dediğini duydu: "Adı Verilmemesi Gereken Kadın gitti. Ona ihtiya ı olanı verdim. Minnettarlık dediği şey bu olmalı.

"Seni seviyorum Thomas."

Bu kadar yeter, diye düşündü Covenant. Teşekkür ederim. Bu kadarı yeter.

Ama duraklamayı göze alamazdı. Gerçeklik etrafında çözülüyordu ve o en büyük korkularıyla y zleşmemişti.

Bunu şimdi yapabilirdi. Linden gelmişti. O bir bütündü ve buradaydı. İhanete uğramış tüm kadınların simgesi ve  zeti Covenant'a bu hediye vermişti.

Minnettarlığını ifade ederek Stave'den kürsüye çıkana kadar kendisine destek olmasını istedi.

Despiser artık daha küçüktü, Bane'in intikamıyla yenilmiş ya da küçülmüştü. Neredeyse Covenant'ın boyutlarındaydı. Sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi kendi içine doğu kamburlaştı. Sanki hala daha küçük olmak istiyormuş gibi.

Covenant vahşi büyü ve cüzzamla ona uzandı. Covenant acıma ve dehşetle Lord Foul'u ayağa kaldırdı.

Bu onun son kriziydi. Daha fazlası olamazdı.

"Anlıyor musun?" diye sordu veda eden bir adam gibi. "Ben senin isem, sen de benimsin. Birbirimizin parçasıyız. Birbirimize çok benziyoruz. Birbirimizin ölmesini istiyoruz. Ama sen bittin. Yapamazsın.

Şimdi kaçabilirim. Ve ben kendimi kurtaramayacak kadar güçsüzüm. Eğer yaşamak istiyorsak, bunu birlikte yapmalıyız."

Despiser, Covenant'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Yapamayacaksın." Dünyanın kötülüğünün sesi terk edilmiş bir mezar gibi boş geliyordu. Gözleri dış değildi. Yaralıydılar, kemirilmiş ve çığ. "Benden korkuyorsun. Yaşamama izin vermeyeceksin."

"Evet," diye yanıtladı Covenant, "yapacağım."

Kollarını düşmanına sararken artık ateş ve öfkeyle değil, gözyaşlarıyla kör olmuştu. Kalbini açarak, Lord Foul the Despiser'ı kendi içine kabul etti.

İş bittikten sonra Thomas Covenant kendisini kurtaran insanlara döndü. Eğer kendisine bakabilseydi, alnındaki yara izinin parladığını görebilirdi.

"Thomas," diye nefes aldı Linden. Bakışlarında toprak gücü ve argent harikalar gibi parlıyordu. "Ah, Thomas. Anlamıyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sadece bunu görebildiğim için mutluyum."

Stave başıyla onayladı. Onun onayı.

Canrik'in yüzü gizliydi. Branl'ın yanına çömelip, Alçakgönüllüler için elinden geleni yaptı. Rime Coldspray ve Frostheart Grueburn, rahatladıklarını fark edemeyecek kadar bitkin bir halde sadece bakıyorlardı.

Kiril Threndor, sanki Yıldırım Dağı'nın kendisi ürkmüş gibi tökezledi. Tavandan parçalar koptu. Çatlaklar duvarları sıktı, çözüldü. Uzakta, dağın omuzları çığları silkti. Covenant Dünya'nın temellerinin çöktüğünü hissetti. Ama Jeremiah'nın yasakları odadaki herkesi koruyordu. Kendi hünerinin farkına bile varmıyor gibiydi.

"Ben de öyle," diye itiraf etti çocuk. Daha ekşi bir ifadeyle, "Tadını çıkaramayacak olmamız çok kötü," dedi.

Covenant gülümsemeye çalıştı. "Sen neden bahsediyorsun?" Jeremiah ile konuştu ama Linden'a içini döktü. "Bu bizim şansımız. Olanları durduramayız, ama bu Dünya'yı kurtarmaya çalışamayacağımız anlamına gelmez. Kulağa imkansız geldiğini biliyorum ama Belki de değildir. Sıfırdan bütün bir gerçeklik yaratmak zorunda değiliz. Sadece bunun parçalarını bir araya getirmeliyiz.

"Eğer Solucan'ı takip edersek - ve parçaları yeterince hızlı toplarsak -Ve eğer nereye ait olduklarını biliyorsak.

Belki de Kemer ve dünya, yıkımlarının parçalarından yeniden inşa edilebilir.

"İhtiyacımız olan her şeye sahibiz," diye güvence verdi Jeremiah. "İki beyaz altın kullanıcısı. Kanun Asası. Linden'ın sağlık hissi. Senin yeteneğin. *Krill* hâlâ elimizde. Ve sanırım-" Yüzü acı, keder ve umutla buruştu. "Emin değilim ama sanırım Lord Foul'un bildiği her şeyi biliyorum."

Despiser, hapishanesinden kaçmak için çağlar boyunca çabalamıştı. Yaratılmış dünya hakkındaki bilgisi hem engin hem de karmaşıktı.

Jeremiah daha dik durdu. Elleri hevesle asayı sıkıca kavradı. "Ben de birkaç şey öğrendim."

Linden, "Ve ben Adlandırılmaması Gereken Kadın'ı tüm o acı ve ıstırap olmadan gördüm," diye önerdi. "O'nun ne demek istediğini biliyorum."

Tüm gerginliğine rağmen, Covenant'ın o güne kadar gördüğü en güzel yüz onunkiydi.

"Bunu yapabiliriz," dedi sanki eminmiş gibi. "Bunu birlikte yapabiliriz."
Bu kadar kara ve derin bir kıyamet yoktur.

Linden Jeremiah'ya baktı. "O zaman şu Raver'dan kurtulsan iyi olur. Seni geride tutuyor."

Mokşa muhtemelen Jeremiah'nın daha önceki bocalamasını daha da kötüleştirmişti.

Jeremiah başını salladı. Gözlerini kapattı. Bir an için yüzünü buruşturdu. Raver'dan kazandıklarını kaybetmekten korkmuş olabilirdi; kendisinin bir parçasını kaybetmekten korkmuştu. Ama sonra kısa bir süre için Dünya'nın gücüne ve yasakçılığına dönüştü.

İçinden karanlık fışkırdı. *Mokşa* işe yaramaz bir şekilde kıvranıyor, kendisini ayakta tutabilecek bir beden arıyordu. Ama Devler çok yorgundu.

Branl çok ağır yaralıydı, Stave ve Canrik ise çok inatçıydı. Uluyarak, Raver kaçtı.

Stave'in omzuna yaslanan Covenant kürsüden ayrıldı. Loric'in hançerini geri aldığında, onu Lord Foul'un durduğu taşa sapladı. Despiser'ı kısa süreliğine orada tutmuştu. Belki de Thunder Dağı'nın kalbi için de benzer bir şey yapabilirdi.

Mücevherin ışığında Covenant, Linden ve Jeremiah'nın yanına gitti.

Yüzleri bulanıklaşmaya başlamıştı. Parçalar katı bir hale gelip kayboluyor gibiydi. Dağın iksiri duvarlardan, tavandan sıçradı. Çatlayan zeminden toz haline gelmiş kaya parçaları duman gibi yükseliyordu. Branl bir an için yeniden bütün gibi göründü. Bir an içinse kurumuş bir cesede benziyordu. Canrik'in ve Swordmainnir'in yaraları geçmiş ve gelecek arasında gidip geliyordu.

"Eğer yapılacaksa," dedi Stave, ya da demişti, ya da diyecekti, "şimdi yapılmalı. Bizim için korkma. Biz barış içindeyiz. Buradaki eylemlerimiz herhangi bir *Harucha*'nin kalbini memnun edecektir."

Rime Coldspray belli belirsiz, "Ve herhangi bir Dev'in," dedi.

Covenant, Linden'i kucaklamak için zaman ayırdı; ona sahip olduğu en iyi öpücüğü vermek için. Jeremiah'ın saçlarını karıştıracak kadar gecikti. Sonra da basitçe "Şimdi" dedi.

Yarım eliyle Linden'in sol elini kavradı. Yüklerini paylaşarak her iki kolunu da kaldırdı, parlak alyansını ve onunkini yüksekte tuttu. Bir anlık tereddütten sonra Linden uzanıp Jeremiah'ın elleri arasındaki temizlenmiş Asa'yı *kavradı*; *krillerin* etkisine, Yasa ve Zaman'ın hızlanan çöküşüne ya da kendi haklı vahşi büyü kullanımının onu uyumsuz teurjilerden koruyacağına güveniyordu. Oğluna gülümsedi. O da gülümseyemeyecek kadar konsantre olmuştu.

Son bir sarsıntı Kiril Threndor'un içini parçaladı. Dayanamayacağı kadar sarsıldı, tüm oda moloz yığınınına döndü.

Ateşle yükselen Covenant, Linden ve Jeremiah, Dünyanın Sonu'nun dümen suyuna girdiler ve bir zafer gibi yükseldiler.

Sonsöz

"Çiçeğin içinde büyüdüğü ruh"

Thomas Covenant, Linden Avery ve Jeremiah gecenin karanlığında birlikte Gravin Threndor'un yamaçlarından batıya, Andelain'in sonsuz ormanlık alanına doğru yürüdüler.

İlk başta, Treacher Geçidi'nin duvarları arasından akıp giden Soulsease'in uzaktan gelen kargaşasını duyabildiler: ağıt gibi bir yakarış, zorlama ve hızlı. Ama ses yavaş yavaş ağaçların zengin sessizliği arasında kayboldu. Görkemli Gilden ve yüksek meşeler cenneti rahatlatıyordu. Geniş kabuklu çınarlar ve budaklı pamuk ağaçları

kollarını ve bacaklarını açmışlardı. Ara sıra karanlıkta şırıl şırıl akan dereler ve gür yeşillikler yürümeyi kolaylaştırıyordu. Eğlenceli esintiler küçük şakalarını şuraya buraya savuruyor, Andelainian cömertliğini Glimmermere kadar berrak bir sükûnetle okşuyordu. Yamaçlar boyunca, *alianta* ve çiçekli hor çiçeği rehberler ya da koruyucular gibi toplanmış, gece boyunca bir yolu onaylıyordu.

Covenant ve Linden ağaçları argente kazımış olsalar da üçü de ışık taşımıyordu ve Jeremiah da Dünya Gücü mirasının yanı sıra restore edilmiş Kanun Asası'nı taşıyordu. Tepelerin hükümdarları ve soyluları arasında başka bir ışık olmadan yollarını bulmayı tercih ettiler çünkü kendileri de ışığa dönüşmüşlerdi. Üçü de sanki yarı Ölümler diyarında yaşıyorlarmış gibi yumuşak gümüş renginde parlıyorlardı; sanki bir geçiş sürecindeymişler, bir

rafine bir ruh boyutu bıraktı. Covenant'ın alnındaki yara izi ise daha yoğun bir berraklığa sahipti. Bunu, sevdiği ve yaptığı her şeyin tacı olan imalı bir taç gibi taşıyordu.

Lekeli giysilerinin belirsiz kehanetleri gitmişti. Yıkık dökük kırmızı fanila, kesik bir tişört ya da kana bulanmış pijamalar yerine, kot pantolon ve botlar yerine, dokuma hayalet ipeği gibi esnek, sert kullanılmış ciltlerini yatıştıran ince sendalinden cüppeler giymişlerdi ve ayakları çıplaktı. Kiril Threndor'un ötesine geçerken temizlenmişlerdi.

Çimenlerin yemyeşil lüksü sayesinde rahatça yürüyorlardı ve berrak hava ciğerlerine bir iksir gibi geliyordu. Başka bir gece, bir Günlerdir güneşin dokunmadığı bir atmosfer onları titretebilirdi. Bu gece, soğuk bir ferahlıktı, merhemdi: kötülük ve acı için bir merhem.

Hayalet gibi parlayan üç figür mesafeyi hissetmiyordu. Zamanı fark etmediler. Kendi sorularını yanıtlamak için ellerinden geleni yapmışlardı ve sabırsızlıktan uzaktılar. Kuşkusuz Covenant ve Linden saatlerce sessizce yürüyebilir, Andelain'den ve kenetlenmiş ellerinin birlikteliğinden memnun olabilirlerdi. Ama Jeremiah gençti. Önce o konuştu.

"Başardık."

Linden ona gülümsedi. "Yaptık."

Bir süre sonra Jeremiah, "Doğru yaptık mı?" diye sordu.

"Sanırım öyle," dedi Covenant. Eski ve şimdiki acılar ses tonunu karmaşıktırılıyordu. Bedeli olmadan kendini esas düşmanıya paylaşmazdı. "Emin olmak zor." Çok şey kaybedilmişti.

Sonra ileriye işaret etti. Orada, ağaçların arasında kır çiçekleriyle bezeli bir koruluk açıldı. "Ama o kısmı doğru yaptık."

Dalların, uzanan dalların, yaprakların bolluğunun ötesinde, çok sayıda yıldız gökyüzünü süslüyordu, belirgin, ışıltılı ve ilham verici, sevimliliklerinde eksiksiz. Sayısız yıldız gökyüzünün siyah boşluğuna ihtişam katıyordu.

Üçü koruluğun kalbinde durdu. Bir süre için sadece yukarıya baktılar, kendinden geçmiş ve keyiflenmişlerdi.

"Elbette," diye ekledi Covenant, "yardım aldık."

Çok uzaklardan Infelice yanlarına geldi. Mücevherleri ve güzelliğiyle göz kamaştıran *Elohim*'in efendisinin kendisi de yıldızların vücut bulmuş haliydi. "Gerçekten de Timewarden," dedi uzaklardan gelen çan sesleri gibi. "Solucan'dan korunmuş olan bizler, azalmamız çok acı olsa da yardımımızı esirgemedik. Özellikle de Solucan'ın uykusuna dönmesine rehberlik etmekle ilgilendik. Bunu yaparken, Tek Ağacın tam yapraklarına ve çiçeklerine kavuşmasına yardımcı olduk. Yine de bunlar memnuniyetle üstlenilen daha küçük görevlerdi. En büyük işler seninkilerdi, Timewarden, ve seninkiler, Wildwielder, ve ayrıca seninkiler, Chosen-son.

Başarılarınız bizi aşıyor. "Dünyayı yeni bir yer yaptınız." Jeremiah sırtarak başını salladı.

"Ama bütün o insanlar," dedi Linden üzüntüyle. "Milyonlarcası. On milyonlarca. Tüm o yıkım. Bunu ben yaptım. Bu kadar çok ölümle yaşamak zorundayım-" Devam etmedi.

Covenant onun elini daha sıkı kavradı.

Infelice başını salladı. "Yine de Solucan'ı uyandırmamış olsaydın," diye yanıtladı, "Despiser adını verdiği kişi başka bir yolla daha büyük zararlar verebilirdi. Dünya'yı lanetleyerek, onun kurtuluşunu sağladın. Bu yüzden kendini suçlama, Vahşi Savaşçı. Bunu itiraf etmek beni utandırır da, senin aptallığın *Elohim*'in bilgeliğini aştı. Muhalefetimizde hata yaptık, zalimce hata yaptık. Şimdi sonucu pişmanlık duymadan kabul ediyoruz."

"Zamanın ötesinden gelen varlıklar'," diye mırıldandı Linden.

"Gerçekten de," dedi *Elohim* tekrar. "Bu nedenle, başka hiçbir şey için olmasa bile, sende hiçbir hata olamaz. Göreviniz için seçildiniz. Bunu siz istemediniz. Yine de galip gelmeyi kendi içinde buldun."

Sonra Covenant'la yüzleşti. "Senin hatırın için, Timewarden, kederliyim. Bu restorasyonun kalıcı yükünü taşımayı seçtiniz. Yaşayan Dünya'ya öyle bir hediye verdin ki ıstırap. Despiser yenilmedi. O sizin içinizde mücadele eder. Siz yaşadığınız sürece, o sürekli yenilmek zorunda. Size minnettarlığımı sunmaya ve zaferinize nasıl dayandığınızı sormaya geldim. İstekliliğinizi anlamakta zorlanıyorum. I

ruhunuzun Zamanın Kemerini'ne teslimiyetini daha kolay kavrayabilirdim. Kabulünüz artık beni aşıyor."

Covenant yüzünü buruşturdu. Neredeyse gülümsüyordu.

"Göründüğünden daha kolay.

Ya da daha zordur. Ya da belki sadece çabalamaya değer." O koştu yarım eliyle saçlarını karıştırdı. "Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Lord Foul bizi güçlü kılıyor."

"Güçlü mü?" Jeremiah itiraz etti. "Despiser mı? O bütün dünyayı katleder ve buna gülerdi."

"Şey, elbette." Covenant omuz silkti. "Ama kendine neden böyle olduğunu sor. Berek söylemişti. 'Sadece yüreği büyük olanlar büyük bir umutsuzluğa kapılabilir. Tüm o kötülük ve aşağılama sadece sevgi, umut ve hevesin kokuşmuş hali. O, Yaratıcı'nın pıhtılaşmış gölgesidir. O-" Tekrar yüzünü buruşturdu. "Bunu doğru söylemiyorum.

"Bize daha iyisini yapma şansı veriyor."

Jeremiah ve Infelice kaşlarını çatarak onu incelediler.

"Her halükarda," diye ekledi Covenant, "ona karşı tavır almak bizi biz yapan şeydir." *Elohim*'e daha sert baktı. "Bunu yapmadığımızda, hiçbir şey olmayız. Sadece boş oluruz."

Alışılmadık bir nezaketle Infelice eğildi. "Adil bir suçlama, Timewarden. Şimdi anlıyorum ki bu çok acımasızca. Bunu kabul etmekten memnunuz.

"Aptallığınızın ve bilgeliğinizin paradoksunu düşünerek, size neşe diliyorum."

Narin bir çana binerek kendini uzaklara götürdü.

Linden kocasının yüzünü izledi ve yeni bir gün gibi gülümsedi.

Covenant sanki ona cevap veriyormuş gibi, "Parmaklarımı hissedebiliyorum. Yeniden sınırları varmış gibi görünüyor, onlardan geriye ne kaldıysa. Ve ayaklarımın tabanı. Eskiden uyuşuktu. Şimdi biliyorum ki

Çimlerin üzerinde duruyorum. Neredeyse tek tek bıçakları hissedebiliyorum.

"Her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm, ama senin çok güzel."

Jeremiah gözlerini devirirken kadın onu bir süre öptü. Sonra yol arkadaşları tekrar yürüdüler.

Tepeler kendilerini hazineler gibi sergilediler. Andelain'in nazik rahatlığıyla ölçülemeyen fersahlar geçmiş olabilir. Doğuda, Thunder Dağı'nın karanlık kütlesi solgun gökyüzüne karşı görünüyordu. İmajlar

Sabah kuşları havaya kaldırdı. Cıvıltılar ve cıvıltılar, ibadetin ön hazırlıkları olan girişler gibi başladı. Alınan her nefes bir ayındı. Her nefes veriş, endişeyi serbest bırakıyordu.

Ve solan gecenin içinden Wraithler saygılarını sunmak için geldiler.

Mum alevleri gibi coşkulu ve bir aubade gibi sevinçli, canlı ateş kalabalıkları ağaçların arasında dans ediyordu, önce iki ya da üç, sonra onlarca, sonra sayısız yüzlerce. Sıcaklığı ve parlaklığı zenginlik gibi paylaşarak havada toplandılar. Ahenkli bir şekilde Covenant, Linden ve Jeremiah'nın etrafında görkemli bir gavotte dizisini ölçtüler. Teker teker, Linden'in alnına bereket öpücükleri kondurmak için yaklaştılar, ve Yeremya'nınkine. Ama Antlaşma'nın önünde sanki utanmış ya da korkmuş, dehşete kapılmış gibi duraksadılar.

Alnını okşayarak alyansına hafifçe dokundular, sonra rahatlamış ve hevesli bir şekilde koşarak uzaklaştılar.

Wraithler onaylarını verip işlerini bitirdiklerinde, yol arkadaşları zahmetsiz yolculuklarına devam ettiler.

Daha sonra, karaçam ve çınarlarla taçlandırılmış bir yükseltide, bir şarkı sesi duyular. Orada dinlemek için durdular.

Etraflarında kabaran melodiler, dallar arasında yükseliyor ve sızıyordu. Kökler kadar derin bir kontrpuan müziğe katıldı ve yapraklar çırpınan bir descant sundu: bahara ve bereketli filizlenmeye, olgun yaz beklentilerine bir kasidenin strofları. Kısa süre sonra tüm ormanlık alan gürültülü bir şarkının eşiğine gelmiş gibiydi. Ama sonra koro küçüldü ya da Caerwood ur-

Mahrtiir, bir kolunda esasından geriye kalanlarla yukarı doğru adım atıyor.

Linden onun adını söyleyerek sevgili arkadaşına doğru yürümeye başladı. Ancak birkaç adım sonra, eski Manethrall'ın arkasından yükselen kalabalığı görünce durdu.

Uzun boylu figürler Forestal'ı takip ediyordu, yaratıklar yontulmuş ve mükemmellikleriyle kral gibiydiler. Birkaçı gri renkteydi, geri kalanı ise yaklaşan gece kadar siyahtı. Caerwood ur-Mahrtiir gibi onlar da gözsüzdü. Ama gözlerini savaşta kaybetmişti: sıradan bir görüşe ihtiyaç duymadan şekillendirilmişlerdi. Bir zamanlar açık burun deliklerinin yüzlerine hakim olduğu yerlerde, şimdi gururla taşıyor gibi göründükleri daha insani burunları vardı; ve ağızları gülümseyebiliyordu. Düz güçleri

Uzuvları, formlarının simetrisine ve yürüyüşlerinin egemenliğine uyuyordu.

Yaratıkların en uzununu Forestal'a sağ omzunun bir adım gerisinde eşlik etti: loremaster. Geri kalanlar

Dönüştürülmüş ur-viller ve Waynhim birkaç adım ötede durdu.

Loremaster bir yumruğunda korkunç demir jerridini taşıyordu ama diğer yaratıklar eldritch bıçaklarını yemyeşil müziği şekillendirdikleri dal gibi asalarla değiştirmişlerdi.

"Mahrtiir?" Linden başladı. "Caerwood ur-Mahrtiir? Bunlar hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Sorusunu tamamlayamayınca gözyaşları arasında, "Seni gördüğüme çok sevindim!" dedi.

"İyi tanıştık," diye düşündü Forestal, "çok iyi tanıştık, Ringthane, Linden Avery, dostum. Ve ayrıca iyi tanıştık, Antlaşma Zaman Yöneticisi ve genç Jeremiah. Beklenmedik mucizeler arasında, siz özel bir zevksiniz. Bana verilen gücün her yönüyle Solucan'a karşı şarkı söylememe rağmen, dünyanın ölümünü engelleyemedim. Ne de ondan kaçabildim. Yine de buradayım. Gerçekten de, Dünya'nın yok olduğu anda hayata tutunan herkes hala yaşıyor. Yenilenmiş Kemer varlığını sürdürürken, sen de dünyanın tüm ormanları arasında hatırlanacak ve onurlandırılacaksın."

"Ama buraya nasıl geldiniz?" diye sordu Linden. "Sizi bıraktık, ne kadar yol kat ettiğimizi bile bilmiyorum."

"Andelain burada," diye yanıtladı ur-Mahrtiir. "Salva Gildenbourne yaklaştı. Solucan fane'e hizmet etmekten vazgeçtiğinde, ağaçların ve zenginliğin arasından geçişimi karşılamak istedim. ve sevdiğim masumiyet. Bu yüzden bu ormana şarkı söyledim ve buraya getirildim."

Hemen devam etti, "Oyalanmayacağım. Seni görmek benim için yeterli, Linden Ringthane. Muazzam ve gerekli bir görev bekliyor ve güçlerim içimde tazelenirken başlamak için hevesliyim. Topraklardan ve halklardan, ağaçlardan ve dağlardan çok şey yok oldu, geri getirilemeyecek çok şey. Yine de geriye çok şey kaldı. Ve ağaçlarla başlamayan hiçbir gerçek şifa olamaz.

"Ben Dünya'nın Forestal'ı oldum."

"Yalnız mı?" Linden yalvarır gibi sordu. "Yalnız mı, Mahrtiir?"

Caerwood ur-Mahrtiir neşeyle şarkı söyledi. "Kesinlikle hayır, Linden Avery, dostum. Benimle birlikte bu ur-viller ve Waynhim var, türlerinin son örneği. Evet, onlar doğuştan değil de ilim tarafından hayat verilen Demondim'in çocukları. Ama aynı zamanda işkenceden kurtarılmış Yüce Lord Elena'lardır. Onlar Auriference, Emereau Vrai, Diassomer Mininderain ve diğer pek çok kadın. Onlar *deniz kadınlarının* karanlık özlemi ve *Elohim*'in güneşli özümsemesidir. Ve şimdi onlar Ayrıca Forestals.

"Burada birbirimizle karşılaştığımızda ve kurtulduğumuz için hayretler içinde kaldığımızda, bu muhteşem yaratıklarla uzun uzun konuştuk. Onlara Gariplerinin yeni bir yorumunu önerdim, mükemmel formlarına ve yüce ruhlarına uygun bir yorum ve onlar da müziğimin ölçüsünü, armonisini ve tınısını uygun buldular. Dünya'nın yenilenmesi için tek başıma çalışmayacağım.

"Aslında," diye itiraf etti ur-Mahrtiir, "görevimiz bizim için çok büyük.

Ama biz yılmayacağız. Büyüyeceğiz, Linden Avery." Şarkısı her yaprağı titretene kadar yükseldi, her dal boyunca gelişti; ve her yaratık onunla birlikte şarkı söyledi. "*Büyüyeceğiz.*"

"Muhafızlar," diye mırıldandı Linden, Ormanlılar melodilerini Tepeler boyunca diğer, daha uzak ormanlara doğru taşıırken. "Yaratıcının yerine." *Eğer Ormanlılar bu topraklarda yaşamaya devam ederse Olması gerektiği gibi başarısızlığa uğrayıp yok olacaklar ve geriye en savunmasız hazinelerini koruyacak hiçbir şey kalmayacak mı?*

"Caerroil Wildwood'un sorusunun cevabının Demondim- spawn olduğunu asla tahmin edemezdim."

"Değillerdi," dedi Covenant. "Sizdiniz. Sen ve Mahrtiir. Tıpkı ur-villere ve Waynhim'e verdiğiniz sözü tuttuğunuz gibi bu sözü de tuttunuz.

"Ve sen kızımı kurtardın. Ona olanlar için kendimi sonsuza dek cezalandırmayı planlıyordum ve sen-"

Jeremiah kaşlarını çatarak iğrenmiş gibi yaptı. "*Lütfen* tekrar öpüşmeye başlamayın. Bu iğrenç."

Linden, oğlu da onunla birlikte gülene kadar güldü. Sonra üçü batıya doğru yürümeye devam ettiler.

Arkalarında, Gravin Threndor -kudretli ve uzun süredir kötüye kullanılan- güneş dayattığı esaretten yükselirken belirginleşti. Gökyüzünde, yıldızlar geri çekiliyor gibi görünerek

Gün ışığı. Grileşen gökyüzü umutla inci gibi parlıyordu. Kuş cıvıltıları kadar zarif kanatlı uçuşlar havayı ve ağaç tepelerini hareket halindeki rünler gibi, sürekli yeni yorumlara doğru modüle olan bir senaryo gibi ifade ediyordu. Zımnı alevler en yüksek sekoyaların uçlarına dokundu.

"İnanılmaz," diye nefes aldı Linden. "Gün doğumu kadar basit bir şey. Bunu bir daha görebileceğimi hiç sanmıyordum."

Covenant sırttı. "Buna harika mı diyorsun? Aradaki farkı anlayacak kadar iyi görebileceğimi hiç sanmıyordum."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Jeremiah. Ama güneş için mi yoksa başka bir mucize için mi sabırsızlandığını açıklamadı.

Yavaş yavaş Andelain'in tepelerine ışık geldi. Parlak gün, sanki Gök Gürültüsü Dağı ona geçit vermiş gibi dallardan ve direklerden aşağı yayıldı. Dağ, gölge pelerini kendi üzerine daha sıkı sardı. Gün ışığı yaprakları müziğin anılarıyla canlandırdı.

Mimoza ağaçları, geniş jakaranda ve çiçekli ormangülü ağaçlarıyla çevrili geniş bir çukurda, bol miktarda *alianta*'nın *yanından* akan baş döndürücü bir derede Covenant, Linden ve Jeremiah, onca yorgunluğu ve mücadeleyi paylaştıkları arkadaşlarını ve yoldaşlarını buldular.

Rime Coldspray ve Frostheart Grueburn, Onyx Stonemage ve Halewhole Blunfist oradaydı. Dire'nin Gemisi'nin Devleri, birçok savaştan sağ çıkanlar: Bluff Stoutgirth, Squallish Blustergale ve onların birkaç yoldaşı. Canrik ve belki de iki yüz Usta'dan geriye kalanlar. Manethrall Bhapa. Cord Pahnı. Branl, Clyme'ı öldüren ve bir kolunu feda ederek kesinleşen Alçakgönüllülerin sonuncusu. Ve Stave, eski Efendi.

Hepsi iyileşmiş ve tazelenmişlerdi.

Dünya'nın yeniden yaratılmasıyla onarılan giysiler. Onlarda sadece *Zaman'ın ötesinden gelen varlıkların* gümüş ışıltısı ve sendalini eksikti. Hazine meyveleriyle ziyafet çekmek, tertemiz sudan içmek ve şaşkınlıklarını paylaşmak için kovukta bir araya gelmişlerdi.

Zaman'ın yıpranan ipleri yeniden örülürken buraya taşınmış olmaları.

Covenant, Linden ve Jeremiah'yı hemen fark etmediler. Ama sonra üçü de anons edildi. Kovuğun kenarındaki ağaçların arasında Ranyhyn gururlu bir karşılama kişnedi: Hyn ve Hynyn, Rallyn ve Khelen, Rohnhyn ve Naharahn. Çağrılar tepelere ulaştığında, güneş ışığı atların üzerine vurarak parlak postlarındaki alacakaranlığın son kalıntılarını da yakıp yok etti. Aralarında, Ardent'in bineği sanki sadece rahatlamaya ve merak etmeye ihtiyacı yokmuş gibi otları kırıyordu.

Ancak yıldız kaşlı Ranyhyn, Stave ve Branl'dan, Bhapa ve Pahni'den çoktan almış olmaları gerektiği gibi, Linden ve Jeremiah'dan selam ya da minnettarlık almak için kalmadı. Sürülerine ve Ramen'lerine kavuşmak için sabırsızlanıyorlardı. Dörtnala uzaklaştılar.

Mishio Massima da onlarla birlikte yeni güne övgüler yağdırıyor.

Devler ve *Haruçay* başlarını kaldırdılar. Bhapa ve Pahni etraflarına baktılar.

Bir an sonra sevinç ve huşu havayı doldurdu. Linden sevinçten ağlıyor, Jeremiah ise haykırışlarla gözyaşları arasında gidip geliyordu. Covenant kollarını herkesi aynı anda kucaklamak isteyen bir adam gibi açtı ve yaralı alnı vücut bulmuş yıldız ışığı gibi parladı.

Ardından Devler arasında bağrıışmalar, kahkahalar, kucaklaşmalar ve sevgi dolu tebrikler oldu. Stave, Branl ve Ustalar hep birlikte eğilmekten fazlasını yaptılar: tek dizlerinin üzerine çöktüler ve başlarını eğerek saygılarını sundular. Kendini tutamadı, Manethrall Bhapa ellerini Linden'in beline koydu ve onu indirmesi için yalvarana kadar yukarı kaldırdı. Daha fazla kısıtlama ve Pahni, Linden'in ve Covenant'ın mutluluğu için umutlarını dile getirdi.

Jeremiah Devlerin neşesine ve coşkusuna katıldı. Linden, Pahni'nin yasıyla barışmak, Caerwood ur-Mahrtiir'den bahsetmek ve kalbini Liand kadar sadık dostlarıyla paylaşmak için Ramen'i diğerlerinden ayırdı. Covenant ise önce Demir El ve Stoutgirth Çapa Ustası ile konuştu; Stave, Branl ve Canrik de ona eşlik etti.

Minnettarlığını ifade edecek kelimeler bulma çabaları Devler tarafından bir kenara itildi. Rime Coldspray, "Teşekkür etmek bize düşer," diye ilan etti.

"Sevincin duyan kulaklarda olduğunu söylemeyi alışkanlık haline getirmişsinizdir. Ancak böyle durumlarda sevinç aynı zamanda konuşan ağızdadır. Yüreklerimiz kayıplarla sarsılsa da, aynı zamanda sevinçle dolup taşar.

Devlerin Dünya'da kaldığı her yerde, Covenant Timewarden ve Linden Giantfriend ve Jeremiah Chosen-son'un isimleri kutlama ve saygıyla anılacaktır."

Bluff Stoutgirth başıyla onayladı. Ama güçlkle gülümsedi ve bir *caamora*'ya olan ihtiyacı açıkça ortadaydı. O bir denizciydi, savaşçı değil: kayıpları Coldspray'inkilerden farklı bir duygusal ağırlık taşıyordu.

Yine de onları yavaş yavaş yükselen bir ruhla kabul etti.

Covenant'ın onlara tek bir sorusu vardı: Şimdi ne olacak?

Demirbaşı tereddüt etmeden cevap verdi. "Emrimdeki Devlerle birlikte Dire'nin Gemisi'ne döneceğim. Umuyorum ki bir an önce vatanımıza doğru yelken açacağız. Evimin limanını özlüyorum. Akrobalarımızın kaderini öğrenmek için yanıp tutuşuyorum. Ve kederimi sevinçleriyle yumuşatacak yeni kulaklara hasretim."

Covenant anladı. Yatıştırması gereken kendi acıları vardı. "Ya sen?" diye sordu Coldspray'e.

O cevap vermeden önce Stave konuştu.

"Demirel'in rızasıyla, onu ve Kılıcıinnir'ini Revelstone'a kabul edeceğiz. Telafi etmek istediğimiz çok şey var. Hatalarımızın başında, şüphesiz, Ülke halkına yaşattığımız cehalet geliyor. Ancak burada bizi daha çok ilgilendiren, Devlerin dostluğunu ve yiğitliğini reddetme şeklimizdir. Bunu telafi etmek için can atıyoruz."

Covenant, dışlanmış Efendi'nin *biz* kelimesini kullanmasına kaşlarını kaldırdı.

Ama sözünü kesmedi.

"Ayrıca," diye devam etti Stave, "Demirel'den ve belki de yoldaşlarından bir lütuf isteyecektim, Revelstone'a ait olan ve Revelstone'un onu lütfetmeye ikna edebileceği bir lütuf."

Şimdi hem Coldspray hem de Stoutgirth, Covenant kadar şaşırmış bir halde ona bakıyordu.

Stave onlara gülümseyerek baktı: başka bir sürpriz. "Açıklama istiyorsunuz." Gözlerinde eğlence parıldıyordu. "O halde bilin ki, ben Stave'im, yılların ve kazanımların hakkı olarak Ustaların Sesi'yim.

Burada toplanan *Haruçaylar* ve aynı zamanda başka yerlerde hayatlarını sürdürmeye devam edenler adına konuşuyorum."

Daha ciddi bir şekilde, "Sizin örneğiniz, Antlaşma Zaman Yöneticisi, ayrıca Seçilmiş Linden Avery'nin ve gerçekten de Seçilmiş Jeremiah'ın örneği düşüncelerimizi yeni yollara çevirdi. Toprakların Efendilere ihtiyacı olmadığı sonucuna vardık. Bunun yerine Lordlar tarafından daha iyi hizmet edilecektir. Bu nedenle farklı bir amaç talep etmek istiyoruz. Eğer bize karşı çıkmazsanız, ur-Lord, Berek Lord-Fatherer tarafından başlatılan hizmeti tüm gücümüzle taklit ederek yeni bir Konsey oluşturacağız.

"Demir El'den isteyeceğimiz lütuf ise şu: O ve Kılıçmainnir'i bu Konsey'de bize katılacak. Onların nezaketi ve neşesi sayesinde," - yine gülümsedi- "Ülke halkının aramızda durma arzusunu keşfedeceği zamana kadar, uzun geçmişimizin tuzaklarından ve sert yargılarımızdan kaçınmayı umuyoruz."

Stave konuşurken Jeremiah daha da yaklaşmıştı. Çocuk şimdi, "Kevin'in Koğuşlarını nerede bulacağınızı söyleyebilirim," dedi.

"Ve ihtiyacımız olgunlaştığında bu bilgiyi memnuniyetle karşılayacağız, Seçilmiş-oğul."

Covenant başını salladı ama onaylamayarak değil. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kulağa ideal gibi geliyor. Ama Dünya Gücünü reddetmekten vazgeçmeniz gerekecek. Ya da ilimden. Sıfırdan başlamak zorunda kalacaksın."

"Olması gerektiği gibi, efendimiz," diye yanıtladı Stave. "Dünya yeni bir başlangıca kefil oldu. *Haruchai* de yeniden başlamalı."

Covenant bir an düşündükten sonra, "Bir Yüce Lord'a ihtiyacınız olacak. Sen, Stave?"

"I?" Stave karşı çıktı. Covenant'ın sorusunda bir şaka sezmiş gibiydi. "Hayır, kendi gözümde o kadar da yükseklerde değilim. Ve Efendilerin Sesi'nin Toprak'tan ziyade *Haruchai* adına konuşması gereken günün geleceğinden şüphem yok. Lordlar Konseyi ve Yüce Lord daha geniş kaygıları göz önünde bulundurmalıdır.

"İlk Konsey'e liderlik etmesi için Canrik'i seçtim. Belirsizlikle yeni tanıştı ve Lordların gerekli şüphelerine dalmaktan çok şey kazanacaktır."

Canrik başını salladı, herhangi bir Efendi ya da Kan Muhafızı gibi ifadesizdi.

"Ama Branl-?" Covenant sordu. "Eminim bunu hak etmiştir?"

"Bu yükü omuzlamayacağım," dedi *Haruchai* yarım eli kesin bir ifadeyle. "Clyme'ın ölümü kalbimi yaraladı. Ben farklı bir kefareti istiyorum. Gravin Threndor'a dönüp Yüce Lord Loric'in *krilini* arayacağım."

İtirazları önlemek için kalan elini kaldırdı. "Mağara Şövalyelerinin beni düşmanlıkla karşılayacağı kesin. Ancak, Yozlaşma artık onları deliliğe sürüklemiyor. Ve onlar da hayata devam ettikleri için huşu duyuyor olmalı. Bu nedenle, yumuşak sözlerin ve zarar vermeyi reddetmenin onları kan dökmekten vazgeçireceğini umuyorum. Onlar akılsız değiller, Lordum. Ve ben de kendimi savunmakta çaresiz değilim, yine de daha fazla zarar vermeyeceğim. Belki de onlar artık düşman olmadığımızı anlayana kadar ölümden kaçarım."

"Başarılı olursam, *krili* Revelstone'a götüreceğim. Ve eğer başarısız olursam-" Branl nazikçe omuz silkti. "Kendimden memnun öleceğim. Yas tutarak ölmeyeceğim."

Covenant, halkı tarafından reddedilen ve kaderini tek başına bulmaya giden Cail'i düşündü. Branl sadece kendisi tarafından reddedilmişti. Yine de huzuru kendi şartlarında bulmak zorundaydı.

Sonunda Rime Coldspray Stave'e şöyle dedi, "Aradığın lütuf hemen verilemeyecek kadar büyük, Taş Kardeş. Yoldaşlarım ve ben bunu uzun uzun konuşmalıyız. Gerçekten de bizi pek çok Devklave bekliyor ve bütün mevsimleri sevinç, keder ve umut içinde geçireceğiz. Ama önce size Revelstone'a kadar memnuniyetle eşlik edeceğiz. Nasıl reddedebiliriz ki? Bizler Deviz."

Stave, Canrik ve Branl birlikte teşekkürlerini sundular.

Bir süre sonra Linden, Covenant ve Jeremiah'nın yanına geldi. Bir elini oğlunun omzuna koyarak batı yönünü işaret etti. "Sence bu kim?"

Covenant oraya baktığında, çukurun kenarında güneş ışığı altında duran yalnız bir figür gördü. Emin olamasa da bir kadın olduğunu düşündü. Figürün başı Theomach'inki gibi serumlarla sarılmıştı. Ardent'inki kadar gösterişli kaburga bantları figürün üst bedenini süslerken, belinden rengarenk bir etek sarkıyordu. Mahdoubt'unki gibi gelişigüzel ve gizemli.

Covenant'ın, Linden'in ve Jeremiah'nın bakışlarına, figür işaret eden bir hareketle karşılık verdi.

Covenant ilk başta gülümsedi. "Bana öyle geliyor ki," dedi alaycı bir ifadeyle, "Insequent nihayet yardımcılar fikrine itibar ediyor." O neredeyse kıkırdadı. "Aslında, tahmin etmem gerekirse, *bunun* Acolyte."

Ama sonra gözleri karardı ve bir an için en eski yaralarından hiç kurtulamamış bir adamı andırdı.

"Vakit geldi. Gitmemiz gerekiyor."

O konuşurken, figür gözden kayboldu.

"Gitmek mi?" Jeremiah hemen itiraz etti. "Neden? Daha yeni geldik."

Linden kocasını şaşkınlıkla inceledi ama ona karşı çıkmadı.

"Seçilmiş-oğul benim adıma da konuşuyor," diye başladı Rime Coldspray. "Ve benim için," diye ekledi Bluff Stoutgirth.

"Seni onurlandırmak için hiç şarkı söylemedik," diye ekledi Coldspray. "Hayretimizi ve minnettarlığımızı, denizler kadar derin saygımızı gerçekten dile getirmeye başlamadık. Size aşkımızı anlatmadık. Ve ne Linden Giantfriend'in ne de Jeremiah Chosen-son'un hikayesini duyduk. Öyle ki, sizinkini tahmin etmekte bile zorlanıyoruz.

"Hangi zorunluluk ayrılmanızı gerektiriyor, Timewarden?"

Covenant keder ve pişmanlığını gizlemek için parlayan yara izini ovuşturdu. "Kazanılmamış bilgi," diye kaba bir şekilde cevap verdi. "Şu anda çok tehlikeliyiz. Jeremiah ve ben. Belki Linden bile.

Jeremiah'nın *moksha*'dan elde ettiği her şeyle ne yapacağını anlamak için zamana ihtiyacı var. Tüm bunların ne anlama geldiğini öğrenmeli ve nasıl kullanmak istediğine karar vermeli. Linden Adlandırılmaması Gereken Kadın'ı serbest bıraktı. Elena'yı serbest bıraktı" -sesi bir an takıldı- "ve kim bilir daha kaç kayıp ruhu. Bu olmalı paramparça oldu. İyileşme şansı olmadı. Ve ben Despiser'ı içimde taşıyorum. Onun bildikleri benim için sorun değil. Eskiden Zamanın Kemerinin bir parçasıydım. Ama o *Lord Foul*. Eğer ona izin verirsem, yüzünüze tükürebilir. Ya da yüzüğümü kullanmanın bir yolunu bulabilir. Umarım onu rahatlamaya ikna edebilirim. Belki beni en büyük düşmanından daha iyi ya da en azından daha nazik biri olarak görmeye bile ikna edebilirim.

"Hepimizin zamana ihtiyacı var."

Ve muhtemelen bir öğretmen, diye hayıflandı. Eğer öyleyse, Insequent'lardan biri işe yarayabilirdi. Mide kesinlikle Berek Yarım El'e yeterince iyi rehberlik etmişti.

Rime Coldspray yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Her ne kadar gizleseniz de, incindiğiniz çok açık, Mutabakat Zaman Yöneticisi. Burada hiç kimse sizi reddetmeyi tercih etmez. Gidişinizin bizi üzeceğini itiraf etmemi yanlış anlamayın."

Covenant büyük bir çabayla ağrısını bir kenara bıraktı. Linden'in eline uzandı ve Jeremiah'ya gülümsedi. "Bu kalıcı değil," dedi daha neşeli bir şekilde. "Kalıcı olamaz. Eski hayatlarımız sona erdi." Yavaş yavaş sıkıntısı azaldı. "Geri dönüş yok. Bizden bu kadar kolay kurtulamazsınız."

Sonra uzun zamandır hissetmediği yeni bir ruh haline büründü ve kendini gülmenin doğuştan geldiği bir adam gibi gülerken buldu.

Al *bunu*, dedi içindeki Despiser'a. Bunca zamandır senden nefret ettiğimi sanıyordun.

Sakinleştiğinde arkadaşlarına şöyle dedi: "Sizi istediğimiz zaman tekrar görebileceğimizi bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini anlatamam." Hâlâ kıkırdarak ekledi: "Ama hazır olana kadar görüşmeyeceğiz."

Linden ona kalbinde şarkı söyleyen bir gülümseme verdi; Jeremiah ise kendini hazırlamadığı bu tanıma karşısında rahatsız olmuş bir şekilde garipçe başını salladı. Birlikte Insequent'ın gittiği yöne doğru yürüdüler: İnançsız, yeni karısı ve dolaylı olarak evlat edindiği oğlu.

Onlar yürürken güneybatıda bahar yağmur bulutları toplandı. Uzaklarda, aniden bastıran sağanaklar havayı yararak yeniden doğan toprağa krema gibi düştü. Güneş ışığıyla çarpışan sağanaklar gökkuşağı göklere: dünyanın doğasında var olan ihtişamın parlak bir örneği.

Solduğunda, Covenant, Linden ve Jeremiah da onunla birlikte solmuş gibi göründü. Ama gümüşleri gün ilerleyene kadar bir süre daha kaldı.

Burada bitiyor

Son Karanlık
ve
"Thomas Covenant'ın Son
Günlükleri"

The Chronicles of Thomas Covenant için Birleşik Sözlük

Abatha: Yedi Söz'den biri **Acence:** bir Stonedownor, Atiaran'ın kız kardeşi

Ahamkara: Hoerkin, "Kapı" **Ahanna:** ressam, Hanna'nın kızı **Ahnryn:** bir Ranyhyn; Tull'un bineği **Aimil:** Anest'in kızı, Sunder'in karısı

Yaklaşım Koridoru: *Melenkurion*'un altından Toprak Kök Merdivenine geçiş
Skyweir

a-Yedi Cehennem'in Jeroth'u: Kötülüklerin Efendisi; Alçak Lord
Foul'un Clave-adı

ak-Haru: yüce bir *Haruçay* onuru; her şeyin örneği ve ölçüsü
Haruchai erdemleri

Akkasri: Clave'nin bir üyesi; na-Mhoram-cro'dan biri

aliantha: hazine-çilek

Alif, Leydi: *Gaddhi* tarafından tercih edilen bir kadın

amanibhavam: atları iyileştiren ot, insanlar için tehlikeli

Amatin: bir Lord, Matin'in kızı

Amith: Kristal bir kadın Stonedown **Amok:**

Kadim İrfan'ın gizemli rehberi **Amorine:** Önce Haft, sonra Hiltmark

Demir Kaptanı: Bir Devler Gemisinde ikinci kaptan

Andelain, Andelain Tepeleri, Andelainian Tepeleri: Ülkenin sağlık ve güzellik barındıran bir bölgesi

Andelainscion: Orta Ovalarda bir bölge

Anele: dengesiz yaşı adam; Sunder ve Hollian'ın oğlu
Anest: Mithil Stonedown'dan bir kadın, Kalina'nın kız kardeşi
Annoy: bir Courser
anundivian yajña: kayıp Ramen kemik yontma sanatı
Atanmış: belirli bir yükü taşımak üzere seçilmiş bir *Elohim*; Findail
Zaman Kemer: zamanın varlığının ve yapısının sembolü; zamanın varlığını mümkün kılan koşullar
Ard: bir *Haruchai*; bir Arazi Efendisi
Ardent, the: Insequent'lerden biri
arghule/arghuleh: vahşi buz canavarları
Asuraka: Loresraat'ın Asa-Yaşlısı
Atiaran: bir Stonedownor, Tiaran'ın kızı, Trell'in karısı, Lena'nın annesi
Toprak Kökü Seyir Salonu: *Melenkurion* Skyweir'in altında, Toprağın Kanını gizlemek ve korumak için kullanılan labirent
Clave'in Aumbrie'si, eski İrfan'ın deposu **Auriference,** Insequent'ten biri, uzun zaman önce ölmüş **Auspice,** *gaddhi*'nin tahtı
aussat Befylam: *jheherrin*'in çocuk formu
Baf Scatterwit: bir Dev (kadın); Dire'nin Gemisinde mürettebat
Dayanılmaz Bahgoon: bir Dev masalındaki karakter **Banas**
Nimoram: Bahar Kutlaması
Bandsoil Bounds: Soulsease Nehri'nin kuzeyindeki bölge
Banefire, the: Clave'in Sunbane'i etkilediği **ateş Bann:** Lord Trevor'a atanmış bir Bloodguard
Bannor: Thomas Covenant'a atanmış bir Kan Muhafızı
Baradakas: Yükselen Woodhelven'in Hirebrandı
Bargas Yarığı: Orta Düzlüklerden Garroting Deep'e Son Tepeler boyunca uzanan bir boşluk
Bareisle: *Elmesnedene* açıklarında bir ada
Basila: Berek Halfhand'ın ordusunda bir gözcü
Benj, Leydi: *Gaddhi* tarafından tercih edilen bir kadın
Berek Yarımel: Heartthew, Lord-Fatherer; Eski Lordların ilki
Bern: *Haruchai* Clave tarafından öldürüldü
Bhanoryl: bir Ranyhyn; Galt'ın bineği

Bhapa: Ramen'in bir Kordonu, Sahah'ın üvey kardeşi; Linden Avery'nin yoldaşı

Bhrathair: Gezgin Devlerin karşılaştığı bir halk, **Bhrathair**'in sakinleri
Büyük Çöl'ün eşliğindeki **Bhrathairealm**

Bhrathairain: **Bhrathair**'in şehri **Bhrathairain**

Limani: **Bhrathair**'in limanı **Bhrathairealm:**
Bhrathair'in ülkesi **Birinair:** bir Hirebrand,
Lord'un Kalesi'nin Hearthrall'ı

Kan Muhafızları: **Haruchai**, Westron Dağları'nda yaşayan bir halk;
Lordların savunucuları

Bluff Stoutgirth: bir Dev; Dire'nin Gemisi'nin Çapa Ustası

kemik yontma: kadim Ramen zanaatı, ilik meldesesi

Borillar: bir Hirebrand ve Lord'un Kalesinin Ocağı **Bornin:**
bir **Haruchai**; bir Toprak Ustası

Brabha: bir Ranyhyn; Korik'in dağı

Branl: bir **Haruchai**; Toprağın Efendisi; Alçakgönüllülerden biri

Brannil: Stonemight Woodhelven'in adamı

Brinn: **Haruchai**'nin bir lideri; Thomas Covenant'ın koruyucusu; daha
sonra Tek Ağacın Muhafızı

Brow Gnarlfiist: bir Dev, Aramanın İlkinin babası

Caamora: Ateşle gelen devasa keder çilesi

Cable Seadreamer: bir Dev, Honninscrave'in kardeşi; Arama'nın
üyesi; Dünya Görüşü'ne sahip

Cabledarm: bir Dev; Swordmainnir'den biri

Caer-Caverall: Andelain'li Forestal; eski adıyla Hile Troy

Caerroil Wildwood: Garroting Deep Ormanı

Caerwood ur-Mahrtiir: bir Forestal; eski adıyla Manethrall Mahrtiir

caesure: zamanın dokusunda bir yarık; bir Düşüş

Cail: bir **Haruchai**; Linden Avery'nin koruyucusu

Caitiffin: **Bhrathairealm**'in silahlı kuvvetlerinden bir yüzbaşı

Callindrill: bir Lord, Faer'in kocası

Callowwail, Nehir: **Elemesnedene**'den doğan akarsu

Canrik: bir **Haruchai**; Toprağın Efendisi

Mağara Şövalyeleri: Thunder Dağı'nın altında yaşayan kötü yaratıklar **Cav-Morin Fernhold:** Morinmoss'un eski Forestal'ı **Ceer:** **Haruchai**'lerden biri

Bahar Kutlaması: Baharın ortasında ayın karanlığında Andelain'in Wraithlerinin Dansı

Merkez Düzlükler: Diyar'ın bir bölgesi **Centerpith**

Barrens: Merkez Düzlükler'de bir bölge **Cerrin:** Lord Shetra'ya atanmış bir Kan Muhafızı **Chant:**

Elohim'den biri

Char: Ramen'in bir kordonu, Sahah'ın kardeşi

Chatelaine: *Gaddh'*nin saray mensupları

Chosen: Linden Avery'ye verilen unvan

Chosen-son: Jeremiah **Yaşlılar Çemberi**

için devasa bir isim: Taşlaşmış liderler

Cirrus Kindwind: bir Dev; Swordmainnir'den biri

clachan, the: *Elohim*'in toprakları

Clang: bir Courser

Clangor: bir Courser

Clash: bir Courser

Clave: Sunbane'i kullanan ve Ülkeyi yöneten grup

clingor: yapışkan deri

Close, the: Lord's Keep'in Konsey odası

Clyme: bir *Haruchai*; Toprağın Efendisi; Alçakgönüllülerden biri

Coerceri: Kederli; Seareach'teki Devlerin eski evi **Colossus of the**

Fall: Yukarı'yı koruyan kadim taş figür

Arazi

Consecear Redoin: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge

Kordon: Ramen ikinci derece

Cording: Kordon olmanın ramen töreni

Corimini: Loresraat'ın En Büyüğü

Yozlaşmış, jheherrin'in kendilerine verdiği isim; ayrıca yumuşak olanlar

Yozlaşma: Lord Foul için *Bloodguard/Haruchai* adı

Lordlar Konseyi: Toprağın koruyucuları **Courser:** Clave

tarafından Sunbane kullanılarak yapılan bir canavar

Cravenhaw: Garroting Deep ile Southron Waste arasında bir bölge

Yaratıcı: Dünya'nın yaratıcısı **Croft:**

Crystal Stonedown'ın Çakıl Taşçısı

Crowl: bir Kan Muhafızı

Croyel: Pazarlık yoluyla güç veren, ev sahiplerinin sırtından geçinen gizemli yaratıklar

Crystal Stonedown: Hollian'ın evi

Currier: bir Ramen rütbesi

Damelon Giantfriend: Berek Halfhand'ın oğlu, Eski Lordların ikinci Yüce Lordu

Damelon'un Kapısı: Açıldığında *Melenkurion* Skyweir'ın altındaki Earthroot'un Seyirci Salonu'na geçişe izin veren irfan kapısı

Wraithlerin **Dansı:** Bahar Kutlaması

Deniz Dansçıları: *Merewives*; *Elohim* Kastenessen ve onun ölümlü sevgilisinin çocukları olduklarından şüpheleniliyor

Daphin: *Elohim*'den biri

Dast: bir *Haruchai*; Toprağın Efendisi

Dawngreeter: bir Dev Gemisinin ön direğindeki en yüksek

yelken **Ölüler:** ölenlerin hayaletleri **Deaththane:** Ramen

Defiles tarafından Yüce Lord Elena'ya verilen unvan

Course, the: Aşağı Diyar'daki nehir **Demimage:** Vidik

Amar'ın bir büyücüsü

Demondim: Viles tarafından yaratılan yaratıklar; ur-viles ve Waynhim'in yaratıcıları

Demondim-spawn: ur-viles ve Waynhim için başka bir isim; ayrıca Vain için başka bir isim

Issızlık: Kutsallıktan Arındırma Ritüeli'nden sonra Toprak'ta yaşanan yıkım dönemi

Despiser, the: Lord Foul

Despite: kötülük; Despiser'ın doğasına ve etkilerine verilen isim

dharmakshetra: "düşmana cesaret vermek," bir Waynhim

Dhorehold of Dark: Grimmerdhore'lu Forestal

dhraga: bir Waynhim

dhubha: bir

Waynhim **dhurng:**

bir Waynhim

Diamondraught: Devasa likör

Diassomer Mininderain: Efsaneye göre, Lord Foul tarafından ihanete uğrayan ve ceza olarak Dünya'ya hapsedilen bir kadın

Din: bir Kursiyer

Dire'nin Gemisi: Swordmainnir tarafından Longwrath'ı taşımak için kullanılan dev gemisi

Doar: Bir Kan Muhafızı

Dohn: Ramen'in Manethrall'ı

Dolewind: Soulbiter'a doğru esen rüzgar

Doom's Retreat: Güney Düzlükleri ile Doriendor Corishev arasında Southron Sıradağları'nda bir boşluk

Doriendor Corishev: antik bir şehir; Berek Halfhand'in isyan ettiği Kral'ın merkezi

drhami: bir Waynhim

Drinishok: Loresraat'ın Kılıç-Yaşlısı

Drinny: bir Ranyhyn, Hynaril'in tayı; Lord Mhoram'ın bineği

Dromond: Bir Devler Gemisi

Drool Rockworm: bir Mağara Şövalyesi, Mağara Şövalyelerinin lideri; Illeearth Taşı'nı bulan kişi

dukkha: "kurban," Waynhim adı

Dura Fairflank: Bir Mustang, Thomas Covenant'ın bineği

Durance: *Elohim* tarafından tayin edilen bir engel; hem Kastenessen hem de *skurj* için bir hapisane

durhisitar: bir Waynhim

Taş Devri sırasında: *Grim* tarafından yok edilen köy; Hamako'nun evi

Duroc: Yedi Kelimeden biri

Durris: bir *Haruchai*

Toprak Kanı: sadece *Melenkurion* Skyweir'da var olduğu bilinen konsantre akışkan Dünya Gücü; Komuta Gücünün kaynağı

Dünya dostu: ilk olarak Berek Halfhand'e verilen unvan

Toprak gücü: tüm yaşamın doğal gücü; **Topraktaki** tüm organik gücün kaynağı

Earthroot: *Melenkurion* Skyweir'in altındaki göl

Toprakkök **merdiveni:** Toprakkök gölüne inen merdiven
Melenkurion Skyweir

Dünya görüşü: Uzaktaki tehlikeleri ve ihtiyaçları algılamak için devasa güç

eftmound: *Elohim* için toplanma yeri

eh-Marka: Sunbane'i okumak için odun kullanabilen kişi

Elemesnedene: *Elohim*'in evi

Elena: Lena ve Thomas Covenant'ın kızı; daha sonra Yüce Lord
Elohim: Gezin Devler tarafından karşılaşılan mistik bir halk
Elohimfest: *Elohim*'in bir toplantısı
Emacrimma'nın Maw'ı: Merkez Ovalarda bir bölge
Emereau Vrai: Kastenessen'in ölümlü sevgilisi, şimdi Adı Anılmaması
Gereken'in kurbanı
Düşman: Lord Foul'un Yaratıcı için kullandığı referans terimi
Eoman: Lord's Keep'in Warward'ından bir birim, yirmi savaşçı ve bir
Warhaft
Eoward: yirmi Eoman artı bir Haft
Epemin: Berek Halfhand'in ordusunda bir asker, onuncu Eoman,
ikinci Eoward
Esmer: Cail ve Deniz Dansçıları'nın işkence gören oğlu
Etch Furledsail: bir Dev (kadın); Dire'nin Gemisi'nde mürettebat
Exalt Widenedworld: bir Dev; Soar Gladbirth ve Sablehair
Foamheart'ın en küçük oğlu; daha sonra Lostson ve Longwrath
olarak adlandırıldı
fael Befylam: *jheherrin*'in yılan formu
Faer: Lord Callindrill'in karısı
Sonbahar: *Haruchai* bir *tedavi* için isim
Dişler: Render'ın Dişleri; Demondim için Ramen adı
Fangthane the Render: Lord Foul için Ramen ismi
Uzak Ufuklar: bir Dev (kadın); Dire'nin Gemisi'nde mürettebat
Far Woodhelven: Arazinin bir köyü
Atların Babası: *Kelenbhrabanal*, Ranyhyn'in efsanevi efendisi
Favoriler, *gaddhi*'nin fahişeleri
Feroce: Sarangrave Düzlüğü'nün sakinleri, pusuda bekleyenlere
tapanlar, *jheherrin* soyundan gelenler
Telkari: Bir Dev; Samur Saçlı Köpük Yürek için başka bir isim
Findail: *Elohim*'den biri; Atanmış
Richloam Tarlaları: Orta Ovalarda bir bölge
Ateş Aslanları: Thunder Dağı'nın canlı ateş akışı
ateş taşları: çakılama
İlk Hain: Berek Halfhand'in Clave-adı **Birinci**
Çember: Sandhold'un birinci seviyesi **Birinci**
Haft: Warward'ın üçüncü komutanı

İlk İşaret: Kan Muhafızı Komutanı

Aramanın İlki: Dünya Görüşünü takip eden Devlerin lideri;
Gossamer Glowlimn

Kevin'in İlminin Birinci Koşuşu: Yüce Lord Kevin tarafından
bırakılan birincil bilgi önbellege

İlk Woodhelven: Revelstone ve Andelain arasındaki banyan ağacı
köyü; Sunder ve Hollian tarafından yaratılan ilk Woodhelven

Fleshharrower: bir Giant-Raver, Jehannum, *moksha* **Foamkite:**
Honninscrave ve Seadreamer'a ait *tyrscull* **Fole:** bir *Haruchai*

Foodfendhall: Bir Devler Gemisinde Yemekhane ve Mutfak

Yasaklamak: bir güç duvarı

Forestal: Tek Orman'dan geriye kalanların koruyucusu

Fostil: Mithil Stonedown'dan bir adam; Liand'ın babası

Foul's Creche: Despiser'in evi; Ridjeck Thome

Frostheart Grueburn: bir Dev; Swordmainnir'den biri

Furl Şelalesi: Revelstone'daki şelale

Furl'un Ateşi: Revelstone'daki uyarı ateşi

gaddhi, the: *Bhrathairealm*'in hükümdarı

Gallows Howe: Garroting Deep'te bir idam yeri **Galt:** bir
Haruchai; Toprağın Efendisi; Alçakgönüllülerden biri

Garroting Deep: Toprağın bir ormanı

Garth: Lord's Keep Savaşçısı Warmark

Gay: bir Winhome of the Ramen

ghohritsar: bir Waynhim

ghramin: bir Waynhim

Giantclave: Devler Konferansı

Dev dostu: önce Damelon'a, daha sonra Thomas Covenant'a ve
ardından Linden Avery'ye verilen unvan

Devler: Mahkum Edilmemişler, Lordların kadim dostları; Dünya'nın
denizci halkı

Giantship: Devler tarafından yapılan taştan yelkenli gemi; *dromond*

Giantway: Devler tarafından yapılan yol

Dev Orman: Kara'da bir orman **Gibbon:** na-

Mhoram; Clave'in lideri **Gilden:** altın yapraklı

akçaağaç benzeri bir ağaç

Gildenlode: **Gilden** ağaçlarından oluşan bir güç ağacı **Gleam**
Stonedown: *Kresh* tarafından yok edilen bir köy **Glimmermere:**
Revelstone'un yukarısındaki platoda bir göl **Gorak Krembal:**
Hotash Slay, Foul's Creche etrafında bir savunma **Gossamer**
Glowlimn: bir Dev; Aramanın İlki **Grace:** Ramen'in bir Kordonu
Graveler: Sunbane'i kullanmak için taş kullanan kişi
çakıllama: ateş taşları, taş-irfan tarafından parlamak ve ısı yaymak için yapılmıştır
Gravelingas: *Rhadhamaerl* taş-irfanının ustası
Gravin Threndor: Yıldırım Dağı
Büyük Çöl: Dünya'nın bir bölgesi; *Bhrathair*'in evi ve Sandgorgonlar
Yüce Olan: Mahdoubt tarafından Caerrol Wildwood'a verilen unvan **Büyük Bataklik, the:** Yaşam **Çiçeği;** Kara'nın bir bölgesi **Gri Çöl:** Kara'nın güneyinde bir bölge
Gri Nehir: Ülkenin bir nehri
Gri Avcı: Lord Foul'un ovadaki adı **Greyweightswath:**
Soulesea Nehri'nin kuzeyinde bir bölge **Greshas Slant:**
Orta Ovalarda bir bölge
griffin: kanatları olan aslan benzeri canavar
Grim, the: (ayrıca na-Mhoram'ın *Grim*'i) Clave tarafından gönderilen yıkıcı bir fırtına
Grimmand Honninscrave: bir Dev; Starfare'in Mücevherinin Efendisi; Seadreamer'in kardeşi
Grimmerdhore: Toprağın Ormanı
Muhafızlar: *Gaddh*'ye hizmet eden askerler
Tek Ağacın Koruyucusu: Mistik **bir** figür olan
Tek Ağaca yaklaşım; eskiden *ak-Haru Kenaustin Ardenol*; şimdi *Harucha*'li Brinn
Haft: bir Eoward'ın komutanı
Halewhole Blunfist: bir Dev; Swordmainnir'lerden biri
Yarım El: Thomas Covenant'a ve Berek'e verilen unvan
Hediyeler Salonu: Revelstone'da bulunan ve Diyar'ın sanat eserlerine ayrılmış büyük oda
Hamako: During Stonedown'ın yıkımından kurtulan tek kişi
Hami: Ramen'in Manethrall'ı

Hand: Berek Halfhand'ın ordusunda bir rütbe; Berek'in yardımcısı **Handir:** bir *Haruçay* lideri; Efendilerin Sesi
Harad: Yedi Söz'den biri
Liman Kaptanı: *Bhrathairealm* limanının baş yetkilisi
Harn: *Haruçaylardan* biri; Hollian'ın koruyucusu
Harrow: İnsequent'lerden biri
Haruchai: Westron Dağları'ndan gelen savaşçı bir halk
Şifacı: bir hekim
Gök Gürültüsünün Kalbi: Kiril Threndor, Fırtına Dağı'nda bir güç mağarası
Hearthcoal: bir Dev; Starfare's Gem'in aşçısı; Seasauce'un karısı
Lord's Keep'in Hearthrall'ı: ışık, sıcaklık ve misafirperverlikten sorumlu bir kahya
Heartthrew: Berek Halfhand'e verilen bir unvan
öz odun odası: bir Woodhelven'in bir ağacın içindeki buluşma yeri
Heer: Woodhelven lideri
Heft Galewrath: Bir Dev; Starfare's Gem'in Mağaza Sorumlusu
Herem: bir Raver, Kinslaughterer, *turiya*
Hergrom: *Harucha*'den biri
Yüce Tanrı: Sarangrave'nin pusuda bekleyenine Feroce tarafından verilen unvan
Yüce Lord: Lordlar Konseyi lideri
Yüce Lord'un Kürkü: Yüce Lord'un sancağı
Yüksek Ağaç: *lomillialor*; Tek Ağaç'ın yavruları
Hile Troy: Eskiden Covenant'ın dünyasından bir adam; Yüce Lord Elena'nın Warward'ının Warmark'ı
Hiltmark: Warward'ın ikinci komutanı **Hirebrand:** bir *lillianrill* ahşap-irfan ustası **Hoerkin:** bir Warhaft
Hollian: Amith'in kızı; Crystal Stonedown'ın eh-Brand'ı; Thomas Covenant ve Linden Avery'nin yoldaşı
Ev: Devlerin asıl vatani
Hooryl: bir Ranyhyn; Clyme'in daha sonraki bineği
Horizonscan: Bir Dev Gemisi'nin orta direğinin tepesindeki gözcü **Horrim Carabal:** Sarangrave **Atı**'nın pusuda bekleyenine verilen isim, *gaddhi*'nin insan askeri

horserite: Ranyhyn'in vizyonları, kehanetleri ve amaçları paylaşmak için zihin karıştırıcı sular içtikleri bir toplantı

Hotash Katliamı: Gorak Krembal, Foul's Creche'i koruyan bir lav akışı

Hower: Lord Loerya'ya atanmış bir Kan Muhafızı

Hrama: bir Ranyhyn aygırı; Anele'nin bineği

Alçakgönüllüler: Efendilere sınırlarını hatırlatmak için Thomas Covenant'a benzeyecek şekilde sakatlanmış üç *Haruchai*

Hurl: bir Dev (adam); Dire'nin Gemisi'nde mürettebat

Hurn: Ramen Kordonu

hurtloam: iyileştirici bir çamur

Hurn: bir Ranyhyn; Terrel'in bineği

husta/hustin: Kasreyn tarafından yetiştirilen kısmen insan askerler. *Gaddhi*'nin Muhafızı

Hyn: bir Ranyhyn kısrakı; Linden Avery'nin bineği

Hynaril: bir Ranyhyn; Tamarantha'nın ve sonra Mhoram'ın bineği

Hynyn: bir Ranyhyn aygırı; Stave'in bineği

Hyrin: Hoole'un oğlu bir Lord

Illeearth Taşı: Thunder Dağı'nın altında uzun süredir gömülü olan güçlü felaket

Illender: Thomas Covenant'a verilen unvan

Imoiran Tomal-mate: bir Stonedownor

Inbull: Berek Halfhand'in ordusunda bir Savaşçı; onuncu Eoman'ın komutanı, ikinci Eoward

Infelice: *Elohim*'in hüküm süren lideri

Insequent: Ülkenin batısında yaşayan gizemli bir halk

Interdict, the: Düşüş Devi'nin Kuzgunların Yukarı Topraklara girmesini engelleme gücüne atıf

Irin: Warward **Ironhand**'in Üçüncü Eoman'ından bir savaşçı, Swordmainnir'in liderine verilen unvan **Tek Ağaç Adası**, Tek Ağaç'ın yeri

Jain: Ramen'in bir Manethrall'ı

Jass: bir *Haruchai*; Toprağın Efendisi

Jehannum: bir Raver, Fleshharrower, *moksha*

Jerrick: Vidik Amar'ın bir Demimage'ı, kısmen *quellvisklerin* yaratılmasından sorumlu

Jevin: Berek Halfhand'ın ordusunda bir şifacı

jheherrin: Yumuşak olanlar, Lord Foul'un yaptığı şekilsiz yan ürünler

Jous: Mithil Stonedown'dan bir adam, Prassan'ın oğlu, Nassic'in babası; Sınırsız Olan'ın hatırlama misyonunun mirasçısı
Yarım El

Kalina: Mithil Stonedown'dan bir kadın; Nassic'in karısı, Sunder'in annesi

Kam: Ramen'in Manethrall'ı

Karnis: İlk Woodhelven'den bir Heer

Gyre'li Kasreyn: bir thaumaturge; *Bhrathairealm*'de *gaddhi*'nin Kemper'i (danışmanı)

Kastenessen: *Elohim*'den biri; eski Atanmış **Keenreef:** bir Dev (kadın); Dire'nin Gemisi **Keep of the na-Mhoram**'ın mürettebatı: Revelstone

Bekçi: bir Ramen rütbesi, Kordon veya Manethrall olmanın zorluklarına uygun olmayanlardan biri

Kelenbhrabanal: Ranyhyn efsanelerinde Atların Babası

Kemper: *gaddhi*'nin baş danışmanı; Kasreyn **Kemper'in**

Sahası: Sandhold'un en üst seviyesi

Kenaustin Ardenol: *Haruchai* efsanesinin bir figürü; Tek Ağacın eski Muhafızı; Theomach'ın gerçek adı

Kevin Landwaster: Loric Vilesilencer'ın oğlu; Eski Lordların son Yüce Lordu

Kevin's Dirt: Yukarı Toprakları kaplayan duman benzeri bir soluk; sağlık hissini engeller ve kendini aşağıdan görünmez kılar

Kevin'in İlmî: Kevin tarafından Yedi Koğuştaki saklı bırakılan güç bilgisi

Kevin's Watch: Mithil Stonedown yakınlarındaki dağ gözetleme yeri

Khabaal: Yedi Kelimeden biri

Khelen: bir Ranyhyn aygırı; Yeremya'nın bineği

Kinslaughterer: bir Dev-Raver, Herem, *turiya*

Kiril Threndor: Thunder Dağı'nın derinliklerindeki güç odası; Thunder'ın Kalbi

Koral: Lord Amatin'e atanmış bir Kan Muhafızı

Korik: Bir Kan Muhafızı

Krenwill: Berek Halfhand'in ordusunda bir gözcü

kresh: vahşî dev sari kurtlar

krill, the: Yüce Lord Loric tarafından dövülmüş güç bıçağı; Thomas Covenant tarafından güce uyandırıldı

Kurash Plenethor: Ülkenin resmi adı Stricken Stone olan ve şimdi Trothgard olarak adlandırılan bölgesi

Kurash Qwellinir: Parçalanmış Tepeler, Aşağı Diyar'ın Foul's Creche'i koruyan bölgesi

Pelluce Gölü: Andelainscion'da bir göl

Lal: Ramen Kordonu

Landsdrop: Yukarı ve Aşağı Toprakları ayıran büyük uçurum

Kara: genellikle harita üzerinde bulunan alan; Dünya'nın Dünya gücünün benzersiz bir şekilde erişilebilir olduğu odak bölgesi

Landsverge Stonedown: Kara'nın bir köyü

Landwaster: Yüce Lord Kevin'e verilen unvan

Latebirth: bir Dev; Swordmainnir'den biri **Kanun:** doğal düzen

Ölüm Yasası: Yaşayanları ölümlerden ayıran doğal düzen

Yaşam Yasası: Ölümleri yaşayanlardan ayıran doğal düzen

Kanun Kırıcı: hem Yüce Lord Elena'ya hem de Caer-Caverall'a verilen unvan **Lax Blunderfoot:** Latebirth'ün kendini cezalandırmak için seçtiği bir isim **Lena:** bir Stonedownor, Atiaran'ın kızı, Elena'nın annesi

lianar: bir eh-Marka tarafından kullanılan güç ağacı

Liand: Mithil Stonedown'dan bir adam, Fostil'in oğlu; Linden Avery'nin yoldaşı

Lifeswallower: Büyük Bataklık **lillianrill:**

ahşap-irfan; ahşap-irfan ustaları **Lithe:**

Ramen'in bir Manethrall'ı

Llaura: Yükselen Woodhelven'den bir

Heer **Loerya:** Bir Lord, Trevor'un karısı

lomillialor: Yüksek Orman; bir güç ormanı

Longwrath: bir Dev; Genişlemiş Dünyayı Yüceltmek için Swordmainnir adı

Lord: Kevin'in İlminin hem Kılıç hem de Asa yönlerinde ustalaşmış olan kişi

Lord-Fatherer: Berek Halfhand'e verilen unvan

L o r d Foul: Toprağın düşmanı; Despiser

"Lord Mhoram'ın Zaferi": Ahanna'nın bir tablosu

Kötülüğün Efendisi: a-Jeroth

Lord'un ateşi: Lordlar tarafından kullanılan asa ateşi

Lord's Keep: Revelstone

Lordlar: Toprağın birincil koruyucuları

loremaster: ur-villerin lideri

Loresraat: Revelwood'da Kevin'in İlminin öğretildiği Trothgard okulu

Lorewarden: Loresraat'ta bir öğretmen

loreworks: Demondim güç laboratuvarı

Loric Vilesilencer: bir Yüce Lord; Damelon Giantfriend'in oğlu

lor-liarill: Gildenlode

Kayıp: Kimsesizlerin dev ismi

Lost Deep, the: bir loreworks; Demondim, Waynhim ve ur-villerin yaratıldığı Thunder Dağı'nın altındaki üreme çukuru/laboratuvarı

Lostson: bir Dev; Exalt'ın sonraki adı Widenedworld **Aşağı**

Diyar: Landsdrop'un doğusundaki Diyar bölgesi **lucubrium:** bir thaumaturge laboratuvarı

Sarangrave'in pusuda **bekleyeni:** Büyük Bataklık'ta yaşayan canavar

Magister: Andelain'in eski Forestal'ı

Mahdoubt: Revelstone'un bir hizmetkarı; Insequent **Mahrthiir**'den biri:

Ramen'den bir Manethrall; Linden'in yoldaşı Avery **maidan:**

Elmesnedene çevresindeki açık arazi

Maker, Lord Foul'un: *jheherrin* adı **Maker-**

place: Foul'un Creche **Malliner**'inin *jheherrin*

adı: Woodhelvennin Heer, Veinnin **Mane**'nin

oğlu: Bir Ranyhyn'e Ramen referansı

Maneing: Bir Manethrall olmanın ramen töreni

Manethrall: en yüksek Ramen rütbesi

Manhome: Ra Ovalarındaki Ramenlerin ana konutu

Marid: Mithil Stonedown'dan bir adam; Sunbane kurbanı

Marny: bir Ranyhyn; Tuvor'un bineği
marrowmeld: kemik şekillendirme; *anundivian yajña*
Usta: bir Dev Gemisinin komutanı
Efendi: Lord Foul için Clave-name
master-rukh: Revelstone'da diğer *rukhları* besleyen ve okuyan demir
üçgen
Toprağın **Efendileri:** Toprağı Yozlaşmadan koruma sorumluluğunu
üstlenen *Haruchai*
Mehryl: bir Ranyhyn; Hile Troy'un bineği
Melenkurion: Yedi Kelimeden biri
Melenkurion Skyweir: Westron Dağları'nda bir yarık tepe
Memla: Clave'nin bir binicisi; na-Mhoram-in'den biri
mere-son: Esmer'e verilen isim veya
unvan **merewives:** Deniz Dansçıları
metheglin: bir içecek; mead
Mhoram: bir Lord, daha sonra yüksek Lord;
Variol'un oğlu **Mhornym:** bir Ranyhyn aygırı;
Clyme **Mill**'in bineği: Yedi Söz'den biri
Minas: Yedi Kelimeden biri
mirkfruit: narkoleptik özlü papaya benzeri meyve
Mishio Massima: Ardent'in bineği **Mistweave:** bir
Dev
Mithil Nehri: Toprağın bir nehri
Mithil Stonedown: Güney Ovalarında bir köy
Mithil's Plunge, Mithil vadisinin başındaki şelale
Moire Squareset: bir Dev; Swordmainnir'den biri; *skurj* tarafından
savaşta öldürüldü
moksha: bir Raver, Jehannum, Fleshharrower
Morin: Kan Muhafızlarının İlk İşareti; orijinalinde komutan
Haruchai ordusu
Morinmoss: Toprağın Ormanı
Sabah Işığı: *Elohim*'den biri
Morril: Lord Callindrill'e atanmış bir Kan Muhafızı
Thunder Dağı: Landsdrop'un merkezinde bir tepe
Muirwin Delenoth: iğrençliğin dinlenme yeri; mezarlığı
quellvisks

Murrin: bir Stonedownor, Odonan'ın eşı
Myrha: bir Ranyhyn; Yüce Lord Elena **na-Mhoram**'ın bineği, Clave'in lideri
na-Mhoram-cro: Clave'in en alt rütbesi
na-Mhoram-in: Na-Mhoram'ın altındaki Clave'nin en yüksek rütbesi
na-Mhoram-wist: Clave'nin orta rütbesi **Naharahn:** bir Ranyhyn kısracı; Pahnin'ın bineği **Narunal:** bir Ranyhyn aygırı; Mahrtiir'in bineği
Nassic: Sunder'in babası, Jous'un oğlu; Sınırsız Olan'ın Yarım El'i hatırlama görevinin mirasçısı
Naybahn: bir Ranyhyn; Branl'ın bineği
Nelbrin: Sunder'in oğlu, "kalbin çocuğu"
Nicor: büyük deniz canavarı; Dünyanın Sonundaki Solucan'ın yavrusu olduğu söylenir
Nom: bir Sandgorgon
Kuzey Ovaları: Kara'nın bir bölgesi
Northron Tırmanışları: Karada bir bölge
Barış Yemini: Ülke halkının gereksiz şiddete karşı ettiği yemin
Odonan: bir Stonedownor, Murrin'in arkadaşı
Offin: eski bir na-Mhoram
Eski Lordlar: Kutsallıktan Arındırma Ritüeli'nden önceki Lordlar
Omournil: Woodhelvennin Heer, Mournil'in kızı
Bir Orman: Arazinin büyük bölümünü kaplayan kadim orman
Tek Ağaç, Kanun Asası'nın yapıldığı mistik ağaç
Oniks Taşbüyücüsü: bir Dev; Swordmainnir'lerden biri
orcrest: bir güç taşı; Güneş Taşı
Osondrea: bir Lord, Sondrea'nın kızı; daha sonra yüksek Lord
Padrias: Woodhelvennin Heer, Mill'in oğlu
Pahnin: Ramen'in bir Kordonu, Sahah'ın kuzeni; Linden Avery'nin arkadaşı
Palla: Berek Halfhand'in ordusunda bir şifacı
Ateş Aslanlarının Zirvesi: Fırtına Dağı, Gravin Threndor
Pietten: Lord Foul'un köleleri tarafından zarar verilen Woodhelvennin çocuğu, Soranal'ın oğlu

pitchbrew: Pitchwife tarafından tasarlanan, *diamondraught* ve *vitrimi* birleştiren bir içecek

Pitchwife: bir Dev; Arama'nın üyesi; Arama'nın İlk'inin kocası

Ra Ovaları: Kara'nın bir bölgesi

Porib: bir Kan Muhafızı

Komuta Gücü: Kevin's Lore'un Yedinci Koğuşu

Pren: bir Kan Muhafızı

Prothall: Yüce Lord, Dwillian'ın oğlu

Hayatın Atasözü: Thomas Covenant'a verilen unvan

Puhl: Ramen Kordonu

Saf Olan: *Jheherrin* efsanesinin kurtarıcı figürü

Quaan: Warward'ın Üçüncü Eoman'ının Warhaft'ı; daha sonra Hiltmark, sonra Warmark

quellvisk: şimdi görünüşe göre soyu tükenmiş olan bir tür canavar

Quern Ehstrel: Mahdoubt'un gerçek adı

Kanun Asası için **Görev:** Kanun Asasını Drool Rockworm'dan kurtarma görevi

Questsimoon, the: Roveheart rüzgarı; sabit, elverişli bir rüzgar, belki mevsimsel

Quilla: Birinci Woodhelven Heer'i

Quirrel: bir Stonedownor, Triock'un yoldaşı

Rallyn: bir Ranyhyn; Branl'ın sonraki bineği

Ramen: Ranyhyn'e hizmet eden bir halk **Rant**

Absolain: *gaddhi*

Ranyhyn: Ra Ovalarının büyük atları **Ravers:**

Lord Foul'un üç *kadim* hizmetkârı **Raw:**

Elohim'in topraklarına açılan fiyort

Rawedge Rim, the: *Elemesnedene* çevresindeki dağlar

Okuyucu: *Master- rukh* ile ilgilenen ve onu kullanan bir Clave üyesi

Rede, Clave tarafından yayılan tarih ve hayatta kalma bilgisi

Revelstone: Lord'un Kalesi; Devler tarafından kurulan dağ şehri

Revelwood: Loresraat'ın merkezi; Lordlar tarafından yetiştirilen ağaç şehri **rhee:** bir Ramen yemeği, kalın bir lapa

rhadhamaerl: taş-bilimi; taş-bilimi ustaları **Rhohm**:

bir Ranyhyn aygırı; Liand bineği ***rhysh***: bir

Waynhim topluluğu; "stead"

rhyshyshim: bir *rhysh* toplantısı; böyle bir toplantının gerçekleştiği bir yer

Riddenstretch: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge

Rider: Clave'in bir üyesi

Ridjeck Thome: Foul's Creche, Despiser'ın evi

rillinlure: iyileştirici ahşap tozu

Rime Coldspray: bir Dev; Swordmainnir'in Demir Eli **Ringthane**:

Thomas Covenant için Ramen adı, sonra Linden Avery **yüzük**

kullanıcısı: Thomas Covenant için *Elohim* referans terimi

Rire Grist: *Gaddhi*'nin Atı'nın Caitiffin'i

Serbest Bırakma Törenleri: Serbest Bırakılma Töreni

Kutsala Saygısızlık Ayini: Yüce Lord Kevin'in Eski Lordları yok ettiği ve Toprakların çoğunu mahvettiği umutsuzluk eylemi

Rivenrock: *Melenkurion* Skyweir ile platosunu ayıran derin yarık; Kara Nehir oradan Garroting Deep'e girer

Landrider **Nehri**: Ra Ovaları'nın kısmi sınırı olan bir Kara Nehri

Riversward: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge

Rockbrother: Stave için Swordmainnir adı

Rockbrother, Rocksister: insanlar ve devler arasındaki sevgi terimleri

kaya ışığı: parlayan taş tarafından yayılan ışık

roge Befylam: *Jheherrin*'in Cavewight-formu

Rohnhyn: bir Ranyhyn; Whrany'nin ölümünden sonra Bhapa'nın bineği

Roveheartswind, the: *Questsimoon*

Rue: Ramen'den bir Manethrall, eski adı Gay

Ruel: Hile Troy'a atanmış bir Kan Muhafızı

Ruinwash: Aşağı Diyar'daki Landrider Nehri'nin adı

ruk: bir Binicinin Güneşboğan'ın gücünü kullandığı demir tılsım

Runnik: bir Kan Muhafızı

Rustah: Bir Ramen Kordonu

Sablehair Foamheart: Filigree olarak da adlandırılan bir Dev; Soar Gladbirth'ün eşi; Exalt Widenedworld'ün annesi
Kutsal alan: Revelstone'daki Vespers salonu; daha sonra Banefire'ın bulunduğu yer
Sahah: Ramen Kordonu
Saltheart Foamfollower: Thomas Covenant'ın arkadaşı bir Dev
Saltroamrest: Devler Gemisi'nde mürettebat için yatakhane
Salttooth: Devlerin Evi'nin limanındaki çıkıntılı kaya **Salva**
Gildenbourne: Andelain Tepeleri'ni çevreleyen orman; Sunder ve Hollian tarafından başlatılan
samadhi: bir Raver, Sheol, Satansfist
Samil: bir *Haruchai*; bir Toprağın Efendisi
Kumorgonlar: Büyük *Bhrathairealm* Çölü'nün canavarları
Kumgorgonları Kiyameti: Kasreyn tarafından Kumgorgonlarını hapsetmek için yaratılan hapsedici fırtına
Sandhold: *Bhrathairealm*'de *Gaddhi*'nin kalesi **Sandwall:** *Bhrathairain*'i koruyan büyük duvar **Santonin:** Clave'nin bir binicisi, na-Mhoram-in'lerden biri
Sarangrave Düzlüğü: Büyük Bataklığı kapsayan Aşağı Toprakların bir bölgesi
Satansfist: bir Dev-Raver, Sheol, *samadhi*
Satansheart: Lord Foul'un dev ismi
Scend Wavegift: bir Dev; Swordmainnir'den biri; Longwrath tarafından öldürüldü
Arama: Devlerin Dünya'daki yarayı arayışı; daha sonra Tek Ağaç Adası'nın arayışı
Seareach: Diyar'ın Kimsesizler tarafından işgal edilen bölgesi
Seasauce: bir Dev; Hearthcoal'un kocası; Starfare'in Mücevherinin aşçısı **Seatheme:** Sevinhand'in ölü karısı
İkinci Çember: Kumdan Kale'nin ikinci seviyesi **İkinci Koğuş:** Kevin'in gizli bilgisinin ikinci birimi **setrock:** taş onarmak için zift ile kullanılan bir tür taş
Yedi Cehennem: a-Jeroth'un toprakları: çöl, yağmur, salgın hastalık, bereket, savaş, vahşet ve karanlık
Yedi Koğuş: Yüce Lord Kevin tarafından saklanan bilgi koleksiyonu

Yedi Söz: Kevin'in İlmi'nden güç sözcükleri **Sevinhand:** Bir Dev, Starfare'in Mücevheri'nin Anchormaster'ı **Paramparça**
Tepeler: Foul's Creche yakınlarındaki Diyar'ın bir bölgesi
Adlandırılmaması Gereken Kadın: Thunder Dağı'nın altında uyuyan, şimdi birçok kayıp kadından oluşan kadim bir bela
Sheol: bir Raver, Satansfist, *samadhi*
Shetra: bir Lord, Verement'in karısı
Shipsheartthew: bir Giantship'in tekerleği
şola: ağaçsız tepeler arasında bir derenin aktığı küçük ağaçlık bir geçit
Shull: Bir Kan Muhafızı
Sill: Lord Hyrim'e atanmış bir Kan Muhafızı
Sivit: Clave'in bir binicisi, na-Mhoram-wist'lerden biri
skest: *jheherrin* soyundan gelen asit-yaratıklar
skurj: toprağı ve bitki örtüsünü yiyen laval canavarlar; uzun zaman önce, *Elohim* Kastenessen onların korkunç bir tahribat yaratmasını önlemek için (Durance) Atandı
Slen: bir Stonedownor, Terass'ın arkadaşı
Slumberhead: bir Dev (insan); Dire'nin Gemisi'nde mürettebat
Tuzağa Düşürülmüş Olan: Lord Foul **the** Despiser'in aşağılık ismi
Soar Gladbirth: bir Dev; Pitchwife ve Gossamer Glowlimn'in en küçük oğlu
Yükselen Woodhelven: bir ağaç-köy
yumuşak olanlar: *jheherrin*
Somo: Liand tarafından Mithil Stonedown'dan alınan pinto
soothreader: bir kahin
soothtell: Clave **Soranal** tarafından uygulanan vahiy ritüeli: Thiller'in oğlu bir Woodhelvennin Heer'i
Soulbiter, the: Dev efsanesinde tehlikeli bir okyanus
Soulbiter's Teeth: Soulbiter **Soulcrusher**'daki resifler: Lord Foul'un Dev dilindeki adı
Güney Ovaları: Kara'nın bir bölgesi
Sparlimb Keelsetter: Bir Dev, üçüzlerin babası
Çiviler: *Bhrathairain* Limanı'nın ağzındaki nöbetçi kuleleri
Şımarık Ovalar: Aşağı Topraklar'da bir bölge
Spume Frothbreeze: bir Dev (insan); Dire'nin Gemisi'nde mürettebat

Spray Frothsurge: Bir Dev; Aramanın İlkinin Annesi

bahar şarabı: hafif, ferahlatıcı bir likör

Squallish Blustergale: bir Dev (insan); Dire'nin Gemisi'nde mürettebat

Asa: Kevin'in İrfanını inceleyen bir dal

Kanun Asası: Dünya Gücü'nün bir aracı; ilk Asa Tek Ağaç'tan Berek tarafından oluşturuldu ve daha sonra Thomas Covenant tarafından yok edildi; ikincisi Linden Avery tarafından Vain ve Findail'i birleştirmek için vahşi büyü kullanılarak oluşturuldu

İlk Sürünün Aygırı: *Kelenbhrabana* **Starfare**'in

Mücevheri: Arama tarafından kullanılan dev gemi

Starkin: *Elohim*'lerden biri

Stave: bir *Haruchai*; bir Toprağın Efendisi; Linden Avery'nin yoldaşı

Stell: *Haruchai*'den biri, Sunder'in koruyucusu

Stonedown: bir taş-köy

Stonedownor: taştan bir köyde yaşayan kişi **Stonemight,**

the: Illearth Taşı'nın bir parçası **Stonemight Woodhelven:**

Güney Ovaları'nda bir köy **Storesmaster:** bir Dev Gemisi'nin

üçüncü komutanı **Stormpast Galesend:** bir Dev;

Swordmainnir'den biri **Stricken Stone:** Kara'nın daha sonra

Trothgard olarak adlandırılan bölgesi

Sunbane: Lord Foul tarafından doğanın bozulmasından doğan bir güç

Gündoğumu Denizi, Kara'nın doğusundaki okyanus

Sunder: Nassic'in oğlu; Mithil Stonedown'ın Graveler'i; Thomas Covenant ve Linden Avery'nin yoldaşı

Güneş-Bilge: Güneşboğan'ı etkileyebilen kişi

Güneştaşı: *orcrest*

sur-jheherrin: *jheherrin*'in torunları; Sarangrave Düzlüğü sakinleri

suru-pa-maerl: taş kullanarak yapılan bir sanat

Swarte: Clave **Swordmain/Swordmainnir**'in bir binicisi:

Savaşçı(lar) olarak eğitilmiş dev(ler) **Kılıç:** Kevin'in İlmi çalışmasının bir dalı

Kılıç-Yaşlı: Loresraat'ta Kılıç Şefi Lorewarden

Syr Embattled: Giant Woods'un eski Forestal'ı

Tamarantha: bir Lord, Enesta'nın kızı, Variol'un karısı
Render'ın Dişleri: Demondim için Ramen adı; Dişler
Terass: bir Stonedownor, Annoria'nın kızı, Slen'in karısı
Terrel: Lord Mhoram'a atanmış bir Kan Muhafızı; orijinal *Haruchai* ordusunun bir komutanı
sessizlik testi: Ülke halkı tarafından kullanılan dürüstlük testi
test of truth, the: *Iomillialor* veya *orcrest* tarafından doğruluk **testi**
The Grieve: *Coercrî*; Seareach'teki kayıp Devlerin evi
Thelma Twofist: bir Dev masalındaki karakter
Majesteleri: *Gaddhî*'nin taht odası; Sandhold'un dördüncü katı
Mide: İç organlardan biri
Thew: Ramen Kordonu
Üçüncü Koğuş: Kevin'in gizli bilgisinin üçüncü birimi
Thomin: Lord Verement'e atanmış bir Kan Muhafızı
Gerçeğin Üç Köşesi: Clave tarafından öğretilen ve uygulanan inançların temel formülasyonu
Taht Salonu: Foul's Creche'deki Despiser'ın koltuğu
Zenginlik Katmanı: *Gaddhî*'nin servetinin sergilendiği oda; Sandhold'un üçüncü katı
Timewarden: Ölümünden sonra Thomas Covenant için *Elohim* unvanı
Tohrm: bir Gravelingas; Lord's Keep'in Hearthrall'ı
Tomal: bir Stonedownor zanaat ustası
Toril: *Haruchai* Clave tarafından öldürüldü
Treacher's Gorge: Thunder Dağı'na açılan vadi
hazine-meyveler: her mevsimde Ülke'nin her yerinde bulunan *aliantha*, besleyici meyve
Trell: Mithil Stonedown'dan Gravelingas; Atiaran'ın kocası, Lena'nın babası
Trevor: bir Lord, Loerya'nın kocası
Triock: bir Stonedownor, Thuler'in oğlu; Lena'yı seviyordu
Trothgard: eskiden Stricken Stone olan Kara'nın bir bölgesi
Tull: bir Kan Muhafızı
turiya: bir Raver, Herem, Kinslaughterer

Tuvor: Kan Muhafızları'nın İlk İşareti; orijinal bir komutan
Haruchai ordusu

tyrscull: çirak denizciler için bir dev eğitim gemisi

Ulman: Bir *Haruchai*; Toprağın Efendisi

İnançsız: Thomas Covenant tarafından talep edilen unvan
Bireysel bilgi ve hizmet arayışı için geleneksel sorumluluklardan
kurtulmuş irfan öğrencileri

Sınırsız Olan: Thomas Covenant'ın Ülkeye dönüşünü karşılamak için
bekleyen adamların oluşturduğu sıranın kurucusu

Evsizler: Seareach'te yaşayan kayıp devler

Yaratıcı tarafından yaratılmamış: *Jheherrin* efsanesinde, Yaratıcı
tarafından yaratılmamış canlı varlıklar

yayla: Revelstone'un yukarıdaki plato

Yukarı Topraklar, Topraklar Damlası'nın batısındaki Topraklar bölgesi

ur-Lord: Thomas Covenant'a verilen unvan

ur-viles: Demondim-spawn, kötü yaratıklar

ussusimiel: Toprağın insanları tarafından yetiştirilen besleyici kavun

Vailant: Prothall'dan önceki eski Yüce Lord

Boşuna: Demondim-spawn; ur-viles tarafından gizli bir amaç için
yetiştirilir

Vale: bir Kan Muhafızı

İki Nehir Vadisi: Trothgard'da Revelwood'un bulunduğu yer

Variol Tamarantha-eşi: bir Lord, daha sonra Yüce Lord; Pentil'in
oğlu, Mhoram'ın babası

Verement: bir Lord, Shetra'nın kocası

Gezintinin Eşiği, Mithil Taşlı Kasabası'nın güneydoğusundaki
Southron Sıradağları'nda bulunan vadi; göçebe Ramenlerin
toplanma yeri

Vernigil: bir *Haruchai*; İlk Woodhelven'i koruyan bir Toprağın Efendisi

Vertorn: Berek Halfhand'in ordusunda bir şifacı

Vespers: Lordların kendilerini kutsama ayinleri

Vettalor: Berek Halfhand'e karşı çıkan ordunun Warmark'ı

viancome: Revelwood'da buluşma yeri **Victuallin**

Tayne: Orta Ovalarda bir bölge **Vidik Amar:**

Dünya'nın bir bölgesi

Vigilall Scudweather: bir Dev (kadın); Dire'nin Gemisinin Efendisi

Viles: Demondim'i yaratan canavar varlıklar

vitrin: Waynhim tarafından yaratılan besleyici sıvı

Vizard: İnsequent'lerden biri

Üstatların Sesi: bir *Haruchai* lideri; bir grup olarak Üstatların sözcüsü

Vortin: Bir *Haruchai*; Toprağın Efendisi

voure: böcekleri uzaklaştıran bir bitki kabuğu

Yemin, Kan Muhafızlarını oluşturan *Haruchai* hizmet yemini

vraith: bir Waynhim

Koğuş: Kevin'in irfanının bir birimi

Warhaft: Eoman **Warlore**'un komutanı:

Kevin's Lore'da kılıç bilgisi **Warmark:**

Warward'ın komutanı

Warrenbridge: Thunder Dağı'nın altındaki yeraltı mezarlarına giriş

Warward, Lord's Keep ordusu

Wavedancer: Brow Gnarlfiş tarafından komuta edilen dev gemisi

Wavenhair Haleall: Bir Dev, Sparlimb Keelsetter'ın karısı, üçüzlerin annesi

Waymeet: Waynhim tarafından işletilen gezginler için dinlenme yeri

Waynhim: Waymeets'in ihalecileri; reddedilmiş Demondim spawn'ı, urvillerin rakipleri ve akrabaları

Waynhim'in Garipliği: Waynhim'in kıyamet, kader ya da görev kavramı

were-menhir(s): *Skurj*'un dev dilindeki adı

Whane: Ramen Kordonu

beyaz altın: Ülkede bulunmayan bir güç metali **beyaz**

altın sahibi: Thomas Covenant'a verilen unvan **Beyaz**

Nehir: Ülkedeki bir **nehir**

Whrany: bir Ranyhyn aygırı; Bhapa'nın bineği

Wightburrow, Drool Rockworm'un altında gömülü olduğu mağara

Wightwarrens: Thunder Dağı'nın altındaki Mağara Şövalyelerinin evi; yeraltı mezarları

vahşi büyü: beyaz altının gücü; Zaman Kemeri'nin kilit taşı olarak kabul edilir

Wildwielder: beyaz altın kullanıcısı; Esmer ve *Elohim* tarafından Linden Avery'ye verilen unvan

Windscour: Orta Ovalarda yer alan bölge

Windshorn Stonedown: Güney Ovalarında bir köy

Winhome: Ramen en düşük sıra

Wiver Setrock: bir Dev (insan); Dire'nin Gemisi'nde mürettebat

Woodenwold: *Beytüllahim*'i çevreleyen ağaçlık bölge
Elemesnedene

Woodhelven: orman-köy

Woodhelvennin: orman köyü sakinleri

Uyarı Sözü: güçlü, yıkıcı bir yasaklama

Dünyanın Sonunun Solucanı: *Elohim* tarafından inanılan yaratık
Dünya'nın temelini oluşturan

Andelain'in Wraithleri: Bahar Kutlamalarında Dans eden canlı ışık yaratıkları

Dünyanın Würd'ü: *Elohim* tarafından kendi doğalarını, kaderlerini veya amaçlarını tanımlamak için kullanılan terim; Söz, Solucan veya Tuhaf olarak okunabilir

Yellinin: Berek Yarım El'in ordusunda bir asker; onuncu Eoman'ın üçüncü komutanı, ikinci Eoward

Yeurquin: bir Stonedownor, Triock'un yoldaşı

Yolenid: Loerya'nın kızı

Zaynor: *Haruçaylar* bu topraklara gelmeden çok önceki zamanlardan kalma bir *Haruçay*

VISIT PENGUIN.COM

Hakkında daha fazlasını
arıyorum
okuduğun kitap?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız var?

Ziyaret etmek

PENGUEN.COM/HOŞGELDİNİZ

boc'k önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.